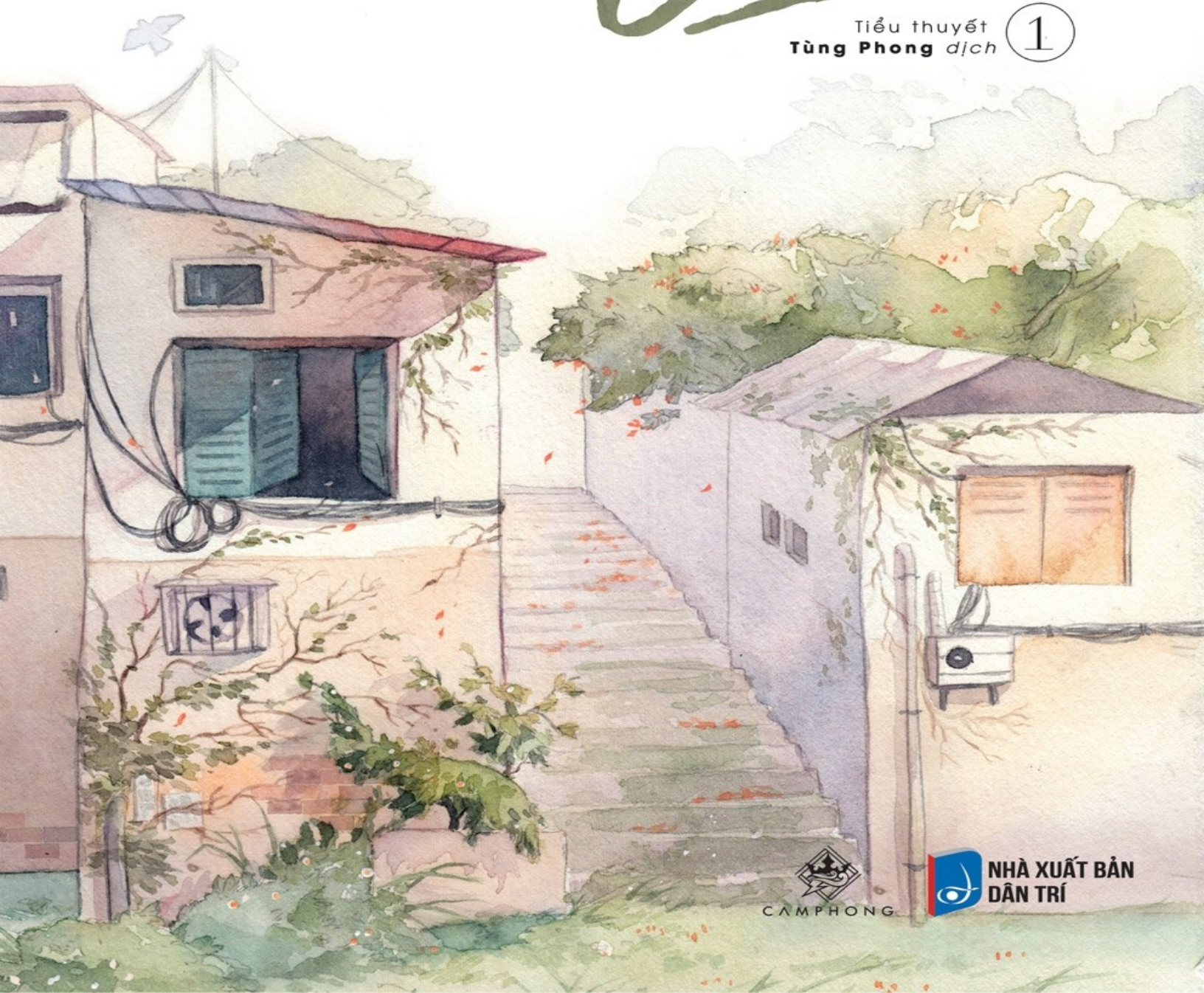


Đài Cửu

P
R
I
E
S
T

Tiểu thuyết
Tùng Phong dịch

1




CAMPHONG



NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 1

Cười để mà khóc, làm bạn với chết chóc để mà sống. – Trích từ tác phẩm “Sống” của Dư Hoa.

Gã mơ thấy mình còn rất nhỏ, đáng về tầm năm sáu tuổi, ngồi ở đầu giường, một bên là tấm sưởi(1) nóng hằm hập, một bên dựa vào một người phụ nữ.

Người phụ nữ bụng to, gã không dám dựa mạnh, chỉ nghiêng đầu gác hờ lên tay, vờ như rất thân thiết.

Người phụ nữ ấy thật xinh đẹp, chẳng kém gì các ngôi sao nổi tiếng trên TV, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, mặt mày cân đối.

Người phụ nữ cầm một quyển sách cũ nát trong tay, đương chăm chú đọc câu chuyện trên đó.

Trình độ học vấn của người phụ nữ không cao lắm, khả năng đọc có hạn, truyện cổ tích dùng từ ngữ đơn giản mà đọc cũng lấp bắp, hay ngắt ngữ giữa chừng khiến người ta khó chịu, thế mà trông vẫn rất vui vẻ, một tay cầm sách, một tay đặt lên bụng mình, giọng điệu ngọt ngào trong vắt, nét mặt bình yên.

“... Lũ trẻ rủ nhau đến đầu kia của ngọn núi, trông thấy một dòng suối nhỏ, khe suối vui vẻ chảy từ đông sang tây, rì rào nói ‘lũ trẻ ngu xuẩn à, nơi này có bánh ngọt thơm phức, gà nướng vàng óng, kẹo ngọt nhiều vô kể, đủ mọi màu sắc treo trên cây, tựa như sao trên

trời, hái cũng không hết, nơi này còn có yêu quái ăn thịt người, chờ nuôi chúng bay thành những con cừu non béo múp, rồi một hơi nuốt chửng’.”

“Mới đầu, bọn trẻ đều ngại ra vì sợ, một bước cũng không dám vượt qua, chúng sống bên này khe suối, hái nấm dại và dâu rừng để ăn, nấm dại chẳng có mùi vị, dâu rừng vừa chua vừa chát. Rồi cuộc một ngày kia, bé trai lớn nhất tự nhủ: ‘Mình không chịu nổi nữa rồi, phải chi mình được ăn bánh ngọt và gà nướng ở bờ bên kia thì tốt biết mấy, rồi cả số kẹo ngọt nhiều vô kể nữa chứ.’”

“Cậu là người đầu tiên nhảy qua khe suối, ăn một bữa no nê trong khu rừng tươi đẹp, buổi tối lại nhảy về bên này, bảo rằng trong rừng không hề có yêu quái ăn thịt người. Thế là ngày hôm sau, bé gái lớn nhất tự nhủ: ‘Phải chi mình được ăn bánh ngọt và gà nướng ở bờ bên kia thì tốt biết mấy, rồi cả số kẹo ngọt nhiều vô kể nữa chứ.’ Ngay hôm ấy, cô theo cậu bé đầu tiên cùng nhau nhảy qua khe suối, ăn no nê một bữa trong khu rừng tươi đẹp, buổi tối cả hai kết bạn trở về, tuyên bố rằng bọn chúng vẫn không đụng phải yêu quái ăn thịt người.”

“Các bé trai và bé gái nối tiếp nhau nhảy qua khe suối, đi thường thức bữa ăn ngon ở đối diện, một ngày qua đi, yêu quái ăn thịt người không xuất hiện, một tháng qua đi, yêu quái ăn thịt người vẫn không xuất hiện. Lũ trẻ lớn tiếng cười nhạo dòng suối cuộn trào không thôi, sau đó cùng nhau ở lại bên kia suối, mỗi ngày tự do tự tại đi qua đi lại trong khu rừng tươi đẹp, ăn thức ngon và vô số kẹo ngọt. Chỉ có một bé trai nhỏ tuổi nhất ở lại chỗ cũ, mặc các bạn ngày càng béo lên la hét ở bờ bên kia, nó vẫn kiên trì không chịu đến gần một bước.”

“Lũ trẻ băng qua khe suối mỗi ngày gọi cậu bạn nhỏ của chúng: ‘Này, cậu qua đây đi, dòng suối chỉ nói dối thôi, ở đây không có yêu quái ăn thịt người, cuộc sống bên này hết như thiên đường vậy!’ nhưng bé trai nhỏ nhất không hề bị lay chuyển, cậu vẫn tiếp tục hái nấm dại và dâu rừng để sống. Cậu nhớ lời bà nội từng dặn khi đi xa, trên đời này chẳng có bữa cơm nào là miễn phí, khi không nhàn hạ mới là cạm bẫy đáng sợ nhất trong rừng.”

“Đột nhiên một đêm nọ, bé trai nhỏ nhất nghe thấy tiếng gầm thét chói tai, nó giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, thấy dòng suối dâng cao, chia mặt đất thành hai phần, biến thành một vùng biển mênh mông.”

“Biển đang hát vang: ‘cừu non cừu non tròn vo, ngoàm một phát xơi vào bụng, một đứa cũng đừng hòng chạy thoát!’ Bé trai nhỏ nhất dụi mắt, phát hiện các bạn mình đang bị một quái vật to như núi đuổi bắt, nhưng chúng quá béo, vốn chẳng chạy nhanh được, còn chưa tới bờ thì đã bị đuổi kịp và xơi tái từng đứa. Tất cả chúng đều rơi vào cạm bẫy nguy hiểm nhất, chỉ có bé trai nhỏ nhất tránh được tai nạn, để rồi kể lại câu chuyện này.”

Trang giấy ó vàng lật qua, câu chuyện không đầu không đuôi đã kể xong, người phụ nữ giống như hoàn thành một công trình vĩ đại, thở phào một hơi, thờ ơ nói với Ngụy Khiêm đang dựa vào người mình: “Vậy nên con người ta không thể sống quá thoải mái, chờ khi óc đầy bụng phệ, mỗi ngày đều ăn no căng, thì ngày ngòm củ tỏi sẽ không còn xa nữa...”

Giọng nói êm tai mà thô tục của bà ta bị tiếng chuông chói tai cắt ngang, Ngụy Khiêm giống như bị giật mình, choàng mở mắt mà bắn khỏi giường.

Năm giờ rưỡi, trời còn chưa sáng hẳn.

Ngụy Khiêm vẫn chìm trong giấc mơ ban nãy, đó là mộng đẹp, cũng là ác mộng.

Gã mang theo sự mệt mỏi khi ngủ không đầy giấc, khó khăn bò dậy như một con chó, xách chiếc dép lê đập chết một con gián nghênh ngang bò qua đầu giường, tiếp đó nhảy một chân đến chỗ vòi nước rửa sạch đế dép, lê chân đi rửa tay vo gạo, dùng cái nồi nhỏ đã biến dạng để nấu cháo.

Sau đó gã thò đầu ra ngoài cửa sổ, thì thấy nhà Mặt Rỗ dưới lầu đã dựng quầy bán đồ ăn sáng, đang làm nóng chảo.

Ngụy Khiêm huýt sáo thật dài xuống dưới lầu, chẳng buồn để ý đến việc đánh thức hàng xóm mà lớn tiếng: “Mặt Rỗ, cho anh mày ba cái quẩy!”

Gã vừa kêu xong thì cửa sổ tầng trên cũng mở cái “két”, một gã béo nung núc ngậm bàn chải đánh răng nói không được rõ lắm: “Anh mày lấy sáu cái, nhớ chọn cái to vào!”

Người kêu la chính là Tam Béo tầng trên, tên này đã tròn như một quả bóng, vẫn lấy phẩm chất riêng là “thùng cơm” này làm vinh quang, độ cao của tư tưởng quả thật siêu phàm thoát tục.

Ngụy Khiêm cảm thấy ba so với sáu hơi bị thiếu khí khái anh hùng, thế là ngửa đầu nói với Tam Béo: “Heo, tích cực xuất chuồng gớm, có tư tưởng giác ngộ đấy!”

Mồm đầy bọt kem cho nên Tam Béo không thể đáp trả gì, đành phải tốn thời gian giờ móng giữa của loài lợn với Ngụy Khiêm.

Cha Mặt Rỗ mất từ sớm, gã là con cô sống với mẹ góa, bà mẹ góa bán đồ ăn sáng kiếm sống, Mặt Rỗ mỗi sớm phải dậy giúp mẹ

chiên quấy, nghe đám chiến hữu cắn xé nhau như chó riết cũng thành quen.

Gã lau tay vào tạp dề, không lên tiếng, cười hì hì phất tay với hai ông lớn trên lầu để tỏ vẻ rằng đã nghe thấy – À, Mặt Rỗ bị cà lăm, bình thường không ba hoa khoác lác ở nơi công cộng.

Bữa sáng không phải lo nữa, Ngụy Khiêm quay sang nhà vệ sinh chải răng rửa mặt như đánh giặc, bắt đầu một ngày vừa bận rộn vừa vất vả.

Gã để nguội món cháo mới nấu, đồng thời ăn vận chỉnh tề lại, cầm tiền lẻ chạy xuống lấy quấy, rồi trở về đánh thức cô em gái Tiểu Bảo, chăm chú nhìn con bé ăn bữa sáng, kể đó bé nó chạy lên tầng trên, nhờ mẹ Tam Béo trông nom, trước khi đi còn đánh văng bàn tay đang muốn nhét vào miệng lại của Tiểu Bảo.

Rồi sau đó Ngụy Khiêm cưỡi chiếc xe đạp cũ rích đến trường.

Hôm nay là ngày Ngụy Khiêm dự thi vào cấp ba.

Ngụy Khiêm chưa bao giờ biết cha mình là ai, cũng không biết mất mũi ông ta dài ngắn ra sao, ấn tượng duy nhất đối với người này, chính là một tên khốn nạn – bắt nguồn từ việc mẹ Ngụy Khiêm ngày nào cũng như ngày nấy cứ lải nhải suốt bên tai gã.

Nghe bảo lão già không biết xấu hổ đó bây giờ còn đang ngồi trong tù với cái danh hiệu quang vinh uy phong tám cõi, hương tỏa mười dặm, ấy là “tội phạm hiếp dân”, không biết ngày tháng năm nào mới được thả – đương nhiên, Ngụy Khiêm chưa bao giờ ngóng trông ông ta được thả, một lão tội phạm bị cải tạo chẳng biết cái rắm gì có thả ra thì cũng chỉ là gánh nặng cho xã hội thôi.

Ngụy Khiêm nghĩ, tốt nhất là lão già đó trước khi mãn hạn được phóng thích có thể bị phạm nhân khác đánh chết trong tù luôn đi.

Một trong những người bị hại dưới tay lão tội phạm đó chính là mẹ Ngụy Khiêm... A, đúng rồi, còn cả người bị hại gián tiếp là Ngụy Khiêm này nữa.

Mẹ gã lúc trẻ đầu óc ngu dốt, không học hành cho tốt, ngày nào cũng chạy theo một đám lưu manh oắt con, uống say bí tỉ nửa đêm lang thang ở bên ngoài, xui xẻo sao bị lão tội phạm để ý, mơ mơ màng màng bị hiếp, sau lại mơ mơ màng màng mang thai rồi đẻ ra Ngụy Khiêm.

Bởi vậy dựa trên lý trí mà nói, Ngụy Khiêm có thể hiểu được vì sao từ nhỏ mẹ đã không muốn thấy mình, gã cảm thấy lúc mình sinh ra, bà ta chưa bóp chết mình ngay, cũng là nhờ ảnh hưởng của hoóc-môn vậy... Hoóc-môn mới chính là phép màu trong sinh mệnh của loài người.

Đương nhiên là, bà ấy còn miễn cưỡng nuôi gã lớn nữa.

Nhưng dù cho như vậy, trong thâm tâm Ngụy Khiêm vẫn căm hận bà ta.

Hận mỗi ngày, hận đúng giờ đúng phút như quẹt thẻ, hận không thể ăn thịt uống máu bà ta.

Nhưng mà... Trong thâm tâm gã lại mong chờ bà ta có thể cho mình một chút ấm áp, thỉnh thoảng bà cho thật, Ngụy Khiêm liền cảm thấy niềm hạnh phúc lớn lao, bởi vậy gã cũng hận mình, gã cho rằng gen mình không tốt, trời sinh có một phần đê tiện.

Người đàn bà luôn ở nhà ban ngày và ra ngoài vào ban đêm, bà ta mưu sinh bằng công việc cổ xưa và truyền thống, có mấy ngàn năm lịch sử chẳng vẻ vang gì ở đất nước chúng ta. Đây là một công việc mang đến cho Ngụy Khiêm vô số “vinh quang” – mẹ gã là “gà”, nói như lời của người mẹ gái điếm không biết xấu hổ này thì chỗ tốt của công việc chính là được chơi đàn ông miễn phí, còn bắt đàn ông cho mình tiền.

Ông cha tội phạm hiếp dâm của Ngụy Khiêm đã kết thúc cả thời thiếu nữ của bà, để bà đen triệt để từ trong ra ngoài, ngày càng không biết xấu hổ.

Và như một quả “trứng gà”, thời thơ ấu của Ngụy Khiêm chính là một cuộc tra tấn dài đằng đẳng.

Mẹ gã mỗi tối đều chửi cho đã rồi mới ra khỏi nhà, mãi đến sáng sớm hôm sau mới trở về, dùng những móng tay nhọn hoắt lôi gã khỏi chăn, nếu tâm tình tốt thì lôi cha mẹ ông bà tổ tông ra mắng gã một lần, nếu tâm tình không tốt còn thuận tay cho gã hai bạt tai, sau đó nồng nặc mùi rượu sai Tiểu Ngụy Khiêm còn chưa cao bằng bệ bếp đi làm món gì đó cho mình ăn.

Có mấy lần Ngụy Khiêm còn mua sẵn cả thuốc chuột, chuẩn bị bỏ vào cơm để chết chung, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ, bởi vì những lần thỉnh thoảng ra về một người mẹ, người đàn bà đó sẽ dùng cánh tay mềm mại ôm gã xem TV một lúc, nếu vui còn dịu dàng thăm thì mấy câu bên tai.

Nếu ban đêm thu nhập không tệ, sáng sớm trên đường về nhà bà ta còn mua vài cái bánh kếp(2) cho Ngụy Khiêm.

Tình huống này mặc dù rất quý giá, chỉ có thể may mắn gặp được chứ không thể cầu, lại luôn khiến Ngụy Khiêm tuổi nhỏ được chiều mà sợ, mỗi khi đến lúc ấy, gã sẽ không muốn giết người phụ nữ này, bởi vì gã sẽ nhớ ra rằng, bà ta là mẹ ruột của mình.

Mẹ ruột của gã xinh đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào mà gã từng gặp trong cuộc đời, nhưng mà chẳng may mang đến vinh quang cho gã.

Vả toàn thế giới dù sao chỉ có một người như vậy là mẹ ruột của mình, giết rồi thì không còn nữa, gã không nỡ.

Hai người cứ như thế, thù hằn lẫn nhau rồi lại nương tựa vào nhau mà sống.

Khi Ngụy Khiêm được năm tuổi, mẹ lại lấy chồng lần nữa, cha dượng là người hiền lành, không kiếm được nhiều tiền, chẳng có bản lĩnh chi, không thân thiện lắm với gã con hời này, nhưng cũng chưa bao giờ ngược đãi.

Sau đó chắc là chê gã ở nhà chướng mắt, chờ khi Ngụy Khiêm vừa tròn sáu tuổi, cha dượng chủ động đưa gã vào trường tiểu học, cưỡi chiếc xe đạp nam đưa gã đến trường xin nhập học.

Ngụy Khiêm gọi ông ta là chú.

Từ sau khi chú đến, mẹ gã trong một đêm liền “bỏ dao mổ thành Phật”, không còn ra ngoài chơi bời nữa, gần như ngay lập tức gột sạch duyên hoa, bới tóc cao lên, không còn dính vào một giọt rượu, tính nết cũng tốt hơn nhiều.

Bà thay đổi đến chóng mặt, thành một người phụ nữ bình thường và một người mẹ bình thường.

Mùa đông năm ấy, bà thậm chí tự tay đan cho Ngụy Khiêm một chiếc áo len, tấm áo ấy gã chỉ mặc trong một mùa đông, bởi vì vóc dáng phát triển quá nhanh, năm sau là không thể mặc nổi, nhưng vẫn được Ngụy Khiêm trân trọng cất vào tủ, bởi vì đó hầu như là món quà duy nhất mà gã nhận được trong suốt thời thơ ấu.

Người ta vẫn nói trẻ con sáu bảy tuổi chạy nhảy khắp nơi, đến chó còn ghét, nhưng Ngụy Khiêm lúc sáu bảy tuổi ngoan ngoãn hết như chó, chẳng bao giờ nói nhiều, chưa từng đòi hỏi gì, nếu người lớn không chủ động cho thì tuyệt không mở miệng xin tiền, trong trường thỉnh thoảng có việc cần nộp tiền, Ngụy Khiêm đều mượn người khác trước rồi sau đó chạy tới phòng bi-a, trung tâm vui chơi giúp việc lật vật kiếm mấy đồng đem trả.

Trong quá trình này gã quen biết cả tá côn đồ lớn hơn mình nhiều, ông chủ thấy gã nhỏ, chạy tới chạy lui nhặt bóng bưng chén đĩa rất thú vị, hơn nữa mắt cực tinh, rất giỏi xem sắc mặt, cho nên liền giữ gã lại, trở thành một linh vật như một bông hoa lạ, rồi rãi thì trên chọch chơi.

Ngụy Khiêm rất vui vẻ với việc này, không hề cảm thấy đau khổ, bởi vì nhờ trường học mà gã biết được mình cũng là một trong các nụ hoa của tổ quốc, gã cảm thấy thỏa mãn với cuộc sống thế này.

Bởi vậy gã chỉ sợ ông chú không thoải mái, chỉ sợ chú và mẹ ly hôn, để mình phải sống tiếp những ngày thua cả heo chó.

Khi Ngụy Khiêm mới bảy tuổi rưỡi, còn chưa đầy tám tuổi, mẹ lại sinh một bé gái.

Cô bé như đúc từ cùng một khuôn mẫu với ông chú – a, có nghĩa là rất xấu, nhưng cả nhà đều cưng như gì ấy.

Con bé chào đời vào mùa xuân, cha mẹ chê mấy cái tên như “xuân”, “liều” quá quê mùa, không xứng với cô con gái quý báu, thật sự làm khó cho mẹ và chú, cả hai người cộng lại cũng chưa học hành được chín năm, xúm vào tính toán hơn một tuần, cuối cùng vắt hết óc đặt cho nó cái tên mà họ cảm thấy đầy chất thơ, gọi là “Tống Ly Ly”.

Họ Tống giống chú, “Ly Ly” trong câu “Ly ly nguyên thượng thảo(3)”, nhũ danh Tiểu Bảo.

Nhưng Ngụy Khiêm hầu như không bao giờ gọi cái tên xui xẻo này, mãi cho đến khi con bé trưởng thành vẫn gọi là “Tiểu Bảo”.

Không nói tự lại đi nói “ly”, chưa từng nghe nhà ai đặt cho con trẻ cái tên thế này, quả thật muốn may mắn bao nhiêu là có may mắn bấy nhiêu.

Mẹ gã và cha dượng hai người thất học đặt cho đứa trẻ cái tên đầy “thấp ý(4)” như vậy, rõ là dưng không thích tìm chết.

Cái tên không may mắn này sẽ bầu bạn suốt cuộc đời cô bé, dường như cũng báo trước sinh ly và tử biệt sẽ xuyên suốt sinh mệnh yếu ớt của cô.

—

1. Ban đầu định đề là lò sưởi nhưng google thấy ở Việt Nam cũng gọi nó là tấm sưởi, các bạn có thể xem thử.

2. Thực ra nó là món bánh Jianbing, vẫn được mệnh danh là bánh kẹp kiểu Trung Quốc chứ cũng không hẳn là bánh kẹp. Tìm há mỏ thấy người ta toàn đề là bánh Jianbing không. Sau đây hỏi thử một người bạn thì được trả lời rằng “Jianbing là loại bánh gần giống

bánh crêpe trái cây đó. Đại loại là sẽ chiên 1 lớp bột rồi cuốn nhân trái cây vào bên trong, còn có nhân mặn nữa.”

3. Ly ly nguyên thượng thảo: cỏ mọc um tùm ngoài đồng hoang. Đây là câu đầu trong tác phẩm Phú đắc cổ nguyên thảo tổng biệt của Bạch Cư Dị. Hai người này muốn đặt cho con cái tên đầy chất thơ nhưng lại quên rằng “ly” cũng có nghĩa là biệt ly.

4. Ở đây tác giả chơi chữ, thay vì “thi ý” (ý thơ) thì lại thành “thấp ý” (cả 2 đều phiên âm thành shiyì), đặt trong câu chuyện này thì có thể tạm hiểu thành đắm nước mắt (chữ thấp có nghĩa là ảm ướt), báo trước cuộc đời không lấy gì làm may mắn của cô bé khi hết tang cha lại phải khóc mẹ.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 2

Tiểu Bảo mười một tháng, lúc ấy vẫn còn là một quả bóng nhỏ mặc quần thủng đáy, vừa chập chững biết đi thì cha mất.

Cái chết của ông ta cũng khá kinh khủng, tai nạn giao thông – lúc ấy ông ta vừa tan ca đêm quay về nhà giữa cảnh tối lửa tắt đèn, dọc đường thấy vắng người bèn nhân cơ hội đi tắt, chạy xe đạp trên đường dành cho xe gắn máy, vừa mới lên thì đã bị một chiếc xe tải đụng văng mấy mét.

Cả người lẫn xe đều dẹp lép như con tép, không thể phòng lên được nữa.

Nhà Ngụy Khiêm một lần nữa quay về với tình cảnh mẹ góa con côi.

Thật ra thì việc này cũng bình thường thôi, trên thế giới có vô số gia đình mẹ góa con côi – nhà Mặt Rỗ vẫn bán quẩy vào mỗi sớm chẳng hạn.

Người khác cũng lau khô nước mắt rồi thẳng lưng sống tiếp như thường.

Nhưng Ngụy Khiêm hoảng hốt phát hiện ra, người “mẹ” xinh đẹp ân cần của gã trong một đêm lại biến thành mụ La Sát chết giẫm.

Bà quá đau lòng, dường như bà cho rằng cuộc đời mình còn đáng hơn cả cải hoa đăng, chẳng thiết sống nữa, vì thế ngày ngày chỉ muốn tìm đến cái chết, về mặt này thì bà rất có thiên tư, lại thêm kinh nghiệm phong phú, quả thực là rất có nghề.

Ngụy Khiêm mỗi ngày đều sợ bóng sợ gió – gã phải đi học, phải nghĩ đủ mọi cách kiếm tiền, phải trông nom cô em gái vẫn chưa biết nói, còn phải đề phòng bà mẹ điên lên cơn mọi lúc mọi nơi.

Sau đó, Ngụy Khiêm thậm chí không dám để Tống Tiểu Bảo ở nhà một mình.

Mỗi ngày trước khi đến trường gã sẽ đưa Tiểu Bảo sang nhà Tam Béo tầng trên hoặc là nhà Mặt Rỗ mở quán ăn, nhờ mẹ Tam Béo hay mẹ Mặt Rỗ trông giúp một hôm, đến tối tan trường lại đón Tiểu Bảo về.

Ngụy Khiêm rất mệt mỏi, gánh nặng cuộc sống lập tức đè gã không ngóc nổi đầu, người lớn còn gánh không xong chứ đừng nói đến một đứa trẻ như gã.

Có một dạo, Ngụy Khiêm lén giấu dao găm, mỗi tối khi đi ngủ sẽ dùng một tay nắm dao, một tay ôm Tiểu Bảo, nhìn thấy dao, gã liền muốn lao ra giết mẹ mình, nhìn thấy Tiểu Bảo, gã lại đành phải bình tĩnh nằm xuống, nhẹ nhàng vỗ về lưng nó, dỗ con bé đang hừ hừ chùng như sắp tỉnh.

Gã còn có một đứa em gái, đó là một vật sống, một con người, mệnh cũng khổ y như gã, sinh ra trong gia đình thế này, gã là anh hai, dù tốt dù xấu đều phải nuôi nấng nó trưởng thành.

Hamlet cứ mãi băn khoăn một vấn đề nhàm chán ấy là “to be or not to be”, Ngụy Khiêm cũng dùng cả thời thơ ấu để băn khoăn một vấn đề càng nhàm chán hơn – “giết mẹ hay không giết”.

Sống cuộc sống của một con chó, mà vẫn còn có tâm tình đi băn khoăn vấn đề mang tính triết học như vậy, hẳn tương lai sẽ là một người nổi bật.

Trong khoảng thời gian này, mẹ Tam Béo và mẹ Mặt Rỗ đã giúp gã không ít.

Tam Béo và Mặt Rỗ đều là bạn gã, gia đình Tam Béo toàn những con buôn thô lỗ, hai mẹ con Mặt Rỗ thì là kiểu người hiền lành thật thà – hàng xóm xung quanh nhìn chung không có ai thuộc tầng lớp cao trong xã hội – được cái bên con buôn thô lỗ lại đối đãi nhiệt tình, ngay cả người bình thường yếu đuối ít nói chỉ cần chịu mở miệng, thì chắc chắn sẽ giúp đỡ nhiệt tình.

Mẹ Tam Béo không như mẹ Mặt Rỗ giận mà chẳng dám nói gì, thỉnh thoảng bà hết nhìn nổi, phẫn nộ đến độ quả thật hận không thể nhổ nước bọt vào mặt mẹ Ngụy Khiêm, nhưng cuối cùng vẫn không làm thế.

Việc này cũng chẳng sao hết, Ngụy Khiêm biết bà không dám, bởi vì mẹ Tam Béo tuy vừa nghèo vừa ngang ngược nhưng dù sao cũng là phụ nữ nhà đàn ông hoàng, kiểu người này đều không dám tùy tiện chọc vào gái điểm, giống như những người đứng đắn chẳng ai dám trêu chọc bọn du thủ du thực vậy.

Sau đó, mẹ Ngụy Khiêm rốt cuộc chết đúng theo sự mong đợi của mọi người.

Ngụy Khiêm bình tĩnh tiếp nhận sự thật này, gã biết bà ấy thật ra đã sớm chán sống rồi.

Mẹ Ngụy Khiêm bị đánh tỉnh khỏi giấc mơ cuộc sống hạnh phúc, những buồn khổ trong lòng bà người khác làm sao hiểu được, bà nghĩ không thông, thích ứng cũng không xong, vì thế rất đương nhiên, bà lại sa đọa lần nữa, quay về nghề cũ, sau đó lại càng tồi tệ hơn – bà hút thuốc phiện.

Đầu tiên là hút bột trắng với khách, hút xong cùng nhau ngất ngây làm một cặp, khách vui vẻ sẽ nhét tiền bo vào quần áo lót, bà cũng dựa vào những khoảng thời gian ngắn ngủi này để trốn tránh cái hiện thực chẳng còn sức để mà phản kháng ấy.

Sau đó, cơn nghiện của bà đã tăng lên mà không cách nào ngăn lại, bắt đầu run rẩy tiêm chích.

Khoảng thời gian ấy, trong nhà Ngụy Khiêm có rất nhiều kim tiêm, bình thường hay sợ Tiểu Bảo nhìn thấy rồi nhét vào miệng, mỗi ngày Ngụy Khiêm phải quét nhà ba bốn lần, thấy kim tiêm là gom lại tiêu hủy.

Về sau mẹ chết, đồ đạc của bà đều bị Ngụy Khiêm thiêu trụi – bà ta cuối cùng chết vì bệnh AIDS do lây nhiễm từ kim tiêm.

Lang thang mãi rồi cũng phải trả đủ thôi.

Đây là lời khuyên rắn mà đám côn đồ dùng để đe dọa, cũng là câu cuối cùng người đàn bà đó để lại cho anh em Ngụy Khiêm.

Mẹ Ngụy Khiêm trước lúc chết trông chẳng khác chi một con quái vật, người tong teo như nắm xương, tóc cũng rụng gần hết, khuôn mặt biến dạng nặng, đôi mắt vốn đã to hơn người khác lồi ra, da dẻ

thời rửa từng mảng, chẳng thấy mảy may dấu vết xinh đẹp thời trẻ, quả thực chính là một con cóc vừa bần vừa hôi.

Con cóc sắp chết nói chuyện cũng hiền lành hơn, bà ta dùng đôi mắt gần như dịu dàng nhìn hai con thằn lằn nói: “Ồi, lang thang mãi rồi cũng phải trả đủ thôi, mẹ đã sớm biết rồi có một ngày sẽ thế này.”

Ngụy Khiêm cười giễu, cho rằng bà ta đang đánh rắm, nếu sớm biết có một ngày thế này thì năm ấy đừng nên chơi bời lang thang, đừng nên hút thuốc phiện, càng đừng nên vì mấy đồng tiền và ham vui mà ăn mặc như yêu ma quỷ quái đến hộp đêm chơi.

Bà đáng lẽ nên giống với vô số các cô bé như hạc tiên, mặc đồng phục có thể không vừa vặn lắm, trán để mái bằng nom ngốc nghếch, ngồi ngay ngắn trong lớp nghe giáo viên giảng dạy về hình học giải tích, sau đó thi đại học, đi làm, kết hôn hoặc là ế... bất kể thế nào, cũng phải sống như một người đứng đắn.

Cho dù bà đặc biệt ngu ngốc không học hành nổi, ít nhất còn có thể đi làm bảo mẫu, đi giúp việc cho người ta, hoặc là bán đồ ăn sáng...

Như vậy không biết chừng sẽ sống đến chín mươi tuổi, có thể nhìn thấy cháu mình kết hôn sinh con.

Nhưng bà ta không làm như thế, lại lựa chọn làm một mụ điên thích ăn không ngồi rồi, uống cho ngoại hình xinh đẹp như hoa.

Ngụy Khiêm ý thức được rằng mình cuối cùng đã thoát khỏi bà điên này, không bao giờ phải gặp bà ta nữa, trong lòng gã bắt đầu khổ sở khó đề nén nổi, giống như chứng kiến hàng loạt sinh mệnh

và thời gian chớp nhoáng bay qua, mà gã còn chưa kịp nghe thấy gì thì tất cả đều đã tan thành mây khói.

Nhưng gã không muốn để lộ bất cứ tình cảm gì, gã cho rằng mình nên cảm hận người đàn bà này, tất cả tình cảm với bà ta đều yếu đuối mà hèn hạ, cho nên Ngụy Khiêm ép mình nghĩ – đáng đời bà ta.

Ngụy Khiêm bắt mình nhớ lại cuộc sống như địa ngục suốt năm năm, rồi lạnh lùng hỏi: “Mụ điểm, làm gì mà phải để tụi này ra?”

Người đàn bà suy nghĩ cả buổi trời với vẻ mặt mù mờ, cuối cùng trả lời rằng: “Ai mà biết được?”

Ngụy Khiêm lập tức phẫn nộ, nếu không có cái câu “ai mà biết” của bà ta, không chừng đời này gã đã đầu thai vào nhà giàu hoặc nhà có chức quyền, bây giờ chưa biết chừng cũng có thể làm người đứng đắn!

Thế là gã đẩy vai bà ta một phát, mắng: “Cút mẹ bà đi!”

Thật sự chỉ đẩy khẽ một cái thôi – ai ngờ giây tiếp theo bà ta đã hấp hối.

Toàn thân bà ta run lên bần bật, mắt tròn tròn như quả bóng bàn, sau đó thở hồng hộc suốt năm phút, cuối cùng biến thành một cái ống bễ khô quắt queo, phải sống chịu tội một lúc, rồi cuộc mới được nằm thẳng cẳng.

Năm ấy Ngụy Khiêm chưa đầy mười ba tuổi, vẫn còn là một gã thiếu niên trẻ trung ngây ngô, mới lên cấp hai, đeo bông cô em gái thò lò mũi xanh – Tiểu Bảo năm tuổi, chưa hiểu cái cút gì, chỉ biết ngơ ngác ở bên cạnh nhìn anh và mẹ.

Ngụy Khiêm để xác mẹ ở nhà hai ngày, đến khi bốc mùi rồi mà gã cũng chưa nghĩ ra cách xử lý.

Chỗ cho người chết ngủ còn đắt hơn của người sống, bán hai anh em gã thì cũng chẳng mua nổi một miếng đất trong nghĩa địa – huống chi Ngụy Khiêm thậm chí còn chẳng định chi tiền đem đi hỏa táng – mẹ gã đã chết rồi, người chết thì thế nào chẳng được, nhưng gã còn sống, gã cần nộp học phí, gã còn phải nuôi dưỡng em gái.

Cuối cùng, Ngụy Khiêm quyết định tìm ngày lành tháng tốt, tạm dùng tám chiếu rách cuộn cái xác rồi trực tiếp ném vào bãi rác, để bà ta tự quay về với thiên nhiên.

Nhưng chưa kịp làm gì thì, mấy chị em của mẹ Ngụy Khiêm đã tìm đến nhà, quả đúng cho dù là Tần Cối đi chẳng nữa thì cũng phải có dăm ba người bạn.

Họ cùng nhau góp tiền lo liệu hậu sự cho bà ta, xem như tiễn biệt, một người phụ nữ bảo với Ngụy Khiêm rằng bà ấy lúc sống đã chẳng có thể diện, dù sao cũng không nên bị chết thiếu thể diện như vậy.

Lo hậu sự xong còn thừa vài đồng, họ để lại cho Ngụy Khiêm và cô em gái Tiểu Bảo, Ngụy Khiêm lại lục lọi được vài món trang sức của mẹ đem bán, mấy thứ này vốn là mạng sống của bà ta... không, còn quý giá hơn mạng sống.

Cậu con trai cưng của bà đã sớm ngựa mất với chúng, mẹ vừa chết là lập tức đem bán hết.

Ngụy Khiêm dùng khoản tích góp ít ỏi này, trải qua cuộc sống nuôi đứa em khác cha gian nan hơn một năm, rốt cuộc cũng đã tốt

ngiệp trung học cơ sở.

Ba ngày thi vào cấp ba kết thúc, hôm cuối cùng Ngụy Khiêm nộp bài rồi đạp xe về nhà.

Gã học hành rất nghiêm túc, dù là làm giúp việc hay du côn đều không thể ảnh hưởng đến thành tích, bởi vì nhà trường là mối liên hệ duy nhất với những từ như “tương lai”, “hi vọng”, cùng “cuộc sống vẻ vang”, cho dù phải liều mạng gã cũng muốn nắm chặt lấy.

Dọc đường Ngụy Khiêm mua mấy cái màn thầu, đậu xe trong cái lán sơ sài dành cho xe đạp của chung cư, xách đồ về nhà, thì nhìn thấy tên nhãi ranh kia.

Tên nhãi con đó tay chân bé tí teo, gầy trơ cả xương, khiến cho cái đầu trông to hăn, cao hơn Tiểu Bảo một chút, nhưng chẳng cao được đến đâu, có lẽ tuổi cũng xấp xỉ con bé.

Nó trùm chiếc áo ba lỗ rộng thùng thình của người lớn, bên dưới không mặc gì, giày cũng chẳng có, trên áo vấy bẩn đủ mọi thứ, thoát nhìn quả là tổ quốc non sông muôn hồng nghìn tía, đang bới rác kiếm ăn bên cạnh đồng rác trong con hẻm.

Một đứa nhóc như vậy, chẳng biết sống kiểu gì nổi, ngay cả chó hoang cũng ức hiếp nó, lúc Ngụy Khiêm đi qua tên nhãi đang giằng co với một con chó trong hẻm – vì nửa hộp thịt bò người khác vứt đi.

Con chó hoang gầy tong teo, đầu lại không bé, mắt đỏ lừ, chẳng biết có bị dại hay không, nhưng còn có thể sống sót vào thời điểm cuộc vận động đánh chó đang diễn ra sôi nổi ở thành phố, chắc hẳn cũng là cầu trung hào kiệt.

Ngụy Khiêm vốn cũng chẳng quan tâm, mấy tên nhãi kiêu này tháng nào chẳng thấy, vô tình bị sinh ra, vô tình sống sót, cũng chẳng có cha mẹ gì, qua một thời gian là chết thôi, nhưng chính vào lúc Ngụy Khiêm nhìn qua bên đó, tên nhãi đang giằng co trong tình người duyên chó lại trùng hợp ngẩng đầu nhìn gã một cái.

Con chó bắt được cơ hội trong chốc lát, thấy đối thủ phân tâm thì ngay lập tức lao đến, tên nhóc chắc là bị người ta vây đuổi chặn đường một thời gian dài cho nên phản ứng hết sức nhanh nhẹn, lao sang bên cạnh tránh thoát, vì thế con chó kia khéo thế nào lại phóng ngay đến dưới chân gã thiếu niên Ngụy Khiêm.

Con súc sinh này đồ lù đờ mắt, cánh mũi phát ra tiếng thở hồng hộc, như là đã sốt ruột lắm rồi, chẳng thêm phân biệt địch ta, sủa ầm lên với một quần chúng vô tội đang làm bộ không nghe không thấy không nhìn, nhe cả hàm răng vàng khè ra.

Ngụy Khiêm đang tính toán nhờ đâu mình trúng tuyển vào cấp ba, vấn đề học phí phải giải quyết như thế nào, không tính đến ý tới nó, nhắc chân muốn đi, kết quả chẳng biết con súc sinh này nghĩ sao mà cúi đầu muốn cắn cổ chân gã.

Ngụy Khiêm vội co chân, không bị cắn trúng.

Ngụy Khiêm lúc ấy mười ba mười bốn tuổi, cha mẹ chết hết còn phải nuôi một con em gái chỉ biết thò lò mũi xanh, dù rằng trong cuộc thi phát huy đến bậc nhất, nhưng thi đậu rồi cũng chưa chắc đi học được, tình cảnh hết sức thê thảm. Đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nếu không hận đời mới là bất thường – bởi vì điều đó có nghĩa là cậu ta quá giỏi diễn kịch, tương lai rất có thể sẽ biến thành phần tử phản xã hội IQ cao.

Cho nên gã thiếu niên cấp hai đang rất đổi buồn phiền lập tức nóng lên, giơ chân đạp con chó một phát, gã từ nhỏ đã chung đụng với đám lưu manh, từng ra tay đánh nhau, cú đá này không hề nhẹ, đạp con chó dính tường, nó vẫn chưa buông tha, lại cắn giày Ngụy Khiêm – may mà đây là đôi giày cao su nhặt được, mặc dù vừa cứng vừa bí nhưng được cái bền chắc, không cắn thủng nổi.

Ngụy Khiêm hất một phát, thấy con chó chết này chưa văng ra, thế là dùng chân giẫm mạnh bụng nó, lại nhặt cục gạch ở bên cạnh, nện mạnh vào đầu con cẩu trung hào kiệt này, đạp một phát, hào kiệt liền nhả ra, đạp hai phát, hào kiệt toác đầu chảy máu, triệt để thành quỷ hùng.

Người, rồi chó, vào lúc này, ở nơi thế này, thật ra đều cùng một dạng – giống như có người mặc âu phục đi giày da nhà đẹp xe xịn, có chó định kỳ được đưa đi làm đẹp. Thì cũng có một số người cùng chó, đã được định trước là phải cắn xé liều mạng, đổ máu lẫn mồ hôi trên ngõ nhỏ toàn rác này vì một số lý do nực cười và đáng buồn.

Cùng là người nhưng không cùng mệnh, cùng là chó cũng chẳng chung mệnh nốt.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 3

Ngụy Khiêm sợ “cẩu quỷ hùng” chưa chết hẳn phải sống mà chịu tội, thế là có lòng tốt dùng gạch nện thêm vài phát nữa, cho đến khi đập nát đầu nó, mới thở hắt hễn ném gạch đi, rồi lau máu chó đầy lên tường.

Lúc này gã mới có cơ hội ngẩng đầu quan sát tên nhóc con hại mình bị vướng chân, nhưng thằng ranh vong ớn này lại nhân lúc gã đánh nhau với chó giành lấy cái hộp ôm vào lòng mà ăn ngấu nghiến.

Chắc là ánh mắt Ngụy Khiêm quá hung ác, tên nhóc đó rõ ràng hơi run rẩy, trợn tròn đôi mắt vừa to vừa đen mà nhìn gã, bất cẩn để nước trong hộp chảy xuống khoe miệng, nó lập tức hoảng hốt đón lấy rồi liếm sạch tay mình.

Ngọn lửa không tên trong lòng Ngụy Khiêm càng bùng lên, chỉ hận không thể giẫm đầu thằng ranh này xuống bắt liếm giày mình cho đủ.

Thằng nhóc đó thấy ánh mắt gã đáng sợ, còn tưởng gã muốn cướp cái hộp, tức khắc cảnh giác hẳn, ôm chặt lấy hộp mà đứng dựa vào góc tường, trưng ra tư thái anh dũng thể chết bảo vệ lãnh thổ.

Ngụy Khiêm tức khắc lại nguôi bớt, thầm nghĩ mình so đo với tên nhãi như vậy làm gì?

Thế là gã mất hứng nhờ một bãi rồi quay lưng đi luôn.

Trong mấy ngày chờ kết quả, Ngụy Khiêm không hề lãng phí kỳ nghỉ quý giá, ban ngày cùng tụi Mặt Rỗ và Ba Béo ra sạp hàng rong bán phim đen, ban đêm tìm việc ở tiệm bi-a, mỗi bữa kiếm mười đồng phí bảo vệ.

Gã phát hiện thằng nhãi hôm bữa đụng phải đường như sống ngay trong cái ngõ nhỏ đầy rác, mỗi lần Ngụy Khiêm ra ngoài đều trông thấy nó đang tìm bữa tối trong đồng rác.

Lúc Ngụy Khiêm đi ngang qua, nếu tâm tình tốt thì thỉnh thoảng sẽ ném cho thằng quỷ đó một cái màn thầu.

Ngụy Khiêm vẫn luôn thù hận cha mẹ ruột, trẻ em ban đầu đều trải nghiệm tiếp xúc với những người khác trên thế giới từ việc sống chung với cha mẹ, do đó rất khó để gã không nhìn xã hội bằng đôi mắt căm thù, tình yêu của gã còn có hạn hơn cả mưa xuân miền bắc, sở dĩ thi thoảng nhìn tên nhóc đó bằng ánh mắt khác, cũng là vì gã từng quan sát nó.

Thằng bé đó tay chân đầy đủ hết, thân thể không có bất cứ khuyết tật nào, trí lực chẳng những không thành vấn đề, khả năng còn cao hơn lũ trẻ bình thường, tướng mạo thì không thấy rõ, nhưng đôi mắt vừa đen vừa sáng, hẳn là không tệ, nếu thật sự là cha mẹ mất hết không ai trông nom thì nên được đưa vào Viện phúc lợi xã hội, với tuổi tác và điều kiện như vậy, nhất định sẽ được người ta tranh nhau nhận nuôi.

Một tên nhóc lang thang ngoài đường, Ngụy Khiêm đoán, hoặc là có người giám hộ, nhưng người giám hộ ngược đãi nó, cho nên nó

tự mình trốn đi, hoặc là bị lừa bán từ nhỏ, vất vả lắm mới trốn thoát được.

Bất kể khả năng nào đều là bỏ trốn, đều là người khác đối xử tệ bạc, thật sự hết sống nổi nữa mới trốn đi, Ngụy Khiêm hiểu rõ cảm giác ấy, gã thậm chí khá cảm thông.

Đương nhiên, cho dù cảm thông, thỉnh thoảng tâm tình tốt Ngụy Khiêm mới thấy thằng nhóc đó đáng thương, phần lớn thời gian gã đều duy trì trái tim lạnh lùng mà khắc nghiệt rất tốt.

Mà chính vài lần có lòng tốt hiếm hoi ấy lại rước lấy phiền phức cho gã.

Hôm ấy, Ngụy Khiêm đã có kết quả thi, gã thi không tệ, còn cao hơn điểm trúng tuyển của trường tốt nhất trong toàn thành phố tới hai mươi điểm, có thể chen chân vào top 10 toàn khu vực, nếu là người khác chỉ sợ cha mẹ phải mở tiệc ăn mừng, Ngụy Khiêm thì chẳng biết mời ai, vì thế bữa tối mua một bịch bánh bao nhân thịt thay cho màn thầu, cũng coi như ăn mừng.

Ngụy Khiêm cho rằng mình nên vui mừng, nhưng gã không hề, giống như có hai tảng đá trĩu nặng trong lòng, một là khoản chi phí cấp ba khổng lồ, một là dù cho gã giỏi giang xuất sắc hơn thì cũng chẳng có ai để trút bầu tâm sự.

Gã cố gắng để mình nhãng đi những chuyện đó, vì thế cả người nằm trong một trạng thái vô cùng kỳ dị – đầu nóng tim lạnh.

Khi đi ngang qua, gã thuận tay ném một cái bánh bao cho tên nhóc bên cạnh đồng rác kia, tự tìm vui mà thầm nghĩ: Đây là bánh bao đánh chó, một đi không về.

Ai ngờ thằng nhãi kia lại không để bánh bao của gã một đi không về, nó nhét nguyên cái bánh bao vào bụng, sau đó cả người lẫn bánh cùng nhau bám đuôi không bỏ.

Hệt như một con mèo hoang, ai cho miếng lập xưởng là theo người đó.

Ngụy Khiêm vừa ngoảnh đầu thì lập tức kinh ngạc, bụng nghĩ không tốt rồi, lần này còn phải mua một tặng một!

Trong lòng gã vốn đã khó chịu, càng thêm bức bối vì bị bám đuôi, năm lần bảy lượt quay đầu lại chửi rửa xối xả, còn đẩy thằng bé một phát, làm nó ngã phịch mông xuống, thậm chí làm bộ muốn đánh, nhưng đối phương vẫn bám riết không bỏ tới tận nhà họ.

Nhà Ngụy Khiêm vốn thuộc về ông ngoại gã, cũng chính là cha của bà già đã thành ma, ông ngoại bị con gái làm cho tức chết tươi, thế là căn nhà thuộc về mẹ Ngụy Khiêm, bây giờ bà ta chết luôn rồi, mới rơi vào tay gã, cũng đã có số tuổi nhất định rồi.

Chung cư cũ, khu ổ chuột điển hình của thành phố, dưới lầu là bãi rác ngồn ngang, trình độ và khả năng kinh tế của hàng xóm hầu hết đều nằm dưới mức trung bình, rất nhiều người ở đây đều không thân thiện lắm.

Trọng nghĩa và ích kỷ, nhiệt tình và thiếu thân thiện, chúng cùng tồn tại với sự nghèo khó và lạc hậu của khu dân cư này mà chẳng mấy may mâu thuẫn, hài hòa đến lạ lùng.

Thí dụ như bà lão neo đơn ở đối diện kia, dường như không thân thiện lắm, mỗi lần vừa nhác thấy Ngụy Khiêm, từ đằng xa đã bắt đầu

trợn mắt, sau đó đóng sầm cửa như bắt gập cái gì dơ bẩn lắm vậy, đôi lúc còn cố ý vứt rác ngay cửa nhà gã.

Ban đầu Ngụy Khiêm chẳng thèm chấp nhặt, một đứa trẻ phải dè dặt thêm đứa nhỏ hơn, mỗi ngày lo lắng còn chưa xong nữa là, cho nên gã chẳng buồn để ý đến mấy việc lắt nhắt này.

Hơn nữa, cùng là người nghèo thì hà cớ gì lại kiếm chuyện với nhau?

Sau đó Ngụy Khiêm đã hiểu, người nghèo chỉ có thể kiếm chuyện với người nghèo, cũng sẽ chỉ kiếm chuyện với người nghèo, nếu không thì họ phải làm thế nào đây?

Mẹ gã là gái điếm, gã chính là đứa được gái điếm nuôi, dựa trên đạo lý thì bà già đó mắng thục ra cũng chẳng sai.

Nhưng hôm nay thì khác.

Gã chẳng làm gì sai, cho dù theo quan điểm truyền thống thì gã cũng xuất sắc hơn bất cứ ai, vì sao chỉ có gã là phải sống khốn khổ như vậy?

Kết quả cuộc thi vào cấp ba quá xuất sắc đã kéo nửa người gã lên một thế giới khác, nửa dưới còn nằm trong cái ao nước tù vô bờ, đã cho gã nhìn thấy thế giới bao la, lại để gã không thể giẫy khởi thân phận và giai cấp cố hữu.

Cho dù gã giống với tụi Ba Bé và Mặt Rỗ, là hạng lưu manh cận bã dưới đáy xã hội, gã cũng sẽ không đau đớn như vậy.

Đầu óc quá nóng và trái tim quá lạnh của Ngụy Khiêm rốt cuộc đã bức gã đến giới hạn, gã cúi xuống nhìn chằm chằm đóng rác bốc

mùi ngay cửa nhà mình, gân xanh lòi lên tay, khuôn mặt cực kỳ giống mẹ, cho dù không xinh đẹp bằng, sự thù hận và u ám bao phủ quanh năm gần như trở thành khí chất trời ban, tuần tú đến chói mắt, cũng tối tăm đến đáng sợ.

Gã thiếu niên Ngụy Khiêm lặng lẽ ngồi xổm xuống, chậm rãi nhặt hết vỏ trái cây và lá rau thối trên cửa.

Thằng nhóc theo đuôi về đây không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đứng bên nhìn chăm chăm.

Ngụy Khiêm im lặng xách mớ rác đi hai bước, đột nhiên không muốn làm như vậy nữa, gã ném phất rác trong tay lên cánh cửa đối diện, quay đầu lớn tiếng chửi thằng nhóc kia: “Mẹ kiếp mày nhìn cái gì?!”

Thằng bé hoảng sợ, rụt lại một bước theo bản năng.

Ngụy Khiêm hung tợn quát: “Thằng con hoang!”

Thằng con hoang kia dựa lưng vào góc tường, tròn tròn mắt dè dặt nhìn gã.

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi, gã muốn cố gắng dần cơn giận xuống, làm một “người lớn”, không muốn thất thố trước mặt một thằng oắt.

Nhưng giờ đây, gã phát hiện mình không khắc chế được, mí mắt giật liên hồi... Dù sao thì gã cũng chưa thật sự là người lớn.

Ngụy Khiêm thỉnh thoảng quay người, nhặt một tảng đá dưới đất, ném cái “cạch” lên cửa sổ nhà bà già đối diện, thủy tinh vỡ rơi rào rào khắp nơi, trong nhà vang lên một tiếng thét chói tai.

Ngụy Khiêm: “Con mụ già nghe rõ cho bố, trước kia bố không so đo với mụ, là bởi vì thấy mụ bảy tám mươi tuổi sắp xuống lỗ rồi, không thềm chấp nhặt, về sau mụ mà còn kiếm chuyện, bố giết cả họ nhà mụ!”

Có tiếng chửi bới hung hãn của bà già từ trong nhà truyền ra, đối phương hiển nhiên chẳng coi tên oắt con choai choai này ra gì.

Ngụy Khiêm không nói hai lời, quay người vào nhà xách ra một con dao phay, đá cửa cái rầm, trực tiếp đập hỏng khóa, chỉ còn lại một sợi xích bằng kim loại lắc lư chực rơi, thiếu niên cầm dao phay ra sức chém cửa, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ lừ, hết như một tên cuồng sát bị thần kinh, hùng hùng hổ hổ làm bà già sợ phát khóc.

Từ đó về sau, bà già bắt đầu trốn tránh Ngụy Khiêm, đi khắp nơi rải lời đồn rằng gã là một tên tội phạm giết người, nhưng bà ta không còn dám chửi rủa trước mặt Ngụy Khiêm nữa, cũng không còn ném rác trước cửa nhà họ.

Xem ra bắt nạt kẻ yếu là bản tính rồi.

Nhưng đáng vẻ như ác quỷ lấy mạng của cậu Ngụy dọa bà già sợ phát khóc lại không thể dọa một thằng nhóc, nó vẫn bám dính ngay cửa nhà.

Ngụy Khiêm đe dọa xong đóng cửa cái “rầm” ngay trước mặt thằng nhóc, nhốt nó ở ngoài cửa, thằng bé lẻ loi quanh quẩn bên ngoài một lúc, cuối cùng nó khom lưng nhặt mớ rác còn sót lại ngay cửa nhà Ngụy Khiêm đem ném đi.

Nó thậm chí còn nhặt mấy cành cây nhỏ, buộc lại quét dọn.

Sau đó nó cuộn mình ngay cửa, cứ thế ngủ hết một đêm hết như một con chó nhỏ bị bỏ rơi.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 4

Hôm sau Ngụy Khiêm ra ngoài thấy thằng nhóc hầy còn ở đó, đầu to tay chân nhỏ, cuộn thành một cục tròn vo.

Ngụy Khiêm suýt nữa vấp ngã vì cái cục quần áo tả tơi này.

Sau một đêm, lửa giận trong lòng đã tiêu đi quá nửa, Ngụy Khiêm bất lực cúi đầu nhìn tên nhãi cuộn thành một cục, không biết rốt cuộc thằng ranh này nghĩ sao nữa.

Ngụy Khiêm tự thấy khấp người mình là sự hận thù xã hội, không có Phật quang chiếu rọi lẫn vô lượng thiên tôn, để ý thì hình như bản thân cũng chưa từng trưng ra bản mặt dễ nhìn.

Ngụy Khiêm không hiểu, tên nhãi làm như lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu này thích gì ở mình mà dễ dàng dờ bỏ phòng bị, lại còn bám dính lấy mình.

May mà là mùa hè, chứ nếu là mùa đông, ngủ ngoài trời một đêm ở miền bắc có thể khiến nó chết cứng luôn.

Một đứa nhóc bé teo như vậy, đứng dậy trông cũng chỉ xấp xỉ Tiểu Bảo, không thể về nhà xách dao ra chém, Ngụy Khiêm thò chân khều cái cục bên dưới: “Này, này này, dậy coi, đừng có ngủ ở đây, có nghe thấy không hả? Nhà tao còn chưa mở cửa đâu, ngủ ở đây làm gì?”

Cái cục đen nhẻm ngái ngủ ngẩng đầu lên, vừa thấy Ngụy Khiêm thì lập tức tràn đầy sức sống, nhìn gã đầy chờ mong, như một con mèo nhỏ chân nam đá chân chiêu, đuôi run rẩy vì lạnh mà vẫn cố gắng cọ chân người ta, cố gắng biểu hiện sự ngoan ngoãn và vô hại của bản thân để cầu xin nhận nuôi.

Bất cứ ai nhìn thấy đều không đành lòng, tiếc rằng nó lại gặp trúng kẻ lòng dạ sắt đá như Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm không hề biết cảm thông, đánh chó đập mèo chẳng từ việc nào, kiên định ngó lơ đôi mắt đầy tội nghiệp, hơn nữa chẳng buồn mở miệng, với tay khóa trái cửa, khom lưng túm cánh tay gầy gò xách thằng bé đi xuống lầu, sau đó ném lên bãi cỏ ít được chăm sóc, dứt khoát: “Đừng có được voi đòi tiên, cút!”

Thằng bé lăn lóc giữa bụi cỏ, trơ mắt nhìn đối phương cứ thế bỏ đi một nước hệt như ác ôn.

Phải mất một lúc lâu nó mới bò dậy, ngửa đầu nhìn chung cư cũ nát với nó mà nói là hết sức cao lớn đồ sộ, giây lát sau cúi đầu xuống, mấy ngón chân trần xoắn vào nhau, nó cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Tên nhóc này quả thật là một đứa trẻ từng bị người ta lừa bán – Ngụy Khiêm tinh mắt, không nhìn lầm.

Lúc bị bắt cóc nó còn quá nhỏ, không nhớ nổi ngọn nguồn, bọn buôn người nuôi nó mấy tháng, sau đó bán lại cho một nhà nông dân xa tít mù tấp.

Việc này thì cũng chẳng sao hết, làm con ai đều là con, nó còn được hưởng thụ cuộc sống của con một suốt hai năm.

Ai ngờ năm thứ ba, bà mẹ nuôi bị thầy lang kết luận là không có khả năng sinh đẻ lại mang bầu như phép lạ, tới năm sau thì đẻ một thằng nhóc béo tròn khỏe mạnh.

Từ đó về sau, ở trong nhà cha mẹ nuôi nó có vẻ dư thừa, cuộc sống cũng ngày càng tệ hơn.

Bữa đó nó rửa chén trong nước giếng lạnh ngắt, bởi vì ngón tay cóng đến mất cảm giác mà bất cẩn làm vỡ một cái chén, chộc giận ông cha dưỡng say khướt quay về.

Ông lột sạch quần áo của nó, phạt nó đứng trong cái sân mà nước đóng thành băng ngay giữa mùa đông.

Suýt nữa thì chết cóng, thế rồi, nó có một quyết định không ngờ ở tuổi của nó – bỏ chạy.

Thằng bé trộm ít quần áo của người lớn khoác đại lên, sau đó dùng thang treo tường ra ngoài ngay trong đêm, nó lén trốn vào xe rau cải đang chờ đến thành phố để dự trữ cho mùa đông, cứ thế bị kéo vào một thành thị.

Từ đó, nó trở thành một đứa lang thang.

Một bé trai không ai quan tâm như vậy rất dễ bị để ý, trong thời gian này, nó năm lần bảy lượt suýt nữa lại bị người ta lừa bắt, một số tính bán nó, một số khác định bắt nó đi ăn trộm, còn có hai kẻ thương lượng muốn bán nội tạng của nó – thằng bé nửa đêm đi tè nghe trộm được, lập tức chạy ngay trong đêm.

Nó có thể lớn lên như thế này, mỗi lần đều chạy trốn thành công, may mắn như kỳ tích, bỏ chạy hoài thành bán chuyên gia luôn.

Nó lên đi ké xe chùa, liên tục đổi qua mấy thành phố, gặp đủ mọi hạng người, thỉnh thoảng có người muốn nói chuyện, nó đều làm bộ câm điếc, đồng thời nhanh chóng nghĩ cách bỏ trốn, trong số này có lẽ thật sự có người tốt bụng, tiếc là nó không dám thôi cảnh giác – bị bán sỉ nguyên bộ thì thôi, nó còn sợ những người đó còn toan mổ bụng nó ra để bán lẻ từng phần.

Nhưng ăn gió nằm sương, bữa đói bữa no, nó vẫn ngưỡng mộ những người có nhà cửa gia đình theo bản năng.

Thằng bé đã rất lâu rồi không biết gia đình là cảm giác gì, nhưng mà nó không thể có gia đình, bởi vì nó sợ tiếp xúc với bất cứ ai.

Trong mắt nó, trên thế giới dường như chỉ có hai loại người, một loại chê nó bẩn, đi vòng thật xa, còn dùng đá ném nó đánh nó, một loại vẻ mặt ôn hòa nhưng trong bụng thực tế vẫn muốn bán nó.

Cho đến khi nó gặp người đặc biệt như vậy.

Nó từng nghe người khác dùng giọng địa phương đặc sắc gọi “Nhóc Khiêm”, người này giúp nó đánh đuổi con chó hoang to đùng, cho nó ăn, nhưng đều ném xong đi ngay, chưa từng nói với nó một câu.

Đương nhiên, phần lớn thời gian người này đều làm như không thấy nó.

Việc Ngụy Khiêm làm như không thấy và không thèm bắt chuyện luôn khiến thằng bé có cảm giác an toàn, đồng thời, hành vi thỉnh thoảng bố thí lại cho nó cảm thấy một chút ấm áp hiếm gặp.

Thực ra thì thằng bé vẫn luôn đổi chỗ ở liên tục, nhưng để nhìn trộm người này mỗi ngày, nó bắt gác ở lại con hẻm này mấy tháng

liền.

Mấy tháng qua, sau khi quan sát cẩn thận và luận chứng thận trọng, thằng bé dùng cái đầu thiếu chất do đói khát cho ra một kết luận – anh này là người tốt.

Trong kiếp sống lưu lạc của nó, đây là lần đầu tiên nó không cảm lòng được mà sinh ra khát vọng tiếp xúc với người khác... Nhưng điều khiến nó thất vọng chính là, khi nó thò xúc giác thử chạm đến, tên khốn nạn trông như “người tốt” kia dường như không hề muốn nhận nuôi nó.

Thằng bé vừa thất vọng vừa khổ sở, quanh quẩn tại chỗ một lúc, cân nhắc liệu có nên bỏ cuộc hay không.

Nó còn chưa nghĩ thông thì trời đã đổ mưa, thằng bé bất đắc dĩ đành phải trốn về hành lang.

Cơn mưa tầm tã đến chiều vẫn chưa tạnh, mẹ Tam Béo buổi trưa xuống lầu một chuyến, giúp Tiểu Bảo hâm cơm, thấy thằng bé cuộn mình giữa hành lang, lập tức giật mình khom lưng đánh giá: “Ôi trời, con cái nhà ai đây?”

Thằng bé lập tức hết như một con nhím xù lông, hung ác ngẩng đầu lên, toàn thân kéo căng, giống như định xông đến cắn bất cứ lúc nào, ánh mắt dữ tợn làm mẹ Tam Béo giật mình lui lại nửa bước: “Ôi chà, ra là một thằng nhãi ăn mày điên khùng!”

Mẹ Tam Béo sợ rước lấy phiền toái, cảnh giác nhìn nó một cái, nhanh chóng dùng chìa khóa Ngụy Khiêm để lại mở cửa lao vọt vào nhà.

Buổi tối Ngụy Khiêm tan trường làm việc trở về, vừa cúi đầu liền thấy cái cục be bé trong xó, sắc mặt tức khắc không dễ coi lắm.

Gã sải bước đến, muốn đập văng thằng ranh không biết tốt xấu này một lần nữa, cái cục tròn vừa thấy gã đến, cho rằng sắp bị đánh, vội vàng hoảng sợ rụt vào góc tường, trưng ra tư thế phòng ngự.

Trong lòng Ngụy Khiêm sinh ra cảm giác thỏa mãn lạ lùng khi thấy thằng quỷ này cũng biết sợ hãi, gã thiếu niên cấp hai lạnh lùng hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lướt qua cơn mưa ngoài cửa sổ, sau đó lại quay người vào nhà bỏ qua cho tên nhãi kia.

Mùa hè oi bức, bình thường Ngụy Khiêm chỉ đóng cửa chống trộm có một lớp lưới chứ không hề đóng cửa chính, để gió lùa vào nhà.

Tiểu Bảo nhìn thấy bên ngoài có một cậu bạn nhỏ, liền nói bằng giọng non nớt: “Anh ơi, người bên ngoài là ai vậy, không mặc quần, xấu hổ quá à.”

Ngụy Khiêm nói: “Cứ chơi đi, kệ xác nó.”

Một lát sau, Tiểu Bảo lại nói: “Anh, nó cứ nhìn anh em mình kìa.”

Ngụy Khiêm bước đến, đứng ngay cửa hung tợn quát ầm lên: “Mày xéo ngay cho tao!”

Thằng nhóc giật thót, chần chừ lui lại vài bước.

Nhưng đến khi gã bụng thức ăn từ trong bếp đi ra, đã thấy Tiểu Bảo ngồi chồm hồm ngay cửa, ngó bên ngoài nói: “Anh, nó còn đang nhìn mình kìa, anh cho nó vào đi.”

Lần này Ngụy Khiêm đến cả hù dọa cũng lười, dứt khoát chẳng thèm để ý tới con bé, đặt thức ăn lên bàn, sau đó đi tới đóng sầm cửa, ngăn cách hoàn toàn đôi mắt rình mò ước ao kia ở bên ngoài.

Để nó vào? Ngụy Khiêm nghĩ thầm, nếu mình là một phú ông giàu nứt đổ đổ vách, ranh con như vậy gã sẵn lòng nuôi hàng chục đứa, mỗi sáng để chúng đứng xếp hàng điểm danh chơi.

Nhưng gã là ai?

Gã chỉ là một tên côn đồ khổ rách áo ôm, ngay cả bốn trăm đồng tiền học phí khai giảng phải nộp cũng chưa biết xoay bằng cách nào!

Đáng tiếc con gái hướng ngoại, cô bé Tống Tiểu Bảo này quả thực chẳng ra gì, vừa mới tháo tã được vài hôm mà đã biết thò tay ra ngoài.

Chưa đến hai hôm, Ngụy Khiêm vừa vào cửa đã phát hiện Tiểu Bảo cho thằng ranh kia vào nhà.

Ngụy Khiêm sợ trẻ lang thang có bệnh truyền nhiễm và ký sinh trùng, sẽ lây cho Tiểu Bảo, vì thế lập tức mắng cho một trận, làm con bé sợ quá khóc ầm lên. Gã xách cái áo ba lỗ trên người thằng nhãi, một lần nữa lẳng ra ngoài như ném miếng giẻ lau.

Thằng bé giẫy giụa trong tay gã nhưng không lại, liền dùng đôi mắt đen láy kia nhìn gã chằm chằm, đôi mắt ấy hết như tảng đá màu đen trên núi vừa được mưa gột, trên khuôn mặt bé teo lem luốc không thấy rõ ngũ quan có vẻ hết sức chói mắt và hoang dại như vậy, lại tràn ngập phần hận, mát mát cùng thấp thoáng cầu xin.

“Thằng chó!” Ngụy Khiêm mắng nó.

Tiểu Bảo thật ra là một đứa trẻ chỉ nhớ ăn chứ không nhớ đòn – chủ yếu là bởi vì Ngụy Khiêm chưa thực sự đánh nó bao giờ, mặc dù không thể hiện rõ nhưng trên thực tế gã cứng chiều nó tới mức ngay cả một sợi tóc cũng chưa chạm vào, thế cho nên con nhỏ thoát cái đã quên bống chuyện bị mắng.

Chưa đến ba ngày, con nhỏ lại tha thẳng nhãi kia về.

Quả thật là âm hồn bất tán, lần này, ông anh vừa lạnh lùng vừa xấu tính tới cực nỗi giận, Ngụy Khiêm thò tay ra bắt nó, thằng nhóc nhận thấy nguy hiểm, vội nhảy vọt lên tránh đi, để bàn tay Ngụy Khiêm giờ cao bị vồ hụt.

Ngụy Khiêm nổi giận đùng đùng, giờ chân đạp nó một phát, thằng nhỏ bị giẫm đau nhưng không kêu la, chỉ rên một tiếng, thuận thế quỵ xuống đất ôm chân Ngụy Khiêm.

Con bé Tiểu Bảo này dù sao cũng đã có kiến thức, nó chưa từng nghĩ tới ông anh sớm chiều sống chung lại bạo lực như vậy, sợ quá khóc òa lên, gào: “Anh!”

Thằng nhóc chẳng biết bị làm sao, nghe câu ấy giống như tâm thần bị tác động, nó giả câm đã hơn một năm, lúc này lại không đầu óc mở miệng với Ngụy Khiêm, mặc dù giọng khàn không giống trẻ con, phát âm cũng rất lạ lùng, nhưng Ngụy Khiêm vẫn nghe rõ, nó gọi theo Tiểu Bảo: “Anh!”

Ngụy Khiêm đã giờ chân lên chuẩn bị giẫm xuống đột nhiên khựng lại đó.

Mình đang làm gì thế này? Ngụy Khiêm ngỡ ngàng nghĩ, đánh một tên nhãi ranh như vậy? Thế thì có khác gì bà mẹ đẻ tiền của

gã?

Cuối cùng Ngụy Khiêm thở dài, từ từ rút chân, không nói một lời đi vào bếp, qua quýt làm một bát mì lỏng bỏng nước, bưng đến trước mặt nó: “Ăn đi!”

Thằng bé không muốn tỏ ra quá yếu thế, đáng tiếc bát mì này giống như nắng hạn gặp mưa, vừa nghe mùi thì hai chữ “yếu thế” liền vui vẻ kết bạn bỏ trốn ném nó lại.

Nó vui mặt vào bát mà húp sì sụp, hết như gió thu cuốn hết lá vàng, xơi ba bát liền căng tròn bụng.

Ngụy Khiêm kiên nhẫn ngồi bên cạnh, chờ nó ăn xong liền dọn dẹp bát đĩa, sau đó bảo: “Hiểu được tiếng người chứ? Được rồi, tao biết mày hiểu.”

Ngụy Khiêm vẩy nước rửa bát trên tay đi, ngồi xổm xuống, để tầm mắt ngang với nó.

“Tao không nuôi nổi mày đâu,” Gã hầu như đã dùng sự kiên nhẫn lớn nhất trong đời mà nói, “Mày tìm nhầm chỗ rồi.”

Mép thằng nhóc còn dính nước mì chưa lau khô, đôi mắt sáng rực như sao nhìn chăm chăm vào thiếu niên trước mặt.

Ngụy Khiêm đẩy nhẹ vai nó bảo: “Được rồi, ăn no rồi thì đi đi.”

Sau một phút, thằng bé lần đầu tiên tự mình ra khỏi nhà chứ không phải bị gã dùng bạo lực ném ra.

Hai ba ngày liền Ngụy Khiêm không hề thấy thằng nhóc cứ bám dính lấy mình, mãi đến xế chiều ngày thứ tư, gã lê thân thể mệt mỏi

về nhà, tính xem mình còn thiếu bao nhiêu tiền học phí, lại nhìn thấy nó ở ngay cửa nhà.

Lần này Tiểu Bảo không dám mở cửa, hai đứa trẻ một trong một ngoài, nghe thấy tiếng bước chân thì đồng thời ngẩng đầu nhìn gã đầy chờ mong.

Thằng bé đứng ngoài cửa lôi một cái bao, bên trong vang “leng keng loảng xoảng”, Ngụy Khiêm cúi xuống nhìn thử, phát hiện là một bao nào chai nào lon.

“Cái này bán được đấy.” Thấy gã mãi không nói gì, thằng bé mới nhỏ giọng giải thích, giống như sợ Ngụy Khiêm không tin, thò bàn tay bé tẹo nhóp nháp rờn rờn mồ hôi, cầm hai đồng năm hào tiền giấy, “Thật đó, em từng bán rồi.”

Ngụy Khiêm vẫn chỉ im lặng.

Tiểu Bảo đúng lúc gọi khẽ một tiếng: “Anh.”

Ngụy Khiêm nhắm mắt trầm nghĩ: “Mẹ kiếp chuyện gì thế này!”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 5

Cứ thế, thằng bé rút cuộc dày mặt ở lại.

Rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại chuyện này, nó cảm thấy mình đã làm được một hành động vĩ đại bất khả thi.

Ông anh khốn nạn sau khi cứng cánh thì càng phát huy phẩm chất khốn nạn riêng biệt kia đến độ nhất vô nhị, trời sinh lòng dạ sắt đá, xưa nay nói một không hai, đôi lúc thằng bé phải hoài nghi rằng trên thế giới này rốt cuộc có thứ gì thay đổi được cách nghĩ của Ngụy Khiêm hay chẳng.

Nhưng năm ấy, sau khi quan sát mấy tháng, rồi bám dính mấy tuần, nó lại thật sự lay chuyển thành công cái tên khốn lòng dạ sắt đá này.

Sau khi ở lại nhà Ngụy Khiêm, thằng bé dần khôi phục khả năng nói chuyện, chỉ là hầu hết thời gian nó vẫn rất trầm lặng, hình như lo lắng cảm giác tồn tại quá mạnh sẽ dẫn đến sự ghét bỏ và ngược đãi của người khác.

Mới đầu, ngay cả giường và sofa nó cũng chẳng dám trèo lên, cứ đến tối là rúc vào xó nhà, ngủ ngay dưới đất hệt như chó hoang vậy.

Dường như chỉ cần có một mái nhà để tránh gió che mưa, thêm chút ít đồ ăn, là nó đã thỏa mãn lắm rồi.

Ngụy Khiêm quan sát hành vi của nó, khó lòng ức chế nhớ khi mình bằng thằng nhóc này, cũng từng dè dặt lấy lòng cha dượng như vậy, gã hiểu rõ ý nghĩa của những hành vi đó, chẳng những không cảm thấy nó quái dị, ngược lại âm thầm sinh ra mối liên hệ tình cảm bí ẩn.

Đương nhiên – gã sẽ không thể hiện ra loại tình cảm này, Ngụy Khiêm cho rằng mình là “chủ gia đình”, hồng hách một chút là chuyện nên làm.

Gã kiên nhẫn tắm rửa cho thằng nhỏ, sợ nó có rận bèn cạo trọc đầu, lại còn tìm quần áo cũ của Tiểu Bảo cho nó mặc.

Một thằng nhãi đầu trọc lóc mặc loại váy rẻ tiền của bé gái bỏ viên hoa mà trông không dị hợm, đủ thấy ngoại hình khá được.

Ngụy Khiêm nhìn nó suy tư một lúc lâu, miệng chó khó phun nổi ngà voi mà bình luận như sau: “Hình người đáng chó(1).”

Nhưng Ngụy Khiêm lại nghĩ, chắc hẳn trẻ con đều rất đẹp, có thể là bởi vì nhỏ xíu, trong lòng chẳng sầu lo gì, cho nên ánh mắt cũng sạch trong đến độ phản quang được.

Cách nhìn vớ vẩn này bị Tam Béo một mực bác bỏ – Tam Béo nói đẹp là đẹp, xấu là xấu, đều do trời sinh, chẳng dính một xu tới tuổi tác lớn hay nhỏ.

Tam Béo, Ngụy Khiêm và Mặt Rỗ lớn lên bên nhau, từ bé đã thân tới mức mặc chung cả quần, Tam Béo hơn Ngụy Khiêm ba bốn tuổi, Mặt Rỗ để cùng năm với Ngụy Khiêm, hồi nhỏ cùng nghịch đất nghịch cát, lớn lên cùng làm lưu manh, dù chưa từng cùng nhau làm được việc gì tốt nhưng rất thân thiết.

Đến tuổi dậy thì, Ngụy Khiêm phát triển chiều dài, ngày càng gầy và cao, Tam Béo phát triển chiều ngang, mới mười bảy mười tám mà y hết ông chú trung niên bụng phệ... Về phần Mặt Rỗ, gã cao thấp mập ốm đều không quan trọng, đám mụn để lại chi chít sẹo lồi lõm trên mặt khiến đầu gã y chang một hành tinh nhỏ gồ ghề, nửa đêm gập chặc phải sợ phát khóc, thế nên những đặc điểm khác đều mờ nhạt hẳn.

Bản thân tên Tam Béo mập ú này đã y như dựng hai của Trư Bát Giới mà còn không biết xấu hổ ưa bình phẩm đẹp xấu, mỗi lần thấy Tiểu Bảo là hần đều than ngắn thở dài, bởi vì con nhỏ thật sự quá xấu.

Cậy tình bạn, Tam Béo nói thẳng với Ngụy Khiêm – thông thường Ngụy Khiêm không thích nghe cái gì thì hần càng khoái nói cái đó.

Mỗi lần sang chơi, Tam Béo đều phải đau buồn bế Tiểu Bảo lên đánh giá một phen rồi nói như hát: “Em ơi, em gái số khổ của anh ơi, sao mặt em có thể đen sì thế này, rơi vào đồng than chắc khỏi tìm luôn!”

Ngụy Khiêm giật Tiểu Bảo lại: “Cút mẹ ông đi, ngăm ngăm da trâu nhìn lâu mới thấy đẹp!”

Tam Béo tiếp tục gào khóc: “Nói dối không chớp mắt, có người đẹp ti hí mắt lươn thế này hả?”

Ngụy Khiêm hùng hồn nói: “Mắt bé thì sao, mặt bọn này cũng bé mà! Mắt trâu to không? Có nằm trên cái mặt mâm của ông thì vẫn hí như thường!”

Tam Béo: “Cút, cái mâm nhà mày có đẹp trai được như anh Tam đây không? Ôi thực ra mắt to hay nhỏ chưa phải là vấn đề, chú xem cái mũi nữa này – cái mũi tẹt làm anh lo muốn chết, y như vừa đập vào cửa vậy, nhóc Khiêm, chú mày nói sao con nhỏ lại không giống mẹ chứ? Không giống mẹ mà giống chú mày thì cũng đâu phải lo!”

Ngụy Khiêm: “Mẹ kiếp, nó có phải do tôi đẻ đâu!”

Nói xong Ngụy Khiêm xách Tiểu Bảo lên ngang với tầm mắt mình, quan sát khuôn mặt giống hệt cha ruột của nó một phen, dù là ruột thịt thì gã cũng không thể không thừa nhận Tam Béo nói đúng, mũi Tiểu Bảo tẹt lét đến là tội, y như không có xương mũi vậy.

Ngụy Khiêm lo lắng tính thầm trong bụng, mai một bất kể thế nào cũng phải bảo vệ đôi mắt con bé, không thể để bị cận được, không thì cái mũi tẹt lét này đỡ chả nổi cặp kính đâu.

Nhưng gã vẫn không chịu thừa nhận em mình xấu, liền già mồm át lễ phải: “Mũi tẹt thì sao, con gái mũi cao xấu hoắc, mũi cao... mũi cao trông chẳng tốt đẹp gì.”

Gã nói thế là bởi vì mẹ gã có sống mũi cao thẳng thanh tú, mũi là vua trong ngũ quan, giúp bà ta trông đầy sức sống, gặp qua là có ấn tượng sâu sắc. Mà Ngụy Khiêm luôn căm thù tất cả các đặc điểm của mẹ – chẳng cần biết là đẹp hay xấu.

Trong lòng Ngụy Khiêm, chỉ cần Tống Tiểu Bảo không giống mẹ thì dẫu mai kia biến thành một đứa xấu hoắc núi lửa đầy mặt như thằng Mặt Rỗ, gã cũng cảm thấy đáng yêu.

Tam Béo biết nội tình nhà gã, hiềm khi không tranh cãi, đón lấy Tiểu Bảo trong lòng Ngụy Khiêm rồi thỉnh thoảng lại bóp mũi con

nhỏ – về sau lớn lên mũi nó không còn tẹt nữa, chắc hẳn là nhờ ông anh béo dùng sức người kéo cho. Tam Béo vừa bóp vừa lải nhải: “Em ơi, cô em không gả nổi của anh ơi...”

Lúc này, Mặt Rỗ đẩy cửa bước vào, cười hề hề nói: “Anh, anh Tam, khờ khờ khờ... Khiêm, em, em Tiểu Bảo.”

Tam Béo bịt tai Tiểu Bảo như sắp ra trận: “Ồi mẹ ơi, cụ đừng có nói chuyện trước mặt trẻ nhỏ, mốt nó học nói lắp như cụ thì thằng anh nó giẫm cụ thành con tép!”

Mặt Rỗ thiên phú có hạn, cả đời cũng chẳng nói năng sắc bén nổi, đành phải đi theo đường hiền lành chất phác, nghe thế chỉ sờ đầu cười ngu chứ không giận, gãi xoa đầu Tiểu Bảo và thằng nhỏ được nhặt về, lấy hai cục kẹo chia cho mỗi đứa.

Mặt Rỗ bỏ học từ lâu rồi, không phải vì không có tiền đi học, nguyên nhân thật sự khó mà nói hết trong một lời – lên lớp Năm rồi mà Mặt Rỗ chỉ có thể đếm tới chín mươi chín, thêm ba số là tịt, giáo viên giận quá phạt gãi chép một trăm lần từ một trăm đến hai trăm, gãi hì hục chép cẩn thận không thiếu lần nào cũng chẳng hề gian lận, kết quả chép xong giáo viên xem mới thấy nhảm thứ tự, quá giỏi!

Tam Béo xót xa nhìn thằng em vừa dốt vừa xấu, tiếp tục lảm nhảm: “Ồi em ơi, cậu em không cưới được vợ của anh ơi...”

Tam Béo tỏ ra lo lắng cho tình hình hôn nhân của người khác quá sớm, thậm chí Ngụy Khiêm kết luận, tên mập chết bầm này có thiên phú, mai kia nhất định sẽ thành một ông mai.

Ngụy Khiêm hết sức phiền muộn với tình trạng kết bạn của mình, Mặt Rỗ là một tên ngốc, Tam Béo là một tên siêu ngốc, gã bị kẹt chính giữa, gần như có sự buồn đau khi “trên đời toàn kẻ ngốc, chỉ mình ta thông minh”.

Tên ngốc Mặt Rỗ mở miệng hỏi: “Nhạc, Nhạc ca bảo, bảo tao tới hỏi thử mày, mày, mày lo được... học phí chưa?”

Câu này xoáy thẳng vào vết thương lòng của Ngụy Khiêm, trái tim ban nãy hãy còn vui vẻ thoáng cái chìm ngấm như bị nhét một tảng băng.

Ngụy Khiêm nghĩ bụng, lo được cái con khỉ, nhưng gã không muốn tỏ ra yếu thế mất mặt trước hai tên ngốc, bèn làm bộ chẳng thèm để ý, ra vẻ bí hiểm khoát tay: “À, không gấp.”

Siêu ngốc Tam Béo vội tiếp lời: “Ồi cưng ơi, anh cầu xin cưng, đã đến lúc này rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa, việc này không thể không gấp được! Sắp khai giảng rồi! Rốt cuộc sao đây, thiếu bao nhiêu, cưng nói một tiếng, các anh em nghĩ cách giúp cho... Bọn này trời sinh đều có duyên không phận với trường lớp, chỉ mình cưng có triển vọng, mỗi người góp một tay cũng phải đẩy cưng lên!”

Ngụy Khiêm cảm thấy lòng mình như bị một bàn tay nóng hổi bóp một cái, trong một hai giây vốn từ bỗng nghèo hần, đôi môi mấp máy không dễ thấy, nhưng mà ngay sau đó, gã lại vẫn dùng hết nghị lực để kiềm chế, giữ vững nội tại vừa khó ưa vừa cứng rắn và bề ngoài như một con sói.

“Được rồi, chuyện bằng cái móng tay.” Ngụy Khiêm làm bộ thờ ơ nói, “Trong lòng tôi tự có tính toán, khỏi cần mấy người mất công, cũng nhấn giúp với Nhạc ca một tiếng, không sao đâu.”

Rồi gã nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “À, đúng rồi, tên nhóc đó, tôi hỏi nó tên gì, nó bảo nó gọi là ‘tiểu tử’, đéo biết thể loại cha mẹ nào lại đặt cái tên hãm như vậy, mấy bữa nay tôi đang cân nhắc việc đặt tên cho nó.”

Mặt Rỗ sốt ruột thay gã, vẫn còn ú ớ muốn nói, nhưng càng sốt ruột càng lú lờ, cuối cùng vẫn bị Tam Béo cắt ngang.

Tam Béo hiểu rõ bản tính chết tiệt của Ngụy Khiêm, biết gã là một thằng ranh con dù bên trong mắt sạch cũng không muốn mất mặt, hiển nhiên không định nhắc đến việc này trước mặt họ, liền thuận theo ý Ngụy Khiêm, lơ đãng nói tầm xàm: “Được, chú mày tên Ngụy Khiêm, vậy cứ gọi nó là Ngụy Hư đi.”

Ngụy Khiêm cười mắng: “Phấn mẹ ông đi, ‘rồng bao tử’(2), còn ‘đau bao tử’ chứ.”

Ba người đùa giỡn một phen, ăn cơm nước tự mang tới nhà Ngụy Khiêm rồi sau đó tan đi các ngả.

Ngụy Khiêm cân nhắc qua, Nhạc ca đã hỏi thì gã phải tự đi gặp một lần, không thì sẽ có vẻ như không biết điều – vì tiền tiêu vặt, từ nhỏ Ngụy Khiêm đã chung đụng với đám cặn bã của xã hội, mà Nhạc ca chính là đại ca, là người giàu nhất, lớn hơn tất cả, đã lăn lộn rất nhiều năm, gia đình rất có máu mặt, cũng hết sức trọng nghĩa, luôn đối đãi chân thành với đám anh em, chưa bao giờ kên kiệu.

Sau khi mẹ Ngụy Khiêm chết, Nhạc ca quan tâm đến anh em gã không ít, nào giúp đỡ nào gánh vác hộ, có một dạo Ngụy Khiêm từng cảm thấy anh ta hết như anh ruột của mình vậy.

Nhạc ca đối đãi gã vẫn rất ôn hòa, thoát đầu hỏi han Ngụy Khiêm vài câu, lại nói: “Anh cũng có nghe về việc nhà cậu rồi, thằng bé này không biết phải lận lộn bao xa mới đến được chỗ chúng ta, một đứa bé tí tuổi đầu, sống được đến bây giờ cũng không hề dễ, anh thấy mai kia chưa biết chừng sẽ thành tài, tiến xa hơn chúng ta, hay cứ gọi là Tiểu Viễn đi. Ngụy Viễn? Ừm... nghe không hay lắm, thêm một chữ, là ‘Ngụy Chi Viễn’ được chứ?”

Nhạc ca đặt tên cho, Ngụy Khiêm đương nhiên phải hài lòng.

Khi đó Ngụy Khiêm hăng còn nhỏ, tuy đã bước nửa chân vào cái thế giới đủ mọi hạng người, nhưng xét cho cùng thì tuổi tác và kiến thức có hạn, không hiểu quy tắc trong xã hội của người trưởng thành lắm, cũng không thật sự biết Nhạc ca rốt cuộc là loại người nào.

Lúc này cho dù Nhạc ca đánh rắm, Ngụy Khiêm mười bốn tuổi cũng sẽ cảm thấy anh ta đánh rắm có triết lý.

Nhạc ca lại hỏi: “Thằng nhỏ đó bây giờ lớn rồi?”

“Nó bảo là tám tuổi rồi.” Ngụy Khiêm nói, “Em thấy không giống, chắc chỉ xấp xỉ Tiểu Bảo thôi.”

Nhạc ca “à” một tiếng, nhíu mày: “Vậy cậu có từng nghĩ sau này phải làm sao không? Nó không có hộ khẩu, có tên cũng vô dụng.”

Đúng vậy, Ngụy Khiêm giật mình, Ngụy Chi Viễn có tên, nhưng vẫn là một “người chui” xứng danh.

Thực ra nếu không phải một ông khách của mẹ gã uống say làm bộ tốt bụng thì hiện giờ Ngụy Khiêm chắc chắn cũng đang phải sống chui lủi.

Ngụy Khiêm nhú mày, hộ khẩu bản địa không hề dễ vào, gã quả thật vô kế khả thi.

Nhạc ca cố ý dừng một lúc, để gã phiền não hồi lâu mới thông thả mở lời: “Nếu cậu tin được anh, chi bằng cứ giao việc này cho anh đi, cậu thấy sao?”

Ngụy Khiêm lập tức sửng sốt: “Em... em thấy... việc này...”

Trong một lúc gã hầu như không thể nói thành câu hoàn chỉnh, Ngụy Khiêm ngượng ngùng cúi đầu nở nụ cười, tự giễu: “Xong rồi, sắp bị lây bệnh nói lắp từ thằng Mặt Rỗ rồi.”

Nhạc ca thân mật sờ đầu gã, thông thả chờ câu trả lời.

Nhạc ca tuy còn trẻ, lại là một kẻ rất có dã tâm, mà còn là dã tâm chuyên đi theo đường bất chính.

Hắn rất có tâm kế, rất đa nghi, biết tương lai muốn thành công, thì cần phải có kẻ tử trung với mình, trong quá trình trải đường hắn đã vừa ý với Ngụy Khiêm. Thứ nhất tuổi tác thích hợp, mười bốn mười lăm, mọi sự còn lơ mơ, hiểu chuyện nhưng không hiểu lắm, đối đãi tốt chút là một lòng nghe theo. Mà trong ngàn ấy anh em, Nhạc ca chỉ thích mình Ngụy Khiêm, cũng bởi Ngụy Khiêm lẫn lộn được, đánh đấm được, lại có thể liều mạng, có ba đặc điểm như thế đã là hiếm thấy rồi, huống chi gã còn học giỏi nữa.

Khi lần đầu tiên nghe nói thằng nhóc này có thể thi vào cấp ba, mà còn thi tốt đến vậy, Nhạc ca quả thực rất kinh ngạc, cho dù Nhạc ca đã xem như là một nhân vật có máu mặt của địa phương, hắn vẫn là một đại lưu manh lẫn lộn đi lên từ tiểu lưu manh, chưa bao giờ dính dáng đến “học hành”.

Tên nhóc Ngụy Khiêm này, dù đẻ trong gia đình bình thường hơi nghèo, tương lai nhất định cũng thành tài, thế nhưng vận mệnh lạnh lùng với gã như vậy, quả thực không thể hợp ý Nhạc ca hơn, Nhạc ca cảm thấy mình giống như ra chợ hoa chim mua đá, kết quả là nhặt được một món đồ cổ vô giá.

Nhạc ca tính thâm trong bụng, vấn đề duy nhất chính là tính nết cậu chàng Ngụy Khiêm này hơi khó thao túng, mặc dù hiếm khi kính sợ mình vài phần nhưng tuyệt đối không muốn cầu cạnh người khác.

Cho một cậu nhóc choai choai học cấp ba cũng không tốn kém mấy – với tài lực của Nhạc ca trước mắt, dù đưa một đứa trẻ đi du học cũng chẳng đáng mấy đồng – tình nghĩa giúp đỡ giữa lúc nguy khó, hấn không sợ mai kia Ngụy Khiêm không đáp đền đến tan xương nát thịt.

Nhạc ca nhận thấy cậu nhóc này nghĩ nhiều mà da mặt mỏng, người như vậy chỉ sợ không thể vong ân phụ nghĩa được.

Hộ khẩu thời bấy giờ lỏng lẻo hơn sau này rất nhiều, chỉ cần có cách và tốn chút tiền thì vẫn lo được, có điều dù lo được thì Ngụy Khiêm cũng chẳng đủ năng lực, cho nên sau khi ngẫm nghĩ một chút, Ngụy Khiêm không hề chối từ không biết tốt xấu, trong lòng âm thầm ghi nhớ – đây đều là nợ tình nợ nghĩa, cần phải trả.

Nhạc ca lại thuận miệng tán gẫu vài câu, không nhắc đến chuyện học phí, bất kể thế nào Ngụy Khiêm đều không lo được hộ khẩu, cho nên thằng quỷ nhỏ này còn có thể chấp nhận, nhưng vấn đề học phí thì không thể mở miệng, nói ra ngược lại dễ ảnh hưởng đến tự tôn của thiếu niên.

Nhưng Nhạc ca không sót ruột, hẳn nhận ra Ngụy Khiêm thật sự muốn đi học, nếu không thì thành tích đã chẳng tốt đến thế, cho nên hẳn chờ, rồi có một ngày Ngụy Khiêm sẽ chủ động đến cầu cạnh mình, trước khi đi, Nhạc ca ẩn ý nói: “Vớ anh mà cũng khách sáo? Nhóc Khiêm, cậu nhớ lấy, về sau gặp phải khó khăn gì đều có thể đến tìm anh, nghe chưa? Chỉ cần trong phạm vi năng lực của anh, trời sập anh cũng có thể gánh giúp cậu, đừng giữ trong lòng, ai bảo chúng ta là anh em tốt kia chứ.”

Nói xong hẳn vỗ vai Ngụy Khiêm thật mạnh, nhìn cậu thiếu niên luống cuống chân tay, cảm thấy mình sắp xếp rất chu toàn, hùng tài đại lược như vậy, mai kia không thành công thì quả thật đạo trời khó dung.

—

1. Hình người dáng chó: thân phận là người nhưng cử chỉ dáng điệu lại như chó. Cũng có thể tạm hiểu là bề ngoài đàng hoàng nhưng thực chất chẳng ra sao.

2. Chữ ngụy đồng âm với bao tử (vị), thế nên Ngụy Hư đọc sẽ giống với vị hư (rỗng bao tử).

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 6

Nhạc ca làm việc nhanh nhẹn, nhanh chóng lo xong hộ khẩu giúp Ngụy Chi Viễn, nằm trên bản hộ khẩu nhà Ngụy Khiêm, giờ thì cho nó vào tiểu học cũng không còn vấn đề gì nữa.

Mà Ngụy Chi Viễn thật ra cũng chẳng khó nuôi, chỉ cần ăn no là được, Ngụy Chi Viễn cho cái gì cũng ăn, không kén cá chọn canh, nó nhanh chóng hấp thu tất cả dinh dưỡng có thể hấp thu, sau gần nửa năm đã cao thêm nửa gang, là giải thích hoàn thiện nhất cho câu “được chút nắng là sáng”.

Nó không còn mặc nỗi đồ của Tiểu Bảo, Ngụy Khiêm đành phải cho nó mặc quần áo cũ của mình.

Ngụy Chi Viễn không thích tiếp xúc với người khác, trừ anh em Ngụy Khiêm và mấy ông anh thường xuyên sang chơi thì vẫn rất phòng bị, chẳng chịu nói chuyện với ai.

Ngoài ra thằng bé Ngụy Chi Viễn hầu như không có tật xấu nào khác, rất giỏi thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, chỉ cần Ngụy Khiêm hơi cau mày là nó ngay lập tức bắt được tín hiệu, biết anh hai không vui, chỉ trong ba giây là có thể ngụy trang mình thành bức tranh tường, vờ như không tồn tại.

Nó thật sự rất chăm chỉ, ngày nào cũng quét dọn sạch sẽ nhà cửa, từ sau khi Ngụy Chi Viễn đến thì phích luôn đầy nước, rác

chưa bao giờ nằm trong nhà qua đêm, quần áo ai thay ra thuận tay ném bừa để nó nhìn thấy, nó đều lặng lẽ đem giặt.

Nó vừa đề phòng vừa nịnh bợ, xem bản thân thành một đứa ở, cũng như một con chó giữ nhà nữa, ánh mắt nó khiến người lạ phải phát hoảng, đôi mắt như hạt đậu đen, nhìn người ta lom lom y như một thằng chó con không dễ chọc.

Những điều trên đây là do anh bạn Tam Béo quan sát được, Ngụy Khiêm nghe rồi cũng chẳng để tâm, gã thầm nghĩ chó con thì mặc kệ, dù sao thằng bé này không phiền phức, bình thường mình vắng nhà, để nó bầu bạn với Tiểu Bảo cũng tốt.

... Ngay sau đó đã xảy ra một việc thế này.

Bữa đó có một đám mắt dui, tới địa bàn của Nhạc ca chơi nỏ, đập vỡ đầu một đàn em của Nhạc ca, hôm ấy họ liền kéo bè choảng nhau một trận với đối phương, không khéo là địa điểm ở ngay trên con đường gần nhà Ngụy Khiêm.

Họ đang choảng đối phương toác đầu chảy máu thì đột nhiên nghe thấy trên con đường đằng sau có tiếng ống tuýp quẹt đất.

Ngụy Khiêm còn chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe thấy Tam Béo ở bên cạnh kêu réo: “Ồi chó thật!”

Ngụy Khiêm cũng giật nảy mình – chỉ thấy thằng nhãi Ngụy Chi Viễn kia kéo lê một cái ống tuýp to hơn cả người mình, dùng tư thế hết sức đẹp mắt khệ nệ chạy sang bên này.

Ngụy Khiêm vừa vận nhìn thấy đôi mắt nó, phát hiện Tam Béo nói không sai, ánh mắt thằng bé y hệt một con chó dữ, tuy lòi cái ống

dài như vậy, ngay cả đi còn không vững, nhưng lạ lùng là người ta có thể nhận ra quyết tâm muốn xử sạch kẻ địch.

Nói hơi quá thì nó quả thực có loại “sát ý” vẫn được miêu tả trong truyện chường.

Tam Béo: “Cực cương, cương nhất được cái gì kia?”

Ngụy Khiêm: “Đừng nói nữa, lúc nhặt không mang kính lúp, nếu tôi mà biết thì đã tốt.”

Tam Béo cảm thấy quá đủ, từ đằng xa kêu Ngụy Chi Viễn một tiếng: “Được rồi bé cưng à, tụi anh bữa nay xong việc rồi, không cần cương ra mặt nữa đâu, chúng ta khởi giá hồi cung thôi!”

Ngụy Chi Viễn biết rõ Tam Béo, nghe thế liền đứng lại tại chỗ, chớp đôi mắt tròn xoe nhìn hẩn, lại quay sang Ngụy Khiêm, sau đó ném ống quẹt sạch nước mũi, nói: “À.”

Kết quả là đêm ấy về nhà Ngụy Khiêm gặp ác mộng, mơ thấy Ngụy Chi Viễn biến thành một tên cuồng sát biến thái, giết người xong không biết chạy mà còn bình tĩnh ngồi giữa vũng máu lênh láng, mặt không cảm xúc mở miệng gọi mình một tiếng “Anh”.

Ngụy Khiêm tức khắc vã mồ hôi mà choàng tỉnh dậy, gãi ngời trên giường, thấy tên nhóc mộng trần nằm sấp bên cạnh ngủ say như chết, không nhịn được đưa tay sờ mái tóc mềm mại của nó.

Mà Ngụy Chi Viễn thì vô thức cọ lòng bàn tay gãi như một chú heo con.

Ngụy Khiêm lại bóp cánh tay và cẳng chân bé teo của nó, phát hiện chỗ nào cũng mềm y như Tiểu Bảo vậy, chẳng giống kẻ giết

người chút nào, không biết mơ thấy món gì ngon mà còn chép miệng.

Gã ngồi bên quan sát nó một lúc, thầm nghĩ thằng ôn con mới chừng này mà đã hung ác như vậy, tương lai phải tới mức nào?

Miễn đừng ra ngoài gây chuyện là được rồi.

Tương lai... Ôi, “tương lai” là một từ xa xôi mù mịt tới nhường nào.

Ngụy Khiêm không ngủ được nữa, gã xuống giường, ra ban công mở hé cửa sổ, suy nghĩ về “tương lai” mù mịt của bản thân trong gió lạnh mùa đông và giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Học phí cấp ba cao hơn nhiều giáo dục bắt buộc, cao tới mức Ngụy Khiêm đập nồi bán sắt vụn cũng chỉ tạm đủ cho một học kỳ, trong non nửa năm học cấp ba, khoản tích góp đến từ bà mẹ đã thành ma cũng sắp xài hết rồi, trước mắt theo thời tiết ngày một lạnh hơn, Ngụy Khiêm gần như đã đến bước đường cùng, nhưng gánh nặng thế này chẳng biết phải kể lể với ai, bởi vì gã là anh hai.

Ngay cả nằm mơ Ngụy Khiêm cũng muốn học hết cấp ba, muốn giống với đại đa số trong thành phố này, âu phục giày da, chín giờ đi làm năm giờ tan sở, sống có thể diện.

“Thể diện”, đó là giấc mộng dầu đập gãy xương thì vẫn còn dính gân, dù rằng thoát nhìn ngu xuẩn như vậy, vừa xa xôi vừa hư ảo.

Hiện thực không cho gã tiếp tục ảo tưởng vớ vẩn, chương trình học cấp ba nặng nề đã chiếm hết thời gian, giáo viên sẽ không cho phép gã trốn đi làm trong khi người khác đang tự học.

Mà tính ra thì Tiểu Bảo đã bảy tuổi, cũng phải đi học rồi, bởi kẻ làm anh này ích kỷ, chỉ lo cho học phí và giấc mộng của mình, vô tình hay cố ý để lỡ thời gian ghi danh vào tiểu học, khiến con nhỏ bị trễ mất một năm, Ngụy Khiêm không dám để lỡ thêm năm nữa.

Ngụy Khiêm rón rén xuống bếp, trong thùng gạo chỉ còn chưa đầy 1kg gạo cũ, dưới bếp sót lại một củ hành tây và mấy lá rau thối, túi còn mỗi mười đồng năm hào.

Gã phải mua đồ ăn, phải mua vật dụng hằng ngày, phải đóng tiền điện nước...

Gã cần rất nhiều tiền, mới có thể duy trì cuộc sống tối thiểu.

Cuộc sống y như một cái bao tải rách nát, nhìn đâu cũng thấy lỗ thủng, khiến số tiền Ngụy Khiêm kiệt sức kiếm được dễ dàng trôi sạch.

Ngụy Khiêm vẫn kiếm tiền bằng cách đi làm vào mỗi cuối tuần, theo gia đình thêm một miệng ăn thì tiền bắt đầu không đủ xài.

Mỗi sáng trước khi đi học Ngụy Khiêm đều nấu một món, để lại hai cái bánh bao cho tụi nhỏ, sau đó bảo rằng mình ăn ở trường.

Nếu không bớt tiền cơm trưa thì sẽ không đủ xài. Nhưng dù sao gã cũng đang trong tuổi ăn tuổi lớn, không thể bị đói, cho nên Ngụy Khiêm nhân giờ nghỉ trưa leo tường trốn khỏi trường, đến phòng bi-a của Nhạc ca giúp kéo khách, tiện thể ăn chục bữa trưa luôn, sau một học kỳ, gã cảm thấy trình bi-a của mình sắp đạt bán chuyên nghiệp rồi.

Mỗi ngày... Mỗi ngày củi gạo mắm muối đều là một cái roi, bắt đầu từ lúc vừa mở mắt đã quát gã phải chạy không nghỉ, nghĩ cách

không ngừng.

Khiến tâm trạng Ngụy Khiêm cứ thấp thỏm khó yên – dưới gánh nặng mấy ai mà yên cho nổi.

Gã mò được nửa gói thuốc trong túi, lúc chiều đánh nhau chẳng biết ai nhét cho, gã đột nhiên nhớ đến dáng vẻ của người khác khi phì phèo phun khói, thế là Ngụy Khiêm ngồi trong bếp châm thuốc.

Gã cứ thế vừa ho sù sụ vừa tự mò mẫm hút hết điếu thuốc đầu tiên, phổi thiếu oxy khiến gã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thậm chí hơi buồn nôn.

Ngụy Khiêm ngồi bệt xuống sàn nhà, dựa cửa nghỉ ngơi một lát.

Không thì... khỏi đi học nữa.

Gã mù mờ nghĩ như vậy.

“Mình thật sự hết cách rồi.” Ngụy Khiêm tự nhủ, “Mình thật sự đã cùng đường bí lối, chẳng còn cách nào nữa.”

Gã buồn muốn khóc, giống như trơ mắt nhìn cánh cửa thông đến một thế giới khác, một cuộc sống khác đang thông thả đóng lại ngay trước mặt, gã liều mạng đuổi theo nhưng nó luôn nằm ngoài tầm với.

Đúng lúc này, Ngụy Khiêm nhớ đến câu nói của Nhạc ca – có khó khăn gì đều có thể đi tìm anh ta.

Ngụy Khiêm mở mắt trừng trừng cân nhắc giây lát, bỗng đứng phắt dậy như bắt được phao cứu mạng, hai ngón tay còn vụng về

kẹp điều thuốc, cả người run rẩy không thôi vì cơn đường thên thang đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ngụy Khiêm hơi khô miệng, chỉ hận không thể lao đến trước mặt Nhạc ca ngay bây giờ.

Đúng, Nhạc ca nhất định sẽ cho gã vay tiền, chờ học xong cấp ba, gã thậm chí có thể lên đại học, gã sẽ trở về báo đáp Nhạc ca, bằng một thân phận khác.

Chỉ cần Nhạc ca chịu tạo điều kiện thì gã sẽ không cần buồn phiền về chuyện ăn bữa hôm lo bữa mai, chẳng phải tính toán chi li vì vài xu lẻ đến mức đau tim, gã có thể vững dạ học hết mấy năm, gã bảo đảm mình sẽ đạt thành tích hạng nhất...

Tàn thuốc nóng hồi rơi xuống lòng tay làm Ngụy Khiêm phải run lên.

Gã lặng lẽ cúi đầu ngậy người nhìn chăm chăm mẫu thuốc lá rẻ tiền, cuối cùng dụi tắt rồi ném vào thùng rác.

Cái đầu vừa nóng lên đã nguội lại, Ngụy Khiêm phát hiện mình không làm được.

Gã luôn nhớ rõ câu chuyện qua sông ấy, nhớ đặc biệt sâu sắc – dựa vào lòng mẹ nghe kể chuyện là ký ức xa xỉ hiếm có.

Gã nhớ lời bà ta từng nói, “Con người ta không thể sống quá thoải mái, chờ khi óc đầy bụng phệ, mỗi ngày đều ăn no căng, thì ngày ngỏm củ tỏi sẽ không còn xa nữa.”

Nhạc ca có thể giúp gã một lần, nhưng giúp được suốt sao?

Cứu gấp chứ không cứu nghèo.

Nhạc ca có nghĩa vụ gì mà phải cho gã tiền, để gã đến trường, cho gã ăn no mặc ấm, giúp gã khỏi cần sầu lo?

Mà cuộc sống khỏi cần sầu lo ấy, không biết vì sao hễ nghĩ đến là Ngụy Khiêm cảm thấy vừa khát khao vừa sờn gai ốc, giống như chợt nhìn thấy bản thân an nhàn mà yếu đuối kia y hệt một con heo bị nhốt trong chuồng vậy.

Trên thế giới còn điều gì càng khiến thiếu niên như gã sợ hãi hơn “yếu đuối” không?

Trên thế giới còn điều gì càng khiến thiếu niên như gã tuyệt vọng hơn “hết hi vọng” không?

Nếu Ngụy Khiêm không yếu đuối thì gã đành phải nghỉ học, đành bước lên một con đường không hi vọng – bỏ học, đi làm du côn, làm tay chân, làm việc vặt, trở thành cận bã thấp kém nhất dưới đáy xã hội, sống hết đời trong khốn khó, đây là một con đường thoáng nhìn đã thấy ngay kết cục.

Ngụy Khiêm cũng không biết mình đứng đờ trong bếp bao lâu, cảm thấy tay lạnh cóng đến tê dại, lúc này mới khụt khịt mũi, quay về phòng ngủ nhỏ dùng rèm ngăn ra từ phòng khách, nằm lại lên giường.

Nhà Ngụy Khiêm chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, sau khi Tiểu Bảo được ba tuổi, gã cảm thấy để con nhỏ ngủ với mình không tiện lắm, liền nhường phòng ngủ cho em, bản thân thì căng rèm ngoài phòng khách, kê một chiếc giường trong góc, xem như ngăn ra một chỗ ngủ.

Ngụy Chi Viễn vẫn ngủ cùng với gã.

Khi Ngụy Khiêm về giường nằm, thằng nhóc bên cạnh lại hơi động đậy, không biết là chưa ngủ hay là bị đánh thức.

Ngụy Chi Viễn dè dặt mở mắt, quan sát sắc mặt ông anh, liền ngửi thấy mùi thuốc lá phát ngộp. Ngụy Chi Viễn không phải là Tiểu Bảo, từ nhỏ chưa bao giờ được cưng chiều, bởi vậy chẳng dám vô tư như con bé.

Tiểu Viễn lẹm mắt gửi lời, cẩn thận gọi khẽ một tiếng: “Anh.”

Tâm tư đang rối bời nên Ngụy Khiêm không muốn để ý tới nó.

Tiểu Viễn đợi rất lâu vẫn không nhận được câu trả lời, liền khẽ túm áo gã hỏi: “Anh, có phải là anh không còn tiền, không nuôi được em nữa?”

Ngụy Khiêm nghĩ bụng, may mà mày còn biết – nhưng gã chưa nói ra miệng, không phải sợ thằng bé đau lòng, mà là gã cảm thấy “thừa nhận mình vô năng và không có tiền” là cực kỳ mất mặt, bởi vậy gã tức giận hất tay Ngụy Chi Viễn: “Lắm lời quá, mày có ngủ không? Câm miệng đi!”

Ngụy Chi Viễn một lúc lâu không lên tiếng, Ngụy Khiêm cho rằng nó ngủ rồi.

Ai ngờ một lát sau, thằng bé lại sột soạt sấn tới, chui vào chăn của Ngụy Khiêm, đụng trúng tay chân lạnh ngắt – mùa đông trong nhà rất lạnh, thời bấy giờ thiết bị sưởi ấm chưa phổ biến đến khu ổ chuột bị quên lãng như thế này. Trong nhà còn có trẻ nhỏ, Ngụy Khiêm không yên tâm về bếp lò, liền dùng số tiền tích góp hơn nửa

năm mua hai cái lò sưởi điện, nhưng thứ đó dù sao cũng tốn điện, thông thường không cần thiết thì sẽ không mở.

Làn da lạnh ngắt của Ngụy Khiêm khiến Ngụy Chi Viễn co rúm lại theo bản năng, nhưng ngay sau đó, thằng bé lại run rẩy sán tới, dùng hai tay nắm chặt tay Ngụy Khiêm đem nhét vào lòng mình, lại cố gắng duỗi thẳng chân, gần như vùi đầu vào chần, mới miễn cưỡng chạm tới chân Ngụy Khiêm, nhẹ nhàng đặt chân mình trên đôi chân lạnh lẽo của anh.

Trong khoảnh khắc, Tiểu Viễn liền cảm thấy độ ấm khắp người đang nhanh chóng trôi mất.

Làm xong những việc này, nó nhỏ giọng nói với vẻ hơi lầy lòng: “Đừng bỏ rơi em, được không? Em có thể làm việc, em còn có thể đi lượm ve chai, em cũng có thể kiếm tiền.”

Mấy câu khe khẽ này khiến tâm thần Ngụy Khiêm chấn động.

Chắc là mãi không thấy gã trả lời nên Ngụy Chi Viễn bắt đầu hoảng sợ.

Ngụy Khiêm cho nó một nơi ở an toàn ấm áp, một gia đình mà nó vẫn hằng khát khao, không dám tưởng tượng, cũng chưa bao giờ đánh đập hay sai nó làm việc.

Thậm chí mùa đông này, anh hai còn mua cho nó và Tiểu Bảo mỗi đứa một tấm áo bông dày.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy như một giấc mơ đẹp, nó sợ tỉnh mộng rồi thì mình lại là đứa lang thang chẳng ai cần, quanh quẩn trong cái xó âm u và lạnh lẽo nhất thành phố, nhặt rác kiếm sống.

“Em cầu xin anh!” Ngụ Chi Viễn hạ giọng hơi run run, “Đừng vứt bỏ em.”

Sau hai giây, nó lại bổ sung một câu: “Anh hai.”

Lòng Ngụ Khiêm ngổn ngang cảm xúc, không phải gã không muốn ném thằng ranh này đi để giảm bớt gánh nặng, nhưng cuối cùng gã chỉ xoa đầu Ngụ Chi Viễn rồi ra lệnh đơn giản: “Ngủ đi!”

Rồi chẳng nói gì thêm nữa.

Nhưng con mèo con chó nuôi hơn nửa năm cũng phải sinh ra tình cảm, huống chi là con người.

Thêm nữa thằng nhóc này ngày ngày lượn quanh mình, vất óc nghĩ cách chăm chỉ làm việc, chỉ để mình vui vẻ hơn mà cho nó ở lại.

Ngụ Khiêm biết mình đã mềm lòng rồi, gã cho rằng mình không nên mềm lòng, nhưng gã chẳng có cách gì cả, dù sao thì gã đâu phải là tảng đá.

Thôi vậy, gã nghĩ thế, nghe tiếng hít thở khe khẽ bên tai, thầm nghĩ, thằng nhãi này tội nghiệp quá.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 7

Ngụy Khiêm từng ảo tưởng rằng một ngày kia sẽ có phóng viên phát hiện ra gã và hai đứa em sống như những con chó trong khu ổ chuột này, sau đó phóng viên sẽ chụp mấy tấm ảnh, đặt một đầu đề mắc ói là “Thiếu niên có chí làm thuê cho hai em đến trường, đôi vai non nớt gồng gánh cả gia đình”, khiến người ta phải rơi nước mắt, rồi sẽ có cơ quan nhà nước đến cho tiền, vô số người giàu nứt đố đổ vách quyên trợ, mà gã thì chỉ cần cầm tờ chi phiếu ketchup lên TV chụp chung một tấm với họ là được.

Thế nhưng, trên TV ngày nào cũng đưa tin “sinh viên nghèo khổ”, “học sinh trung học nghèo khổ”, “học sinh tiểu học nghèo khổ”, vậy mà chẳng một ai tìm đến anh em Ngụy Khiêm.

Đại khái là thời bấy giờ người nghèo quá nhiều nên lên TV cũng cần xếp hàng quay số như mua xe sau này(1).

Sắp đến cuối kỳ, thời tiết ngày càng lạnh hơn, tinh mơ ra ngoài trời còn chưa sáng, Ngụy Khiêm cười xe đạp đi sớm về khuya.

Gã không có bao tay, lúc đến trường hai tay lạnh cóng muốn mất hết cảm giác, đành phải vừa cúi đầu chạy lên lầu vừa xoa tay liên tục.

Hôm nay, lúc lên lầu vừa vận dụng phải cô chủ nhiệm, cô chủ nhiệm là một cô giáo trung niên họ Lý, bình thường cực tốt với gã – học sinh chăm ngoan, thành tích tốt thêm thái độ nhún nhường

không gây chuyện như Ngụy Khiêm, nếu vừa hay tràn đầy sức sống, giáo viên lại là nữ, thì trên cơ bản nhất định là loại đặc biệt được thầy cô cưng.

Cô Lý gọi gã lại: “A, vừa hay gặp được một cậu bé, mau qua đây giúp cô vác đồ đi!”

Ngụy Khiêm giúp cô xách hai mươi cân gạo và hai thùng dầu nhà trường mới phát đến thẳng phòng làm việc, cô Lý cười ha hả hỏi: “Em ăn sáng chưa?”

Ngụy Khiêm dừng một chút rồi lắc đầu.

Cô Lý lấy một cái bánh mì và một cây xúc xích trong học bàn đưa cho gã: “Buổi sáng lại dậy muộn nhỉ, em cầm mà ăn.”

Ngụy Khiêm xấu hổ cười cười, nhận lấy rồi cảm ơn.

Cô Lý không hề biết hoàn cảnh gia đình gã, khi đó học sinh cấp ba đều mặc đồng phục, tụi con trai trừ cá biệt có đứa thích sạch sẽ, thì tất cả đều lòi thối lếch thếch chẳng khác gì nhau, cặp hàng hiệu và cặp bán rong đều căng phồng không nhận ra hình dạng ban đầu, xin nữ sinh cái hộp khoai tây chiên đã ăn hết, rửa sạch bỏ lên bàn là thành ống đựng bút.

Lúc ấy giữa người với người bình đẳng đến bất ngờ, thoát nhìn không thể nhận ra đứa nào là con trai thị trưởng, đứa nào là trẻ mồ côi phải đi làm mới tạm đủ sống.

Khi khai giảng trên bản điều tra hoàn cảnh gia đình có cột đơn vị công tác của cha mẹ, Ngụy Khiêm nhìn chằm chằm ô trống đó rất lâu, cuối cùng viết đại hai chữ “cá nhân”...

Đảng nào cũng chẳng có ai hỏi gã là cá nhân sống hay cá nhân chết.

Cô Lý Kiểng chân vồ vai dặn dò gã: “Mau đi đi, hôm nay thứ Hai, chuẩn bị xong bài phát biểu chào cờ rồi chứ, mau quay về xem lại vài lần, đừng để lát nữa quên mất.”

Bài phát biểu chào cờ do mỗi lớp cắt cử học sinh lên là truyền thống cũ của trường, trước khi lên bục Ngụy Khiêm không cảm được lòng ưỡn thẳng lưng – không phải gã hồi hộp, mà là tối qua lúc đánh nhau đã trúng một gậy vào lưng, sáng dậy thấy bầm tím, rất đau.

Ngụy Khiêm giờ bản thảo đứng trên bục, đọc lâu lâu như ăn cháo bài diễn thuyết tràn trề mộng mơ và quan điểm của mình, bên dưới như thường lệ là toàn thể học sinh ngáp dài ngáp ngắn vồ tay theo phép lịch sự.

Ngụy Khiêm nở nụ cười rất nhạt, sau đó lùi lại hai bước, đưa micro cho người chủ trì.

Trước lúc xuống, Ngụy Khiêm đứng trên bục chủ tịch cao cao, nhìn lướt qua toàn cảnh ngôi trường lần cuối...

Một loạt ngân hạnh úa vàng sắp trụi lá, sân vận động đúng tiêu chuẩn 400m, những lớp học lát gạch đỏ, các học sinh trẻ người non dạ mặc đồng phục... Và mấy gốc anh đào trước dãy lớp học, nghe đâu là anh đào phương nam lai với giống vùng này, mỗi độ xuân sang, cánh hoa rơi xuống thành một lớp thật dày, có thể lấp cả mu bàn chân, tiếc rằng gã nhập học vào mùa thu nên còn chưa kịp ngắm.

Ngụy Khiêm giống như muốn thu tất cả vào đáy mắt, sau đó quay người bước xuống bậc chủ tịch mà chẳng buồn ngoảnh lại.

Gã về lớp trước khi mọi người giải tán, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cầm đơn xin nghỉ học đã viết sẵn đi đến hướng phòng giáo vụ.

Thầy hiệu trưởng không hề nắm rõ hoàn cảnh của học sinh, chỉ hỏi nguyên nhân theo lệ thường, Ngụy Khiêm không muốn để mình như trẻ em nghèo thất học – nói cũng vô ích, nhà trường có thể do cảm thông mà kiếm học bổng cho gã từ việc quay vòng khó khăn, nhưng vấn đề chủ yếu không ở học bổng, gã cần nhiều tiền hoặc nhiều thời gian hơn để kiếm tiền nuôi gia đình.

Không thể giải quyết vấn đề thì cần gì đưa lòng tự tôn yếu ớt của mình ra cho người ta xem?

Vì thế Ngụy Khiêm mắc căn bệnh chung của tuổi dậy thì, chỉ giải thích qua loa rằng gia đình phải chuyển đi nơi khác, không thể tiếp tục học ở đây nữa.

Ra khỏi phòng giáo vụ, gã đi ngang qua sân bóng rổ, gặp thầy thể dục đang huấn luyện, một quả bóng bay tới, gã nhanh nhẹn đón được rồi huýt sáo ném lại, nam sinh trên sân thể dục ở đằng xa phát tay: “Cảm ơn anh bạn!”

Ngụy Khiêm nở nụ cười, nhưng lập tức biến thành gượng gạo, gã không nán lại nữa, nhanh chóng cúi đầu bỏ đi.

Ngụy Khiêm xách cái cặp nặng trĩu đến chỗ mua ve chai gần đó, bóc hết sách vở giấy tờ ra bán được một đồng hai hào, gã lại bỏ thêm tám hào, dùng hai đồng này mua một cành cẩm chướng, nhân

lúc cô Lý lên lớp, lên vào văn phòng đặt đóa hoa trên bàn làm việc, sau đó khoác cái cặp rỗng tuếch rời khỏi trường.

Gã đạp xe về nhà, mẹ con Mặt Rỗ bán đồ ăn sáng còn chưa dọn hàng, thấy Ngụy Khiêm, Mặt Rỗ kinh ngạc hỏi: “Khờ... khờ... Khiêm, sao, sao mà về, về rồi? Quên, quên, quên cái gì...”

Ngụy Khiêm nhảy xuống xe, ném cái cặp rỗng ra đằng sau, bình tĩnh cất lời: “Không có, Mặt Rỗ, tao không đi học nữa.”

Hình như Mặt Rỗ tạm thời chưa hiểu được ý gã, nghệt mặt lặp lại: “Không, không không, không đi học nữa?”

Ngụy Khiêm: “Ừ, tao bỏ học rồi.”

Chắc đầu óc thật sự hơi có vấn đề nên Mặt Rỗ luôn phản ứng chậm chạp, nhiều khi Ngụy Khiêm hoài nghi, liệu có phải là tát gã ta một cái, tên này cũng phải mất một phút mới biết đau.

Mặt Rỗ đầu óc có vấn đề đứng đực ra đó, mất hơn nửa phút, khuôn mặt chỉ chít mụn lớn mụn bé kia đỏ như một cục than đốt rực, ngực phập phồng mạnh, giây lát sau đột nhiên ngân ngấn nước mắt.

Mặt Rỗ lao đến đẩy ngực Ngụy Khiêm một phát, Ngụy Khiêm hơi lảo đảo, xe đạp đổ kênh xuống đất, bánh xe còn quay vòng vòng.

Mặt Rỗ há miệng “a a ô ô” một chập, càn sốt ruột càn lú lủi, khiến khuôn mặt đỏ gay, cuối cùng không nhịn được nữa, gã ta khóc ầm lên, giọng khóc thảm thương, tiếng khóc chói tai.

Mặc dù nói năng không lưu loát nhưng gã lại có giọng khóc tang rất tốt.

Ngực Ngụy Khiêm ngộp muốn nổ tung.

Có lẽ trong cuộc đời dài lê thê của gã, bỏ học cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, nhưng với một thiếu niên vẫn chăm chỉ học hành, hòng mong thay đổi số phận, thì bỏ học như là bầu trời chực sập mà mình vẫn gắng sức chống đỡ đã đổ ầm xuống vậy.

Nhưng dù trời sập rồi thì Ngụy Khiêm cũng không muốn cùng Mặt Rỗ ôm nhau khóc lóc giữa đường giữa phố, khó coi chết đi được.

Cho nên Ngụy Khiêm chỉ khom lưng, nhờ động tác dựng xe để giấu sự buồn bã thoáng qua mặt, rồi gã ngẩng đầu, gượng ra nụ cười bình chân như vại, thậm chí có vẻ khinh thường nói: “Mày khóc gì hả? Thằng đàn, tao còn chưa chết đâu. Nghỉ thì nghỉ, tụi bay chẳng phải đều nghỉ đó sao? Việc bé như cái móng tay, có đến mức ấy không hả?”

Mặt Rỗ càng khóc tợn, khóc khàn cả giọng, quên hết tất cả.

Ngụy Khiêm rút cuộc không nói nổi nữa, gã xách cái túi vải cũ rách, buông tay đứng cách Mặt Rỗ hai bước, nhìn người anh em ngu ngốc dùng tay quệt nước mắt.

Gió lạnh thấu xương mà khô hanh cùng nước mắt có vị mặn mặn làm toác vết nứt trên tay Mặt Rỗ, để lộ da thịt tuổi trẻ đầm đìa máu tươi.

Mùa đông dài lê thê đã bắt đầu trong tiếng gào khóc của một chú nhóc cầu hừng bán quẩy.

Ngụy Khiêm bước vào kiếp sống lưu manh, thành một tay chân chưa có tiếng tăm dưới trướng Nhạc ca.

Cậu nhóc choai choai mười bốn mười lăm tuổi vừa trở mã, thịt còn chưa theo kịp xương cốt, mặt vẫn còn nét trẻ con, làm bảo kê cho Nhạc ca, mỗi ngày trầm tĩnh kiệm lời, bởi vì thật sự chẳng có gì để nói với những ông lớn mở miệng ra là đàn bà đó, đánh nhau lại luôn ác hơn kẻ khác, trong lòng gã dường như đang đè nén cái gì đó.

Ban đầu Nhạc ca vô cùng thất vọng vì việc này, dù sao thì hắn cũng kỳ vọng rất nhiều vào Ngụy Khiêm, hắn vốn tính cho Ngụy Khiêm lên đại học, để gã đi học luật hoặc tài chính kinh tế, Nhạc ca thấy rằng việc buôn bán của mình không thể cứ làm trong tối mãi được, muốn công thành danh toại thì việc ngoài sáng sẽ phải có một người biết luồn lách pháp luật, biết làm giả sổ sách lo liệu, người này cần lanh lợi, còn phải hoàn toàn đáng tin, chỉ có thể là Ngụy Khiêm thôi.

Trong bụng Nhạc ca vốn đã phác họa ra kế hoạch vĩ đại cho tương lai như bài binh bố trận, ai có tác dụng gì đều tính sẵn cả, nhưng hắn không ngờ Ngụy Khiêm mình gửi gắm hi vọng lại là bùn loãng không thể trát tường, mới đến cấp ba đã bỏ ngang.

Có một dạo, Nhạc ca đã không còn chú ý đến Ngụy Khiêm nữa, bởi vì vô dụng.

Nhưng hắn không ngờ, sau một năm im lặng, cậu nhóc này lại nổi danh.

Ngụy Khiêm dù sao cũng là một thiếu niên, thể lực không tốt như người trưởng thành thật sự, cho nên việc cần thể lực như làm đả thủ không chiếm nhiều ưu thế, Nhạc ca cũng chẳng coi trọng lắm, bình thường chỉ cho gã trực ban ngày – chỗ ăn chơi dưới danh

nghĩa của Nhạc ca thật ra chính là một hộp đêm, tuy ban ngày cũng mở nhưng chỉ là nơi ăn uống bình thường, buổi tối mới có kịch hay.

Bình thường cũng chỉ xảy ra chuyện vào buổi tối, đây là điều mà dân trong nghề đều hiểu.

Ai ngờ ba mươi sáu nghề, nghề nào cũng có lưu manh, mà trong nghề lưu manh chân chính cũng có nhân viên yếu kém, có hạng người phẩm hạnh xấu bỏ bê công việc – mấy tên đó thuộc một trung tâm giải trí khác trong thành phố, ông trùm cây lăm tiền muốn gây hấn với đầu đảng địa phương là Nhạc ca, thế nhưng hấn không ở vùng này, ngoài tầm tay với, liền phái đàn em sắp xếp.

Đàn em của hấn là kẻ có một không hai, hội tụ đủ các điểm đặc sắc như hèn nhát yếu đuối không biết xấu hổ, tệ hại đến hiếm thấy.

Tên này suy nghĩ kỹ một thời gian, cảm thấy đến lúc ban đêm có thể không đánh lại người ta, sợ vào dễ ra khó, nhưng không dám cãi lệnh của ông chủ, liền sáng tạo chạy tới hộp đêm quậy phá ngay giữa ban ngày ban mặt.

Đối phương dẫn mười mấy kẻ cao to vạm vỡ miệng cạo gan thỏ, hùng hổ đến hộp đêm thừa thớt nhân viên để phá phách.

Bảo kê ban ngày thường là bảo vệ thuê qua đường đứng đắn, hoặc là đám choai choai bị Nhạc ca trưng làm bình bông như Ngụy Khiêm, làm bộ thì còn được chứ đánh đấm như hạch.

Mấy kẻ tới quậy phá nhìn là biết ngay mục đích không tốt, căn bản chẳng ai dám ngăn cản.

Tên cầm đầu ngồi phịch xuống đại sảnh, tỏ rõ là tới kiếm chuyện, lớn tiếng chửi bới, chòng ghẹo các cô phục vụ, chai rượu đập nát

đầy dưới đất, số khách đến ăn cơm vốn đã chẳng được mấy sợ quá đứng dậy muốn đi.

Quản lý đại sảnh nhú mào, thấp giọng bảo đàn em gọi điện cho Nhạc ca.

Kết quả là đàn em còn chưa kịp đi, Ngụy Khiêm mặc đồng phục của hộp đêm đã đi tới với khuôn mặt không cảm xúc, một kẻ gây chuyện cho rằng gã là bảo vệ đến ngăn cản, túm áo gã khinh bỉ: “Kêu ông chủ của tụi bay tới, nít ranh thông minh đừng ra làm bia...”

Ba chữ “bia đỡ đạn” còn chưa nói xong thì hắn đột nhiên lạc giọng trước, tên nọ hét lên một tiếng, cuống quýt thả Ngụy Khiêm ra, lùi liền năm sáu bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Chỉ thấy ngực hắn thũng một lỗ, máu phun như suối, bấy giờ mọi người mới phát hiện, Ngụy Khiêm đang cầm một con dao rựa chuyên dùng để chặt xương trong bếp.

Ngụy Khiêm chém người chẳng hề chùn tay, chém một nhát xong ngay cả mặt cũng không thềm lau, một tay cầm dao, một tay nhặt chai rượu đã vỡ phân nửa, không nói tiếng nào, trực tiếp lao đến vật lộn như kẻ thù giết cha.

Có câu “lỗ mãng sợ hung ác, hung ác sợ chán sống”, mấy tên này tránh buổi tối lắm người giỏi võ, chọn ban ngày vắng vẻ tới gây chuyện, đủ thấy vốn cũng chẳng hung ác lắm.

Thế là mười mấy tên lập tức bị một kẻ chán sống xử sạch tại trận, dùng bề ngoài vàng ngọc bên trong hèn nhát phát sợ để hoàn thành huyền thoại này.

Nhạc ca nghe việc này vội vàng dẫn lính chạy đến thì cuộc chiến đã kết thúc, chỉ thấy hiện trường lênh láng máu và rượu.

Gã thiếu niên đầm đìa máu tươi chỉ còn mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, ngồi trên sofa duỗi tay để Tam Béo nghe tin chạy tới run rẩy làm sạch mảnh thủy tinh, tay buông thõng mất tự nhiên, chẳng biết là trật khớp hay gãy xương.

Nhưng gã giống như không biết đau, chẳng thém rên một tiếng, thậm chí không buồn nhìn qua, chỉ cúi đầu chăm chú rút thuốc.

—

1. Do bây giờ xe cộ quá nhiều dẫn đến kẹt xe nghiêm trọng nên Bắc Kinh dùng cách này để hạn chế người dân mua xe. Sau khi qua nhiều tầng đăng ký kiểm tra rườm rà thì mới được mã hóa và tham gia vào đợt quay số hàng tháng, những ai trượt thì tiếp tục tham gia tích lũy điểm, càng nhiều điểm thì xác suất được mua xe càng lớn hơn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 8

Từ khi nghỉ học đến trận chiến lấy một chọi một đám, trong suốt một năm Ngụy Khiêm vẫn sống những ngày máy móc cho qua, cuộc sống như một tờ giấy nhám thô ráp, mài mòn dần sự nhanh nhẹn của tuổi trẻ như xác da chết.

Cánh cửa tương lai chậm rãi khép lại trước mặt, thời gian ép gã đi đến một nhòai, Ngụy Khiêm vốn cho rằng cuộc sống như vậy sẽ rất đau đớn, nhưng về sau gã phát hiện, một khi nằm trong “những ngày đau đớn” này, thì thành thử cảm giác với “đau đớn” không còn nhạy bén lắm, gã vẫn có thể tìm được một số niềm vui và nói chuyện say sưa rất lâu, một năm nhanh chóng trôi qua.

Trong đó có một lần là do Ngụy Chi Viễn gây ra.

Tiểu Viễn không như Tiểu Bảo, Ngụy Khiêm nói gì nó đều nghe, bình thường khỏi cần phải nhiều lời, nhưng với việc không muốn đến trường, thằng nhóc này lại biết đấu tranh rồi.

Ngụy Chi Viễn thà chết không chịu đi học, hoàn cảnh sống của nó khá bất thường, một số việc liên quan đến sinh tồn thì biết đặc biệt nhiều, với thường thức mà trẻ em bình thường nên có lại thiếu kinh khủng. Nó không hề có khái niệm với trường lớp, Tiểu Bảo nói, đi học chính là ngồi trong lớp học chữ và phép tính, Ngụy Chi Viễn ngẫm nghĩ, cho rằng mình chẳng có hứng thú với việc biết chữ và phép tính.

Thằng bé cố chấp cho rằng đi học chính là không làm gì hết, mỗi ngày ăn không ngồi rồi để anh hai nuôi.

Điều này khiến nó sợ phải đi học – dù rằng mùa thu năm ấy, Ngụ Chi Viễn đã được Ngụ Khiêm nhặt về tròn một năm, đã thân thiết với Tiểu Bảo, thậm chí thường xuyên đánh nhau, nó vẫn sợ sẽ bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Ngụ Chi Viễn xem công hiến cho gia đình như cách giảm bớt nỗi sợ hãi, làm việc nhà và lượm ve chai kiếm mấy xu chính là cách công hiến của nó, khi bị “cướp đoạt” cơ hội công hiến, trong tiềm thức Ngụ Chi Viễn cảm thấy đây là điềm báo rằng nó sắp bị vứt bỏ, vì thế bắt đầu phản kháng dữ dội.

Ngụ Khiêm hôm nào cũng bận như chó, đương nhiên chẳng hiểu nổi chút tâm tư méo mó của tụi con nít, sáng sớm ngày khai giảng gã xách Ngụ Chi Viễn và Tống Tiểu Bảo khỏi nhà một cách đơn giản và thô bạo, lờ đi sự phản kháng của Ngụ Chi Viễn, với tay khóa trái cửa, sau đó lôi hai đứa đến trường.

Trong lúc này, Ngụ Chi Viễn y như một con mèo xù lông, bị Ngụ Khiêm xách cả người lẫn cặp, đôi chân lơ lửng không chạm đất, dùng tư thế bơi chó vừa cào vừa cắn không từ trò nào, thỉnh thoảng khiến người qua đường phải nhìn ngó.

Ra cửa gặp Tam Bé, Tam Bé thấy thế reo: “Ôi, nhóc Khiêm, chú mày muốn làm gì vậy? Nó giãy giụa dữ dội như thế, có phải chú mày cuối cùng đã quyết định làm thịt tụi nhỏ để ăn không?”

Ngụ Khiêm đét mông Ngụ Chi Viễn một phát: “Nghe thấy chưa, mất hết cả mặt, heo chờ làm thịt cũng coi thường cái chết hơn mày!”

Ngụy Chi Viễn đỏ mặt tía tai tuyên bố: “Em không đi học!”

Tổng Tiểu Bảo tung tăng bên cạnh làm ồn, vui vẻ học theo: “Em cũng không đi học!”

Ngụy Khiêm vừa định mở miệng thì bên cạnh lại chợt vang lên một tuyên ngôn tự do ghen ngào khác, một thằng nhỏ cũng bị cha xách cổ đến trường, khóc tới đứt ruột đứt gan, đau lòng muốn chết: “Con không muốn đi học!”

Bà mẹ theo gót đông dài giáo dục tư tưởng cho thằng quý con kia, Ngụy Khiêm lắng tai nghe một lúc, thấy bà ta nói từ nhà khoa học đến kiếm nhiều tiền, lại từ viễn cảnh tương lai đến tới về mua giò heo hầm, thiên văn địa lý, trên dưới năm ngàn năm đều đầy đủ hết.

Gã thiếu niên làm anh không tài nào tán thành cách giáo dục rườm rà như thế, gã đi theo đường ngắn gọn, lập tức cười gằn một tiếng, quay đầu khinh khỉnh nhìn quét hai đứa nít quý, cay nghiệt vô tình nói: “Tao hỏi ý kiến của tụi bay hả? Có phần cho tụi bay nói ‘không’ hả?”

Gã nói rần một câu, Ngụy Chi Viễn tức khắc im thin thít, Tổng Tiểu Bảo vốn chỉ theo đuôi, lập tức ngoan ngoãn không làm loạn nữa, ngay cả thằng nhãi vãn kêu la bên cạnh cũng thút thít một tiếng rồi dừng hết dám khóc.

Ngụy Khiêm thả Ngụy Chi Viễn xuống cổng, hất cằm về phía ngôi trường tiểu học, giọng điệu như đại xá thiên hạ: “Vào đi!”

Tổng Tiểu Bảo đi hai bước, ngoảnh lại thấy Ngụy Chi Viễn còn đứng tại chỗ, liền do dự dừng chân.

Ngụy Khiêm đã hét sạch kiên nhẫn, sầm mặt nhìn Tiểu Viễn:
“Phản rồi, mày muốn sao đây?”

Ngụy Chi Viễn cứng đầu không lên tiếng, Ngụy Khiêm cười gằn:
“Thích đi hay không thì tùy, ai thèm cầu xin mày, có giỏi thì cút đi!”

Ngụy Chi Viễn theo bản năng lui một bước, nó không sợ anh hai nổi giận, chỉ sợ ảnh châm chọc không hề có tình người như vậy.

Ngụy Khiêm không thèm nuông chiều tật xấu của nó, quay lưng đi luôn.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy tủi thân vô cùng, bao lâu nay nó luôn cố gắng muốn thân cận người này hơn, muốn làm thêm chút việc cho người này, nhưng dường như bất kể nó làm thế nào, đối phương đều chẳng thèm cảm kích, anh hai giống như vĩnh viễn không lấy lòng được, luôn cho nó một bóng lưng quay đi ngay như vậy, đến cả nụ cười cũng rất hiếm thấy.

Ngụy Chi Viễn đột nhiên lao đến cắn cổ tay Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm rút tay lại theo bản năng, xương cổ tay rắn chắc của thiếu niên liền đập trúng răng cửa của thằng bé, Ngụy Chi Viễn đột nhiên nhả ra, Ngụy Khiêm cúi đầu thấy nó phun ra cái răng sữa thứ nhất bị gãy.

Ngụy Chi Viễn lập tức thộn mặt ra, chưa từng có ai nói với nó về chuyện thay răng, răng bị đập gãy còn hiểu được, nhưng tự mình rụng thì nó không tài nào hiểu nổi.

Trong nhận thức của Ngụy Chi Viễn thì tay chân đều có thể bị chém đứt, chém rồi cũng chẳng chết được, nhưng khi không chúng sẽ tự rơi sao?

Ngụy Chi Viễn lặng người đứng ở đó, ngơ ngác nhìn chăm chăm cái răng cửa tự rơi, nét mặt đầy hoảng sợ, giống như mấy người trong phim khi vừa nghe nói mình bị bệnh nan y vậy.

Ngụy Khiêm nhìn biểu cảm quái dị đó mà buồn cười, suýt nữa không thể tiếp tục sầm mặt, vội vàng quay người vừa cười vừa bỏ đi, thậm chí quên so đo chuyện thắng chớ con dám cắn mình.

Ngụy Chi Viễn tâm tư rối bời, lại thêm đồng chí Tống Tiểu Bảo giỏi làm hỏng việc chỉ sợ chưa đủ loạn ở bên cạnh ngạc nhiên kêu réo: “Ôi, anh gãy răng rồi, chắc là trúng độc đã nặng, không còn nhiều thời gian nữa!”

Ngụy Khiêm dùng năm đồng mua TV cũ người ta bỏ đi đem về sửa, mấy hôm nay Tống Tiểu Bảo đang xem phim chưởng, học được cả đồng lời thoại vớ vẩn.

Người nói vô tâm người nghe có ý, Ngụy Chi Viễn nghe thế tái mét mặt mày, theo bản năng dõi mắt tìm Ngụy Khiêm, lại phát hiện anh trai đã đi mất. Trong một lúc sự thê lương ủa vào lòng, Ngụy Chi Viễn mắt hôn mắt vía, ngơ ngác để Tống Tiểu Bảo kéo vào trường, mơ màng nghĩ: “Mình sắp chết rồi.”

Ngụy Chi Viễn không còn đấu tranh việc đi học với Ngụy Khiêm nữa – nó sắp chết rồi, tất cả đấu tranh đều đã vô nghĩa.

Khoảng thời gian ấy Ngụy Chi Viễn nửa đêm tỉnh mộng, sẽ thường xuyên ngồi dậy trong bóng tối, cảm thụ mấy cái răng khác đang lung lay nhiều hơn, tự thấy mạng mình không còn dài, nội tâm bị giày vò và đau đớn bởi sinh ly tử biệt, luôn tham lam ngắm khuôn mặt Ngụy Khiêm đang ngủ yên, giống như muốn khắc anh hai vào đầu để mang sang thế giới bên kia.

Sau một tháng, Ngụy Chi Viễn gãy ba cái răng, nói chuyện bắt đầu thều thào, thì nó không còn mở miệng nữa, chỉ trưng ra đáng vẻ trầm lặng chờ chết.

Trong lúc này, lũ trẻ khác ghép vần tiếng Hán còn chưa trôi chảy, Ngụy Chi Viễn đã tự học mấy chữ hay thấy đằng sau sách giáo khoa bằng khả năng học tập vượt bậc và động lực khác hẳn người thường – động lực của nó chính là, phải nhân khi mình chưa chết, để lại một bức di thư.

Vì bức di thư này, Ngụy Chi Viễn đặc biệt đi hỏi giáo viên cách sử dụng từ điển, mỗi ngày sau giờ học và thời gian chơi, nó đều liều mạng học chữ trên quyển từ điển giáo viên cho mượn.

Bởi vậy, Ngụy Chi Viễn nghĩ rằng sắp chết hoàn toàn tập trung không cần phải kết bạn, thờ ơ với tất cả mọi người, như lẽ đương nhiên không chú ý thấy trong lớp có cả đám sún răng thành bè kết đội nói chuyện thều thào y như mình.

Rốt cuộc, thời điểm sắp thi giữa kỳ, Ngụy Chi Viễn bằng nghị lực của “người sắp chết” học được hơn trăm chữ Hán, tiện thể được điểm tối đa môn Ngữ văn.

Nó chẳng may may quan tâm đến khen ngợi của giáo viên, tranh thủ hoàn thành đại tác phẩm của mình trước khi rụng hết răng – một bức di thư.

Hôm ấy đúng lúc Mặt Rỗ và Tam Béo cũng ăn cơm ở nhà Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn trình trọng trình bức di thư kia vào tay Ngụy Khiêm.

Tam Béo không thềm suy nghĩ hỏi luôn: “Ê, em trai, vừa đi học hai tháng đã biết viết thư tình cho anh hai rồi hả?”

Ngụy Khiêm ngậm đũa nhận thư rồi nhanh chóng mở ra, bắt đầu xem khá hứng thú, Ngụy Chi Viễn liếc nhìn gã một cái, tâm tình đau đớn cúi gằm đầu xuống: “Là di thư ạ.”

Tam Béo không nghe rõ: “Là cái gì?”

Ngụy Chi Viễn hệt như một chiến sĩ sắp sửa hy sinh bình tĩnh nói: “Là di thư, em sắp chết rồi.”

Mọi người đều nhìn nó chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ.

Một lúc lâu sau Mặt Rỗ hỏi: “Sao... sao, sao nhóc, lại phán đoán rằng, rằng mình sắp chết?”

Ngụy Chi Viễn cảm thấy họng bị chặn kín, khiến giọng nghe thều thào: “Em đã rụng mấy cái răng, còn vài cái khác cũng đang lung lay rồi.”

Khuôn mặt nung núc thịt của Tam Béo hơi co giật, hấn dè dặt hỏi: “Vậ nhóc... không cảm thấy chỗ bị rụng còn đang nhú ra răng mới?”

Ngụy Chi Viễn rất cuộc không nhịn nổi nghẹn ngào: “Đó không phải là hồi quang phản chiếu ư?”

Mọi người câm lặng hai giây, Tam Béo và Ngụy Khiêm nhìn nhau rồi đồng thời phá lên cười, chỉ có Mặt Rỗ hiền lành cố gắng kiềm chế: “Đừ... đừng, đừng cười, tụi... tụi bay đừng... cười chê nó, nó, nó còn nhỏ mà...”

Ngụy Khiêm sặc nước bọt lẫn lên sofa ho sù sụ, vừa cười vừa ho, chảy cả nước mắt.

Anh hai ở nhà luôn nghiêm túc, dáng vẻ như bậc cha chú không tùy tiện nói cười, còn chưa từng cười sảng sặc không kiêng nể gì như vậy trước mặt chúng, Ngụy Chi Viễn gần như ngây ra, trong một lúc ngay cả “sinh ly tử biệt” cũng quên khuấy đi.

Nó không ngờ, ông anh bất kể mình lấy lòng thế nào đều nhắm mắt làm ngơ, cứ thế cười ngặt nghẽo vì một bức di thư.

Cho nên sau đó Ngụy Chi Viễn không biết nghĩ gì mà len lén cất giấu bức “di thư” nọ.

Về sau khi Ngụy Khiêm thành danh nhờ một trận chiến trong hộp đêm của Nhạc ca, Tiểu Bảo và Tiểu Viễn đều đã an ổn lên lớp Hai.

Nghe nói bữa đó có không ít kẻ bị Ngụy Khiêm dọa tại trận, mà lúc ấy một vị Hồ tứ gia đến từ phương nam vừa vặn ở bản địa còn khá thích gã, len kêu người đưa danh thiếp, tính lôi kéo. Đáng tiếc Ngụy Khiêm còn gánh nặng gia đình, không đi được, đành phải khước từ ý tốt của Hồ tứ gia.

Từ đó “Tiểu Ngụy” biến thành “Tiểu Nhạc ca”.

Tay Ngụy Khiêm quả thật gãy xương, phải đến bệnh viện nẹp lại, thái độ của Nhạc ca với gã lại quay ngoắt 360 độ, hết sức ân cần tự mình lái xe đưa về, lại gọi điện thoại kêu Mặt Rỗ tới giúp đỡ trông nom, sắp tới khỏi cần đi làm, tiền lương vẫn trả như thường.

Để duy trì tiêu dùng trong nhà, Mặt Rỗ cũng làm việc cho Nhạc ca – mỗi sáng phụ trách quét dọn vệ sinh hộp đêm.

Gã quét dọn rất cần cù, tiếc rằng chẳng có triển vọng gì, nếu không phải vì Ngụy Khiêm thì chưa chắc Nhạc ca đã nhớ được gã. Ngược lại là Tam Béo, theo tuổi tác lớn dần mà bắt đầu từ từ xa lánh đám Nhạc ca, dù vẫn còn vương vấn chưa dứt thì cũng chỉ vì nghĩa khí anh em, thỉnh thoảng có việc thì giúp một tay thôi.

Tam Béo dường như nhiệt tình với nghề mổ heo bán thịt gia truyền hơn.

Lúc Ngụy Khiêm lôi cánh tay gãy về nhà nghỉ ngơi, hai tên nhóc đã tan trường quay về.

Ngụy Chi Viễn chưa kịp bỏ cặp đã lao đến: “Anh!”

Mặt Rỗ vội ngăn nó: “Không, không... không thể lao tới, cánh, cánh... cánh tay... tay...”

Ngụy Chi Viễn nhú mào: “Cánh tay bị làm sao ạ?”

Ngụy Khiêm ngậm thuốc lá nói không rõ lắm: “Bị chó cắn.”

Tổng Tiểu Bảo vô tâm vô tư hỏi: “Chó cắn sao quần kín bụng như đòn bánh vậy anh?”

Ngụy Chi Viễn khuôn mặt căng thẳng tính gặng hỏi tiếp, Ngụy Khiêm rõ ràng không muốn nói nữa, nét mặt nghiêm túc: “Đi làm bài tập đi, lắm lời làm gì? Tụi bay bớt chỗ mồm vào chuyện của người lớn đi.”

Cứ thế không thèm giải thích đuổi hai đứa trẻ đi.

Mặt Rỗ nhìn Ngụy Chi Viễn rõ ràng không cam tâm tình nguyện, lại xoa tay quay đầu nói với Ngụy Khiêm: “Buổi, buổi tối anh... anh

Tam nấu, nấu cơm cho mày, tao, tao vẫn, vẫn phải... đi...”

Tuy Nhạc ca hào phóng cho nghỉ nhưng Mặt Rỗ không dám coi là thật.

Mặt Rỗ nhìn Ngụy Khiêm hơi xấu hổ, lắp bắp muốn giải thích. Mặt Rỗ chính là người thật thà như vậy, không biết dùng mách khéo gian lận, Ngụy Khiêm đâu phải mới ngày đầu biết gã, liền khoát tay nói: “Được rồi, tao biết, mày đi đi, thật tình!”

Mặt Rỗ khó khăn dặn dò: “Đừng... đừng đụng vào nước, nhớ, nhớ cẩn thận...”

Ngụy Khiêm: “Được rồi, xin cុ rủ lòng thương, bớt nói vài câu đi, cុ bớt sức, con cũng có thể sống thêm vài năm.”

Mặt Rỗ đi rồi, Tam Béo thì nấu cơm dưới bếp, Ngụy Khiêm chán muốn chết, liền tiện tay cầm một quyển tài liệu đọc thêm của tុ Tiểu Bảo.

Tài liệu do nhà trường phát cho học sinh lớp Hai đợc, bình thường là chuyện về các nhân vật anh hùng, xem xong phải viết báo cáo đợc sách, đôi lúc còn đợc phụ huynh giám sát ký tên.

Ngụy Khiêm xem mấy trang, bỗng cảm thấy mình quá vô dụng, trong truyện người thì tuổi nhỏ đã vì tổ quốc mà đầu rơi máu chảy, kẻ thì thân tuy tàn nhưng ý chí kiên đợnh, vượt qua muôn vàn khó khăn vẫn học tập tốt tiến bộ mỗi ngày, giống như ai cũng khó khăn hơn mình, nhưng người ta vẫn có thể trở thành tấm gương sáng.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 9

Lúc nhỏ Ngụy Khiêm cũng từng đọc rất nhiều câu chuyện vượt khó như thế, nhưng đều quên sạch hết, có lẽ do cảm xúc tuổi dậy thì không được như người ta nên khi ấy đọc chẳng hề có cảm giác chi, mãi tới bây giờ mới hơi xúc động.

Gã thuận miệng bảo: “Giáo viên của tụi bay có trình độ đó, chọn bài đọc thêm không tệ đâu.”

Tam Béo đang nấu cơm thò đầu khỏi bếp, giữa tiếng chiên xào xèo xèo nói: “Kể về cái gì vậy? Đọc to lên cho anh nghe coi.”

Ngụy Khiêm liền đăng hăng, tính khoe Tam Béo giọng phát biểu lúc chào cờ, kết quả là chưa kịp đọc tiếng nào, tên nhóc Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh lại đột nhiên phá đám: “Anh, em không muốn đi học.”

Nó nhắc lại chuyện cũ, Ngụy Khiêm không thèm đếm xỉa, cũng chẳng coi ra gì, là một phụ huynh phong kiến xứng đáng, gã định tiến hành đến cùng truyền thống đọc đoán về vang, chuyện không đi học căn bản chẳng tới phiên một thằng ranh đưa ra ý kiến.

Ngụy Khiêm lớn giọng nói với Tam Béo trong bếp: “Cho ông học ké nè, để tôi xem nên bắt đầu từ đoạn nào... Ừm, trang này luôn đi... Lý tưởng...”

“Anh.” Ngụ Chi Viễn bước tới ngồi xổm xuống trước mặt Ngụ Khiêm, nhìn gã chăm chăm, lặp lại lần nữa, “Em không muốn đi học.”

Tiểu Bảo quen làm trò, vội vàng vui vẻ chạy tới, giọng giòn giã: “Anh hai, anh không chịu học, đánh anh đi.”

Ngụ Chi Viễn nhú mào, lý do chính đáng nên lời nói nghiêm túc: “Tránh ra, chỗ nào cũng có mặt mày.”

“Mày mới là tránh ra cho tao,” Ngụ Khiêm tiện tay cầm cuốn đọc thêm đập đầu Ngụ Chi Viễn một phát, thuận miệng mắng, “Nói thêm câu nữa bố đánh gãy chân mày.”

Câu này là có xuất xứ hẳn hoi, hồi nhỏ trong lớp Ngụ Khiêm có một đứa bạn phá phách bị giáo viên mời phụ huynh, cha nó cũng đập đầu thằng nhỏ rồi mắng như vậy: “Trốn học lần nữa bố đánh gãy chân mày.”

Ngụ Khiêm nhỏ tuổi vẫn cảm thấy cách nói này rất có phong phạm của bậc phụ huynh, nít ranh thiếu kiến thức, liền viết câu này vào bài trích dẫn, kết quả là bị giáo viên đánh một dấu X to đùng...

Tóm lại, gã vẫn khát khao được sử dụng câu này để dạy dỗ người khác một lần.

Ngụ Chi Viễn nhìn cánh tay gã bị bó bột, vẻ mặt phức tạp.

Lần đầu tiên nó chống lại việc đi học, bởi vì chẳng biết đi học là làm gì, nhưng lần này thằng bé trải qua suy tính cặn kẽ, hơn nữa có lý do và căn cứ đàng hoàng, nói ra cách nghĩ của bản thân: “Em không muốn đi học, đi học rất tốt, nhưng phải học bao nhiêu năm,

tốn nhiều tiền lắm, em đi kiếm tiền với anh, em biết làm việc, biết đánh nhau, có thể tự nuôi mình, cũng nuôi cả anh nữa.”

Đáng tiếc Ngụy Khiêm là người không cách nào thuyết phục nổi, những lời hùng hồn lý lẽ của Tiểu Viễn bị coi như gió thoảng qua tai.

Ngụy Khiêm cúi đầu nhìn Ngụy Chi Viễn, cảm thấy thẳng nhãi này không biết trời cao đất dày, tay ngửa ngáy muốn đập nó một trận – Ngụy Khiêm nghĩ, mình mỗi ngày đi sớm về khuya, do áp lực cạnh tranh trong nghề tăng lên mà thường xuyên phải đổ mồ hôi xương máu sẵn sàng đấu trí tuệ lẫn dững khí với những người chung ngành, kết quả thẳng lỗi con lại làm như việc đòi hỏi kỹ thuật như vậy ai cũng làm được, mẹ kiếp không lo việc nhà không biết củi gạo đất đồ, không hề biết người khác nuôi nó vất vả tới mức nào.

Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc thề thốt phải nuôi mình, Ngụy Khiêm không xuống tay nổi.

Thẳng nhãi này... dù gì cũng có lương tâm.

Ngụy Khiêm liền nói lấy lệ: “Vậy mày phải học hành cho giỏi, mai mốt tốt nghiệp đại học chưa đủ, thạc sĩ tiến sĩ cũng chưa được, mày phải học trên tiến sĩ, trên trên trên tiến sĩ, người khác là độc tở Ngụy, riêng mày kiếm cho tao cái danh độc tở, thế mới ngầu.”

Ngụy Chi Viễn cúi đầu, sau khi đi học nó đã hơi hiểu chuyện rồi, nó biết anh hai đang trêu mình, và việc này hiển nhiên không có đường cò kè mặc cả.

Con nhóc Tống Tiểu Bảo cười hì hì sán tới, lắc lư đầu muốn ăn đòn: “Độc tở Ngụy hi hi hi hi.”

Ngụy Chi Viễn: “Tránh ra đồ ranh con lép kẹp.”

Tổng Tiểu Bảo không chịu yếu thế: “Em không có ‘lép kẹp’, em ‘đầy đặn’! Anh là đồ cây sậy đội cục cút dê!”

Ngụy Chi Viễn: “... Con nhãi lép kẹp.”

Tổng Tiểu Bảo phẫn nộ thét lên: “Cục cút dê!”

Ngụy Chi Viễn bình tĩnh đáp trả: “Tự gọi mày thôi.”

Thế là hai đứa lao vào cẩu xé nhau, Ngụy Khiêm ở bên cạnh xem kịch, chẳng hề có ý định can ngăn, chỉ mong sao đánh to hơn, xem con nít choảng nhau cũng là một trong các mục giải trí của gã, dù sao thì cũng không tệ lắm.

Lúc mới tới, ánh mắt Ngụy Chi Viễn cực kỳ hoang dại khó thuần phục, tính cách cũng trầm lặng hơn bạn cùng tuổi, đối lập rõ rệt với Tiểu Bảo suốt ngày lải nhải phát biểu quan điểm không hề có tính xây dựng, khi đó Ngụy Chi Viễn trông y như một thằng nhóc choai choai đang tuổi dậy thì bị nhét vào cơ thể của một đứa nít ranh, luôn cảm thấy người và vóc dáng không đồng bộ.

Nhưng từ nửa năm gần đây, nó càng lúc càng “nhỏ”, ngôn ngữ, lời nói và cử chỉ cũng ấu trĩ theo.

Ngụy Chi Viễn vừa đánh nhau với Tiểu Bảo vừa liếc nhìn Ngụy Khiêm, thấy ông anh lúng lẳng một tay đang vui vẻ xem cuộc chiến của tụi nó, bấy giờ mới tiếp tục đánh nhau như đóng phim.

Từ sau lần trước thay răng gây ra trò cười, Ngụy Chi Viễn vô tình tìm được một cách để lấy lòng anh hai – chính là hạ thấp IQ xuống ngang tầm với Tổng Tiểu Bảo, thường xuyên cùng con nhỏ làm mấy việc ngu xuẩn khiến người ta dở khóc dở cười.

Tụi nó tỏ ra càng ấu trĩ, càng thiếu đầu óc, thì thái độ của anh hai sẽ càng hiền lành hơn, bớt làm bộ làm tịch hơn.

Vì thế Ngụ Chi Viễn càng đi theo con đường này.

Tư chất trời sinh vốn có thể giúp nó thành một người xuất sắc, nhưng nó lại bước vào con đường ngu xuẩn, đời người gặp gỡ quá thật khó lòng đoán nổi.

Tình cảm của Ngụ Chi Viễn đối với Ngụ Khiêm và gia đình này là cực kỳ nồng nhiệt. Ngụ Chi Viễn không như đám trẻ khác sinh ra đã có gia đình, thế nên nó coi “gia đình” thành một sự nghiệp.

Chỉ cần có thể ở lại nhà này, đừng nói chỉ giả ngu vờ ngốc, dù bảo nó liều mạng cũng được.

Tiểu Viễn vẫn nhớ rõ, bữa nọ do ban ngày ở trường bị lạnh mà thành cảm, luôn thấy lạnh cóng, lúc ngủ không tự chủ được chui vào lòng Ngụ Khiêm, rúc trong lồng ngực ấm áp ấy, ngủ một giấc tới tận hôm sau.

Buổi sáng tỉnh giấc nhoài lên nơi không nổi động đến kia, nó trợn tròn đôi mắt ngẩng đầu nhìn khuôn mặt gã thiếu niên ngủ say bên cạnh, đột nhiên gọi thầm một tiếng “anh”.

Anh hai đương nhiên không nghe thấy, nhưng Ngụ Chi Viễn từng gọi như vậy ở trong lòng.

Cuộc chiến ồn ào của Tiểu Viễn và Tiểu Bảo cuối cùng bị Tam Béo kết thúc, Tam Béo mỗi tay xách một đứa như chó con mà tách ra: “Ôi các tiểu tổ tông, muốn đại náo thiên cung hả? Hãy tạm đình chiến, cơm nước xong xuôi lại xách súng tái chiến, không phải gấp!”

Tam Béo bung cơm chiên trứng từ bếp ra, đựng trong một cái chậu nhỏ, chỉ xách bốn cái thìa chứ không cầm chén, mỗi người một cái vây quanh chậu cơm bắt đầu ăn.

Tên Tam Béo này ưa lên mặt dạy đời, lắm điều hơn cả Đường Tăng, cơm cũng chẳng chặn nổi cái miệng như cái bơm, hán vừa ăn vừa dạy dỗ tụi nhỏ: “Các bạn nhỏ phải có lý tưởng, không thể đầu đá mãi từ sáng đến tối như dế, anh mấy đứa rõ là đồ ngốc, không chịu quản...”

Ngụy Khiêm vô tội bị liên lụy, tính cho tên mập này biết thế nào là lễ độ, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì hai đứa nhóc đã cùng chung mối thù quát Tam Béo: “Không được nói xấu anh hai!”

Tam Béo: “...”

Ngụy Khiêm gấp cho mỗi đứa một miếng xúc xích: “Giỏi lắm, ăn thêm đi.”

Cái bản mặt mâm của Tam Béo biến dạng một lúc, cạy da mặt dày liền miễn cưỡng tiếp tục đề tài vừa rồi: “Được thôi, không nhắc đến anh tụi bay – tụi bay xem, ở trường học nhiều bài về lý tưởng như vậy, nói cho anh Tam nghe coi lý tưởng của tụi bay là gì?”

Tiểu Bảo nói: “Em muốn làm ca sĩ.”

Ngụy Chi Viễn thật thà đáp: “Kiếm tiền, nuôi anh hai.”

Tiểu Bảo nhìn nó rồi lại bổ sung câu nữa: “Em muốn làm ca sĩ, kiếm thật nhiều tiền để nuôi anh hai.”

Tam Béo y hệt một tên mẹ mìn dụ dỗ trẻ em... Không, y hệt một nhà giáo dục vĩ đại, ân cần nói với Ngụy Chi Viễn: “Nhóc xem, lý

tưởng của Tiểu Bảo có mục tiêu, thế còn Tiểu Viễn, nhóc muốn nuôi anh hai, vậy nhóc phải kiếm tiền bằng cách nào?”

Ngụy Chi Viễn chẳng buồn ngược lên nói: “Em có thể đi làm bảo kê, bán băng đĩa, đánh nhau...”

Tam Béo lập tức đau đớn vô cùng, quay đầu bảo Ngụy Khiêm: “Nhóc Khiêm à, anh thấy thằng nhãi này hết thuốc chữa rồi.”

Ngụy Khiêm nhìn Ngụy Chi Viễn thái độ nghiêm túc, chăm chú vào phần má phồng lên, bỗng nhiên rất muốn cười, vì thế gã liền bật cười, tiện thể lờ ít ý nhiều chỉ cho Tam Béo một con đường sáng: “Cút!”

Gã cười, Ngụy Chi Viễn liền cảm thấy tối nay mình la lối lẫn lộn cũng đáng, vì thế không lên tiếng nữa, bót sức lực cắm cúi ăn cơm.

Ngụy Chi Viễn ăn cơm trông cực kỳ hung dữ, giống như muốn biến mỗi một hạt cơm thành xương và thịt mình vậy.

Thật ra thì Ngụy Khiêm cũng có lý tưởng, lý tưởng ban đầu là làm một nhà khoa học, mặc blouse trắng đi lại trong phòng thí nghiệm, ghi chép các loại số liệu, viết luận văn, đánh tài liệu, nghiên cứu cái gì đó, mỗi ngày ăn cơm cũng nghiên cứu, ngủ cũng nghiên cứu, trừ nghiên cứu thì chẳng để tâm đến điều gì, khỏi phải lo cơm áo gạo tiền.

Đương nhiên, Ngụy Khiêm hiểu rõ, trước mắt lý tưởng này đã biến thành ảo tưởng, thế nên cũng chẳng nhắc với người khác, vờ như mình vừa sinh ra đã là một củ gừng cay trên xã hội, chưa bao giờ ngu ngốc vậy.

Tam Béo đã nấu cơm rồi còn phải rửa chén, hấn vừa rửa vừa cầu nhàu: “Ồi, anh Tam đời trước nợ tiền mày, đời này phải làm con dâu nuôi từ bé...”

Câu này vừa vắn bị Ngự Chi Viễn đi qua nghe thấy, Ngự Chi Viễn không nói hai lời xắn tay áo: “Anh Tam để em rửa cho.”

Tam Béo dờ khóc dờ cười phát tay: “Lại còn có đứa tranh làm con dâu nuôi từ bé, nhóc mau đi xem hoạt hình với Tiểu Bảo đi.”

Ngự Chi Viễn ngẩng đầu hỏi ý Ngự Khiêm, Ngự Khiêm gật nhẹ: “Đi đi, đừng ở đây quần chân.”

Đuổi thằng bé đi rồi, Tam Béo mới mở miệng nói với Ngự Khiêm đang dựa cửa bếp: “Tay mày còn đau không?”

Ngự Khiêm châm thuốc: “Cũng ổn, hơi đau thôi.”

Tam Béo không lắm lời, im lặng giây lát rồi hiêm khi đứng đắn hỏi: “Mày tính sao đây? Cứ tiếp tục thế này?”

Ngự Khiêm sớm nhận ra hấn có chuyện muốn nói, im lặng chờ nghe.

Tam Béo lớn hơn gã và Mặt Rỗ, sắp sửa hai mươi rồi, suy nghĩ cũng chín chắn hơn hai thằng em: “Anh nói thật mày đừng thấy chối tai, Nhạc ca – Nhạc Hiểu Đông không tốt lành gì đâu, mày đi theo ông, kết cục liệu có tốt đẹp? Dù mày đi làm ở công trường cũng là bán sức lao động, nhưng mấy đồng của Nhạc Hiểu Đông là muốn mày bán mạng.”

Một lúc lâu Ngự Khiêm mới hỏi ngược: “Tôi có thể làm gì?”

“Làm gì chẳng có cơm ăn?”

Ngụy Khiêm dựa khung cửa, mù mờ suy nghĩ giây lát, cúi đầu nhìn cánh tay bị băng kín như đôn bánh, cảm nhận đau đớn nhói tim từ bên trong len lỏi ra, nói nhỏ: “Tôi chẳng biết gì hết.”

“Mày đi làm thuê hay buôn bán nhỏ cũng được,” Tam Béo hơi dừng rồi tiếp tục, “Cùng lắm thì mày đi theo anh Tam, hai ta lái xe chở thức ăn, không phải là nghề sao?”

Ngụy Khiêm chỉ mỉm cười không đáp.

“Chỉ cần mày gạt đầu thì anh sẽ về nói với ba anh...” Nói đến đây Tam Béo đột nhiên ngoảnh lại theo linh cảm, thấy Ngụy Khiêm không còn ở đó, cứ thế không bạo lực cũng chẳng hợp tác chạy mất tăm.

Tam Béo ngậm miệng, tức tối vẩy nước trên tay, nổi giận dùng dùng mắng: “Thằng lỏi con, sớm muộn cũng có ngày mày phải hối hận!”

Tam Béo là bạn bè từ nhỏ, dẫu sao cũng sẽ không hại gã, Ngụy Khiêm biết hẳn nói đều rất có lý.

Gã ở trung tâm giải trí đã hơn một năm, dần thôi sùng bái Nhạc ca một cách mù quáng, anh ta làm nghề gì, Ngụy Khiêm ít nhiều cũng biết.

Nhiều khi Ngụy Khiêm cũng nghĩ, vì sao người khác dẫu gian khổ hơn thì vẫn có thể đi đường ngay, chỉ có bản thân mình hèn nhát như vậy?

Gã muốn làm một thằng lưu manh sao?

Gã tuy là du côn nhưng cũng biết tốt xấu, ở trường làm học sinh giỏi ngàn ấy năm, đâu phải để bỏ học đi làm lưu manh.

Là vì tiền sao?

Phải, Ngụy Khiêm thừa nhận, Nhạc ca cho gã nhiều tiền, nhưng Tam Béo nói đúng, thứ gã bán chính là mạng, tiền nhiều gấp đôi cũng chẳng đáng.

Thế là sợ chịu khổ sao?

Có lẽ cũng không hẳn, không dễ so sánh giữa đau đớn do phòng rộp vì vác gạch và bị người ta đập gãy tay.

Thế thì vì điều gì đây?

Vô số lần Ngụy Khiêm tự hỏi mình như vậy, sau đó gã phát hiện, có lẽ vẫn do chút lòng tự tôn chết người kia gây chuyện.

Bắt đầu từ lúc gã sinh ra trên thế giới này, cất tiếng khóc đầu tiên, thì đã định trước là phải kém người ta một bậc, cho nên khi gã hơi trưởng thành, có vài đường lựa chọn, gã thà chết chứ không cúi đầu nữa – cho dù là hung ác như bây giờ, khiến mọi người sợ hãi và căm hận cũng được.

Khiến người khác sợ gã, dù sao vẫn tốt hơn là bị coi thường.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 10

Đây là chương cuối có sự giúp đỡ của bạn Thần Mông, từ chương sau chỉ còn mình tớ thôi.~

Nhạc ca cho Ngụy Khiêm đi làm ca ngày trước, chờ tháo bột rồi sẽ chuyển sang buổi đêm.

Ca đêm có đãi ngộ cực tốt, hai nhóm thay phiên, một ca chỉ bốn tiếng mà tiền lại gấp ba ban ngày, như thế tức là mỗi ngày gã chỉ làm bốn tiếng là đủ cho gia đình một cuộc sống vô cùng sung túc – đương nhiên, nhận lương cao chính là đảm bảo chứ không phải loại đàn em vất vả quét dọn vệ sinh như Mặt Rỗ.

Với lai lịch của Ngụy Khiêm vốn không thể được vinh dự đi làm ca đêm, để tỏ ra thân cận, Nhạc ca tự mình dặn dò quản lý phải ngoại lệ đề bạt.

Mặt Rỗ ngưỡng mộ muốn chết, nhưng Ngụy Khiêm chẳng vui vẻ gì, ngược lại càng hút thuốc nhiều hơn.

Con đường phía trước nguy hiểm mà mịt mù, cho dù Ngụy Khiêm là kẻ ham tiền, gã cũng rất khó vui mừng vì những khoản thu nhập thêm đó.

Hôm ấy, Tống Tiểu Bảo và Ngụy Chi Viễn tan học về nhà, Ngụy Khiêm bỏ đôi một quả dưa hấu hơn một kí, cho mỗi đứa một nửa cầm thìa múc ăn, ăn xong thì đi làm bài tập.

Tổng Tiểu Bảo ngồi xếp bằng trên sofa, nước dưa hấu ngoen ngoét đầy mép, vừa ăn vừa hào hứng nói: “Anh, chị Nụu Nụu chết rồi.”

Ngụy Khiêm sửng sốt: “Ài?”

“Chị Nụu Nụu, cao thế này này, má có hai lúm đồng tiền, đôi mắt như này, tóc... tóc buộc như này, ở ngay nhà đối diện...” Tổng Tiểu Bảo miêu tả mắt còn đưa tay căng mắt mình ra, miêu tả đến đầu tóc thì túm tóc mình lên, vừa nói vừa khoa tay múa chân, toàn là ngôn ngữ thân thể, đủ thấy môn Ngữ văn lớp Một bị rớt là có nguyên nhân cả.

Ngụy Khiêm ngửa ra sau tránh nó: “Mày ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng coi, phun đầy vào mặt người ta – chết rồi? Chết như thế nào?”

“Chết thế này này.” Tổng Tiểu Bảo nói xong liền trợn mắt, ôm nửa quả dưa ngã lăn sang bên, một dòng nước dưa đúng lúc chảy ra khóe miệng.

Ngụy Khiêm: “...”

Con em gã mặc dù còn nhỏ nhưng có khả năng bắt chước siêu phàm, giỏi đâm xuyên bản chất của hiện tượng. Ngụy Khiêm lần đầu tiên cảm thấy rất đáng tiếc khi con bé này xấu xí, nếu không mai một chưa biết chừng còn có thể làm diễn viên.

Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh bình tĩnh bổ sung: “Uống thuốc chuột mà chết.”

Tổng Tiểu Bảo sống dậy từ trạng thái tử vong, vội hỏi: “Sao anh biết?”

Ngụy Chi Viễn giống như một người đã quá trải đời, bình tĩnh nói: “Miệng sùi bọt mép, thêm màu sắc khuôn mặt nữa, chắc chắn là uống thuốc chuột mà chết, hồi trước tao từng thấy rồi.”

Tổng Tiểu Bảo sùng bái: “Sao cái gì anh cũng từng thấy vậy? Thuốc chuột ngon không anh?”

Đuôi lông mày của Ngụy Chi Viễn giật giật vì câu hỏi ngu xuẩn quá mức mong đợi, sau ba giây nó quyết định phối hợp với con bé đàn độn không đủ máu não, giọng điệu cực nghiêm túc: “Cũng tạm, xanh xanh đỏ đỏ, đỏ là vị dưa hấu, xanh là vị táo, chuột đều thích ăn.”

Tổng Tiểu Bảo tròn mắt thèm thuồng: “Có giòn không anh?”

Ngụy Chi Viễn: “Giòn.”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn dẫu sao cũng là một đứa trẻ, thật ra thì Ngụy Khiêm biết đôi lúc nó cố ý giả ngu, nhưng Ngụy Khiêm vẫn cho rằng Tiểu Viễn đang lấy lòng Tiểu Bảo chứ không hề nghĩ đến mình.

... Dù sao thì trong cuộc đời gã hiếm khi được quan tâm, ngay chính gã còn xem nhẹ mình nữa là.

Chuyện này vốn Ngụy Khiêm nghe qua rồi thôi, bởi sau cùng gã cũng chẳng thể nhớ nổi “Nụ Nụ” là ai từ những lời kể của Tiểu Bảo. Nhưng việc bị gã lơ là chưa hề qua đi, chập tối, Tam Béo và Mặt Rỗ cùng mua đồ sang nhà gã nấu cơm, lúc bụng thức ăn, Tam Béo cố ý bắt măn đập Ngụy Khiêm một phát: “Bố đến hầu hạ mày làm ông lớn phỏng? Đừng ngồi đó ngốc mỗ chờ ăn, không phải còn một tay hả? Lấy chén đĩa đi!”

Ngụy Khiêm cao giọng: “Mặt Rỗ!”

Mặt Rỗ lưu loát đáp một tiếng định làm giúp, bị Tam Béo trừng mắt dọa cho rụt ngay lại.

“Mặt Rỗ à,” Ngụy Khiêm chậm chạp đứng dậy, đánh giá đúng trọng tâm, “Cụ đúng là nhát như cáy!”

Mặt Rỗ không xấu hổ thì chớ, lại còn lấy làm vẻ vang, hơn hờ nói: “Đúng vậy!”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Khiêm lắc lư đi xuống bếp, dùng mũi chân mở chặn, uể oải liếc nhìn căn phòng nhỏ, hai tên nhãi kia rớt cuộc đã ngừng lại, mỗi đứa chiếm một góc bàn cắm cúi làm bài tập.

Tâm tình Ngụy Khiêm bỗng nhiên tốt lên hẳn mà không cách nào dẫn xuống, cảm thấy trong nhà có hai đứa trẻ biết thờ như vậy, có vẻ giống một gia đình hơn.

“Nhóc Khiêm,” Lúc này Tam Béo đột nhiên mở miệng, “Mấy hôm nay nhớ trông chừng bé Tiểu Bảo, tan học đừng để nó chạy lung tung.”

Ngụy Khiêm thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

Tam Béo nói: “Mày biết Nụu Nụu chứ?”

Ngụy Khiêm: “Ừm?”

“Con bé tết tóc ở ngay đối diện đó, hơn Tiểu Bảo một tuổi.” Tam Béo liếc nhìn hai đứa trẻ trong phòng, hạ giọng rỉ tai Ngụy Khiêm, “Con bé đó chiều nay chết rồi, uống thuốc chuột tự tử.”

Ngụy Khiêm chẳng muốn nghe mấy chuyện vợ vắn nhà người khác, chuyện của bản thân gã còn chưa lo nổi nữa là, liền bực bội nhìn Tam Béo: “Tôi thấy ông cũng rảnh lắm đó, từ sáng tới tối không phải làm mai làm mối thì là mấy chuyện vợ va vợ vắn, ông...”

Tam Béo không biết nặng nhẹ đập cánh tay bị thương của gã, nét mặt nghiêm trọng: “Mẹ kiếp mày nói be bé thôi!”

“Á... Tổ cha ông...”

Tam Béo nghiêm túc nói: “Mày nghe anh nói đã! Con bé đó bị người ta làm nhục, nhưng nhát gan mãi chẳng dám nói với người lớn, mấy bữa nay trời nóng, nghe đâu cuối cùng bên dưới mừng mủ luôn, chẳng biết phải khổ tới mức nào, thế mà vẫn không dám nói ra, rồi hôm qua nhất thời nghĩ quẩn, uống thuốc chuột tự sát – mày nhớ coi chừng con em được không?”

Ngụy Khiêm cau mày nhìn hấn: “Nói vợ vắn...”

“Ai nói vợ vắn với mày? Việc này vợ vắn chỗ nào, chết người rồi đó! Tao có thất đức như vậy không?” Tam Béo lườm gã, “Mẹ kiếp tao nói chuyện nghiêm túc đó, mấy bữa nay nhớ trông nom con bé cho cẩn thận, nghe chưa hả?”

Ngụy Khiêm khó lòng hiểu nổi, đưa tay lên hông ra dấu: “Con nhãi đó tay chân bé tí teo, đâm vào đó không phải chỉ được một cây đũa thôi sao? Có gì để mà ấy ấy? Là ai? Bệnh hả?”

“Không tài nào nói rõ được với loại nhãi ranh thiếu kiến thức như mày, mỗi ngày chỉ biết có tiền với đánh nhau, ngoài ra mày còn biết gì nữa?” Tam Béo bực bội phát tay, “Có một số kẻ không lên nổi với đàn bà bình thường, cũng có kẻ thích con nít chưa trưởng thành,

còn có kẻ thích đàn ông nữa đó – mẹ con nhỏ Nụ Nụ khóc lóc như muốn thần kinh, la hét đòi báo cảnh sát, bây giờ đang bị bà nội nó nhốt trong nhà.”

Nghe hai chữ “đàn ông”, Ngụ Khiêm khó chịu nhú mày, lại hỏi: “Mắc gì mà không cho báo cảnh sát, bà nội nó già quá hóa lẫn thần hả?”

“Bà già đầu óc bảo thủ, cảm thấy nếu việc báo cảnh sát truyền ra thì cả nhà họ đều không ngẩng nổi đầu nữa. Ôi, tóm lại...” Nói tới đây Tam Béo đột nhiên ngậm miệng, bởi vì hắn ngẩng đầu lên trông thấy Ngụ Chi Viễn chẳng biết nhào lên cạnh cửa phòng bếp từ khi nào, cũng chẳng rõ đã nghe được bao nhiêu.

Tam Béo giật thót: “Ôi thằng nhãi xui xẻo này, đi đứng sao chẳng có tiếng động vậy, hết như chồn ấy!”

Sắc mặt con chồn Ngụ Chi Viễn vẫn bình thường, giống như không nghe thấy cuộc trò chuyện của cả hai, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Em bưng chén giúp anh hai.”

“Hề, con chồn nhỏ này còn rất có hiếu đó!” Tam Béo dùng bàn tay to dùng đập đầu Ngụ Chi Viễn, muốn bao hết cả cái đầu be bé, vội vàng đẩy lưng nó, “Mau đi đi.”

Nói xong liếc nhìn Ngụ Khiêm, cả hai không hẹn mà cùng dừng chủ đề vừa rồi.

Mấy hôm sau, Ngụ Khiêm đều đưa đón tụi nhỏ đi học.

Trường tiểu học lụn bại, buổi sáng đi học quá muộn, buổi chiều tan học lại quá sớm, cực khó để Ngụ Khiêm phù hợp với thời gian biểu của tụi nhỏ.

Buổi sáng còn đỡ, giờ tan học buổi chiều mới càng thất đức, hơn ba giờ còn chưa tan ca mà Ngụy Khiêm phải xách cánh tay bó bột chạy qua chạy lại, ngày ngày lao đến trường tiểu học bằng tốc độ nhanh nhất, vội vã đưa hai đứa nhóc về, mua cho một que kem đôi(1) năm hào, nhốt trong nhà rồi lại phóng như chớp giật chằng khác chi đi đầu thai.

Ý nghĩa đúng trên mặt chữ, gã thật sự chạy bằng chân, bởi vì Ngụy Khiêm sắp chuyển sang ca đêm, vốn có rất nhiều người âm thầm ngửa mắt, gã sợ mất nhiều thời gian, cho người khác cơ hội lờ ra tiếng vào, rồi lại tiếc rẻ chút tiền xe.

Gã cứ thế luyện thành đôi chân vượt cả xe buýt.

Tổng Tiểu Bảo vô tâm vô tư không biết thương anh chút nào, còn rất hài lòng với cuộc sống như vậy, bởi vì mỗi ngày có nửa cây kem đôi để ăn... Nửa còn lại thì thuộc về Ngụy Chi Viễn, bình thường Ngụy Chi Viễn sẽ bẻ đôi que kem, bản thân ăn một nửa trước, nửa còn lại đa phần cho Tiểu Bảo được lợi.

Ham ăn biếng làm – nó đã hoàn toàn nắm rõ tính nết con em, cũng rất giỏi đối phó.

Chạy qua chạy lại như lừa kéo cối xay hơn chục ngày, khi đến bệnh viện kiểm tra lại, Ngụy Khiêm lập tức bị bác sĩ mắng té tát, đưa ra cảnh cáo nghiêm trọng: “Nếu còn như vậy thì cậu chứ chờ tay mình cong vòng luôn đi!”

Ngụy Khiêm hơi bị mất mặt, bởi Mặt Rỗ dất tụi nhỏ chờ bên ngoài, một lớn hai nhỏ vốn chưa từng trải việc đời, Ngụy Khiêm cảm thấy bị mắng ngay trước mặt tụi nó là hết sức mất mặt, quyền uy của một ông anh đều bị hủy sạch.

Ngụy Chi Viễn không nói tiếng nào, lòng đau xót như bị đập một cú vảy.

Trong lòng nó sinh ra ham muốn bảo vệ như nam tử hán, mà thân thể vẫn còn nhỏ bé.

Mâu thuẫn giữa trái tim khát khao mạnh mẽ ngày càng lớn lên và điều kiện sinh lý có hạn của trẻ em, đã hình thành mâu thuẫn tâm lý chủ yếu trước tuổi dậy thì của Ngụy Chi Viễn.

Nửa đêm hôm ấy, Ngụy Khiêm chợt nghe thấy tiếng leng keng dưới bếp, đưa tay sờ thử thì thẳng nhóc bên cạnh chẳng biết đã dậy từ bao giờ, Ngụy Khiêm dụi mắt chửi nhỏ một câu rồi đi xuống bếp bật đèn, vừa đưa tay che ánh sáng chói mắt vừa bực bội nói: “Đêm hôm không ngủ còn làm trò gì thế?”

Ngụy Chi Viễn đang cầm một cái ống tuýp dài, ngẩng đầu nhìn gã đầy vô tội.

Một nửa nhà bếp liền với ban công bình thường dùng để nấu cơm, nửa này thì dùng để chất đống các thứ đồ lộn xộn, trong đây không thiếu các món vũ khí Ngụy Khiêm tiện tay ném vào.

Ngụy Chi Viễn đang lôi một cái ống tuýp vút đi từ trong đống lộn xộn, lần này nó cố ý chọn một cây khá ngắn, vừa tay, không đến mức kéo lê dưới đất mất mặt như lần trước, lúc cầm vũ khí trên tay, nó cảm thấy mình cực kỳ mạnh mẽ.

Ngụy Khiêm ngây ra: “Mày lấy cái đó làm gì?”

Ngụy Chi Viễn nhìn cánh tay vừa thay băng của gã rồi ưỡn ngực nói: “Em mang đến trường, ngày mai anh không cần đến nữa, em

đưa Tiểu Bảo về, về tới nhà em sẽ khóa trái cửa và trông chừng không cho nó chạy lung tung.”

Lúc nói câu này thái độ của nó như lẽ đương nhiên, y hệt một người lớn có thể gánh vác vậy.

Ngụy Khiêm cảm thấy trong lòng rất lạ lùng, thẳng nhai nhặt được này không phải hạng vô ơn, hiểu chuyện và biết thương người ta, nhưng ngoài mặt Ngụy Khiêm lại vẫn không khách sáo nhíu mày xách Ngụy Chi Viễn lên, mở vòi nước rửa đôi tay lem luốc của nó: “Mày giỏi lắm – rửa tay cho tao, ngủ đằng hoàng đi, còn quậy phá là tao đập!”

Ngụy Chi Viễn ngoan ngoãn không cãi, nét mặt anh hai tuy khó coi, lời nói cũng không lọt tai, nhưng Ngụy Chi Viễn chẳng thèm để ý, ngược lại rất thích nghe, nó là đứa trẻ từng bị ngược đãi, phân biệt được loại nào là ác ý thật sự, loại nào chỉ là quan tâm theo cách khác.

Song Ngụy Chi Viễn mặc dù lúc ấy không lên tiếng, ngày hôm sau nhân lúc Ngụy Khiêm không chú ý, nó vẫn nhét cái ống tuýp kia vào cặp.

Buổi chiều Ngụy Khiêm đúng giờ chạy tới đón, giữa đường lại nhìn thấy Tiểu Viễn đang dẫn Tiểu Bảo đi về nhà.

Hai đứa nhai này lại dám to gan lớn mật tự về nhà chứ không đợi gã.

Bởi vì ở bên kia đường nên tụi nó không nhìn thấy Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm cũng không qua đó, chỉ đi theo đằng xa.

Tuy ăn uống đủ chất nên có hơi lớn hơn, thằng bé đó cũng chỉ cao hơn con nhỏ hai ngón tay, nhưng nó tựa như một người bảo vệ mạnh mẽ, nét mặt nghiêm túc, một tay kéo em một tay giữ cái ống tuýp lem nhem, đường về nhà có một đoạn mà đáng về làm việc nghĩa không chùn bước hết như xông vào cửa nhà trời vậy.

Ngụy Khiêm dờ khóc dờ cười, dõi theo tụi nó về tận nhà, Ngụy Chi Viễn cực kỳ nghiêm túc để Tiểu Bảo vào nhà trước, sau đó giữ cái ống tuýp buồn cười như người làm việc trong thế giới ngầm, thò đầu cẩn thận dò xét quanh nhà một phen, không điều tra được tình hình quân địch, lại thấy anh hai bó bột đứng ngay chân tường gần đó nhìn nó.

Ngụy Chi Viễn sững sờ, ngay sau đó nó nhìn thấy Ngụy Khiêm chẳng những không nổi giận vì nó dám tự tiện làm liều, ngược lại còn mỉm cười.

Ngụy Khiêm hất cái cằm cực gầy của riêng thiếu niên mà gật gật với Ngụy Chi Viễn, ra hiệu bảo nó khóa kỹ cửa.

Ngụy Chi Viễn ngoan ngoãn quay vào nhà, khóa trái cửa, leo lên giường, kéo rèm nhoài ra cửa sổ, nhìn Ngụy Khiêm châm thuốc, lặng lẽ hút hết, xem như nghỉ chân một chút, rồi lại rảo bước bỏ đi.

“Anh hai còn chưa kịp uống một miếng nước.” Ngụy Chi Viễn nghĩ như vậy.

Đêm ấy khi về nhà Ngụy Khiêm liền sững sờ phát hiện trong cái ly bằng sứ trên bàn có người để sẵn nước cho mình, đưa tay sờ thử thấy không lạnh không nóng, vừa đủ ấm.

Một tuần sau đó đều như vậy, Ngụy Chi Viễn một mình đưa Tiểu Bảo tan học về nhà, kể đó Ngụy Khiêm bám đuôi đằng xa, nhìn chúng về nhà khóa cửa rồi lại đi.

Rốt cuộc, chuyện của Nụu Nụu đã qua non một tháng, gần đây không có gì bất ổn xảy ra, mà Ngụy Chi Viễn thoát nhìn lại cực kỳ đáng tin, Ngụy Khiêm quyết định không đưa đón tụi nhỏ nữa, ba người lại quay về với quỹ đạo của mình.

Kết quả là thật sự xảy ra chuyện.

—

1. Về kem đôi thì các bạn có thể xem hình dưới đây. Loại kem này có thể bẻ đôi dễ dàng.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 11

Sáng hôm ấy Ngụy Khiêm dậy muộn, suốt đêm hôm trước gã có những giấc mơ cách quãng không rõ, vừa mở mắt là quên hết nội dung, nhưng chắc chắn chẳng vui vẻ gì, cho tới lúc thức dậy ngực vẫn bị ép đến khó chịu.

Gã ngồi bên giường hai giây, chợt nhớ hai tên nhãi còn phải đến trường mà bữa sáng vẫn chưa có, liền vội vàng bò dậy, ai ngờ vào bếp trông thấy Ngụy Chi Viễn đang dùng muôi đảo sủi cỏ đông lạnh trong nồi nước sôi với vẻ mặt nghiêm túc.

Ngụy Khiêm dựa cửa bếp, hỏi nhỏ: “Sao không gọi tao một tiếng?”

Ngụy Chi Viễn quay đầu toét miệng cười, để lộ hai cái răng khểnh cực trắng, trông vô cùng đáng yêu.

Ngụy Khiêm sờ đầu nó rồi quay vào nhà vệ sinh, gã ra sức dụi mắt – chẳng biết có chuyện gì mà mí mắt cứ giật hoài.

Rửa mặt xong Ngụy Khiêm mới nhớ ra, sáng nay vốn định bảo Mặt Rõ chiền cho vài cái quẩy.

Ngụy Chi Viễn cẩn thận luộc một nồi sủi cỏ y như làm thí nghiệm hóa học, ba anh em mới ngồi vào bàn thì dưới lầu chợt vang lên một tiếng như có thứ gì bị đổ, ngay sau đó là tiếng thét chói tai, kế tiếp là sự rối loạn.

Ngụy Khiêm bưng bát đẩy cửa sổ nhìn xuống, sau đó gã nhảy dựng lên như lửa sém mông, bỏ cả bữa ăn cầm vítien chạy thẳng xuống lầu.

Chỉ kịp vội vàng căn dặn một câu: “Hai đứa bay tự đến trường nha, nhớ đi chậm thôi.”

Vài phút sau Tam Bé ở tầng trên cũng xuống theo, lúc này đã có một vòng người vây kín dưới lầu.

Chính là quán ăn sáng nhà Mặt Rỗ xảy ra chuyện.

Mặt Rỗ mỗi sớm tan ca giúp mẹ dựng quầy, chiên quẩy bán sữa đậu nành, tới chín rưỡi mới dọn quán.

Quầy thức ăn sáng ở ngay ngoài trời, kê một số bàn ghế đơn giản, một thùng sữa đậu nành và một cái chảo là đủ.

Nguyên do là một chiếc taxi chạy tới, bởi quá chật chội nên xe không hay đi qua đây, một chiếc xe tiến vào muốn chiếm hết cả con đường, tài xế chẳng biết đi lạc hay sao mà xông nhăm vào, taxi đang thận trọng chạy thì chỗ giao lộ đột nhiên có một chiếc ba gác điện quẹo ra.

Chủ xe ba gác đang vội nên chạy rất nhanh, rẽ qua đây mới phát hiện đằng trước có xe, không kịp thắng lại.

Ông này theo bản năng quẹo tay lái, xe lao lên vỉa hè theo quán tính, đâm thẳng vào quầy hàng, mẹ Mặt Rỗ vừa vặn đứng chiên quẩy sau chảo, hứng trọn nguyên chảo dầu sôi, cả người lẫn chảo bị chiếc ba gác không thắng lại được đẩy đi hơn một mét.

Ngụy Khiêm dùng bạo lực đẩy đám đông chen vào muốn nổi hết da gà, bởi trời nóng nên mẹ Mặt Rỗ chỉ mặc quần cộc và áo tay ngắn cực mỏng, chỗ da trần bị bỏng dầu, thoáng chốc không nhìn nổi nữa.

Trong chớp mắt Ngụy Khiêm cảm thấy bả muốn chín luôn rồi.

Trong không khí thậm chí thoang thoảng mùi thịt kỳ lạ.

Mặt Rỗ đứng đực ra bên cạnh không hề nhúc nhích, đôi mắt muốn lòi ra, như đã biến thành một bức tượng.

Ngụy Khiêm tát Mặt Rỗ một cái, thét vào tai gã ta: “Mẹ kiếp mày còn nhìn gì? Hả? Mẹ mày sắp chín rồi, còn không đi gọi cấp cứu!”

Gã quay sang gào người bên cạnh: “Xe! Dời cái xe ba gác đó ra!”

Mấy người qua đường vội bước tới, ba chân bốn cẳng dời cái ba gác gây chuyện, chủ xe thấy tình thế không ổn, theo bản năng muốn chuồn đi, bị Ngụy Khiêm tóm lại đạp sau đầu gối, ngã phịch xuống đất.

Tam Béo ở phía sau la lên: “Nhóc Khiêm! Mặc kệ thằng chó đó, anh báo cảnh sát rồi, cứ giao cho cảnh sát, mẹ kiếp cái chảo này dính vào thịt rồi, phải làm sao đây?”

Ngụy Khiêm quay đầu lại quát lên: “Làm sao tôi biết!”

Cuối cùng cha mẹ Tam Béo dùng chậu to khiêng nước lạnh đến, cẩn thận hắt vào cái chảo dầu nóng hôi hổi, chẳng biết xử lý có đúng không, sau đó xe cứu thương và xe cảnh sát đều tới, chở mẹ Mặt Rỗ đi cấp cứu.

Ngụy Khiêm cũng không biết vì sao vừa phát hiện có chuyện thì phản ứng theo bản năng của mình chính là xách ví lao xuống, chắc giờ đây gã đã có bản năng của một kẻ mê tiền, tiềm thức cảm thấy phải mang theo tiền mới có cảm giác an toàn.

Nhưng may là như thế, bởi thằng ngốc Mặt Rỗ kia vét hết người chỉ có mười hai đồng năm hào, thộn mặt ra đó chẳng biết gì hết, Ngụy Khiêm đi theo làm đại hiệp một tay, chạy qua chạy lại muốn sút đầu mẻ trán.

Gần trưa, Tam Béo và một cảnh sát đến, dẫn theo hai đương sự khác trong vụ tai nạn.

Kể cũng xui thật, hai tay này một là tài xế lái thuê, một bán hàng rong, tay tài xế sắc mặt xám ngoét như cha mẹ chết, tay bán hàng rong chẳng biết có phải do bị Ngụy Khiêm đập hay không mà chân cứ run lẩy bẩy, đứng im cũng run cầm cập chực ngã, y như một chiếc lá phát phơ trong gió vậy.

Tai nạn giao thông phải có tiền mới giải quyết được, nếu mẹ Mặt Rỗ chết rồi còn dễ xử lý, nhỡ đâu bà sống sót, bỏng nặng như thế về sau chưa biết sẽ ra sao, không chừng còn phải chịu trách nhiệm suốt đời.

Mà chết người là, hai cha nội này đều nghèo rớt mồng tơi.

Nhưng đứng trong hành lang bệnh viện, đối mặt với mấy đôi mắt trầm mặc như muốn lột da rút gân họ, dù sao cũng không thể mở miệng nói “hi vọng người đang được cấp cứu chết luôn cho rồi”.

Sự sợ hãi và luống cuống không biết trút vào đâu, tay bán hàng rong lái ba gác đột nhiên quỳ thụp xuống đất, gào khóc muốn đứt

ruột đứt gan.

Anh cảnh sát đi theo hỏi Tam Béo: “Cậu là gì của họ?”

Tam Béo: “Hàng xóm ạ.”

Anh cảnh sát “à” một tiếng, lại hỏi: “Thằng bé kia là con trai bà ấy nhỉ? Thế nhà họ còn ai nữa? Chồng bà ta đâu?”

Tam Béo: “Chết rồi anh ạ, chỉ còn mẹ góa con cô thôi.”

Anh cảnh sát hơi xúc động, nhưng với tình cảnh này, anh ta không biết nên cảm khái gì, cũng không biết nên có đề nghị gì, một lúc lâu mới thở dài: “Việc này khó xử lý đây, đều không có tiền, bên gây chuyện chắc chắn không gánh nổi khoản bồi thường, cậu... ôi, nên bảo người nhà chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi.”

Tam Béo ngược lên, ngớ ngàng hỏi: “Thế... không đền tiền thì làm thế nào?”

Anh cảnh sát nghĩ qua rồi đáp: “Người nhà có thể khởi tố – nhưng tôi nói thật, thôi bỏ đi, khởi tố cũng vô dụng, chuyện kiểu này chắc hẳn tòa án sẽ phán bên gây chuyện bồi thường, nhưng phán hay không đều thế cả, nếu không đền nổi thì cũng chả làm gì được.”

Như để chứng thực lời anh ta nói, tay bán hàng rong đang quỳ mọp dưới đất đột nhiên đập đầu muốn rung cả sàn nhà, trông như muốn đâm đầu chết luôn vậy, kêu la lộn xộn: “Để tôi đền mạng cho bà ấy đi... Ở nhà tôi còn một bà vợ bệnh, con nhỏ mới năm tuổi... Tôi phải làm sao đây? Tôi hết cách rồi, cầu xin các cậu, cầu xin các cậu... để tôi đền mạng cho bà ấy đi!”

Mặt Rỗ vẫn nín thình bồng xông lên tay nắm chân đá hấn ta như phát điên, mọi người vội vã ngăn lại, Ngụy Khiêm cật lực dùng một tay ôm hông gã: “Được rồi được rồi, đánh chết hấn ta thì có ích gì?”

Mặt Rỗ gầm lên một tiếng khản đặc, như thú hoang bị thương, gào hết sức lực toàn thân.

Rồi gã bồng nhiên lao đảo vài bước như cạn hết sức lực, dựa tường trượt xuống, bụng mặt, bả vai run rẩy dữ dội.

Nạn nhân vẫn đang được cấp cứu, chưa rõ sống chết, kẻ gây chuyện và gia đình nạn nhân ở bên ngoài mặt đối mặt gào khóc ầm ĩ.

Anh cảnh sát đi theo có lẽ là một thanh niên mới đi làm chưa được bao lâu, mặt vẫn còn nét ngây thơ, chưa thể quen với sinh lão bệnh tử không thể làm gì trên đời này, trước khi đi, anh ta lục hết người cũng chẳng lôi ra được món gì đáng giá, đành phải tự giễu nói với Tam Béo: “Tôi cũng là một người nghèo thôi.”

Sau đó anh ta lấy hết giấy tờ ra, để vılai, bên trong có tổng cộng hai trăm ba mươi đồng tiền giấy và một mớ xu lẻ.

Ngụy Khiêm và Tam Béo ở bệnh viện với Mặt Rỗ cả ngày, đến chập tối mí mắt Ngụy Khiêm tự dưng lại bắt đầu giật như điên.

Gã ới Tam Béo một tiếng bảo ra ngoài hít thở, rít hết một điều thuốc, bấm tay tính thời gian đoán tội nhỏ đã về đến nhà, liền dùng điện thoại thẻ ở cổng bệnh viện gọi vào số nhà.

Khi đó trên thị trường đã bán di động, nhưng người như họ đâu dùng nổi, có điều theo di động được đưa ra thị trường thì điện thoại bàn trở nên rẻ hấn.

Dẫu như thế, vẫn chỉ có Nhạc ca và mấy anh em tốt biết số điện thoại nhà gã, Ngụy Khiêm đặt ra quy định, nghiêm cấm lạm dụng điện thoại – vì điện thoại phải trả tiền.

Điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe.

Ngụy Khiêm nhúu mày cúp máy, đợi một lúc lại quay số lần nữa, nhưng vẫn không ai nghe.

Lần thứ ba không ai nghe điện, tim Ngụy Khiêm đã đập điên cuồng, đằng sau có người xếp hàng chờ gọi điện sốt ruột thúc giục: “Ê, cậu kia, gọi xong chưa? Đang có ngàn này người chờ đấy!”

Ngụy Khiêm ngẩng đầu hung hãn lườm anh ta, đối phương tức khắc hết dám hó hé, chửi thảm vài câu rồi quay đầu đi tìm trạm điện thoại công cộng khác.

Ngụy Khiêm chưa từ bỏ ý định, gọi thêm mấy lần nữa nhưng không lần nào có người bắt máy, ngón tay gã lạnh đến tê dại.

“Nhóc Khiêm, sao vậy?” Tam Béo thấy gã mãi chưa quay lại bèn ra tìm.

Ngụy Khiêm cố gắng bình tĩnh lại, liếm đôi môi khô khốc, ép mình hạ thấp giọng, nói chậm rãi: “Tôi... Tôi không biết, điện thoại ở nhà không ai nghe, hai đứa nhóc kia...”

Gã không nói nữa, gã ý thức được rằng mình mà nói tiếp thì có thể sẽ bắt đầu la lối mất.

Tam Béo đẩy vai gã: “Mày về trước đi, anh ở đây trông cho, để anh tìm thêm vài người giúp mày – chưa biết chừng hôm nay không ai quản nên tụi nhóc chạy đi chơi rồi, chú mày đừng sốt ruột.”

Ngụy Khiêm ba chân bốn cẳng chạy mất.

Tam Béo sững sờ: “Mẹ kiếp chậm thôi, coi chừng xe!”

Tam Béo thấy mình đã là xuất thân bản hàn rồi, nhưng trong những người đời này hẳn từng gặp, mấy đứa trẻ xúi quẩy như Ngụy Khiêm và Mặt Rỗ thật sự là có một không hai, đặc biệt là Ngụy Khiêm, cậu chàng sống đến tuổi này, giống như chẳng được mấy ngày thoải mái, lúc nào cũng nhọc lòng, Tam Béo luôn thầm lo âu, sớm muộn sẽ có một ngày, gã phải làm mình nhọc chết tươi luôn.

Đúng là họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Ngụy Khiêm chạy như điên về nhà, từ đằng xa nhìn thấy Lỗi Tử một người anh em của Tam Béo đang ngồi ngay cửa, chắc là được Tam Béo gọi đến giúp đỡ.

Thấy Lỗi Tử đang ngồi nói chuyện với Tống Tiểu Bảo, Ngụy Khiêm mới dừng lại, lúc này lưng gã đã ướt sũng mồ hôi, gã khom người dùng một tay chống đầu gối thở hổn hển, một giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống, ngấm qua hàng mi dày, nhỏ vào mắt, chảy xuống cạnh lông mi, tưởng như đang khóc vậy.

Ngụy Khiêm lau mồ hôi trên trán, lúc này mới sa sầm mặt sải bước đến.

Đầu tiên gã chào hỏi và cảm ơn Lỗi Tử, sau đó vội vàng nắm vai Tống Tiểu Bảo, thô lỗ kéo con bé đến trước mặt, nhìn một vòng từ trên xuống dưới, thấy trừ vành mắt hơi đỏ thì ngay cả da cũng chưa trầy, lúc này mới hơi yên tâm, mà ngoài mặt lại vẫn là vẻ hung thần ác sát, tra hỏi Tiểu Bảo như phạm nhân: “Có chuyện gì? Vì sao không nghe điện? Vì sao không vào nhà? Tiểu Viễn đâu?”

Tiểu Bảo mếu máo, cuối cùng đã gặp được người thân, chớp mắt muốn khóc.

Chưa kịp khóc đã bị Ngụy Khiêm nạt: “Không được khóc! Tiểu Viễn đâu?”

Tiểu Bảo vội vàng nén nước mắt lại.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 12

Tổng Tiểu Bảo nói ngất quãng, ngôn từ không diễn đạt được ý nghĩ, vất vả lắm mới kể rõ sự việc đã qua.

Từ khi Ngụy Khiêm thôi đón tụi nó tan học, khoản lợi mỗi chiều một cây kem đôi không còn, Tiểu Bảo cực kỳ mất vui, nhưng nó không dám mở miệng xin tiền Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn thì chắc chắn sẽ không xin, trông chờ anh hai có thể tự nhớ được việc vất vả này mới lạ lòng như ngàn lẻ một đêm vậy.

Vì thế hai đứa bàn nhau ngày ngày đi đường hẻm nhặt chai lọ, đem về giấu dưới gầm giường Tiểu Bảo để chờ bán lấy tiền.

Hôm nay chẳng hiểu vì sao, Tiểu Viễn như thường lệ đi một nửa thì đột nhiên không cho đi đường hẻm nữa, hai đứa vòng về đường cái, Tổng Tiểu Bảo không biết có chuyện gì, theo lệ liền cãi nhau với nó, kết quả lần này Ngụy Chi Viễn không buồn tiếp chiêu, chẳng thèm giải thích lời con nhỏ đi một mạch.

Lúc ấy vẻ mặt Ngụy Chi Viễn quá đáng sợ, cho nên cuối cùng Tổng Tiểu Bảo ngoan ngoãn nghe theo.

Bạn Tổng Tiểu Bảo này là một đứa trẻ nhát cáy cực kỳ điển hình, bình thường được voi đòi tiên, người khác vừa nghiêm mặt thì chỉ một giây sau đã biến thành một con chim cút.

May mà là con gái, nếu không mai mốt chưa biết chừng sẽ là nguồn vốn tốt để làm thái giám.

Ngụy Chi Viễn dẫn nó đi lung tung không mục đích trên đường cái, thoát đầu vào cửa hàng bách hóa chỗ ngã tư lòng vòng một hồi, sau khi ra ngoài lại cực kỳ cảnh giác nhìn ngó chung quanh, dẫn con bé tới mấy tiệm nhỏ, đều là vào cửa trước ra cửa sau, lang thang ở bên ngoài tới hơn nửa tiếng.

Sau đó, Ngụy Chi Viễn mới dẫn Tiểu Bảo về hướng nhà, khi ấy trời đã nhá nhem tối.

Về nhà phải băng qua một hẻm nhỏ, đó là đường cần phải qua, không thể đi vòng được.

Tổng Tiểu Bảo thấy lúc ấy Tiểu Viễn xách cặp trên tay chứ không đeo sau lưng, kéo khóa nhét một tay vào cặp, chẳng biết đang tìm gì, tìm hết con đường mà vẫn chưa rút tay ra.

Sau đó con bé chợt nghe tiếng bước chân, thần kinh của Ngụy Chi Viễn giống như thoáng cái căng cứng, Tổng Tiểu Bảo nhìn thấy một người đàn ông đi tới.

Cụ thể bao nhiêu tuổi, dáng vẻ ra sao, nó khóc sụt sùi không nói rõ, chỉ biết là một người lớn, một người lạ tầm tuổi ba của Tam Béo vậy.

Ngụy Chi Viễn đột nhiên đẩy mạnh nó một phát, bảo nó mau chạy đi.

Cho đến lúc này, Tổng Tiểu Bảo vẫn chưa rõ có chuyện gì, nhưng thái độ của Tiểu Viễn khiến con bé rất hoảng sợ, dù rằng Tiểu

Bảo không biết mình đang sợ cái gì, lúc ấy quả thực sợ tới mức dựng tóc gáy.

Con bé theo bản năng nghe lời Tiểu Viễn, chạy tới cuối hẻm, càng chạy càng sợ hãi, không nhìn được ngoảnh lại, thấy Tiểu Viễn rút tay khỏi cặp, thì ra trong cặp có giấu ống tuýp, thằng bé cầm bằng hai tay, nghiêng người dán lên tường, cảnh giác nhìn kẻ lạ mặt.

Liếc thấy con bé quay đầu lại, Ngụy Chi Viễn giận dữ quát: “Chạy mau! Gọi điện thoại cho anh Hoa!”

Tổng Tiểu Bảo chạy một mạch về nhà không dám dừng lại, đến tận trước cửa nhà nó mới phát hiện mình căn bản không có chìa khóa – chìa khóa nhà nó tổng cộng có ba bộ, một bộ Ngụy Khiêm cầm, một bộ để dự phòng, còn một bộ trước kia do mẹ Tam Béo giữ, bây giờ đã cho Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Khiêm vốn nghĩ tụi nó luôn đi cùng nhau, dùng một bộ chìa khóa là đủ rồi, Tiểu Bảo tay chân lóng ngóng, có cho cũng sợ bị nó làm mất, nhưng vào phút sống còn, hai đứa lại quên khuấy việc này.

Nếu không phải gặp Lỗi Tử nhận được điện thoại của Tam Béo vội vàng chạy tới thì con bé đến bây giờ còn ở ngoài cửa khóc lóc chẳng có cách nào.

Ngụy Chi Viễn từng sống lang thang, đối với những người có ác ý nó nhạy bén hơn xa Tiểu Bảo, có lẽ giữa đường đã nhận thấy mình bị bám theo nên mới dẫn Tiểu Bảo đi vòng, thật ra nó xử lý rất chính xác, chỉ có điều thằng bé dù sao cũng còn nhỏ, không thể bỏ rơi đối phương, rốt cuộc vẫn bị chặn lại.

Lúc này Tam Béo cũng chạy tới, Tam Béo thật sự không yên tâm nổi, gọi điện thoại xong liền lái xe quay về luôn.

Vừa xuống xe, hắn liền thở hồng hộc bảo Ngụy Khiêm: “Không sao, nhóc Khiêm, chú mày yên tâm, Nhạc ca cũng nghe nói rồi, sau khi biết là việc nhà mày, anh lập tức phái người đi tìm giúp, mày...”

Lời hắn nói đột nhiên bị cắt ngang, bởi vì Ngụy Khiêm mặt không cảm xúc cho Tiểu Bảo một bạt tai.

Lỗi Tử giật mình, vội nhảy tới ngăn giữa Ngụy Khiêm và Tiểu Bảo: “Chú Khiêm, ôi, chú Khiêm! Con bé còn nhỏ mà, một đứa nít ranh thì biết cái gì? Mày nổi nóng với nó làm chi?”

Tam Béo không thèm khách sáo, vội xông đến quát vào tai Ngụy Khiêm: “Mẹ kiếp mày là con lừa sống hả? Đánh đầu đó? Có biết là không thể đánh vào mặt con nít không! Mày điên rồi hả Ngụy Khiêm? Mày tát mạnh như vậy, lỡ nó bị điếc thì sao? Hả?”

Tiểu Bảo từ lúc chào đời lần đầu tiên bị đánh, thực sự rất kinh hãi, ban đầu chưa kịp phản ứng, một lúc lâu mới cảm thấy mặt đau rát, nó đưa tay bưng mặt với vẻ khó tin nổi, da mặt đỏ bừng lên, vành mắt bắt đầu ngân ngấn lệ.

Ngụy Khiêm bị Tam Béo kéo ra lạnh lùng nhìn nó: “Mày còn dám khóc! Mày còn mặt mũi mà khóc?”

Tiểu Bảo quả nhiên không dám khóc nữa, cố hết sức kiềm chế, thật sự không nhịn nổi mới thút thít một tiếng như co giật, mặt từ đỏ hóa thành tím.

Ngụy Khiêm giơ tay, nhìn xuống con nhỏ nom hết sức tội nghiệp: “Mày bỏ nó lại một mình ở đâu?”

Tiểu Bảo thút thít nói tên một con hẻm: “Em... em vừa, vừa nói, nói với anh Lỗi Tử...”

Lỗi Tử vội vàng nói: “Đúng đúng, anh vừa thông báo rồi, bây giờ đã có anh em chạy đến bên đó, đừng sốt ruột chú Khiêm à.”

Ngụy Khiêm khom lưng nhìn thẳng vào mắt Tống Tiểu Bảo: “Bo bo giữ mình, lâm trận bỏ chạy, Tống Ly Ly, tao có dạy mày làm người như vậy không?”

Trong câu này có hai từ Tiểu Bảo không biết, nhưng nó vẫn hiểu ý. Điều này còn đau đớn hơn bị anh hai tát, Tống Tiểu Bảo rút cuộc rơi nước mắt lã chã.

Tam Béo nhìn không nổi, kéo Tiểu Bảo ra đằng sau: “Sao mày lại nói thế? Mày rõ là đang giận cá chém thớt mà! Nhất định phải kéo em ruột vào mày mới dễ chịu chắc? Mày khùng rồi hả!”

Ngụy Khiêm không nhìn hấn, lấy chìa khóa trong túi đưa cho Lỗi Tử, khách sáo nói: “Cảm ơn ông anh, mời vào nhà uống ly nước, hôm nay tôi không tiếp đãi được, phải đi xem trước đã.”

Dứt lời quay đầu bỏ đi ngay chẳng thèm nhìn Tống Tiểu Bảo.

Tống Tiểu Bảo càng khóc to, Tam Béo vội vã khom lưng bế Tiểu Bảo, vỗ lưng nó vụng về như một con gấu, dỗ dành: “Em gái à, đừng khóc mà, thằng anh em năm nay chưa chích ngừa nên bị dại rồi. Không sao, anh Tam tìm khăn xoa cho em, lát nữa là hết đau thôi, đừng sợ đừng sợ, có anh Tam ở đây, nó không dám đánh em nữa đâu.”

Tiểu Bảo gục lên vai hấn, khóc muốn chết đi sống lại.

Trong suốt thời thơ ấu, Tống Tiểu Bảo chỉ nhớ vòng tay của một người, chính là anh Tam Béo.

Anh Tam Béo cứ đến mùa hè là sẽ có mùi mồ hôi không sao gột hết nổi, sạch sẽ hơn thì vẫn có vẻ hôi hám, hơn nữa lắm lúc còn ám mùi dầu mỡ, mùi thức ăn, rất khó chịu... Song đó gần như là một chút an ủi ấm áp duy nhất mà nó nhận được.

Bà mẹ đoán mệnh của nó chết quá mất mặt, thế cho nên nó chẳng có ấn tượng gì với người đàn bà đó.

Mà anh hai... từ khi nó có trí nhớ rõ nét tới nay, hình như anh hai chưa từng bế nó, hành động thân mật nhất tới đây là sờ đầu thôi.

Nhiều khi Tiểu Bảo nửa đêm đá chần, bị lạnh tỉnh dậy cũng không đắp, đều là cố ý, nó giả bộ ngủ chờ anh đắp cho mình, anh hai sẽ cực kỳ dịu dàng kéo chăn lên, dèm góc một chút, đôi lúc còn thuận tay vén tóc trên mặt nó sang bên.

Đó là sự dịu dàng hiếm thấy mà ban ngày không có.

Anh hai thương nó, Tiểu Bảo biết, nó muốn gì anh cho nấy, Tiểu Bảo cũng biết, nhưng nó vẫn sợ anh, rất nhiều khi chủ động mở miệng xin xỏ cũng phải thấp tha thấp thỏm, không vững dạ lắm, bởi vì ở nhà anh luôn trừng ra khuôn mặt lạnh như tiền, cau mày đi lại vội vàng, thậm chí không kiên nhẫn nói mấy câu với nó, cùng nó xem TV một lúc.

Tiểu Bảo luôn cảm thấy anh hai tuy yêu mình nhưng cực kỳ có hạn, nếu nó đáng ghét quá thì chưa biết chừng anh sẽ thu lại chút ít tình yêu đó, không thêm cho nữa.

Tiểu Bảo gào khóc không phải vì Ngụy Khiêm đánh nó, thật ra nó sợ anh hai không thích mình hơn.

Tiếc rằng Tam Béo là kẻ thô lỗ, luôn an ủi không đúng cách.

Ngụy Khiêm giữa đường gặp Tiểu Viễn, thằng bé đi theo một đàn em của Nhạc ca tên Tiểu Hạ, tuy không thân quen lắm nhưng thi thoảng cũng có qua lại.

Tiểu Hạ đi đằng trước, thỉnh thoảng quay đầu lại xem thằng bé đằng sau còn đi theo không, Ngụy Chi Viễn từng gặp hắn, xem như có quen biết, nhưng không chịu để Tiểu Hạ dắt, chỉ xách cái ống tuýp im lặng theo sau.

Lúc đi nó không ngẩng đầu, chỉ tập trung nhìn dưới chân, từ góc độ của Tiểu Hạ thì chỉ có thể nhìn thấy cái xoáy be bé trên đỉnh đầu thằng nhóc.

Lúc tìm được Ngụy Chi Viễn, Tiểu Hạ không thể thấy tên biến thái nghe nói chuyên ra tay với trẻ em, chỉ có một bác gái ngoài sáu mươi kè kè một cây chổi trông chừng Tiểu Viễn, thỉnh thoảng hỏi đôi ba câu.

Tên biến thái kia đã chạy mất, áo ngoài của Ngụy Chi Viễn đứt mất hai cái cúc, sừng phù nửa mặt, đầu toác một vết, rõ ràng là có kẻ đập đầu nó vào tường, phần đầu ống tuýp dính ít máu, trên tường và mặt đất đều có dấu vết ống thép quét qua, đủ thấy đã xảy ra một cuộc đấu.

Cậu chiến sĩ nhỏ này từ đầu chí cuối không buông vũ khí, cho tới khi may mắn dẫn đến sự chú ý của một bác gái vừa vặn đi ngang qua.

Lúc Tiểu Hạ đến, Ngụy Chi Viễn đang rụt vào góc tường nghỉ ngơi, nhận thấy có người tới gần, bả vai rõ ràng thoáng căng thẳng, toàn thân căng cứng, tuy nó không nhúc nhích nhưng Tiểu Hạ có ảo giác rằng mình mà còn tiến lên một bước thì cái ống tuýp trên tay thằng bé dám đập ngay đầu mình luôn.

Tiểu Hạ dừng chân, thử gọi một tiếng “Tiểu Viễn”, Ngụy Chi Viễn cố gắng mở đôi mắt sưng húp nhìn hấn giây lát, nhận ra là Tiểu Hạ, toàn thân mới hơi thả lỏng.

Bác gái ngờ vực nhìn cậu thanh niên trông như du côn này, vẫn chưa yên tâm hỏi: “Cháu bé, cháu biết cậu ta chứ?”

Ngụy Chi Viễn gật đầu.

Bấy giờ bác gái mới yên tâm cầm chổi đi, cảm thán một câu sau cùng: “Loại người gì thế chứ? Phải bắn chết, xã hội giờ loạn quá.”

Tiểu Hạ kiểm tra thấy quần áo thằng bé vẫn còn nguyên, tốt xấu gì cũng thở phào trước.

Hấn đi đằng trước, Ngụy Chi Viễn theo sau không xa không gần, bước chân hơi loạng choạng, nhưng thái độ cực kỳ cứng rắn, nó không cho đỡ, cũng không ngẩng đầu nhìn thẳng vào người ta, Tiểu Hạ cảm thấy thằng nhóc này bé tí mà đã có khí chất của hạng liều mạng, giống như chẳng biết đau hay sợ là gì, chỉ biết liều mình với người ta theo bản năng.

Tiểu Hạ không thử trò chuyện với nó nữa, bởi vì mặt mũi mình mẩy thằng nhỏ đầy máu và vết thương, thêm đáng vẻ hùng hổ muốn giết người khiến hấn sồn gai ốc.

Cho đến khi Ngụy Khiêm lao tới bế thốc Ngụy Chi Viễn lên.

Thằng bé hình như sửng sốt vài giây mới phản ứng kịp là ai đang bế mình, nó muộn màng thả lỏng, ống tuýp trong tay rơi “keng” xuống đất bắn lên hai cái, Tiểu Hạ nhìn thấy đôi tay bé teo nhọt nhọt đầy đất cát và máu me kia nắm chặt áo Ngụy Khiêm, rồi Ngụy Chi Viễn run lên bần bật, cứ như thể trời sinh phản ứng hơi chậm hơn người ta, mãi đến lúc này mới hiểu chuyện gì xảy ra, mãi đến lúc này mới biết sợ hãi.

Nó gọi một tiếng như chú mèo con: “Anh...”

Tiểu Hạ nhìn thằng bé cẩn thận vùi đầu vào cổ Ngụy Khiêm y hệt một con mèo, còn tưởng nó muốn khóc, nhưng Ngụy Chi Viễn rốt cuộc không khóc, nó chỉ run rẩy trong lòng anh hai một lúc, lát sau lại gọi một tiếng “anh” như muốn xác nhận điều gì.

Ngụy Khiêm hỏi: “Có đau không?”

Ngụy Chi Viễn chưa từng biết anh hai cũng có lúc dịu dàng như vậy, được cưng mà hơi sợ, thoát tiên gật đầu theo bản năng, rồi sau đó phản ứng kịp, lại ra sức lắc đầu.

Ngờ đâu vừa lắc đầu thì hai dòng máu mũi liền chảy xuống, Ngụy Chi Viễn lập tức giơ tay áo lau hết, len lén bỏ cái tay dính máu ra sau lưng, sợ anh hai ghét.

Nhưng lúc này, ông anh độc mồm độc miệng tính nết khó ưa kia không hề ghét bỏ, cũng không thả nó xuống, thậm chí cho phép nó nhùng nhằng thò tay ôm cổ mình, tựa đầu lên vai mình, bế Ngụy Chi Viễn quay về nhà.

Ngụy Khiêm còn là một thiếu niên, đầu óc đã tầm tàm nhưng bả vai chưa phát triển hẳn, xương cốt hơi cứng, bắp thịt chưa kịp thành

hình, cứng ngắt ngắc.

Nhưng bả vai cứng ngắt này càng cần đau, Ngụ Chi Viễn lại càng cảm thấy an toàn.

Bất giác thằng bé lại dựa vào lồng ngực rắn chắc ám mùi thuốc như vậy mà ngủ thiếp đi.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 13

Cách hai đứa nhóc Tống Tiểu Bảo và Ngụy Chi Viễn này sống chung còn khó hiểu hơn một quần áo của tụi con gái mỗi năm.

Thông thường trong vòng năm phút là có thể dễ dàng đổi xoành xoạch giữa “cầu xé” và “hòa thuận”.

... Còn mau lẹ thất thường hơn cả chớp giạt, lũ người phạm tục ngu xuẩn đâu thể nào theo kịp.

Tống Tiểu Bảo dốc hết thiên phú ngôn ngữ ít ỏi vào việc đặt biệt danh cho Ngụy Chi Viễn, mấy biệt danh nó thích nhất là “Chó Con”, “Bóng Đèn Pha”, “Cây Sậy Đầu Cứt Dê” (gọi tắt là “Cứt Dê”), “Tiểu Vương Bát”, “Vương Bát Đản”... Ngụy Chi Viễn thì khá ngắn gọn, thông thường bốn chữ “nhãi con xấu xí” chỉ chớp mắt đã đánh bẹp con bé.

Nhưng sau hôm ấy, cách xưng hô của Tống Tiểu Bảo với Ngụy Chi Viễn bỗng nhiên không còn biến hóa khôn lường như vậy, từ đó nó rút gọn thành “anh ba”.

Tống Tiểu Bảo chấm dứt khiêu khích đơn phương, ở trước mặt Ngụy Chi Viễn, rốt cuộc từ một con nhãi đáng ghét biến thành một cô bé dễ thương, Ngụy Chi Viễn có qua có lại, tự nhiên cũng rút gọn xưng hô thành “Tiểu Bảo”, mối quan hệ giữa hai tên nhãi từ thù địch biến thành anh em bình thường.

Song Ngụy Khiêm chẳng rồi hơi đi nghe ngóng ba cái chuyện cãi cọ với hòa bình của tụi nhỏ, chỉ cần hai đứa không đánh nhau thì dù cãi lộn gãi cũng chẳng nhận ra, hòa bình cũng không có cảm giác gì, Ngụy Khiêm trời sinh có thể nhắm mắt làm ngơ với việc bản thân không thấy hứng thú.

Bữa đó, Ngụy Khiêm bôi thuốc tiêu sưng cho khuôn mặt bé teo của Ngụy Chi Viễn, ngoài mặt không biến sắc, cũng không tỏ vẻ gì, trước tiên vỗ về Tiểu Bảo bị giận lây một cách mất tự nhiên.

Tiểu Bảo nhìn gãi bằng đôi mắt nhoe lệ, cặp mắt nhỏ đầy tội nghiệp khiến người ta đau lòng: “Anh, anh còn giận em à?”

Ngụy Khiêm nhìn xuống, ngón tay vô thức vê lại bên hông, nét mặt rất nghiêm túc, trong lòng vừa xấu hổ vừa ảo não, đối mặt với cô em gái cứng, Ngụy Khiêm chẳng cách nào ưỡn ngực ngẩng đầu nói “Xin lỗi anh không nên đánh em” như người ta, cũng chẳng thể dứt khoát lắc đầu bảo “Không còn giận em nữa”.

Hai anh em đứng chờ ra đó cả chục giây, Ngụy Khiêm mới mở miệng: “Tao... Khụ, về sau một tuần tao sẽ cho tụi bay mười đồng, không phải mày thích ăn kem hả?”

Tam Béo đồng tai nghe ké thiếu điều cười nôn ruột, phục lẫn cái con lừa vuốt xuôi lông thì lim dim mắt, ngược lông tức khắc xù lên này.

Ngụy Khiêm dỗ dành lau nước mắt cho Tiểu Bảo, đuổi hai đứa trẻ đi ngủ, sau đó mới đi ra cửa nói với bọn Tam Béo: “Tìm được tên này, tôi nhất định phải cho hấn tàn phế.”

Lúc nói câu này, nét mặt và giọng điệu của gã rất bình thản, như thể tùy tiện nói một câu “Tôi phải xuống dưới lầu mua gói thuốc” vậy.

Có lẽ chính từ khi đó, gã thiếu niên Ngụy Khiêm bắt đầu học được cách không để lộ cảm xúc ra mặt.

Tam Béo cảm thấy, xuất phát từ nghĩa khí anh em thì hắn nên phụ họa, nhưng không biết vì sao mà hắn luôn lờ mờ sợ hãi, trước mặt những người khác hắn không tiện mở miệng, vì có vẻ như mình rất hèn nhát. Ngụy Khiêm trước mắt đang được Nhạc ca cưng, đám Tiểu Hạ ít nhiều có ý nịnh bợ, thề thốt nói nhất định giúp gã tìm được tên này, Tam Béo ở bên cạnh vỗ bả vai gầy gò của gã thiếu niên mà không nói tiếng nào.

Ngoài mặt là người khác nói hết ra, Tam Béo hắn giữ tất cả trong lòng, thực tế thì trong thế giới nội tâm của Tam Béo, sự lo lắng bắt đầu xuất hiện.

Đánh nhau, gây chuyện, thậm chí trộm cắp, đều là việc thường ngày của đám lưu manh, dù không tốt đẹp gì nhưng cũng chẳng to tát mấy, Ngụy Khiêm chỉ nói một câu như vậy rồi thôi, đoạn quay đi khách sáo cảm ơn bọn Tiểu Hạ.

Tam Béo hiểu rõ gã, biết gã đang nung nấu việc lớn, hắn cảm nhận được sự hung hãn coi trời bằng vung, được ăn cả ngã về không, cảm thấy đây là khúc dạo đầu báo hiệu rằng Ngụy Khiêm sắp phát điên rồi.

Trong chớp mắt ấy, Tam Béo thật lòng hi vọng tên biến thái kia trốn cho xa, vĩnh viễn đừng bị Ngụy Khiêm tìm được.

Ngụy Khiêm như muốn phát điên, ngay hôm sau liền tháo bột, chuyển sang ca đêm đầy yêu ma quỷ quái, vậy thì ban ngày gã có thể tiếp tục đưa đón tụi nhỏ.

Khi đó ma túy kiểu mới như thuốc lắc còn chưa phổ biến, quản lý cũng chưa nghiêm, trong hộp đêm chẳng thiếu cái gì, có kẻ bán thân xác, cũng có kẻ nghiện ngập ồm tong ồm teo, có sàn nhảy điên cuồng của tuổi trẻ, rồi cả cảnh thanh niên đêm khuya chè chén thả ga.

Thâu đêm suốt sáng, mùi rượu nồng nặc.

Hai chén rượu là nóng đầu, hầu như ngày nào cũng có kẻ gây sự.

Ngụy Khiêm phải đối phó những người này.

Tay vừa lành thì gã đã bắt đầu cuộc sống đánh nhau liên tục, hầu như ngày nào gã cũng phải đánh một trận, mỗi sớm đều quay về với mùi rượu nồng nặc và vết thương đầy mình, chỉ trong hai tháng, Ngụy Khiêm bằng tư thái như chó điên nổi bật lên, thành một đả thủ rất có danh vọng.

Nhạc ca không bậc đải đàn em có bản lĩnh, khoảng thời gian ấy gã kiếm được khá nhiều, tin tức về tên biến thái kia thì vẫn có anh em nghe ngóng giúp.

Nhưng chẳng biết có phải là cầu nguyện của gã thiếu niên Tam Béo đã làm trời xanh cảm động hay không mà thật sự mãi chưa tìm được.

Cơ thể Ngụy Khiêm qua từng cuộc xung đột dữ dội trở nên rắn chắc hẳn, cũng bắt đầu có người gọi gã là Tiểu Ngụy ca, gã nhuộm

mùi nguy hiểm của đả thủ chân chính bằng tốc độ khó tin, so với thiếu niên năm đó giữa trưa lén chuồn khỏi trường chạy đến quán bi-a ăn ké, tưởng như là hai người vậy.

Bạo lực, là một hành vi cực kỳ nguy hiểm, trong loại hành vi này, nó có thể không ngừng tự mình khen thưởng, tự mình mạnh hơn, sau cùng thay đổi nhân cách của một người.

Người chưa từng tiếp xúc sẽ vĩnh viễn không hiểu nổi vì sao lại có kẻ say mê bạo lực. Nó như một liều thuốc phiện, có thể đốt bùng adrenalin toàn thân trong chớp mắt, có thể dùng cách thức sai lệch để tạo thành sự tự tôn và tự tin méo mó, cảm giác an toàn, lòng trung thành, thậm chí trong ánh mắt sợ hãi của các anh em, Ngụy Khiêm có thể tìm được “giá trị” của bản thân trên mức độ nào đó.

Nó có thể đem đến một loại trải nghiệm tương tự với “thành công”, mà chính cái sự như “thành công” sẽ ngấm ngấm biến một người thành “kẻ thành công” trong tư duy, và “bạo lực” cũng sẽ ngấm ngấm biến người ta thành “kẻ bạo lực” trong suy nghĩ.

Kẻ mê muội trong đó, sẽ không thể tự chủ bắt đầu đề cao bản thân, lẩn tránh sự dẫn đo của người bình thường với “hậu quả”, lẩn tránh các phương thức tư duy giải quyết vấn đề khác.

Sự sợ hãi và cảm giác tội lỗi sẽ tan rã trước tiên trong tình huống tự mình phủ nhận, và rồi khả năng khống chế bản thân bắt đầu sụp đổ, sau cùng thì tất cả lương tâm, đạo đức và sự dịu dàng của người này, đều sẽ mất khỏi nội tâm, rồi cuộc rơi xuống nông nổi “hết thuốc chữa”.

Có người nói “hạng liều mạng” phần lớn là những kẻ vì tiền mà bất cần tính mạng, thật ra thì không hề đúng, thứ họ liều mạng đổi

lấy phức tạp hơn xa giá trị của “tiền tài” đơn thuần.

Mà Ngụy Khiêm, rõ ràng đang đi trên con đường thênh thang này.

Gã không hề hay biết, nhưng Tam Béo đứng ngoài quả thực phải kinh hồn bạt vía.

Tam Béo rút cuộc không nhịn nổi, lần thứ hai lén nói với Ngụy Khiêm: “Mày đừng làm việc này nữa, đi bảo kê đi, việc đó thoải mái biết mấy, ban ngày còn có thể nghỉ ngơi một lúc, hai đứa em cứ để anh đưa đón giúp được không?”

Lúc ấy đã là cuối thu, Ngụy Khiêm cậy tuổi trẻ sức chịu lạnh khỏe, chẳng may chú ý đưa đầu vào gội dưới vòi nước lạnh, nghe câu này vừa vặn ngẩng lên.

Gã cầm khăn lau qua tóc tai, sau đó ra sức lắc đầu, trả lời: “Không cần, ông đừng có nhiều chuyện.”

Tam Béo đành phải ngậm miệng lần nữa.

Tam Béo chứng kiến Ngụy Khiêm lớn lên, hiểu rõ cậu chàng này, nói một lần thì được, gã biết là có lòng tốt, cũng biết cảm kích, nhưng nói nhiều thì cái máu lừa lại nổi lên, khỏi nhận người thân luôn.

Tam Béo đành phải đổi chủ đề: “À, mày nói thằng Mặt Rỗ sao rồi? Đúng là xuất quỷ nhập thần mà. Làm hàng xóm láng giềng, anh còn vào viện thăm mẹ nó mỗi ngày, nhưng cả nửa tháng rồi chưa gặp nó, rút cuộc là sao đây?”

Mẹ Mặt Rỗ ở trong phòng theo dõi đặc biệt đã một thời gian dài, phí nằm viện đắt đỏ khiến cả ba thiếu điều phải đập nồi bán sắt vụn, cuối cùng Mặt Rỗ cầm nhà lấy một khoản tiền, dù gì cũng phải giữ lại mạng cho mẹ, nhưng bà ấy bỗng không còn ra hình người, một tay và một chân cắt cụt hẳn, chẳng đứng lên nổi nữa, chắc sau này cũng phải nhờ người đỡ đỡ đến hết đời.

Về sau họ không còn chỗ để ăn bánh quẩy và sữa đậu nành do bà nấu nữa.

Ngụy Khiêm sưng sốt, ban ngày lúc rồi già cũng đến bệnh viện xem còn tiền không, cố hết sức mình góp thêm một ít – nhưng già cũng hơn nửa tháng rồi chưa gặp Mặt Rỗ – đấy là cả hai còn làm chung một hộp đêm.

Tam Béo nhíu mày: “Mày nói thẳng lời ngu ngốc đó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Bị hấn nhắc, Ngụy Khiêm liền để tâm, hôm ấy vừa vặn trực từ nửa đêm về sáng, Ngụy Khiêm cố ý lè mề một lúc, chờ trong phòng quan sát tới hơn ba giờ muốn ngủ gục luôn, già thấy Mặt Rỗ quét dọn xong căn phòng trả đầu tiên, nhìn không được rõ lắm, Ngụy Khiêm thấy không xa già ta còn một người khác vẫn giữ nguyên khoảng cách, mặt mũi thế nào thì không rõ.

Giống như cố hết sức không để người khác phát hiện hấn và Mặt Rỗ là một bọn.

Ngụy Khiêm giật mình, ra khỏi phòng quan sát, chú ý cẩn thận, tránh các camera, dè dặt bám theo Mặt Rỗ.

Gã không dám bám đuôi quá gần, tay đi cùng Mặt Rỗ rất cảnh giác, năm lần bảy lượt nhìn đằng sau.

Mặt Rỗ và tay đó đi vào một ngõ nhỏ kín gió, trời còn chưa sáng, Ngụy Khiêm lại đứng quá xa, nên chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy Mặt Rỗ lấy một xấp tiền đưa cho hắn, hắn nhận lấy kiểm qua, sau đó rút mấy tờ đưa Mặt Rỗ, lại cho thêm một gói đồ nữa.

Hai người vội vã chia tay, Ngụy Khiêm bị gió lạnh buổi sáng cuối thu thổi đau cả đầu.

Xác định tay kia đi rồi, Ngụy Khiêm lại cẩn thận bám theo Mặt Rỗ một đoạn, cho đến khi cảm thấy an toàn mới gọi: “Mặt Rỗ!”

Gã chuẩn bị tra hỏi Mặt Rỗ chuyện ban nãy, ai ngờ Mặt Rỗ quay đầu nhìn lại rồi co giò chạy luôn y như chim sợ cành cong.

Ngụy Khiêm lập tức đuổi theo.

Mặt Rỗ chạy nhanh như thỏ, rẽ lung tung các con hẻm, chẳng bao lâu Ngụy Khiêm đã mất dấu.

Ngụy Khiêm sút bay một hòn đá, chửi nhỏ: “Chó chết!”

Sau đó gã quay về, chờ ngay cửa nhà Mặt Rỗ.

Mãi đến khi trời sắp sáng, đèn nhà mình cũng bật rồi, Tiểu Viễn và Tiểu Bảo thức dậy chuẩn bị đi học, gã vẫn chưa thể bắt được Mặt Rỗ.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 14

Hình như Mặt Rỗ biết Ngụy Khiêm sẽ ngồi chặn ngay cửa nhà mình nên dứt khoát không thềm về nữa.

Gã ta thậm chí chẳng đến bệnh viện, chỉ khi sắp hết tiền mới lặng lẽ nộp thêm như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, kể từ lần đó ở hộp đêm bị Ngụy Khiêm bắt gặp, liền quyết tâm trốn tránh Ngụy Khiêm.

Đêm nay Ngụy Khiêm được nghỉ, gã và Tam Béo chẳng biết đi bao nhiêu vòng trước cửa nhà Mặt Rỗ, Tam Béo giật điều thuốc khỏi tay Ngụy Khiêm, ngồi chồm hổm nhìn chăm chăm tổ kiến dưới đất, nói: “Nấp giỏi ghê, ê này nhóc Khiêm, mày nói hồi xưa đi học, nếu đầu óc thẳng ranh đó nhanh nhẹn được thế này thì sẽ không biết đếm sao?”

Ngụy Khiêm nghe hấn nói mãi phát bực: “Câm miệng đi, lảm lời quá, miệng ông bị mẻ à?”

Tam Béo ôm ngực: “Đám ranh con tụi bay lớn lên là không nghe lời mẹ nữa chứ gì? Ỉa đái cũng tao lo hết...”

Ngụy Khiêm lạnh lùng liếc hấn.

Tam Béo ngừng bật, giây lát sau lại dùng giọng điệu như đùa giỡn nói đầy ẩn ý: “Mày không thấy gần đây mày ngày càng hung ác à? Ăn nhiều tiết canh quá hả?”

Ngụy Khiêm chẳng thèm để ý, trên ô kính tầng ba, Ngụy Chi Viễn dán lên cửa sổ, chỉ một hướng làm khẩu hình báo hiệu.

Tam Béo: “Thằng khỉ kia làm quái gì mà dán lên cửa sổ y như con thạch sùng vậy?”

Ngụy Khiêm bỗng kéo Tam Béo rẽ vào con hẻm đằng sau nhà Mặt Rỗ, nói nhỏ: “Tôi bảo nó giúp trông chừng đằng xa.”

Tam Béo lấy làm lạ: “Vì việc này mà mày mua cả ống nhòm cho nó?”

Ngụy Khiêm: “Tôi có mua đâu, chả biết nó kiếm đâu ra cái kính lồi lõm bằng nhựa rồi tự mình lấy giấy cứng quấn lại đó.”

Tam Béo rất đổi cảm khái: “Ngầu thật, thông minh khéo léo, quả là mầm non khoa học gia... Mẹ kiếp, cái khỉ gì đây?”

Ngụy Khiêm lôi một cái bao tải và một cuộn dây thừng từ góc tường, bản thân xách bao tải còn dây thừng ném cho Tam Béo: “Trốn bố mày hả? Trói nó lại!”

Tam Béo cúi đầu nhìn cuộn dây thừng trên tay, càng thêm cảm khái: “Ngầu thật, giết người bắt cóc, quả là mầm non hảo hán Lương Sơn!”

Ngụy Khiêm đi hai bước mới hiểu: “Ông máng tôi là thổ phỉ?”

Tam Béo: “Chao ôi, cục cưng, cưng thật là tự mình biết mình mà.”

Ngụy Khiêm: “...”

Tam Béo luôn ngựa mất với gã, cho nên suốt ngày muốn kiếm chuyện châm chọc, trong lòng Ngụy Khiêm đều biết, nhưng cũng

chả thềm so đo.

Gã đang đi trên con đường mình tự chọn, bất kể sống chết đều không oán không hối.

Mà nếu đơn độc bước đi giữa gió thảm mưa sầu, mình đầy bùn lầy, người khác sẵn lòng dùng bàn tay che cho một chút, gã chỉ thấy thoải mái chứ không hề ác cảm.

Mặt Rỗ rình mò đằng xa một phen, xác định Tam Béo và Ngụy Khiêm đều không ở đây, bấy giờ mới lén về nhà như phượng trộm cắp, gã căng thẳng muốn chết, vừa run rẩy móc chìa khóa, vừa lăm la lăm lét nhìn ngó xung quanh, rốt cuộc cắm chìa khóa vào, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa kịp thở xong thì trước mắt đột nhiên tối sầm, gã bị đẩy mạnh lên tường, đối phương dùng một đầu gối đè gã lại, đôi tay bóp tay gã như làm bằng sắt, sau đó Mặt Rỗ bị trói gô lại.

Lòng Mặt Rỗ chùng xuống, gã sợ muốn tè ra quần, ý nghĩ đầu tiên chính là bị cớm bắt rồi, trong đầu chỉ có hai chữ – xong rồi.

Ngụy Khiêm và Tam Béo mỗi người một bên lôi Mặt Rỗ vào nhà Ngụy Khiêm.

Tổng Tiểu Bảo tò mò nhìn anh Mặt Rỗ bị trói gô, nhảy ra quát to: “Bắt cóc tổng tiền! Bỏ súng đầu hàng thì không giết!”

Tam Béo cười khở: “Em gái à, em quả thật giỏi thêm loạn lắm.”

Ngụy Chi Viễn vội kéo nó lại đẩy vào phòng, giọng điệu y chang ông anh hai: “Làm bài tập toán chưa? Tao không cho mày chép đâu.”

Không có chỗ chép bài tập là việc tày trời, Tống Tiểu Bảo mím môi, mất đi hứng thú với trò bắt cóc.

Ngụy Chi Viễn đẩy nó vào phòng, liếc ra ngoài qua kẽ cửa, Tam Béo thấy thế vội vàng tươi cười rạng rỡ, bật ngón cái tỏ vẻ khích lệ. Ngụy Chi Viễn thoáng nở nụ cười thân thiện, lại vẫn chờ phản ứng của anh hai.

Ngụy Khiêm ném đến một hộp kẹo cao su mà hộp đêm tặng miễn phí cho khách, lần này Ngụy Chi Viễn mặt mày rạng rỡ, hớn hờ đón lấy, rồi thỏa mãn đóng cửa.

Tam Béo cảm thấy tình cảnh này hết sức quen mắt, sau đó mới nhớ đây là động tác thuần chó đúng tiêu chuẩn – Ngụy Chi Viễn chỉ thiếu nước há miệng đón thôi.

“Chú mày đó,” Tam Béo gật gù bảo Ngụy Khiêm, “Thất đức tới mức nướng thịt dê trên cả mộ tổ.”

Sau đó cả hai cùng tháo bao tải trùm đầu Mặt Rỗ.

Họ đều không ngờ có thể khiến Mặt Rỗ sợ như vậy – mắt gã đại ra, thấy rõ hai người một lúc lâu thì đôi mắt đờ đẫn mới quay một vòng, gã hít sâu một hơi, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

“Ôi đậu má,” Tam Béo ngồi chồm hồm quan sát kỹ sắc mặt gã, “Sợ tái cả mụn, mày rút cuộc đã làm bao nhiêu việc thẹn với lòng hả?”

Ngụy Khiêm không định dông dài, lôi Tam Béo ra: “Kẻ hôm đó gắp mày là ai? Hắn đã cho mày thứ gì? Tại sao lại cho mày tiền? Mắc gì mà thấy tao là chạy?”

Tam Béo kéo gã: “Chậm thôi, đừng làm nó đàn ra.”

“Đàn càng tốt!” Ngụy Khiêm xách cổ áo Mặt Rỗ, “Mày muốn tự khai hay để tao khám người?”

Mặt Rỗ nhìn người anh em gần ngay trước mặt, lưỡi líu lại không nói được chữ nào, chỉ có thể nhìn Ngụy Khiêm chăm chăm, trong mắt khúc xạ sự buồn đau chấn động lòng người.

Ngụy Khiêm mặc xác gã ta có buồn đau hay không, nói được làm được, nhất ngôn cửu đỉnh bắt đầu khám người, nhanh chóng tìm thấy vài gói giấy nhỏ trong túi quần Mặt Rỗ.

Ngụy Khiêm đương nhiên biết đó là thứ gì, đến cuối đời gã cũng không quên được mẹ gã trước khi chết thân tàn ma dại ra sao, nhưng nhất thời khó mà tin nổi, gã hơi sửng sốt, rồi từ từ mở một gói ra, bột phấn màu trắng bên trong rót cuộc thành hiện thực gã không cách nào trốn tránh.

“Đây là cái gì?” Ngụy Khiêm hỏi, sau đó giọng nói đột nhiên đổi điệu, “Đây là cái gì?!”

Một dòng lệ chảy xuống khóe mắt Mặt Rỗ, gã ta y như một con rùa hấp hối bên lòng sông cạn khô vậy.

Ngụy Khiêm đột nhiên nhảy lên đập ngay vào ngực gã ta, tiếc rằng chưa đập trúng thì đã bị Tam Béo ôm cổ kéo lên sofa, Ngụy Khiêm ra sức giãy: “Dù sao nó cũng chán sống rồi, chi bằng để tôi đập chết luôn đi, vừa bảo vệ môi trường vừa tiết kiệm năng lượng!”

Tam Béo không làm nghề đánh đấm, đâu ngăn nổi gã, vội vàng nói: “Tụi nhỏ tụi nhỏ, tụi nhỏ còn ở nhà, mày đừng có đòi đánh đòi giết ở đây.”

Câu này khiến Ngụy Khiêm bình tĩnh lại như kỳ tích, gã vô thức ngoảnh lại nhìn căn phòng, phát hiện cửa đã bị đẩy hé ra, hai đôi mắt be bé một trên một dưới lén lút nhìn trộm bên ngoài, hai đứa nhãi vừa đụng phải ánh mắt gã thì tức khắc giật thót, giấu đầu lòi đuôi đóng sầm cửa lại.

Cơn giận trong lòng Ngụy Khiêm dờ khóc dờ cười tan đi quá nửa.

Mà Mặt Rỗ lại không kìm nén nổi nữa, trong lồng ngực như đè nén cả thế giới hoang vu vô vọng. Gã ngã ngửa xuống đất, hai tay vẫn bị trói, cuộn mình thành một con tôm to, không ngừng đập đầu xuống đất, gào khóc um sùm, giống như không làm thế thì không thể trút ra một phần vụn tích tụ trong lồng ngực.

Tam Béó thả Ngụy Khiêm ra, ngồi xổm xuống dùng ngón tay tròn quay chấm một ít bột phấn bắt căn làm rơi.

Lẳng lặng chờ Mặt Rỗ khóc cho đã, tới khi tiếng khóc yếu đi, Tam Béó mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Đây là ‘bạch phiến’ à?”

Mặt Rỗ chỉ khóc hu hu, không nói nên lời, Tam Béó cúi đầu, ngẩng lên lần nữa thì vành mắt đã đỏ hoe, hấn cố gắng nhìn sang bên kia, muốn nén nước mắt xuống, môi bắt giác mím chặt lại.

“Tao biết chắc chắn không phải là mày tự hút, mày không làm được, tao cũng biết, là mẹ không đủ tiền...” Giọng Tam Béó khản đặc, đến đây lại không nói được nữa, hấn hít sâu mấy hơi, tấm lưng to bè phập phồng như một cái ống bễ, mới tiếp tục nói, “Nhưng đây là đường chết người anh em à, tao không thể mặc mày bước lên đó! Nếu mẹ biết, đêm nay mẹ treo cổ trên máy sưởi của bệnh viện luôn quá. Sao mày... Sao tội mày đều ngu xuẩn như vậy hả!”

Ngụy Khiêm thần thờ lặng thinh, Mặt Rỗ giống như đã chảy cạn nước mắt, thoi thóp nằm đó, không hề phản ứng.

Tam Béo dùng ngón tay lau mắt, không để người khác nhận ra mình đang khóc.

Cả ba im lặng đối mặt trong căn phòng khách con con một lúc lâu, Ngụy Khiêm đột nhiên đi đến mở cái tủ ở đầu giường, bên trong có một xấp nhân dân tệ mỏng gần đây tích góp, gã nhét tiền vào túi đựng ma túy của Mặt Rỗ, ngắt từng chữ: “Ông Tam còn cha mẹ, chưa làm chủ nhà được, tao thì đứng đầu gia đình, tao quyết định – mày coi căn nhà này, nếu đem bán thì đáng bao nhiêu? Đủ nuôi mẹ trong bao lâu? Dùng hết tiền thì cứ nói với tao, có tiền tao cho mày tiền, không có tiền thì tao bán nó.”

Tầm mắt Mặt Rỗ từ từ tập trung vào hai người, bên trong toàn là tơ máu.

Ngụy Khiêm bực bội: “Nhìn gì mà nhìn, gấp chút việc bằng cái rắm là ôm đầu khóc lóc, còn ra thể thống gì không hả? Chẳng phải là tiền sao? Chẳng phải là tiền sao?”

Đến đây thì gã không thể nói tiếp nữa.

Đúng vậy, tiền thì có gì ghê gớm? Nhưng họ không có tiền!

Ngụy Khiêm đứng dậy, ngồi phịch xuống chiếc sofa cũ nát, cố gắng để nhịp tim ổn định – gã nghe thấy tiếng của con thú bị vây trong ngực mình.

Tam Béo thở dài tháo dây trói đỡ Mặt Rỗ dậy, nhặt mấy gói “bạch phiến”, rồi tất cả đều trôi tuột xuống hầm cầu.

Tối đó Mặt Rỗ nhận tiền Ngụy Khiêm và Tam Béo cho rồi im lặng đi mất.

Gã đi đến trước khu nhà – nơi trước đây hai mẹ con vẫn thường chién quấy, rồi Mặt Rỗ đột nhiên dừng bước ngẩng đầu hướng lên lầu la to một tiếng: “A!”

Ngụy Khiêm và Tam Béo mở cửa sổ nhìn xuống.

Mặt Rỗ quỳ thụp xuống tại chỗ, khom lưng như một con tôm, dập đầu bằng tình nghĩa hết sức chân thành với các anh em, sau đó chúi bùn đất và vụn cỏ trên trán, rồi đứng dậy bỏ đi.

Gã không giỏi nói năng, lúc cần chẳng thốt được thành lời, nhất định phải làm như thế mới được.

Vàng trắng lười liềm lơ lửng giữa trời, chờ trăng tròn là đến Trung thu rồi.

Vẫn chưa tìm được tên biến thái chuyên bắt nạt trẻ em, có lẽ hẳn không ngờ là cùng một loại gạo có thể nuôi ra hàng trăm loại người, trong số con nít thơm thơm mềm mềm dễ ức hiếp cũng có tráng sĩ đánh nhau bất cần mạng như Ngụy Chi Viễn, tên biến thái ấy hẳn đã bị ống tuýp của Ngụy Chi Viễn đâm cho liệt dương tại trận, sau đó không còn xuất hiện nữa.

Tuần đầu trước tết Trung thu Ngụy Khiêm lại bị thương, vẫn có câu lang bạt giang hồ đâu thể nào không bị chém, trước mắt gã mới có chút tiếng tăm, muốn nổi danh trên giang hồ nho nhỏ này mà không chịu trăm ngàn nhát dao thì không thể được.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Khiêm bị chém, gã được người ta kiêng về, tuy đều là vết thương ngoài da nhưng máu me đầy mình

trông cũng rất đáng sợ.

Có điều, tuy cuối cùng phải gục xuống nhưng lúc ấy rốt cuộc vẫn bảo vệ được hộp đêm, Nhạc ca cực kỳ cảm kích, thấy gã là nhân tài đáng đào tạo, liền cho một khoản tiền to để ăn Tết, bảo gã về nhà nghỉ ngơi một tháng rồi quay lại, thế là Ngụy Khiêm được nghỉ phép “có lương”.

Tiền có thể an ủi lòng Ngụy Khiêm, nhưng không an ủi được Tiểu Bảo, cả đời con nhỏ chưa từng thấy nhiều máu như vậy, lập tức y chang con chuột bị que tre chọc vào mông, gào thét muốn long trời lở đất, như từng tràng sấm dội vào tai Ngụy Khiêm, phiền tới mức phải chết đi sống lại.

Tam Béo triệt để biến thành bảo mẫu, vỗ lưng Tiểu Bảo nói: “Ôi, đừng khóc đừng khóc, không sao đâu, anh em da dày thịt béo, không sao đâu.”

Tiểu Bảo khóc nức lên.

“Anh, anh Tam...” Nó vừa nức vừa nói đứt quãng, “Anh hai, anh hai em... có phải là... sắp chết rồi không?”

“...” Tam Béo cầm nín một lát, “Chết đi, cái con nhỏ xui xẻo này, nói vớ nói vẩn, không trông mong tốt hơn được hả?”

Tiểu Bảo càng khóc muốn đứt ruột đứt gan: “Em, em thấy... mắt anh trợn trắng rồi!”

Tam Béo thở dài nãy nê: “Tổ tông ơi, rõ ràng là bị em chọc tức mà!”

So với phản ứng muốn rung trời của con nhỏ, Tiểu Viễn bình thản hơn nhiều, nó im lặng cúi đầu ngồi chồm hồm ngay mép giường, y như một linh hồn sau lưng không tạo cảm giác tồn tại, Ngụy Khiêm nhúc nhích đầu vì sự ồn ào của Tiểu Bảo, nhưng thấy con nhỏ khóc đau lòng như vậy lại không thể quát mắng, đành phải phân tán sự chú ý.

Ngụy Khiêm dùng bàn tay quần gạc thô lỗ sờ đầu Ngụy Chi Viễn, vặn đầu bắt nó ngẩng mặt lên: “Này, mày cúi đầu làm gì, lượm tiền hả...”

Ngụy Khiêm đột ngột dừng lại, gã nhìn thấy Ngụy Chi Viễn vốn cúi đầu đỏ hoe vành mắt đang im lặng rơi lệ, nó cắn chặt răng, vè nắm đấm be bé, có vẻ vừa đau lòng vừa căm hận.

Ngụy Chi Viễn năm ấy chưa đầy mười tuổi, vóc dáng hơi cao hơn, nhưng vẫn chưa kịp bước vào tuổi dậy thì trở mã nhanh chóng, nó cảm thấy đau lòng và căm hận rõ nét khó mà chịu nổi, cho rằng mình liên lụy anh hai, để anh phải bán mạng vì mấy đồng.

Chỉ có đứa trẻ sống trong mật ngọt mới không muốn lớn lên, Ngụy Chi Viễn thì khác, khoảnh khắc ấy nó điên cuồng muốn trở nên khỏe mạnh, muốn biến thành một người đàn ông đích thực.

Tổng Tiểu Bảo gào khóc chỉ khiến Ngụy Khiêm cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng Ngụy Chi Viễn lại khiến gã xúc động, Ngụy Khiêm hiềm khi mềm lòng, dịch sang bên dành một chỗ be bé cho nó, đưa tay vỗ vỗ: “Lên đây.”

Ngụy Chi Viễn ngoan ngoãn leo lên giường, cẩn thận rúc vào lòng gã.

Tổng Tiểu Bảo đỏ mắt chờ mong: “Anh, em cũng muốn ngủ chung với anh.”

Ngụy Khiêm hết cách với ánh mắt nó, đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, mày cũng lên luôn đi, tao cảnh cáo mày Tổng Tiểu Bảo, đây là lần cuối cùng, mày là con gái, cứ ngủ với đàn ông con trai hoài thì còn ra làm sao? Mấy tuổi rồi mà chẳng hiểu cái cút gì vậy!”

Tam Béo tắc lưỡi lấy làm lạ, chú sói nhỏ Ngụy Chi Viễn túm chặt áo Ngụy Khiêm không chịu buông tay như một con mèo không xương, dính phát sợ, bên kia Tổng Tiểu Bảo biến thành con vẹt chỉ biết lặp đi lặp lại lải nhải đúng một câu: “Anh đừng làm việc này nữa, không cho làm nữa.”

Mà loại người chỉ số kiên nhẫn bằng âm như Ngụy Khiêm lại không nổi nóng với hai đứa mới lạ chứ.

Mới đầu Tiểu Bảo nói một câu, Ngụy Khiêm liền đáp một câu, sau đó thấy nó lặp lại đúng một câu y hệt cái bánh xe quay tròn, bực quá bật cười: “Mày mau ngủ đi, không được nói nữa!”

Tiểu Bảo: “Anh không được làm việc này nữa.”

Ngụy Khiêm: “...”

Gã thở dài, miễn cưỡng ngồi dậy, dỗ Tiểu Bảo ngủ: “Tao nghe lời mày, mày là bà chủ, được chưa?”

Tam Béo lặng lẽ khóa cửa giúp rồi đi về, hán đột nhiên cảm thấy không nghiêm trọng lắm, có hai đứa trẻ ràng buộc, dù sao chẳng nữa Ngụy Khiêm cũng sẽ không rơi xuống nông nổi mất hết tính người.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 15

Buổi chiều ngày mười lăm tháng Tám, Ngụy Khiêm mua hai hộp bánh trung thu, lúc đi ngang qua bệnh viện tiện thể tạt vào cho mẹ Mặt Rỗ một hộp.

Mặt Rỗ đẩy mẹ đi một vòng, nhưng mẹ gã không dễ chịu lắm, nửa khuôn mặt lồi lõm vì dầu nóng, cơ bản đã biến dạng rồi, thành ra đặc biệt miễn cảm với ánh mắt của người khác – nếu người ta nhìn mặt bà thì bà sẽ hoảng hốt né tránh, nhưng nếu người ta cố ý không nhìn mặt bà thì bà lại cảm thấy mình rất đáng sợ, trong lòng càng khó chịu hơn.

Chỉ khi gặp bọn Ngụy Khiêm và Tam Béo thì bà mới hơi thả lỏng, hai người đến còn chăm hơn Mặt Rỗ, dù mặt bà cháy thành một cục than đen sì thì cả hai cũng nhìn quen rồi.

“Dì, con có mua ít bánh trung thu, con để lại cho dì một hộp, ăn Tết ít nhiều phải ném một miếng cho có không khí dì nhé.” Ngụy Khiêm nói, gã mua bánh trung thu loại đóng hộp chứ không phải hàng rời.

Mẹ Mặt Rỗ không cảm ơn, buột miệng nói: “Mua cái này làm gì? Con lại tiêu xài linh tinh!”

Ngụy Khiêm ngoan ngoãn lắng nghe, tiếp tục câu chuyện: “Đúng thế thật, thứ chán ngấy này chẳng hiểu có gì ngon lành mà hai ‘sếp’ nhà con đều thích ăn nhỉ?”

Mẹ Mặt Rỗ cười nói: “Không thể nuông chiều như vậy được, coi chừng chiều quá sinh hư đấy.”

Miệng không nói nhưng trong lòng bà luôn cảm thấy mình là một gánh nặng phiền phức, chẳng ai đủ khả năng kinh tế để mời hộ lý chuyên nghiệp cho bà, thành ra hầu hết thời gian mẹ Mặt Rỗ đành phải một mình lẻ loi ở bệnh viện, ngay cả một người để trò chuyện cũng không. Có người quen đến tâm sự việc nhà việc cửa là tốt lắm rồi.

Huống chi con trai lại bớt ra cả buổi chiều để đẩy bà đi dạo.

Mẹ Mặt Rỗ lâu lắm rồi không vui như vậy, hôm nay, nụ cười của bà dẫu xấu xí thì cũng rất thật lòng.

Thực ra Ngụy Khiêm không quen nói chuyện huyên thuyên, ngồi bầu bạn với mẹ Mặt Rỗ một lúc mà suýt nữa dùng hết sạch nụ cười của hơn nửa tháng, nói muốn khô hết cả miệng, mặt hơi cứng mới đi.

Trong lúc này, Mặt Rỗ vẫn như thường ngày, chỉ ở bên cạnh im lặng lắng nghe.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Ngụy Khiêm có cảm giác nhẹ nhõm như dỡ cái gì xuống, gã và Tam Béo đã lôi Mặt Rỗ lại, về sau cùng lắm thì thay nhau trông nom mẹ Mặt Rỗ, dù sao bản thân gã cũng không còn mẹ, thêm một người nữa đâu tính là gì.

Ngụy Khiêm về nhà mở cửa thấy hai đứa trẻ vốn ngồi trên sofa y như chồn đất cùng có động tác thò cổ quay đầu giống hệt nhau, dáng vẻ như đã trông chờ mòn mỏi, Tiểu Bảo định mở miệng kêu ca, ai ngờ nhìn thấy cái hộp trong tay Ngụy Khiêm trước, ánh mắt

thèm thường, nhảy dựng lên nói năng lộn xộn: “Bánh trung thu! Ti vi hỏng rồi!”

“...” Ngụy Khiêm nhìn nó nói, “Được, để tao sửa.”

Tổng Tiểu Bảo vẩy đuôi: “Hì hì hì hì.”

Buổi chiều đã nói quá nhiều, lúc này Ngụy Khiêm lười mở miệng thêm, liền đưa tay chỉ hướng nhà bếp, Tổng Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn theo tay gã: “Trong bếp còn bánh trung thu ạ?”

Mà Ngụy Chi Viễn đã nhảy xuống sofa, chui tọt vào bếp lấy hòm đồ nghề dưới hộp đựng đồ dự trữ như đã được huấn luyện quen.

Thằng nhỏ tay sai này đã tu luyện đến mức có thể đọc được sóng điện não, Ngụy Khiêm cảm thấy rất mát lòng, đồng thời bất mãn mắng Tổng Tiểu Bảo: “Tránh ra, thật tình không tài nào nói thông được với mày!”

Tổng Tiểu Bảo ám ức: “Anh căn bản có nói gì đâu!”

Ti vi nhà gã không chỉ mới sửa một lần... Thực ra thì đồ dùng nhà gã đều không chỉ sửa một lần.

Ngụy Khiêm thành thợ lành nghề từ lâu rồi, gã ngồi bệt xuống đất, thoáng chốc đã mở ti vi ra. Tổng Tiểu Bảo thèm nhỏ dãi liếc trộm hộp bánh trung thu, Ngụy Chi Viễn lại rất ngoan ngoãn nhào lên vai gã xem gã kiểm tra hỏng hóc.

Ngụy Khiêm liếc nó một cái, cảm thấy thằng nhóc này còn xinh xắn và biết quan tâm hơn tụi con gái nhiều.

Ngụy Chi Viễn nhìn gã sùng bái: “Anh hai giỏi ghê, mai mốt em cũng muốn làm thợ sửa ti vi.”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn trợn tròn đôi mắt ngốc nghếch nhìn gã.

Ngụy Khiêm: “Bố cho mày đi học để mày làm thợ sửa ti vi?”

Ngụy Chi Viễn do dự nói: “Thế... em có thể làm người bán ti vi!”

Ngụy Khiêm bật cười – thằng nhãi này giả ngu hơi bị dễ thương.

Từ khi Ngụy Chi Viễn bắt đầu nghiêm túc học hành, bảng điểm đã thể hiện đầy đủ thiên phú của nó, bản thân Ngụy Khiêm hồi nhỏ đã là đứa trưởng thành sớm hơn bình thường rồi, nhưng thành tích chưa chắc tốt bằng nó.

Buổi tối, Ngụy Khiêm sửa xong ti vi, cầm dao cắt bánh trung thu, vừa ngồi ăn với tụi nhỏ vừa xem phim.

Trong “Anh hùng xạ điêu” mới chiếu đến đoạn Quách Tĩnh rời Mông Cổ, theo Giang Nam thất quái về Trung Nguyên, thì đột nhiên có người gõ cửa.

Gõ cửa không mạnh, dường như không chắc lắm, gõ vài cái lại hơi do dự.

Ngụy Khiêm cho là anh em nào đến, chẳng thèm mặc áo, cứ thế ngậm điều thuốc để lộ băng gạc đầy mình mà đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra thì gã ngay lập tức sững sốt, chỉ thấy một bà cụ lạ hoắc đứng trước mặt.

Bà cụ tóc hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, còn chưa cao tới vai Ngụy Khiêm, người vừa đen vừa gầy, mặc áo vải bằng kiểu cũ hay thấy ở các cụ già nông thôn, quần không rộng không chật xắn lên để lộ mắt cá chân gầy đét trên đôi chân teo tóp.

Bà cụ vác túi hành lý cũ mềm sau lưng, tay cầm một cái bịch ni lông đựng đầy chai và lon rỗng, tóc chải gọn gàng không rối sợi nào, quần áo cũng rất sạch sẽ, khoảng độ sáu bảy mươi tuổi nhưng lưng vẫn chưa còng.

Bà cụ này có lẽ là một người lượm ve chai, nhưng lại là người lượm ve chai có thể diện nhất mà Ngụy Khiêm từng gặp.

Đồng thời, bà lão hơi hoảng sợ đánh giá cậu chàng rõ ràng không phải dân lương thiện đứng trước mặt, hiển nhiên không ngờ lại là người như vậy ra mở cửa, nhưng bà không lui bước, vô thức ưỡn ngực ngẩng đầu, hùng hồn mở miệng hỏi: “Tổng Đại Vĩ ở đây à?”

Thái độ của bà lão không thể nói là tốt, còn thoáng có sự đề phòng cực thiếu thân thiện, Ngụy Khiêm chưa kịp so đo, chỉ cảm thấy ba chữ “Tổng Đại Vĩ” rất quen tai, nhưng nhất thời không nhớ là ai.

Thấy gã không đáp mà sắc mặt thì mù tịt, bà lão lại nói: “Thế Tổng Ly Ly cũng ở đây đúng không?”

“Tổng Ly Ly?” Ngụy Khiêm nhú mày hỏi ngược lại, “Bà tìm con nhỏ làm gì?”

Tiểu Bảo ở trong nhà nghe thấy thế nhảy nhót chạy ra: “Ai! Ai tìm em vậy?”

Con nhỏ đột nhiên lao ra, bà lão loắt choắt cố hết sức muốn tỏ ra không luống cuống lại thành linh run lên, bà nhìn Tống Tiểu Bảo tò mò thò đầu ra ngoài một cách tham lam mà chăm chú, càng run rẩy dữ dội hơn, rồi đột nhiên ôm chầm lấy con bé trước khi Ngụy Khiêm kịp ngăn cản, sau đó òa khóc rõ là mất mặt.

Mãi đến lúc này, Ngụy Khiêm mới muộn màng nhớ ra, “Tống Đại Vĩ” chính là ông cha dựng đoản mệnh từng cho mình vài năm yên ổn, cha của Tống Tiểu Bảo.

Và rất kịch tính, bà lão này chính là mẹ ruột của cha dựng gã.

Thời bấy giờ, vé xe lửa đường dài không hề rẻ với nông dân các khu vực xa xôi, trào lưu nông dân lên thành phố làm thuê vừa mới hình thành, còn chưa ra hồn; khi đó đến xứ khác làm việc dăm ba năm không về là cực kỳ bình thường, trong thôn gọi điện thoại bất tiện, thành thử liên hệ giữa người thân chủ yếu dựa vào thư từ và gửi tiền.

Tống Đại Vĩ bất vô âm tín, bà lão vốn cực kỳ sốt ruột muốn đi thăm, nhưng người bạn già bất ngờ trúng gió, mấy năm đó bà không phân thân nổi, số thư nhờ người ta viết cho con trai cũng đều lục tục mất đi tin tức – mẹ Ngụy Khiêm khi đó căn bản không nghĩ đến chuyện liên hệ với gia đình Tống Đại Vĩ, chỉ lo hút chích và tìm đường chết.

Rốt cuộc, vừa qua Đoan ngo năm nay, ông cụ ốm đau bệnh tật theo bước chân tổ tiên, hoàn toàn về chầu ông vải.

Bà Tống triệt để biến thành một bà lão neo đơn, gào khóc đưa tang ông cụ, rồi thu dọn số gia sản không nhiều lắm, miễn cưỡng gom góp được ít tiền, dựa vào lượm ve chai dọc đường mà đến

thành phố phương Bắc từng nhìn thấy trên giấy chuyển tiền của bưu điện, tìm tới nương tựa con trai.

Lúc gõ cửa bà lão còn ưỡn ngực ngẩng đầu, dáng vẻ hung dữ, mặc dù tay xách một bịch lon chưa kịp bán nhưng bà cố hết sức muốn giữ gìn tôn nghiêm của người nông dân giữa thành phố xa lạ.

Mà tôn nghiêm này sau khi phát hiện con trai cũng chết từ đời tám hoánh nào rồi, rốt cuộc đã nát bét.

Tết Trung thu, Tết đoàn viên, người dân Trung Quốc đều sum họp bên gia đình, chẳng ai biết trong khu chung cư cũ nát này, có một bà lão kinh hoàng phát hiện cả người bạn già lẫn con trai đều đã mất hết, giờ thì chẳng còn ai phụng dưỡng lúc tuổi già, cũng chẳng có ai lo ma chay cho, nửa đời trước đều sống uống hết, rơi vào cảnh chiều thê lương.

Bà ngồi bệt xuống đất khóc muốn điếc tai, khiến mấy anh em ngay cả bánh trung thu cũng chẳng nuốt nổi.

Ngụy Khiêm nhìn tám ảnh trắng đen cũ rích mà bà cụ mang theo, chàng trai góc ghech trên đó mang máng là dáng dấp của ông cha dựng đoản mệnh, lại kiểm tra phiếu chuyển tiền bà đem đến, cơ bản tin bà lão thật sự là bà nội của Tiểu Bảo.

Dù sao cũng là máu mủ ruột rà, Ngụy Khiêm tuy cảm thấy bà già ngu ngốc này rất phiền, nhưng rốt cuộc không đuổi đi ngay giữa đêm Trung thu, tạm thời cho ở chung phòng với Tiểu Bảo.

Nhưng ai ngờ bà già này chẳng biết phải trái, lau khô nước mắt rồi thì trong đôi mắt ti hí y hệt ông cha dựng Tống Đại Vĩ toàn là vẻ khôn khéo giảo hoạt, nhìn qua là biết ngay Ngụy Khiêm chẳng tốt

đẹp gì, liền nói gần nói xa hỏi gã vài câu, lúc đầu vẻ mặt còn hòa nhã, sau biết gã là một tên côn đồ bảo kê trong hộp đêm, bà cụ rất cuộc khó mà nhin nổi nữa.

Thời bấy giờ, một bà già nông thôn đâu biết giang hồ với xã hội đen là gì, trong mắt bà lão thì Ngụy Khiêm chỉ là một thằng lưu manh không lo học hành.

... Đương nhiên, cách nhìn của bà lão có sự chính xác nhất định.

Bà lão dĩ nhiên không thể để cô cháu cưng sống chung với một thằng lưu manh, nhưng bà cũng nhận thấy Tiểu Bảo hết sức ỷ lại ông anh hai này.

Bà lão đã trải qua đầy đủ lịch sử cận đại của Trung Quốc, hai cuộc chiến tranh, thay đổi triều đại, thậm chí các hoạt động sau khi hòa bình đều tham gia đủ hết, đấu với trời và đấu với người chính là niềm vui vô cùng, khôn khéo tới mức ba con khỉ cũng thua xa.

Bà biết chuyện gì cũng phải chú ý sách lược, cho nên không hề đổ mặt tía tai ngay trước mặt Ngụy Khiêm, mà quyết định án binh bất động trước, cân nhắc xem làm cách nào để “cứu” cô cháu cưng khỏi tay thằng lưu manh thói tha này.

Nhưng Ngụy Khiêm chẳng rảnh để đi quan tâm bà lão nghĩ thế nào, bởi vì đêm hôm ấy đã xảy ra chuyện.

Ba giờ rưỡi sáng, cửa bị đập ầm ầm, Ngụy Khiêm giật mình bò dậy, rất kỳ lạ là lúc ngủ say nhất bị đánh thức thô bạo như vậy, phản ứng đầu tiên không phải chửi bới, mà là toát mồ hôi lạnh – giống như dự cảm được có việc xảy ra.

Ngụy Chi Viễn mơ mơ màng màng quán chần bò dậy, nó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu óc đặc sệt như một đồng hồ, chân trần nhảy xuống giường theo bản năng, theo Ngụy Khiêm đi mở cửa.

Ngụy Khiêm còn chưa mở hần cửa ra thì một thứ nhét trong kẽ cửa đột nhiên rơi xuống, gã nhặt lên xem thì thấy đó là một phong thư, bên trong có một xấp tiền.

Tam Béo ngoài cửa mặc áo sát nách, vận quần đùi xỏ dép lê, phơi ra lớp mỡ trắng bóc, rõ ràng là vừa lăn xuống giường, hần cầm một phong thư giống như đúc, Ngụy Khiêm chưa kịp phản ứng, Tam Béo đã nhanh chóng nói: “Là Mặt Rỗ! Nửa đêm anh dậy đi đại mới nhìn thấy phong thư này, chắc chắn do thằng lỏi con Mặt Rỗ kia nhét vào!”

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Ngụy Khiêm bình tĩnh lạ thường, gã thấp giọng hỏi: “Nó kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Tam Béo: “Không phải lại đi bán...”

“Không thể nào!” Ngụy Khiêm ngắt lời, “Không thể nào, ông không biết bọn đấy đâu, chúng muốn ông bán mạng lâu dài, dứt khoát sẽ găm lại chứ không thể trả một lần nhiều như vậy.”

Hiểu được Ngụy Khiêm đang ám chỉ rằng có thể Mặt Rỗ làm việc còn nghiêm trọng hơn buôn ma túy, Tam Béo hiềm khi hốt hoảng luống cuống nhìn gã.

“Lúc chiều tôi có gặp nó... Tôi nên nhận ra sự bất thường từ sớm,” Ngụy Khiêm suy tính nhanh chóng, cầm điện thoại trên bàn gọi cho một người anh em trực từ sau nửa đêm hôm nay, một lúc

lâu Ngụy Khiêm mới bỏ điện thoại xuống, sắc mặt khó coi đến đáng sợ.

“Sao rồi...” Tam Béó bắt giắc nín thở, hạ giọng xuống.

“Ở đó đêm nay đã xảy ra chuyện, nghe nói có một tốp cảnh sát đến lục soát, còn dẫn đi rất nhiều người,” Ngụy Khiêm nhanh chóng khoác áo đi giày, “Không nhìn thấy Mặt Rõ, chỉ mong nó đừng liên quan đến việc này...”

Tam Béó tóm tay gã: “Nó... nó thì liên quan gì đến việc này?”

Ngụy Khiêm hạ giọng: “Sao tôi biết được? Để tôi đi coi sao, còn ông thì vào viện hỏi thử y tá đang trực xem đêm nay nó có tới đó không.”

Ngụy Chi Viễn vội vàng chạy theo Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm tóm tay xách nó về phòng: “Mày đi theo làm gì? Về ngủ! Ngày mai không đi học hả?”

Ngụy Chi Viễn: “Em đi tìm anh Mặt Rõ giúp anh.”

“Thằng ranh này,” Ngụy Khiêm bực bội lườm nó, “Mày đừng thêm phiền cho tao chính là giúp đỡ rất nhiều rồi.”

Ngụy Chi Viễn dừng bước, đôi mắt lấp lánh lập tức tối đi.

Nó chợt cảm thấy mâu thuẫn – nếu nó tỏ ra trưởng thành sớm thì sẽ không dễ được sự chú ý của anh hai như vậy, nhưng nó tỏ ra ngu ngốc giống Tiểu Bảo, tuy bình thường lấy lòng được anh hai, song đến thời điểm quan trọng cũng sẽ bị coi là nít ranh như Tiểu Bảo.

Hai “người lớn” kia lúc này đã mất bình tĩnh, chẳng ai buồn phỏng đoán tâm tư đầy mâu thuẫn của Ngụy Chi Viễn.

“Nhóc Khiêm...” Tam Béo không nhúc nhích, lòng bàn tay dầm mồ hôi lạnh, giọng nói khô khốc, “Nếu như nó bị cảnh sát bắt thì sẽ có kết cục thế nào đây?”

Ngụy Khiêm đứng trong phòng khách không bật đèn ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt trắng đen rõ ràng, ánh mắt như dao.

“Ông nói sao?” Gã hỏi lại.

Lòng Tam Béo chùng xuống.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 16

Năm giờ Ngụy Khiêm về nhà, tiện thể mua đồ ăn sáng cho gia đình luôn.

Tóc gã ướt sũng sương sớm, nét mặt như một kẻ sát nhân tính giết người hàng loạt.

Bà Tổng tỉnh dậy ở nơi đất khách quê người nhìn thấy khuôn mặt ma đầu kinh điển như vậy, suýt nữa thì đứng tim, thở mạnh cũng không dám.

Ngụy Khiêm mua sữa đậu nành và quẩy – đương nhiên là do quán khác làm, trong lòng gã thấp thỏm suy nghĩ rất nhiều mà hoàn toàn không nghĩ được gì.

Ngụy Khiêm bực dọc nghĩ bụng, nếu cuối cùng Mặt Rỗ được chứng minh là ở ngay trong bệnh viện chăm sóc mẹ chứ không đi đâu hết, thì gã nhất định phải đập bể đầu cái thằng chó đẻ đó.

Nhưng chỉ sợ gã không có cơ hội này rồi.

Tam Béo không tìm được Mặt Rỗ ở bệnh viện, hai người nghĩ hết mọi cách cũng chẳng tìm thấy Mặt Rỗ, mãi đến mấy hôm sau, một tin tức mập mờ mới lan truyền ra – nghe nói Mặt Rỗ chết rồi.

Nhưng gã rút cuộc chết như thế nào, vì sao mà chết, thì không ai có thể nói rõ, lắm người nhiều miệng lắm rùa thì bò loạn, mọi người

chẳng ai nói chính xác được.

Dường như có ai giấu kín việc này, những người biết chuyện đều bị bịt miệng.

Hàng ngàn lời đồn chẳng một lời hữu dụng, sự lo lắng khi sống không thấy người chết chẳng thấy xác như thiêu đốt người ta, nhưng trong lòng Ngụy Khiêm và Tam Béo luôn cảm thấy Mặt Rỗ không thể chết im hơi lặng tiếng như vậy, họ vẫn đang tìm kiếm, song đều không hẹn mà cùng lờ đi Nhạc ca, nhất là Ngụy Khiêm, gã sinh ra sự khúc mắc và đề phòng rất sâu với anh ta.

Mẹ Mặt Rỗ không chỉ một lần hỏi về con trai, Ngụy Khiêm và Tam Béo phải tùy cơ ứng biến bịa chuyện, lắm lúc không thống nhất, ai nói lỡ miệng là lại phải mất công vo cho tròn.

Ngụy Khiêm cũng là người, sức lực thật sự có hạn, nên không thể tránh khỏi lơ là gia đình.

Với bà Tống thì đây quả là cơ hội trời ban, bà Tống bắt đầu đại nghiệp phóng hỏa ở sân sau nhà Ngụy Khiêm, mỗi ngày đổi cách lân la làm thân với Tiểu Bảo – việc này vốn rất dễ, với con nít mà nói thì bề trên là nữ giới trong giai đoạn trưởng thành có mối liên hệ tình cảm không cách nào thay thế, loại tình cảm này đều có thể tìm được từ mẹ hoặc bà, nhưng cha anh thân cận hơn cũng chẳng thay thế nổi.

Huống chi Ngụy Khiêm tuy thương Tiểu Bảo nhưng không nuông chiều như nhà bình thường, gã nghĩ trong lòng chứ cực ít khi nói ra miệng, thậm chí có lúc nóng lên còn nạt con nhỏ vài câu, trong cuộc đời hãy còn ngắn của Tống Tiểu Bảo, chưa bao giờ được tiếp xúc

với sự yêu thương và vỗ về cẩn thận của bề trên là phái nữ, nên việc trở giáo quả thật chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Là bà nội lời ngon tiếng ngọt, mỗi ngày làm các món ngon tốt, hay ông anh mỗi ngày trưng ra bản mặt chủ nợ, cơm sống hay chín căn bản chẳng nhận thấy khác biệt tốt hơn?

Từ khi bà Tống đến, cuộc sống của hai đứa trẻ hết sức thoải mái.

Đương nhiên, dù vậy thì bà Tống vẫn không mua chuộc được Ngụ Chi Viễn.

Ngụ Chi Viễn như con sói vô ơn nuôi không quen nổi, đối với bà Tống là “người ngoài” đột nhiên xông vào nhà, dù nó muốn tỏ vẻ ngốc nghếch thì vẫn không nhịn được sinh ra sự thù địch.

Bà Tống vốn muốn lôi kéo nó làm đồng minh, ngờ đâu cậu này còn bé mà rất đủ “sức mông”(1), bất kể lấy lòng thế nào, mông nó luôn kiên định ngồi chung một hàng ghế với thằng anh lưu manh thói tha kia.

Dần dà, bà Tống rốt cuộc không nhịn được từ bỏ chiến tuyến này, bà lão thấy thằng nhãi này kiêu lời mà lòng dạ thâm sâu, ăn xong là đi luôn, y như chó vậy.

Thế là bà Tống bắt đầu chuyên tấn công Tống Tiểu Bảo.

Bà lão thường xuyên dùng giọng điệu như trêu như đùa hỏi Tiểu Bảo: “Con thích ai nhất? Bà nội với anh hai ai tốt hơn?”

Hòng kiểm tra tiến trình của kế hoạch diễn biến hòa bình.

Khác với Tống Tiểu Bảo ngốc nghếch, khi lần đầu tiên bà hỏi như vậy, Ngụy Chi Viễn đã nhận ra mưu đồ hiểm ác của bà già này, nó lập tức dùng biện pháp không bạo lực cũng chẳng hợp tác – không ăn cơm chung bàn với hai bà cháu nhà này nữa, thà nhịn đói đến nửa đêm, chờ anh hai về rồi cùng nhau ăn qua loa vài miếng cơm thừa.

Mới đầu Tống Tiểu Bảo còn bắt chước nó cùng chờ anh, nhưng chưa được hai hôm thì con nhỏ phản đồ lập trường không kiên định này đã nộp vũ khí đầu hàng trước các món ăn ngon tuyệt.

Ngay từ đầu Ngụy Chi Viễn đã đoán được sớm muộn sẽ như vậy, con nhỏ ham ăn biếng làm đâu phải mới một hai ngày, về mặt này thì quân địch thật sự quá mạnh, nó không phải là đối thủ.

Hơn nữa trong thâm tâm Ngụy Chi Viễn không buồn lắm vì việc Tống Tiểu Bảo phản bội, ngược lại còn hơi mừng thầm.

Ngụy Chi Viễn biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng nó không nhịn được.

“Không còn Tống Tiểu Bảo, về sau anh hai sẽ là của một mình nó”, cách nghĩ này không lúc nào không dụ dỗ nó, như một hạt giống mọc rễ nảy mầm trong lòng, dù đốt cũng chẳng chết, gió xuân vừa thổi là lại bắt đầu đâm chồi.

Ban đầu với câu hỏi ấu trĩ của bà Tống, Tống Tiểu Bảo chỉ cười không đáp, hoặc là đánh trống lảng, bà Tống liền biết, đáp án thật ra là “thích anh hai”, rồi dần dà con bé bắt đầu sửa thành “đều thích”, bà Tống khá đặc ý, cho rằng mình chỉ còn thiếu một bước, rốt cuộc một ngày nọ, câu trả lời của Tống Tiểu Bảo biến thành “ai tốt với con thì con thích người đó nhất”.

Bà Tổng biết là đã đến lúc rồi.

Sau non nửa năm, vào đông, mặt hồ sen đóng một lớp băng mỏng, bọn Ngụy Khiêm rút cuộc xác định Mặt Rỗ chết rồi – lần này là tin tức của cảnh sát địa phương, tuyên bố rằng gần đây họ mới phá vụ án buôn lậu ma túy, bắt được ba kẻ hiềm nghi ngay tại trận, trên đường truy đuổi chúng ngoan cố chống cự, một tên bị bắn chết.

Tên bị bắn chết chính là Mặt Rỗ.

Trước đêm Trung thu oi bức, có người cho Mặt Rỗ một khoản tiền, một khẩu súng, một chiếc di động và một kí heroin.

Khi ấy Mặt Rỗ đã lờ mờ nhận thấy, đầu óc gã không thông minh lắm, nhưng không có nghĩa là gã thật sự ngu ngốc tới mức mất cả phương hướng, gã và các anh em thật ra đều không tính là tham gia xã hội đen, cũng chẳng đi đường ngay, họ chỉ là mấy con tôm cá ngắc ngoải trong khe hẹp, tôm cá khó sống, bởi vậy đều biết thủy triều lên xuống và gió mùa về, trong cái giới đen ăn đen này, kẻ ở tầng lớp thấp nhất càng dễ có tiền thì càng nguy hiểm.

Nhưng những người đó đã điều tra rõ nội tình nhà gã, biết bất kể thế nào gã cũng không thể từ chối được.

Mặt Rỗ không muốn liên lụy đến anh Tam và Ngụy Khiêm, họ đều có khó khăn, đều thất lưng buộc bụng dành dụm giúp mẹ con gã, tổn bao nhiêu là tiền bạc, gã thường xuyên mất ngủ giữa đêm.

Nếu có thể dày mặt hơn thì có lẽ gã cũng chẳng đến bước đường cùng.

Đêm Trung thu, ăn xong món bánh trung thu đắt nhất trong đời ở bệnh viện, gã liền quay đi chia tiền làm ba, hai phần trả Ngụy Khiêm

và Tam Béo, một phần bực kỹ đem chôn dưới gốc hòe trước cửa nhà, tính để làm tiền dưỡng già và lo ma chay cho mẹ.

Sau đó gã đàn độn cầm súng và ma túy, đi theo chỉ thị trong điện thoại...

Trước khi nhắm mắt, gã cũng không biết mình chịu tội thay cho ai, không biết mình chết ở nơi nào.

Gã sinh ra thấp kém, chết trong lơ mơ.

Hôm ấy Ngụy Khiêm uống say bí tỉ trong một quán rượu xập xệ – dù làm đả thủ thì gã cũng rất cần cù, đây là lần đầu tiên trốn việc.

Tuy Mặt Rỗ chết lơ mơ, trong lòng Ngụy Khiêm lại rõ mười mươi.

Hộp đêm là sản nghiệp của Nhạc ca, ham muốn khổng lồ của anh ta gần như điên cuồng, Ngụy Khiêm không tin có ai có thể bán ma túy trên địa bàn của anh ta, mà chuyện này ồn ào như vậy, từ trung ương đến địa phương đều rất kín tiếng, chiếm hết trang đầu của các tờ báo lớn, Nhạc ca... Nhạc Hiểu Phong lại vẫn chỉ lo thân mình sừng sững y nguyên, rốt cuộc là anh ta lo liệu hoàn toàn kín kẽ, hay đã có người xuống xuôi vàng thay?

Người mà thời niên thiếu vẫn tôn thờ trong lòng, bỗng chốc đập xuống, làm mất mạng người anh em ngọc ngá của mình.

Ngụy Khiêm không muốn về nhà, đối mặt với một đám lớn bé đó, trong lòng dù uất ức tày trời cũng chỉ đành nín nhịn, gã sắp nhịn đến cực hạn rồi.

Lúc Tam Béo tìm được thì gã đã say khướt.

“Ông Tam...” Ánh mắt thiếu niên gần như mất tiêu cự, trống rỗng nhìn góc tường quán rượu ố vàng hóa thành màu đen, giọng yếu ớt như bị cái gì đó chèn trong họng.

Tam Béo giật chai rượu: “Đã mất một đĩa rồi, còn muốn say chết thêm đĩa nữa hả?”

Ngụy Khiêm bị hấn lồi, liền mềm nhũn ngã sấp xuống bàn, gãi gục lên bàn, đầu nghiêng sang một bên, nói nhỏ: “Ông Tam, ông nói nó bị cà lăm, xuống dưới đó không kể rõ được oan tình thì phải làm sao?”

Nói rồi nước mắt liền im lặng chảy xuống khóe mắt, xuôi qua sống mũi cao thẳng, trượt vào miệng gã.

Ngụy Khiêm gục lên bàn như một vũng bùn, tay bưng kín mặt.

Rồi sau đó gã nuốt nước mắt, cười khàn cả giọng.

Có kiếp này thì làm anh em, không có kiếp sau lại nhớ đến nhau.
(2)

Hôm ấy là mừng tám tháng Chạp, tuyết rơi lả tả, cả con phố toàn là bùn lầy và vụn băng sau khi tuyết tan.

Ngụy Khiêm nồng nặc mùi rượu đẩy cửa bước vào, Ngụy Chi Viễn ngồi làm bài tập ngay cái bàn nhỏ trong góc nhà, bà Tống đang dạy Tiểu Bảo ngâm tở(3), một già một trẻ vốn đang nói cười vui vẻ, nhưng tích tắc khi gã vào cửa lại cùng nhau im lặng một cách lạ kỳ.

Ngụy Khiêm vốn không phải người nhạy cảm, thế nhưng bầu không khí biến hóa quá rõ rệt, trong chớp mắt gã cảm thấy mình

như một tên côn đồ xông vào nhà người ta, có mùi vị khó nói rõ theo mùi rượu xộc lên từng cơn, khiến gã buồn nôn.

May mà lúc này Ngụy Chi Viễn ngẩng đầu lên gọi gã như thường ngày: “Anh.”

Sắc mặt Ngụy Khiêm nhất định khó coi chết đi được, Ngụy Chi Viễn nhìn gã một cái rồi lập tức nhảy khỏi ghế, chạy ngay đến bên cạnh: “Anh, anh sao vậy?”

Ngụy Khiêm không nói không rằng khoát tay, quay người vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Gã cảm thấy nổi lòng bống nhấp nhô thật là kỳ lạ, cũng muốn cố thuyết phục mình rằng sự bối rối khó nói rõ trong chớp mắt khi đẩy cửa tiến vào chỉ là chuyện bé xé ra to thôi.

Đã đủ sút đầu mẻ trán rồi, Ngụy Khiêm không muốn tự kiểm chuyện nữa, gã cố gắng an ủi bản thân rằng mình nghĩ nhiều, nhưng chẳng ích gì, lòng vẫn khó chịu.

Ngụy Chi Viễn lập tức rót nước bưng đến cho gã, ôm hông vỗ về lưng gã như người lớn, Ngụy Khiêm nôn muốn văng cả mặt, mới miễn cưỡng đứng thẳng dậy, cầm ly nước súc miệng.

Đầu đau như búa bổ, gã đau lòng vô cùng, nhưng đối mặt với Ngụy Chi Viễn, lại chỉ giống như thuận miệng hỏi: “Làm xong hết bài tập rồi à?”

Ngụy Chi Viễn gật đầu, đưa tay muốn đỡ gã, lại bị Ngụy Khiêm lảo đảo từ chối.

Sau khuôn mặt trắng bệch bình tĩnh của Ngụy Khiêm, trái tim long trời lở đất quấy nhiễu bên trong thành một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Và đến khi gã nghe thấy bà Tống đang nói gì với con em gái, chút cân bằng bấp bênh này rốt cuộc sụp đổ.

Gã nghe bà khom khốn nạn đó cạnh khoe nói với Tống Tiểu Bảo: “Ly Ly nhà ta về sau phải học thật giỏi, mai kia vào đại học, làm nhà khoa học, không thể học theo cái xấu của hạng người không đảng hoàng, nghe chưa?”

Nói không thì thôi đi, nhưng bà già còn phải bóng gió quay đầu lại nhìn Ngụy Khiêm sa sầm đứng đó, giống như không hề sợ bị gã nghe thấy, sau thời gian dài dò hỏi, bà lão đã sớm nhận ra, thằng lỏi họ Ngụy kia bây giờ tự xưng là một “người đàn ông lăn lộn ngoài đường”, sĩ diện muốn chết, nhất định sẽ không làm gì một bà già như mình, cùng lắm là làm bộ hung ác hù dọa thôi.

Đến cả Ngụy Chi Viễn cũng nghe ra bà ta có ý ám chỉ, nó ngẩng đầu nhìn con em rồi lại nhìn anh hai, cuối cùng hằn thù nhìn thẳng vào bà Tống.

Bà Tống vẫn chưa chịu thôi: “Không học hành đảng hoàng thì sẽ biến thành cặn bã của xã hội, con hiểu chứ? Máy cái đứa du thủ du thực đó đều chẳng tốt đẹp gì, bà từng nói với con rồi, bọn nó gọi là gì?”

Con cóc Tống Tiểu Bảo ngu xuẩn nói: “Lưu manh ạ!”

Bà lão đưa tay quệt mặt con bé với biểu cảm nghiêm túc: “Chính thế, lưu manh thói tha, chúng ta là nữ giới, không thể ở chung với tụi

lưu manh mãi được, nếu không mai mốt còn ai dám thích con, hỏng hết danh tiếng còn gì.”

Ngụy Chi Viễn giận tím mặt, gằn từng chữ: “Anh hai tôi không phải lưu manh!”

Tổng Tiểu Bảo sửng sờ, ngơ ngác nhìn thẳng bé, nhìn anh hai, rồi lại nhìn bà nội, đến tận lúc này mới hiểu đây là một cuộc gia biến nghiêm trọng.

Ngụy Chi Viễn nóng lên, ném ly xông tới, chỉ mũi bà già nói: “Anh hai tôi không phải lưu manh!”

“Được rồi, mày câm miệng, vào phòng làm bài tập đi.” Ngụy Khiêm đập nó một phát, mỗi tay xách một đũa, ném Ngụy Chi Viễn và Tổng Tiểu Bảo vào phòng ngủ.

Ngụy Khiêm sống ít nhiều hơi cầu thả, hành vi của người nhà thỉnh thoảng làm gã cảm thấy hơi mất tự nhiên, chốc lát sau là thôi, nhưng bà Tổng đã nói đến mức này, gã đâu thể nào không hiểu bà ta đang nghĩ gì?

Ngụy Khiêm thẳng thắn ngồi xuống trước mặt nhìn bà Tổng với sắc mặt không hiền lành, chẳng thềm khách sáo: “Bà khọm, muốn sao đây?”

Bà Tổng rút cuộc ưỡn thẳng lưng, cả người như một quả pháo cối chuẩn bị bắn ra.

Sau đó bà lão tuyên chiến với Ngụy Khiêm: “Tao muốn đưa con Ly Ly đi.”

Ở đây tác giả chơi chữ, định lực và đĩnh lực – sức mông đồng âm. Đây là một câu trong bàiHuỳnh đệ của Nhậm Hiền Tề. Vào ngày mùng 8 tháng Chạp người Trung Quốc sẽ ngâm tỏi để ăn với sủi cảo trong dịp Tết.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 17

Đến cả mẹ ruột mà Ngụy Khiêm còn dám gọi là “mụ điểm” ngay trước mặt nữa là bà già này, gã lập tức cười khẩy, giọng điệu hết sức cay nghiệt: “Bà cho bà là ai? Muốn cút thì tự cút, bớt dòm ngó con em tôi đi, đừng cho rằng bà sắp xuống lỗ thì tôi không dám tiến bà sớm hơn.”

Gã cực kỳ vô học – đương nhiên, xét từ những việc gã đã trải qua, nếu trong tình huống như vậy mà còn có thể có học, thì người này là xuyên việt tới chắc luôn.

Bà lão sống sáu bảy mươi năm chưa từng gặp loại khốn nạn không biết tôn ti lớn nhỏ như vậy, may mà lao động nhiều năm nên cơ thể khỏe mạnh, nếu không chắc phải tức phát ngất.

Lúc đối mặt với loại khốn nạn, con người ta luôn không nhận được trở nên khốn nạn hơn, bà lão bèn dùng tới tuyệt chiêu của phụ nữ nông thôn thế hệ trước, nằm vật xuống đất ăn vạ, không hề tỏ ra yếu thế: “Được thôi, không thành vấn đề, có giỏi thì mày cứ đánh chết tao đi, cho dù mày đánh chết tao, tao biến thành quỷ cũng phải đưa cháu tao đi, tao dẫn nó đi ở chuồng gà chuồng chó, cũng không thể để nó nằm trong tay hạng lưu manh như mày!”

Ngụy Khiêm hằm hằm nhìn bà già, sự độc ác trong ánh mắt y hết thực chất, gã thiếu niên gần như đã có thân thể và khí phách của đàn ông trưởng thành, vai rộng eo nhỏ, lại thêm vết thương do đánh

nhau, tăng thêm vài phần tàn ác không nói nên lời, bà lão thoáng co rúm lại theo bản năng.

Sau đó bà già định thần lại, trừng mắt nhìn ngược lại bằng thái độ càng cương quyết hơn, dáng vẻ như muốn rạch mặt ăn vạ, dùng chiêu mạnh hơn: “Có giỏi thì mày cứ giết tao đi! Giết chết tao rồi thì mày cũng là một thằng lưu manh thôi tha không biết xấu hổ! Không phải mày chỉ có một chút bản lĩnh thôi hả? Mày còn có thể làm được gì? Bà già này dù sao cũng sắp xuống lỗ rồi, sợ mày chắc! Tao nhỏ toẹt vào!”

Bà già còn chưa kịp nhỏ ra thì đã bị Ngụy Khiêm dùng sức mạnh đẩy lên bàn, Ngụy Khiêm rút cuộc bắt chấp thể diện một lần, ném cả bà Tống lẫn cái bàn gỗ, giẫm ngâm tởm văng tung tóe làm chua lè cả phòng.

Bà Tống kêu “ôi” một tiếng ngã chổng vó dưới đất, đầu đội hai ánh tởm trông hết sức buồn cười, sau đó bà hít sâu một hơi, dùng giọng nói oang oác cả làng đều nghe thấy, ngồi bệt dưới đất gào ầm lên: “Giết người rồi! Giết người rồi! Thằng lưu manh thôi tha giết...”

Bà Tống bỗng im bặt, bởi vì Ngụy Khiêm đã túm áo bà, bàn tay đầy gân xanh bóp cái cổ chẳng chịt những nếp nhăn.

Cổ bà Tống gầy đét như cổ gà, bị gã nắm chỉ bằng một tay, da lỏng lẻo thật tội nghiệp, Ngụy Khiêm bóp cổ xách bà lên khỏi mặt đất.

Trong mắt gã thiếu niên tuấn tú này toàn là bóng mờ, dáng vẻ lạnh lùng, lòng bàn tay lại rất nóng, gã rất mạnh tay, giống như quyết tâm muốn bóp chết bà lão vậy.

Bà Tổng căn bản không thoát nổi, tứ chi vùng vẫy như con cá bị ném lên bờ, dùng những móng tay cắt lồi lên bầu vào tay Ngụy Khiêm một cách phí công, mặt nhanh chóng biến thành màu tím bầm.

Ngụy Khiêm cảm thấy mình gần như đã bóp vào cột sống bà lão – từ khi bỏ học, gã sống những ngày coi trời bằng vung, huyết khí trong lòng dâng trào, dễ dàng vượt qua rào cản tư tưởng để giết người phóng hỏa, khoảnh khắc ấy Ngụy Khiêm thật sự muốn bóp bà già này chết tươi.

Bà Tổng lè lưỡi, mắt bắt đầu trợn trắng, đúng lúc này, từ cửa phòng ngủ sau lưng Ngụy Khiêm đột nhiên truyền ra tiếng bé gái thét lên: “Anh!”

Cửa phòng không biết mở ra từ khi nào, Tống Tiểu Bảo và Ngụy Chi Viễn đứng ở đó, sắc mặt Ngụy Chi Viễn nặng nề, giọng trẻ em the thé của Tống Tiểu Bảo như một thanh gươm đâm thẳng vào tim, kích thích dây thần kinh trong đầu Ngụy Khiêm.

Gã rút cuộc kịp phản ứng, mình lại suýt nữa giết người, còn là ngay trong nhà mình, lập tức ngoảnh lưng buông tay, bà Tống đứng không vững, gã vừa buông ra thì lập tức xuôi theo tường trượt ngồi xuống đất, không thở nổi.

Ngụy Khiêm dùng một tay ngăn Tống Tiểu Bảo lao đến, ngồi xổm xuống đập mạnh vào ngực bà lão vài cái, bắt chước trong tivi ra sức ấn nhân trung.

Một lúc lâu bà lão mới hít thở được, thoát đầu ho dữ dội, rồi sau đó mắt lật lại, giọng còn khàn khàn nhưng tinh thần chiến đấu vẫn hùng hục.

Bà già bắt cháp việc mình mới đến Quỷ Môn quan một chuyến, vừa tỉnh táo lại đã chỉ mũi Ngụy Khiêm mắng ngay: “Thằng súc sinh đáng chém ngàn nhát, mày là thằng ranh do đĩ điếm đẻ!”

Ngụy Khiêm còn chưa kịp tím mặt nổi giận vì câu này, Tiểu Bảo đã lao đầu vào lòng bà lão: “Bà nội!”

Bà Tổng nghĩ đến cảnh chiều thê lương, quả phụ thất nghiệp, lận lội đường xa lên thành phố cạy nhờ con trai, được cho hay tóc bạc tiền đầu xanh, sau đó lại bị một thằng súc sinh ức hiếp... Lập tức đau đớn vô cùng, hai bà cháu ôm nhau khóc lóc.

Nét mặt Ngụy Khiêm thần thờ, trong lòng cũng thần thờ, gãi luống cuống đứng bên cạnh một lúc lâu, rốt cuộc thở dài, thử đưa tay sờ đầu Tiểu Bảo, lại bị bà Tổng đập cái chát.

Bà già này giỏi dữ, gào khóc thảm thiết như vậy mà vẫn không để lỡ việc chửi rủa.

“Đừng đụng vào cháu tao, thằng lưu manh thói tha, quân giết người! Sớm muộn cũng có một ngày người ta bắn chết mày! Mày không được chết tử tế đâu!”

Trong chớp mắt, Ngụy Khiêm lại cho rằng bà lão nói đúng.

Gã định thần lại từ trong sự đả kích, đau khổ và phần nộ cực độ, đột nhiên cảm thấy chán nản.

Bà Tổng thu dọn qua loa hành lý, dẫn Tiểu Bảo đi ngay trước mặt gã, Ngụy Khiêm dựa tường trơ mắt nhìn, không hề ngăn cản, thậm chí không lên tiếng.

Tiểu Bảo bị động để bà nội nắm tay dắt đi, vẫn không ngừng ngoái lại nhìn anh hai.

Trong mắt anh hai đầy tơ máu, trông có vẻ cực kỳ mệt mỏi, dõi theo bóng nó rời đi.

Tiểu Bảo cho rằng anh hai sẽ nói gì đó, nhưng anh chẳng nói gì cả, ánh mắt ấy lại khắc ghi vào nội tâm trẻ nhỏ ngây thơ đến suốt đời, vĩnh viễn không phai mờ.

Cửa đóng “sầm” lại ngay trước mặt Ngụy Khiêm, một lúc lâu gã mới ngồi phịch xuống đất như kiệt sức, châm một điếu thuốc ngậm vào miệng, lòng mù tịt dựa lên tường, khóc không nổi mà cười cũng chẳng xong, chỉ muốn cắm đầu đánh một giấc, nhưng gã biết mình chắc hẳn không ngủ nổi đâu.

Mặt Rỗ không còn, Tiểu Bảo đi mất... còn ngủ cái đêch gì.

Ngụy Chi Viễn lặng lẽ lại gần, bỏ gạt tàn vào tay Ngụy Khiêm, dè dặt nhích đến bên cạnh gã.

Ngụy Khiêm ngẩng đầu nhìn nó, Ngụy Chi Viễn vội vàng dừng lại, thận trọng quan sát xem có phải anh hai phiền rồi hay không, phát hiện không phải, nó liền thử lại gần cẩn thận hơn, cuối cùng, Ngụy Chi Viễn ôm một tay Ngụy Khiêm.

Thấy anh hai không phản đối, nó lại thử len mình vào lòng Ngụy Khiêm, dựa đầu lên người gã, ngửi mùi thuốc lá hơi nồng.

“... Mặt Rỗ chết rồi.” Ngụy Khiêm bỗng mở miệng.

Ngụy Chi Viễn ngẩng đầu, thấy ánh mắt Ngụy Khiêm nhìn xuống sàn nhà mà không có tiêu cự, trực giác bảo rằng không phải đang

nói với mình – bất kể bản thân xưng hô thế nào, Ngụy Khiêm toàn dùng “anh Mặt Rỗ của mày” chứ chưa từng gọi thẳng “Mặt Rỗ” khi nói với nó và Tiểu Bảo.

Thế nên Ngụy Chi Viễn biết điều không lên tiếng, chỉ lẳng lặng lẳng nghe.

Ngụy Khiêm ghì chặt lấy nó, độ ấm của thằng bé mang đến niềm an ủi khó mà hình dung.

Sau câu này, Ngụy Khiêm không còn lên tiếng nữa, bởi gã không thể dốc bầu tâm sự.

Cuộc sống khó khăn khiến thần kinh của gã trở lì, gã đã sớm mất đi khả năng bày tỏ nỗi lòng rồi.

Mãi khi hút hết sạch thuốc, Ngụy Khiêm mới nhớ tới Ngụy Chi Viễn, thằng bé đã ôm chặt tay gã như một con gấu túi, rúc vào lòng gã ngủ thiếp đi.

Ngụy Chi Viễn bắt đầu hơi cao lên, chân dài gần bằng người lớn rồi, nhưng khung xương hầy còn non nớt, đứng dậy không lùn song co lại thì vẫn chỉ là một cục be bé thôi.

Chậm lớn thật – Ngụy Khiêm cúi xuống nhìn nó mà thở than.

Rồi sau đó gã dụi thuốc đi, khom lưng cẩn thận bế thằng bé đặt lên giường, tắt đèn lên nằm chung như thường ngày.

Bóng tối thành linh bao phủ có sức lực cực mạnh, chớp mắt đã đập sụp sự kiên cường và chết lặng vẫn tưởng.

Ngụy Khiêm mở đôi mắt khô khốc mà nghĩ thầm, gã là một thằng lưu manh con của gái điếm, ngay đến em ruột một tay nuôi nấng cũng không muốn ở cùng, người như gã sống khó như vậy, căn bản chẳng có lấy một chút giá trị nào.

Sống có gì vui đâu?

Chi bằng chết luôn cho rồi.

Ngụy Khiêm để vào mùa đông, cuối tháng Chạp, giờ vẫn chưa tới sinh nhật, nói cách khác là gã còn chưa đầy mười bảy tuổi.

Sống còn chưa kịp lớn mà gã đã nghĩ đến cái chết trước.

Đương nhiên, dẫu nghĩ như vậy thì Ngụy Khiêm vẫn không chết.

Chết nào phải việc dễ dàng như một ý nghĩ thoáng qua, nói đi là đi ngay được, cho dù không muốn sống thì gã cũng tuyệt đối không dám chết.

Gã lo lắng cho cuộc sống sau này của mẹ Mặt Rõ.

Còn phải đi nhận xác Mặt Rõ nữa, gã không xóa được tội lỗi và gian khổ khỏi người Mặt Rõ, điều duy nhất có thể làm là xử lý sạch sẽ những tâm nguyện níu giữ Mặt Rõ ở lại cõi trần, rồi đem an táng đàng hoàng.

Gánh vác quá nhiều, gã không chết nổi.

Ngụy Khiêm vẫn sống trong u ám chết lặng, mỗi ngày đến hộp đêm làm đả thủ, cầm tiền của Nhạc ca, giấu kín oán hận ngày một tăng lên trong lòng, chỉ có đêm khuya tĩnh mịch, một mình mở mắt

nhìn trần nhà, gã vẫn nhắc nhở mình hết lần này đến lần khác, rằng sớm muộn cũng có một ngày gã phải lấy mạng Nhạc Hiểu Đông.

Sau đó xốc lại tinh thần đi bàn với Tam Béo xem phải lo liệu tang ma cho Mặt Rỗ như thế nào, có cần cho mẹ Mặt Rỗ biết hay không, khi nào thì đón bà xuất viện.

Mỗi mình Ngụy Chi Viễn nghỉ đông ở nhà im lặng bầu bạn, tốt xấu gì cũng là một vật sống biết thở.

Chỉ Ngụy Chi Viễn mới có thể cho Ngụy Khiêm cảm nhận được một chút sức sống – nó bé tí như vậy, vẫn chưa biết gì cả, còn có tương lai phía trước, và vẫn phải một lòng một dạ y lại mình.

Ngụy Khiêm nuôi Ngụy Chi Viễn, cũng lấy được chút hi vọng ít ỏi từ thằng bé, gã khắc cốt ghi tâm hiểu ý nghĩa của câu “sống dựa vào nhau”.

Tam Béo qua chơi, mới đầu còn sững sốt hỏi sao không thấy Tiểu Bảo với bà Tống đâu, sau khi bị Ngụy Khiêm nổi điên nạt cho một trận thì lập tức hiểu rõ, không nhắc lại việc này nữa.

Khoảng thời gian ấy, không ai dám nhắc đến Tống Tiểu Bảo trước mặt Ngụy Khiêm.

Bầu không khí trong nhà nặng nề rất nhiều ngày rồi, ngay cả cơm nước Ngụy Khiêm cũng bắt đầu ăn cho có, Tam Béo sợ gã để mình chết đói, liền đến nhà gã mỗi ngày y như thích bị ngược đãi vậy, làm một người giúp việc nhần nhục chịu khó đỡ trề nấu cơm, bảo đảm ti vi mở các tiết mục giải trí hài hước suốt hai mươi bốn tiếng.

Tiếc rằng hiệu quả không tốt chút nào, ti vi càng lắm trò vui thì hiện thực có vẻ càng lạnh lùng hơn.

Thầy Mã Tam Lập trong ti vi đang nói “Đùa thôi”, Tam Béo ngồi một mình trên ghế cười ngặt nghẽo khiến đám thịt mỡ nung núc phải rung lên, Ngụy Chi Viễn vừa hơi nhếch môi thì chợt nhớ lúc quay đầu lại thấy nét mặt anh hai thần thờ, vì thế cũng nhin cười theo, trưng ra biểu cảm hờ hững tương tự.

Hai anh em nhà này một lớn một nhỏ, đều đang dùng nét mặt khi đi thăm mộ để nghe tấu nói, gây mất hứng y như nhau.

Tam Béo càng cười càng lạc lõng, cuối cùng nụ cười hóa thành gượng gạo, bắt đắ dĩ đành phải ngậm miệng, dù vui hơn thì cũng hoàn toàn vô vị.

Ngụy Khiêm im lặng một lúc, rồi châm thuốc quay ra đứng cạnh cửa sổ, người gã nồng nặc mùi thuốc, Tam Béo nói gã sắp biến thành một cái ống khói vừa cao vừa gầy mất rồi.

Mà Tống Tiểu Bảo trở về chính vào lúc này.

Ngụy Khiêm cho rằng đời này không còn được gặp lại Tiểu Bảo nữa, thế nên lúc mở cửa nhìn thấy nó, phải mất đến nửa phút chưa kịp phản ứng.

Biểu hiện khi gã chưa kịp phản ứng chính là mặt không cảm xúc, khiến Tống Tiểu Bảo càng hoảng sợ, con nhỏ y như phạm tội tày trời đáng tru cữu tộc, rụt rè gọi một tiếng “anh”, nó đeo cặp sau lưng, dùng tư thế sấm hồi cầm đụng đến ngực đứng lẻ loi ngay cửa.

Lý trí của Ngụy Khiêm lúc này mới bí mật quay lại từ từ, gã lập tức nhìn lướt ra bên ngoài, không thấy bà già ngu ngốc chết toi kia đi theo, xem ra Tống Tiểu Bảo lén chạy về một mình.

Trong lòng gã cuối cùng đã bắn pháo hoa bùm bùm không thềm kiêng dè.

Ngụy Khiêm chậm rãi ngồi xổm xuống, ngang tầm mắt với Tiểu Bảo, đỡ hai bả vai gầy gò bé teo của nó mà hỏi: “Sao mày... khụ, về đây?”

Ngụy Khiêm cố hết sức không muốn phản ứng mạnh như thế, nhưng vẫn không thể nói hết nguyên câu, giữa chừng đã đổi điệu, gã đành phải hắng giọng, kéo dài ngữ âm, khiến giọng điệu nghe gần như là dịu dàng vậy.

Tổng Tiểu Bảo: “Em nhớ anh hai...”

Ngụy Khiêm làm bộ trầm tư cúi đầu, hơi nhắm mắt lại không để con bé nhìn thấy, chỉ trong thoáng chốc câu nói của nó đã lôi gã khỏi vũng lầy, gã phát hiện ý nghĩ chán sống cứ lảng vảng mãi bên cạnh mình bỗng chốc tan thành mây khói như kỳ tích.

Gã không biết phải làm sao để bày tỏ tâm trạng thất thường. Bé Tiểu Bảo quay một vòng? Hay ôm nhau khóc lóc một hồi? Ngụy Khiêm cảm thấy cách nào mình cũng không làm được, nên gã chỉ im lặng đứng dậy, bâng quơ nói: “À.”

Trừ chữ này thì dường như gã không nghĩ được gì khác, gã mở rộng cửa để Tiểu Bảo vào nhà, thấy nó không dám động đậy mới nhớ bổ sung thêm một câu: “Thế thì vào đi.”

Tiểu Bảo biết mình là một tên phản bội, không ngờ anh hai còn chịu chấp nhận, lập tức được thương mà sợ.

Nó nơm nớp bước vào nhà, trước tiên thờ phào như được đại xá, đồng thời, thấy thái độ của anh hai dường như là sao cũng

được, trong lòng Tiểu Bảo lại mừng rỡ khôn tả, với logic ngây thơ mà chưa phát triển, nó vui mừng vì mình trở về kịp thời, chưa biết chừng muộn vài hôm là anh hai quyết định khỏi cần mình luôn.

Tiểu Bảo đến gần Ngự Khiêm, tức khắc ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc gay mũi, nó xưa nay cực ghét mùi thuốc, không nhịn được dụi mũi, có điều chẳng dám nói ra vì sợ anh hai đổi ý không cho mình vào nhà nữa.

Ngự Khiêm lại nháy bèn nhìn thấy.

Gã khom lưng lấy một bộ quần áo mới trong tủ, bảo Tam Béo: “Trong nồi còn cơm chiên không? Ông lấy cho nó một chén đi.”

Tam Béo ở bên quan sát cả hai, thở dài vấy tay gọi Tống Tiểu Bảo đến trước mặt, hiền lành sờ đầu nó, nhìn Ngự Khiêm một cái rồi thuận miệng hỏi: “Mày đi đâu vậy?”

Ngự Khiêm: “Tôi đi tắm.”

Tam Béo: “Chưa đến giờ ngủ mà mày tắm làm gì? Với cả nấu nước chưa?”

Ngự Khiêm: “Chưa, tôi dùng nước lạnh.”

Tam Béo: “Mùa đông mà đi tắm nước lạnh, mày khùng hả?”

Ngự Khiêm cầm quần áo đẩy hẳn ra, thoát khỏi trạng thái xác không hồn lúc trước bằng tốc độ ánh sáng, khôi phục sự ngang ngược và khốn nạn nhất quán: “Tôi thích đó, ông kêu quang quác như gà mái mẹ làm gì? Muốn đẻ trứng hả?”

Tam Béo: “... Đúng đó, thì sao?”

Ngụy Khiêm liếc hắt: “Nhìn đi, mai hẵng đẻ.”

Tam Béo: “...”

Tam Béo phát hiện với nội tâm đơn giản và bộ não phẳng lì như quả trứng gà của mình, thật sự chả theo kịp cảnh giới tư tưởng của cậu ấm Ngụy.

Thật ra thì cách nghĩ của Ngụy Khiêm không phức tạp lắm, gã chỉ sợ mùi thuốc trên người làm em gái bị ngộp.

Và... gã chỉ nhất thời không dám tin, hơi bại não mà thôi.

Tiểu Bảo là em ruột của gã, trên thế giới này chỉ còn lại một chút máu mủ trên người con nhỏ là dính dáng với gã, gã nuôi nó từ khi chưa dài bằng cánh tay mình, nuôi mãi đến chừng này.

Tình cảm sâu đậm nhường nào thì ngay chính gã cũng không nói rõ được, đôi lúc nó giống em gái gã, nhưng càng giống con gái gã hơn.

Ngụy Khiêm gửi gắm cả thời thơ ấu và thiếu niên vào Tiểu Bảo, gã thà bỏ mạng cũng không nỡ bỏ nó.

... Cho dù Tống Tiểu Bảo là một con ranh thói tha ăn cây táo rào cây sung.

Ngụy Khiêm giật mình vì nước lạnh, thầm nghĩ: mình hèn tới mức nào?

Tiểu Bảo lấp bắp gọi Ngụy Chi Viễn một tiếng: “Anh ba.”

Ngụy Chi Viễn thấy con nhỏ là bực, không muốn đếm xỉa, một mặt thương anh hai, một mặt...

Nó đứng ngoài quan sát cuộc trao đổi của anh hai và Tiểu Bảo, anh hai không tỏ rõ, thế nên Tiểu Bảo hiểu sai ý, Tam Béo không biết, chỉ có một mình nó chẳng hiểu vì sao mà lại sáng tỏ, để rồi càng thêm mất vui.

Đột nhiên, Ngụy Chi Viễn tự dưng phát hiện, tranh giành tình cảm mới là đường lối đúng đắn của cuộc đời.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 18

Suốt hai ngày liền Ngụy Chi Viễn kiên quyết không nói một câu với kẻ địch là Tống Tiểu Bảo, chỉ cần Ngụy Khiêm ở nhà thì thằng bé mỗi ngày đều ra vào theo gót gã.

Mỗi lần Ngụy Khiêm quay người lại, nó đều vấp phải chân, Ngụy Khiêm bị theo đuôi phát bực, nhưng gã cũng biết vì sao Ngụy Chi Viễn kỳ cục như vậy, cho nên không muốn nổi giận với nó.

Vì thế Ngụy Khiêm hiếm khi giảng hòa ba phải: “Chơi với nhau đừng đánh lộn.”

Thánh chỉ đã ban, Ngụy Chi Viễn không làm gì được, đành phải tạ chủ long ân, chất chứa oán hận một lần nữa qua lại với Tống Tiểu Bảo.

Ngụy Chi Viễn tranh giành tình cảm, quả thực Tống Tiểu Bảo thúc ngựa cũng chẳng theo kịp – về mặt này thì nó thật sự rất thiếu đầu óc nên đành chịu thôi.

Thí dụ như Ngụy Khiêm đẩy cửa tiến vào, có thể thấy thằng bé đang một mình cầm củi quét nhà lau bàn, Tiểu Bảo có mắt không trông ngồi trên sofa xem ti vi, làm như mọc mắt trên mặt chỉ dùng để thở thôi vậy. Con nhỏ vừa trở về, Ngụy Khiêm cũng không muốn hục hặc với nó, chỉ nói hai câu không cảm xúc, nhưng đối lập rõ ràng là gã thưởng cho Ngụy Chi Viễn thêm mười đồng làm tiền tiêu vặt.

Tổng Tiểu Bảo ghen tị, hôm sau mới sáng sớm đã dậy hí hục tổng vệ sinh nhà cửa, trước buổi trưa đã nhanh nhẹn làm xong, Ngụy Chi Viễn nhìn vào thật tình chỉ muốn cười khẩy. Quả nhiên – đến tối Ngụy Khiêm quay về, căn bản chẳng chú ý nhà cửa đã sạch sẽ hẳn.

Lại thí dụ như ban đêm Ngụy Khiêm tắm xong, đi khắp nơi tìm tất bản mình cởi ra, định thuận tay đem giặt, kết quả là thấy Ngụy Chi Viễn đang vắt đôi tất đã giặt sạch lên sào phơi quần áo. Hôm ấy, Ngụy Chi Viễn vẩy đuôi hưởng thụ anh hai xấu hổ sờ đầu khen ngợi mình.

Tổng Tiểu Bảo vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét, liền bắt chước làm theo, bữa sau nó thò tay đến cái quần lót anh hai thay ra, bị Ngụy Khiêm đỡ mặt tới mang tai giặt lấy, đồng thời... nhận được một tiếng quát như bị giẫm trúng đuôi: “Mày sờ vào làm gì hả?”

Đủ thấy cuộc đời này thật là bất công biết mấy – Ngụy Chi Viễn và Tổng Tiểu Bảo lại thuộc về cùng một loài mới đau chứ.

Bà Tổng vừa phát hiện Tiểu Bảo mất tích liền biết ngay nó lại về chỗ “thằng ranh lưu manh” rồi.

Cách khu ổ chuột bọn Ngụy Khiêm ở không xa, có một ký túc xá tập thể của tư nhân, chia ra nam nữ, chuyên dành cho những người vào thành phố làm công nhân viên ở trọ, mỗi người một phòng một ngày – nếu Tiểu Bảo và bà nội ngủ cùng nhau thì hai bà cháu chỉ cần trả tiền cho một người thôi.

Bà Tổng vốn định tích góp ít tiền rồi đưa Tiểu Bảo đi tìm nhà cấp 4 thuê một phòng, nếu không được thì dẫn Tiểu Bảo về quê.

Nào ngờ vừa đưa ra ý kiến “về quê” này thì Tiểu Bảo chạy mất, con bé rất cuốc không nỡ xa ngôi nhà mình ở gần mười năm.

Từ khi nó về, mỗi ngày bà Tổng đều lén lút đến lảng vảng một vòng gần đó, muốn nhân lúc Ngụy Khiêm ra ngoài lén ngó Tiểu Bảo một cái.

Đã đến cuối năm, mùa đông lạnh lẽo, trong phòng ngủ dành cho nữ công nhân có một cô gái trẻ không may bị bệnh lao dễ truyền nhiễm, ngay lập tức mọi người đành phải chuyển nhà tập thể, một mặt sợ bóng sợ gió cảm nhận xem mình có triệu chứng như ho khan và sốt nhẹ hay không.

Bà Tổng cũng vác hành lý dọn đi.

Bà lão đi trong thành phố quá hỗn tạp này, bắt gặp một người đàn ông lang thang sắp chết cồng ở dưới một vòm cầu, bà lão dừng chân một lúc, thấy người kia sắp đông cứng lại rồi mà mãi chẳng có ai thèm để ý tới, tận đến buổi chiều mới có một đôi vợ chồng trung niên đứng lúc đi ngang qua xuống xe xem thử, sau đó báo cảnh sát.

Xe cảnh sát nhanh chóng đến chỗ người này đi, bà Tổng nghe người qua đường bàn tán, biết nếu ông ta có thể sống sót, thì có khả năng sẽ bị đưa đến Sở thu nhận dân lang thang, hoặc sẽ bị trục xuất về quê cũ.

Quê cũ...

Bà Tổng ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la mà u ám trong thành phố phương Bắc này, thầm nghĩ: sắp đến Tết rồi, sao mình không về quê đi?

Nhưng một bà lão cô đơn một mình đón Tết, có tính là Tết không?

Bà Tống cúi đầu, quệt nước mũi muốn đông lại, quyết tâm khỏi cần mặt mũi gì nữa.

Mà Tống Tiểu Bảo rút cuộc cũng thò tay ra ngoài đúng như sự mong đợi của mọi người.

Hôm ấy là ngày hai mươi ba tháng Chạp, Tết ông Táo, Ngụy Khiêm xách sổ kẹo mạch nha hình quả dưa(1) và nhân sủi cáo về nhà, liền nhìn thấy cửa nhà hỗn loạn hết cả, bên trong là một cuộc chiến tranh không tiếng động.

Tống Tiểu Bảo tham lam, không buông được ông anh hai nuôi nấng mình từ nhỏ, cũng không bỏ nổi bà nội máu mủ ruột rà, cho nên khi bà nội quệt nước mắt đến tìm, nó vẫn để bà vào... Dù mọi chuyện xảy ra trước đó đã đủ để nó hiểu cuộc chiến căng thẳng giữa bà và anh.

Anh hai còn chưa về, Ngụy Chi Viễn vẫn như người vô hình không nói tiếng nào đã nổi điên lên trước.

Kể từ khi Tiểu Bảo nhận anh ba và không khiêu khích nữa, Ngụy Chi Viễn vẫn đối đãi không tệ, hầu như chưa từng trở mặt, giống như một cách xưng hô có thể làm cho con nít biết khiêm nhường và chú ý – không tính đến cuộc chiến tranh lạnh mấy hôm trước, Tống Tiểu Bảo tự nhận là mình đuối lý.

Cho nên Tiểu Bảo không ngờ Ngụy Chi Viễn phản ứng mạnh như vậy, nó hệt như chó dữ bị xâm phạm lãnh địa, hùng hổ nhìn bà Tống và Tiểu Bảo ở ngoài cửa.

Hể hai bà cháu có tí tẹo phản ứng tính vượt ranh giới là nó liền chuẩn bị lao tới sống mái một trận.

Bà Tổng vẫn ngửa mặt với Ngụy Khiêm, nhưng không có ý kiến gì với Ngụy Chi Viễn – Ngụy Chi Viễn chỉ là một đứa trẻ, ngoại hình xinh xắn, tính cách cũng không đáng ghét, thoạt nhìn còn dễ thương hơn Tiểu Bảo chuyên môn ồn ào.

Mới đầu bà Tổng đứng ở cửa muốn nói lý lẽ, tiếc rằng Ngụy Chi Viễn chẳng thèm nghe một câu, ánh mắt hung ác thậm chí thù hận bắn ra từ một bé trai mới lớn bằng này, có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Bà Tổng không định giải quyết vấn đề trong hòa bình nữa, cất một bước vào cửa, bỏ hành lý xuống.

Ngụy Chi Viễn giật túi đồ ném ngay ra ngoài không thèm nề nang. Nó còn thấy chưa đủ, lập tức bắt đầu ném cặp sách lẫn đồ đạc Tổng Tiểu Bảo để trên bàn, vứt tất cả vung vãi ra ngoài, nó lại chạy vào phòng ngủ, ném hết chăn gối của Tiểu Bảo trên giường.

Nếu Tổng Tiểu Bảo không tồn tại thì tốt rồi, nếu hai bà cháu nhà này đều không tồn tại thì tốt rồi – Ngụy Chi Viễn bị sự phẫn nộ làm mất trí, trong lòng chỉ còn đúng một câu này.

Tổng Tiểu Bảo muốn đẩy nó, lại bị Ngụy Chi Viễn dễ dàng đẩy ngã phịch mông xuống đất.

“Đồ phản bội!” Nó chỉ mũi Tổng Tiểu Bảo, không nhắc đến sự cầu khẩn của mình, định ra một tội danh đảng hoàng cho con bé trước, hòng che giấu lòng mình theo bản năng: “Mày là đồ phản bội!”

Tổng Tiểu Bảo ban đầu còn muốn biện bạch: “Em không có phản bội, đó là bà nội em mà.”

Ngụy Chi Viễn: “Tao nhỏ toẹt! Rõ ràng là một mụ phù thủy không biết xấu hổ!”

Tổng Tiểu Bảo nghe thế, lập tức cũng giậm chân nói: “Mày mắng bà nội tao? Một thằng khốn nạn như mày có tư cách gì mà mắng bà nội tao? Đây là nhà tao! Anh tao! Bà nội tao! Mày không phải người nhà tao! Mày cút đi!”

Ngụy Chi Viễn sửng sốt, thoáng chốc không thốt được gì.

Nó nguội lại từ trong sự phẫn nộ mạnh, ý thức được rằng Tổng Tiểu Bảo nói chẳng sai chút nào.

Ngụy Chi Viễn hầu như đã quên mất, đây quả thật không phải nhà nó, Ngụy Khiêm quả thật không phải anh ruột của nó, và nó quả thật cũng chẳng có tư cách quyết định vấn đề cho ai vào với không cho ai vào.

Sự hùng hổ lập tức tan thành mây khói, thằng bé im lặng đứng đó, khuôn mặt thoát chốc đỏ bừng, không rõ là phẫn nộ hay nhục nhã.

Trong chớp mắt, lòng tự tôn của thằng bé đã bị đập tan tành.

Tổng Tiểu Bảo buột miệng nói một câu, rồi ngay lập tức hối hận, song sự ngu ngốc trời sinh trong cách đối nhân xử thế một lần nữa chiếm thượng phong, tuy hối hận nhưng không biết làm sao cho được, đành phải giữ vẻ mặt bốc đồng quật cường mà đứng nguyên tại chỗ.

Hai đứa trẻ đồng thời lặng im một phút, sau đó Ngụy Chi Viễn chẳng nói chẳng rằng lướt qua nó bỏ ra ngoài.

Tổng Tiểu Bảo rót cuộc cảm thấy sự bất thường, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Anh ba.”

Ngụy Chi Viễn thậm chí không thèm dừng bước.

Nó tay không cầm đầu đi ra ngoài, với quyết tâm thê lương gần như đập nổi dìm thuyền.

Ngụy Chi Viễn cắn răng nghĩ: đi thì đi, chẳng sao hết, cùng lắm là tiếp tục vào bãi rác đánh nhau với chó hoang để giành giật thức ăn, dầu thế nào thì chắc chắn vẫn tốt hơn trước kia, nó đã thêm ba tuổi, tự cảm thấy đã là một người đàn ông rồi, đừng nói chó hoang, dù đụng trúng người lớn xấu xa, nó cũng có thể dùng ống tuýp đánh bại...

Sau đó gió hắt hiu sông Dịch lạnh tê(2) mà lao đầu vào lòng một người.

Người nọ ôm nó từ sau lưng, mùi thuốc lá rẻ tiền quen thuộc truyền đến, khiến tâm trạng Ngụy Chi Viễn thoáng cái đã xảy ra biến hóa mà chính bản thân cũng khó lòng hiểu nổi – trong chớp mắt nó đã từ một người đàn ông dũng cảm tiến lên biến thành một đứa trẻ tội thân.

Ngụy Chi Viễn vùi mặt vào lòng Ngụy Khiêm, bám chặt lấy gã, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, không cho anh hai vào, cũng chẳng chịu ngẩng đầu, nó cố gắng kiềm chế không khóc, hai tay nắm áo khoác của Ngụy Khiêm nhăn nhúm lại.

Ngụy Khiêm vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hành lý và đệm chặn lộn xộn trong hành lang, sắc mặt bà Tống từ xấu hổ chuyển thành đề phòng... và cả Tiểu Bảo đang sợ hãi nhìn mình.

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi, muốn đập chết bà già này, nhưng Tiểu Bảo... em gái cưng của gã khó khăn lắm mới quay về.

Gã sợ ném chuột vỡ đồ.

Ngụy Khiêm hiểu, nếu mình muốn giữ Tiểu Bảo lại thì nhất định phải nhượng bộ bà già thôi tha ồm tong ồm teo, không có của cái gì... Dù cho khúc mắc trong lòng gã to bằng nắm tay, chỉ hận không thể chọc thủng ngực để lao ra.

Gã khoác lác rằng cả đời dù có thấp kém như bùn, cũng tuyệt đối không cúi đầu trước ai... Cho đến khi em gái gã dùng đôi mắt đắm lệt, ép gã thỏa hiệp lần đầu tiên từ lúc sinh ra.

Giằng co một lúc lâu, Ngụy Khiêm rút cuộc đẩy nhẹ vai Ngụy Chi Viễn một cái, thằng bé không chịu động đậy, vì thế Ngụy Khiêm hơi mạnh tay hơn, bẻ cằm nâng đầu Ngụy Chi Viễn lên.

Gã thiếu niên thờ dài, lấy một viên kẹo to nhất trong cái gói giấy, đút vào miệng Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn lờ mờ liếm thử, phát hiện là ngọt, nó thích ăn ngọt, nhưng không thích loại ngọt gắt như món kẹo này, vậy nên dùng đầu lưỡi đẩy sang bên làm má phồng lên, nó dùng răng tách rời kẹo với lưỡi, chờ từ từ tan ra.

Rồi Ngụy Khiêm nhét bọc ni lông và gói giấy trong tay vào lòng nó, thò hai tay xuống dưới nách xách nó lên như một chú mèo con mà bế vào nhà.

“Giúp tao rửa đồ, tối nay chúng ta ăn sủi cảo.” Ngụy Khiêm nói, cố ý lờ đi sự thật rằng trong nhà còn hai người khác, thái độ gần như dịu dàng hỏi Ngụy Chi Viễn, “Kẹo ngon không?”

Ngụy Chi Viễn hơi do dự rồi gật đầu, lát sau thằng bé lén đưa viên kẹo nằm ngoài hàm răng về miệng, liếm thử thấy cũng được, không khó nuốt lắm.

Ngụy Khiêm không để ý đến bà Tống, cũng không ngăn cản Tiểu Bảo cho bà lão vào, càng không giúp Tiểu Bảo nhặt đồ đạc.

... Có điều khi bà Tống gượng gạo đi vào bếp, quan sát phản ứng của gã giầy lát rồi thử bắt tay vào bấm nhân bánh, gã cũng chẳng nói gì.

Ngụy Chi Viễn khó bình tâm, Tống Tiểu Bảo vẫn còn lo sợ, mà một người lớn với một thiếu niên hầu như có thể coi là người lớn còn lại đã đạt được hứa hẹn ngầm kỳ lạ – cả hai không hẹn mà cùng giữ nguyên vẻ hòa bình bên ngoài, không ai thua cũng chẳng ai thắng.

Bà Tống rốt cuộc vẫn không thể cướp cô cháu cưng khỏi tên lưu manh thói tha, mà Ngụy Khiêm cũng chỉ đành bấm bụng khoan nhượng cho một mục khom già đáng ghét vào ở trong căn nhà vốn không rộng của mình.

Hai người dù thường xuyên chạm mặt nhưng đều coi đối phương như không khí một cách hoàn hảo, chẳng ai thèm đếm xỉa tới ai.

Tối đó Tống Tiểu Bảo lúng túng xin lỗi Ngụy Chi Viễn, Ngụy Chi Viễn liếc thử nét mặt Ngụy Khiêm, cố gắng ra vẻ không so đo.

Việc này coi như qua, Tiểu Bảo vẫn là em út, Tiểu Viễn vẫn là anh ba, sau đó thỉnh thoảng chúng cũng chụm lại so đáp án bài tập trong kỳ nghỉ đông.

Trước kia chúng luôn cùng làm bài tập trong phòng Tống Tiểu Bảo, ở đó có bàn học và một cái giá sách nhỏ giản đơn, nhưng từ sau hôm ấy, Ngụy Chi Viễn không còn vào phòng nữa.

Nó dọn hết sách giáo khoa lẫn vở bài tập ra ngoài, dùng hai miếng giấy cứng đệm vào một cái bàn nhỏ chân hơi cộc cạch bình thường không hay dùng ở trong phòng khách, từ nay đóng đô luôn ở đó.

Ngụy Khiêm hiểu rõ hết, liền mặc kệ nó.

Sau đó Tiểu Bảo hơi lớn hơn, không còn vô tâm vô tư như vậy nữa, bắt đầu biết tính toán một chút, từng năm lần bảy lượt viện các lý do muốn để Tiểu Viễn vào, tiếc rằng Ngụy Chi Viễn hoàn toàn không mắc mưu, mãi đến khi họ chuyển khỏi khu ổ chuột có lịch sử lâu đời này, Ngụy Chi Viễn cũng không còn đặt chân vào căn phòng đó một bước nào nữa.

—

Kẹo mạch nha hình quả dưa dùng cúng ông Táo, để khi lên trời bẩm báo ông nói ngọt chút, ngoài ra cũng có ý dán miệng ông lại cho khỏi lảm lời.

Câu này là của Kinh Kha trước khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng. Nguyên văn: Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 19

Khoảng thời gian ấy Ngụy Khiêm về nhà càng ngày càng muộn, khi đi theo Nhạc ca, gã phải “xã giao” không ít.

Trước kia những việc này có thể chối là Ngụy Khiêm đều chối hết, nhưng sau khi Mặt Rõ chết, gã đã sinh ra ý nghĩ không đội trời chung một mắt một còn với Nhạc ca, đương nhiên phải bình tĩnh ẩn nấp bên cạnh hắn ta, tìm kiếm đủ sự tín nhiệm.

Hơn nữa bầu không khí trong nhà quả thật cũng lạ lùng lắm cơ, Ngụy Khiêm chẳng muốn trở về chút nào.

Bầu không khí lạ lùng này kéo dài mãi đến tháng Ba năm đó, khi Ngụy Chi Viễn và Tiểu Bảo đều đã tựu trường.

Một ngày trong tháng Ba dương lịch chính là mừng hai tháng Hai, tết Long Sĩ Đầu, còn gọi là tết Thanh Long, cái rét năm nay rất khắc nghiệt, sắp sang xuân mà trời lại đổ tuyết mịn mù như muốn nhấn chìm cả thành phố.

Ngụy Khiêm như thường lệ theo Nhạc ca đi tiếp khách, lại có vẻ thiếu tập trung, không ngừng cúi đầu nhìn “cục gạch” Nhạc ca mới mua cho, giữa buổi tiệc rượu cục gạch của gã bỗng đổ chuông, Ngụy Khiêm vừa nhận điện thì lập tức tái mặt.

Nhạc ca nghiêng đầu nhìn gã, hỏi: “Sao vậy?”

Ngụy Khiêm hạ giọng nói: “Em gái em bị bệnh, Nhạc ca, trẻ nhỏ sốt cao dễ có chuyện, em... em muốn về xem sao.”

Nhạc ca dường như không vui lắm, nhưng dù sao vẫn nể mặt gã, thuận miệng nói: “Hay để anh tìm mấy người giúp chú?”

Ngụy Khiêm vội nói: “Không cần đâu ạ, em về xem thử rồi quay lại ngay.”

Nói xong Ngụy Khiêm đứng dậy, trước tiên xin lỗi mọi người, sau đó không đợi người ta có phản ứng đã dùng cạnh bàn khui bia, tu hết nguyên một chai, xem như nể mặt Nhạc ca.

Trong tiếng khen ngợi của một đám du côn lớn bé, Ngụy Khiêm cung kính khom lưng, nói khẽ: “Tài xế và xe em đều đã gọi sẵn cho anh, là con ‘chống đạn’ kia, em có bảo tài xế mở sẵn điều hòa rồi.”

Nhạc ca vui vẻ ra mặt phát tay: “Thôi đi đi.”

Ngụy Khiêm không làm việc thì thôi, hễ nhận thì dường như luôn gãi đúng chỗ ngứa. Nhạc ca thâm nghĩ, không phải vô cớ mà mình chú ý gã, cậu thiếu niên này có lòng hăng hái, có thể quên mình, có thể giữ thể diện, nhưng cũng không phải loại người lỗ mãng chỉ biết lao lên trước, Ngụy Khiêm có sự láu cá riêng của bản thân, biết làm sao để giữ gìn thể diện, cũng biết cách nể mặt người khác nữa.

Ngụy Khiêm ứng phó những người này xong liền vội vã chạy về, còn chưa tới nhà đã thấy bà Tống đang cố sức cõng Tiểu Bảo, bước nông bước sâu đi giữa tuyết đổ mịt mù, Ngụy Chi Viễn đi bên cạnh che ô, tuyết làm ướt sũng nửa người thằng bé.

Bà Tống dù sao cũng cao tuổi rồi, lại không biết gọi xe, lưng bị Tiểu Bảo đè còng xuống, khói trắng hỏn hển thở ra bay giữa tuyết

lạnh thấu xương.

Ngụy Khiêm sai bước đến đỡ lấy Tống Tiểu Bảo, đưa tay sờ thử thấy nóng hầm hập, gã lập tức cởi áo khoác quần lên người con bé rồi bế thẳng đến bệnh viện.

Tiểu Bảo gần đây đổi chỗ ở liên tục thành thử bận túi bụi, thêm sự thù hằn mà người mù cũng thấy giữa bà nội và anh hai, cùng khúc mắc khó tiêu của Tiểu Viễn với nó, nhất thời áp lực tâm lý trĩu nặng hơn bao giờ hết.

Trong lòng Tiểu Bảo chưa bao giờ chứa đựng nhiều chuyện như vậy, vừa vặn ở trường bắt đầu lây lan vi-rút cảm cúm, thế là mắc bệnh luôn.

Tuyết mịn mù ngoài trời như dự báo một mùa đông không kết thúc, giường bệnh bằng sắt lạnh lẽo không sao làm ấm được, gió Tây Bắc “vù vù” đập vào cửa sổ, Tiểu Bảo nằm truyền dịch với khuôn mặt đỏ bừng.

Ba người khác trông rất thảm hại.

Bà Tống không có kinh nghiệm gì, những việc như lấy số, đưa con bé đi kiểm tra, thử máu, làm thủ tục nằm viện... trước đó đều do Ngụy Khiêm lo, bà lão không xen mồm, mà cũng chẳng hiểu gì để xen vào cơ. Bà lão bao lâu nay ở trước mặt Ngụy Khiêm đều y như một tràng pháo đốt là nổ, gần như có thể đại diện cho sức chiến đấu cao nhất của các bà già nông thôn, lúc này lại có vẻ bất lực mà yếu ớt.

Đôi mắt hơi mờ của bà luôn không thể tự chủ nhìn các bác sĩ và y tá thi thoảng qua lại, ngồi chờ trên chiếc ghế dài trong hành lang,

bất chấp tuyết tan làm toàn thân sưng nước, chỉ dám ngồi ngay mép, mỗi lần có ai vô ý tới gần là sẽ đứng bật dậy như học sinh tiểu học phạm lỗi, tay vô thức cọ xát ống quần ướt nhẹp, để lộ mu bàn tay bởi thiếu chăm sóc mà thô ráp nứt nẻ.

Ngụy Khiêm thu xếp ổn thỏa cho Tống Tiểu Bảo thì đã rất khuya rồi, gã nhìn một già một trẻ đi theo, mặc áo khoác ra khỏi bệnh viện, mua hai bát mì nước nóng hồi từ một quán nhỏ sắp đóng cửa ở gần đó, bỏ bịch xách về, hạ mình đặt một bát trước mặt bà Tống, bát còn lại đẩy cho Tiểu Viễn, thấp giọng nói: “Ăn đi.”

Ngụy Chi Viễn: “Anh hai, anh ăn trước đi.”

Ngụy Khiêm khoát tay, móc gói thuốc ra rồi lại nhét vào, quay người đi tìm bác sĩ.

Ngụy Khiêm chờ hai bà cháu ăn xong, thấy tuyết bên ngoài không biết ngừng rơi tự khi nào, liền đưa ô cho Ngụy Chi Viễn, nghĩ qua rồi lại lấy hai trăm đồng trong túi cùng nhét cho nó: “Muộn lắm rồi, hai bà cháu về đi, xuống dưới lầu gọi xe, ném thử cảm giác ‘ngồi xe’ xem sao, số còn lại thì dùng trong mấy ngày tới, bác sĩ nói Tiểu Bảo phải nằm viện vài hôm.”

Ngụy Chi Viễn: “Anh không về à?”

Ngụy Khiêm: “Ừ, tao ở lại trông con bé.”

Ngụy Chi Viễn lén bấu môi, cúi đầu nhìn mũi giày, nói không xuôi lắm: “Thế em cũng không về.”

Ngụy Khiêm dịu giọng nói: “Mày ở đây thì làm được gì, đừng để bị cảm nột, ngoan ngoãn về nhà đi.”

Ngụy Chi Viễn cố chấp không lên tiếng.

Nó thật sự không muốn ở một mình với bà già kia, nếu không cũng chẳng cự nự như vậy, thật ra Ngụy Chi Viễn biết, anh hai dụ giọng tối đa được hai câu rượu, tới câu thứ ba là mất kiên nhẫn rồi.

Quả nhiên, Ngụy Khiêm sầm mặt quát tháo: “Câm miệng và cút về nhà, đừng ở đây thêm phiền cho tao!”

Quát mắng xong, Ngụy Khiêm đưa tay sờ đầu nó, phát hiện đã khô, liền thúc giục: “Đi mau đi, trong nhà có rế bản lam đấy, về nhà tự ngâm nước mà uống.”

Bà Tổng ở bên phá lệ mở miệng với dáng vẻ yếu thế: “Thế hay là để tao ở lại cho, tao già rồi, ngủ ít...”

Ngụy Khiêm nhướn mí mắt liếc nhìn bà lão, không thêm khách sáo: “Bà? Bà thì làm được gì?”

Bà Tổng: “...”

Ngụy Khiêm cười khẩy, quay người mở cửa phòng bệnh, tỏ ý bảo hai bà cháu “cút mau”.

Bà Tổng do dự đi ra ngoài, không nhịn được lại quay đầu bảo: “Thế... sáng mai mà đừng mua đồ ăn ngoài, tao nấu sẵn đem đến cho...”

Lần này Ngụy Khiêm thậm chí không buồn nâng mí mắt lên, mặt mày lãnh đạm như tự động bịt tai khỏi nghe.

Ngụy Chi Viễn ủ rũ đi theo bà Tổng vài bước.

“Khoan đã.” Ngụy Khiêm đột nhiên nhớ ra điều gì, mở miệng gọi nó lại.

Ngụy Chi Viễn lập tức vui vẻ chạy về như được chúa triệu.

Ngụy Khiêm khom lưng, dán sát vào tai Ngụy Chi Viễn, khẽ bảo: “Về nhà đừng quên xin nghỉ giúp con bé, mấy bữa nay... ra ngoài sớm hoặc muộn phải chú ý, cố gắng luôn đi cùng các bạn, nếu có người chặn lại cũng không cần hoảng, hỏi gì thì cứ nói đúng thực tế, đừng lo, bảo với họ là tao vẫn ở trong viện với Tiểu Bảo, sẽ không có ai làm khó mày đâu... Nếu nhà có chuyện gì thì tới thẳng bệnh viện tìm tao, đừng gọi điện thoại, tao không mở máy.”

Ngụy Chi Viễn vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc ngẩng đầu nhìn gã, ánh mắt Ngụy Khiêm trong hành lang không đủ ánh sáng có vẻ đặc biệt thâm trầm, tầm nhìn lạnh lẽo mà bình tĩnh, bên trong dường như có vẻ u ám cuộn trào.

“Ngoài ra mày không biết gì hết, nhớ chưa?”

Ngụy Chi Viễn gật đầu.

Ngụy Khiêm hơi nhướn khóe môi mỏng, ở nơi khuất sáng nở nụ cười mỉm như thật mà giả.

“Tiểu Bảo không sao, chỉ bị cảm cúm chứ chưa kịp chuyển thành viêm phổi, một tuần là khỏi thôi.” Ngụy Khiêm nói, “Lần này con bé bị bệnh khéo lắm...”

Sau đó Ngụy Chi Viễn nhớ lại, anh hai bắt đầu kết thúc chiến tranh với bà nội chính từ đêm hôm nay, mối quan hệ dịu đi, thậm chí về sau còn bắt tay hòa giải... A, sau này nó cũng gọi bà Tống là bà nội như Tiểu Bảo vậy.

Đêm nay xảy ra quá nhiều chuyện, thoát nhìn dường như là bước ngoặt trong vận mệnh của mọi người, vô cùng thần kỳ, nhưng chỉ vài câu thì thăm không rõ của Ngụy Khiêm, thủy chung khiến Ngụy Chi Viễn tin tưởng, đôi lúc xét đến ngọn nguồn mới hay những vận mệnh như kỳ tích đó đều do con người làm ra.

Bệnh của Tiểu Bảo quả nhiên như lời bác sĩ nói, đến nhanh mà đi cũng nhanh, sáng hôm sau nó đã từ sốt cao giảm thành sốt nhẹ, bà Tống đúng hẹn đến từ sáng sớm, đem canh trứng cho Tiểu Bảo, trứng luộc nước trà và cháo thịt nạc cho Ngụy Khiêm.

Trứng có lẽ đã luộc suốt một đêm, mùi vị ngấm vào vừa đủ.

Ngụy Khiêm không khách sáo, nhận lấy ăn ngấu nghiến, phát hiện bà khộm già này cái khác kém cỏi chứ nấu ăn thì rất được.

Tiểu Bảo ăn xong, xốc lại tinh thần nói mấy câu với bà nội, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi, bà Tống vẻ mặt thận trọng ngồi bên, năm lần bảy lượt muốn bắt chuyện, nhưng Ngụy Khiêm lờ tịt, cũng chẳng buồn nể mặt, chỉ hờ hững cầm một quyển tạp chí cũ thiếu trang lật qua lật lại.

Bà Tống hơi lo sợ, hai bên im lặng một hồi, bà rút cuộc đứng dậy nói nhỏ: “Anh nó, vậy mà... vậy mà trưa nay muốn ăn gì, để tao về nấu.”

Ngụy Khiêm không biết tốt xấu cười khẩy: “Lo cho cháu gái bà là được, tôi không cần, tôi chỉ sợ bà bỏ thuốc chuột thôi.”

Bà Tống quắc mắt như lại muốn chửi ầm lên, nhưng môi mấp máy rồi rút cuộc kìm nén, không nói tiếng nào quay người bỏ đi, buổi trưa vẫn nhịn nhục mang cơm cho Ngụy Khiêm.

Một ngày ba bữa, bà lão đều nấu sẵn đem tới, món ăn đa dạng, thấy rõ sự lầy lòng, cơ bản là thích món gì làm món đó, đến ngày thứ ba, Ngụy Khiêm rút cuộc không tiện làm căng lắm, mặc dù như thường lệ chẳng hề nhượng bộ, nhưng dầu sao cũng không chàm chọc nữa – gã ngậm miệng, lời hay lời dở đều không nói.

Bà Tống vừa đi thì Tam Béo tới.

Tam Béo mang trái cây tươi đến cho Tống Tiểu Bảo, lơ đãng trêu nó đôi câu, sau đó kéo áo Ngụy Khiêm nói nhỏ: “Nhóc Khiêm, ra đây, anh Tam có chuyện nói với mày.”

Tam Béo sắc mặt nặng nề, quàng mắt thâm thì, bản mặt bánh nướng đường như hơi mất nước, xém nữa thành cái bánh Roti.

Ngụy Khiêm dặn Tiểu Bảo vài câu rồi đi theo Tam Béo, tìm một lối rẽ vắng vẻ, Tam Béo xách áo Ngụy Khiêm: “Tại sao mày không mở máy? Mày có biết bên ngoài xảy ra chuyện gì không? Mày...”

Ngụy Khiêm nắm tay hắn, giải cứu áo mình, đủng đỉnh nói: “Trời chả sập nổi.”

Tam Béo: “Mẹ kiếp lúc này mà còn làm trò với bố mày, Nhạc Hiểu Đông xảy ra chuyện rồi!”

Ngụy Khiêm nhìn hắn bằng khuôn mặt không cảm xúc.

“Đêm hôm trước, chính là bữa mày đưa Tiểu Bảo đi bệnh viện đó, bọn Nhạc Hiểu Đông uống rượu xong, giữa đường bị người ta tiết hạ, con Cadillac kia nghe nói bị tông lật tại trận... Lúc ấy đám anh em đi theo hắn tức sôi máu, đánh nhau với đối phương ngay giữa đường phố náo nhiệt, mẹ kiếp một đám khốn nạn chớp mắt đã khiến cảnh sát phải chạy đến, một thời gian trước thành phố mới nói

phải diệt trừ xã hội đen, lần này lao vào họng súng, mày nói bọn chúng có ngu không...”

Tam Béo lải nhải một thôi một hồi, Ngự Khiêm lại đột nhiên ngắt lời hắn.

Âm thanh bị Ngự Khiêm nén trong họng, thấp như thì thầm, gã thiếu niên đã hoàn toàn vỡ tiếng xong, giọng trầm thấp tựa tiếng đàn chán chường, giống như có tiếng vọng lại vậy.

Ngự Khiêm hỏi: “Nhạc Hiểu Đông chết rồi à?”

Tam Béo sửng sốt hai giây rồi nhìn Ngự Khiêm đầy khó tin, hồi lâu mới ngơ ngác hỏi: “Không phải, mày... mày biết từ sớm?”

Ngự Khiêm nở nụ cười mỉa mai mà cay nghiệt, anh tuấn vô cùng.

Tam Béo suy tính việc này một lúc, chớp mắt đã vã mồ hôi lạnh: “Mày đóng vai gì trong đây? Mày muốn chết hả Ngự Khiêm! Tại Nhạc Hiểu Đông, hạng tôm tép như chúng ta động vào được sao? Mày...”

Ngự Khiêm giơ ngón trỏ lên môi.

Gã đến gần Tam Béo, lấy gói thuốc lá trong túi, nói nhỏ: “Ông Tam, ông nói đúng, tôi chỉ là hạng tôm tép, chẳng đóng vai gì hết, lúc ấy chưa ăn xong thì tôi đã đi rồi, vừa không biết anh ta đi khi nào, cũng chẳng biết anh ta sẽ đi đường nào, ông nói Nhạc ca mỗi đêm đều đổi chỗ ở mà cũng có thể bị phục kích sao? Lạ lùng quá đi.”

Tam Béo há hốc mồm, nét mặt như vừa bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

“Nhưng biết anh ta chết, tôi yên tâm rồi.” Ngụy Khiêm dùng một tay chống cằm, ngón tay xoa khuôn mặt lõm chồm vài sợi râu, cầm gói thuốc đi ra ngoài, bệnh viện không cho hút thuốc làm mấy bữa nay thêm muốn chết.

Trong vụ án buôn ma túy nghiêm trọng kia, có cả những kẻ thật sự cầm đầu chứ không riêng cừu non thế tội như Mặt Rỗ bị cuốn vào, Nhạc ca chỉ lo thân mình, đến cả người ngoài cuộc cũng hiểu rõ, huống chi những người có dính líu.

Nhạc Hiểu Đông thật sự y như Viên Thế Khải năm đó, vội vàng giậu đồ bìm leo, cắn ngược lại Đoàn Kỳ Thụy, kết quả là nhân dân cả nước đều thống nhất ý kiến đồng ý là ông ta đã ám sát Tổng Giáo Nhân.

Nhạc Hiểu Đông cũng thế, là một âm mưu gia thiện cận, gặp chuyện không lo giữ vững đại cục, chỉ biết phủ mình ra trước, còn phủ chẳng cao minh lắm.

Ngụy Khiêm biết, từ sau vụ việc đó, đã bắt đầu có vô số ánh mắt dõi theo Nhạc Hiểu Đông – bởi vì có người từng đi tìm gã. Gã là đả thủ đang lên dưới trướng Nhạc Hiểu Đông, còn rất thân với Mặt Rỗ đã chết, lập trường tế nhị.

Nhưng Ngụy Khiêm trước mặt không bằng lòng, sau lưng bán đổi phương cho Nhạc Hiểu Đông để tỏ trung thành, cũng để Nhạc Hiểu Đông bởi vì Mặt Rỗ mà hơi nghi ngờ gã được yên tâm.

Không phải tay đàn em đàn độn trung thành một cách ngu xuẩn thì còn ai đến tiền đám Nhạc ca xuống tuổi vàng đây?

Nhạc Hiểu Đông cảm tình con rồng, dù ít nhất một phần mười hai số người trên toàn thế giới cảm tình con này, nhưng hẳn cứ cho rằng mình là độc nhất vô nhị, có tướng đế vương.

Hắn coi ngày mừng hai tháng Hai, Long Sĩ Đầu mỗi năm như ngày Tết, nhất định phải tiệc tùng linh đình, trước khi đi Ngụy Khiêm đã giúp Nhạc ca chuẩn bị sẵn con xe hắn thích – Nhạc Hiểu Đông có mấy con xe xịn, nhưng thích nhất là con Cadillac kia, chỉ bởi vì trên xe từng quay tiểu phẩm của Đài truyền hình trung ương, mọi người dân Trung Quốc đều rõ, đều biết nó đắt tiền.

... Cùng với cái tên nghe rất Tây.

Ngụy Khiêm nịnh hót trúng phóc, Nhạc ca lúc ấy cực kỳ hài lòng.

Nhạc Hiểu Đông có rất nhiều chỗ ở, lập chí thỏ khôn phải có ba hang để không ai tìm được. Mỗi lần đều ngồi lên xe mới quyết định đi đâu, hắn tự cho là người khác không thể biết trước hành trình của mình.

Đáng tiếc, vài năm trước vợ hắn đi Bắc Âu mua sắm, đem về cho hắn một chiếc đồng hồ có giá trên trời, bất kể có phải mới sang xuân hay không, Nhạc Hiểu Đông đều mặc áo tay ngắn để khoe đồng hồ, Ngụy Khiêm liền hiểu đêm nay nhất định hắn sẽ đi đường đó.

Nhạc Hiểu Đông đặc ý uống rượu, tiệc tùng linh đình như vua một cõi, đàn em quan tâm chuẩn bị cho con xe chúa đất, rượu bốc lên đầu, nếu không lượn một vòng quảng trường trung tâm thành phố để khoe xe thì trong lòng bứt rứt cỡ nào.

Lượn một vòng quảng trường, vừa vặn đến cầu vượt của Bắc Kinh, Nhạc Hiểu Đông có tòa nhà với không gian độc lập hơn 900m

ở Bắc Kinh, là vua trong cả khu biệt thự đó, nuôi ba cô nhân tình kỳ lạ có thể chung sống hòa bình, một cô trong đó mới được “người có tâm” chỉ vẽ, nhân lúc tâm trạng Nhạc Hiểu Đông tốt gọi điện “chúc thọ”, cố ý nói “Long Sĩ Đầu” thành sinh nhật hấn để lấy lòng, làm Nhạc Hiểu Đông mừng vui vô cùng. Cũng tiện đường, nếu không đi thăm “tam cung” của hấn thì trong lòng phải khó chịu tới mức nào.

A, đúng rồi, Nhạc Hiểu Đông chưa từng lái xe, chưa từng ngồi ghế lái phụ, hấn cho rằng hai vị trí đằng trước làm mình mất giá.

Cho nên chỉ cần tông vào đằng sau là được.

Những kẻ quá gây chú ý chỉ thích hợp làm một nhân vật tép riu, bởi vì nhất định không thể đi quá xa, thông thường họ đều sẽ ù ù cạc cạc chết oan giữa đường.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 20

Tiểu Bảo nằm viện suốt một tuần.

Hôm con bé vào viện tuyết phủ kín thành phố, lúc xuất viện lại đột nhiên tăng mười mấy độ, ngày xuân hoa nở sắp đến rồi.

Bà Tống ở nhà làm một tô sủi cảo.

Tiểu Bảo phát hiện, mối quan hệ giữa anh hai và bà nội từng gườm gườm nhau đã dịu đi như kỳ tích, mà nó đau ốm như vậy, Tiểu Viễn cũng không thể khó dễ với nó nữa, lấy bài học ghi chép mấy ngày nay đem cho mượn.

Trong căn nhà cũ kỹ một buồng ngủ và một phòng khách nằm trên tầng ba của khu chung cư lâu đời, bỗng hơi giống nhà hơn.

Nhạc Hiểu Đông chết rồi, thù hận tích tụ trong lòng Ngụy Khiêm hình như cũng mất đi theo, tinh thần dường như thay đổi không ít... Thay đổi chỗ nào thì Tam Béo cũng không nói được, chỉ cảm thấy gã không còn hung ác nữa.

Bất kể thế nào, đây đều là việc tốt.

Trước khi đi đón mẹ Mặt Rỗ xuất viện, Tam Béo xách cuốc cùng Ngụy Khiêm đến cửa nhà Mặt Rỗ.

Tam Béo nhổ hai bãi nước bọt vào bàn tay, đào bới dưới gốc cây một lúc: “Thằng nhãi Mặt Rỗ kia, mạng Thổ cầm tinh con chuột, cái gì cũng chôn xuống đất, chắc chắn có để lại đồ – Ôi, cụ Khiêm, cụ có thể đừng khoanh tay đứng nhìn chứ? Có thể đi giá đến, dùng đôi tay tôn quý giúp Lão Trư không?”

Ngụy Khiêm phúi bùn trên giày, chẳng buồn ngẩng đầu nói: “Nhị sư đệ, sư phụ cho đệ cơ hội giảm béo, thì mẹ kiếp đừng lảm nhảm, đào cho bót mỡ đi.”

Nói xong gã lấy một điều thuốc nhét vào miệng rồi châm, sau đó cắm xuống gốc hòe, vỗ vỗ thân cây: “Lâu lắm rồi không được ném nhĩ? Không phải thuốc xịn, dùng tạm đi vậy.”

Cây hòe lặng lẽ đứng đó, reo vang xào xạc trong gió nhẹ cùng điều thuốc hơi xiêu vẹo.

Thật sự hơi giống Mặt Rỗ, luôn im lặng đứng đó, ai nhìn mình thì cười ngây ngô với người đó, không hỏi thì chẳng lên tiếng.

Tam Béo nhanh chóng đào được số tiền chôn dưới đất, trong bao thư bọc ni lông còn kẹp một tờ giấy, nói gã sẽ đi xứ khác, đành phải dày mặt gửi gắm mẹ mình cho hai người anh em... chữ “gắm” trong “gửi gắm” còn viết sai nữa chứ.

Ngụy Khiêm và Tam Béo bàn bạc qua, quyết định giấu chuyện Mặt Rỗ đã chết, đưa tiền và tờ giấy cho bà mẹ, thống nhất cách nói, bảo với mẹ Mặt Rỗ là để kiếm tiền chữa bệnh cho bà, Mặt Rỗ đã theo một đoàn người đi làm ăn, sang Campuchia buôn cà phê... Chuyện đi Campuchia là do Tam Béo nghĩ, xem như đến nơi đất khách quê người, đúng như trong thư nói.

Mẹ Mặt Rỗ phải cắt một tay một chân, xem như tàn tật rồi, theo quy định có thể xin trợ cấp, tiếc rằng việc này không hề dễ, còn cần quá trình khai các loại chứng từ và chạy thủ tục lâu dài – nếu không năm đó Ngụy Khiêm cũng có thể xin với danh nghĩa trẻ vị thành niên, chỉ là lúc ấy quá tốn thời gian, gã không đủ sức và lòng, chạy không nổi.

Bây giờ gã và Tam Béo đều có lòng có sức, việc này lại vẫn không làm nổi, bởi vì không qua được cửa mẹ Mặt Rỗ.

Khi Ngụy Khiêm thử nhắc tới việc này, mẹ Mặt Rỗ kiên quyết cho rằng mình đã có một thằng con trai gần trưởng thành, hơn nữa có khả năng lao động, bây giờ tuy con không ở đây, nhưng là đi nước ngoài làm ăn, kinh tế có chỗ cậy nhờ, không nên rắc tâm lừa gạt tiền trợ cấp của nhà nước.

Giác ngộ của bà quả thực cao tới mức khiến Ngụy Khiêm phải đau đầu, vì thế lúc về gã nện cho Tam Béo một trận.

Đều do tên béo chết toi này nghĩ cách dờ hời, bịa chuyện ngu xuẩn, tự ôm đá đập vào chân mình.

Ngụy Khiêm không quay về hộp đêm nữa, gã thậm chí không quan tâm sau khi Nhạc Hiểu Đông chết thì tài sản do ai lo liệu.

“Tiểu Ngụy ca” đã mai danh ẩn tích, rửa tay chậu vàng theo Nhạc ca đã chết, gã làm đả thủ cực yên phận, ai cũng biết gã chỉ là một con chó Nhạc ca nuôi để cắn người, rằng bén hơn thì cũng chẳng ai thèm chú ý, họ còn cả tá việc khác cần đánh vỡ đầu nhau.

Ngụy Khiêm nhờ ba Tam Béo tìm cho công việc đếm hàng trong một công xưởng – à, nói trắng ra thì là khuôn vác ấy mà.

Công nhân thời vụ, tính tiền theo sản phẩm, chỉ dùng đến thẻ lực, bao bữa trưa, mỗi người hai cái màn thầu, Ngụy Khiêm chưa làm được bao lâu đã rộp hết tay, cả ngày bản lem nhem, còn phải xem sắc mặt người ta.

Cuộc sống của đả thủ “Tiểu Ngụy ca” chớp mắt đã thành hoa trong gương trăng đáy nước.

Ngày thứ ba kể từ khi bắt đầu làm việc này, Ngụy Khiêm ngồi ven đường dùng kim khâu mấy vết rộp trên tay, trong lòng bình tĩnh đến mức chính bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc. Gã từng cho rằng, cuộc sống như vậy sẽ đè còng tấm lưng trai trẻ của mình, vừa nghĩ đến khoảng cách như mười vạn năm ánh sáng giữa dáng vẻ này với bốn chữ nổi bật hơn người, liền cảm thấy tim như bị dao cắt.

Nhưng mà không hề.

Hiện giờ tâm tình muốn “nổi bật hơn người” đó vẫn chưa thay đổi mấy may, gã vẫn là một kẻ ham tiền dù nằm mơ cũng muốn kiếm thật nhiều, vẫn cần tiền để nuôi gia đình qua ngày, nhưng có lẽ đã từng chứng kiến đủ phù hoa, trải qua sự sống chết khắc sâu vào xương cốt, nên lòng gã bất giác đã chùng xuống rất nhiều.

Trong việc này thì người vui mừng nhất chính là bà Tống.

Dù Ngụy Khiêm mỗi ngày bị người ta chửi như con, bà lão cũng vui mừng thở phào vì gã rốt cuộc đã “bước lên đường ngay”. Bà già xuất thân nông dân, chẳng cảm thấy việc thẻ lực có gì không tốt, kiếm ăn bằng sức mình, ấy là đạo lý hiển nhiên. Làm công nhân, cho dù ăn rau ăn mắm, cũng tốt hơn chán đeo vàng dát bạc ra vào hộp đêm.

Trong lúc chủ quan cho rằng Ngụy Khiêm có tương lai rực sáng, bà Tống rốt cuộc cũng phát hiện cậu nhóc này còn chưa đầy mười tám tuổi mà đã phải chèo chống cả một gia đình, vì thế tốt với già hơn.

Bà lão chẳng biết kiếm đâu ra thuốc mỡ dùng cho vết thương, lén đặt lên chiếc tủ ở đầu giường Ngụy Khiêm, hơn nữa để phụ thêm chi phí sinh hoạt, mỗi sáng bà đều dậy từ ba giờ, làm một nồi trứng luộc nước trà và ngô, đến giờ mọi người đi làm thì đem bán, buổi chiều lại đi lượm ve chai.

Thậm chí Ngụy Khiêm không thể không thừa nhận, bà già thần kinh là một người rất giỏi – bà lão cứ thế đi sớm về khuya, vậy mà còn có thể lo cho lũ trẻ ở nhà một ngày ba bữa, tinh thần quắc thước mỗi ngày đại chiến ba trăm hiệp với mụ già hung dữ hàng xóm, ân cần thăm hỏi cơ quan sinh dục của nhau.

Mụ già hung dữ từng bị Ngụy Khiêm lúc nhỏ vác dao hù dọa, không dám ra ngoài lấy cứng đối cứng, hai nhà đều quán xích cửa, để lại một khe cho âm thanh thông suốt mà khai chiến.

Hai bà khóm này chửi nhau rất có trình độ, những lời tục tĩu phun ra khiến kẻ làm nghề lưu manh như Ngụy Khiêm cũng không nghe nổi.

Những lúc không đi nhập hàng, Tam Béo ngồi ngay trong hành lang, vừa cắn hạt dưa vừa nghe ngon lành, chờ cuộc chiến kết thúc thì hần phui vỏ hạt dưa vỗ tay khen ngợi, giọng hần vang dội, một người có thể tạo ra hiệu quả như cả một đoàn.

Lúc này bà Tống và bà già hung dữ sẽ nhất trí với bên ngoài.

Bà Tổng mắng: “Thằng ôn con!”

Bà già hung dữ mắng: “Quân lợn sề ôn dịch!”

Tam Béo nhận hai chữ ôn, vừa lòng thỏa ý uốn éo đi mất. (1)

Sau đó Ngụy Khiêm sang đập hồng chốt cửa nhà bà già hung dữ, lại âm ỉ một trận với bà Tổng ở nhà, kêu hai bà khộm vô liêm sỉ này nói chuyện cho đàng hoàng, đừng dạy hư hai đứa trẻ ngoan.

... Sự thật chứng minh, hai bà già đánh đá đấu không lại một mình gã, vì thế tự giác dờn thời gian loạn võ đến buổi chiều, khi các cháu thiếu niên nhi đồng đến trường, cuối tuần và ngày nghỉ theo luật định cũng tạm đình chiến.

Ngụy Khiêm cai thuốc vì hút thuốc quá tốn kém.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy thời thơ ấu chỉ có hai loại mùi để lại ấn tượng sâu sắc cho nó, một là mùi thuốc lá rẻ tiền, một là mùi thuốc mỡ dùng cho vết thương.

Khoảng thời gian ấy, mỗi ngày làm xong bài tập ngẩng đầu lên, nhất định đều thấy anh hai mệt lử nằm trên giường ngủ say như chết, thời tiết dần oi bức, Ngụy Khiêm mặc áo ba lỗ và quần đùi, đắp tấm chăn mỏng đến eo, để lại cho Ngụy Chi Viễn một bóng lưng.

Kiếp đã thủ cùng lao động chân tay nặng nhọc làm cho thất lực Ngụy Khiêm không có một chút thịt dư nào, cơ bắp săn chắc, đằng sau vỉnh viễn lõm vào, đôi xương bả vai gồ lên tựa như một đôi cánh giang rộng, giống như chỉ cần nắp bên dưới là sẽ không bao giờ bị tổn thương vậy.

Ngụy Chi Viễn nhìn gã một cái, rồi lại cúi đầu viết hai hàng chữ, nó đang chép đến một câu trong bài văn, đó là “anh trai như cha”.

Thằng bé nắn nót viết năm lần như yêu cầu của giáo viên, sau đó gấp sách tắt đèn, theo mùi thuốc quện thuộc trong không khí trèo lên giường, bò qua Ngụy Khiêm, quện thối rúc vào lòng gã, Ngụy Khiêm nửa mơ nửa tỉnh vô thức giơ tay vỗ lưng nó, nói khẽ với giọng mũi: “Mau ngủ đi.”

Ngụy Chi Viễn nhận ra sự nuông chiều từ hai chữ này, thỏa mãn nhắm mắt lại, hưởng thụ thời khắc thoải mái nhất trong ngày.

Từ đó mỗi khi nhắc tới “hạnh phúc”, Ngụy Chi Viễn đều nhớ đến lúc nhỏ rúc trong lòng anh hai, cọ ngực anh, nhắm mắt lại chờ đợi khoảnh khắc ngủ say... Cho dù đã lớn đến mức lòng ngực của anh hai không chứa được nữa.

Thoáng cái đã qua thêm nửa năm.

Hôm nay Tiểu Bảo và Tiểu Viễn thi cuối kỳ, thi cử xong xuôi có nghĩa là sắp được nghỉ hè rồi.

Mùa hè nắng như đổ lửa, Ngụy Khiêm cưỡi chiếc xe đạp nam mới sắm bằng hai mươi đồng đến khu chợ bán sỉ thức uống giải khát, những người buôn bán rong đều nhập hàng từ nơi này, Ngụy Khiêm cũng định mua một thùng kem về cho hai tên nhóc đỡ thèm.

Rất nhiều người nhà có trẻ nhỏ tốn nhiều thức uống lạnh đều mua nguyên một thùng kem ở đây, kem bán lẻ trung bình một hai đồng còn bán sỉ thì chỉ có bốn năm hào, rất tiết kiệm.

Ngụy Khiêm đang xem danh sách sản phẩm thì đột nhiên một người hơi do dự gọi gã.

“Ngụy Khiêm? Em... có phải là Ngụy Khiêm không?”

Ngụy Khiêm quay đầu lại, đối phương là một người phụ nữ trung niên khá quen, thoạt đầu gã hơi sửng sốt, nhìn kỹ một phen mới thành linh nhớ ra: “Cô... cô là cô Lý?”

Cô Lý đi giày cao gót rảo bước đến, luôn miệng hỏi: “Đúng là em rồi! Em có chuyện gì vậy? Sao nghỉ học mà chẳng nói tiếng nào? Cô đi tìm em bao nhiêu lâu mà không có tin tức, em rốt cuộc đã đi đâu? Có chuyện gì tày trời? Tại sao không học cho xong?”

Sau ba năm chợt gặp cô, Ngụy Khiêm lại có cảm giác như cách mấy đời. Trường học? Giống như... đã là chuyện từ đời trước.

Nhưng đối mặt với cô chủ nhiệm cũ, Ngụy Khiêm lại không nhận được cú găm đầu, giờ đây gã vừa không giống đả thủ hung ác của hộp đêm, cũng chẳng giống công nhân trẻ tuổi kiêu lời.

Gã bỗng như một học sinh trung học bình thường, hơi dè dặt khi ở trước mặt giáo viên.

Ngụy Khiêm cười khở: “Cô à, việc này dài dòng lắm.”

Việc Ngụy Khiêm mang theo một thùng kem cùng một người phụ nữ trung niên về nhà, khiến tất cả các thành viên trong gia đình cực kỳ bất ngờ – bởi vì trong ấn tượng thì Ngụy Khiêm chưa bao giờ khách khí với ai như vậy.

Người này mặc quần áo sạch sẽ, đeo kính, nói chuyện rất khách sáo và lễ độ, nhìn cách đi đứng biết ngay là một phần tử trí thức, không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Sau khi biết thân phận của cô Lý, bà Tống ngạc nhiên không thốt nên lời – khu vực hành chính quê bà là thế này, đầu tiên là tỉnh, dưới tỉnh là thành, mỗi một thành phố quản lý mười mấy huyện, tạo thành một khu hành chính, dưới một huyện lại có bảy tám xã, dưới xã mới là các thôn xóm nhỏ đếm không hết.

Quê bà Tống khá xa xôi và lạc hậu, trẻ con trong thôn phải lên xã học tiểu học, cấp hai lên tận huyện, tới cấp ba thì phải ngồi xe bảy tám tiếng vào thành phố, trong xã của họ bao nhiêu năm rồi không có ai thi được vào cấp ba.

Huống chi giáo viên cấp ba, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đây là lần đầu tiên bà lão được nhìn thấy một giáo viên cấp ba sống.

Bà Tống tiếp đãi cô Lý như nguyên thủ quốc gia, trổ hết tài nghệ ra làm một mâm cơm ngon nhất, khăng khăng giữ cô lại dùng bữa.

Cô Lý thật sự không thể chối từ thịnh tình, đành phải ngồi vào bàn, nhìn gia đình này, cô Lý ít nhiều hiểu nguyên nhân Ngụy Khiêm bỏ học, sau khi ứng phó bà Tống nhiệt tình quá mức, không ngừng gấp thức ăn cho mình, liền dò hỏi: “Ngụy Khiêm, cô nhớ khi ấy thành tích của em rất tốt, cô nói thật, cứ thế bỏ học thì rất đáng tiếc.”

Ngụy Khiêm không đáp, cầm cái bát nhỏ bên cạnh lên: “Để em múc canh cho cô.”

Cô Lý nhận lấy, đoạn tiếp tục nói: “Em biết cô công tác trong trường ta hơn hai mươi năm rồi, là một giáo viên lâu năm, ít nhiều cũng có tiếng nói với phía lãnh đạo nhà trường, hơn nữa thầy em... À, chính là chồng cô, thầy làm việc trong Cục giáo dục của thành phố, nếu em muốn, cô có thể nhờ thầy nghĩ cách lo lại học tịch cho em, thêm ngay vào lớp hiện nay cô dạy.”

Cô vừa dứt lời, mọi người trên bàn cơm đều không hện mà cùng dừng tay.

—

Thực ra chỗ này tác giả chơi chữ, cho hai bà già một người chữ tiểu bức, một người chữ đại bức, ghép hai chữ bức lại thành “nhị bức” tức ngu dần.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 21

Mọi người có phản ứng không đồng nhất, trên lý trí Tiểu Bảo biết đây là việc tốt, nhưng trên tình cảm thì hiển nhiên không thấy đi học có gì tốt cả, nó một mặt vui mừng, một mặt cũng hả hê vì về sau anh hai sẽ phải ngoan ngoãn ngồi trong lớp nghe giảng và làm bài tập như mình.

Tiểu Viễn hiểu biết hơn con nhỏ nhiều, cho dù năm đó khi Ngụy Khiêm bỏ học nó còn bé tí, nhưng nó thật sự cảm nhận được sự tuyệt vọng và đau buồn Ngụy Khiêm kìm nén trong lòng, cho nên nó ôm một chút hi vọng ngẩng đầu nhìn cô Lý, vui mừng khôn xiết như trẻ thất học được cứu trợ vậy.

Mà phản ứng mạnh nhất lại là bà Tống, bà Tống sống còn lâu hơn cả ba anh em cộng lại, đã trải qua quá nhiều chuyện rồi.

Bà lão phát hiện, khi ngồi trước mặt cô Lý này, khí chất của Ngụy Khiêm thay đổi hẳn, gã có vẻ nhã nhặn lịch sự, lễ phép mà đối đáp khéo léo, trông chừng chặc hơn xa bạn bè cùng trang lứa, khuôn mặt điển trai, không còn như phường lưu manh, lộ ra tuổi xuân phơi phới vốn bị phủ bụi.

Thiếu niên tuổi xuân tươi đẹp rực rỡ như lửa.

Một ý tưởng thoáng qua trong lòng, bà Tống kịp thời quyết định, thầm nghĩ thằng bé này nên đi học.

Riêng mình Ngụy Khiêm, nghe cô Lý nói chỉ hơi ngẩn ra, một lúc lâu vẫn chưa ngước lên, gã nở nụ cười nhẹ nhàng, phản ứng bình thản: “Cảm ơn cô, nhưng... khụ, con người em, trời sinh đã không muốn đến trường, chắc không thích hợp để đi học...”

“Mày sợ không có tiền đóng học phí?” Bà Tống đột nhiên ngắt lời.

Ngụy Khiêm sầm mặt nhìn chiến hữu ngu như heo một cái, nếu không phải không tiện thô lỗ trước mặt cô Lý thì gã dám đập đũa ngay tại đây – khóc than trước mặt giáo viên là có ý gì?

Muốn được cảm thông hay dày mặt lợi dụng tình cảm của người ta để xin giúp đỡ? Mặt dày cũng phải có mức độ thôi chứ?

Nhưng bà Tống không thèm đếm xỉa, lẩn lộn ăn vạ bà còn làm được hưởng chi là thể diện? Thể diện là cái khỉ gì? Có ăn được không?

Vì thế một lần nữa bà tranh nói trước cô Lý: “Không sao, mày cứ đi học đi, bà còn chưa già, bà vẫn làm được. Bà bán từ sáng đến tối ở giao lộ, một ngày có thể bán mấy trăm trứng, mày tính xem, kiếm được không ít tiền chứ? Hai đứa nó còn nhỏ, chưa đến lúc cần tiêu xài, chi phí phụ cho tiểu học một năm chẳng đáng bao nhiêu, cùng lắm là nộp thêm ít tiền sách vở thôi, mày cứ yên tâm mà đi học.”

Ngụy Khiêm liếc trộm vẻ mặt cô Lý, vừa lặng lẽ nghiêng răng vừa gượng ra nụ cười vô hại và hơi xấu hổ: “Không, thật ra không phải do kinh tế...”

Gã cố gắng giữ phong độ như chủ tịch hội học sinh, bà Tống lại lợi dụng điểm này để lớn tiếng ngắt lời, bà dùng chất giọng luyện từ việc chửi đồng bảo với cô Lý: “Cô giáo à, cảm ơn cô lắm, cô chính là

ân nhân của nhà tôi, chỉ cần để thằng bé này được quay lại trường thôi, còn học phí cứ để bà già này lo, mai mốt dù thi đại học cũng được, trẻ con chỉ cần bản thân có triển vọng thì không thể trễ nải, đúng không ạ? Ôi... cô nói, thằng bé thật sự có thể...”

Cô Lý đẩy kính cười nói: “Bác gái, bác cứ yên tâm, cháu làm người dạy học cả đời, không quyền không thế, cũng chỉ có thể hoàn thành việc nhỏ như vậy, thật tiếc cho một cậu bé ngoan, khi đó thành tích của em ấy rất tốt, vào đến top 10 cơ – phải chứ Nguyễn Khiêm? Vài hôm nữa cô bảo thầy đi lo liệu, giải quyết xong xuôi chờ hết hè khai giảng là em có thể trực tiếp nhập học, kinh tế có khó khăn gì cứ nói với cô, cùng lắm thì mai kia giỏi giang có tiền trả cô sau cũng được.”

Bà Tổng vui mừng quá đỗi, thiếu điều muốn chấp tay cảm ơn cô Lý: “Ôi! Đúng thế! Cảm ơn cô lắm! Thật sự cảm ơn cô lắm!”

Bà Tổng một mình reo hò, lấy ưu thế tuyệt đối hoàn toàn chiếm lĩnh quyền lên tiếng.

Tiểu Bảo chỉ biết ăn cơm, Nguyễn Chi Viễn nhìn người này lại nhìn người kia, rốt cuộc vẫn cẩn thận gắp một miếng thịt bỏ vào bát anh hai – nó nhìn thấy gân xanh sau gáy anh hai muốn lòi ra luôn.

Cơm nước xong cô Lý liền cáo từ, Nguyễn Khiêm vốn định tiễn một đoạn, tiện thể cảm ơn ý tốt của cô và khước từ chuyện hoang đường là “một lần nữa lặn về học cấp ba”, nhưng nào ngờ gã mới đứng lên, còn chưa kịp đứng thẳng, thì bà khom già thất đức kia đã bất ngờ cho gã một cú Liêu âm cước(1).

Ông anh ở ngay trước mắt hai đứa em, nhảy vọt lên tới độ cao chưa từng có, nhục nhĩ khép chân lại, vội né tránh như một con thỏ

bị hoảng sợ, sau đó cánh cửa đóng “sầm” lại trước mặt cả ba, bà Tống đã hớn hờ chạy theo tiến cô Lý, động tác mau lẹ thật sự chẳng giống bà già bảy tám mươi chút nào.

Sau hai giây im lặng, Ngụy Khiêm nạt Tiểu Bảo: “Mụ phù thủy bà nội mày muốn chết hả?!”

Tiểu Bảo nhìn gã vừa mù mờ vừa vô tội, lau mồ hôi vã ra do ăn cơm, nói: “Anh, em muốn ăn kem!”

Ngụy Khiêm: “Ăn cái đéch, rửa bát đi!”

Tiểu Bảo đành phải âm ức đi rửa bát, Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh lại mở miệng quan tâm: “Anh, có đau không ạ?”

Ngụy Khiêm: “...”

Vì thế Ngụy Khiêm lại chữa đầu đạn vào nó: “Câm miệng và cút đi lau bàn!”

Ngụy Chi Viễn liền cút đi lau bàn, trước khi lau còn tự cho là thông minh lấy thuốc mỡ Ngụy Khiêm thường dùng trên cái tủ ở đầu giường đem bỏ trước mặt gã, cúi đầu cười trộm rồi chạy mất trước khi giông tố hoàn toàn nổi lên mặt anh hai.

Sắc mặt điên tiết của Ngụy Khiêm bình tĩnh lại, gã thở nhẹ một hơi, nằm chổng vó trên cái ghế bình thường Tiểu Viễn vẫn ngồi làm bài tập, chân ghế ngắn còn chân gã thì dài, đành phải uất ức co lại.

Trống ngực dữ dội bình ổn lại, thực ra chính bản thân Ngụy Khiêm hiểu rõ, nếu gã thật sự không hề muốn đi học, thật sự ghét trường lớp như mình nói, thì đã chẳng mời cô Lý về nhà ăn cơm.

Bà Tổng khôn nạn kia có chua ngoa hơn thì cũng chưa cao tới ngực gã, nếu một gã trai trẻ thật sự muốn hành động, bà Tổng có thể ngăn lại sao?

Điều đó là không thể.

Trong thâm tâm gã muốn quay về trường, dù rằng giấc mộng phòng thí nghiệm lúc nhỏ đã nát bét tới mức không chấp dán nổi, nhưng bằng cấp vẫn là thứ gã ngóng trông mà không chạm tới.

Bất kể là bằng cấp thế nào, dầu mai này gã thi vào một trường đại học như hạch, nhưng cầm bằng tốt nghiệp trong tay, mới có thể cho gã một xuất phát phần đầu như đại đa số, gã không dám chò mong điều khác, chỉ muốn lên chiếc xe lửa có thể chạy đến điểm xuất phát thôi.

Quá khó khăn khi dùng chân đuổi theo bánh xe chạy trên đường ray.

Gã thật sự chỉ muốn một chút hi vọng kia mà thôi.

Nhưng nếu gã đi rồi thì ai nuôi gia đình? Ai giúp gia đình qua ngày?

Chưa đầy nửa năm nữa là Ngụy Khiêm sẽ tròn mười tám, với xã hội thì gã đã là người lớn có thể tay làm hàm nhai, gã có tay chân lẫn sức vóc, chẳng ai thông cảm cho gã vì nghèo khó, cũng chẳng ai cứu trợ cho người như gã – trên thế giới này, người cần cứu trợ vĩnh viễn nhiều hơn số tiền cứu trợ.

Dựa vào mấy đồng tiền lẻ từ việc bán trứng của bà già kia để đi học sao? Có đánh chết gã cũng không làm được.

Vả lại, cô Lý là người tốt, sẵn lòng giúp gã, coi như số gã may mắn. Nhưng cô Lý có nghĩa vụ giúp gã lo cho gia đình, giúp gã lên hỗ trợ mẹ Mặt Rỗ sao?

Tầm hai mươi phút sau, bà Tống quay lại, chớp mắt khi cửa mở, Ngụy Khiêm đã chuẩn bị sẵn sàng để chửi ầm lên.

Gã vốn muốn nói: “Bà đâu phải bà nội tôi, mụ khom già như bà là cái thá gì, quản được chuyện của tôi hả? Mẹ kiếp đây là nhà tôi, tôi quyết định, bớt làm bộ làm tịch trước mặt ông đi!”

Thấy câu này khá dài, lại còn cần nói liên tục, Ngụy Khiêm đã hít sâu một hơi sẵn sàng, nhưng khi nhìn thấy vẻ vui mừng chưa kịp mất đi trên mặt bà Tống lúc mở cửa bước vào, gã chẳng thốt được lời nào nữa.

Bà Tống cho rằng đi học là một việc cực kỳ vẻ vang và vinh quang, người có học thức nhất ở quê mà bà biết là bí thư chi bộ thôn có bằng cấp hai.

Bà đang dùng một cách cực kỳ thô lỗ để thử đối tốt với gã.

Ngụy Khiêm rớt cuộc từ từ thở ra một hơi vừa hít vào, kèm thêm sự hung ác trong ngũ tạng lục phủ, nghe như một tiếng thở dài vầy.

Ngụy Khiêm vẫy tay gọi Tiểu Bảo và Tiểu Viễn, cho mỗi đứa một cây kem rồi đuổi vào phòng làm bài tập hè.

Tiểu Bảo vốn không vui khi mới ngày đầu nghỉ hè đã phải làm bài tập, sau đó nghe anh hai bảo Tiểu Viễn đi cùng mình, lập tức liền quên hẳn khoản chuyện bài tập, dè dặt ngẩng đầu nhìn Ngụy Chi Viễn.

Dù rằng khuôn mặt Ngụy Chi Viễn không có cảm xúc gì, Ngụy Khiêm lại nhận ra sự không vui của nó, vì thế nhấn giọng: “Đi đi, thích ăn gì thì ăn, ngoan nào.”

Ngụy Chi Viễn biết anh hai và bà có việc cần trao đổi, không muốn để nó nghe thấy, nhưng nhà bé tí, trừ đuổi tụi nó vào phòng thì không còn nơi khác, vì thế nó dừng một chút, xua tay từ chối cây kem Tiểu Bảo lấy cho, đoạn quay lưng đi vào bếp, trở tay đóng cửa rồi cao giọng nói vọng ra: “Để em bỏ dưa hấu!”

Tiểu Bảo cực kỳ thất vọng, cầm kem chần chừ rất lâu trước cửa bếp, rốt cuộc vẫn bị cánh cửa méo mó thiếu chắc chắn chặn bên ngoài, đành phải quay về phòng mình, cảm thấy kem bơ đậu đỏ cũng chẳng còn ngon lành gì.

Lần này Ngụy Khiêm thật sự phải thở dài – hai đứa em gã đều bất thường như vậy, em trai là một con lừa bướng bỉnh thà chết không chịu quay đầu, em gái thì... Ôi thôi đừng nói nữa, rõ là một đứa ngốc tới khác người.

Cái nhà này rời gã ra thì phải sống sao đây?

Ngụy Khiêm bỏ chân xuống, lưng cong lại, một tay đặt lên thành ghế, khuỷu tay kia thì chống đầu gối, che nửa mặt, nói với bà Tống bằng giọng điệu ôn hòa hiếm thấy: “Bà có biết trường tôi một năm tốn bao nhiêu tiền không?”

Bà Tống giơ bốn ngón tay: “Cô giáo mày bảo một năm bốn trăm, khoản tiền này chúng ta có.”

Khoản tiền này đương nhiên có, lúc Ngụy Khiêm làm đả thủ cho Nhạc Hiểu Đông, mỗi tháng Nhạc Hiểu Đông cho gã một ngàn rưỡi,

thuốc xịn rượu ngon lấy tùy tiện, vào lúc đó cũng coi như thu nhập khá cao. Gã cũng tích góp được ít nhiều, khoản học phí bốn trăm đồng quả thật có, nhưng học phí vẫn chỉ là chuyện vặt, những khoản chi tiêu khác thì sao?

Ngụy Khiêm xoa tay, lúc này gã thật sự rất muốn hút thuốc.

“Cái... Cái trường ban đầu tôi học, thời gian nghỉ trưa rất ngắn, buổi tối phải tự học, quản lý hoàn toàn khép kín, một ngày phải ở trường 12 đến 13 tiếng, không thể nào vừa học vừa làm được. Chúng tôi được yêu cầu một ngày ba bữa phải ăn ở trường, tiết kiệm nhất thì một tháng cũng phải mất một trăm năm mươi đồng, sách vở và các khoản khác cũng tốn kém không ít, tạm thời khoan tính đến. Ở nhà thì sao, ba bà cháu mua rau mua thịt – đúng, tôi biết nấu cơm ở nhà thì tiết kiệm hơn, nhưng hai đứa nhãi đó mấy tuổi? Đang trong giai đoạn cả xương lẫn thịt cùng phát triển, tuyệt đối không thể bớt tiền cơm, lại thêm tiền điện nước và rất nhiều những thứ khác, nếu một tháng hai trăm thì cả nhà sẽ phải thắt lưng buộc bụng.”

Ngụy Khiêm ngược mắt lên: “Bà hãy nói xem, ba trăm năm mươi đồng này bà kiếm ở đâu? Bớt đi chi phí, tiền điện tiền nước, bà bán một quả trứng có kiếm được năm xu không? Một tháng bà bán nổi bảy ngàn quả trứng không? Bà tưởng trứng của mình là do gà trống đẻ chắc?”

Bà Tống lặng thinh, một lát sau mới ngụy biện yếu ớt: “Tao bán một ngày cũng không ít đâu, có thể tới mấy trăm quả...”

“Tôi mua tới mấy trăm quả trứng của bà.” Ngụy Khiêm cười khở, thao thao bất tuyệt một lúc khiến miệng hơi khô, gã dịu giọng nói với bà Tống, “Đừng làm trò nữa, tình hình buôn bán tôi không biết chắc,

từ sáng đến tối bán được sáu bảy mươi quả là xem như đất hàng rồi.”

Bà Tổng: “Ôi mày thì biết cái gì, bà già này bán ve chai cũng kiếm được tiền, nào giấy nào hộp... đúng, còn cả chai, lon...”

“Cứ coi như mỗi tháng bà làm việc quần quật kiếm được ba trăm năm mươi đồng, nhưng lỡ đâu có việc khác thì sao?” Ngụy Khiêm cắt ngang, “Bà không còn trẻ trung gì nữa, tôi nói một câu hơi khó nghe, ngộ nhỡ có tai nạn phải nằm viện thì sao? Bà có bảo hiểm không? Hơn nữa, xem như tôi và bà đều có thể miễn cưỡng, nhưng lỡ trường tui nhỏ có tổ chức hội chơi xuân, người khác đều mua quần áo mới và đồ ăn vật, bà bảo tui nó cũng phải chịu tạm à? Tiểu Bảo là con gái, bây giờ chưa biết gì thì thôi, một hai năm sau biết đẹp xấu rồi, chẳng lẽ bà cũng tính để nó mặc quần áo rách rưới không ngượng nổi đầu trước mặt bạn bè?”

Bà Tổng nghe thế, không biết có làm sao mà đột nhiên chớp mắt, rồi thỉnh linh rơi lệ lã chã.

Ngụy Khiêm nói đúng, bà hiểu đây là thành phố chứ không phải vùng quê khỉ ho cò gáy kia, ở quê đồng ruộng bạt ngàn, con nít nhà nào cũng lăn lộn trong bùn mà lớn lên, chẳng đứa nào mất mặt hơn đứa nào, nên không có gì đáng nói cả.

Nhưng ở thành phố, người ta đều dùng xe xịn, ăn mặc chải chuốt, nghèo là không có lối thoát.

Thằng bé này khổ đến mức nào!

Mà bà chỉ là một bà lão neo đơn, chẳng có tài cán chi, giỏi mỗi trồng rau, tiếc rằng ở cái thành phố bê tông cốt thép này, đến cả

vườn rau rộng hai thước cũng không tìm được.

Ngụy Khiêm vốn đang lo ngay ngáy, chợt thấy bà Tổng rơi nước mắt, trong một hai giây cũng chẳng nói được gì.

Sau đó, thiếu niên bình tĩnh lại với tốc độ khó tin, gã im lặng đứng dậy, xé một đoạn từ cuộn giấy trên bàn đưa cho bà lão, dùng phong thái và sự bình tĩnh của trụ cột gia đình chân chính, nói: “Đừng khóc nữa, tôi nói đều là sự thật cả thôi.”

Bà Tổng càng khóc nức lên.

Ngụy Khiêm mặc cho bà lão khóc một hồi, rồi cuộc hết nhịn nổi: “Đủ chưa bà già, khóc lóc hoài, có xui xẻo không? Có chuyện thì cứ nói, việc chi mà phải khóc?”

Bà Tổng thấy gã lại mất đi văn minh và thể diện, quen thói nói năng thô lỗ, liền khom lưng rút giày nện Ngụy Khiêm chan chát: “Thằng ôn con này! Thằng ôn con vô lương tâm này, tao đánh chết mày! Mày muốn làm lưu manh đúng không? Muốn làm cu li đúng không? Tao đánh chết mày cho rồi!”

Ngụy Khiêm đương nhiên không thể bị một cái đế giày đánh chết, gã cũng chẳng thém trốn, bèn rút vai dùng tay che mặt mặc bà già đánh cho hả giận.

Đồng thời, Ngụy Khiêm không định cùng bà lão trút hết những cảm xúc hoàn toàn vô nghĩa, gã vất óc tìm kiếm đường ra giữa cảnh lộn xộn thế này.

Bụi gai kín lối, mà hi vọng tựa một thót ngựa muốn lao đi như chim, chỉ có cái đuôi hơi quăn đầu ngón tay gã.

—

Liêu âm cước là một ngón đòn nên mình để vậy luôn, ờ thì là đá vào cái chỗ mà không cẩn thận là khởi sinh con luôn á!

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 22

Ngụy Khiêm vốn không muốn do mình mà khiến tình cảnh gia đình thêm bi thảm, thế nên tuy luôn canh cánh về việc này nhưng gã vẫn bình tĩnh đi làm đều đặn – trong mấy năm đi theo Nhạc Hiểu Đông, rất nhiều lúc tâm sự nặng nề, dần dà liền luyện ra sự thông minh trẻ con như vậy.

Nhưng có người lại không cho gã được yên.

Đi đầu chính là Ngụy Chi Viễn. Ngụy Chi Viễn vốn là một đứa trẻ ngoan, chỉ làm nũng không gây sự, vừa nghe lời vừa giỏi xem sắc mặt, nhưng trước mắt tự dưng biến thành một con vẹt lảm mồm, mỗi ngày sớm tối đều đặn hỏi gã một lần với đôi mắt đầy trông mong, khiến Ngụy Khiêm phiền không chịu nổi.

Tiếp theo là bà Tống, chẳng cần biến thì bản thân bà Tống đã là một cụ già lảm điều, một mình dư sức đấu lại năm trăm con vẹt, Ngụy Chi Viễn chẳng là gì so với bà già đó. Ngụy Khiêm sợ bà muốn chết, bữa nọ gã về nhà mở cửa, thì bà Tống vừa vịn ra khỏi bếp, thấy gã liền dừng chân mở miệng, Ngụy Khiêm y như nhìn thấy miệng quái vật, không nói năng gì quay người đi luôn ra cửa...

Đương nhiên, kết quả thật ra là bà lão chỉ muốn hắt xì thôi.

Lại còn Tam Béo nữa chứ.

Tam Béo đê tiện không ai bằng, một ngày nọ nhân lúc gã đi vắng, hắn ta dùng cọ nhúng sơn đỏ quét một hàng chữ to ngay cửa nhà gã – học hành vì sự quật khởi của Trung Hoa.

Hành lang u ám đó, những chữ to đỏ tươi như máu kia...

Bà già hung dữ đối diện bốn giờ ra ngoài đi bộ, trời còn chưa kịp sáng, trông thấy mà lập tức thót tim, đứng sững ngay cửa ba giây rồi hét toáng lên, xách quần lao thẳng về nhà... xem nữa tè ra quần luôn.

Trong tình hình thập diện mai phục, Ngụy Khiêm tìm được một chút an bình duy nhất từ Tống Tiểu Bảo.

Tống Tiểu Bảo len lén nghiêm túc nói với gã: “Anh, nếu anh không muốn đi thì đừng đi nữa.”

Ngụy Khiêm sững sốt ngẩng đầu nhìn nó.

Tống Tiểu Bảo ngậm miếng dưa hấu, chân thành nói: “Anh không muốn đi học à?”

Ngụy Khiêm hơi chần chừ rồi trái lòng gật đầu.

Tống Tiểu Bảo lắc lư đầu than thở một phen, làm bộ từng trái: “Ôi, đành thế thôi, chỗ khó xử của anh em đều hiểu cả.”

Ngụy Khiêm lấy làm kinh hãi, hơi đau lòng khi nó bất giác đã hiểu chuyện như vậy, bèn hỏi: “Mày... đều hiểu cái gì?”

Tống Tiểu Bảo phun hạt dưa cái “phụt” vào gạt tàn, cùng bệnh thương nhau: “Nói thật với anh nha, thực ra em cũng chả muốn đi học đâu.”

Ngụy Khiêm: “...”

Đêm ấy Tống Tiểu Bảo bị bắt chép hai lần bài văn dài nhất trong sách ngữ văn.

Nhưng đời cũng thật thần kỳ, nhiều lúc rất trùng hợp, khi một người cứ canh cánh về một việc nào đó, thì thật sự sẽ có bước ngoặt nơi cuối đường – dù có khả năng không phải là một bước ngoặt tốt.

Hôm ấy Ngụy Khiêm thay đồng phục làm việc, dắt xe đạp định leo lên đi, thì đột nhiên có một người đàn ông gọi giật lại.

Hắn ta mặc quần áo không rẻ, nom cũng đang hoàng, đeo kính râm, là một người lạ nhưng có thứ mùi quen thuộc.

Trong lòng Ngụy Khiêm lập tức có dự cảm, quả nhiên, người đàn ông đó thấy gã liền sai bước đến.

Ngụy Khiêm đã rửa tay chậu vàng từ lâu, chẳng muốn để ý tới, trèo lên xe tính đi, hắn ta lại nắm tay lái, giẫm chân lên bánh xe: “Cậu là Tiểu Ngụy ca nhỉ, tôi muốn nói với cậu mấy câu.”

Ngụy Khiêm siết chặt bàn tay đè trên tay lái, gân xanh lòi lên, hạ giọng cảnh cáo: “Buông tay!”

Hắn ta tháo kính râm, chỉ thấy mũi hơi méo, trên mí mắt có một vết sẹo, khiến mắt to mắt nhỏ, tướng mạo hung ác gian xảo. Hắn lấy một tấm danh thiếp trong túi ra quơ quơ trước mặt Ngụy Khiêm: “Hồ tứ gia, Ngụy ca phải nhớ tên ông ấy chứ?”

Lần đầu tiên Ngụy Khiêm một mình đấu với một đám kiếm chuyện mà nổi danh, quả thật có người tự xưng là Hồ tứ gia đã cho

gã một tấm danh thiếp, muốn lôi kéo, Hồ tứ gia là khách vip của Nhạc ca, tuy lúc ấy từ chối, nhưng Ngụy Khiêm rất có ấn tượng với người này, bởi vì ánh mắt ông ta nhìn người khác trông là lạ, như thể trong mắt ông ta, con người đều là trâu bò ngựa dê có thể dắt ra chợ bán chứ chẳng phải là người.

Sau đó Ngụy Khiêm nghe người ta nói, Hồ tứ gia kia là một lão già từ mại dâm, bài bạc cho đến ma túy món nào cũng dây vào, xấu xa tới trọn vẹn, dưới danh nghĩa của lão có ba bốn sàn đấu hắc quyền nổi tiếng, đi khắp nơi lôi kéo đả thủ và vận động viên mình để ý, đặc biệt thích loại có tinh thần nghề nghiệp đánh nhau bất cần mạng như Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm lập tức nheo mắt, biết không thể đắc tội với người này, liền giẫm chân xuống đất dừng xe, khách sáo hỏi: “Đại ca xưng hô thế nào?”

Tên đeo kính râm hết sức vừa lòng khi thấy gã vào trong, xoa tay thả xe đạp ra: “Không dám, tôi là Triệu Lão Cửu, cậu cứ gọi Lão Cửu là được rồi.”

Ngụy Khiêm cười cười: “A, là Cửu ca, Hồ tứ gia không thường đến, có thể chưa biết, Nhạc...”

Triệu Lão Cửu nói: “Nhạc Hiểu Đông chết đã hơn nửa năm, sớm đều biết cả rồi.”

Ngụy Khiêm nhìn xuống: “Phải, thế nên hiện giờ tôi không làm nghề này nữa, thật ra được Hồ tứ gia và Cửu ca coi trọng, tôi không nên từ chối mãi, nhưng anh xem, tôi còn gánh nặng gia đình, không thể nào đi được, quả thật là...”

Triệu Lão Cửu suy tính rồi gật đầu nói: “Ồi, tôi hiểu mà, ai cũng có điều khó xử cả, Hồ tứ gia là người bất chấp lý lẽ như vậy sao? Bây giờ chủ yếu là thế này, ông ấy mới mở một ‘điểm’, ‘sàn’ còn chưa nóng, đặc biệt thiếu người góp lửa, cần gấp mấy người lợi hại giúp đỡ, tuy là làm lỡ công việc của cậu, nhưng về mặt tiền bạc cậu cứ yên tâm, Hồ tứ gia tuyệt đối không bạc đãi người mình đâu.”

Ngụy Khiêm giai đoạn sau theo Nhạc Hiểu Đông ra vào nhiều nơi, rất nhiều việc gã đều ít nhiều có biết – gã hiểu ý của Triệu Lão Cửu, tức là Hồ tứ gia lại mới có một sàn hắc quyền, muốn thuê gã đến làm nóng.

Hắc quyền tồn tại đã lâu ở Lương Quảng, liều mạng đổi lấy món lợi kék xù, một số sàn ngầm sẽ có cao thủ thực sự, ở giai đoạn giữa thập niên 90, những người này một trận có thể được mấy vạn đồng, hạng tôm tép làm nóng sàn khác thì một trận tầm vài ngàn.

Ngụy Khiêm cười tự giễu: “Cửu ca đừng trêu tôi, chẳng lẽ bản thân tôi còn không biết mình được mấy cân mấy lạng? Cao thủ đám bốc thực sự, chỉ một ngón tay là bóp chết được tôi, tôi sống hay chết không hề gì, nhưng khiến Hồ tứ gia và anh mất mặt thì không hay đâu.”

Ngụy Khiêm biết, nếu gã đồng ý thì chắc chắn sẽ tính là người của Triệu Lão Cửu, Triệu Lão Cửu tìm người cho Hồ tứ gia, nhất định kiếm được không ít, người tìm đến thua hay thắng hẳn đều có phần, trong lòng Ngụy Khiêm đều nắm được cả.

“Cậu nói không đúng rồi, không phải như vậy đâu,” Triệu Lão Cửu xua tay, “Cao thủ thực sự đâu phải cọng cỏ, dễ tìm như vậy chắc? Hồ tứ gia có ánh mắt thế nào, ông ấy đã xem trọng cậu, thì cậu cũng không cần tự coi nhẹ mình...”

Nói đến đây, Cửu ca đột nhiên dáo dác nhìn quanh, đoạn hạ giọng bảo Ngụy Khiêm: “Hơn nữa Cửu ca nói thật nhé, trên sàn đấu thực ra lợi hại như cậu là được, đấu mấy trận, kiếm vài vạn đồng dễ như bốn rồi đi, chả có chuyện chi hết. Nếu thật sự lợi hại đến mức độ nhất định ngược lại không tốt, quyền thủ cấp cao nhất đứng trên lôi đài cao cấp không xuống được, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, kết cục cuối cùng rồi sẽ là chết trên đó thôi.”

Khóe mắt Ngụy Khiêm giật nhẹ.

“Tôi không lừa cậu đâu,” Triệu Lão Cửu liếc trộm về mặt gã, hạ giọng thấp hơn, “Hồ tứ gia phái bọn tôi đi, tôi cũng từng tìm rất nhiều người rồi. Người như cậu, giá vào trận là hai ngàn, sau đó có tiền thưởng và hoa hồng hay không thì phải xem biểu hiện cá nhân, mấy tay đó... Chính là mấy tay lợi hại nhất, vào sân dăm ba vạn, ấy mới là giá liều mạng, cho dù cậu muốn chơi với người ta, cũng chẳng lên nổi cấp bậc đó, đã hiểu chưa?”

Ngụy Khiêm chỉ im lặng, quả thật mấy câu này của Triệu Lão Cửu phần nào đáng tin.

“Ôi, người anh em à, tôi chỉ phổ biến giá thị trường thôi chứ không hù dọa cậu đâu, mà chúng tôi cũng không hẳn là phổ biến giá, nhiệm vụ của anh em ta chính là làm nóng sàn, giúp sàn đấu mới sục sôi, giống như khai trương hạ giá vậy, cậu hiểu chứ? Chỉ là cảnh bên lề, rất ít nguy hiểm, không đến mức phải liều mạng.” Triệu Lão Cửu thân mật vỗ vai gã, đưa cho một tấm vé xe lửa: “Đây là vé cho tuần tới, mặt sau viết số điện thoại của tôi, nếu cậu bằng lòng thì đến đó tìm tôi, không muốn thì thôi, tôi cũng chỉ muốn giúp anh em thôi, buôn bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa mà, đúng không nào?”

Ngụy Khiêm nằm trên giường suy tính về tờ vé xe lửa này suốt đêm không chớp mắt.

Sự xuất hiện của Triệu Lão Cửu giống như tảng gỏi khi buồn ngủ vậy.

Ngụy Khiêm từng nghĩ, nếu quay lại trường, gã phải duy trì chi tiêu trong nhà bằng cách nào? Triệu Lão Cửu đã cho gã đáp án, phí lên sàn đã đến hai ngàn, không cần nhiều, gã chỉ cần qua được ba trận là có năm sáu ngàn rồi.

Năm sáu ngàn đâu tính là gì, nhưng khoản tiền này trong gia đình bình thường lúc ấy không phải là nhỏ, trong nhà có một người dùng một đồng xu phải bẻ tám cánh hoa như bà Tống, Ngụy Khiêm tin chắc, với sự cần kiệm của bà, dùng số tiền này thoải mái lo liệu cho cả năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà...

Tiền khó kiếm, dứt khó ăn – đạo lý này ai cũng biết, nào có bánh từ trên trời rơi xuống, Ngụy Khiêm hiểu rõ, “khai trương hạ giá” với “bên lề” mà Triệu Lão Cửu nói, toàn là nhảm nhí cả thôi.

Vì sao chỉ đến tìm gã? Từ phương Nam đến phương Bắc xa như vậy, những người đánh đấm được nhiều vô kể.

Ngụy Khiêm ngẫm nghĩ, cảm thấy chỉ sợ do Nhạc Hiểu Đông chết rồi, Hồ tứ gia mới lặn lội đường xa đến tìm gã, lão ta cần loại không chỗ dựa như vậy.

Trước mắt gã là một hồ nước trong vắt thấy đáy, dưới đáy hồ là số vàng mắt thường thấy được, nhưng Ngụy Khiêm căn bản không biết, mình lao xuống đó, rốt cuộc là nhảy xuống dòng nước sâu

chứng nào, gã cũng không biết, mình nhảy xuống rồi còn có thể lên lại chẳng.

Trước khi chết Mặt Rỗ cũng kiếm được một khoản kếp xù đó thôi.

Ngụy Khiêm trở mình, nằm lâu khiến cơ thể bắt đầu đau mỏi. Gã nhẹ nhàng bò dậy, cố hết sức để không đánh thức Ngụy Chi Viễn – trời quá nóng, đầu thằng bé toàn mồ hôi, hiếm lắm mới thấy ngủ say thế này.

Ngụy Khiêm xuống dưới lầu, lòng vòng quanh khu ổ chuột như lừa kéo cối xay, định tìm kiếm một chút yên bình.

Ngụy Khiêm cảm thấy đều là do mình quá tham lam, gánh nặng vẫn trĩu xuống mà gã lại còn muốn để họ đều được sống tương đối thoải mái.

Gã luôn nghĩ, mẹ gã dù phải bán thân cũng nuôi được gã, chẳng lẽ gã còn không bằng một con gà móng đỏ? Gã làm sao có thể để tụi Tiểu Bảo và Tiểu Viễn phải sống như mình lúc nhỏ?

Mà gã vẫn chưa biết thỏa mãn, còn tham vọng được đi học.

Dưới nắng sớm mờ nhạt, sương sớm đầy đầu, Ngụy Khiêm như một đại yêu độ kiếp độ tâm ma, nghiêm khắc tra hỏi nội tâm mình.

Gã hần học hỏi mình, đi học có ích lợi gì? Học cấp ba rồi là nhất định có thể thi vào đại học sao? Lên đại học rồi là nhất định có thể học xong? Học xong nhất định có thể tìm được công việc tốt? Cho dù tìm được công việc tốt, có thể bù lại sáu bảy năm gã lãng phí cho cấp ba và đại học không?

Ngụy Khiêm thầm liệt kê các lý do không đáng đi học mà gã có thể nghĩ đến.

Đúng lúc này, gã nhìn thấy chủ tiệm tạp hóa dưới lầu ngáp dài mở cửa.

Ngụy Khiêm sút bay một hòn đá nhỏ, nhủ thầm trong lòng, học hành cái đếch gì, sao mày không đòi lên trời luôn đi?

Gã mua một gói thuốc lá và một cái bật lửa ở tiệm tạp hóa, chính thức tuyên bố thất bại hoàn toàn sau nửa năm cai thuốc.

Ngụy Khiêm ngồi ven đường hút hết điếu thuốc, sau đó gã liền đưa ra quyết định một trời một vực với suy tính ban nãy – không phải là Quảng Đông thôi sao? Đi!

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 23

Ngụy Khiêm không nhắc với ai về việc này, cuối tuần, gã cưới con xe ghê trù chuông chẳng thềm vang thì chỗ nào cũng vang leng keng đến hiệu sách nhỏ chuyên bán sách cũ trước cổng trường cấp ba, mua hai chồng sách giáo khoa với giá thấp, sau đó gã lại mua ít hành lý đơn giản rồi đến công xưởng xin thôi việc và lĩnh lương.

Bốn giờ rưỡi sáng thứ Hai, Ngụy Khiêm lén lút bò dậy, cả nhà còn đang ngủ – bà Tống hơn ba giờ dậy luộc trứng, sau đó để lửa riu riu cho ngon miệng, bản thân bà cũng nhân khoảng thời gian này đi ngủ một lúc, gần năm giờ mới dậy tắt bếp.

Ngụy Khiêm không định quấy rầy người nhà, lấy một trăm năm mươi đồng tiền lẻ mang đi như phượng trộm cắp, số khác đều đã đổi thành tiền chẵn, được gã khế khàng đặt lên bàn, dùng chén trà chặn lên.

Gã để lại tờ giấy viết đại khái khi nào trở về, không nói rõ mình đi đâu, cũng chẳng cho hay mình đi làm gì.

Ai ngờ gã làm xong những việc này quay đầu lại mới phát hiện Ngụy Chi Viễn không biết đã dậy từ khi nào.

Chú chồn con này yên ắng ngồi dậy, tròn mắt nhìn gã.

Ngụy Khiêm vội vàng bịt miệng Ngụy Chi Viễn trước khi nó kịp nói gì, thằng bé không rõ nguyên do ngắc đầu nhìn gã, Ngụy

Khiêm nghiêng người ngồi bên giường, đè nó nằm xuống, lấy tấm chăn mỏng đắp cho, đoạn nhỏ giọng bảo: “Đừng ồn, bà vừa luộc trứng, để bà ngủ thêm một lúc – mày cũng ngoan ngoãn đi, dậy sớm như vậy làm gì?”

Ngụy Chi Viễn nhìn lướt qua hành lý của gã rồi hạ giọng hỏi: “Vậy anh muốn đi đâu?”

Ngụy Khiêm ậm ờ: “À, tao ra ngoài có chút việc.”

Ngụy Chi Viễn gắng hỏi đến cùng: “Đi làm gì?”

Ngụy Khiêm cúi xuống nhìn nó một cái: “Mày lắm chuyện quá đấy.”

Ngụy Chi Viễn đột nhiên bò dậy ôm cứng eo gã, đu lấy gã y như khi: “Em cũng muốn đi!”

Thằng ranh lớn rồi nặng ghê, Ngụy Khiêm cau mày đẩy nó xuống khỏi người mình: “Ng ngoan ngoãn đi, mày mới bây lớn, quậy gì chứ?”

Trong lòng Ngụy Khiêm ít nhiều hơi lấy làm lạ, thằng nhóc này bình thường rất ngoan ngoãn nghe lời, mà sao đột nhiên phiền phức như vậy?

Thật ra chính Ngụy Chi Viễn cũng không biết là vì sao, bình thường chỉ cần anh hai cau mày là nó lập tức nghỉ nghiêm không dám hó hé, nhưng hôm nay trong lòng rất hoảng sợ.

Ngụy Chi Viễn không phải bị Ngụy Khiêm đánh thức, mà là gặp ác mộng rồi tự tỉnh dậy, vừa mở mắt liền quên mất mình mơ thấy gì, nhưng tim đập thình thịch cực kỳ bất an, cứ lơ lửng giống như giẫm lên hư không vậy.

Đó là một loại trực giác bản năng, mách bảo nó nhất định phải đi theo.

“Dẫn mày theo làm gì? Nuôi béo rồi ăn hả?” Ngụy Khiêm bực bội lôi nó ra, “Đừng gây thêm phiền phức, Ngụy Chi Viễn, mày có nghe lời không?”

Ngụy Chi Viễn bị thuần hóa đã lâu, nghe mệnh lệnh của người chăn nuôi lập tức ngồi ngay ngắn gật đầu theo phản xạ có điều kiện.

“Nghe lời thì nằm xuống ngủ cho tao.” Ngụy Khiêm không biết nặng nhẹ vỗ lưng Ngụy Chi Viễn một phát.

Nói xong gã khom lưng xách túi đi ra ngoài.

Đi hai bước gã lại dừng chân quay về.

Ngụy Khiêm biết mình đi chuyến này tương lai chưa rõ, sống chết khó liệu, lúc này tuy không thể nói tới cảm xúc biệt ly, nhưng trong lòng ít nhiều dâng lên vài phần không nỡ, dịu giọng dỗ Ngụy Chi Viễn đôi câu: “Chờ mày khai giảng thì anh sẽ quay về, mua thức ngon mang về cho mày được không?”

Ai ngờ rắn hay mềm Ngụy Chi Viễn đều không thềm nghe, nó nghiêng người như cá chạch, lao đến bên giường ôm đúi Ngụy Khiêm, tuyên bố: “Đừng lừa em như con cóc Tiểu Bảo kia, em nhất định phải đi!”

Ngụy Khiêm thực sự muốn đập văng nó.

Ngụy Chi Viễn giỏi xem sắc mặt, biết gã đã mất sạch kiên nhẫn, lập tức phải nổi giận, liền thông minh bổ sung một câu: “Không dẫn em theo em la lên đánh thức cả nhà cho coi!”

Nó lại còn học được đe dọa và dụ dỗ, biết Ngụy Khiêm chọn đi vào giờ này là vì sợ hai bà cháu nhà kia phát hiện rồi lải nhải.

Đáng tiếc, nếu nói rắn hay mềm đều không nghe, Ngụy Chi Viễn vẫn được kế thừa từ Ngụy Khiêm, cho nên anh hai đâu phải dễ bắt bớ như vậy?

Ngụy Khiêm khom lưng, dễ dàng bề tay thẳng bé ra, cười khẩy mà ngắt từng chữ: “Thích thì cứ la đi.”

Ngụy Chi Viễn: “...”

Ngụy Khiêm nhướn mày lườm nó một cái rồi vác hành lý nghênh ngang bỏ đi.

Ngụy Chi Viễn ngậy ra trên giường giầy lát, sau đó chú nhóc này quyết đoán kịp thời, khoác áo qua quít, lao vào toilet, mất một phút để đánh răng rửa mặt sạch sẽ rồi xỏ dép lê lao ra theo, thậm chí chẳng buồn đi tắt.

Sáng sớm còn chưa có xe buýt, may mà Ngụy Khiêm ở không xa nhà ga, gã quyết định đi bộ.

Ai ngờ mới ra khỏi con hẻm đã nghe tiếng bước chân vội vã đằng sau, Ngụy Khiêm ngoảnh lại, xém nữa khạc ra lửa vì tức, gã trợn mắt nhìn Ngụy Chi Viễn có một túm tóc vểnh lên trên đầu: “Mày đi theo làm gì? Quay về mau!”

Ngụy Chi Viễn như một chú cún con làm việc xấu bị chủ phát hiện, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cúi đầu chấp tay sau lưng, nhìn chằm chằm mũi giày, giấu đầu hở đuôi vờ như mình là vật không tồn tại.

Ngụy Khiêm hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

... Sau đó tiếng bước chân lệt xệt đằng sau lại vang lên theo.

Ngụy Khiêm vừa quay đầu lại, Ngụy Chi Viễn liền dừng chân với nét mặt vô tội, gã tiến bước, thằng bé cũng tiến lên theo, giữ nguyên khoảng cách hai mươi mấy mét.

Ngụy Khiêm làm bộ quay lại muốn bắt nó, Ngụy Chi Viễn xem tình thế cũng mau, lập tức co cẳng bỏ chạy.

Nó chạy còn nhanh hơn thỏ, vừa chạy vừa quay đầu lại xem anh hai có đuổi theo không.

Ngụy Chi Viễn mau lẹ quẹo vào một con hẻm, ngoảnh lại thì thấy anh hai không đuổi theo nữa, Ngụy Chi Viễn thử lùi về hai bước, đến ngã rẽ lộ đầu ra, không thấy anh hai đâu!

Chắc chắn anh hai nhân lúc nó bỏ chạy rẽ vào đường khác cắt đuôi rồi.

Ngụy Khiêm khá cẩn thận, từ đầu đến cuối không đề cập mình muốn đi đâu, thành ra Ngụy Chi Viễn cũng không biết.

Thằng bé nhíu mày, dùng chút manh mối có hạn, đứng tại chỗ suy nghĩ cẩn thận, nhớ tới câu “mày khai giảng anh sẽ quay về” của Ngụy Khiêm – xem ra anh hai phải đi hơn một tháng, thế chắc chắn là nơi rất xa, cho nên không đến nhà ga thì là bến xe đường dài.

Trước mắt vẫn chưa đến năm giờ, trời còn chưa sáng, mà Tiểu Viễn cũng biết, bình thường phải hơn sáu giờ sáng thì ô tô đường dài mới chạy chuyến đầu, Ngụy Chi Viễn phán đoán bằng kinh

nghiệm lang thang phong phú, nơi anh hai có khả năng đi nhất chính là nhà ga.

Nó quyết định đi thử vận may, bèn chạy về hướng nhà ga.

Nhà ga xây dựng ngày càng theo phong cách Tây, quản lý càng lúc càng nghiêm là chuyện của rất nhiều năm sau, nhà ga thời bấy giờ vào cổng cơ bản chẳng ai quản, vé đương nhiên cũng không mua bằng tên thật, cho nên mỗi tối, có một số nông dân lên thành phố tạm thời chưa tìm được việc sẽ ngủ ngay trong ga để bớt tiền trọ.

Trong đây hạng người nào cũng có.

Ngụy Chi Viễn xen lẫn giữa đám đông qua đêm, tìm một góc nhỏ nép vào, nhìn chằm chằm hướng cửa ga không dám chớp mắt, nó đã dùng tới tốc độ nước rút trong cuộc thi điền kinh, chạy đến tức ngực, nhưng chạy như vậy cuối cùng đã có kết quả – ngồi rình năm phút liền thấy Ngụy Khiêm vào.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy anh hai, Ngụy Chi Viễn chỉ muốn nhảy vọt tới luôn, nhưng nó nhịn.

Ngụy Chi Viễn tính thầm trong bụng, nếu bây giờ mình bị anh hai phát hiện thì chắc chắn sẽ bị đưa về ngay lập tức, hoặc là lại bị cắt đuôi thôi, nó không cam lòng khi sắp thành lại bại, bèn dán lên bức tường đèn đóm tù mù, lén lút bám theo Ngụy Khiêm.

Mỗi ngày chỉ có một chuyến tàu đến Quảng Đông, thế nên dù là năm giờ rưỡi sáng thì sảnh chờ cũng chật ních.

Ngụy Chi Viễn không sợ nhiều người, càng đông nó càng dễ lên lên tàu, nó rất có kinh nghiệm trong việc này.

Nó thấy anh hai tìm đại một góc ngồi xuống, lấy một quyển sách cũ trong ba lô, im lặng đọc giữa sảnh chờ ồn ào.

Ngụy Chi Viễn vừa lưu ý quan sát gã vừa tìm kiếm cơ hội thích hợp – cơ hội lên lên xe lửa.

Cuối cùng, nó tìm được một đôi vợ chồng xứ khác vác từng bao hành lý, hai người này chẳng biết đẻ bao nhiêu con, khéo phải lập được cả một đội bóng, bắt chấp kế hoạch hóa gia đình, đẻ y như sản xuất dây chuyền vậy.

Đứa lớn đứa bé chạy loăng quăng, ông chồng thận trọng ngồi một bên, tất bật kiểm tra vé trong tay mỗi đứa.

Lúc soát vé vào ga, Ngụy Chi Viễn liền lén xen giữa một đám con nít, đi theo đôi vợ chồng này.

Quá nhiều người cần soát vé, nhân viên căn bản không kịp đếm số lượng, bắm xấp vé trong tay ông bố rồi cho qua hết.

Ngụy Chi Viễn vào ga trót lọt, lại lặng lẽ rời khỏi đám trẻ, bám theo đến toa tàu của Ngụy Khiêm.

Người lên tàu chặn kín cửa, chẳng ai thềm xếp hàng, tất cả đều anh đẩy tôi xô, nhân viên giữ cửa cũng hết cách, đàn ông cao giọng hô “đừng chen lấn”, một mặt luống cuống kiểm tra vé trong tay hành khách.

Ngay trong tích tắc nhân viên phục vụ cúi đầu xem vé, thợ trôn vé chuyên nghiệp Ngụy Chi Viễn này đã nhảy vào như cá chạch, đầu tiên nó kiễng chân nhìn lướt qua, xác định anh hai thật sự ở toa này, sau đó thỏa mãn trốn tạm vào một gian nhỏ có bệ rửa mặt, việc lớn đã xong xuôi.

Số người trên xe lửa vượt quá mức quy định, trong hành lang thậm chí nhà vệ sinh đều chật ních, trừ người đẩy xe bán “đậu phộng hạt dưa cháo bát bảo” từ xưa đã có tuyệt kỹ thì ngay cả con ruồi cũng bay không lọt, những ai thể lực bình thường thật sự không chịu nổi khi phải ngồi toa ghế cứng ba mươi mấy tiếng liền.

Bởi quá nhiều vé đứng nên rất nhiều người không thể không chen chúc trong nhà vệ sinh, vì thế hai buồng vệ sinh cuối toa tàu bị chia thành nam nữ – nam phải tới gian chật ních đàn ông giải quyết, nữ muốn đi thì cần tới gian đông nghịt đàn bà.

Đi vào đó, chẳng những lúc cởi quần tiện thể phải bị người ta dòm, nếu không dốc hết sức lực bình sinh thì đừng hòng ra nổi.

Một lữ khách đường dài tội nghiệp Ngụy Chi Viễn là một đứa trẻ lẻ loi, liền chia cho cái ghế xếp nhỏ, Ngụy Chi Viễn co vào cạnh bồn rửa mặt, dựa vách tường cúi bả, ngồi xuống ghế bắt đầu lim dim.

Mới đầu còn chịu được, rồi dần dà nó bắt đầu cảm thấy vừa lạnh vừa đói.

Ngụy Chi Viễn đã bắt đầu trở mã, vậy nên gần đây rất hay đói, sáng giờ chưa được giọt nước nào, đói móp đói meo khiến da bụng với da lưng muốn dính vào nhau, đành phải nhắm mắt ngủ hòng trốn tránh.

Nó cảm thấy hình như mới mơ mơ màng màng chớp mắt một lúc thì đã bị lay tỉnh một cách thô bạo.

Tiểu Viễn vừa mở mắt thì lập tức giật nảy mình – nó nhìn thấy ông anh nổi giận đùng đùng.

Ngụy Khiêm vắt vả lấm mới “chém giết” ra khỏi buồng vệ sinh, lại băng qua “muôn sông nghìn núi”, tính đi rửa mặt, ai ngờ vừa cúi đầu liền nhìn thấy tên nhãi quen ời là quen kia, Ngụy Khiêm sững sờ mất nửa phút, còn cho là mình nhìn lầm.

Sau khi dùng nước lạnh rửa mặt tỉnh táo hơn, Ngụy Khiêm mới khom lưng nhìn cho kỹ – ôi má ời, thật sự là thằng ôn Ngụy Chi Viễn kia!

Gã dùng thủ đoạn cắt đuôi, vốn tưởng thằng nhỏ hết cách sẽ tự quay về, nào ngờ nó thần thông quảng đại đến thế, chẳng những tìm được nhà ga, còn lén lên xe lửa!

Ngụy Khiêm nhìn Ngụy Chi Viễn quàng mắt đen sì, bụng nghĩ thằng ranh này chắc sắp thành tinh rồi.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 24

Nhưng thật đáng tiếc, đừng nói thành tinh, cho dù Ngụy Chi Viễn thành thần rồi thì cũng chẳng thoát nổi bài dạy dỗ này.

Ngụy Khiêm sầm mặt đánh thức Ngụy Chi Viễn, hùng hổ xách gậy nó bước qua cả đồng người ngổ ngang, vác Ngụy Chi Viễn vào toa tàu như vác bao tải, ném Ngụy Chi Viễn lên ghế của mình bằng động tác tròng hành, đứng bên cạnh ngùn ngụt lửa giận nói: “Mày muốn sao đây?”

Ngụy Chi Viễn ý thức được rằng mình đã phạm tội tày đình, chết vạn lần cũng khó chuộc nổi – nhất định phải bị tử cho một trận. Theo như quy tắc bình thường là “thắng thắn thì được khoan hồng”, nó đành khai báo cả quá trình suy luận, thực tiễn cùng với tất cả các bước trốn vé.

Ngụy Khiêm nghe hành trình mạo hiểm của nó, cảm thấy Tam Béo nói đúng, có thể thằng oắt này thật sự do chồn tinh biến thành nên tìm đường chết cũng thông minh đến vậy!

Gã đang định bắt chấp đạo đức công cộng chửi ầm lên thì nghe bụng Ngụy Chi Viễn đột nhiên réo ùng ục, thằng bé dãn bụng ngẩng đầu đầy tội nghiệp, ngược khuôn mặt tí teo nhợt nhạt nhìn Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm nhìn nó, trong chớp mắt ấy, nét mặt gần như sầu muộn.

Ngụy Chi Viễn khiến anh hai hết cái nổi, đành phải mua một cái bánh mì, một cây xúc xích và một chai nước suối từ chiếc xe đẩy truyền kỳ cho thằng nhãi, ở bên cạnh nhìn nó ăn ngấu nghiến như hổ.

Ngụy Chi Viễn ăn no căng bụng, dự cảm thấy lúc này không được ổn, sợ sệt nhảy khỏi chỗ ngồi: “Anh ngồi đi.”

Ngụy Khiêm chỉ nhìn nó không nói câu nào, Ngụy Chi Viễn cảm thấy cổ mình ớn lạnh từng cơn, tức khắc lại ngồi im thin thít không dám thở mạnh.

Ngụy Khiêm dựa lưng ghế đến hết hành trình gần hai mươi tiếng còn lại.

Hai anh em xuống xe lửa ở một thành phố của Quảng Đông, tìm một quán trọ nhỏ giá cả phải chăng để nghỉ ngơi trước, ngủ say như chết vậy.

Ngủ dậy, Ngụy Khiêm đi tắm rửa rồi mua cơm hộp về ăn, chờ hai anh em nghỉ ngơi cơm nước xong xuôi, Ngụy Chi Viễn liền bị tấn cho một trận đúng như mong muốn.

Đập xong một trận, Ngụy Khiêm dùng điện thoại của quán trọ liên lạc với Triệu Lão Cửu, sau đó cho Ngụy Chi Viễn hai mươi đồng, nghiêm khắc cảnh cáo: “Đói thì tự mình ra ngoài mua đồ ăn, không được rời khỏi nơi này hơn một trăm mét, còn dám chạy lung tung là tao đập gãy chân.”

Ngụy Chi Viễn: “À.”

Ngụy Khiêm đét đui nó một phát: “Nghe thấy chưa!”

Ngụy Chi Viễn vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu, dùng giọng điệu như phát xít hò hét “nguyên thủ muôn năm” mà báo cáo: “Nghe rồi ạ!”

Không bao lâu sau một chiếc mô tô tới chở Ngụy Khiêm đi.

Ngụy Chi Viễn thò đầu ra ngoài cửa sổ dõi theo anh hai.

Mùa hè nơi này nóng vô cùng, không khí ẩm ướt bao trùm như một cái lồng hấp cỡ lớn, nghe ý anh hai thì chắc định ở đây hơn một tháng cơ.

Ngụy Chi Viễn không muốn gây thêm phiền phức cho anh hai, nó tập trung hết sức nằm sấp trên giường phơi cái mông bị đánh sưng lên, đồng thời suy nghĩ xem làm thế nào để không thành gánh nặng.

Triệu Lão Cửu đã về trước Ngụy Khiêm, niềm nở mời gã ăn cơm, sau ba tuần rượu, mới lấy hợp đồng ra cho gã xem.

Tửu lượng của Ngụy Khiêm chỉ bình thường, không thể so với người ngàn chén không say, thần kinh căng lên cố hết sức để tỉnh táo.

Gã biết hợp đồng này chỉ là một trò cưỡi, việc đánh hắc quyền vốn là phi pháp, ký nó rồi không có nghĩa là bị pháp luật ràng buộc không thể vi phạm, mà là tuyên bố mình đã giao nộp mạng – tự nguyện, sống chết rõ ràng, tiền bạc đã xong, không ai nợ ai.

Trên đây có bảng giá, xếp theo cấp bậc, cấp thấp nhất thắng một trận được một ngàn, cấp bậc càng cao càng nhiều tiền, khiêu chiến quyền vương tối cao giành chiến thắng thì có thể được cái giá trên trời mà Ngụy Khiêm khó lòng tưởng tượng... Đương nhiên, gã chỉ nhìn thoáng qua thôi chứ không dám có suy nghĩ quá đáng – gã

từng nghe nói về những quyền vương cấp cao nhất này, họ đều trải qua huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, một chân quét đổ cả một tấn, bị đập một phát có thể bay khỏi lôi đài vỡ nát ngũ tạng ngay tại trận, chẳng phải trò đùa đâu.

Triệu Lão Cửu ở bên nhìn gã cân nhắc cẩn thận hợp đồng, phát hiện cậu chàng này ngoài nóng trong lạnh, rất giỏi đưa đẩy, rất biết giữ thể diện cho người khác, nhưng bàn công chuyện thì không dễ lừa.

Triệu Lão Cửu chậm thuốc, liếc Ngụy Khiêm nói: “Quy củ các nơi đều na ná nhau, nhưng cậu xem thêm đi, chỗ chúng tôi thì khác đây – đầu tiên, cậu không thể nói đến là đến, nói đi là đi được, dù muốn đi thì cậu cũng phải đánh xong ba trận cho tôi. Tứ gia bao ăn ở, cậu cũng phải nể mặt ông ấy, cậu hiểu đạo lý này mà đúng không?”

Ngụy Khiêm rất bình tĩnh: “Còn gì nữa không?”

“Giương cung không thể quay đầu,” Triệu Lão Cửu nói tiếp, “Lên đài rồi chỉ cho tiến không cho lùi, chỉ cho thăng cấp không cho giáng cấp, lên đài khi nào, đánh cách nào, thì cậu phải nghe tôi... Cũng chính là sự sắp xếp của tứ gia.”

Nói cách khác, cho dù buổi sáng vừa bị đánh gãy chân, buổi chiều ông chủ Hồ ra lệnh một tiếng, dẫu có bò cũng phải bò lên lôi đài, còn đánh với người mạnh hơn.

Ngụy Khiêm dăm chiêu suy nghĩ: “Cửu ca, nơi khác thật sự không có quy định này.”

“Cửu ca đương nhiên biết điều này, cho nên mới có thêm phúc lợi! Tiền thắng trận tính sau, đây...” Triệu Lão Cửu ngậm điếu thuốc,

lấy ví tiền tiện tay rút một xấp nhân dân tệ đưa cho Ngụy Khiêm,
“Tiền cọc đây, cậu vừa đến còn chưa quen khí hậu nhỉ? Kiếm cái gì ngon mà ăn, xem như một chút tấm lòng của Cửu ca.”

Ngụy Khiêm liếc qua thấy là một ngàn đồng.

Gã không nhận, chỉ cố hết sức tỏ ra mắt tự nhiên mà nở nụ cười:
“Cửu ca không sợ tôi cầm tiền chạy mất?”

Triệu Lão Cửu dùng bàn tay bóng nhẫy vỗ mạnh vai gã, cười ha ha: “Mấy đồng tiêu vặt, Cửu ca chẳng thèm để ý – cậu còn nhỏ, tôi cũng không vờ vĩnh gọi cậu là Ngụy ca nữa – Tiểu Ngụy, cậu còn trẻ, tương lai còn dài, người trẻ tuổi không thể tham tài, nhưng cũng không thể không tham tài, tầm mắt quá nông cạn thì cả đời chẳng làm được trò trống gì, cậu thấy có lý không?”

Ngụy Khiêm nhìn hẩn, rồi chậm rãi cầm xấp nhân dân tệ kia nhét vào túi, xấp tiền giấy nhẹ hều đê trĩu ngay ngực gã như quả tạ, Triệu Lão Cửu cười hài lòng, nói tiếp: “Trừ tiền cọc, tứ gia còn trích phần trăm cho cậu, nếu thắng một trận, ngoài tiền thưởng thì còn thêm cho cậu gấp đôi, đến lúc đó cậu sẽ biết. Cả ngàn đồng? Khà khà, tiền tiêu vặt mà thôi.”

Triệu Lão Cửu thuê phòng cho Ngụy Khiêm ở khách sạn gần sân đấu, dặn tay thiếu niên đi mô tô hàng ngày đưa cơm cho gã, kêu gì thì mua đó, Ngụy Khiêm chào gã ta, vào quán trọ trả phòng rồi đón Ngụy Chi Viễn đi, thu xếp xong xuôi cho gánh nặng nhỏ này liền một mình đến sân đấu.

Sân đấu quả thật là mới, công nhân hãy còn đang lắp đèn trong góc.

Quanh đài tối om om, ngọn đèn không chói mắt hướng lên đài, tránh để quyền thủ bị phân tán tinh thần và sức lực. Mà “đài” thì dùng dây màu vàng quây chính giữa thành một khu vực, mọi người đi tới đi lui ở bên cạnh, chỉ cần không sợ bị ngộ thương thì muốn gần chừng nào cũng được.

Chỗ cao và xa hơn là cho khách quý, có không ít khách quý, nhưng không ngồi hết chỗ, ăn mặc trông rất đàng hoàng.

Trong sàn đấu đa số là đàn ông, cũng có cả đàn bà nữa, một số là nữ quyền thủ, trên cơ bản đều cao to mặt mũi dữ tợn, không nói thì chẳng ai biết là nữ, một số khác quần áo mát mẻ như hoa xuân, hầu hết là qua lại tiếp đãi khách quý.

Ngụy Khiêm đi sát rìa, cố hết sức không gây chú ý, tìm một nơi khuất ánh đèn, chờ xem mở màn.

Khi mấy ngọn đèn trên sàn đấu đồng thời sáng lên, đám đông rộ lên tiếng huýt sáo đinh tai nhức óc cùng những tiếng la hét tục tĩu, Ngụy Khiêm híп mắt nhìn đài thi đấu gần nhất.

Chỉ thấy hai người đàn ông cời trần đứng giữa đài, một tay vạm vỡ chừng 1m90, cơ bắp cuồn cuộn, hấn thông thả hoạt động cổ và tứ chi, giống như cố ý gây áp lực cho đối thủ.

Đối thủ của hắn thì vừa vặn quay mặt về hướng Ngụy Khiêm, vóc dáng tay này cũng không hề thấp bé, nhưng so với tay cao to ở đối diện thì có vẻ hơi thiếu dinh dưỡng, ngực có một vết sẹo dài thượt y như một con rết cỡ lớn xấu xí bò trên người, dưới ngọn đèn, trong mắt toàn là tơ máu.

Mắt Ngụy Khiêm không tịt, lại thêm đứng khá gần, gã nhìn thấy khóe mắt người này bị thần kinh kích thích giật giật không ngừng.

Cơ bắp của Ngụy Khiêm co lại theo bản năng, gã cảm thấy tay này hình như hơi bất thường.

Nhà cái kê bàn sau đài thi đấu, các cô em xinh xắn bắt đầu cổ động mọi người đặt cược, tỉ lệ cược của tay vạm vỡ và tay có sẹo là một ăn hai, rất nhiều người chen đến đặt cược, Ngụy Khiêm lui xuống một bậc để nhường chỗ.

Lúc này, một gã thiếu niên mặc áo ba lỗ lao lên, tay cầm một cái chuông to, rung leng keng để mở màn.

Ở đây không có trọng tài chuyên nghiệp, mọi người đều là trọng tài, trên sàn đấu không có quy tắc, sống chết bất kể, kẻ đứng người nằm mới thôi.

Ngụy Khiêm còn chưa thôi chú ý gã thiếu niên mặc quần đùi áo ba lỗ kia, tên vạm vỡ dùng tay trái đâm móc một cú vào mặt đối thủ, hấn đeo bao tay đâm bốp, nắm đấm to như quả bóng rổ, tay sẹo ngực không kịp đề phòng, bị hấn đánh nghiêng sang bên, máu mũi tức khắc giàn giụa, Ngụy Khiêm nghi chắc hấn bị đánh lệch mũi rồi.

Đằng sau la lối om sòm khiến tai gã đau buốt.

Đột nhiên bị một đòn nghiêm trọng vào đầu dễ gây chấn động não, ai từng bị chai bia đập đều biết cảm giác đó, đập mạnh còn có thể ngất tại trận, ai ngờ sọ não của tay sẹo ngực kia hết như làm bằng sắt lá, hấn hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí máu mũi cũng không lau, lao vọt lên dùng tay trần đẩy hai cánh tay to bằng đùi

người bình thường, phóng đến lồng ngực bị ép mở rộng kia như một viên đạn, thụi mạnh khuỷu tay vào ngực đối thủ.

Tay vạm vỡ bị thương nặng ngũ tạng lục phủ, lui liền ba bốn bước, bước chân lập tức có vẻ không vững, hấn chưa kịp định thần lại thì tay sọc ngực đã hú lên một tiếng lao đến bồi thêm cú nữa, đập hấn ngã ngửa ra đất.

Ngụy Khiêm và mọi người cùng thò đầu nhìn, theo lý một phương ngã xuống đất thì nên có trọng tài đếm, nhưng nơi đây không có trọng tài, cũng chẳng ai thềm ngăn cản, tay sọc ngực thừa thắng đề lên, đấm đá đối thủ loạn xạ ngẫu như chó điên, miệng kêu réo không khác chi bị khủng.

Khán giả kích động hấn như vừa hút ma túy, kẻ thì ồn ào, kẻ thì khen ngợi, gần đó chẳng biết ai đập nát ly rượu, mùi cồn bay đến lẫn với mùi mồ hôi và máu tươi, Ngụy Khiêm không kìm nổi nhích lại gần lan can cầu thang, lòng bàn tay vã mồ hôi lạnh.

Mãi đến lúc này, tay bị đánh mới rên rỉ xin tha, giờ hai tay qua đầu, ba bốn người trông như bảo vệ mới nhảy lên đài, đỡ tay sọc ngực điên cuồng dậy, tách hai người ra.

Gã thiếu niên ban nãy rung chuông lao lên, giờ một tay của tên sọc ngực, mọi người cao giọng hoan hô, kẻ thắng cược ùa lên tìm nhà cái lấy tiền.

Ngụy Khiêm không để ý ai ăn ai thua, gã nhìn chăm chăm tay sọc ngực thắng trận, chỉ thấy mặt hấn đầy máu, trong mắt có tơ máu đỏ tươi rõ ràng, tròng mắt xoay nhanh mắt tự nhiên, ngực phập phồng mạnh, nét mặt mơ màng mà sững sờ.

Hắn dường như còn chưa kịp định thần lại thì đã bị gã thiếu niên dắt xuống.

Lối ra ở ngay bên cạnh Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm nhìn tay sẹo ngực kia đi qua với vẻ mặt thờ ơ, sau đó vào lúc sắp sượt vai nhau, hắn đột nhiên khựng lại, mắt bỗng trợn tròn, đồng tử co rút dữ dội, rồi ngã nhào xuống đất, thoát tiên hắn ta co giật, sau đó miệng sùi bọt mép, cuối cùng giãy giụa mạnh vài cái rồi bất động.

Ngụy Khiêm lui thêm một bước nữa, đứng trên cầu thang trờng mắt nhìn nhau giây lát với kẻ ngửa mặt lên trời, nhờ ánh đèn yếu ớt, gã phán đoán tay này đã chết rồi.

Cảm giác ớn lạnh trườn lên cột sống.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 25

Chỉ chốc lát đã có người chen đến, Ngụy Khiêm bị đẩy ra, người vừa tới hình như là nhân viên chăm sóc, hời hợt sờ động mạch cổ rồi lật mí mắt của tay sẹo ngực, mấy phút sau đứng dậy tuyên bố với sắc mặt lạnh lùng: “Chết rồi, khiêng đi, tên yếu ớt này tự mình dùng thuốc kích thích quá liều nên đột tử. Không đánh đấm được mà còn học đòi lên đài, đáng kiếp.”

Câu này khiến mọi người phẫn nộ, những người ban nãy thua tiền nhao nhao nhảy ra mắng nhà cái chơi đều, trên đài thi đấu vẫn trình diễn cuộc đấu sinh tử tiếp theo, dưới đài đã biến thành ầu ẩu, mới mở màn mà cao trào đã nổi nhau xuất hiện rồi.

Ngụy Khiêm né được nắm đấm của mấy kẻ suýt nữa ngộ thương người qua đường là mình đây, lạng lẽ đi ra ngoài. Gã rảo bước trên đường trong gió đêm ẩm ướt, vào một siêu thị nhỏ bán rượu bia trà thuốc bánh kẹo, mua một gói thuốc lá, nhanh chóng mở ra rút một điếu nhét vào miệng.

Một cụ già đang định vào siêu thị trông thấy còn tưởng gã đang hút ma túy chứ chẳng phải thuốc lá, sợ quá không dám vào mà vòng đường luôn.

Từ đầu đến cuối khuôn mặt Ngụy Khiêm đều không cảm xúc, chỉ có đôi tay dầm mồ hôi lạnh vẫn đang run rẩy.

Lúc gã về thì Ngụy Chi Viễn đã ngủ rồi.

Ngụy Chi Viễn rất lâu rồi không nghe thấy mùi thuốc lá nồng nặc, nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi: “Anh hút thuốc à?”

Ngụy Khiêm đáp khẽ một tiếng: “Ừ”, lần sau không thể nữa, tao đi tắm đây, mày cứ ngủ đi.”

Ngụy Chi Viễn không lên tiếng, cũng không có ý kiến gì với việc gã hút thuốc, nó thậm chí say mê thứ mùi đó.

Triệu Lão Cửu thuê cho họ phòng tiêu chuẩn, điều kiện không tồi, điều hòa mát mẻ, hoàn cảnh cũng sạch sẽ. Quan trọng nhất là có hai giường, lúc ở nhà hết cách mới phải chen chúc nhau, ở đây thì Ngụy Khiêm không định ép uổng mình, bởi vậy sau khi tắm rửa qua loa liền leo lên giường còn lại.

Ngụy Chi Viễn lúc này đã tỉnh hẳn, nó hết sức không quen mà phát hiện ra rằng anh hai không định ngủ cùng mình, đợi một lúc, đoán chắc anh hai đã ngủ rồi, Ngụy Chi Viễn bèn xỏ dép lạng lể trèo lên giường Ngụy Khiêm.

Ai ngờ Ngụy Khiêm cũng chưa ngủ, thẳng nhãi vừa có động tĩnh gã liền mở mắt.

Trong lòng Ngụy Khiêm đang phiền muộn, liền nổi giận phát lạng Ngụy Chi Viễn: “Mày qua đây làm cái khỉ gì?”

Ngụy Chi Viễn không lên tiếng, quen thói rúc vào chăn.

Ngụy Khiêm: “Mày bệnh à? Có hai giường còn nhất định phải chạy qua chen chúc.”

Ngụy Chi Viễn nói nhỏ: “Em muốn ngủ với anh.”

Ngụy Khiêm cúi xuống nhìn nó với khuôn mặt không cảm xúc.

Ngụy Chi Viễn rút xuống, né tránh ánh mắt gã, ôm một tay Ngụy Khiêm, giờ trò vô lại trong im lặng.

Ngụy Khiêm dở khóc dở cười, thằng nhóc này đã mười một mười hai rồi mà còn bám như vậy, dẫn nó một mạch từ nhà đến phương Nam, đi xa tí rồi mà còn muốn dính lên giường gã... thật đáng lo ngại.

Ngụy Khiêm không xua đuổi nó nữa, tự dừng nghĩ đến việc đầu đầu.

Một ngàn đồng Triệu Lão Cửu cho còn nằm trong túi áo sơ mi, khiến gã như bị mắc cổ, nằm ngửa mặt cũng đè ngực phát đau, Ngụy Khiêm đang cân nhắc tính khả thi nếu ôm một ngàn đồng này bỏ trốn, không bao giờ đến cái chốn thị phi này nữa.

Nhưng những lời Triệu Lão Cửu nói vang vọng trong đầu không thể tránh né, Ngụy Khiêm buồn bực phát hiện, Triệu Lão Cửu quả thực nhìn thấu gã.

Đi đánh hắc quyền vì mấy ngàn đồng, nghe như việc mà chỉ hạng bại não mới làm được.

Trên lý trí, Ngụy Khiêm đương nhiên cũng đồng ý với cách nhìn này, nhưng từng xấp nhân dân tệ cứ quanh quẩn trong đầu không thôi, xua cũng không nổi.

Gã chẳng cách nào xua đuổi khát vọng điên cuồng này.

Ngụy Khiêm đột nhiên hiểu suy nghĩ của mấy bệnh nhân tâm thần cả ngày bị chồng hoặc vợ ngược đãi trên tinh thần hay thể xác,

lại còn khóc lóc không chịu ly hôn, đó quả là tình yêu u mê không chịu tỉnh ngộ, không cắt bỏ được!

Ngụy Khiêm tự giấu thầm nghĩ, việc khác không dám nói chứ tình cảm của gã với nhân dân tệ tuyệt đối không thua bất cứ một tình yêu méo mó hay cố chấp nào trên thế giới.

Nói là ngày nhớ đêm mong, bị quỷ ám cũng không đủ.

Cho nên tiền và mạng đã bắt đầu cuộc chiến quyết liệt ngay trong đầu gã, còn quyết liệt hơn cả năm đó cầm dao tự hỏi có nên giết mẹ hay không.

Đúng lúc này, Ngụy Chi Viễn mở miệng.

Ngụy Chi Viễn nói: “Anh, em phải nói với anh chuyện này.”

Ngụy Khiêm lơ đãng thuận miệng đáp: “Hử?”

“Dưới lầu có một quán món cay Tứ Xuyên, em đã nhận bưng bê cho họ, chủ quán đồng ý trả em năm đồng mỗi ngày.”

Ngụy Khiêm sững sốt, định thần lại: “Mày nói cái gì?”

Ngụy Chi Viễn tiếp tục: “Mới đầu họ chê em nhỏ, sợ có người đến kiểm tra, em liền nói em có thể giả làm con trai họ, nghỉ hè đến phụ giúp – anh, em thấy họ đăng quảng cáo tìm người, cũng hỏi thăm thử rồi, nếu thuê người lớn, chí ít phải trả mười đồng một ngày, chỉ cần chủ quán không ngu thì nhất định sẽ chọn em.”

Một lúc lâu mà Ngụy Khiêm chưa nói gì, Ngụy Chi Viễn sợ gã không vui, lại vội vàng bổ sung: “Em không gây phiền hà cho anh đâu, mỗi ngày mười giờ sáng đi làm, đến tối là về thôi.”

Ngụy Khiêm nghiêng người, ôm vai Ngụy Chi Viễn: “Anh hai mày nghèo đến điên rồi à? Thiếu năm đồng của mày chắc?”

Ngụy Chi Viễn: “Em cũng có thể kiếm tiền, em không phải là gánh nặng.”

Ngụy Chi Viễn nói hai chữ “gánh nặng” cực nhẹ, gần như bị nó nuốt vào họng, nhưng Ngụy Khiêm dù sao cũng nằm sát bên nên vẫn nghe thấy.

Ngụy Khiêm bỗng giật mình, nhận ra hàm ý trong câu này, có phần không vui, một lúc lâu sau gã mới ngằn ngừ hỏi: “Tiểu Viễn, anh hai không tốt với mày à?”

Ngụy Chi Viễn sửng sốt, vội vàng lắc đầu.

Ngụy Khiêm đưa tay sờ đầu nó, cố hết sức hạ giọng thật dịu dàng: “Mày không phải là gánh nặng, Tiểu Bảo cũng không phải, tụi mày còn nhỏ, tao nuôi tụi mày là nên thôi.”

Ngụy Chi Viễn ngược lên nhìn gã, Ngụy Khiêm thô lỗ đè đầu nó: “Mai kia hai đứa trưởng thành, có thể nhớ phụng dưỡng và lo ma chay cho tao là được... Thôi được rồi, ngủ đi.”

Nói xong câu này tâm lý gã trong vắt như kỳ tích, không còn băn khoăn vấn đề tiền hay mạng – Ngụy Khiêm quyết định, ngày mai phải liên lạc với Triệu Lão Cửu, gã tính nghỉ ngơi một tuần rồi ra sân.

Nếu thật sự bị chết thì sao?

Gã nghĩ, nếu chết rồi thì thôi vậy.

Sống chết có số, giàu sang do trời, gã lặn lội đường xa tới đây đánh hắc quyền, xét đến cùng là vì mình nhiều hơn vì người khác, gã muốn có tương lai thì phải liều một phen, chẳng có gì đáng nói, cũng chẳng có gì phải oán trách, rất công bằng.

Nếu Ngụy Chi Viễn biết những lời mình nói đã đẩy anh hai lên đài thì nhất định nó sẽ thà rằng mình bị câm.

Tuần đầu rất yên ổn, Ngụy Chi Viễn không biết anh hai đang bận bịu gì, mỗi sớm đưa nó đến quán ăn như đưa đến trường, buổi tối lại đứng giờ đón nó về, có người đưa cơm cho họ, đôi lúc còn là cơm Tây mà nó chưa từng được ăn, Ngụy Chi Viễn có ảo giác như hai anh em đang đi du lịch vậy.

Nhưng một tuần nhanh chóng trôi qua, hôm ấy, Ngụy Khiêm lần đầu tiên đến muộn.

Trời đã tối, khách trong quán vắng dần, Ngụy Chi Viễn khỏi cần chạy qua chạy lại, nó ngồi trên cái ghế nhỏ ông chủ cho, mỗi mắt ngóng trông ngoài cửa, chốc chốc lại ngẩng đầu xem đồng hồ, đợi mãi đến khi trời tối đen như mực mới có một người vén màn cửa tiến vào, thoát tiên khách sáo gật đầu chào chủ quán, sau đó vẫy tay gọi Ngụy Chi Viễn.

Bà chủ vừa nhét cho năm đồng vào túi, Ngụy Chi Viễn liền lao ngay đến Ngụy Khiêm hệt như một viên đạn, mỗi lần nó bổ đến như vậy, anh hai đều có thể đón được bằng một tay, sau đó kẹp nách xách nó lên lơ lửng, nhưng lần này Ngụy Chi Viễn lại nhay bén cảm thấy anh hai né tránh mình.

Trong chớp mắt nó lao đến, Ngụy Khiêm khom lưng không tự nhiên lắm, chỉ dùng cánh tay đón Ngụy Chi Viễn để ngăn nó tiếp tục

lao đi, sau đó nghiêng người lại, rồi bấy giờ mới kéo nó về khách sạn.

Nụ cười trên mặt Ngụy Chi Viễn lập tức tắt lụi, nó cau mày hỏi: “Anh sao vậy?”

Ngụy Khiêm: “Không sao.”

Ngụy Chi Viễn nhích lại gần, nhăn mũi, thấy người gã có mùi máu tươi: “Vậy tại sao người anh có mùi máu?”

Ngụy Khiêm nói dối không chớp mắt: “Trên đường đụng phải một tay giết heo, làm máu bắn đầy người tao, mãi mới lau sạch được.”

Ngụy Chi Viễn cảm thấy IQ của mình bị sỉ nhục nặng nề.

Ngụy Khiêm lại bình tĩnh dẫn nó đến một tiệm McDonald's, loại thức ăn rác rưởi về sau chẳng ai thèm ăn này năm đó khi vừa du nhập vẫn rất đắt đỏ, trang trí và đóng gói đều rất đẹp mắt, người còn thơm hơn ăn, nên rất có sức hút với con nít.

Ngụy Khiêm vội vào mua cho Ngụy Chi Viễn một phần trẻ em và một ly kem trước khi quán đóng cửa.

“Tao cảnh cáo mày,” Ngụy Khiêm nói, “Ăn rồi lúc về đừng cho con em mày nó biết, phiền muốn chết, nghe chưa?”

Ngụy Chi Viễn vừa bị thức ăn thu hút theo bản năng, vừa âm thầm lo lắng, tâm tư rối bời, gật đầu với nét mặt như thù sâu hận nặng, giờ ly kem mời Ngụy Khiêm: “Anh ăn thử cái này đi.”

Ngụy Khiêm lùi lại né tránh, vẻ mặt thoáng đau đớn, xua tay từ chối: “Tao no rồi, không muốn ăn nữa.”

Nói xong giống như để có vẻ đáng tin hơn, gã lại làm bộ xem thường: “Mấy cái này cho con nít ăn thôi.”

Ngụy Chi Viễn tiếc nuối rút tay lại, quý trọng liếm một miếng kem đất như vàng, đồng thời cũng lên quan sát anh hai.

Nhờ vào ánh đèn đường mờ mờ, Ngụy Chi Viễn phát hiện sắc mặt Ngụy Khiêm bột bột cực kỳ, vài lọn tóc trên trán ngấm mồ hôi bắt lên thái dương, trông có vẻ hơi tiêu tụy.

Ngụy Khiêm nhú mày rất nhẹ, hơn nữa vẫn giữ nguyên biểu cảm này.

Ngụy Khiêm xưng anh gọi em với người không quen kiểu nào cũng được, dẫu trời sinh tính cách lằm lì, cuộc sống kiếm ăn khắp nơi cũng tôi luyện gã thành một người khôn khéo, chỉ khi đối mặt với người nhà, bản tính khó ưa mới không thềm che giấu.

Ngụy Chi Viễn biết anh hai cực ghét người khác làm ồn, đặc biệt ghét bà nội lải nhải, lúc ở nhà gã phải giữ gìn uy nghiêm của bậc cha anh, cho nên không thích để mình trông sôi nổi quá, gã rất ít cười, cũng rất ít khen ai, dần dà, Ngụy Chi Viễn chỉ có thể thông qua hành vi và chút ít biểu cảm để phán đoán tâm trạng gã tốt hay xấu.

Theo như kinh nghiệm của nó, khi anh hai mặt không cảm xúc nhưng tư thế cơ thể thả lỏng, thì tâm trạng chắc hẳn rất vui vẻ.

Nếu sắc mặt không tốt nhưng chịu mở miệng chửi bới thì là không vui, có điều mức độ không vui rất nhẹ, chớp mắt là quên ngay.

Nếu gã sa sầm mặt, đồng thời ánh mắt trở nên rất sắc bén, lại không nói tiếng nào, thì là cực kỳ phẫn nộ.

Gã không nhúu mày liên tục, chỉ khi cơ thể khó chịu mới bắt giác nhúu mày nhẹ một lúc lâu, thoạt nhìn biểu cảm hết sức nghiêm túc, trên thực tế lại là đang nén đau.

Ngụy Chi Viễn im lặng ăn hết, rồi ngoan ngoãn bị Ngụy Khiêm đuổi đi ngủ. Nó vẫn nhắm mắt làm bộ – chiều này Ngụy Chi Viễn rảnh lắm rồi, lúc mới bắt đầu được anh hai nhận nuôi, nó luôn lo lắng nửa đêm bị ném đi nên không dám ngủ say như chết, đôi khi thần kinh quá căng thẳng không ngủ được thì nó sẽ giả bộ ngủ.

Quả nhiên, chỉ chốc lát, Ngụy Chi Viễn đã nghe Ngụy Khiêm sột soạt mò dậy, nó cảm thấy động tác của anh hai hơi chậm chạp, cánh tay chống giường run nhè nhẹ.

Ngụy Chi Viễn lén hé mắt, Ngụy Khiêm dường như nhớ tới điều gì, bỗng quay người lại, Ngụy Chi Viễn vội vàng nhắm mắt.

May mà Ngụy Khiêm không chú ý, gã nhanh chóng đứng dậy, lấy thuốc trị thương trong ngăn kéo trên cái tủ ở đầu giường, đi vào nhà vệ sinh.

Vừa cởi áo chưa kịp bôi thuốc thì Ngụy Khiêm đã vịn bồn cầu mà nôn trước, nhưng trong dạ dày chẳng có gì, chỉ nôn ra được nước chua, đối thủ đấm một phát trúng ngay dạ dày, thậm chí lúc Ngụy Chi Viễn mời ăn kem gã cũng không khỏi buồn nôn.

Một lúc lâu mới hết buồn nôn, Ngụy Khiêm tưởng như không đứng thẳng nổi, cúi đầu nhìn kỹ, xác định trong bồn cầu không có vết máu, gã mới thở phào.

Dù sao cũng còn trẻ, không nghiêm trọng.

Ngụy Khiêm dựa tường nghỉ ngơi giây lát, lúc này mới súc miệng rồi bắt đầu xử lý các vết thương.

Phần thân trên để trần đầy các vết bầm tím đáng sợ, trên xương hông có một vết tụ máu màu tím như mạng nhện, Ngụy Khiêm cắn răng tháo thắt lưng, kéo quần xuống một chút, chấm thuốc mỡ ấn mạnh vết bầm, gãi muốn làm tan máu bầm, hoạt động khớp xương.

Những người từng bị thương ngoài da đều biết, chỗ khớp xương bầm một cục, vốn đau đến mức khó mà gập lại, nếu nuông chiều mình không chịu nhúc nhích một thời gian dài, có khả năng sẽ thật sự đau đến độ không gập nổi nữa, phải nhân lúc còn chưa “rỉ sét”, nén đau hoạt động.

Sàn hắc quyền còn nguy hiểm hơn gã tưởng tượng, mới trận đầu cấp bậc thấp nhất mà Ngụy Khiêm đã thắng rất khó, nhưng gã đã cất bước, trong túi còn có ba ngàn đồng thù lao và tiền thưởng Hồ tứ gia cho người đưa tới, gã không lui được, trừ phi qua được ba trận mà Triệu Lão Cửu nói.

Song khó khăn thì khó khăn, cách đánh của cấp bậc như gã, tuy thương tích đầy mình là khó tránh khỏi nhưng không chết được, hướng hồ Triệu Lão Cửu chỉ nói ba trận, lại không nhất định phải thắng, nếu thật sự gay quá thì gã còn có thể chịu thua – tiền đề là Hồ tứ gia và Triệu Lão Cửu chịu để gã thắng cấp dần từng bước, vững vàng đánh xong ba trận này.

Người hôm ấy chết dưới chân thủy chung nằm trong đầu Ngụy Khiêm không xua đi được, ở sàn hắc quyền như thế này, hầu như ai cũng dùng thuốc kích thích, đây là quy tắc ngầm, sàn quyền cũng bán thuốc kích thích, nhưng chỉ cần hơi có thương thức thì đều biết, thứ này phải có mức độ, dùng quá liều sẽ tạo thành thương tổn

không cách nào đảo ngược cho cơ thể, thậm chí có khả năng về châu ông vãi ngay tại trận.

Tay seọ ngực đó có vẻ lỗi đời, không thể nào không hiểu những điều này, mà đối thủ của hắn cơ bắp chỉ đẹp cái mã ngoài, chưa chắc đủ sức bật và sức chịu đựng, tuyệt đối không mạnh đến mức khiến hắn phải liều mạng dùng thứ này.

Hoặc là có cái gì đó thúc ép hắn, hoặc là... thuốc kích thích hắn dùng không phải loại thường thấy trên thị trường.

Đau đớn kích thích đại não, Ngụy Khiêm mạnh tay xoa máu bầm trên người, đầu óc lại suy tính nhanh chóng, đến lúc này gã đột nhiên có ý nghĩ đáng sợ, nếu Hồ tứ gia đi khắp nơi tìm đả thủ không chỗ dựa như mình, không phải chỉ để hâm nóng sàn đấu, mà là để... thử thuốc?

Ngụy Khiêm mãi mê suy nghĩ, chẳng may nhận thấy ở cửa toilet, Ngụy Chi Viễn chân trần chạy xuống giường đang cẩn thận nhìn xuyên qua khe cửa. Ngụy Chi Viễn đỏ hoe vành mắt, như một con thú nhỏ bị chọc giận, nó cắn răng chịu đựng, một dây thần kinh này không đứt ngay cạnh huyết thái dương, có ảo giác như muốn nghiền nát răng mình vậy.

Không biết bao lâu sau, Ngụy Khiêm bỏ hộp thuốc mở xuống, chống hai tay lên bồn rửa mặt, rên khẽ một tiếng, sau đó vốc nước lạnh, gột đi mồ hôi đầm đìa mặt mũi.

Ngụy Chi Viễn lúc này mới định thần lại từ sự đờ đẫn, lén lút quay về giường nằm.

Nó nằm không bao lâu, Ngụy Khiêm liền mang theo hơi nước lạnh ngắt và mùi thuốc đi ra, nhưng dường như nhớ đến chuyện thằng nhóc này thính mũi, do dự một chút, Ngụy Khiêm khom lưng kéo chăn cho Ngụy Chi Viễn, rồi quay sang giường còn lại.

Ngụy Chi Viễn rất cuộc không nhịn nổi, nói khàn khàn: “Anh.”

Nó thỉnh linh mở miệng làm Ngụy Khiêm giật nảy mình.

Chợt nghe thấy thằng nhóc kia ghen ngào nói một câu: “Nếu không có tiền thì anh cứ bán em đi.”

Trong lòng Ngụy Chi Viễn không hề nghĩ như vậy, nó cũng chẳng biết vì sao câu này lại buột miệng mà ra.

Đại khái... nguyên nhân là do nó thật sự chẳng có vật gì dư thừa cả.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 26

Ngụy Khiêm thoát đầu sưng sốt, rồi trong lòng dâng lên cảm giác khó nói thành lời, như có một mối liên hệ không máu mủ dính dấp trong tim gã.

Gã thả lỏng người, dựa lên bồn rửa mặt lạnh ngắt, thấy cảm giác lạnh giá ấy gần như là nén đau.

“Nói nhảm gì thế?” Ngụy Khiêm nhìn nó, đột nhiên bật cười, hỏi đùa, “Nhóc con, mày thì đáng mấy đồng? Bé gái mua về còn có thể làm con dâu nuôi từ bé, mua một thằng nhãi choai choai như mày làm gì? Ăn cơm hộ người ta à?”

Ngụy Chi Viễn nhận ra rằng mình đã nói một câu ngu xuẩn, nó đột nhiên phát hiện hể mở miệng là mình sẽ vô thức bắt chước trẻ thiếu năng Tống Tiểu Bảo, chọn những lời ngu xuẩn nhất, sắp hết sữa nổi rồi.

Ngụy Chi Viễn quyết định không thể tiếp tục như vậy, đáng yêu là không đủ, làm nũng giả bộ dễ thương cũng không đủ.

Nó đứng ngay ngắn, nói năng hùng hồn như đội viên thiếu niên tiên phong tuyên thệ trước quốc kỳ: “Chờ em lớn lên, em sẽ chăm sóc anh, em đi kiếm tiền nuôi anh được không?”

Ngụy Khiêm bỗng hơi mềm lòng, lần đầu tiên cảm thấy rõ ràng tim mình đã bị chiếm một phần, thế nên không biết phải làm sao,

gần như không thể biểu đạt, đành phải ra vẻ người lớn cười nhạo
Ngụy Chi Viễn: “Vậy mày mau lớn lên đi, tao thấy củ cải cũng sắp
cao hơn mày rồi đấy.”

Ngụy Chi Viễn thề nguyện son sắt: “Em muốn lớn lên ngay ngày
mai, em... em cả đời đều tốt với anh, sau này không để anh phải
chịu khổ nữa.”

“Lớn lên ngay ngày mai?” Ngụy Khiêm khom lưng bế Ngụy Chi
Viễn lên chỉ bằng một tay, ném tên nhóc con không đi giày lên
giường, “Tao phải đi đâu tìm phân hóa học có tác dụng ngay lập tức
như vậy?”

Cơ bắp trên tay gã run rẩy không tự chủ được, thậm chí một tay
không vững lắm, Ngụy Chi Viễn ôm cổ gã theo bản năng, giây tiếp
theo lại ngượng ngùng rút về – nó đột nhiên cảm thấy động tác này
hơi bị xấu hổ, giống như chỉ trong chớp mắt mà nó đã đến giai đoạn
khó thích ứng được với sự thân cận của trẻ nhỏ.

Ngụy Khiêm tắt đèn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một mặt gã thật sự mệt mỏi, một mặt được em trai truyền cho
sức mạnh thuộc về người trưởng thành chân chính, nguồn sức
mạnh này chèo chống giúp gã thả nhiên mà bình tĩnh.

Muốn mạng của gã? Nào dễ như vậy, Nhạc Hiểu Đông không
chừng còn chưa kịp đầu thai đâu.

Ngụy Chi Viễn ngậm miệng, trong bóng đêm, nó căng mắt nhìn
khuôn mặt nghiêng đường nét mơ hồ của anh hai.

Gã khẽ nhắm mắt, nét mặt an bình, bóng mũi và môi tựa như
tranh vẽ, tóc hơi dài, một lọn buông xuống trán, mang máng hiện ra

vài phần trẻ con sắp mất đi.

Trong thẳm mý quan bước đầu hình thành của Ngự Chi Viễn, nó cảm thấy trên thế giới không còn người thứ hai đẹp như anh trai mình, anh nó tựa như thiên thần duy nhất trên đời, gánh vác hết những gian khổ vốn nên rơi xuống đầu nó, chống lên một mái che nho nhỏ giữa mưa gió.

Hôm sau Ngự Khiêm vẫn không dám ăn quá nhiều, dạ dày còn đang đau âm ỉ.

Ngự Chi Viễn chạy đến quán cơm xin nghỉ một ngày, sau đó bắt đầu quấy rầy Ngự Khiêm, khăng khăng đòi về nhà, thằng bé này mới hôm qua còn liều mạng đắp nặn mình thành hình tượng một chàng trai mà hiện giờ đã giở lại thói cũ, bắt đầu không từ trò nào kể cả làm nũng lẫn chơi xấu... có lẽ nó cũng chẳng biết dùng chiêu khác để đối phó anh hai.

... Kết quả của cuộc đấu tranh là, nó bị Ngự Khiêm dùng băng keo trong dán miệng.

Ngự Khiêm hoạt động đơn giản một chút rồi ngồi xuống đọc hai quyển sách giáo khoa mang theo.

Sách giáo khoa cấp ba là thứ cực kỳ ngược đời, tóm lại là muốn nhàm chán bao nhiêu cũng được, nhưng Ngự Khiêm không thấy thế, gã xem ngấu ngiến như đói như khát vậy.

Ngự Khiêm bỏ học đã quá lâu, gã không muốn lúc quay về không theo kịp chương trình.

Mỗi lần mở sách là lòng gã sẽ yên bình như kỳ tích... Huống hồ xem cũng rất vui, chủ cũ của sách là một người kỳ lạ rất thích phát

biểu cảm tưởng, ngay cả hàm số lượng giác cũng có thể biên thành các đoạn ngắn, cậu này còn cực giỏi vẽ rùa nữa, trừ bài học và bút ký thì mỗi góc trống đều bị vẽ đủ các loại rùa với rất nhiều tư thế.

A, đúng rồi, cậu chàng kỳ lạ kia ghi chú trên tờ cuối cùng là: “Thần quy nhất xuất, thùy dữ tranh phong, dục thành quy công, tất tiên tự cung.”(1)

Không biết cậu này rốt cuộc học hành đến cảnh giới nào đây.

Ngụy Khiêm bình tĩnh đến tận buổi trưa khi người đưa cơm tới.

Người này mang theo hai phần thức ăn – Ngụy Chi Viễn bình thường làm thuê ở đối diện, buổi trưa không về ăn, cơm cũng chỉ đưa cho mình gã, hôm nay bởi vì không muốn ăn nên Ngụy Khiêm căn bản không dặn đối phương đưa thêm một phần... Điều này chứng minh rằng có người đang theo dõi hai anh em.

Khách sạn do Triệu Lão Cửu đặt, không chừng là tài sản của chính họ, nếu vậy ngay cả trong phòng cũng chưa chắc được an toàn, bởi vì rất có khả năng có camera.

Nghĩ đến đây, Ngụy Khiêm lập tức giữ nguyên nét mặt điềm nhiên, im lặng về ngồi trên chiếc sofa nhỏ, rút tờ giấy ghi chú, một mặt giống như vô công rồi nghề vẽ “thần quy” trên quyển sách giáo khoa cũ, đồng thời lòng chùng xuống mà cân nhắc.

Ngụy Khiêm quá quen suy đoán lòng người, gã biết phần lớn quyền thủ tàng dưới chót đều giống gã, thiếu tiền, muốn kiếm một khoản rồi đi; với những người này mà nói, cầm được khoản lên sàn rồi thì hầu hết không cầu mong thêm tiền thưởng, cũng có nghĩa là chẳng ai liều mạng để chiến thắng.

Nếu trận thứ hai họ yên ổn qua được thì trận thứ ba chắc chắn sẽ đến, nhưng rất ít có khả năng dùng thuốc kích thích – bởi vì thua thì thôi, thua thì đầu hàng xin tha, chịu vài đòn, chẳng có gì ghê gớm cả.

Nhưng nếu trận thứ hai đã bức họ đến bước đường cùng thì trận thứ ba chắc hẳn những người này sẽ không đánh nữa.

Ngụy Khiêm không biết đối phương theo dõi chặt chẽ đến mức nào, gã cơ bản có thể đoán được khách sạn là của đối phương, nhưng trong phòng liệu có bị theo dõi, di động liệu có bị nghe trộm, ra ngoài phải chẳng bị bám đuôi, thì Ngụy Khiêm không thể xác định – có thể có một hoặc hai mục, nhưng ít có khả năng chu đáo mọi mặt, bọn Triệu Lão Cửu không thể nào dư thời gian như vậy.

Vả lại, giả dụ Triệu Lão Cửu thật sự có thể chu đáo mọi mặt, cả thành phố đều nằm trong tay họ, những người này không thể rút lui, ít nhất trận thứ ba còn có thể giả chết.

Ngắc ngoải cổ lết lên đài, bị đập một phát ngã luôn, dù sao cũng có thể lý giải chứ?

Ngụy Khiêm vẽ một cái đuôi rùa nom buồn cười, ngòi bút chọt khựng lại, gã trầm nghĩ, cần phải sắp xếp thế nào để những đả thủ nghèo vừa tiếc mạng vừa tham tài này hăm hờ liều mạng?

Nắm giữ nhược điểm? Thí dụ như bắt cóc người nhà?

Hình như cũng không khả thi lắm, theo những gì mấy ngày qua gã biết thì rất nhiều quyền thủ cấp thấp đều không gia đình không nghề nghiệp, chỉ có một thân một mình, vả lại giọng Nam điệu Bắc, vùng nào cũng có, kế hoạch quá lớn như vậy, khoan nói đến mất

công mất sức, không ở trên địa bàn của mình còn dễ xảy ra chuyện nữa.

Cho nên Ngự Khiêm kết luận, nhân tố mấu chốt phải đơn giản và rõ ràng hơn nhiều – hoặc là tiền, hoặc là huyết tính.

Gã đoán, thời gian giữa trận thứ hai và trận thứ ba chắc chắn cực kỳ ngắn, thậm chí có khả năng những người đó sẽ ép gã một ngày đánh hai trận... nhưng ép kiểu nào đây?

Cách thức cụ thể nhất định cực kỳ đơn giản, nhưng vừa khéo léo vừa hiệu quả.

Ngự Khiêm phác họa cái đuôi rùa, thầm nghĩ lòng tham với tiền gã có thể không chế được, trong lòng tự biết chừng mực, kiếm đủ là đi. Hơn nữa Ngự Khiêm tin rằng rất nhiều người cũng nghĩ như mình, về phần huyết tính... Ai trong số họ chưa từng gặp đủ mọi hạng người, với lại một số người đâu còn nhỏ dại gì, huyết tính không dễ bị kích thích như vậy.

Gã tạm thời chưa nghĩ ra được, bèn buông bút, vẫy tay gọi Ngự Chi Viễn: “Đi, theo tao ra ngoài một chuyến để gửi tiền cho bà nội.”

Ngự Khiêm ăn mặc chỉnh tề, thoạt đầu làm bộ không quen đường xá xung quanh, mua một tấm bản đồ ở ven đường cầm xem, còn không ngừng dẫn Ngự Chi Viễn đi lòng vòng, sau hai vòng, Ngự Chi Viễn liền hiểu.

Thằng bé nhạy cảm cực kỳ, lập tức cảnh giác muốn quay đầu lại, bị Ngự Khiêm ôm đầu ngăn cản.

Gã dẫn Ngự Chi Viễn đến bưu điện, giữ cho mình năm trăm, ba ngàn rưỡi còn lại gửi cho bà Tống, sau đó lấy một mớ tiền lẻ mua

hai cây kem ven đường, mình một Ngụ Chi Viễn một. Hai anh em đi mãi đến một đoạn đường khá trống trải, bốn bề vắng vẻ, Ngụ Khiêm mới nói khẽ với Ngụ Chi Viễn: “Về sau không được nói lung tung, nghĩ cách liên lạc với anh Tam, nhưng đừng để bị bắt gặp, bảo ổng sau khi đến cũng không được tới tìm chúng ta.”

Ngụ Chi Viễn hiểu ý như kỳ tích, cũng hỏi khẽ: “Gọi anh tới làm gì ạ?”

“Tao còn chưa biết, chờ tao nghĩ đã.” Ngụ Khiêm liếc thấy chỗ giao lộ có một người dáng vẻ khả nghi, dường như đang đánh giá hai anh em, định phải ánh mắt gã lại nhanh chóng làm bộ nhìn nơi khác.

Là một người theo dõi chẳng cao minh lắm.

Ngụ Khiêm bình tĩnh nhìn xuống, hơi lên giọng đổi chủ đề, “Đúng rồi, tao còn chưa hỏi mày, kết quả thi cuối kỳ thế nào?”

Ngụ Chi Viễn trong chớp mắt mặt tươi như hoa, nói rõ to: “Hạng nhất ạ!”

Bởi nó thường xuyên cố ý thay đổi nhanh chóng giữa hai biểu hiện mình “rất ngốc rất ngây thơ” và “rất thông minh rất hữu dụng”, kinh nghiệm tâm thần phân liệt phong phú, cho nên Ngụ Chi Viễn đổi vai cực nhanh, khiến Ngụ Khiêm cũng phải sửng sốt.

Ngụ Khiêm dừng một chút mới thuận miệng hỏi: “Có ai đồng hạng không?”

Lúc này hai anh em đã đi qua giao lộ, lướt qua người theo dõi, giống như đều chẳng mấy may chú ý tới đối phương.

Mà Ngụy Chi Viễn cũng giống một đứa trẻ thực sự ngu ngốc, ưỡn ngực ngẩng đầu, chẳng hề luống cuống biểu diễn “học sinh giỏi khoe khoang” là gì: “Lớp em chưa từng có ai đồng hạng với em cả! A, đúng rồi, anh hai, em quên nói, Tiểu Bảo lần này xếp thứ mười từ dưới đếm lên, cô giáo chỉ đích danh phê bình, còn nói học kỳ sau phải mời anh đến nói chuyện đó.”

“... Vậy hả,” Ngụy Khiêm cười gượng, “Sao tao vẻ vang quá vậy?”

Giữa nguy cơ bốn bề làm bộ làm tịch thích hợp như thế, lại còn không quên tiện thể mách lẻo vụ Tống Tiểu Bảo!

Ngụy Khiêm nghĩ, thằng oắt con này thật là không ai bằng mà.

Chập tối, Ngụy Khiêm nhận được lời thăm hỏi của Triệu Lão Cửu, mới đầu hấn hỏi han ân cần một phen, dặn gã thích ăn gì thì kêu người đi mua, đánh xong trận đầu, cho gã một tuần để thích ứng, muốn đi dạo ở vùng này thì có thể nhờ người đưa cơm làm hướng dẫn viên.

Triệu Lão Cửu còn cố ý nhắc đến Ngụy Chi Viễn: “Em trai cậu lớn nhanh thật, tôi thấy quần nó lúc mới đến còn ỏn mà chớp mắt đã cộc một đoạn rồi... Ôi, tuổi này thật phí quần áo, mà cũng đành thế thôi.”

Hấn nói như vậy, buổi chiều cùng ngày người đưa cơm liền mang đến một bộ quần áo, mặc rất vừa vặn.

Họ vừa đến chưa đầy nửa tháng, Ngụy Chi Viễn không ăn phân hóa học hiệu quả cao, cũng chẳng hóa thành hạt đậu biến đổi gen

một đêm là mọc tận trời, sao có thể làm ngược ông trời đến mức chớp mắt quần đã cộc một đoạn?

Ngụy Khiêm biết Triệu Lão Cửu đang dùng Ngụy Chi Viễn để cảnh cáo gã.

Để báo đáp, Ngụy Khiêm không chút khách sáo nhận quần áo, sau đó hỏi thiếu niên đưa cơm nơi được nhất vùng này, cuối cùng chọn một nhà hàng Pháp, dẫn Tiểu Viễn đi ăn sang một bữa.

Gã tỏ ra là một kẻ mù đường không phân được phương hướng, dọc đường giơ bản đồ hỏi lung tung không ngừng, thỉnh thoảng ném ra mấy vấn đề rất thiếu thường thức, dùng hết mọi cách moi chuyện từ thiếu niên nọ.

Ngụy Khiêm không biết đồ ăn Pháp có ngon không, gã chọn nhà hàng này là bởi vì vừa vặn phải đi ngang qua sân đấu ngầm.

Lúc đi qua, Ngụy Khiêm nhìn bên đó, đồng thời bóp tay Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn lập tức hiểu ý, giả ngu hỏi: “Anh, anh nhìn gì vậy? Đó là nơi nào thế?”

Ngụy Khiêm cũng làm bộ xấu hổ nhìn thiếu niên dẫn đường rồi thấp giọng nói: “Đừng hỏi linh tinh, đó là nơi người ta làm việc.”

Thiếu niên dẫn đường thoáng qua nụ cười trào phúng, nhưng nhanh chóng thu lại, theo lời Ngụy Khiêm tán dóc với Ngụy Chi Viễn: “Đúng vậy em trai, người lợi hại nhất mới có thể vào làm việc, em hãy mau mau lớn lên đi, lớn rồi là cũng được vào đó.”

Đang nói thì làn gió ẩm ướt thổi đến mùi hôi thối, Ngụy Chi Viễn bịt mũi, ngô nghê nói với gã thiếu niên dẫn đường: “Hai anh chỉ lừa con nít, hôi muốn chết, em cảm thấy nơi đó chẳng lợi hại chút nào hết!”

Chỉ thấy một cái xe rác to chạy ra từ một giao lộ cực nhỏ, bên trên chất mấy thùng rác cỡ lớn và những bịch rác nhỏ to nhiều vô kể.

Ngụy Khiêm dụi mũi, đột nhiên giật mình – đúng, những người bị chết đi đâu rồi?

Kẻ có thân nhân tự nhiên có người nhận đi, vậy còn những kẻ không thân thuộc, thậm chí không nói tên thật, xác họ đi đến nơi nào?

Ngụy Khiêm suy tính nhanh chóng, làm bộ quē mùa ngac nhiên nói: “Ồ, các cậu có cả người chuyên quét dọn rác thải cơ à, chỗ chúng tôi chả có, toàn phải tự mình xử lý thôi, mấy điểm đồ rác hôi chết được.”

Thiếu niên dẫn đường trông cũng không giống nhân vật nòng cốt, liền thuận miệng đáp: “Vâng, có người thu rác, chở đến vùng ngoại thành phía Tây, chai lon nọ kia bán được thì bán, còn lại thì đốt – ôi, sắp ăn cơm rồi, nói chuyện buồn nôn như vậy làm gì?”

Phía Tây thành phố?

Ngụy Khiêm xem bản đồ, chỉ thấy đó là một dải đất trống, không có kiến trúc nào có cơ cấu và dễ thấy, đại khái là một khu vực hoang vắng hiếm ai thèm tới, lân cận có một con sông nhỏ, uốn lượn chảy qua từ trung tâm thành phố.

Trong lòng gã tích tắc đã có một phỏng đoán.

Mà một tuần cũng trôi qua trong chớp mắt.

—

Câu này nhại Ý Thiên Đồ Long ký và Tiểu ngạo giang hồ. “Thần quy nhất xuất, thùy dữ tranh phong” (thần rùa xuất hiện rồi chẳng nào dám đấu) nguyên gốc là “Ỗ Thiên bất xuất, thùy dữ tranh phong” (Ỗ Thiên không xuất hiện thì lấy gì đấu với Đồ Long). Đoạn sau thì mình không nhớ nguyên văn, chỉ biết nó là câu đầu tiên khi mở Tịch Tà kiếm phổ, nghĩa là muốn luyện môn võ công này thì phải tự cung trước. Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi đều đã luyện.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 27

Quán cơm tầm hai ba giờ chiều luôn vắng khách, Ngụ Chi Viễn làm nhân viên phục vụ bưng bê cũng khá rảnh, vậy nên một ngày nọ, với khuôn mặt ngây thơ, nó hỏi chủ quán có thể cho nó mượn đi động chơi trò răn săn mỗi không, chủ quán chẳng hề để ý đưa cho luôn.

Ngụ Khiêm nghiên cứu bản đồ và hệ thống xử lý rác thải của thành phố suốt một tuần, Ngụ Chi Viễn liền chơi răn săn mỗi tròn một tuần... và truyền một số tin tức cho Tam Béo.

Tin thứ nhất đơn giản: Anh Tam, cứu mạng, đừng nhấn lại, nhận được thì chín giờ tối gọi điện thoại cho anh hai em, cúp sau một hồi chuông – Tiểu Viễn.

Tin thứ hai, Ngụ Chi Viễn để lại tên thành phố và địa chỉ, ghi chú rõ: đừng nhấn lại, đừng tìm tui em, tự mình kiếm chỗ ở, đến rồi thì gọi điện thoại cho anh hai em, cúp sau hai hồi chuông.

Ngày thứ tư, Ngụ Khiêm nhận được hai tiếng chuông của Tam Béo.

Thế là Ngụ Chi Viễn theo chỉ thị của Ngụ Khiêm, gửi cho Tam Béo tin thứ ba: Tìm một con chó to, xong thì gọi điện thoại cho anh hai em, cúp sau ba hồi chuông.

Ngày cuối cùng, Ngụy Khiêm điều chỉnh trạng thái thân thể cho thật tốt, chuẩn bị đến sàn đấu.

Gã dậy từ sớm, nhân lúc Ngụy Chi Viễn còn chưa tỉnh, cầm bút đen vẽ một con rùa nhỏ trên mu bàn tay thẳng bé.

Ngụy Khiêm đã xem một lần từ đầu đến cuối quyển sách toán cũ kia, đồng thời còn bắt chước chủ cũ vẽ cả đồng rùa ghi chú, thoát nhìn phải được đến tám chín phần chân truyền của vị “Thần Quy chân nhân” nọ, vẽ giống như in vậy.

Vẽ xong, Ngụy Khiêm mặc quần áo, bỏ đi cùng tiên khí mờ ảo.

Cùng lúc đó, Tam Béo dắt theo một con chó to, đã lén lút tìm kiếm suốt một ngày một đêm ở ngoại ô phía Tây thành phố.

Một chiếc xe bán tải chạy đến, Tam Béo cuống quýt né tránh đèn xe, kéo dây xích chó, bắt nó cùng rụt đầu trốn với mình, cảnh giác chờ xe chạy qua.

Con chó thè lưỡi, thấy Tam Béo kè cái mặt ngán mỡ với vẻ sợ hãi lại gần, thuận tiện liền liếm hần một cái.

Chờ xe chạy đi rồi, Tam Béo mới nổi giận quát nó: “Mẹ kiếp mày vừa ăn cứt xong đó!”

Con chó hiển nhiên chẳng cảm thấy có vấn đề gì về vệ sinh, vẫy đuôi sủa: “Gâu!”

Tam Béo lo lắng nhìn con chó này, chẳng biết có làm sao, nó trông rõ là cao to “đẹp trai”, nhưng “IQ” hiển nhiên thấp hơn đồng loại: “Cưng à, tao đã phí một ngày ở đây rồi, không tìm được khéo thằng ôn Ngụy Khiêm kia sẽ toi mất thôi.”

Chó... thôi cứ tạm thời kêu nó là chó Sung Sướng đi – con Sung Sướng hơn hờ kéo hẩn chạy về phía trước, nhảy nhót “gâu” tiếng nữa, giống như vui vẻ nói: “Cho chết cha thằng ôn đó đi!”

Tam Béo thở dài thậm thụt: “Thì ai nói gì đâu, thằng oắt đó phiền thấy mẹ, tao cũng muốn kệ cho nó chết lắm chứ bộ, chẳng biết lần này lại gây họa gì nữa – tìm xác ở phía Tây, anh Tam mày rõ ràng đóng hài mà mẹ kiếp bắt tao lặn lội đường xa đến làm khách mời trong phim kinh dị!”

Con Sung Sướng đột nhiên dừng lại, thần kinh của Tam Béo tức khắc căng cứng: “Sao vậy? Ở gần đây hả?”

... Kết quả chỉ thấy nó giơ chân tè vào một gốc cây.

Tam Béo: “...”

Lúc này Tam Béo mới phát hiện, con Sung Sướng đã kéo hẩn đến một nơi địa thế khá cao, có thể vừa vịn trông thấy nhà máy xử lý rác thải bên dưới, mùi hôi xộc trời, cũng chẳng biết con Sung Sướng có cái mũi nhạy hơn loài người bao nhiêu lần, trong điều kiện thế này sao còn có thể giữ được bản sắc anh hùng vui hơn hớn.

Tam Béo nheo mắt nhìn xuống, hẩn đột nhiên phát hiện, có mấy thùng rác to màu sắc bất đồng chưa bị xử lý cùng số rác khác, chiếc xe bán tải ban nãy đi ngang qua đậu kế nhà máy xử lý rác, mấy người xuống xe khiêng số thùng này lên rồi lái đi.

Đó tuyệt đối không phải người của nhà máy xử lý rác thải, Tam Béo thấy rõ – chịu làm việc ở nơi đây, hầu hết là những người đã có tuổi, chẳng mấy thanh niên có thể làm nổi việc này.

Mà mấy người này thì trẻ khỏe, trông rất có sức vóc, dễ dàng khiêng những thùng rác thoát nhìn cực nặng lên xe.

Chỉ chốc lát, xe đã đi mất.

Tam Béo ngồi xuống lấy bản đồ ra, nói nhỏ với con Sung Sướng: “Không đúng, trên bản đồ nói bên đó chỉ là một khoảng đất trống chứ không có gì khác.”

Con Sung Sướng chẳng buồn để ý, cứ lôi hấn đi.

Tam Béo: “Được, thế thì nghe lời mày, đi tiếp!”

Tam Béo khom lưng như mèo, dọc đường cẩn thận né tránh, phân biệt vết bánh xe và phương hướng, nhờ vào mũi chó để lần theo dấu vết chiếc xe, trời sắp sáng hấn mới tìm được một loạt công trình kiến trúc phi pháp, dường như là xưởng rèn sắt trái phép, chiếc xe bán tải đã chạy đi, mấy thùng rác lại xếp ngay bên ngoài, nắp bị mở ra, một thùng bất cẩn đổ mất, bên trong trống không.

Tam Béo thò đầu cẩn thận nhìn vào thùng rác đổ, thấy nó sạch sẽ đến vô lý.

Trong thùng rác cái gì cũng có, đặc biệt là một số thứ chảy nước, tuyệt đối không thể sạch bong như cái thùng này, chắc chắn nó đã chứa thứ khác.

Tam Béo có dự cảm không tên, hấn cảm thấy mình đã tìm đúng nơi rồi.

Cho đến lúc này, hấn mới phát hiện sự bất thường của con Sung Sướng.

Con Sung Sướng trợn tròn hai mắt, lông dựng đứng, nhe hàm răng sắc nhọn về hướng một loạt thùng rác, móng vuốt cào mặt đất đầy bất an, động tác nằm giữa chạy trốn và công kích – chắc chắn nó đã nghĩ thấy gì nên sợ hãi rồi.

Sáng nay quán cơm Ngụ Chi Viễn làm có một người khách kỳ lạ, vừa mở quán hắn đã vào gọi một bát mì, chỉ ngồi đó như giết thời gian chứ cũng chẳng vội ăn.

Ông bà chủ đều hơi sợ, bởi người bình thường không ai lại đến ăn một bát mì vừa nóng vừa cay vào cái giờ chẳng phải sáng cũng chẳng phải trưa, sau lớp áo ba lỗ của vị khách nọ thấp thoáng lộ ra một góc hình xăm, tóc nhuộm vàng hoe, trông không giống người đàn ông.

Hôm nay Ngụ Chi Viễn giữ di động của Ngụ Khiêm, để chế độ im lặng, chờ tin tức của Tam Béo.

Nếu tìm được thì Tam Béo sẽ cho chuông đổ một lần, làm xong xuôi thì Tam Béo sẽ gọi thêm lần nữa.

Tiếng chuông lần đầu tiên vào sáng sớm đã qua, nhưng lần thứ hai mãi vẫn chưa đến, Ngụ Chi Viễn rút cuộc không nhịn được hơi sốt ruột.

Mà khi nó đang cúi đầu nhìn di động, người khách kỳ lạ kia không biết đứng dậy từ lúc nào, lén lút đến gần nó.

Ngụ Khiêm đã đánh xong trận thứ hai.

Ban này vừa lên đài đã phát hiện sự bất thường. Ngụ Khiêm làm đả thủ đã quen, chỉ cần một người đứng trước mặt, cơ bản có thể ngay lập tức cảm nhận được đối phương có sức uy hiếp hay

không. Trận thứ hai gã lên một bậc theo quy định, đối thủ đương nhiên nên mạnh hơn, nhưng người này không lợi hại hơn đối thủ của trận đầu chút nào.

Ngụy Khiêm quật ngã người này dễ như trở bàn tay.

Khán giả thất vọng huyết sáo inh ỏi – bởi trong mắt người ngoài nghề thì đối thủ của Ngụy Khiêm cực kỳ cao to, cơ bắp cuộn cuộn.

Nhưng chỉ có người tự mình lên đài mới biết, cơ bắp của hắn ta thật sự quá to, y hệt thầy dạy thể dục thẩm mỹ vậy, cơ bắp to quá cũng giống như thịt chết, hạn chế nghiêm trọng tốc độ ra tay, ngoại trừ chịu đòn thì hầu như không có tác dụng gì.

Ngụy Khiêm lau mồ hôi, chuẩn bị quay lại phòng thay đồ.

Gã vừa xuống đài thì Triệu Lão Cửu thở hồng hộc chạy tới, túm tay lôi gã vào góc, mới đầu vờ lo lắng nhìn gã từ trên xuống dưới, sau đó làm bộ làm tịch thở phào, vỗ vai gã nói: “Ôi người anh em, không sao là được, không sao là được.”

Ngụy Khiêm biết, sự việc chính thức đến rồi.

Gã không biến sắc, làm bộ ngỡ ngàng hỏi: “Hả?”

Triệu Lão Cửu vỗ đùi cái đét: “Ôi, chú nói cái bọn này nuôi làm gì hả... ban nãy chúng nhảm lẫn đấy! Đối thủ của chú căn bản không phải cấp thấp mà là cấp trung, tay to con đó phải nặng gấp đôi chú ấy chứ! Hồi nãy Cửu ca chỉ sợ chú có chuyện gì...”

Ngụy Khiêm cười khẩy trong bụng, ngoài mặt lại phối hợp làm bộ há hốc mồm.

Hình như Triệu Lão Cửu đột nhiên nhớ tới điều gì, lấy ví da rút ra một xấp nhân dân tệ dày cộp – trông rất dày, Ngụy Khiêm lật qua là biết, ít nhất phải hơn hai vạn.

“Phí ra sân và tiền thưởng thắng trận lần này, cho theo cấp bậc của chú, mỗi loại một vạn đồng, còn năm ngàn là Cửu ca cho riêng, ôi, Cửu ca có lỗi với chú, nếu không phải anh không theo dõi sát sao thì đã không để chú phải khổ.”

Ngụy Khiêm làm bộ làm tịch từ chối một phen, cuối cùng “thất bại” đúng như mong đợi, đem cát tiền vào túi, Triệu Lão Cửu vừa lòng mà ân cần nhìn gã: “Có triển vọng lắm! Đi nào, đi thay quần áo nào.”

Ngụy Khiêm sớm đoán trước các tình huống – đương nhiên, hơn hai vạn đồng là khoản cả đời gã chưa từng thấy, là một kẻ mê tiền đủ tư cách, gan gã run rẩy, đầu óc nóng lên cũng rất bình thường, nhưng nhanh chóng bị ý chí mạnh mẽ kéo về.

Gã rời khỏi đài thi đấu cực kỳ thông thả, nửa đường dừng lại quay đầu nhìn Triệu Lão Cửu một cái, phát hiện hắn ta nở nụ cười đắc ý nhìn theo mình.

Không biết tìm đâu ra một con gà thiến, để gã cho rằng mình đánh bại trung cấp, sau đó dùng tiền để gã tự liều hơn, thậm chí trận tiếp theo cam tâm tình nguyện vượt cấp?

Không thể, đã thủ chân chính đều phân được ai mạnh, ai chỉ hung ác ngoài mặt, trận vừa rồi họ sẽ chỉ cho là may mắn, mấy ai chịu vì hai vạn năm ngàn đồng trong túi mà bí quá hóa liều?

Chắc chắn có, nhưng những người này thông thường cần rất nhiều tiền, thí dụ như mấy kẻ hút chích, vay nặng lãi hoặc là nuôi người bệnh nặng, mà họ cũng sẽ không chỉ ký hợp đồng ba trận thôi.

Với phần lớn quyền thủ cấp thấp ký ba trận, khoản thu nhập của trận này đã vượt qua mong muốn, tuyệt đối không nhiều người can đảm liều thêm một trận nữa.

Đây là ném tiền xuống nước, là bánh bao đánh chó, Triệu Lão Cửu không thể ngu như vậy.

Đầu óc Ngụy Khiêm bình tĩnh chưa từng có, hoạt động gần hết tốc lực, rồi gã đột nhiên dừng bước.

Câu “đi thay quần áo nào” của Triệu Lão Cửu chột vang vọng trong tai, Ngụy Khiêm đã nghĩ ra chỗ nào bất thường – là phòng thay đồ!

Kể từ lần đầu tiên, Ngụy Khiêm đã lờ mờ cảm thấy đài thi đấu xây dựng rất lạ.

Theo cách nghĩ thông thường, đài thi đấu cấp bậc liền nhau nên nằm cạnh nhau, cũng tiện cho khán giả, đài thi đấu cấp bậc khác quả thật sắp xếp như vậy, nhưng cấp thấp thì không.

Đài thi đấu cấp bậc thấp nhất sát cửa chính, mà cấp bậc thứ hai lại ở trong cùng.

Vậy thì, quyền thủ cấp hai muốn về phòng thay đồ, nhất định phải băng qua một lối nhỏ hẹp dài, nơi đó cực kỳ chật chội, chỉ cho một người qua, bên trong tối đen, nghe nói đèn hồng còn chưa sửa.

Mà các tuyến thủ khi lên đài đi từ bên ngoài để khách quý được nhìn rõ, xuống đài lại có quy định khác, phải xuống theo lối cho quyền thủ để tránh cản trở tầm mắt khách quý – họ không trêu vào nỗi khách quý.

Nói cách khác, quyền thủ cấp hai xuống đài chỉ có lối đó, mà con đường hẹp dài tới om kia đã ở ngay trước mặt Ngụy Khiêm.

Tiền và... huyết tính.

Trong tích tắc, Ngụy Khiêm đã hiểu cách Triệu Lão Cửu làm việc này.

Thử tưởng tượng nếu một quyền thủ nghèo kiết xác, may mắn giành được khoản tiền lớn chưa từng thấy, mừng rỡ như điên đi vào lối này, vào trong cùng thì đột nhiên bị đánh lén, gã sẽ thế nào?

Nếu tên kia không chỉ ra tay đánh gã, còn cướp hết tiền, gã lại sẽ thế nào?

Bất ngờ bị đánh lén trong bóng tối sẽ tạo thành chấn động cực mạnh cho tâm lý, mà một người vừa thắng trận, máu vẫn chưa nguội, tuyệt đối không sợ hãi vì bị tấn công, gã sẽ chỉ phẫn nộ, thậm chí thù hận, sự phẫn nộ mất khống chế mới nhen lên cảm giác bành trướng lý trí vốn khống chế được.

Huống chi còn có tiền.

Không có tiền thì thôi, nhưng đã có được lại bị cướp khỏi tay, ai cũng phải bị chọc giận... Huống chi những người như họ, họ sẽ phát điên.

Đơn giản thô bạo, nhưng chắc chắn có hiệu quả bất ngờ.

Lòng bàn tay Ngụy Khiêm ướt sũng mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, một người thấp giọng hỏi ở đằng sau: “Sao còn chưa đi?”

Ở phía Tây, Tam Béo nổi hết da gà.

Đến tận bây giờ, Tam Béo vẫn chưa biết Ngụy Khiêm và Ngụy Chi Viễn rốt cuộc có chuyện gì, chỉ biết hai thằng ôn con này chẳng nói tiếng nào đã chạy mất tăm, làm bà Tống lo cuống cà kê, không còn mắng hấn là thằng mập nữa, mỗi ngày thấy hấn đều phải hỏi một thôi một hồi y như chị Tường Lâm(1) vậy.

Tam Béo cũng sốt ruột, chuyện Mặt Rỗ đã xảy ra một lần, tuy ngoài miệng không nói nhưng Tam Béo đã có bóng ma tâm lý rồi.

Đã vậy lại còn phải nghe bà Tống lải nhải suốt ngày, càng khiến hấn không chịu nổi.

Cho đến khi hấn nhận được tin nhắn gửi từ số lạ với giọng điệu của Ngụy Chi Viễn.

Tam Béo mua vé từ bọn cò mồi chạy đến ngay hôm ấy, vẫn thấp tha thấp thỏm một cách cực đoan, đặc biệt là khi nhận được tin tức tại Ngụy Khiêm nhờ hấn tìm xác.

Đương nhiên, chữ “xác” khi nằm trên giấy mới chỉ khiến Tam Béo bất an và lo lắng... Khi tận mắt nhìn thấy những xác chết hàng thật giá thật đó, hấn mới ngay lập tức sợ vỡ mật.

Tam Béo và con Sung Sướng lén vào xưởng phi pháp, hình như có thể cảm thấy sự sợ hãi và dè dặt của nhân loại bên cạnh, dọc

đường con chó lại không sửa tiếng nào, số khác chắc đã lái xe đi rồi, bên trong chỉ còn một người đàn ông trung niên canh chừng.

Tay trung niên ở trong một gian phòng nhỏ u ám, Tam Béo nhìn qua, thấy đó là một từ đường đơn giản, thờ một tượng Phật, hán ta đang run rẩy thắp hương phục lạy, một đồng phế liệu ngổn ngang trong sân, Tam Béo và Sung Sướng cẩn thận tránh đám đồng nát đó, chạy đến một nơi dường như là để chiết xuất dầu.

Kẻ nhát gan vào đó chắc phải sợ vãi đái luôn – nơi đó có một loạt máng chất toàn xác chết, mặt quay ra ngoài, mắt trợn ngược, miệng há hốc, số xác ngoài cùng vẫn còn cứng, trong cùng thì đã bốc mùi do thời tiết nóng ẩm của Quảng Đông... Máng còn chưa xếp đầy, có lẽ chờ đầy mới thiêu luôn một thể.

Tam Béo lập tức ngã ngồi xuống đất, đồng thời, con Sung Sướng sợ hãi tột cùng sửa “gâu” một tiếng.

—

Chị Tường Lâm là nhân vật trong tác phẩm Chúc phúc của Lỗ Tấn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 28

Tam Béo tinh tường cảm thấy, não trái và phải của mình đã xảy ra va chạm khó mà tả được.

Hắn quay đầu nhìn con Sung Sướng, thiếu điều quỳ lạy nó, hoài nghi con chó này là kẻ thù kiếp trước, chuyên môn chuyển thế đầu thai đến hại hắn báo thù!

Con Sung Sướng không nhận ra hắn muốn nói gì, thế là lại lên giọng: “Gâu!”

Tiếng bước chân bên ngoài tới gần hơn.

Sau đó nhớ lại, Tam Béo cảm thấy trong hành trình khi ấy, nhất định đã sinh ra điều màu nhiệm, dường như có thần lực âm thầm thúc giục hắn kịp thời quyết đoán lao đến đóng xác chết, chọn một cái xác cao to nhất mới chết gần đây, cố hết sức dựng nó lên.

Độ cứng của xác chết đã giúp hắn rất nhiều, Tam Béo nấp sau cái xác, để nó “đứng” dậy.

Phòng tối om, nếu không tìm kỹ thì căn bản chẳng nhìn thấy còn một người đằng sau “cương thi”.

Lần này con Sung Sướng theo đúng nhịp, sửa lên điên cuồng.

Tay trung niên canh chừng nơm nớp lo sợ, mở cửa nhìn thấy một con chó săn to đùng toàn thân đen sì đang sủa một cương thi mặt xanh nanh vàng như bị điên, đáng sợ hơn là... cương thi kia chậm chạp lắc lư bước đến chỗ hắn!

Từ xưa dân gian đã nói xác mới chết không thể để lòng chó mèo dính vào kéo sẽ vùng dậy, tay trung niên canh chừng vốn đã chột dạ, thấy tình cảnh này suýt nữa tắt thở, hắn trợn mắt há hốc mồm hít sâu một hơi, hét muốn khàn cả giọng: “Mẹ ơi! Xác chết vùng dậy rồi!”

Để hợp cảnh, Tam Béó bật mũi phát ra một tràng “ha ha ha ha” thê thảm từ đằng sau cái xác, tay trung niên sắp ngửa chạy ra ngoài, vấp bậc cửa ngã máu me đầy mặt, nhưng lau cũng chẳng dám, cứ thế co cẳng chạy một mạch.

Tam Béó thở phào vỗ ngực: “May quá may quá, vận số không tệ, sự mê tín phong kiến hại chết người mà...”

Hắn vừa nói vừa buông tay, cái xác quay nửa vòng kề ngay vào mặt hắn, đôi môi lạnh ngắt của người chết đập vào mặt Tam Béó, khiến tóc gáy dựng ngược: “Ồi mẹ ơi!”

Hắn vội vàng ném cái xác, lui một bước, lại giẫm trúng tay một xác chết khác, Tam Béó nhảy vọt ra.

Hắn hoảng sợ quá sức, tưởng như muốn hóa thành kẻ hung ác, cố làm cho mặt mày dữ tợn, thề thốt nói với con Sung Sướng: “Cái thằng Ngụy Khiêm chó đẻ đó, chờ bố về, bố nhất định phải treo ngược chân nó, quán nó thành cái bánh quai chèo, lẳng vào chảo chiên cho ngoài khét trong mềm mới thôi!”

Con Sung Sướng vì câu này mà dãi chảy dài... Kể cũng lạ thật, mệnh lệnh bình thường của người ta nó chẳng hiểu nổi một câu, nhưng lại đặc biệt hiểu rõ bốn chữ “ngoài khét trong mềm” này.

Tam Béo thấy xó nhà có bao đựng xác đã tháo, liền cẩn thận đeo găng tay, sầm soi tìm hai cái xác tương đối thấp bé hơn, lấy hai tờ danh thiếp giả trong túi – đây là hẩn nhờ tiệm in ở gần nhà tự chế cho, màu sắc lấp lánh, ghi địa chỉ sần hắc quyền Ngụy Chi Viễn nói, còn tự đặt một cái tên nghe đầy hàm ý.

Hẩn nhét hai tấm danh thiếp vào hai cái xác rồi nhồi vào túi, hít hực kéo khóa, hét lớn một tiếng khiêng lên vai, dẫn con Sung Sướng chuồn từ đường sân sau.

Gần đó có một thôn quy mô không lớn, Tam Béo thở hồng hộc khiêng túi xác tìm đến một sườn núi, nấp trong bụi cây quan sát giây lát rồi đẩy một thi thể lăn xuống sườn dốc.

Con Sung Sướng do bản tính thích đuổi theo vật thể tốc độ cao, lập tức chạy theo như một con ngựa hoang bị trĩ.

Tam Béo chấp tay: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai, người sống làm đầu, khiến hai ông phải chịu ảm ức, lúc về con nhất định đốt đủ giấy tiền cho hai ông; tuy con rất đẹp trai, nhưng xin đừng biến thành quỷ đến sàm sỡ con...”

Sau đó hẩn lại đẩy nốt cái xác thứ hai lên túi.

Trong thôn không phân biệt chó nhà hay chó hoang, trừ mấy con có thể tấn công người bị xích trong sân thì số khác cơ bản đều thả rông, đám chó nhà và chó hoang bình thường chơi chung ăn chung, cũng cùng nhau sửa ầm ỹ.

Sự khác thường của con Sung Sướng nhanh chóng thu hút rất nhiều chó bản địa đến, một đám chó nhà lẫn chó hoang trong chớp mắt đã tụ thành đội như trăm sông đổ về một bể, đua nhau gia nhập đoàn rượt xác, cái túi đựng xác chớp nhoáng bị đàn chó xé nát.

Sự lộn xộn của lũ chó cũng khiến người ta chú ý, hai xác chết dẫn đến sóng to gió lớn.

Tam Béo đẩy xác xong cũng chạy mất, kéo thôn dân lên sườn núi kiểm tra thì khỏi cãi.

Hắn trốn vào rừng cây công nghiệp gần đó, từ đằng xa lấy ống nhòm ra – còn là cái lúc trước Ngụy Chi Viễn tự chế.

Hai mươi phút sau xe cảnh sát chạy đến, Tam Béo thấy nhiệm vụ hoàn thành, bèn gọi vào di động của Ngụy Khiêm, reo một tiếng rồi cúp, hắn phát tay về hướng thôn nọ, chào anh chó từ nơi không nhìn thấy.

Giống chó to thích chạy nhảy như thế, sau này thoát khỏi thành phố bê tông cốt thép, có thể lao khắp đồng quê, coi như đã có chốn về.

Rồi hắn co giò chạy mất.

Trước mắt hắn đã làm hết những gì có thể, còn lại thì phải nghe theo ông trời.

Nơi quán cơm trung tâm thành phố, tay tóc vàng rút cuộc đến gần Ngụy Chi Viễn, cúi đầu nhìn trộm di động trong tay thằng bé, phát hiện nó đang chăm chú chơi trò rắn săn mồi.

“Em trai, này, em trai.” Tay tóc vàng đẩy vai nó.

Ngụy Chi Viễn mới đầu đáp một tiếng nhưng vẫn dán mắt vào màn hình di động, chơi xong mới hoảng hốt đứng dậy: “Xin lỗi, quý khách có việc gì ạ?”

Mắt hắn xoay một vòng đầy mờ ám: “Thú vị đến vậy à? Anh thấy cả buổi trời mà em không làm gì khác.”

Ngụy Chi Viễn vội vàng lí nhí giải thích với vẻ sợ hãi: “Tôi làm việc rồi, tôi đã lau bàn, bởi vì ông đang ăn nên tôi không dám quét dọn, chờ ông ăn xong tôi sẽ lập tức dọn dẹp ngay. Quý khách... có điều gì không hài lòng ạ?”

Tay tóc vàng nheo mắt nhìn nó, giống như muốn nhận thấy điều gì từ mặt thằng bé này, nhưng hắn lập tức lại cảm thấy mình đa nghi, dù sao thì đây chỉ là một thằng nhãi hình như còn chưa tốt nghiệp tiểu học.

Tay tóc vàng lại về chỗ ngồi.

Sắp đến buổi trưa, quán cơm bắt đầu bận rộn, có người gọi điện thoại đặt cơm, nhân viên giao cơm vội vã cưỡi xe máy đi.

Chỗ họ không hay có ai đặt cơm, thì thoảng mới cần người, thế nên bình thường chỉ có một người lo việc giao cơm. Tuy không ngẩng đầu nhưng trong lòng Ngụy Chi Viễn quả thực mừng rỡ như điên, nó không ngờ số mình đổ đến thế.

Sau khi bưng thức ăn cho một người khách, Ngụy Chi Viễn vờ như điện thoại hết pin, vòng ra sau quầy, bỏ di động xuống quầy sạc pin, đồng thời, ở nơi tay tóc vàng không nhìn thấy, nó dùng khăn bịt loa và nhanh chóng nhấn số quán cơm.

Điện thoại reo, Ngụy Chi Viễn điềm nhiên nhắc máy: “A lô... À, có thể hơi lâu, quý khách chờ được chứ? Vâng, được... Địa chỉ của quý khách ạ?”

Ngụy Chi Viễn làm bộ làm tịch viết đại một địa chỉ lên quyển sổ bên cạnh: “Lát nữa tôi sẽ giao đến, cần phụ thu ba đồng rưỡi tiền giao cơm.”

Sau đó nó cúp máy, cầm quyển sổ ra sau bếp: “Chú ơi, có một ông khách đặt mình giao gà xào cung bảo...”

Ngụy Chi Viễn xách hộp cơm, cầm hai đồng tiền xe từ chỗ chủ quán chuẩn bị đi thì tay tóc vàng cũng vội vã tính tiền đuổi theo.

Hắn theo dõi hơi bị thiếu chuyên nghiệp – còn thua cả tên biến thái thích trẻ con năm đó, Ngụy Chi Viễn nhanh chóng “vô tình” phát hiện ra hắn, thằng bé lập tức lễ phép dừng lại: “Quý khách ăn ngon miệng chứ? Hoan nghênh lần sau lại đến, mời quý khách đi trước.”

Tay tóc vàng liếc khu phố náo nhiệt tấp nập người qua lại, đành phải sai bước đi trước.

Hắn nhanh chóng vòng đường đuổi kịp Ngụy Chi Viễn lần nữa, nhưng phát hiện thằng bé đang xếp hàng muốn lên xe buýt, hắn giật nảy mình, vội vàng lao đến, nhảy lên từ cửa sau trước khi cửa xe đóng lại.

Trong xe buýt có thể ép người ta dẹp lép như con tép, hắn thô bạo đẩy từng người, thò đầu tìm kiếm Ngụy Chi Viễn, nhưng cậu nhóc đã không cánh bay mất!

Hắn quả thực không dám tin, chen từ đuôi xe lên đầu xe, lại từ đầu xe chen xuống đuôi xe, khiến vô số người nổi giận, nhưng

không tìm được Ngụy Chi Viễn.

Hắn rút cuộc xác định, thằng lỏi kia căn bản không lên xe này, hắn loạng choạng xuống trạm kế tiếp, chạy về chỗ ban đầu, nơi đó đã chẳng còn tung tích thằng bé.

Đối phương không coi hạng nhãi con như Ngụy Chi Viễn ra gì, bởi vậy chỉ cho một người theo dõi, khi liếc thấy tay tóc vàng lên xe, Ngụy Chi Viễn liền nhanh chóng chuồn xuống, cắt đuôi thành công nhờ mạo hiểm và vận may.

Ngụy Chi Viễn xách một phần gà xào cung bảo chạy như điên, tìm được trạm điện thoại công cộng, gấp rút liên hệ với Tam Béo, đến lúc này hai anh em mới có cơ hội đối thoại lần đầu tiên.

Mà lúc này, tại sân hắc quyền bề ngoài hào nhoáng bên trong bẩn thỉu, đồng tử của Ngụy Khiêm thoáng co lại theo bản năng, gã ý thức được rằng cơ thể mình đã có phản ứng phòng bị, khi quay người lại vội điều chỉnh biểu cảm thành giết mình.

Một người đàn ông gây áp lực mạnh đứng trước mặt Ngụy Khiêm, hắn ta mặc quần áo đen của nhân viên đang làm việc, nắm tay hơi dị dạng – nếu người này siết chặt tay thì bốn ngón song song sẽ thành một mặt cực phẳng chứ không gồ lên như đa số, trời sinh tay người ta đương nhiên không thế này, nắm đấm như vậy là mài giũa qua vô số lần đánh nhau.

Tay này mới là kẻ mạnh, Ngụy Khiêm lui một bước theo bản năng – gã hoài nghi hắn ta chính là món quà Triệu Lão Cửu tặng mình, chuẩn bị đập mình một trận trong hành lang tối om, chắc chờ lâu nên mắt kiên nhẫn rồi.

“Làm tôi hết hồn, sao đại ca đột nhiên lên tiếng ngay sau lưng người ta vậy?” Ngụy Khiêm phàn nàn.

Hắn lại hỏi: “Sao chú mày không đi?”

Ngụy Khiêm ôm bụng, khom lưng kêu đau: “Ôi trời, tôi thật chẳng ra gì, hễ căng thẳng là dễ bị tiêu chảy, tôi phải đi vệ sinh trước đã.”

Người đó lạnh lùng sẫm soi gã, mồ hôi lạnh chảy xuôi theo cột sống của Ngụy Khiêm, gã tính thầm trong bụng, nếu đánh trực diện với tay này, liệu mình sẽ được bao nhiêu phần thắng?

Giây lát sau, đối phương hừ một tiếng đầy khinh bỉ: “Khéo quá, tao cũng đi.”

Vừa đến nhà vệ sinh, Ngụy Khiêm vội chui tọt vào một phòng, thở phào một hơi. Gã biết tay kia ở ngay bên ngoài, hiển nhiên sẽ không tha cho mình, trong lòng suy tính nhanh chóng – Tam Béo mãi chưa có tin tức, liệu có đáng tin không? Nếu không thể, vậy gã phải thoát thân bằng cách nào?

Đúng lúc này, phòng bên truyền đến tiếng đối thoại, một giọng nam hơi láu cá nói: “Trong tình huống bình thường, ông anh không đánh lại hắn, nhưng thằng em đây có món này hay lắm.”

Giọng tay còn lại nghe là lạ, giống như lười không thẳng lăm: “Món gì?”

Tên giáo hoạt liền nói: “Thuốc tăng lực, rất nhiều người đều lên dùng đấy.”

Tay nói ngọng hỏi về khinh thường: “Chú mày nói thuốc kích thích?”

Tên giáo hoạt: “Thứ đó làm sao hiệu quả được? Nó chỉ giúp ông anh phát huy tốt hơn, chứ không thể thật sự kích thích ra tiềm lực. Thứ của em mới giúp anh thắng trận đấu vượt cấp, sau khi dùng ông anh sẽ cảm thấy có sức mạnh vô tận, bất kể bị thương ra sao đều có thể tạm thời không đau.”

Phòng bên truyền đến tiếng xé gói giấy, Ngụy Khiêm nghe tay nói ngọng nghi ngờ: “Đây không phải ma túy chứ? Đâu thể nào có thứ hiệu quả nhanh như vậy?”

Tên giáo hoạt vội nói: “Ông anh đừng nói linh tinh, của em là hàng tốt, không phải loại ma túy tổn hại âm đức mà tội khốn nạn kia bán đâu, anh cứ yên tâm, đảm bảo không có tác dụng phụ... A, có một tác dụng phụ, chính là mắt đỏ, anh nghĩ xem, máu chảy nhanh hơn thì mạch máu chắc chắn phải to lên, mắt trông sung huyết cũng là bình thường, một hai hôm là hết thôi.”

Tay ngọng không nói gì, hẳn là đang do dự.

“Ôi, anh đừng nghĩ nữa, anh đánh không lại thằng đó đâu – anh có xem trận đấu của nữ hôm qua chứ? Hai người đó chênh nhau ít nhất phải 20kg, ả nhỏ con không quá 60kg, ả cao to chỉ ít phải 80kg, kết quả bị ả nhỏ con đánh bay, không bò dậy nổi. Bọn em ngoài nghề xem cho vui, đâu bằng người trong nghề như các anh, hình thể của cô ả nhỏ con rõ ràng là chân to tay bé, vai rộng không quá 40cm, trên lưng, bả vai, cánh tay đều không có cơ bắp, thừa biết là tuyển thủ huấn luyện dùng chân, nắm đấm không mạnh được, ả cao to rất xảo quyết, nhận ra khả năng của đối thủ, liên tục áp sát để phòng ngừa đối thủ dùng chân. ả không ngờ cô nàng nhỏ con đó đã dùng thuốc của em, kết quả ngược lại bất lợi.”

Giây lát sau tay ngọng nói nhỏ: “Anh thấy chú còn trong nghề hơn anh.”

Tên giảo hoạt nịnh nọt: “Làm gì có chuyện đó chứ đại ca? Anh em mình lần đầu tiên mua bán, thằng em không lừa ông anh, cho anh cầm về dùng miễn phí, thấy tốt lại đến tìm em, về sau anh em ta làm ăn lâu dài, ông anh thấy sao?”

Phòng bên có tiếng mở cửa, Ngụy Khiêm nghe giọng nói mừng rỡ của tên giảo hoạt: “Dùng thấy tốt thì phải đến tìm em đây!”

Sau đó là một tràng tiếng bước chân.

Ngụy Khiêm rất bình tĩnh, gã không xác định mình vừa vận bắt gặp một cuộc mua bán thuốc kích thích, hay bên cạnh cố ý diễn cho mình nghe.

Đúng lúc này, gã nghe thấy phòng bên gõ tường, giọng tên giảo hoạt vang lên ở bên kia: “Chú em ơi, anh thấy mày vào rất lâu, đầu căng thẳng quá nên đau bụng hả? Ôi cứ thoải mái đi, anh có thứ bảo đảm giúp chú mày thắng đây.”

... Xem ra vừa rồi là cố ý diễn cho gã nghe.

Ngụy Khiêm “mắc mưu” tiếp lời: “Là thứ giống đại ca ban nãy ạ?”

Tên giảo hoạt phòng bên vừa nghe gã “mắc câu” thì lập tức mừng thấy rõ, vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy! Sao, có muốn thử không?”

Ngụy Khiêm ra vẻ chần chừ hỏi: “Thế... cũng cho em miễn phí chứ? Em, em không có tiền.”

Tên giáo hoạt vội nói: “Chú mày thắng trận là có tiền thôi, anh là người làm ăn tích đức, lần đầu mua bán đều không lấy tiền, chú cứ cầm đi.”

Nói xong hắn nhét một gói giấy qua khe hở tầm một lòng tay bên dưới vách ngăn, Ngụy Khiêm khom lưng nhặt lấy, đồng thời miệng mô phỏng tiếng đánh rầm họa theo, bên kia nghe thấy “âm nhạc” như vậy, cảm thấy mình không thể ở lâu, lập tức bỏ đi khi mục đích đã đạt được.

Ngụy Khiêm thoáng thở phào, không biết có thể khiến họ hơi thả lỏng cảnh giác để cho mình một cơ hội hay chẳng.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng xôn xao, Ngụy Khiêm dán lên cửa nghe thử, nhận ra chữ “cóm” giữa những tiếng ồn ào, tim gã đập thành thịch – là Tam Béo! Tên khốn Tam Béo kia thành công rồi!

Hai thi thể bị chó cắn ra là vụ án lớn, cảnh sát được huy động hàng loạt, danh thiếp trên thi thể cực đáng ngờ – tên y như ổ mại dâm vậy, mà đội trưởng nhớ rõ, đó là địa chỉ của một club tư hạng sang.

Dù hoài nghi có kẻ cố ý hãm hại làm loạn nhưng vẫn phải dẫn người đến xem thử, vì thế một hàng xe cảnh sát chớp mắt đậu ngay cổng club, họ vừa vào thì những người ở bên trong sững hết ra, đội cảnh sát cũng sững sốt.

Hồ tứ gia là một nhân vật có máu mặt, bảo mật cực kỳ nghiêm ngặt, mọi người ở bên trong thấy cảnh sát từ trên trời giáng xuống, nhất thời chưa rõ là có chuyện gì.

Mà đội cảnh sát cũng không nhận nhiệm vụ diệt trừ xã hội đen, đội trưởng vốn chuẩn bị sẵn sàng đưa đẩy với những kẻ mặt người dạ thú có tiền có thế đó, ai ngờ nghênh đón họ lại là một sàn đấu phi pháp!

Cậu cảnh sát trẻ mới vào nghề hỏi nhỏ: “Đội trưởng, chuyện gì thế này?”

Đội trưởng mặc cho nội tâm xung đột, nuốt nước bọt, ngoài mặt còn phải khống chế cục diện, vung tay nói: “Đưa... đưa người phụ trách chủ yếu về đồn!”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 29

Đội trưởng hạ lệnh, nhưng không ai hành động.

Địa phương bé tí chẳng có việc chi, cả ngày toàn bắt trộm cắp, rảnh đến phát mệt, khó lắm mới đụng trúng một vụ lớn, ai có thể đi đều ủa ra như ong vỡ tổ, kết quả là gặp phải tình cảnh kỳ lạ nhất xưa nay.

Cả đoàn trở mắt nhìn đội trưởng, rốt cuộc có một đồng chí trẻ tuổi dũng cảm hỏi: “Đội trưởng, đưa ai đi, ai là người phụ trách chủ yếu?”

Đội trưởng đành mặt, ưỡn ngực ngẩng đầu trưng ra biểu cảm Kim Cương trợn mắt, hùng hồn nói: “Mẹ kiếp anh mày biết thế đếch nào được?”

Một đám đồng chí tiếp tục trở mắt nhìn nhau, cậu chàng ban nãy nhận được ánh mắt cổ vũ của đồng sự, một lần nữa dũng cảm gặng hỏi từ nội tâm: “Đội trưởng, anh có thể phán đoán được đây là nơi nào và bọn họ đang làm gì không?”

Đội trưởng xanh xám mặt, da mặt gật gật: “Mẹ kiếp anh mày phán đoán thế đếch nào được?”

Đồng chí trẻ tuổi tuyệt vọng vô cùng: “Đội trưởng, vậy anh có thể cho tụi em biết họ là doanh nghiệp bình thường, hay là tổ chức xã hội đen chưa biết tên chứ?”

Sự ức chế trong lòng đội trưởng trào ngược thành sông, đành phải nạt nộ: “Mẹ kiếp anh lấy gì để cho các chú biết?”

Club tư trang hoàng xa hoa này hết sức kỳ lạ, khi họ đi vào đại sảnh tráng lệ, căn cứ vào tư tưởng ghét giàu, đội trưởng theo bản năng ra vẻ hung thần ác sát, giơ thẻ công tác quát tháo bắt người phụ trách ra đây.

Một loạt nhân viên tiếp khách sững sờ nhìn họ, rồi đột nhiên, có một tay đáng vẻ như bảo vệ sắc mặt trắng bệch co cứng bỏ chạy y như bị động kinh vậy.

Phản ứng đầu tiên của đội trưởng là, tay này chính là hung thủ, liền quát to: “Đứng lại!”

Đội trưởng gương mẫu xông lên trước, những người khác tuy không biết tay này là ai, nhưng không thể tụt lại sau lãnh đạo, vì thế cũng co giò đuổi theo.

Sự tháo chạy và đuổi bắt nhanh chóng gây ra hiệu ứng quần thể, những người vốn còn bình tĩnh đột nhiên cũng không chắc chuyện gì đang xảy ra, liền nhanh chóng chuồn đi theo chiến lược.

Trong chớp mắt, một đoàn bảo vệ cao to đều y hệt con gái nhà lành gặp lưu manh, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Chỉ còn một loạt các cô nàng xinh xắn co cụm lại, trông như đau bụng kinh vậy.

Tay chạy trước nhất vừa vặn gặp quản lý đại sảnh đang đi tuần trong hành lang, quản lý xuất thân là một đả thủ cấp cao, thấy dáng vẻ như gặp ma này, cho rằng phải sống mái với nhau, liền rút súng ngắn giắt bên hông – người khác không dễ có đả ngộ này.

Hắn vừa định quất mắng tay bảo vệ suýt lao vào lòng mình thì tên kia đã la lên như gặp ma: “Cảnh sát! Cả một tốp cảnh sát!”

Quản lý nói: “Không thể nào!”

Mấy người theo gót chạy đến, kêu la như “chó sói đến”: “Chó chết, sao lại có cốm được!”

Quản lý chần chừ vài giây, do dự chốc lát giữa “liều mạng với cốm” và “quyết đoán rút lui”, rốt cuộc quyết đoán rút lui.

Chuyến này truy đuổi liền xảy ra chuyện.

Nguồn căn thì phải trách Triệu Lão Cửu, Triệu Lão Cửu này rất nặng mùi cường đạo, là một kẻ cầm đầu dưới trướng Hồ tứ gia, những chuyện trái pháp luật, chỉ có người khác không nghĩ tới chứ không có việc hắn không dám làm.

Hễ là người đảng hoàng thì hắn đều khinh thường, hắn để ý cơ bản đều có tiền án – nhìn thấy cảnh sát, bản năng lập tức mách rằng đã xảy ra chuyện.

Chạy trốn nhanh hơn chính là khách quý, các vị khách quý hoặc lai lịch bất chính hoặc có máu mặt, đều chỉ vui vẻ đến chơi chứ chẳng ai muốn dính tới cốm, vậy nên ngay lập tức giải tán sạch như cá chạch.

Trong lòng Triệu Lão Cửu có cùng một vấn đề: “Chó chết, sao lại có cốm được?”

Nhưng hắn phải giữ thể diện, không thể nhảy như loi Choi. Triệu Lão Cửu lau mồ hôi, hắn không nhận được bất cứ tin tức nào, nghĩ kỹ lại thì dường như cũng không có sơ suất, hắn nghĩ muốn nát đầu

cũng chẳng biết cảnh sát rốt cuộc đến làm gì? Chẳng lẽ là nợ tiền điện nước?

Triệu Lão Cửu rĩ tai đàn em: “Sơ tán mọi người trước – nói thừa, đương nhiên là sơ tán quyền thủ, mẹ kiếp đám khách quý toàn là cá chạch, chạy từ lâu rồi chứ còn cần mày nhắc nhở! Trừ nữ phục vụ và những người thân thể trong sạch thì đừng để lại ai... Được rồi, ở đó cũng chỉ còn lại nữ phục vụ thôi. Kêu người chuẩn bị giấy phép kinh doanh, lát nữa không chừng tao phải đi theo họ một chuyến, tao sẽ về nhanh thôi, yên tâm, chắc chắn không sao đâu, mày kêu người dọn dẹp sạch sẽ, đặc biệt là thẻ đánh bạc và ‘thuốc’, cứ bảo trên đài thi đấu toàn là người mẫu mời đến biểu diễn thôi, sau đó lập tức báo cho Hồ tứ gia.”

Tay đàn em ngu người vì biến cố thành linh xảy ra, thấp giọng hỏi: “Thế... nếu lỡ đâu có việc?”

Triệu Lão Cửu trừng mắt nhìn gã: “Câm mẹ mày đi!”

Tay đàn em cũng giống hần, toát mồ hôi lạnh, không dám lên tiếng, lập tức đi sắp xếp.

Ngụy Khiêm cứ thế bị sơ tán.

Sóng cả gột sạch cát đá, chỉ có sinh vật phù du bé tí teo mới có thể tỉnh bơ chui ra, chẳng ai thèm quan tâm đến.

Ngụy Khiêm rời khỏi sàn hắc quyền, chạy thẳng đến ga xe lửa.

Vừa vào ga thì suýt nữa bị Ngụy Chi Viễn lao đến đụng ngã nhào.

Tam Béo và Tiểu Viễn đã đợi gã ở đây cả một buổi trưa.

Vừa quá trưa một tẹo, Tam Béo đội cái nắng gay gắt đầm đìa mồ hôi đón được Ngụ Chi Viễn, mới gặp đã đổ mặt tía tai hỏi: “Anh hai mày đâu? Ở đâu rồi? Hả? Địa chỉ thằng ranh nhà mày gửi cho anh là nơi nào? Thằng kia làm gì ở đó?”

Ngụ Chi Viễn: “Đánh hắc quyền ạ.”

Tam Béo gào ầm lên: “Cái gì? Tổ cha tụi bay! Hai thằng ranh con tụi bay có thể để bố sống thêm vài hôm không?!”

Ngụ Chi Viễn nhìn hấn không nói gì.

Tam Béo tiếp tục gào thét: “Bớt ra về tội nghiệp đi, còn không dẫn tao đi nhặt xác cho nó?”

Ngụ Chi Viễn bình tĩnh nói: “Anh hai không cho anh đi tìm ảnh đâu.”

Tam Béo há hốc miệng – cũng phản ứng được rằng liên lạc giữa họ hay báo cảnh sát đều tiến hành trong âm thầm, Ngụ Khiêm muốn để việc này hoàn toàn chỉ là một sự trùng hợp ngu xuẩn, khuấy đục nước thì gã mới chạy được.

Cho nên Tam Béo là một người xa lạ, tuyệt đối không thể xuất hiện trong tầm mắt bất cứ ai, họ không thể dẫn đến dù chỉ một chút xíu hoài nghi, vì nó có thể khiến họ lãnh đủ.

Tam Béo: “Vậy mày nói xem phải đi đâu?”

Ngụ Chi Viễn giơ tay cho Tam Béo xem con rùa nhỏ trên mu bàn tay, Tam Béo lo âu sờ đầu nó nói: “Ôi, đẹp ghê, trông y chang anh hai mày vậy – thằng nhãi này, giờ là lúc nào rồi mà còn vẽ rùa trên tay?”

Ngụy Chi Viễn chỉ mai rùa: “Đây là anh hai em vẽ, anh Tam, anh nhìn kỹ xem, mai rùa là biển báo đường sắt đảo ngược, chúng ta đến nhà ga đi.”

Cứ thế, Tam Béo và Ngụy Chi Viễn đi đến nhà ga, đợi từ giữa trưa nắng chói chang cho tới khi mặt trời sắp lặn, trong lòng hai người một lớn một bé đã sốt ruột muốn bốc khói, trông muốn mòn con mắt, Ngụy Khiêm mới dừng đỉnh đến.

Ngụy Chi Viễn vừa ôm tay gã không buông, vừa rút một quyển sách giắt ở lưng quần, chính là sách toán cũ vẽ đầy thần quy Ngụy Khiêm mang đến, trang bìa đã ướt sũng mồ hôi của thằng bé.

Ngụy Khiêm cầm quyển sách trong tay, không biết nên nói gì cho được.

Tam Béo mới đầu còn kích động hơn Tiểu Viễn, hầu như không kiềm chế được, biến thành thùng tưới cỡ lớn, phun đầy nước miếng vào mặt Ngụy Khiêm.

Tiếc thay, sự dịu dàng của tên mập chết toi này chỉ duy trì được vài phút, cơn kích động vừa qua đi là lập tức trở mặt, cho người ta tự nghiệm thấy đầy đủ thế nào là “mấy tên mập đều giỏi biến hóa”.

Hắn kéo Ngụy Khiêm tới một góc vắng, biến hóa đa dạng, đồng thời dùng hai cách “lấy sự thật ra nói lý lẽ” và “hỏi thăm tổ tiên chửi cha mắng mẹ” quật Ngụy Khiêm một trận, vai diễn thay đổi tự nhiên khéo léo, chẳng giống đang chiến đấu một mình tí nào.

Cuối cùng, Tam Béo thao thao bất tuyệt cho ra một kết luận hắn thấy là hợp lý: “Ngụy Khiêm, hôm nay anh phải cho mày biết một phát hiện lớn của giới khoa học – mày chính là một thằng siêu ngu!”

Ngụy Khiêm bị “khoa học” chặt chẽ chứng minh là siêu ngu không thể đối đáp, đành phải bấm bụng nhịn.

Ba người lúc đến đều ngồi ghế cứng, lúc về mua giường nằm hoang phí một phen.

Tiếc thay giường nằm cũng chẳng thoải mái hơn ghế cứng chỗ nào, bởi đồng chí Tam Béo ngáy muốn long trời lở đất, mấy lần xem làm xe lửa lệch khỏi ray, mà cái tên mập chết toi này còn không hề tự biết, ngủ cực sớm dậy cực muộn.

Mấy hành khách bên cạnh coi hấn thành kẻ địch giai cấp, cuối cùng mọi người không hện mà cùng nằm úp lên giường, bịt tai vùi đầu vào gối, dùng tư thế y hệt trốn bom để qua thời gian nghỉ ngơi dài đằng đẳng.

Ngụy Khiêm không ngủ được, liền nằm tính toán tiền của trong nhà, chuyến này gã cơ bản không chi tiêu gì, ngược lại còn gửi tiền về, thêm trước kia tích góp được chút đỉnh, giờ đây đã có tổng cộng ba vạn đồng.

Nhà họ bốn người bình quân một tháng năm sáu trăm đồng là có thể sống cực kỳ dư dả, sau một năm, chỉ cần không có chuyện bất ngờ, học phí và sinh hoạt phí cộng lại sẽ không quá sáu ngàn, nếu gã tìm được chỗ làm trong các ngày lễ và kỳ nghỉ, thì còn có thể thêm khoảng một ngàn để nuôi mẹ Mặt Rỗ.

Tạm thời thở phào được rồi.

Ngụy Khiêm đang thầm suy tính kế sinh nhai thì giường trên đột nhiên động nhẹ, sau đó một cái đầu be bé lộ ra giữa cảnh tối lửa tắt đèn, treo lơ lửng nhìn ngược xuống gã.

Ngụy Khiêm vô ý ngẩng lên, lập tức giật nảy mình vì đôi mắt sáng rực trên cái đầu kia, bèn quát: “Ngụy Chi Viễn, giả ma cái con khỉ, ngủ đi!”

Ngụy Chi Viễn bị quát mà chẳng buồn chút nào, còn rụt đầu lại giống như rất vui vẻ vậy.

Ngụy Khiêm thu mạch suy nghĩ lại, mấy ngày nay tinh thần vẫn căng thẳng, sức lực hơi thiếu, thế nên sau khi quen với tạp âm, dấu bên tai là tiếng ngáy o o khiến trời đất hoảng sợ quỷ thần bật khóc, gã cũng dần hơi buồn ngủ, gã đang sắp thiếp đi thì cái đầu ở giường trên lại lén lút chui ra y như phùng trộm cắp.

Ngụy Khiêm tức giận nhồm dậy, thò đầu lên giường trên: “Mày ăn no rửng mỡ hả? Tự đừng nhìn tao hoài làm gì?”

Ngụy Chi Viễn lập tức ngoan ngoãn nằm xuống.

Ngụy Khiêm tưởng thẳng bé lần đầu ngủ giường nằm thấy mới mẻ, liền thuận tay kéo chăn giúp, giọng dịu hơn: “Không ngủ được thì bịt tai lại, vẫn không ngủ được thì đập cha mập đó một phát.”

Ngụy Chi Viễn đáp khẽ một tiếng, vẫn nhìn gã chòng chọc.

Ngụy Khiêm bò xuống, bắt chước người khác rúc đầu vào dưới gối nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, giữa bóng đêm Ngụy Khiêm bỗng nhiên hiểu rõ, không phải Ngụy Chi Viễn đang quậy, nó cứ thò đầu ra hoài, là muốn xem mình còn ở đây không.

Khiến thằng nhóc này phải sợ hãi rồi, Ngụy Khiêm nghĩ thầm, quả không nên dẫn nó theo.

Hai anh em về đến nhà, đương nhiên bị bà Tổng kêu réo và hỏi nọ hỏi kia, Ngụy Chi Viễn giả ngu không lên tiếng, bà Tổng liền khắc lửa đạn sang Ngụy Khiêm: “Mày kiếm đâu ra lăm tiền như vậy? Mày đã đi đâu? Làm việc gì xấu rồi đúng không? Mày nói đi!”

Bà lão y như một con nhặng cỡ bự, không ngừng kêu vo ve ngay tai Ngụy Khiêm, gã hết nhìn nỗi đành bỏ ra ngoài, gửi hai vạ rưởi còn lại vào ngân hàng, không cho bà nội biết, tránh để bà già tiếp tục om sòm.

Đi một vòng quay về thấy bà Tổng vẫn nghiêm mặt, chẳng mảy may muốn tha cho gã, Ngụy Khiêm rút cuộc khuất phục, bực bội nói: “Tôi đi bán máu, được chưa!”

Bà Tổng líu lười: “Bán... Bán cái gì?”

Thái độ của Ngụy Khiêm càng tồi tệ hơn: “Bán hai cân máu, một quả thận, bà hỏi đủ chưa, để tôi yên một lúc được không?”

Nghe là biết nhảm nhí, song bà Tổng không thấy thế, bà lão chưa được học hành một ngày nào, chỉ nghe nói bán máu, nhưng không biết máu người nào phải quả dưa quả táo để mà dùng cân, lại nhìn khuôn mặt nhợt nhạt gầy gò của Ngụy Khiêm, tức khắc liền nghĩ ngợi lung tung mà tin sái cổ.

Ngụy Khiêm vốn muốn để bà già bớt làm phiền mình, đâu ngờ tạo thành hậu quả như vậy.

Bà Tổng dùng chất giọng vang khắp làng, khóc y như tuồng, rõ là mở đầu của màn giậm chân đấm ngực toan treo cổ.

Tiểu Bảo và Tiểu Viễn liếc nhìn nhau, sau đó cùng ném ánh mắt bối rối về hướng anh hai, nét mặt anh hai sững ra tới nửa phút, Tiểu

Viễn thấy khoe mắt anh hơi giật giật.

Ngụy Khiêm ngồi xổm xuống cạnh bà Tống, cẩn thận thò tay chọc bà lão một cái như chuẩn bị chạm công tắc điện, lại nhanh chóng rút về, ho khan nói: “Này... Khụ, bà đừng khóc nữa.”

Nước mũi nước mắt chèm nhẹp trên mặt bà Tống: “Tao thật bất lực! Tao chỉ là một bà già nhà quê... Tao chẳng biết cái gì! Tao chỉ giỏi gây phiền phức! Để một đứa trẻ phải đi bán máu bán thận, con người làm được ư? Sao tao còn chưa chết chứ... Tao sống làm gì...”

Ngụy Khiêm tuy không đến mức luống cuống chân tay nhưng cũng vô kể khả thi, gãi im lặng nghe bà già khóc bù lu bù loa, cảm thấy dở cười dở mếu, nghĩ bụng may mà chưa bảo mình đi đánh hắc quyền, nếu không chắc bà già này phải sợ chết tươi.

Mà ngoài cảm giác dở cười dở mếu vớ vẩn này, gãi lại cảm thấy một chút an ủi lạ lùng.

Câu “để một đứa trẻ phải đi bán máu bán thận” đâm thẳng vào tim gã, từ nhỏ đến lớn, rất ít ai dùng “đứa trẻ” để gọi gã.

Ngụy Khiêm thấy, hai chữ “đứa trẻ” không hề là danh từ trung tính dùng để tả một người trẻ tuổi – gã cho rằng danh từ trung tính nên là “thằng nhãi” – mà cách xưng hô “đứa trẻ” này, dường như thay mặt cho những chăm sóc, khoan dung và cưng chiều đến từ người lớn hoặc là bề trên.

... Đó là những điều gã chưa bao giờ được nhận.

Ngụy Khiêm hơi xấu hổ, chờ bà lão khóc hơi yếu đi, gã mới lấy một cuộn giấy vệ sinh dưới bàn ăn đưa ra: “Ồi đừng khóc nữa, lúc

nãy tôi nói đùa, lừa bà thôi.”

Bà Tổng thút thít chửi bới: “Thằng ôn dịch! Mày rớt cuộc đã làm gì?”

Ngụy Khiêm nói dối không cần nháp: “Một ông bạn có đường làm ăn, kéo tôi nhập bọn, chuyển ít hàng đến phương Nam, chạy mấy chuyến xe tải...”

Bà Tổng: “Đừng bố láo, sao mày không đái một bãi ra mà soi sắc mặt mình xem?”

“Tôi...” Ngụy Khiêm không nhịn được buồn cười, “Bà có biết mỗi ngày bọn tôi phải chạy trên đường bao nhiêu lâu không? Xe tải chạy một ngày mười mấy tiếng, ăn ngủ ngay trên xe, gió lùa nắng chiếu, sắc mặt ai mà đẹp cho nổi? Tôi đâu phải thần tiên!”

Bà Tổng vẫn nhìn gã với vẻ nghi ngờ.

“Thật đấy.” Ngụy Khiêm bịa như thật, “Ông Tam cũng đi, không tin bà hỏi ông xem, bọn tôi chở hàng từ nhà xưởng ở Quảng Đông đến phương Bắc bán lại gấp mấy lần, cho tôi mấy ngàn phí dịch vụ thì bõ bèn gì?”

Dù sao Tam Béo cũng sẽ lấp liếm giúp gã.

Bà Tổng lúc này mới nửa tin nửa ngờ, lát sau nói: “Thế... thế mày vén áo lên cho tao xem, người ta nói ai bán thận đều có một lỗ sau lưng.”

Dứt lời liền muốn tự mình cởi áo Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm nhảy dựng lên, lui một bước dài: “Bà làm gì thế? Nam nữ thụ thụ bất thân! Bà già rồi đừng làm trò mất mặt được không?”

Bà Tống nghe gã càng nói càng mất dạy, thuận tay cuộn một quyển sách đập Ngụy Khiêm túi bụi: “Này thì đặt chuyện, này thì nói láo...”

Bà lão đập một trận rồi rút cuộc quên luôn chuyện lột đồ Ngụy Khiêm, xem như qua cửa.

Kỳ nghỉ hè qua đi rất nhanh, con bé Tống Tiểu Bảo không nên thân kia lại bắt đầu nhờ cậy khắp nơi làm bài tập như điên, Tam Béo thường xuyên sang lượn một vòng, bà Tống ban ngày đi buôn bán, ba anh em này mỗi đứa chiếm một góc im lặng học hành, giống như căn nhà xưa nay luôn om sòm đã biến thành phòng tự học, tràn ngập bầu không khí học thuật.

Đôi khi Tam Béo ngồi lâu còn cảm thấy rất khó chịu.

Lúc Ngụy Khiêm thay áo thun trắng sạch sẽ, tóc chải gọn gàng, hoàn toàn tập trung, vẻ u ám ở vùng chân mày sẽ tiêu tan hết, trông chẳng khác nào một học sinh trung học bình thường.

Tháng Chín, gã rút cuộc quay về ngôi trường xa cách hơn ba năm, một lần nữa bắt đầu cuộc sống trung học lăm luật lệ mà chẳng có gì để khen.

Mỗi sáng, đầu tiên gã đập xe chở bà Tống đến chỗ bán hàng, sau đó vớt một bắp ngô và một quả trứng trong nồi, mang đến trường ăn, một ngày tám tiết bận rộn học xong, gã nhân thời gian

cho bữa tối nhanh chóng chạy từ trường đến chỗ bà Tổng về, lại lấy đại chút thức ăn ở nhà rồi chạy về trường tự học.

Có một người lớn chăm sóc gia đình, Ngụy Khiêm đỡ được quá nửa gánh nặng, trong lòng gã rất biết ơn bà nội.

Thật ra Ngụy Khiêm chưa học xong lớp 10, nhưng để tiết kiệm thời gian, gã vào thẳng lớp 11 do cô Lý chủ nhiệm, dù nghỉ hè chăm chỉ học hành nhưng cuộc thi tháng đầu tiên vẫn không lý tưởng, chỉ miễn cưỡng chen vào hàng trung bình yếu.

Nhưng Ngụy Khiêm không cảm thấy có gì đáng lo, chưa đội sổ chứng minh rằng gã vẫn theo kịp, đến cuộc thi giữa kỳ, gã đã từ trung bình yếu nhảy lên khá giỏi.

Gã chuyên tâm học hành như lúc làm bảo kê cho Nhạc ca, hơn nữa thành tích rõ rệt – “khắc khổ” chẳng phải là thức khuya dậy sớm, đọc sách nhiều hơn, làm hơn người khác vài đề sao?

Với Ngụy Khiêm mà nói thì cái sự “khổ” này căn bản chẳng nhằm nhò gì.

Đến khi thi cuối kỳ, Ngụy Khiêm từ khá giỏi hoàn toàn nhảy lên top đầu, thành một học sinh xuất sắc hiền lành kiệm lời lại còn đẹp trai... Mới hơn nửa năm trước, đây còn là một thân phận không thể tưởng tượng.

Tiếc rằng ở nhà gã là người đứng đầu nói một không hai, bà Tổng mỗi ngày buôn bán và giúp việc, đi sớm về khuya bận tối mày tối mặt, hai đứa nhãi kia cũng chẳng dám lăm miệng hỏi thành tích của gã, Ngụy Khiêm lại cảm thấy tự nói thì có vẻ khoe khoang quá, làm mất sự uy nghiêm của người chủ gia đình.

Nhưng vụ này thật sự làm gã bứt rứt muốn chết.

Kì m nén mãi đến Tết, bà Tống lì xì cho mấy anh em, làm sủi cỏ xong xuôi, trên bàn cơm mới nhớ hỏi Ngự Khiêm: “Thằng hai, mày học hành sao rồi? Thi được hạng mấy?”

Ngự Khiêm mắt tự nhiên cảm khoản tiền lì xì đầu tiên từ thuở lọt lòng, thuận miệng nói: “Bà lảm chuyện quá.”

Bà Tống vui mừng cười mắg gĩa: “Thằng oắt con, nói đàng hoàng coi!”

Ngự Khiêm bèn làm bộ hời hợt trả lời thành tích và xếp hạng, giống như toàn là mấy việc nhỏ nhất chẳng đáng kể, do bà lão khắg khắg muốn hỏi, mới miễn cưỡng nói một tiếng.

Bà Tống đắg đảo sủi cỏ trong nôi nước sôi đột nhiên khựng tay lại, một lúc lâu mới dè dặt hỏi: “Thế... đủ để thi vào đại học chứ?”

Học sinh trường trung học trọng điểm chưa bao giờ coi “thi vào đại học” là gì, mục tiêu của họ đều là cố hết sức thi vào “đại học tốt nhất”.

Nhưng bà Tống không hay tiếp xúc với tầng lớp trí thức, học sinh và thành phần trí thức bình thường tới ăn đều được bà hầu hạ y như một giai cấp khác, chưa bao giờ nghĩ nhà mình cũng sẽ có một người... “giai cấp” đó.

Trong đầu bà lão thì “vào đại học” là một giấc mơ hèn mọn mà xa vời.

Ngự Khiêm hờ hững “ừm” một tiếng.

Bà Tổng nội tâm sôi trào, kích động không thể diễn tả, mãi đến rất nhiều ngày sau, Ngụy Khiêm sắp khai trường, đạp xe đi đón bà lão ở chỗ làm theo giờ buổi chiều, còn nghe thấy bà đang khoa tay múa chân khoe với người làm cùng: “Thằng cháu lớn của tôi học ở trung học trọng điểm, giáo viên đều nói về sau thi đại học không có vấn đề gì hết.”

Ngụy Khiêm từ đằng xa nghe thấy thế, lẩm bẩm một câu: “Bà khom già giỏi dát vàng lên mặt thật, ai là cháu bà?”

Tuy vậy lúc đạp xe đến gã vẫn điềm nhiên nói: “Bà nội, đi thôi.”

Cuối tất cả khó khăn và gánh nặng, đều là năm tháng kiếp này như nước chảy mây bay.

Bạn có thể hai bàn tay trắng, chỉ cần tinh thần vẫn còn đó – Trích từ bài diễn thuyết tốt nghiệp của hiệu trưởng trường Đại học Giao thông Thượng Hải năm 2013.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 30

“Biển xanh mênh mang, mới lộ rõ bản sắc anh hùng” – Quách Mạt Nhã.

Cuộc sống trong hai năm ấy hầu như chẳng mấy may gặp sóng.

Ngụy Khiêm lên 12 với thành tích nhất lớp, mỗi ngày nhìn bản thân mặc đồng phục trong gương, lòng gã đều không tự chủ được hiện lên bốn chữ “hình người đáng chó”.

Việc học nặng nề đã giảm bớt thời gian ngoài giờ học, lại không thể giảm nhiệt trái tim tham tiền hưng hực thiêu đốt như hằng tinh(1), nghỉ hè, nghỉ đông và toàn bộ cuối tuần đều hiến cho sự nghiệp làm thêm vĩ đại – trong đó đãi ngộ hậu hĩnh nhất, phải kể tới đợt làm thêm ở hiệu thuốc của Lão Hùng.

Lão Hùng có cái tên mặt dạn mày dày vô cùng, chính là “Hùng Anh Tuấn”, mỗi khi gọi cái tên này, mọi người đều không nhịn được muốn khịt mũi khinh bỉ, vì thế dần dà chẳng còn ai thêm gọi nữa.

Lúc trẻ, người khác gọi lão là Tiểu Hùng, tiếc thay lão chẳng “Tiểu Hùng” được mấy năm, thực tế mới ngoài ba mươi tuổi xuân phơi phới mà trông già hơn hàng chục tuổi, tự nhiên liền thành “Lão Hùng”.

Lão Hùng là loại con nhà giàu cực kỳ âm ươn, chó ôm tám đống cứt, chỗ nào cũng thấy bản mặt lão, chuyện gì cũng muốn nhúng

tay. Tiếc rằng lão không phân thân được, vì thế cả ngày như rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi, hiệu thuốc thường xuyên nằm trong trạng thái không ai buôn bán, phải tìm người quản lý giúp. Trong kỳ nghỉ hè, Lão Hùng trùng hợp thuê Ngụy Khiêm làm công ngắn hạn, liền phúi tay ném hiệu thuốc cho gã, bản thân chẳng biết chết mất xác ở xó nào, Ngụy Khiêm vừa là chủ tiệm vừa là người bán, kiêm cả kế toán lẫn tạp vụ, làm hai tháng Lão Hùng mới về.

Vừa gặp liền trả cho Ngụy Khiêm năm ngàn tiền lương.

Lúc trước đã nói mỗi tháng một ngàn đồng, Lão Hùng ngu ngốc này tự mình quên mất!

Ngụy Khiêm ban đầu giật thót, suýt nữa không dám nhận – cái hiệu thuốc xập xệ chuẩn bị đóng cửa bất cứ lúc nào, lợi nhuận hai tháng rốt cuộc có tới bốn ngàn đồng hay không còn chưa chắc – nhưng sau đó gã vẫn nhận, Ngụy Khiêm đã nghĩ thông suốt, sinh vật coi tiền như rác này sống trên thế giới, chẳng phải để người ta lừa gạt sao?

Căn bản chẳng cần lãng phí một chút áy náy cho cái tay lăm tiền đáng bị trời đánh này.

Mà Ngụy Chi Viễn sau khi ngoan ngoãn học hành một năm đã nhảy thẳng lên lớp Sáu, dường như để thực hiện những hứa hẹn từng cố nén nước mắt nói với anh hai trong cái đêm xa quê, sau khi từ miền Nam quay về, nó vẫn trăm phương ngàn kế chuẩn bị cho việc này.

Thể xác và tâm hồn Ngụy Chi Viễn đều vọt vĩa lớn lên.

Chuyện nhảy lớp thằng nhóc tự mình chạy đi xin giáo viên, chẳng thèm nói tiếng nào với gia đình đã tiền trăm hậu tấu, nhưng Ngụy Khiêm biết rồi cũng không nói gì; tuy không đề cập tới song Ngụy Khiêm hiểu rõ, với IQ của Ngụy Chi Viễn, học sách giống Tiểu Bảo quả thật cũng rất uất ức cho con nhà người ta.

Trong khi Tiểu Bảo còn đang hì hục bò lên lớp Năm thì Ngụy Chi Viễn đã đến cuối cấp(2).

Theo lẽ thường, con gái sẽ dậy thì trước con trai, nhà họ lại hoàn toàn trái ngược.

Trong khi Tiểu Bảo còn là một con nhãi, Ngụy Chi Viễn chỉ mất hơn nửa năm đã từ độ cao vừa hơn ngực Ngụy Khiêm một tẹo vọt lên đến mũi anh hai.

Đi cùng với tốc độ lớn không giống nhân loại là sức ăn ngày một đáng sợ, cả nhà đều dùng bát bình thường, chỉ đổi bát tô cho mình Ngụy Chi Viễn.

Bát tô còn to hơn cái mặt, một lần nọ Tam Béo sang ăn chực, thật sự được thêm không ít kiến thức – hẳn chính mắt thấy Ngụy Chi Viễn dùng cái tô bằng cái mặt kia ăn hai tô đầy ứ ứ, cuối cùng hết đồ ăn, Ngụy Chi Viễn liền dùng nước nóng làm một bát xúp húp cho đầy dạ dày.

Tam Béo dè dặt hỏi: “Em ăn no chưa?”

Ngụy Chi Viễn húp xong quẹt miệng, rụt rè trả lời: “Cũng tạm, được bảy tám phần, buổi tối em phải ra ngoài chạy bộ, hôm nay ăn tạm nhiều đây trước.”

Tam Béo rưng rưng nước mắt khiêu nại Ngụy Khiêm: “Tại sao thằng nhóc này mỗi bữa ăn gấp đôi anh mà còn chưa mập bằng nửa anh!”

Ngụy Khiêm chẳng buồn ngẩng đầu nói: “Bởi vì cụ già rồi, phân giải chậm rồi, cụ Tam à.”

Cụ Tam “vừa già vừa mập” nghe sự thật trần trụi như vậy, không khỏi cảm thấy mất hết hi vọng, lặng lẽ bỏ đi.

Từ lâu Ngụy Khiêm đã chẳng còn lấy làm ngạc nhiên với thùng cơm Ngụy Chi Viễn, già biết, chờ chạy xong quay về thì Ngụy Chi Viễn còn gặm thêm một cái màn thầu khô với nước lã nữa cơ.

Cậu này có sức chiến đấu giết sạch toàn bộ nhân loại, có thể nghiền tất cả cơm thừa canh cặn thành bã.

So ra thì Tiểu Bảo quả rất đáng lo, nó vốn đã đi học muộn, nhưng đứng chung với tụi con gái cùng lớp ngược lại trông như còn kém người ta một hai tuổi.

Quá trình trưởng thành của trò Tống Tiểu Bảo cực kỳ lạ lùng, từ tuổi dậy thì đến ngoài hai mươi trước sau luôn giữ vững tốc độ cao thêm trung bình mỗi năm 2cm, chẳng hề lo lắng, không nhanh không chậm.

Tống Tiểu Bảo mười hai mười ba tuổi như một gốc rau thiếu dinh dưỡng, có một dạo Ngụy Khiêm từng hoài nghi con nhỏ suốt đời chỉ là một cô nàng “căn hai”(3), ai ngờ đến tuổi mười lăm mười sáu, tụi con gái bắt đầu dừng phát triển chiều cao, nó lại thông thả đuổi theo như một con ốc sên, đến lúc trưởng thành cũng không hề lùn hơn ai.

Năm Ngự Khiêm chuẩn bị thi đại học, bà Tổng cung phụng gã như vua chúa, từ sáng đến tối chỉ cần có cơ hội là phải hỏi han ân cần một phen, dùng cách lải nhải độc đáo này để thỉnh an bệ hạ.

Khiến hoàng thượng Ngự phiền muốn chết, chỉ hận không thể lôi ra chém ngay lập tức.

Nhưng mỗi cuối tuần một bát canh gà bưng lên bàn, nhìn bà lão ân cần giục gã ăn thêm như chăm người ở cũ, Ngự Khiêm lại không giận nổi.

Có một dạo, chẳng biết bị ai lừa bịp mà bà Tổng lên đến một chỗ bán hàng đa cấp ở vùng này tạo dựng quan hệ, mỗi ngày đi khắp nơi nghe ngóng các loại thực phẩm chức năng lẫn giá cả.

Hình như bà đã lập kế hoạch bầm bụng bồi bổ cho đầu Ngự Khiêm phải to làm đôi.

... May mà lúc trả tiền bị mẹ Tam Bé nhìn thấy, Tam Bé kịp thời chạy đi mật báo, kêu Ngự Khiêm đến nơi tuyên truyền về thực phẩm chức năng lôi cổ bà Tổng về.

Lúc đến mới nhận rõ bản chất của bọn lưu manh bán hàng đa cấp, thấy họ không mua, một tay bốn mắt nhảy ra chặn đường, bà già nảo úng nước này còn hơn hờ giới thiệu: “Đây là thằng cháu lớn nhà tôi, sắp thi đại học, thành tích tốt lắm, tôi muốn mua thuốc ‘bổ não’ cho nó uống...”

Ngự Khiêm: “Câm miệng, uống con mẹ bà!”

Tay bốn mắt chào hàng tác phong lưu manh nhưng đại khái chẳng thông minh lắm, còn chưa nhìn rõ chuyện là thế nào, đã vội vàng kéo Ngự Khiêm lại muốn tẩy não, khua môi múa mép: “Em

trai, sản phẩm của bọn anh là hàng độc quyền của Mỹ đó, dùng một liệu trình, trí nhớ có thể tăng 80%...”

Ngụy Khiêm lạnh lùng nhìn hắn: “Tôi khỏi cần một liệu trình, một cục gạch là dư sức cho ông vĩnh viễn sống trong ký ức của quần chúng nhân dân.”

Trông gã y hết dân giang hồ, tay bốn mắt xưa nay chỉ lo lừa bịp chứ đâu từng đối phó với loại người này, lập tức không nhịn được nuốt nước bọt lùi lại nửa bước, nhưng Ngụy Khiêm vẫn thấy hắn vương đường, khoát tay đẩy hắn ngã phịch mông, lôi bà già thần kinh kia dẹp đường về phủ.

Bà Tống gây náo loạn khiến mọi người hết hồn. Ngụy Khiêm cảm thấy nếu không phải mình là con nhà nghèo sớm bươn chải, thiếu niên lặn lội, tâm chí kiên định, thì nhất định phải bị bả tra tấn thành thần kinh mất thôi.

Đầu tháng Tư năm nay, Ngụy Khiêm đang tự học trong lớp thì cô Lý mở cửa vào gọi gã ra ngoài.

Ngụy Khiêm mỗi ngày ngủ chưa đến bốn năm tiếng, đi lại ăn uống cũng rất vội, có khi thậm chí vừa đi vừa ăn, giải quyết ngay trên đường, thật sự gầy đi không ít, vóc dáng cao to đứng trước mặt giáo viên mà thoát nhìn đồng phục rộng thùng thình.

Bắt đầu từ học kỳ 2 của lớp 11, cô Lý đề gã làm lớp trưởng, chẳng biết có phải liên quan đến những trải nghiệm của gã trên xã hội hay không mà gã có vẻ chừng chặc hơn hẳn, đồng thời đặc biệt giỏi xử đám con trai nghịch ngợm gây chuyện, mấy đứa đó đều rất nghe lời gã.

Con trai cô Lý cũng xấp xỉ tuổi Ngự Khiêm, so sánh mà đau lòng.

Cô Lý gọi gã ra hành lang, bảo: “Chúng ta là lớp trọng điểm – em biết chứ, lớp trọng điểm trường ta mỗi năm đều có một danh sách cử cán bộ ưu tú đi học, năm nay là đến đại học A, đại học A đương nhiên là trường tốt, còn là đại học bản địa, cô thấy hoàn cảnh nhà em đặc biệt, ở lại bản địa học cũng tiện lo cho gia đình, em cân nhắc xem có muốn đi không?”

Ngự Khiêm sững sốt nửa phút, mới hỏi với vẻ không chắc chắn: “Không, không phải, cô... ý của cô chẳng lẽ là, muốn cử em đi học ạ?”

Cô Lý bật cười, dễ tính hỏi ngược lại: “Nếu không cô hỏi em làm gì?”

Ngự Khiêm đàn ra vì tin tức này, gã chưa từng nghĩ tới việc kiểu này sẽ rơi vào mình.

Tiếp xúc quá sớm với xã hội đủ mọi hạng người khiến thế giới tinh thần của gã tối tăm mà hận đời, tuy theo tuổi tác và kiến thức tăng lên, sự cực đoan thiếu thời không còn gay gắt, nhưng trong thâm tâm Ngự Khiêm vẫn tán đồng một đạo lý thế này – loại người có xuất thân như gã nếu muốn nổi bật thì phải hung ác và liều mạng hơn ai khác, trừ bản thân ra thì không thể trông cậy vào ai cả.

Mà chuyện tuyển thẳng vào đại học y như tin vịt này, chẳng lẽ không phải đặc quyền của con nhà quan chức, nhà lắm tiền, nhà có quan hệ sao?

Gã chưa bao giờ ngờ đến một cơ hội cử đi học sẽ rơi vào tay mình.

“Em...” Ngụy Khiêm hiếm khi bị cạn vốn từ, đầu óc đặc sệt như hồ, đành phải cố gắng bình tĩnh hỏi cô Lý, “VẬY, vậy thì cho em được không? Người khác không có ý kiến Ạ? Các bạn khác, hoặc là lớp khác...”

Cô Lý nói: “CÓ GÌ mà không được? Quyết định cử đi học đâu phải do mình cô, còn cần cả tổ thống nhất thảo luận và định ra, qua chủ nhiệm xét duyệt, cuối cùng do hiệu trưởng ký tên đóng dấu, tờ quyết định có chữ ký của hiệu trưởng vừa đưa đến văn phòng cô, em có muốn xem thử không?”

Ngụy Khiêm im lặng rất lâu, trong lòng gã có ngàn vạn lời, tất cả đều như ong vỡ tổ chặn kín họng, gã cúi đầu trước mặt cô chủ nhiệm thấp hơn mình một cái đầu, hai tay siết chặt, một lúc lâu mới cắn răng, kìm nén mà nói khàn khàn: “CẢM ƠN CÔ.”

Cô Lý nhìn gã thờ dãi, cô biết cả đời mình chưa từng rời khỏi trường, những mưa gió bấp bênh từng trải qua ngược lại không bằng cậu bé này, thành thử cô không biết nên nói gì và có thể nói gì.

Cô Lý đắn đo một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Em có thiên tư không tệ, đáng quý hơn là chịu cố gắng hơn người khác, cô kỳ vọng rất cao ở em, cho nên hi vọng em có thể trở thành một người tốt, em hiểu ý cô chứ?”

Ngụy Khiêm gật đầu, nói nhỏ: “Em hiểu, cô bảo em đi đường ngay còn khó hơn đường gian.”

Bởi đi đường ngay khó hơn đường gian, nên người đi đường ngay mạnh mẽ hơn đường gian.

Đây là trải nghiệm thiết thực mà mỗi một người từng cầu sinh giữa hai con đường đều có.

Mà con người ta không phải nên theo đuổi một bản thân mạnh mẽ hơn sao?

Cô Lý đẩy kính: “Em hiểu rồi thì cô không nói nhiều nữa, quay về đi, sau giờ tự học nhớ đến văn phòng cô điền mấy tờ biểu mẫu, điền xong là có thể về bàn bạc với gia đình, xem nên chọn nghề gì.”

Ngụy Khiêm cứ thế qua loa kết thúc đời cấp ba mới được hơn một năm rưỡi, qua loa đến lạ lùng, lại khiến người ta mừng rỡ như điên.

Gã nhanh chóng nộp bản khai, xin ý kiến cô Lý, chọn khoa học sự sống thời bấy giờ rất hấp dẫn – thật ra lúc ấy hấp dẫn nhất là khoa máy tính, tiếc rằng học phí khoa này cao hơn các khoa khác, lại còn cần tự chuẩn bị máy tính, Ngụy Khiêm ít nhiều không nỡ bỏ tiền.

Thế là gã chính thức thành một chuẩn sinh viên, lúc Ngụy Khiêm rời khỏi trường, cây anh đào trước cửa tòa nhà dạy học đang nở rộ cành, gã đứng một lúc, thật sự bị cánh hoa rơi xuống vùi mắt chân.

Ngụy Khiêm ở nhà ăn không ngồi rồi hai ngày, ứng phó xong bà Tống suýt nữa kích động đến đau tim, rốt cuộc nhớ tới chuyện quan tâm hai đứa nhóc thả rông.

Gã vô ý phát hiện động tác nhỏ của con em mình lúc làm bài tập đã thay đổi, con bé trước kia lúc không giải được thích cạy móng tay, bây giờ lại biến thành dùng bút quấn tóc, quấn xong còn dùng tay bóp một cái để cố định, vài sợi tóc trước mắt sẽ tạm thời tạo thành lọn nhỏ hình gợn sóng, nó sẽ tự mình điều đà một hồi, sau đó lại tiếp tục làm bài tập.

Ngụy Khiêm để ý, phát hiện con bé đã biết làm đẹp rồi.

Tiểu Bảo lúc nhỏ chỉ thích ngủ ngày không thích dậy sớm, gã toàn phải lôi đầu dậy nhấc xuống nước mới chịu dùng nước lạnh tạt qua mặt như mèo, bây giờ rửa mặt hoàn toàn không cần anh hai nhắc nhở, cuối tuần ở nhà mỗi ngày rửa mấy lần, mỗi lần đều soi gương trong toilet cả buổi trời.

Mà sự thay đổi của con gái, quả thực là “phát dục biến thái” với một mức độ khác trên sinh vật học, thật sự có thể thay đổi hoàn toàn con người ta.

Tổng Tiểu Bảo lúc nhỏ đen nhẻm như than bắt đầu thay da đổi thịt trắng lên hẳn, mắt cũng dần to hơn, lông mi dài mà dày, sống mũi tuy vẫn không cao, lại định hình theo xương sụn, chỉ ít trông không còn tẹt nữa, dưới môi là khuôn cằm nhỏ, Ngụy Khiêm ngạc nhiên phát hiện, con bé hết như một con sâu róm, nháy mắt hóa thành bướm bướm, có thể nhận ra một chút bước đầu của người đẹp.

Nhưng trong mắt ông anh như quân phiệt kia thì bước đầu này căn bản chẳng tính là gì.

Ngụy Khiêm thấy Tổng Tiểu Bảo vẫn là “nửa người”, đám nhãi ranh này trước khi trưởng thành trông đều dở nam dở nữ, căn bản

chẳng có giới tính gì đáng nói.

Con bé trước sau phẳng lì y như một cọng giá, Ngụy Khiêm chẳng hiểu rốt cuộc có gì đẹp.

Gã kiên định cho rằng, việc làm đẹp của Tiểu Bảo, trừ mất thời gian ảnh hưởng đến học hành thì chẳng có ích lợi chi.

Vì thế một lần nọ lại liếc thấy Tiểu Bảo cầm bút cuốn tóc, gã liền vào phòng dùng cách Giả Chính đối đãi Giả Bảo Ngọc(4), cực kỳ nghiêm túc nói chuyện một lần với con em... Không, là đơn phương răn cô bé một chập, còn tịch thu một lọ sơn móng tay lục được trong hộc bàn.

Cuối cùng, gã độc đoán quy định, Tổng Tiểu Bảo mỗi ngày không được soi gương quá một phút.

Tiểu Bảo rất âm ức, lần đầu tiên sinh ra tâm lý đối nghịch với anh hai, mà Ngụy Khiêm lại còn chê chưa đủ, trước khi ra ngoài vịn một tay trên khung cửa, quay đầu lại nói đầy chính đáng: “A, đúng rồi, tao thấy bọn con gái trong trường mày đều cắt tóc ngắn, mày cũng cắt luôn đi, sáng dậy khỏi phải mất thời gian chải, với cả tao nghe nói tóc quá dài sẽ hấp thu dinh dưỡng, ảnh hưởng tới đầu óc.”

Chuyện này bị Tổng Tiểu Bảo phản kháng dữ dội, nó nhảy dựng lên, to gan lớn mật gào lên với anh hai: “Em không cắt tóc! Không cắt tóc! Nếu anh muốn cắt tóc em thì cắt luôn đầu em đi!”

Ngụy Khiêm hơi sửng sốt, không ngờ mái tóc quan trọng với con bé như vậy, nhưng gã còn chưa kịp mở miệng chửi mắng, Tiểu Bảo đã bị sự hỗn xược của mình dọa cho, tự khóc âm lên.

Ngụy Khiêm thở dài, hết cách với nó, đành phải đành mặt: “Khóc cái gì mà khóc? Còn khóc nữa tao đập!”

Gã nghĩ ra một phương án chiết trung, phán cho Tống Tiểu Bảo một hoãn án: “Thế được rồi, xem thành tích và biểu hiện của mày vậy, cuối kỳ nếu thụt lùi thì khỏi cần nói nhiều, cắt luôn cái mái tóc dở hơi đó, nghe chưa?”

Tống Tiểu Bảo thút thít hỏi: “Cắt... cắt kiểu gì ạ?”

Ngụy Khiêm chẳng thèm nghĩ ngợi nói luôn: “Trước sau đều ngang tai cho nó mát.”

Tống Tiểu Bảo thử tưởng tượng trước sau đều ngang tai là kiểu tóc khỉ gió gì, lập tức sợ mất vía ngay tại trận, từ đó bắt đầu những ngày học hành chăm chỉ nhất đời, kiên quyết phải bảo vệ địa bàn nhỏ trên đầu, tuyệt đối không thể rơi vào nanh vuốt ma quỷ của anh hai.

Ngụy Khiêm rời phòng Tống Tiểu Bảo, vừa vặn bị Ngụy Chi Viễn ra khỏi bếp đụng trúng, Ngụy Chi Viễn suýt nữa đập ót vào mũi gã, vội chống tay lên bức tường bên cạnh Ngụy Khiêm, nghiêng người né qua.

Ngụy Chi Viễn gọi nhỏ một tiếng “anh” – nó bắt đầu vỡ tiếng, hòng không dễ chịu lắm, cho nên lúc nói chuyện còn phải hạ giọng xuống, nghe trầm như một người lớn vậy.

Ngụy Khiêm nhất thời hơi mơ màng, nhớ lúc mình nhặt về, thằng bé còn chưa cao bằng một con chó đứng lên, vậy mà bây giờ đã thành một anh chàng choai choai rồi.

Hai anh em tuy vẫn ở chung, nhưng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Ngụy Chi Viễn không còn rúc vào lòng gã... muốn rúc cũng không rúc được nữa.

Đúng thật là... không lo trẻ con không lớn nổi.

Ngụy Khiêm nhớ bà Tống dặn gã đến điểm bán sỉ trứng ở ngoại ô, bèn đạp xe đến trại gà. Lúc về gã vừa vặn đi qua tiệm của Lão Hùng, thấy Lão Hùng đang sai mấy cậu thanh niên chất hành lý lên xe, giống như muốn đi xa vậy.

Ngụy Khiêm dừng lại chào hỏi: “Lão Hùng, muốn sung quân đến đâu giúp đỡ người nghèo vậy?”

Ông chủ Hùng nhìn gã, thông thả nói: “Miệng chó khó phun nổi ngà voi.”

Ngụy Khiêm nhảy xuống, đậu xe bên cạnh: “Được rồi, lần này phát tài từ đâu vậy?”

Lão Hùng nói: “Trước sau Hạ chí là ngày thu hoạch đông trùng hạ thảo, anh định đi Tây Tạng buôn ít Tạng dược – đúng rồi, đang tính kiếm chú đây, cuối tuần chú còn tìm việc không? Có thời gian đến coi quầy giúp anh không?”

Ngụy Khiêm giật mình, hai năm trước gã mang về ba vạn đồng, nhờ sự quản lý cần kiệm của bà Tống và hai người tận dụng thời gian tìm việc làm thêm vào chi phí sinh hoạt, trước mắt còn tới hai vạn hai... Mà phần lớn trong đó là tiêu cho mẹ Mặt Rỗ.

Tầm một vạn đồng... Có đủ cho gã nhờ xe Lão Hùng đi buôn một chút không?

—

Hàng tinh là các sao tự phát sáng và phát nhiệt, chúng cũng bất động nữa trong khi hành tinh thì quay được.

Cấp 1 bên Trung Quốc là đến lớp Sáu.

Ở bên Trung Quốc có ví con gái với căn 2 và con trai là căn 3. Căn 2 thì tầm 1.41 và căn 3 thì khoảng 1.73, đại ý là chệch lùn ấy mà.

Giả Chính và Giả Bảo Ngọc là hai cha con trong Hồng lâu mộng.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 31

Đáng tiếc đề nghị của gã bị Lão Hùng từ chối thẳng thừng không hề nghĩ ngợi.

Ngụy Khiêm: “Vì sao?”

Lão Hùng dùng giọng điệu chày nhà cũng có thể đùng đỉnh cổ hữu: “Hai ta tam quan(1) không hợp.”

Ngụy Khiêm: “...”

Đồng thời mắng thảm trong bụng: mẹ ông!

Ngụy Khiêm hỏi: “Lúc thuê tôi coi tiệm sao anh không nói tam quan không hợp?”

Lão Hùng trả lời đầy lý lẽ: “Quan hệ thuê mượn nó khác, bây giờ chú đi với bọn anh, chú còn phải bỏ vốn, thế chúng ta sẽ là quan hệ hợp tác, mà anh thì không cần một người hợp tác tam quan không hợp.”

Ngụy Khiêm kiên nhẫn hỏi: “Chứ rốt cuộc anh muốn tam quan ra sao?”

Lão Hùng: “Hỏi vấn đề này, chứng minh chú căn bản khó lòng dùng ngôn ngữ hữu hiệu để miêu tả tam quan của mình, chú vốn chẳng có khái niệm về thứ đó, ôi, đáng thương thay lũ người thế tục,

trong sinh mệnh không có một ngọn hải đăng chỉ đường, sống dốt nát biết mấy!”

Ngụy Khiêm rất muốn biết, rốt cuộc là viện trưởng bệnh viện tâm thần nào lơ là nhiệm vụ, lại chịu thả cái thể loại này ra gây hại cho xã hội.

Lão Hùng bình tĩnh nhìn gã: “Chắc chắn chú cảm thấy anh bị khủng, đó là bởi vì hai ta tam quan không hợp thôi.”

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi, kiên nhẫn cò kè mặc cả ba trăm hiệp.

Lão Hùng hệt như một con rùa cắn quả cân(2), quyết tâm không chịu dẫn gã theo, Ngụy Khiêm thầm xoa nắm đấm, muốn đập bẹp lão, nhưng lại không muốn đắc tội với một đường tiền tài vừa ngu vừa giàu, liền nài nỉ: “Chi phí ăn uống tôi tự lo, bình thường làm như cu li, đánh hội đồng cũng được, anh có thêm một người, còn không cần trả công, mẹ kiếp dẫn thêm tôi thì có làm sao?”

Lão Hùng mới đầu mắt đíếc tai ngơ như ngồi thiền, nghe đến đó bỗng hơi biến sắc, nhìn Ngụy Khiêm hoài nghi: “Đánh hội đồng? Chú còn biết đánh nhau cơ à?”

Ngụy Khiêm: “Đúng vậy, nghề tay trái.”

Lão Hùng nhìn gã từ trên xuống dưới một lượt, nghiêm túc cân nhắc một phút, rồi bất ngờ gật đầu: “Thế thì được, chỉ cần chú có thể chịu khổ thì anh dẫn thêm chú vậy.”

Ngụy Khiêm hài lòng leo lên xe đạp: “Được rồi, cảm ơn anh, ông chủ Hùng.”

Lão Hùng lại gọi giật: “À này, không chừng hai hôm nữa là bọn anh xuất phát rồi, phía trường chú ổn chứ?”

Ngụy Khiêm thoải mái nói: “Không vấn đề, tôi không học nữa.”

Trên khuôn mặt thừa thịch như cái mâm của Lão Hùng lộ ra nụ cười tán thưởng: “Tuy anh em mình tam quan không hợp, nhưng anh vẫn phải nói rằng, anh đặc biệt bá phúc tinh thần có gan trốn học bươn chải cho tương lai của chú, quả là dũng sĩ.”

Ngụy Khiêm cưỡi xe đạp, từ đằng xa ngoái lại trả lời: “Tôi được tuyển thẳng rồi, chỉ chờ mùa thu khai giảng thôi.”

Lão Hùng: “...”

Giây lát sau, Lão Hùng bị “lừa tình” dùng giọng nói ngân dài như vai bà già trong tuồng, bắt đầu chửi rửa sau lưng Ngụy Khiêm: “Bè đảng tuyển thẳng trơ trẽn! Mà còn muốn mưu toan trà trộn vào đội ngũ quần chúng khổ cực, mà, mà...”

Ngụy Khiêm ngậm nga chạy mất.

Cứ thế, Ngụy Khiêm lại bắt đầu một hành trình tìm đến cái chết chỉ cần tiền không cần mạng sống.

Lần này Ngụy Khiêm không đi trong im hơi lặng tiếng nữa.

Thứ nhất, đi buôn với Lão Hùng không cần thiết giấu giếm, thứ hai, gã quả thật cũng thêm hai tuổi rồi.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, Ngụy Khiêm nghĩ, nếu mình là Tam Béo, đột nhiên nhận được tin nhắn cầu cứu lạ lùng, lại nghe thấy sự thật đáng sợ như vậy, thì nhất định phải phát điên mất thôi.

Thời gian trôi qua không phải là không hề có dấu vết, nó bắt đầu làm cho gã ý thức được, năm đó là Mặt Rỗ và anh Tam cứ chiều gã, nhân nhượng gã riết, hiện giờ là bà Tổng khoan dung, chăm sóc gã hoài. Gã cũng bắt đầu thừa nhận, thù sâu hận nặng trong lòng mình, thực tế chỉ là bốc đồng làm càn thôi.

Mặt Rỗ đời này gã không còn cơ hội, nhưng còn lại hai người, gã muốn đối tốt một chút.

Ngụy Khiêm trước khi đi cho bà Tổng và Tam Béo biết, cuối cùng chạy sang nhà Mặt Rỗ, nói một tiếng với mẹ gã ta, để lại một ngàn đồng cho bà, bảo là Mặt Rỗ gửi về.

Không cho hai đứa trẻ kia biết.

Không cần thiết, hơn nữa qua hành trình về phương Nam lần trước, Ngụy Khiêm sợ Ngụy Chi Viễn rồi.

Thằng nhóc đó đầu óc không còn nhỏ mà cứ bám dính lấy người ta y như chưa lớn vậy.

Hai năm trước là nghỉ hè, lần này Ngụy Khiêm sợ nó bỏ học chạy theo mình luôn – Ngụy Chi Viễn tuyệt đối làm được việc như thế.

Nhưng Ngụy Chi Viễn vẫn nhận ra.

Nguyên do là buổi tối trước hôm đi, Ngụy Khiêm mua sẵn một bịch thuốc để chuẩn bị cho chuyến đi xa, vừa về nhà bỏ xuống thì mẹ Mặt Rỗ ở dưới lầu đẩy xe lăn ra gọi gã, nói là ti vi hỏng.

Ngụy Khiêm vội vàng chạy sang sửa giúp, liền quên khuấy việc này.

Tới lúc về, thấy Ngụ Chi Viễn đang ngồi trên ghế, sẫm soi số thuốc đó.

Ngụ Chi Viễn mở miệng hỏi ngay: “Anh hai, anh muốn đi đâu đây?”

Chính Ngụ Khiêm cũng chẳng biết là vì sao, vừa nghe nó hỏi thì lập tức dựng tóc gáy y như ngoại tình bị bắt tại trận, lười lú lại, lắp bắp dùng cách lừa dối để bảm báo tổ tông nhỏ nhà họ: “Đi, đi đâu? Đi đâu đâu? Không có đâu! À, sắp đến hè, dễ bị cảm nắng, nên tao chuẩn bị trước thôi.”

Ngụ Chi Viễn im lặng ngẩng đầu nhìn gã, bỏ bịch thuốc lại chỗ cũ, nó thấy rõ bên trong có một gói thuốc chống say xe và ít đường glu-cô.

Bà Tổng đã được Ngụ Khiêm dặn dò, không cần cho hai đứa bé biết để khỏi lo lắng, đặc biệt là sợ Ngụ Chi Viễn không chịu ngoan ngoãn đi học, bà lão từ dưới bếp bưng cơm ra, thấy thế vội vàng giấu đầu hờ đuôi: “Đó là bà mua cho anh con, nó không có đi đâu hết, thằng bé này, toàn nghĩ ngợi lung tung thôi. Mau lấy đĩa đi, sắp ăn cơm rồi.”

Bà nói dối muốn thành một vở Sa gia bang(3) luôn. Lẽ nào Ngụ Chi Viễn lại không nhận ra?

Nó lại ngoảnh đầu, thấy trên bàn ăn là mấy đĩa sủi cảo – sủi cảo tiến biệt và mì tẩy trần, bà lão tôn trọng truyền thống thật.

Ngụ Khiêm câm nín với bà khộm già bám riết không tha chuyên môn thọc dao vào lời gã nói, gã xem như đã hiểu, để bà già phát tán

tin tức, bả cam đoan không làm tổ chức thất vọng, kêu bả giữ bí mật, coi như tự làm bậy hết đường sống.

Cách giữ bí mật của bà Tống xưa nay chỉ có một: sợ người khác không biết.

Tính tình Ngụy Chi Viễn không mấy ôn hòa, nhưng cũng chưa bao giờ nổi giận bùng bùng, trời sinh tính cách khiến bất kể nội tâm giận dữ tới mức nào, đều không làm ầm lên, chỉ dùng biểu cảm và ánh mắt im lặng bày tỏ sự ảm ức và thất vọng cực độ.

Nó đã nhận ra, bà nội biết anh hai muốn đi đâu.

Mà họ nhất trí coi nó là trẻ ranh thiếu hiểu biết... Dẫu nó không còn giả ngây giả dại rượt đuổi đùa giỡn với Tiểu Bảo, không làm bộ ngây thơ nhõng nhẽo, dẫu nó đang dãi nắng dầm mưa lao thẳng đến tiêu chuẩn của người lớn, không dám ngừng nghỉ dù là một khoảnh khắc.

Sự nóng nảy của tuổi dậy thì và thay đổi nhanh mạnh cả về thể xác lẫn tinh thần của một cậu bé mười ba mười bốn, khiến Ngụy Chi Viễn càng ngày càng khó mà chịu được thái độ của anh hai đối với mình, buồn giận trong lòng không cách nào giải tỏa, đành phải kìm nén như ngọn núi lửa chực chờ phun trào.

Đêm đó trước khi ngủ, Ngụy Chi Viễn đưa một tờ thông báo cho Ngụy Khiêm: “Ký cho em một chữ được không?”

Nó cúi gằm đầu nhìn chân mình, nét mặt hờ hững, trông như đang nộp bản kiểm điểm vậy.

Ngụy Khiêm xem lướt qua: “Trại hè? Trại hè gì?”

Ngụy Chi Viễn lãnh đạm nói: “Đợt trước trường em tổ chức thi đấu chọn đội tuyển Olympic toán, em được chọn, nghỉ hè được cử đi tham gia huấn luyện... À, lên cấp hai học sinh từng tham gia huấn luyện có thể vào thẳng lớp trọng điểm của trường.”

Nếu là lũ trẻ khác, hẳn đều vui mừng khôn xiết khoe khoang việc này với người lớn, nhưng Ngụy Chi Viễn dường như chỉ muốn Ngụy Khiêm ký cái tên với tư cách người giám hộ mà thôi, khuôn mặt đanh lại, chẳng thấy vui mừng chút nào.

Nó không mừng nổi, bất kể thế nào, ở trước mặt anh hai nó đều bất lực.

Nhưng người giám hộ trẻ lại hết sức vui mừng – đặc biệt là khi thấy trên tờ thông báo viết, mỗi môn toàn trường chỉ cử một học sinh, Ngụy Khiêm nở mày nở mặt vô cùng, không khỏi nhoẻn miệng cười, song gã lại lập tức cảm thấy không nên vui mừng ra mặt kéo thằng bé kiêu ngạo tự mãn, thế nên gã ho một tiếng, dần khóe miệng đang cong lên, ký một chữ rồi nghiêm túc nói: “Đã đi thì phải học hành đàng hoàng, để mày đi là nhà trường và giáo viên coi trọng mày, tới lúc đó đừng để mất mặt đấy.”

Ngụy Chi Viễn ngoan ngoãn gật đầu.

Ngụy Khiêm sờ túi quần, chợt nhớ ra điều gì, mở ngăn kéo lấy ít tiền bỏ vào bao thư – lúc làm việc này do quá mừng rỡ, rốt cuộc vui quá hóa buồn đựng đồ lọ nước hoa Tiểu Bảo để trên bàn, tuy lạnh lẽo đỡ được nhưng cổ tay vẫn dính một tẹo.

Ngụy Khiêm tiện tay xé tờ giấy lau khô, rồi đưa bao thư cho Ngụy Chi Viễn: “Cái này tao cho mày, nếu phải ở bên ngoài thì việc ăn uống đừng ép uống mình.”

Nói xong gã giơ tay lên, thuận tay xoa đầu Ngụ Chi Viễn.

Trên cổ tay gã vẫn còn mùi nước hoa lẫn mùi cồn, ngón tay thon dài đầy sức sống, Ngụ Chi Viễn đột nhiên cảm thấy như có dòng điện từ đỉnh đầu chạy vào óc, khiến nó không khỏi đỏ mặt.

Đỏ mặt xong, trong lòng nó lại bắt đầu vừa xấu hổ vừa giận dữ, cảm giác khó mà tả nổi.

Ngụ Chi Viễn chợt mở miệng gọi: “Anh...”

Ngụ Khiêm quay đầu lại nhìn nó.

Ngụ Chi Viễn muốn nói với anh hai, rằng từ nay về sau, nó có con đường riêng, có phương hướng trưởng thành của riêng mình, sẽ không bám riết lấy anh hai như dây tơ hồng, cũng sẽ không bắt chập tất cả theo chân anh hai, lặn lội đường xa liệu lĩnh đi làm một gánh nặng như hai năm trước nữa.

Nó sẽ trở thành một Ngụ Chi Viễn đội trời đạp đất, thay vì một cái đuôi chẳng biết làm gì.

Nhưng nhìn nét mặt vui mừng mà kiềm chế của Ngụ Khiêm, lời sắp sửa nói ra lại lòng vòng trong họng Ngụ Chi Viễn, rồi cuối cùng đến từ đâu cút về đó, rải rác lặng ngắt như tờ.

Nó im lặng lắc đầu, chẳng muốn nói gì nữa.

Hôm sau, thấy Ngụ Chi Viễn đạp xe chở Tiểu Bảo đi học rồi, Ngụ Khiêm mới lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thờ phào một hơi, thu dọn hành lý đi gặp đám Lão Hùng.

Lão Hùng đội nón đeo cặp kính mát to đùng, nhóp nhép nhai kẹo cao su, trước lúc xuất phát còn dặn Ngụy Khiêm: “Dẫn chú theo cũng được, nhưng anh em ta phải nói lời không hay trước, đường sắt bên đó đến nay còn chưa sửa xong, chúng ta phải lái xe vào, chưa chắc đi được đến đâu, nơi bằng phẳng còn cao hơn mực nước biển, nơi hơi thấp hơn mực nước biển thì đường khó đi, đặc biệt là đường núi, mỗi năm đều có rất nhiều oan hồn lật xe rơi xuống núi ra ma, sớm nhất thì cuối tháng Bảy chúng ta mới về được, con người thật sự không chịu nổi đâu, chú chắc là mình muốn theo chứ?”

Ngụy Khiêm gật đầu không hề do dự.

Lão Hùng lắc lư đầu thờ dãi, chuẩn bị tiếp tục thao thao bất tuyệt bằng tốc độ nói chuyện như thôi miên, Ngụy Khiêm hết nhin nỗi cắt ngang.

Ngụy Khiêm: “Ông chủ Hùng, nghe anh nói chuyện, luôn làm tôi nhớ đến một câu thơ.”

Lão Hùng nhìn gã.

Ngụy Khiêm nói: “Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy.”(4)

Lão Hùng đeo kính ngồi đó suy tư rất lâu, xe chạy đến tận nội thành mới hỏi như vừa tỉnh khỏi cơn mê: “Không đúng, câu ban nãy là nói về bà già mà? Thằng khốn nạn!”

Ngụy Khiêm biết lão dốt nát nhưng đâu ngờ dốt nát đến thế, càng khiến gã bó tay là, lão dốt nát như vậy mà còn dám dày mặt học đòi

văn về... Sự bất bình thường của lão này quả thật khó lòng nói hết trong một lời.

Ngụy Khiêm đi theo Lão Hùng bất tin đến mấy tháng, hồi đầu thỉnh thoảng còn gọi về báo bình an, sau đó thì chẳng thấy tin tức gì nữa.

Tổng Tiểu Bảo còn nhắc vài lần, Ngụy Chi Viễn lại không đề cập một câu nào, bà Tổng nghi thẳng bé hay giận này nén trong lòng.

Ngụy Chi Viễn ngủ một mình trên chiếc giường trống vắng, mỗi đêm trần trọc qua mười hai giờ, vở bài tập dùng xong liền đóng thành nháp, viết kín hết mọi góc hở cho tiết kiệm, ba bốn ngày là dùng hết cả một quyển dày cộp.

Nhìn những quá trình tính toán khó hiểu đó, bà Tổng không nỡ bán ve chai, bèn cất đi để mỗi ngày giáo dục Tổng Tiểu Bảo theo lệ.

Tổng Tiểu Bảo từ đó bị tra tấn tàn bạo vô nhân đạo, bởi bà nội hòa ái dễ gần chỉ còn lại đúng một câu: “Con nhìn người ta, rồi con xem lại bản thân coi.”

Tổng Tiểu Bảo không chí hướng lắm bầm: “Con là học sinh trung bình mà.”

“Học sinh trung bình,” Bà nội dùng đũa đánh đầu con nhỏ, cho ra một kết luận vô căn cứ: “Học sinh trung bình quá mất mặt!”

Bà già đến cả phụ đề dưới mục phỏng vấn người nước ngoài chiếu trên thời sự cũng không hiểu, chữ nghĩa chẳng bằng ai, còn bày đặt đánh giá học sinh trung bình...

Học sinh trung bình rất tốt mà, chí ít còn chưa đội sổ!

Tổng Tiểu Bảo cảm thấy bà nội chẳng hiểu cái quái gì, căn bản không nói thông được.

Anh hai uy hiếp đòi cắt tóc, anh ba là “người ta” chết tiệt kia, bà nội biến thành một bà già lắm điều, Tổng Tiểu Bảo cảm thấy trong cái nhà này mình mới là đứa được nhặt về, thật tình làm gì cũng sai hết.

Mùa hè nhanh chóng đến mà Ngụy Khiêm vẫn bật vô âm tín.

Bữa đó Ngụy Chi Viễn tham gia thi thử, không phải đi học nên về nhà sớm, bà nội bảo nó mua mười kí gạo, Ngụy Chi Viễn liền đạp xe đi, trên đường có một trung tâm hoạt động cộng đồng, Ngụy Chi Viễn vốn thờ ơ chạy qua, không biết vì sao lại đột nhiên dừng xe.

Trong trung tâm có một sân khấu cao, đại khái là sắp đến mừng một tháng Sáu, một người trông như cô giáo dẫn lũ nhóc tám chín tuổi đến tập luyện tiết mục ở đây, đương nhiên, trẻ con tập luyện cho tiết mục ngày Quốc tế thiếu nhi chẳng có gì đáng xem cả, ánh mắt Ngụy Chi Viễn đang tập trung vào một người đàn ông.

Người đó chỉ tầm ngoài bốn mươi nhưng lưng đã còng, khuôn mặt y như cái xỏ giày(5) lõm chồm râu ria, mặc bộ quần áo bản thủ, trông hết sức hèn hạ.

Hắn ta ngồi trên một băng ghế công cộng, nhìn chăm chăm mấy đứa bé đang nhảy theo nhạc.

Ánh mắt hiểm ác như hóa thành thực thể, muốn chạm vào người lũ trẻ.

Dù hắn hóa thành tro thì Ngụy Chi Viễn cũng nhận ra – đây là tên biến thái thích trẻ con từng bị nó dùng ống tuýp rượt chạy.

Lúc ấy Ngụy Khiêm vẫn tìm hấn suốt, tiếc rằng không tìm được, đâu ngờ lại bất thành linh lao vào tay Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn đẩy xe ra nắp sau góc tường, như chú báo con lần đầu đi săn lại kiên nhẫn khác thường, ở đằng sau theo dõi hấn ta như bộ ngựa bắt ve chim sẻ rình mồi.

Đợi hơn một tiếng liền, lũ trẻ mới kết thúc tập luyện, Ngụy Chi Viễn thấy khi tụi nhỏ nhao nhao ra khỏi cánh cửa sắt, tên biến thái kia cũng không cầm được lòng đứng dậy theo.

Tiếc rằng dọc đường có cô giáo đi chung, hấn không tìm được cơ hội để ra tay.

Hấn ta y như một con ngỗng từng bị bóp cổ, thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm một lúc lâu, cho đến khi lũ trẻ đã đi mất tăm, hấn mới thở hồn hển quay người lại, đứng quần đã căng phồng lên.

Lúc này trên đường không có ai, bởi vậy hấn chẳng thèm kiêng dè đặt tay lên đứng quần, vừa đi vừa xoa.

Hấn lang thang đến hướng khác, Ngụy Chi Viễn chỉ do dự một giây, liền khóa xe ven đường rồi lặng lẽ bám theo.

Trường tiểu học gần đây là phân hiệu mới của một trường tiểu học công lập, vị trí khá hẻo lánh, Ngụy Chi Viễn đoán có thể chính bởi nguyên nhân này mà tên biến thái mới bắt đầu đến đây hoạt động.

Ngụy Chi Viễn bám theo gần bốn mươi phút, mới thấy hấn ta đi vào một xưởng chế biến thịt.

Sau đó Ngụ Chi Viễn bình tĩnh quay lại theo đường cũ, mua gạo đem về, trở về nhà chẳng nhắc chữ nào, theo thường lệ nó và Tống Tiểu Bảo rửa bát rửa dọn bếp, rồi tự vào phòng làm bài tập.

Bà Tống dặn dò một tiếng rồi lại đi làm.

Ngụ Chi Viễn ôn bài, xem sách toán Olympic giáo viên đưa cho, phòng yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng đồng hồ “tích tắc”, làm xong tất cả, Ngụ Chi Viễn mới ngược lên nhìn lướt qua cửa phòng Tiểu Bảo đang đóng chặt, đôi mắt đen kịt như mực.

Sau đó nó lấy một quyển sổ ghi chép mới, viết ngày tháng, địa chỉ của xưởng chế biến thịt.

—

Tam quan gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Rùa đã cắn cái gì là không nhả ra nên câu này thường được dùng để hình dung sự quyết tâm. Tuy nhiên đây cũng là một câu chữi.

Sa gia bang là một vở kinh kịch.

Câu này trích trong bài Du tử ngâm của Mạnh Giao, nói về người mẹ tử mẫn may áo, sợ con mình về muộn. Ở đây Ngụ Khiêm muốn mắng Lão Hùng lè mề như bà già. Dĩ nhiên bài thơ này hoàn toàn là tình cảm của Mạnh Giao dành cho mẹ thôi chứ không phải mắng ai hết. Bên TQ có cái xỏ giày vừa nhanh gọn lẹ vừa vệ sinh, tránh phải tiếp xúc trực tiếp tay với giày. Trông như thế này đây

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 32

Hôm sau vào giờ cơm sáng, Ngụy Chi Viễn nói với bà Tổng và Tiểu Bảo: “Mấy bữa nay giáo viên muốn giữ con lại buổi tối để học bù, con sẽ về hơi muộn, không cần chờ cơm đâu ạ.”

Bà Tổng và Tiểu Bảo chẳng mấy may nghi ngờ, dù sao so với tiền án phạm pháp đáng sợ của Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn mới là học sinh ngoan đúng như ý nghĩa truyền thống, hiểu biết, gọn gàng sạch sẽ, theo quy củ, giỏi tự chủ, chưa từng làm việc gì quá giới hạn – ở trường Tiểu Bảo, mọi người đều biết sự nổi bật của Ngụy Chi Viễn.

Cho nên bà Tổng nghe thế, lập tức chuyển hướng đối tượng công kích chính sang Tiểu Bảo: “Nghe chưa hả, nhớ phải học các anh đấy, anh hai con sắp thành sinh viên, anh ba con thì đại diện cho trường đi tham gia thi đấu, con thì sao hả?”

Tiểu Bảo không hề thấy áp lực: “Cứ để mấy ảnh đi đi, con coi nhà.”

Bà Tổng giờ muôi muốn đánh, Tổng Tiểu Bảo nhảy vọt ra cửa y như một con khỉ, nịnh hót mở cửa giúp Ngụy Chi Viễn, cúi đầu khom lưng nói: “Anh ba, mời anh trước.”

Ngụy Chi Viễn gật đầu cực kỳ quý phái, cầm chìa khóa xe đi trước, Tổng Tiểu Bảo hơn hờ bám theo y như một tiểu thái giám theo đuôi hầu hạ, quay đầu lại le lưỡi trên bà Tổng.

Con bé lớn còn thông thả hơn tốc độ nói của Lão Hùng trong khi Ngụ Chi Viễn phát triển lại gấp rút, thành thử ban đầu tuy nhìn xấp xỉ nhau, bây giờ lại như đã có chênh lệch tuổi tác rồi.

Bà Tổng tức giận ném muối, mắng Tiểu Bảo: “Bùn loãng không thể trát tường, ôi, đồ không nên thân!”

Tối đó quả nhiên gần tám giờ Ngụ Chi Viễn mới về, bà Tổng đã đến một quán lẩu làm thuê, Tổng Tiểu Bảo thò đầu ra khỏi phòng: “Về rồi hả anh ba? Dưới bếp có cơm, trong nồi bà nội còn để cho anh hai quả trứng luộc đó!”

Ngụ Chi Viễn “ừm” một tiếng, mở nồi ra thấy chỉ có mỗi một quả.

Tổng Tiểu Bảo vội vàng bổ sung: “Em ăn vụng một quả rồi!”

Ngụ Chi Viễn: “...”

Tổng Tiểu Bảo cười hì hì: “Đúng rồi, cho anh xem cái này nè!”

Rồi con nhỏ chạy ra phòng khách, lấy một tờ bưu thiếp dúi vào dưới tấm kính lót bàn trà, gửi về từ Thanh Hải, bên trên là những dòng chữ hơi phai màu của Ngụ Khiêm, thời gian là một tháng trước, chắc vừa vặn gặp lúc tâm trạng tốt, lại nghe ai nói một câu, bèn mua gửi về xoa dịu họ.

Tiếc rằng gã xoa dịu cũng không chịu nghiêm túc, viết thông tin địa chỉ xong thậm chí chẳng được câu nào, chỉ vẽ hai con rùa be bé, một con trọc lóc xem như rùa nam, một con cài hoa trên đầu xem như rùa nữ, hai con rùa ngoan ngoãn chơi đùa với nhau, bao hàm toàn bộ tin tức anh hai gửi về – Ngụ Chi Viễn và Tổng Tiểu Bảo hai đứa nhãi tui bay ở nhà ngoan ngoãn cho bố.

Vị “Thần Quy chân nhân” kia làm hư người ta không biết mệt mỏi, bất giác có ảnh hưởng sâu sắc tới thẩm mỹ quan và tế bào nghệ thuật của Ngụy Khiêm.

... Gã đã mắc bệnh cả đời rảnh rồi thích vẽ rùa.

Tim Ngụy Chi Viễn đập mạnh không cầm được. Đã hơn nửa tháng không có tin tức của Ngụy Khiêm, Tiểu Viễn tự dưng nhớ tới bàn tay nồng nặc mùi nước hoa kia, không nhịn được hỏi: “Anh không gọi điện thoại à?”

“Không ạ,” Tống Tiểu Bảo nói, “Anh ba, Thanh Hải có thịt bò khô Tây Tạng đúng không? Ngon chứ anh?”

Ngụy Chi Viễn thờ dài, không thêm trò chuyện bình thường với con bé nữa: “Sao mà chỉ biết ăn thôi vậy.”

“Trời ơi, anh đừng học cách nói chuyện của anh hai, học có giống đâu, phải thế này này...” Tống Tiểu Bảo khoát tay, sau đó đánh mặt quắc mắt, hạ giọng nói ngắn gọn mà hung ác, “Ranh con chỉ biết ăn!”

Con nhỏ ngày càng giỏi bắt chước, giống y như đúc vậy. Ngụy Chi Viễn không nhịn được cười theo Tiểu Bảo, dáng vẻ đánh mặt máng con bé của anh hai tưởng như gần ngay trước mắt.

Tiểu Bảo về phòng rồi, Ngụy Chi Viễn mới ngồi xuống, lấy quyển sổ ghi chép bí mật ra, viết thêm mấy chữ “quản lý kho, ca ba” sau “xưởng chế biến thịt”, tiếp đó dựa theo trí nhớ, dựng lại hoàn chỉnh thời gian biểu ca trực.

Bí mật đầu tiên mà thiếu niên khác viết vào sổ, thông thường toàn là mấy chuyện yêu đương nhăng nhít, quyển sổ ghi chép bí

mặt đầu tiên của Ngụy Chi Viễn lại ghi toàn bộ tung tích của một kẻ khiến người ta phải sờn gai ốc.

Theo thời gian trôi qua, các nội dung như họ tên, hoàn cảnh gia đình, thời gian làm việc, thói quen sinh hoạt của tên biến thái kia đã chi tiết đến mức phải giật mình.

Mới đầu Ngụy Chi Viễn chỉ để ý đến trung tâm hoạt động cộng đồng, có điều cô giáo dẫn dắt tuy còn trẻ nhưng trông coi rất nghiêm, tên biến thái vẫn chỉ có thể nhìn từ xa chứ chưa từng vào. Mà sau ngày Quốc tế thiếu nhi, các bạn nhỏ đã hoàn thành buổi biểu diễn, không còn đến tập nữa.

Tên biến thái dường như rất không cam lòng, nhưng cũng chẳng có cách chi, có người lớn ở đó, dẫu chỉ là một cô gái trẻ ốm yếu như chim non thì hẳn cũng không dám làm gì. Vài ngày sau, tên này liên tục lảng vảng gần đó.

Ngụy Chi Viễn liên tục bám theo hắn, nhưng theo dõi hay ghi chép đều thế, lúc này nó vẫn chỉ thuận tiện góp nhặt các tin tức chứ chưa biết nên làm sao, nó không phải là loại tính tình nóng nảy giết người không chùn tay như Ngụy Khiêm, làm bất cứ việc gì đều quen thuyết phục bản thân trước.

Ngụy Chi Viễn đóng sổ, khóa lại cất kỹ, sau đó nhìn chằm chằm cái cốc uống nước mà ngây ra một lúc – cốc là của anh hai, thật ra Ngụy Chi Viễn có cốc của mình song không thích dùng mà thích uống ké anh hơn, nước sôi để nguội nhạt thêch y như nhau, nhưng trong cốc của anh hai như có mùi vị vậy.

Ngụy Khiêm chưa từng để ý việc nhỏ nhặt thế này, mặc cho nó uống... có điều uống xong phải rót đầy lại, nếu không sẽ bị mắng.

Nó khó lòng kiềm chế nhớ rất nhiều chuyện liên quan đến Ngụy Khiêm, đồng thời càng lúc càng giận anh hai hơn.

Ngụy Chi Viễn quyết định dùng bạo lực lạnh để phản kháng ông anh tự cho là người lớn kia đến cùng, dù anh hai lại gọi điện, nó cũng tuyệt đối không nghe.

Nhưng qua hơn nửa tháng, Ngụy Khiêm chưa từng gọi một cú điện thoại, sau tờ bưu thiếp kia thì tuyệt nhiên không còn tin tức nào gửi về.

Thời tiết ngày một oi bức hơn.

Ngay cả bà Tống cũng không kiềm chế được, chủ động bảo Tống Tiểu Bảo gọi vào di động của Ngụy Khiêm – tiền điện thoại không nhìn thấy cũng không sờ được đã sinh ra khiến bà sợ hãi, chỉ cần nhà chưa cháy thì bà sẽ không dùng điện thoại, cũng không cho người khác dùng.

Nhưng không gọi được, Ngụy Khiêm đã tắt máy.

Bà Tống nóng lòng như lửa đốt, lập tức muốn đi tìm Tam Bé ở tầng trên. Với bà lão, Ngụy Khiêm tuy là một thằng ôn dịch đầu đất, nhưng cũng là trụ cột trong nhà, trụ cột vắng mặt, trừ Tam Bé ra thì bà căn bản không biết nên tìm ai để bàn bạc.

Ngụy Chi Viễn lại bình tĩnh ngăn cản: “Tìm anh Tam cũng vô dụng, cùng lắm là ảnh gọi vài cú điện thoại thôi, Tiểu Bảo không gọi được, chẳng lẽ ảnh gọi được sao?”

Bà Tống ngửa đầu nhìn cậu bé đã cao hơn mình: “Vậy con nói phải làm sao đây?”

Ngụy Chi Viễn ngẫm nghĩ: “Bà nói anh hai con đi với ai? Cái ông mở hiệu thuốc kia à?”

Bà Tống mất bình tĩnh gật đầu.

Ngụy Chi Viễn: “Bà cho con địa chỉ đi.”

Hôm ấy vừa vặn là cuối tuần, Ngụy Chi Viễn cầm theo tấm bưu thiếp cuối cùng Ngụy Khiêm gửi về và địa chỉ bà Tống cho, đạp xe đến hiệu thuốc của Lão Hùng, nó bình tĩnh như đang giải quyết một đề toán rườm rà, từng bước một, đầu vào đây, điềm tĩnh đến bất thường.

Chờ bà Tống cũng bình tĩnh lại, nhìn Tiểu Bảo rõ ràng ỉu xiu, rồi lại nhớ đến khuôn mặt cậu bé không kích động chút nào, trong lòng bắt đầu không vui lắm.

Người thân nhất mất đi tin tức, đi mãi chưa về, người bình thường chẳng lẽ không nên mất bình tĩnh sao?

Cho dù chỉ là mất bình tĩnh một lúc... Phản ứng của Ngụy Chi Viễn vượt hẳn bạn cùng lứa, nhưng bà Tống cũng không khỏi hơi lạnh tim.

Trước kia bà cảm thấy thằng bé này lanh lợi, thấu tình đạt lý, bây giờ lại không thể không bắt đầu hoài nghi nó chẳng có tình cảm.

Ngụy Chi Viễn tìm đến hiệu thuốc của Lão Hùng, theo tính nết chết tiệt của lão, nhân viên lại là một người tạm thuê làm thời vụ, còn chưa quen với hiệu thuốc một người đóng nhiều vai, hỏi gì cũng không biết.

Ngụy Chi Viễn hỏi anh ta cách liên lạc với Lão Hùng, lại khen vài câu, rồi dùng điện thoại trong tiệm gọi cho lão, nhưng đối phương cũng tắt máy.

Trong lòng Ngụy Chi Viễn như trứ một tảng đá, lạnh ngắt mà nặng trĩch, muốn chìm cả ba hồn bảy vía xuống, nó đành phải ra sức giằng co với tảng đá nặng trĩu kia, ép mình làm việc chính xác.

Cậu nhóc và anh nhân viên ông gà bà vịt rất lâu, rốt cuộc anh nhân viên nhớ ra trong ngăn kéo có một tờ thông tin cá nhân của ông chủ, trừ địa chỉ liên lạc và cách gửi tin thì hình như còn một người để liên hệ khẩn cấp.

Cứ thế, Ngụy Chi Viễn tìm được vợ Lão Hùng.

Nhưng vừa bắt máy thì bên kia lại truyền ngay đến một giọng nữ đầy lo lắng, bất chấp trắng đen hỏi luôn: “Lão Hùng? Là Lão Hùng à?”

Câu này hoàn toàn xóa hết hi vọng trong lòng Ngụy Chi Viễn.

Đến lúc này thì Ngụy Chi Viễn rốt cuộc biết, anh hai thật sự mất liên lạc rồi.

Rời hiệu thuốc, Ngụy Chi Viễn lập tức đi báo công an, một chị cảnh sát trong ca trực thấy nó là một đứa trẻ nhơ nhỡ, nên kiên nhẫn hỏi han rất nhiều về tình hình cụ thể.

Nhưng Ngụy Chi Viễn hoàn toàn chẳng biết gì hết – Ngụy Khiêm chỉ gọi về khi vừa đi được vài hôm, song do Ngụy Chi Viễn dỗi không chịu nói chuyện nên Ngụy Khiêm chỉ trêu Tiểu Bảo vài câu, báo bình an với bà nội, dăm ba câu rồi cúp luôn, tin tức mỗi lần để lại đều ít đến là thảm.

Ngụy Chi Viễn đành phải lấy bưu thiếp ra cho chị cảnh sát coi, chị cảnh sát nhận lấy, xem cẩn thận dấu bưu điện và ngày tháng rồi lắc đầu: “Em trai à, bọn chị có thể thụ lý, cũng có thể theo hành trình và ngày tháng ghi trên này để giúp em tra vị trí của anh em vào lúc ấy, nhưng rất có thể cậu ấy chỉ đi ngang qua mà không phải mất tích ở đây, em hiểu chứ? Ngay cả người ta mất tích lúc nào và nơi nào mà em cũng không biết, hi vọng tìm được sẽ rất xa vời, em phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhé.”

Trong chớp mắt, biểu cảm khi Ngụy Chi Viễn nhìn chị cảnh sát có vẻ hoang mang và luống cuống, giống như bị biến cố thành linh xảy đến đập ngất đi, nhưng chỉ lát sau nó đã kiềm chế được, tầm mắt thu lại.

Nữ cảnh sát nhận thấy điều gì đó từ phản ứng của nó, vì thế dịu dàng hỏi: “Nhà em còn người lớn không?”

“Chỉ còn một bà nội, già lắm rồi.” Ngụy Chi Viễn định thần lại, cúi gằm xuống, lát sau nói, “Cảm ơn chị nhé!”

Nói xong Ngụy Chi Viễn đứng dậy rời khỏi, nó đã làm tắt cả những gì có thể nghĩ đến.

Không còn kể gì khả thi nữa.

Ngụy Chi Viễn đạp xe đều đều về nhà, giữa đường đến một nơi không người, nó đột nhiên giãm đất thắng xe lại, sau đó từ từ khom lưng, gục lên tay lái, vùi mặt vào cánh tay.

Tám lưng thiếu niên phát triển nhanh chóng mà có vẻ gầy gò cong như dây cung, Ngụy Chi Viễn rút cuộc không giữ được tảng đá

trong lòng nữa, mặc cho nó rơi thẳng xuống, từ phế phủ đau đến thấu tim.

“Mình phải làm sao đây?”

Nó hoàn toàn mù tịt, trong lòng từ ồn ào náo loạn dần chuyển thành chẳng còn âm thanh gì, cuối cùng chỉ sót lại một câu hỏi không đáp án.

Anh hai đi xa như vậy.

Nếu anh thật sự cứ thế... cứ thế... không bao giờ quay về nữa?

Phương xa bao la vô biên, hi vọng le lói như đom đóm.

Kể từ lúc sinh ra, “sự bất lực” dường như xuyên suốt mỗi một ngày trong cuộc đời nó.

Tối đó mãi đến khi có tiếp sóng thời sự, Ngụy Chi Viễn mới mở cửa bước vào, Tiểu Bảo và bà Tống cùng ngẩng đầu nhìn nó đầy mong chờ.

Bà Tống hỏi: “Sao rồi?”

Ngụy Chi Viễn nét mặt dờ dẫm đi vào giữa phòng khách, ngồi ngay ngắn trên sofa.

Nó thuật lại rõ ràng những điều đã nghe đã làm cả một buổi chiều, sau đó hắng giọng, ngẩng lên nhìn lướt qua mặt bà nội và Tiểu Bảo.

Ngụy Chi Viễn thông thả đưa ra quyết định: “Bây giờ chúng ta hết cách rồi, chỉ có thể chờ tin tức, nếu anh hai... thì về sau sẽ là con nghỉ học nuôi gia đình.”

Bà Tổng nhảy dựng lên, đổ mặt tía tai giậm chân đùng đùng: “Nhổ ngay nhổ ngay, trẻ con nói dối không thèm kiêng dè! Ranh con nói bậy bạ gì đó hả?”

“Bà nội.” Ngụ Chi Viễn ngồi thẳng dậy, lẳng lặng nhìn bà, “Con nghe nói lúc mồ côi cha mẹ, anh hai cũng chỉ xấp xỉ con bây giờ, từ nay về sau, việc anh có thể làm, con cũng làm được, anh có thể gánh vác gia đình, con cũng gánh được, bà cứ yên tâm.”

Bà Tổng sững sờ nhìn nó.

Tiểu Bảo lại bỗng nhiên đỏ hoe vành mắt, chớp chớp mắt, rồi lệ rơi lã chã, con bé khẽ kéo Ngụ Chi Viễn, nói: “Anh ba, dù sao em cũng dốt nát, để em nghỉ học là được, em còn có thể coi như mình là chuột sa chĩnh gạo.”

Ngụ Chi Viễn nhìn con bé chăm chú, sau đó dường như học theo động tác của ai đó trong trí nhớ, gượng gạo đặt tay lên đầu Tiểu Bảo.

Nó nói: “Mày có thể làm gì? Mày vừa bé tí vừa yếu xiu, rồi trường là bị bắt nạt liền.”

Không biết vì sao, nghe câu này Tiểu Bảo càng khóc nức nở.

“Anh hai phải liều mạng mới đi đến hôm nay, chỉ cần còn một hơi thở thì chắc chắn anh sẽ về trước khi khai giảng – đừng khóc, không sao đâu.” Ngụ Chi Viễn nói không hề hoảng hốt, sau đó nặn ra nụ cười không thành công lắm, lại quay sang bà nội, “Sau này cứ đến tối hoặc là trời mưa trời gió, con sẽ đạp xe tới đón bà.”

Ngụ Chi Viễn dốc sức điều chỉnh bầu không khí trong nhà, dốc sức muốn trở thành một trụ cột mới.

Nhưng đêm khuya tĩnh mịch, nó ngồi một mình sau cái bàn học con con, lại không nghĩ ra anh hai năm đó nuôi nấng Tiểu Bảo, chèo chống căn nhà dột nát bằng cách nào.

Lúc nhỏ nó thường xuyên nói ngông, hờ chửi là đòi “nuôi gia đình”, mà nay rốt cuộc không còn chỗ dựa, sự sợ hãi sâu dưới đáy lòng tưởng như muốn đè nó bẹp gí.

So với lúc nhỏ ngây thơ, chỉ dựa vào một chút thông minh và vận may trời sinh lang thang khắp nơi, so với khi cầm ống tuýp đối mặt với tên biến thái, thậm chí so với khi theo anh hai cẩn thận chạy trốn còn sợ hãi hơn.

Bởi vì nó không thể ngây thơ, không thể làm việc bằng nhiệt huyết xúc động trong lòng, cũng không còn một ai để trông chờ nữa.

Trên có bà nội, dưới có Tiểu Bảo, nó phải chăm sóc họ, còn cả mẹ anh Mặt Rỗ trong căn nhà lụp xụp đối diện, anh hai sẽ không cho phép nó bỏ mặc bà ấy.

Nó cảm thấy một loại áp lực gần như tối tăm ngột ngạt.

Ngụy Chi Viễn hít sâu một hơi, thầm hỏi lòng mình: “Anh hai sẽ làm thế nào đây?”

Nó dựa ghế, cố gắng để nỗi lòng thấp thỏm ổn định lại, bắt đầu hồi ức dài lâu đối với tất cả về Ngụy Khiêm.

Ngụy Chi Viễn giống như đang nghiêm túc cẩn thận giải một bài toán, cân nhắc kỹ lưỡng tất cả các yêu cầu lớn bé trong cuộc sống, suy nghĩ xem phải giải quyết bằng cách nào.

Mà dù có chuẩn bị xấu nhất, trong lòng Ngụy Chi Viễn lại vẫn không chịu thừa nhận Ngụy Khiêm tự dưng mất tích, nó vẫn kiên định cho rằng, đầu mùa hè này không về, trước mùa thu kế tiếp anh hai nhất định cũng quay lại thôi.

Điều này dường như đã trở thành tấm phao cứu mạng cuối cùng trong lòng nó.

Chớp mắt đã gần đến cuộc thi cuối kỳ, Ngụy Chi Viễn vẫn chạy tới đồn công an mỗi ngày, nhưng trừ thỉnh thoảng được một hộp sữa cảo hoặc bánh thì chẳng có lấy một tin tức về anh hai.

Mỗi lần thất vọng quay về, Ngụy Chi Viễn sẽ cảm thấy mình đã bị dồn đến bước đường cùng.

Trên đường về vừa vặn phải qua một đoạn hẻm lách gần trường tiểu học, trời đã rất tối, Ngụy Chi Viễn bất ngờ lại nhìn thấy tên biến thái kia – do việc gia đình nên lâu lắm rồi nó chẳng còn sức lực để theo dõi.

Chỉ thấy tên biến thái kia cầm mấy cây kẹo mua ven đường, khom lưng nói chuyện với một bé trai sáu bảy tuổi.

Thằng bé đó trông khá ngốc, chắc đầu óc hơi đần, tên kia nói chuyện quá nhanh, khiến nó chẳng hiểu gì hết, nhưng bản năng mách rằng đối phương có ý đồ xấu, không tự chủ được lui lại một bước.

Tên biến thái thò bàn tay dơ xồm tím vai thằng bé, đúng lúc này, hắn đột nhiên bị đập mạnh từ đằng sau.

Ngụy Chi Viễn giả vờ không thấy được xe xô hắn ra, lạnh lùng nói: “Chớ khôn chớ cản đường.”

Nó đã lớn hơn rất nhiều, lại thêm tối như hũ nút, đôi phương căn bản chẳng nhận ra nổi, chỉ là đột nhiên bị phá bĩnh nên hơi bối rối rụt lại, Ngụy Chi Viễn khom lưng xách thằng nhỏ kia ném lên sườn ngang của xe, bực bội nói: “Ngồi yên đừng có ngo nguậy.”

Sau đó lập tức chở thằng nhỏ đi.

Thằng bé quả nhiên phản ứng chậm chạp, đi xa tí rồi mới ngơ ngác nhìn Ngụy Chi Viễn nói: “Anh ơi, em không biết anh.”

Ngụy Chi Viễn: “Tao cũng không biết mày.”

Đầu óc thằng nhóc không đủ để hiểu đối thoại kiểu này, nó tròn mắt, không biết nên nói gì, Ngụy Chi Viễn chạy thẳng ra khỏi ngõ nhỏ chật hẹp, mới thả nó xuống giao lộ náo nhiệt: “Đi đi.”

Sự nôn nóng và tuyệt vọng khi không tìm được anh hai và áp lực đến từ người nhà sắp phải đối mặt cùng tạo ảnh hưởng, rốt cuộc nhen lên cảm xúc tiêu cực kìm nén đã lâu trong lòng Ngụy Chi Viễn.

Mà sự việc tối nay, khiến Ngụy Chi Viễn cho rằng mình đã tìm được một lý do – nó quyết định phải giết chết tên đó.

Giống như nhất định phải thế thì nó mới có thể tìm lại đôi chút sức khống chế với cuộc sống bất lực.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 33

Chớp mắt mà một học kỳ đã sắp kết thúc, cuộc thi cuối kỳ đến rồi.

Hôm thi xong, học sinh ùa ra như ong vỡ tổ, váy của Tống Tiểu Bảo bất cẩn bị một cậu con trai vui mừng nhảy nhót móc trúng, dây kéo của cặp mắc ngay vào viền hoa, thoáng cái xé toác một đường.

Tiểu Bảo nhú mày, nhưng đùa gây họa hoàn toàn không hay biết đã chạy mất tăm từ lâu, con bé đành chịu.

Lúc Ngụy Chi Viễn về đến nhà, bà Tống còn chưa về, nó thấy Tống Tiểu Bảo ngồi trên sofa, đặt hộp kim chỉ bà Tống thường dùng ở bên cạnh, xé sạch đường viền dưới chân váy cũ rách, cúi đầu tỉ mỉ gấp mép váy lên, vụng về cầm kim chỉ khâu từng đường méo mó.

Ngụy Chi Viễn hỏi: “Mày làm gì thế?”

Nó đột nhiên lên tiếng làm Tống Tiểu Bảo giật mình đâm vào tay, con nhỏ lắc lắc tay, méo mặt phàn nàn: “Ôi anh ba, anh làm em hết hồn, viền váy của em rách rồi, không khâu được, đành xé hết rồi lên lại lại.”

Con nhỏ nghiêng đầu nhìn thử: “Thôi xong, hình như hơi bị lệch rồi.”

Tài nghệ thủ công của đồng chí Tiểu Bảo khó mà đuổi kịp tiêu chuẩn cơ bản của quần chúng vất vả, đến bây giờ tay còn vụng hơn chân, cũng chưa tự vá quần áo bao giờ, với điều kiện kinh tế của gia đình trước mắt, hàng hiệu thôi khỏi mơ, nhưng mua một bộ quần áo mới cho con bé vẫn không hề gì.

Song con bé Tống Tiểu Bảo nhõng nhẽo “có điều kiện là phải làm nũng, không có điều kiện cũng phải sáng tạo điều kiện để làm nũng” thậm chí không nhắc đến.

Ngụy Chi Viễn mới biết, anh hai vắng mặt, không chỉ tạo thành áp lực cho mình nó.

Tiểu Bảo khâu méo, đành phải dùng kéo cắt chỉ, gỡ ra khâu lại, tiếc rằng chưa bao lâu lại lệch nữa.

Nó hết chịu nổi, thở dài ném kim chỉ vào hộp, trong bụng có lẽ cũng rất ảm ức, khụt khịt mũi, nhưng thấy chỉ có mình và Ngụy Chi Viễn ở nhà, thế là lại lau khô nước mắt kìm nén – con bé trông nhỏ thế thôi chứ thực ra không hề nhỏ đâu, nó biết Ngụy Chi Viễn không giống với anh hai và bà nội, anh hai càng như một người cha mạnh mẽ mà khác biệt rất lớn, Ngụy Chi Viễn thì là anh trai ngang hàng, nó không thể tỏ ra thiếu hiểu biết trước mặt anh ba được.

Một lát sau, Tiểu Bảo đi tới lấy thước của Ngụy Chi Viễn: “Anh ba cho em mượn cây thước này một chút nha.”

Nói xong con bé khom lưng nhoài lên bàn, dùng thước đè mép váy chập vật khâu lại để khỏi bị méo nữa.

Ngụy Chi Viễn cúi đầu như đang đọc sách, nhưng quyền sách trước mặt chưa giờ một tờ nào, có mấy lần nó muốn ngẩng lên nói

với Tiểu Bảo, đừng khâu nữa, ngày mai tao mua cho mày cái mới.

Nhưng nó không dám.

Dẫu trước mắt gia đình dư dả, nhưng mất đi anh hai chẳng khác nào mất đi nguồn kinh tế, tiền không có nguồn sớm muộn cũng có ngày phải tiêu sạch.

Trong lòng cả hai đều ôm cùng một nỗi lo, dường như đều hiểu ngầm mà không nói toạc ra.

Đúng lúc này Tam Béo sang chơi.

Tam Béo luôn vui vẻ, tay này có thể hớn hờ suốt ngày, làm như có chuyện không vui hết vậy, nói theo lời Ngụy Khiêm thì là “mặt mũi lúc nào cũng hồng hào như vừa uống rượu mừng”.

Tam Béo thò đầu vào nhà nhìn một vòng, nghi hoặc hỏi: “Ừa, thằng anh xúi quẩy của mấy đứa còn chưa về à? Nó bị người ta cướp đi làm rể ở đâu? Tính vui đến quên cả đường về luôn hả?”

Do Ngụy Chi Viễn yêu cầu nên không ai cho Tam Béo biết nhóm Ngụy Khiêm đã mất liên lạc, Tam Béo đến nay hãy còn lạc quan chẳng hay biết gì.

Ngụy Chi Viễn nói: “Chắc khoảng một hai tuần nữa thôi, hôm qua nghe nói đã quay về rồi.”

“À,” Thấy sắc mặt nó thản nhiên, Tam Béo cũng chẳng để bụng, cúi đầu xem Tiểu Bảo khâu vá, “Bé Bảo, em muốn làm thợ may à?”

Tiểu Bảo ngẩng đầu, đụng phải tầm mắt Ngụy Chi Viễn, con bé từ nhỏ không giỏi xem sắc mặt, lúc này chẳng biết vì sao mà đột

nhiên tiến hóa lên một tầng cao mới – có thể hiểu được ánh mắt của người ta, Tiểu Bảo phối hợp bịa một câu không được thông minh lắm: “Em không thích đường viên này nên muốn bỏ nó đi.”

Tam Béo nói như lẽ đương nhiên: “Không thích thì bảo anh hai mua cái mới, cần chi phải mất công?”

Tổng Tiểu Bảo là một đứa trẻ thật thà, chưa bao giờ bịa chuyện, nhất thời không biết nên nói sao, liền vội vàng cúi đầu, hoài nghi rằng mình sẽ nhanh chóng lòi đuôi.

Một lúc lâu nó mới mím môi, thốt được một câu: “Em... em muốn tiết kiệm.”

Tam Béo giật mình, vô tâm vô tư nói: “Xem cô em tôi này, hiểu biết quá nha, nếu thằng ôn anh hai em nghe thấy thì cũng có thể nhắm mắt được rồi.”

Hắn chỉ nói đùa thôi. Tam Béo vốn là một kẻ to mồm, không kiêng kỵ gì y như Ngụy Khiêm vậy, cái miệng ăn mắm ăn muối cứ phun ào ào, nhưng hắn vừa dứt lời, thì Tiểu Viễn và Tiểu Bảo đột nhiên cùng ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt hai đứa đều cực kỳ khó coi, chỉ là khó coi thôi chứ không đứa nào lên tiếng cả.

Tam Béo phản ứng rất nhanh, hơi sững sốt rồi lập tức tự vả: “Phỉ phui, coi cái miệng thối của anh Tam này, chỉ giỏi nói nhảm, không sao đâu, hai đứa đừng để bụng.”

Một lúc lâu, Ngụy Chi Viễn mới gượng cười, Tiểu Bảo lại không thông minh lắm, hoàn toàn chẳng nhếch nổi môi, nó cầm váy và hộp kim chỉ, thấp giọng bỏ lại một câu: “Ở đây không nhìn thấy gì cả, em về phòng khâu vậy.”

Rồi sau đó quay người bỏ về phòng.

Đến lúc này, Tam Béó dù mù hơn thì cũng biết có sự bất thường gì rồi.

Hắn tính hỏi Ngụ Chi Viễn, nhưng thấy ánh mắt quật cường của thằng bé, liền biết sẽ chẳng moi được gì.

Tam Béó xem như đã hiểu, trong lòng tội nhỏ đều không dễ chịu gì, tại có mình ở đây nên mới cố gắng giấu giếm thôi.

“Được,” Tam Béó nhủ thầm, “Mình nên đi thôi, còn nán lại đây chắc khiến hai đứa nó ngọt ngào chết luôn quá.”

Hắn chào Ngụ Chi Viễn rồi về, quyết định đến tối đi chặn đường bà Tống để hỏi cho rõ ràng.

Mà Ngụ Chi Viễn trước sau vẫn nhớ rõ mình còn một việc chưa làm xong.

Hôm sau, nó chọn một buổi chiều vắng vẻ để ra ngoài, trước khi đi, Ngụ Chi Viễn lấy khoản tiền Ngụ Khiêm cho mình dùng trong trại hè, nhìn qua rồi nhét cả bao thư vào cặp.

Đây là thứ anh hai để lại, Ngụ Chi Viễn muốn mang theo bên người, vậy thì sẽ vững lòng hơn.

Ngụ Chi Viễn quyết định, chờ làm xong việc đó sẽ dùng khoản tiền này mua cho Tiểu Bảo một bộ quần áo mới, vì nếu anh hai thật sự không trở về thì trại hè sẽ hoàn toàn vô nghĩa, khỏi cần đi nữa.

Lúc này mọi người đều đã đi làm cả, ai không đi làm thì cũng nghỉ trưa giữa cái nắng gay gắt của mùa hè.

Ngụy Chi Viễn đã tìm hiểu rõ, tên biến thái kia từng kết hôn một lần, sau lại ly hôn, hiện giờ sống một mình, trong tay nó có thời gian biểu ca trực của hấn ta, biết hôm nay hấn vừa vận trực từ chiều đến mười hai giờ đêm, không ở nhà.

Ngụy Chi Viễn đã lảng vảng gần nhà hấn ta bốn năm lần để vừa theo dõi vừa nghiên cứu địa hình.

Nó nhanh nhẹn trèo lên bức tường rào gần căn nhà, giẫm chân nhảy vọt lên ban công tầng hai.

Ngụy Chi Viễn dùng con dao găm mang theo rạch tấm lưới sắt ở cửa sổ nhà hấn ra một lỗ hổng đủ để nhét một tay, sau đó rút tay vào chiếc áo khoác dài tay cố ý mặc, cách áo khoác luồn qua tấm lưới, mở then cài bên trong, trèo qua cửa sổ.

Trước khi làm việc này, nó đã cân nhắc nghiêm túc mỗi một chi tiết, kể cả đoạn nào sẽ đụng phải điều gì bất ngờ, hầu như đã lường trước cả.

Ngụy Chi Viễn giống như có thiên phú với việc làm trộm, lần đầu tiên đã dễ dàng như phạm tội quen, im ắng không một tiếng động.

Nhưng đến bây giờ, nó vẫn dựa theo thái độ nghiêm túc cẩn thận, ôm cách nghĩ chỉ là một giả thiết lớn mật cần chứng thực, đi thăm dò nhà người này trước.

Ngụy Chi Viễn nhanh chóng biết chứng thực là hoàn toàn dư thừa.

Nó tìm được hàng loạt hình ảnh và áp phích gợi dục trong căn phòng ngủ bẩn thỉu lộn xộn, phần lớn đều lấy trẻ em làm vai chính, dựa trên hình ảnh thì dường như người này đặc biệt thích các bé cả

trao lẫn gái từ sáu đến tám chín tuổi. Do sống một mình nên hắn thậm chí dán kín cả tường chẳng buồn giấu giếm.

Ngụy Chi Viễn không muốn để lại dấu vết, cách ông tay áo lật mấy thứ đó, thậm chí tính toán độ khả thi của việc báo cảnh sát.

Nó ngay lập tức gạt phăng ý nghĩ này.

Ngụy Chi Viễn chỉ lờ mờ nghe anh hai và anh Tam nói tên biến thái này dường như đã hại chết một bé gái, nhưng đó là chuyện từ nhiều năm trước, cô bé chết từ lâu đâu còn đối chứng, ngay cả người nhà cũng chẳng chịu báo cảnh sát, nó hoàn toàn không có bằng chứng để nói là do người này gây ra.

Về phần lần đó mình bị tấn công, chỉ có thể nói là chưa thực hiện được, nếu đối phương khẳng định rằng hắn chỉ muốn cướp tiền tiêu vặt của con nít thì dường như cũng xuôi được.

Còn như việc tàng trữ các vật phẩm gợi dục của trẻ em trong nhà, dù sẽ mang đến chút phiền toái cho hắn, nhưng có thể làm được gì đây? Người ta giấu cái gì trong nhà, liên quan chi đến kẻ khác?

Hắn sẽ không bị phạt vì việc này, mà một loạt hành vi từ theo dõi đến lẻn vào nhà người khác của chính Ngụy Chi Viễn lại đều không thể công khai.

Nó đã đủ phiền phức rồi, không thể vì việc này mà rước thêm nữa.

Cuối cùng, Ngụy Chi Viễn lại lục ngăn kéo, tìm được một số thứ rõ ràng thuộc về trẻ em – dây cột tóc của con gái, nơ đồng phục của trường mà nó rất quen, thậm chí còn có vài món đồ lót trẻ em.

Bên cạnh là một chồng băng ghi hình.

Ngụy Chi Viễn rút đại cuộn băng trên cùng, bỏ vào đầu video kiểu cũ ở bên cạnh, sau tạp âm và đoạn nhiễu, trên màn hình xuất hiện một đoạn phim đời thực với vai chính là một bé gái tầm mười tuổi.

Ngụy Chi Viễn không hề hứng thú, nó cau mày tua cuộn băng, mới biết trên đời còn có thứ vô lý như thế – cả một cuộn băng mà lặp đi lặp lại toàn là cô bé đó và nội dung đó, còn thay đổi vài chủ đề vụng về như phim thật vậy.

Ngụy Chi Viễn không cho rằng mình đang trừ hại giúp dân, chỉ cảm thấy có kẻ như vậy sống trên thế giới khiến nó ghê tởm.

Nó đã lĩnh giáo đủ, chuẩn bị lôi cuộn băng ra rồi lạng lẽ rời khỏi để đi thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Một giây trước khi nó ấn nút dừng thì cuộn băng tua đến đoạn kế tiếp.

Số băng lậu này phần nhiều làm ẩu, chắc người ghi băng bất cẩn để lẫn một đoạn phim khác, mở đầu nhanh chóng được tua qua, Ngụy Chi Viễn liếc thử, cảm thấy bối cảnh và phong cách hình như đã thay đổi, không cảm được dừng lại không ấn nữa.

Sau đó, nó đột nhiên tròn tròn mắt mà nhìn trân trân.

Nó thấy hai người đàn ông Âu Mỹ cao to ăn mặc hết sức mát mẻ, nói vài câu thoại chẳng hề ăn nhập, sau đó lại mập mờ ôm rịt lấy nhau, hôn hít lẫn vào một chỗ.

Ngụy Chi Viễn không biết thôi tua từ khi nào, nó nhìn đắm đắm vào hai người trên màn hình, hai nam diễn viên thân thể đều cao ráo

rắn rỏi, cơ bắp góc cạnh, chỗ nên có tuyệt đối không thiếu... cũng tuyệt nhiên không phải là giả.

Mà hai nam diễn viên lạ lùng kia dường như còn làm rất vui vẻ!

Ngụy Chi Viễn đứng đực ra đó, tay khựng lại giữa chừng, hoàn toàn quên bỏ xuống, cho đến khi hai người đàn ông trong phim vừa rên rĩ vừa chửi bậy vào thẳng chủ đề, bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa.

Ngụy Chi Viễn nhanh chóng tắt đầu video như bị sét đánh, nín thở tập trung suy nghĩ, đứng trong căn phòng khách xa lạ lộn xộn không hề nhúc nhích.

Bên ngoài có người hô to một tiếng: “Thu tiền điện đây! Có ai ở nhà không?”

Ngụy Chi Viễn nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay buông bên người, lẳng lặng đếm nhịp tim như sấm.

Nó hít sâu một hơi, kết cấu của cả phòng lướt một vòng trong đầu, chớp mắt đã chọn ra vài đường lui – nếu người bên ngoài đột nhiên mở cửa hoặc là...

May mà người bên ngoài đợi một lúc liền chửi nhỏ: “Hể thu tiền là đi vắng, người gì thế không biết, hừ!”

Sau đó hình như bỏ đi luôn.

Ngụy Chi Viễn lúc này mới thở phào.

Lưng nó đã ướt sũng mồ hôi, hành động lại đầu vào đấy, trước tiên lấy băng ra, sau đó cẩn thận phục hồi nguyên dạng những thứ

từng động vào, cuối cùng tìm được chỗ để tiền mặt dưới chạn thức ăn, rút lấy ba trăm đồng.

Nhịp tim nó đã hơi ổn hơn, nhưng vẫn đỏ bừng mặt, quay lại ép bằng chỗ lưới sắt bị cắt, sau đó quan sát một hồi qua “mắt mèo” trên cửa, xác định hành lang vắng vẻ và tên biến thái lúc đi không khóa trái cửa, bấy giờ mới cẩn thận đẩy cửa, quay người đóng lại, rồi im ắng đi ra ngoài theo đường hành lang.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa khiến miệng lưỡi khô khốc, dường như có thứ dính dấp trên người, nó hoài nghi là do lòng căm phẫn và sự ghê tởm, bèn mua một chai nước ngọt Bắc Băng Dương ướp lạnh, dốc vài ngụm vào bụng, mới tạm dập tắt được ngọn lửa.

Ngụy Chi Viễn bình tĩnh về nhà, viết cho Tiểu Bảo tờ giấy, nói là đến thư viện mượn tài liệu, tối nay không cần chờ cơm, sau đó lập tức đến cái xưởng tên biến thái kia làm việc.

Nó viết ba chữ “Khuru Kiến Quốc” cuối cùng trên quyền sở bí mật, sau đó dùng bút lông màu đỏ đánh một dấu X rõ to.

À, Khuru Kiến Quốc chính là tên của kẻ mê con nít kia.

Khuru Kiến Quốc đêm đó ăn cơm ở căng tin như bình thường.

Gần đây hắn đang theo dõi một bé trai giống con gái, bé trai tuổi này ham chơi, nghỉ hè ở nhà chạy khắp nơi, cha mẹ cũng lơ là hơn, cực dễ tìm được cơ hội, ngược lại dễ thành công hơn bé gái.

Hắn vừa ăn cơm xong thì người gác cổng xách mấy chai rượu tới: “Của anh mua này, người ta vừa đem đến đây.”

Khưu Kiến Quốc sửng sốt: “Tôi? Tôi đâu có mua.”

Bảo vệ lò mờ biết tay này hơi bất thường, tuy không biết cụ thể là bất thường ra sao, nhưng bản năng lại không muốn tiếp xúc nhiều, bởi vậy chỉ lạnh nhạt nhìn hấn rồi đặt rượu và tên người nhận trước mặt hấn: “Chính là của anh đấy, tên anh đây này – không phải anh mua thì còn ai? Tiền cũng trả rồi, hơn ba trăm, đắt thật.”

Bảo vệ nói xong chẳng muốn để ý tới hấn nữa, chỉ dặn trước giờ tan ca nhớ đưa giấy ký nhận đến phòng thường trực rồi đi.

Khưu Kiến Quốc kiểm tra hóa đơn, thấy là của một quán rượu nhỏ gần đây mà hấn thường xuyên ghé vào, quả thật cũng là tên hấn, không có vấn đề gì cả.

Hấn nghĩ, không chừng là lúc chuyển hàng nhớ nhầm tên, bình thường toàn là khách quen đến quán rượu, việc này rất có khả năng xảy ra, dù sao cũng trả tiền rồi, được lợi không nhận mới là đồ ngu, nếu có ai đến tìm thì hấn cứ chối phăng, vấn đề là do sự nhầm lẫn của quán rượu cơ mà.

Thế là hấn yên tâm giữ rượu lại uống, một đĩa đậu phộng nhắm hết ba chai, say quá cần câu nằm dài trên ghế như xác chết, chẳng hề ý thức được rằng đang làm việc, chểnh mảng nhiệm vụ như lẽ đương nhiên.

Ngay trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hấn nghe thấy “cụp” một tiếng, chỉ trở mình chẳng thèm để ý.

Một lát sau, hấn nghe thấy tiếng nói chuyện giòn giã của bé gái.

Là giọng nói non nớt như nước khi chưa dậy thì.

Hắn đang ngây ngất trong cơn say, lập tức có phản ứng, hai mắt đỏ gay ngồi bật dậy.

Hắn nghe thấy âm thanh đến từ ngoài cửa, cô bé hình như đang độc thoại, thi thoảng một mình ngâm nga đôi câu, kèm thêm tiếng bước chân nhẩy nhót.

Hắn biết trong ký túc xá công nhân của phân xưởng đằng trước, có một công nhân nữ ở cùng cô con gái tám tuổi, mỗi lần nhìn thấy cô bé đó là lòng hắn ngứa ngáy, nhưng hắn hết sức cẩn thận, không dám ra tay với người bên cạnh, đành phải nhịn mãi.

Nhưng trước mắt... vừa hay đêm khuya vắng vẻ.

Bộ não bị cồn làm nóng như muốn nổ tung.

Tóc gáy dựng thẳng vì kích động, hắn liếm đôi môi khô khốc, khó nhịn được thò tay xoa đũng quần, sau đó đứng dậy, hắn còn chưa tỉnh rượu, trước mắt trắng xóa, ngật ngưỡng bước theo âm thanh lúc gần lúc xa kia.

Đang đi thì bỗng thấy xung quanh mát lạnh, hắn hơi run run, ít nhiều tỉnh táo hơn, hắn nhíu mày, ý thức được nơi này là kho lạnh bảo quản các sản phẩm từ thịt, bên trong truyền ra tiếng sột soạt.

Hắn hơi khôi phục thần trí, nói với người bên trong: “Ôi trời, không thể tùy tiện vào kho lạnh đâu!”

Cô bé dường như thì thầm gì đó, âm thanh quá thấp nên hắn không nghe rõ. Cổ hắn động động trông thật hèn hạ, lý trí giãy giụa giây lát trong dục vọng, rồi dục vọng thắng.

Hắn liếc nhìn đồng hồ ngay cửa kho, còn hơn một tiếng mới đến mười hai giờ đêm thay ca, hắn biết kho lạnh ban ngày sẵn sàng nhập hàng bất cứ lúc nào, nên cửa chỉ có khóa nhỏ chứ không dùng khóa to, nội bộ nhân viên đều có chìa khóa, phải tới sau nửa đêm mới do nhân viên thay ca thêm khóa to, sáu giờ sáng hôm sau lại mở ra.

Hơn một tiếng, đủ để làm rất nhiều việc.

Hắn dụ giọng hơn: “Bé à, trong này không thể vào bừa đâu, mau ra với chú, chú dẫn bé đi ăn...”

Hắn lập tức đi vào, chớ hề nhìn thấy cái đồng hồ ở cửa kho lạnh đã chết từ lâu.

Hắn lần theo tiếng cô bé, càng lúc càng vào sâu, cuối cùng bắt được âm thanh – ngay sau một bức tường! Hắn liếm môi, bỗng sải một bước: “Bắt được...”

Ở đó không hề có bé gái nào cả, chỉ có một cái di động cũ hắn vớt từ hai ba năm trước, đang phát đi phát lại một đoạn chuông, tiếng trẻ con mờ ám vang không ngừng.

Đột nhiên, tiếng chuông tắt ngấm như hết pin.

Cả kho lạnh lặng ngắt như tờ.

Hắn rùng mình, đúng lúc này, đằng sau “cạch” một tiếng – âm thanh ấy rất quen, là tiếng bấm khóa khi đồng sự đóng cửa ngoài cùng!

Chờ đã! Còn chưa tới giờ thay ca, sao đã khóa rồi!

Hắn ta vội vàng chạy ra cửa, kêu la khàn cả giọng: “Trong này vẫn còn người! Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

Ngụy Chi Viễn chờ qua mười hai giờ, liền đốt quyển sổ ghi chép bí mật, đi thẳng về nhà, trải một xấp giấy dày cộp đầy phép tính viết từ trước lên giường, ra vẻ hết sức chăm chỉ – bà nội và Tiểu Bảo đều chưa từng đến thư viện, không ai biết thư viện đóng cửa vào mấy giờ.

Người nó dính sương sớm bên ngoài, vốn tưởng mình thành một kẻ xấu xa như vậy thì sẽ không ngủ yên nổi, ai ngờ đầu vừa chạm gối là lập tức cảm thấy tay chân xương cốt khoan khoái, nó đặt gối của Ngụy Khiêm bên cạnh, giống như anh hai ở ngay cạnh mình...

Ngụy Chi Viễn thoải mái ngủ thiếp đi trong sự lo lắng và cảm giác tội lỗi lẫn lộn, nó mơ màng chìm vào giấc chiêm bao, mơ thấy anh hai chỉ mặc mỗi một chiếc sơ mi không cài cúc, nằm trên giường nhìn mình, người anh bao nhiêu là sẹo, lại chẳng may may hủy hoại các đường cong xinh đẹp.

Đôi mắt Ngụy Khiêm giống mẹ, ánh mắt lại ẩn chứa sự sắc bén trong veo, mũi cao thẳng, trên môi lại có... nụ cười không nói nên lời đến từ suy nghĩ chủ quan của Ngụy Chi Viễn.

Nhìn thấy thân thể lỏa lồ của anh, cảm giác dính dấp trong lòng Ngụy Chi Viễn dường như lại dây dưa, cậu thiếu niên bước tới như ma nhập, bỗng nhiên bị quỷ ám muốn hỗn hào sờ thử.

Anh hai trong mơ chỉ uể oải nhìn nó một cái, lại mặc cho sờ mó, Ngụy Chi Viễn khó lòng kiềm chế kích động hẳn, không nhịn được sinh ra khát vọng càng xa lạ, cũng càng sâu sắc hơn.

Ngụy Chi Viễn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nó ngồi bật dậy, nét mặt thần thờ một giây, trong lòng như có sóng thần cuộn dâng.

Thân dưới lạnh ngắt, nó chần chừ giây lát, bước xuống giường với tư thế mất tự nhiên, nhắc điện thoại lên.

“A lô...”

“Tao đây.” Âm thanh quen thuộc hơi khàn khàn truyền ra, “Chưa tỉnh ngủ hả? Lúc trước chỗ tao có chút chuyện, di động tạm thời không dùng được, bảo bà nội đừng sốt ruột, mấy hôm nữa tao về.”

Ngụy Chi Viễn không biết mình trả lời cú điện thoại này như thế nào, nó cảm thấy toàn thân muốn tê dại.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 34

Ngụy Khiêm gọi về một cú điện thoại, một tuần sau liền quay về đúng như hứa hẹn.

Có điều không phải tự mình đi về, chẳng biết Lão Hùng thuê xe từ đâu, chạy thẳng tới nhà gã.

Đó là một buổi chiều mùa hè nắng gắt, Tam Béo đang một mình ở nhà ăn bữa trưa muộn: một tô mì ăn liền.

Đài truyền hình địa phương đang phát mấy tin tức vô bổ – ví dụ như – người quản lý kho trái luật say rượu, vào nhầm kho lạnh, đồng sự thay ca khóa cửa như thường lệ, nhốt thủ kho này trong đó dẫn đến cái chết.

Tiểu Bảo bị Ngụy Chi Viễn ép tự mình làm bài tập hè vò đầu bứt tai toát mồ hôi hột, chốc chốc lại nghĩ vẩn vơ, ngẩng đầu nghe tin tức này, không nhin được hỏi: “Kho lạnh là gì ạ?”

Ngụy Chi Viễn chẳng buồn ngẩng lên đáp: “Là một cái tủ lạnh to.”

Tổng Tiểu Bảo lại hỏi: “Trách nhiệm thuộc về ai?”

Ngụy Chi Viễn cười lạnh lùng: “Người ta khóa đúng giờ, lão tự vào kho lạnh quá giờ, đương nhiên là trách nhiệm của chính lão do làm trái quy định.”

Tổng Tiểu Bảo không tài nào hiểu nổi: “Thế ổng chui vào cái đó... ừm... cái tủ lạnh to đó làm chi?”

Ngụy Chi Viễn một lời hai ý nghĩa: “Ai biết được? Chắc bị bệnh.”

Tổng Tiểu Bảo nghĩ ngợi rồi bình luận: “Ôi, lần đầu tiên em nghe nói con người còn có thể chết cóng đó, nhảy một chút không phải hết lạnh sao?”

Ngụy Chi Viễn rút cuộc ngẩng đầu nhìn con bé, dùng điều khiển từ xa tắt ti vi.

Tiểu Bảo thè lưỡi, cúi đầu tiếp tục hần thù giải quyết số bài tập.

Ngụy Chi Viễn nhìn nó giây lát, không thể tưởng tượng nổi, nghĩ bụng: “Con nhỏ đó mà cùng một mẹ với anh hai hả?”

Cũng chính lúc này, tiên sinh Hùng Anh Tuấn dãi nắng thành một cục phân dề đen bóng bước xuống xe, đứng dưới nhà Ngụy Khiêm, mới đầu khom lưng soi cửa kính xe chỉnh lại quần áo tóc tai, sau đó đứng thẳng dậy gọi với lên trên lầu: “Đàm tiên sinh có nhà không? Đàm Ngự Đàm tiên sinh có nhà không?”

Cửa kính xe bên cạnh bị kéo xuống, tiếng Ngụy Khiêm từ bên trong truyền ra, sự tôn kính với “đường tiền tài” tương lai đã bị mài sạch bong kin kít trong hành trình mấy tháng chết giẫm, gã chẳng thèm khách sáo: “Gọi ổng làm gì? Đỡ tôi một chút khiến anh mệt chết hả, đồ đàn?”

Đồng chí Lão Hùng nhỏ nhẹ trả lời: “Anh tiếp thu đề nghị về sau rèn luyện thân thể nhiều hơn, nhưng với thể lực của anh trước mắt, chỉ sợ ngay cả cái bình ga cũng không khiêng nổi, nói chi quý ông đây.”

Ngụy Khiêm phát nản, một lúc lâu gã mới nói yếu ớt: “Đừng gọi thẳng tên ông, coi chừng ông nổi khùng đó.”

Lão Hùng lịch sự hỏi: “Ồ, vậy xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

Ngụy Khiêm: “... Tam Béo.”

Lão Hùng gật đầu, đoạn đứng thẳng dậy, nho nhã lễ phép gọi với lên trên lầu: “Xin hỏi Tam tiên sinh có nhà không ạ?”

Ngụy Khiêm trong xe lặng lẽ quay đầu đi.

May mà Tam Béo có thiên phú, đang ở nhà ăn trưa, nghe thấy mấy tiếng “Tam tiên sinh” lại hiểu ngay, ném đĩa thò đầu ra cửa sổ: “Gọi tôi hả?”

Ngụy Khiêm uể oải mở cửa xe phát tay gọi hân: “Ông Tam, xuống đỡ tôi coi.”

Tam Béo híp đôi mắt vốn đã ti hí, chăm chú nhìn một lúc lâu mới giật mình: “Ồi mẹ ơi! Anh em! Nhóc Khiêm! Không phải mày bảo đi buôn thuốc với một ‘thằng cha cá mè hoa ngu xuẩn lắm tiền’ hả? Sao anh thấy giống đi nướng thịt dê với Mô-ha-met(1) hơn vậy? Sao lại thành ra thế này hả?”

“Thằng cha cá mè hoa ngu xuẩn lắm tiền” cứ thế im lặng đứng bên lẳng nghe.

Bỗng nghe cửa sổ tầng 3 bị đẩy mạnh ra, người mở cửa quá mạnh tay, cánh cửa đập vào tường cái “cốp” rồi dội ngược lại.

Ngụy Chi Viễn: “Anh hai!”

Giọng cậu bé trong thời kỳ vỡ tiếng gần như không thành âm, Ngụy Khiêm liếc nó: “Gọi hồn hả?”

Gã cũng chẳng khá khẩm gì hơn Lão Hùng, cả khuôn mặt chỉ còn hai chỗ trắng – răng với tròng trắng, nhưng trong mắt Ngụy Chi Viễn, sự xuất hiện của cục than này hết như cây đèn thần của Aladin vậy, thoáng chốc chiếu sáng cả cuộc đời nó... Đương nhiên, bởi cơn ác mộng lạ lùng kia mà giờ đây dưới cây đèn thần này đã xuất hiện một bóng mờ be bé.

Bà Tổng ban ngày không ở nhà, Ngụy Chi Viễn, Tiểu Bảo và Tam Béo vội vàng chạy xuống, giờ mới biết vì sao Ngụy Khiêm cứ ngồi im ở đó, vì một chân gã đã bị bó bột.

Tam Béo tròn tròn mắt: “Cái... cái này sẽ không ảnh hưởng đến việc nhập học chứ? Có nặng không hả?”

Ngụy Khiêm còn chưa kịp đáp thì cá mè hoa Lão Hùng đã mở miệng như tụng kinh: “Không đâu, thương gân động cốt một trăm ngày, chắc chỉ còn khoảng năm mươi ngày thôi, tôi thấy cậu ta da dày thịt béo, hẳn tháng sau là tháo bột được liền.”

Ngụy Khiêm vịn Tam Béo đứng dậy, phát tay đuổi Lão Hùng: “Được rồi, anh xéo được rồi đó, đồng hồ đếm ngược.”

Lão Hùng ngại ngùng nói: “Nể chúng ta cùng vào sinh ra tử, cho tôi ở lại nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Ngụy Khiêm: “Nhà anh xảy ra động đất cục bộ hả?”

Lão Hùng càng thêm ngại ngùng: “Xấu hổ quá, nhà có sư tử Hà Đông, bao nhiêu lâu không gọi một cú điện thoại về cho vợ nên hơi sợ bà xã cắn.”

Tam Béo buồn cười: “Ông anh, tránh được mừng một đầu tránh khỏi mười lăm, đừng sĩ đích thực phải có gan đối mặt với cuộc đời tăm tối, thôi về quỳ bàn chà trước lãnh đạo đi!”

Lão Hùng mỉm cười bảo: “Tôi không phải đừng sĩ đích thực, tôi chỉ là ‘thằng cha cá mè hoa ngu xuẩn lắm tiền’.”

Tam Béo: “...”

Ngụy Khiêm: “...”

Tam Béo bấy giờ mới kịp phản ứng, tái hết cả mặt, ho một tiếng trừng mắt lườm Ngụy Khiêm – thằng lỏi này không chịu nhấc nhỡ gì hết!

Hắn dồn khí xuống đan điền khom chân trung bình tấn, vỗ vai mình bảo Ngụy Khiêm: “Chú mày... ôi, thôi lên đi.”

Tam Béo cõng Ngụy Khiêm, vẫn phần nộ chửi bới: “Bờ vai rộng lớn của anh hãy còn gin, để lại cho bà xã tương lai đó, chỉ làm lợi cho thằng oắt con nhà mày... chao ôi!”

Nói rồi hắn cúi đầu nhìn tay Ngụy Khiêm, định tìm chút cảm giác vượt trội từ màu da như quét sơn của gã, liền chế giễu: “Anh Tam hời nè, lát nữa mày tắm rửa, có phai màu được không?”

“Sao lại không được?” Ngụy Khiêm dừng dừng nói, “Còn rút nước nữa kìa.”

Gã vẫn còn tâm trạng dễ đùa giỡn, tim Tam Béo hoàn toàn thả xuống ngực – đủ thấy bị thương không nặng, chỉ bị giật mình thôi chứ chưa nguy hiểm.

Lão Hùng nhát cáy cuối cùng vẫn không dám vác xác về.

Nhưng nhà Ngụy Khiêm thật sự không còn dư chỗ, thêm nữa Ngụy Khiêm cho rằng Ngụy Chi Viễn có thể do bóng ma tâm lý lúc nhỏ quá nặng nên vẫn hơi “sợ người lạ”, ví dụ như ánh mắt nhìn Lão Hùng thoáng có sự thù địch.

Cuối cùng Lão Hùng sang nhà Tam Béo ở nhờ – cha mẹ Tam Béo đi nhập hàng, đêm nay không về.

Hai tên mồm mép tía lia bỗng như lưỡng long hợp thể, y chang hai con heo trắng đen đối lập rõ rệt, thân thiết sóng vai lên lầu hội ngộ tư tưởng.

Ngụy Khiêm ngay cả cơm cũng không kịp ăn, ném hành lý cắm đầu ngủ mê mết, thật sự không hề nhúc nhích, chẳng buồn trở mình luôn.

Giờ cơm tối bà Tống suy đi tính lại, mới quyết định gọi gã dậy ăn vài miếng rồi ngủ tiếp, Ngụy Khiêm đã mệt đến mức độ nhất định, biết có người gọi mình nhưng không sao tỉnh nổi, cuối cùng nhờ vào ý chí kiên cường sau khi chịu đựng Lão Hùng từng ấy ngày, Ngụy Khiêm như xác chết biết đi, nuốt đại vài miếng rồi lại bò về giường làm xác chết.

Đêm hôm đó, Ngụy Chi Viễn làm bài tập đến một giờ sáng.

Nó vốn định dùng tiền trại hè mua quần áo cho Tiểu Bảo, còn bản thân không đi nữa, bây giờ hiển nhiên cần thay đổi kế hoạch, nhất định phải đi trại hè, kẻo anh hai không bằng lòng, nó đành phải làm hết bài tập toán Olympic mấy hôm trước đã bỏ xó – khi đến đó giáo viên sẽ kiểm tra.

Về phần con nhóc Tống Tiểu Bảo kia, xem ra tạm thời khỏi cần nó lo lắng. Anh hai vừa trở về, con bé liền thoát khỏi trạng thái hiểu biết trong cảnh khổ ngán ngủi, lại vui vẻ hẳn, chiều đó chạy ngay đi chơi với bạn, tiền tiêu vặt cũng không tích góp nữa, mua luôn cái váy mới bằng tốc độ ánh sáng.

Nó gấp sách lại, lẳng lặng ngồi trên ghế ngắm Ngụy Khiêm một lát, bộ dạng khỉ gió của anh hai trước mắt đương nhiên chẳng dính xíu nào tới dáng vẻ trong mơ khiến nó rung động không thôi, Ngụy Chi Viễn định thần lại, bốn ngón gập vào, luân phiên dùng những móng tay cắt cụt ngắn bấm lòng bàn tay.

“Một giấc mơ thôi mà, chẳng có nghĩa lý gì hết,” Cậu thiếu niên mới lớn bình tĩnh nghĩ, “Người mơ thấy mình cưỡi truồng chạy rong chẳng lẽ thật sự sẽ cưỡi truồng chạy rong? Người mơ thấy mình lật tung ô tô chẳng lẽ thật sự có sức mạnh lật được ô tô? Không thể nào, nếu mơ mà không vớ vẩn thì người ta đã chẳng dùng hai chữ ‘nằm mơ’ để thay cho chữ ‘cút’... Anh hai nằm tư thế này từ trưa đến đêm, tay không tê à?”

Nghĩ vậy, Ngụy Chi Viễn liền chậm rãi bước lại, nhẹ nhàng lật bả vai Ngụy Khiêm, cẩn thận tránh chân bị thương, giúp gã trở mình, lại đỡ đầu gã ngay vào giữa gối.

Nhịp thở ổn định của Ngụy Khiêm không mấy may bị quấy nhiễu, lướt qua cổ tay Ngụy Chi Viễn, tạo thành một làn gió nhẹ tênh ầm áp.

Đường nét của gã trong bóng đêm khiến tim Ngụy Chi Viễn đập thót, nó cuống quýt rút tay lại, ngoan ngoãn nằm sát mép giường như một cương thi.

Ngụy Chi Viễn rơi vào một trạng thái lạ lùng – Ngụy Khiêm trở về giúp tinh thần căng như dây đàn buông lỏng, theo bản năng sinh ra cảm giác vừa mệt mỏi vừa vui vẻ, vốn nên chạm gối là ngủ ngay, nhưng nó lại bị sự phấn khích khó nói thành lời thao túng, trong mỗi một mạch máu đều là dòng máu chảy rất nhanh, lảng lảng xuyên thấu qua mạch máu đem sự ấm áp của động thái đó truyền lên da.

Nó không sao nhắm được mắt.

Khi nó dùng thị giác tuổi nhỏ ngược nhìn thiếu niên bên cạnh, từng cảm thấy anh cao lớn và không gì không làm được, nhưng giờ đây sự ngưỡng mộ đó đã mất sạch theo thay đổi của thị giác.

Nó phát hiện, anh hai nó cũng chỉ là một con người xác thịt thai phàm mà thôi.

Mà xác thịt thai phàm nhỏ bé như sâu kiến trong chúng sinh, dải nắng thành một xác ướp Châu Phi này, lại tựa như một ngọn gió lốc, thoáng chốc quét sạch mây đen và mưa dầm trong thế giới tinh thần của nó, chớp mắt đã là đồng không bao la và trời cao mây trắng.

Ngụy Chi Viễn ngửa mặt nằm trên giường, phân tích tỉ mỉ cõi lòng mình, cầm kính lúp, muốn tìm ra tâm tình ẩn giấu trong mỗi một kẽ xương cốt, giống như người thứ ba lơ lửng giữa trời đêm, từ trên cao cúi xuống soi bản thân – một bản thân yếu đuối vô năng vẫn đầy sợ hãi và hoảng hốt.

Ngụy Chi Viễn đưa ra một kết luận, nó cho rằng mình vẫn quá yếu ớt, nên mới cần một trụ cột trong thế giới tinh thần như anh hai.

Nó quyết định phải dọn dẹp triệt để trụ cột này.

Nhưng dầu như vậy thì tâm tình vẫn không thông thoáng, trong linh hồn có chỗ nào đó vẫn cứ dính dấp.

Cuộc giải phẫu của Ngụy Chi Viễn với linh hồn mình dừng lại ở đây, dường như nó vô thức sợ hãi khoảng bóng mờ kia, trong đó hình như cất giấu chân tướng của cảm giác dính dấp quanh quẩn không chịu đi khỏi, mà do bản năng tự bảo vệ, nó đã phong kín chân tướng nho nhỏ ấy.

Đó là ái dục méo mó biến thái bội đức mà lại hoang đường đáng sợ xen lẫn với chết chóc, đã vượt qua mức một thiếu niên có thể chịu được.

“Gió xuân chẳng hiểu chi, chỉ khiến lòng thiếu niên xao xuyến”(2), ca từ đẹp, có thể làm lòng thiếu niên xao xuyến, nhưng chưa chắc đều là trời quang trăng sáng.

Ngụy Chi Viễn biết rõ mình đang trượt xuống một vực sâu, nhưng nó không biết nên ngăn cản bằng cách nào.

Ngụy Khiêm ngủ một giấc đến tận chập tối hôm sau.

Gã lão đảo bò dậy trong những ánh mắt muôn vàn lo lắng của gia đình, gầy tong teo y như cái giá treo quần áo biết đi, chui vào nhà vệ sinh, tiện tay vặn nước muốn tắm.

Vòi sen nhà gã cấu tạo cổ lỗ sĩ cực kỳ, chỉ có hai cái ống đơn giản, một bên nối với bình nước nóng còn một bên là vòi nước máy, nước máy đến nhanh hơn, cho nên mỗi lần mở vòi sen, trong mười giây đầu nước đều lạnh ngắt.

Nước lạnh làm Ngụy Khiêm giật mình lui lại một bước theo bản năng, bấy giờ mới nhớ là mình đã quay về vùng đồng bằng trùn

ngập oxy.

Gã ngủ đến mức tê rần xương cốt toàn thân, một chân bó bột khá bất tiện, tắm rửa qua loa rồi ăn một hơi ba bát cơm, lúc này mới cảm thấy mình đã sống lại.

Trên tay gã đầy các vết sẹo trầy trụa, vậy mà vào bàn vẫn gấp như bay, chẳng ảnh hưởng chút nào.

Bà Tổng nhìn mà thở dài thườn thượt, cảm râm: “Ôi cái thằng khốn nạn vô lương tâm này, rốt cuộc đã đi đâu hả? Mà tính hại chết cả nhà đúng không?”

Đã đi đâu?

Một lời thật sự khó nói hết.

Thực ra Ngụy Khiêm không cố ý để người nhà sốt ruột đâu, chuyến này gã đã phải chịu đủ khổ nhọc cũng như xui xẻo hết mức.

Ngoài Ngụy Khiêm thì Lão Hùng còn dẫn theo ba người, đều là những chàng trai trẻ khỏe, ai ngờ trong mấy anh chàng này trừ một cậu tên Tiểu Lục, mấy người khác đều nói nhau có phản ứng mạnh.

Trạm thứ nhất của họ, là đến huyện Zadoi của tỉnh Thanh Hải, cao hơn mặt nước biển dư bốn ngàn mét, Ngụy Khiêm vừa đi vừa ói.

Ói muốn phun cả mặt, thời điểm nghiêm trọng nhất cả đêm không ngủ nổi, cảm thấy tức ngực như bị vật nặng đè lên, huyết thái dương đau nhói. Lúc ấy mọi người đều ngưỡng mộ và ghen tị với Tiểu Lục, nhưng mới vài hôm Tiểu Lục đã chết.

Trong tình cảnh bi thảm, Tiểu Lục bỗng như to gấp đôi, ăn không biết no, sinh ra ảo giác bản thân mình đồng da sắt, ban đêm ở quán trọ tắm táp sạch sẽ. Quán trọ họ ở điều kiện có hạn, nước nóng lúc có lúc không, Tiểu Lục mới đầu tắm nước ấm, sau đó xối nước lạnh luôn.

Chiều tối mặt trời lặn, đột nhiên giảm gần hai mươi độ, nửa đêm Tiểu Lục lên cơn sốt, ban đầu không lưu ý, chỉ cho là phản ứng bình thường khi lên cao nguyên, không cầm cự nổi nữa mới gọi điện thoại cho Lão Hùng, Lão Hùng sắp ngựa mò dây, rạng sáng đưa cậu ta vào bệnh viện, tới khám mới biết não đã phù nặng, không kịp di chuyển, đành phải cấp cứu ngay tại chỗ.

Rốt cuộc không cứu nổi, Tiểu Lục mất khi mới hai mươi bảy.

Kể từ đó, bọn Ngụy Khiêm không cần bất cứ ai dặn dò, mỗi ngày đều quán kín mít như tằm.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, sau thiên tai còn có nhân họa bám gót – bản thân Lão Hùng chính là một nhân họa biết đi.

Mới đầu lão dẫn bọn Ngụy Khiêm lòng vòng ở bản địa, thu mua ít đông trùng hạ thảo như thăm dò, chắc là để biết giá cả thị trường, sau khi nắm rõ Lão Hùng liền quyết định – xuống phương Nam vào đất Tạng!

Lúc đó Ngụy Khiêm còn ngây thơ không nghi ngờ quyết định của cha nội này, cho rằng lão có ý đồ khác, mãi khi đến một trấn nhỏ về phía Nam Lhasa, Lão Hùng ưng một cái nôi, cũng quyết định trèo đèo lội suối đi bộ vì nó, Ngụy Khiêm mới ý thức được sự thật rằng tay Hùng Anh Tuấn này bị nhữn não.

Theo họ càng lúc càng đi về nơi vắng người, đầu tiên mất sóng di động, sau đó là mất luôn di động.

Hôm ấy giữa đường dừng lại nghỉ ngơi, có người ngồi trong xe ăn uống, có kẻ xuống xe giải quyết nỗi buồn – à, có nghĩa là kiếm chỗ vắng đi tè ấy mà.

Ngụy Khiêm không muốn ăn, đang tính xuống xe hóng mát thì đột nhiên Lão Hùng giải quyết xong quay về chỉ vào họ hoảng hốt la to: “Xuống xe! Xuống xe! Mau xuống xe!”

Lão Hùng rất ít khi có biểu cảm dữ tợn như vậy, giọng nói thâm dùi vào tai y hết xềng rỉ cạo chảo cũ, nghe mà mắc đái, mọi người vội vã xách túi vật phẩm quý giá, nhao nhao mở cửa nhảy xuống xe một cách chuyên nghiệp.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngụy Khiêm là người cuối cùng bị Lão Hùng lôi ra, nện mông xuống đất cùng số tài sản sinh tử gắn bó, sau đó mọi người thở hắt hắt, trơ mắt nhìn xe lật xuống vách núi và mất hút theo một tiếng vang lớn.

Sau đó Lão Hùng nói, lúc đi đến đây, lão phát hiện mặt đất lầy lội đằng sau chiếc xe vốn đậu ven đường bắt đầu chảy lỏng ra, lão lập tức có linh tính xấu, vội vàng la lên, mọi người vừa nhảy ra, trọng tâm của xe thay đổi, thì bùn đất chảy lỏng sụp thẳng xuống, bầu bạn với con xe việt dã của họ cứ thế đời đời bắt diệt.

Đây là một vùng hoang vu không nơi nghỉ ngơi, và dưới chân là chiếc xe căng hải.

Ngụy Khiêm thành khẩn hỏi: “Ông chủ Hùng, anh có thể nhắc lại lần nữa, chúng ta đi trên con đường chó ăn đá gà ăn sỏi thăm

thương thế này, là để làm gì chứ?”

Cha Hùng ôn dịch này cũng thành khẩn đáp: “Mua nôi.”

Ngụy Khiêm nói thật lòng: “Anh rõ là một thằng cha đại ngốc!”

Đại ngốc dẫn một đám tiểu ngốc, mất đi liên hệ với thế giới bên ngoài, may mà trên tuyến Xuyên Tạng thỉnh thoảng có tín đồ Phật giáo từ khu vực của người Tạng ở Tứ Xuyên đi bộ hành hương đến Lhasa, trong những người này có kẻ đi một mình, cũng có kẻ dùng xe ba gác thồ đồ đạc, mấy người cùng đi chung, đám Ngụy Khiêm ăn đói mặc rét vài ngày, rốt cuộc Phật tổ phù hộ gặp được dân Tây Tạng.

Tuy đối phương có rất ít của cải, tài sản cố định chỉ được mỗi một chiếc ba gác cần tự đạp, nhưng gặp người là tốt rồi, ít nhất có thể ăn chực vài miếng, người Tạng kinh nghiệm phong phú, còn biết cách kiếm thêm đồ, dù sao cũng không để họ chết đói được.

Dọc đường gặp xe nhờ xe, ăn gió nằm sương, quả thật phải chịu đủ, Lão Hùng nói đùa là đừng thấy bọn họ bây giờ phải chạy ngược chạy xuôi kiếm ăn mà lầm, tương lai nhất định thành tài cho xem, thương nhân Sơn Tây đến Tây Khẩu và thương nhân Huy Châu về Nam theo đường Huy Hàng ngày xưa cũng kiếm ăn như vậy đấy.

Chẳng ai thêm đề ý lão, bọn họ đều muốn bóp chết cha nội cá mè hoa này.

Sau đó Lão Hùng mua được nôi của lão đúng như mong muốn – đó là một loại nôi làm từ đá trên đỉnh Nanjiabawa không ai chinh phục nổi, đá rất mềm, ấn nhẹ là hằn thành dấu, cho nên bất kể làm gì đều chỉ có thể dùng thủ công, dù Ngụy Khiêm bị Lão Hùng mắng

là “đồ nhà quê không biết việc đời” thì gã cũng có thể nhận ra đây là một món đồ tốt.

Tiếc rằng vùng này không có đường cái, khi họ mang vác cả đồng đồng trùng hạ thảo và mấy cái nồi to mua từ thôn dân địa phương, cúi mặt xuống đất đưa lưng lên trời gánh đồ đi bộ, mọi người đều sinh ra mối thù giai cấp với đám nồi.

Cả hành trình quả thật khó mà nói hết bằng một lời, trèo núi tuyết như qua đồng cỏ, Ngụy Khiêm còn lăn xuống dốc núi què chân nữa chứ.

May mà trong lòng Ngụy Khiêm tuy không có tín ngưỡng nhưng có cảnh giới cần tiền không cần mạng, dùng nẹp cố định sơ rôi lê cái chân bị thương đi theo một ngày mới đến nơi có người.

Dân du mục ở đó vẫn chưa có cách liên lạc truyền tin hiện đại với bên ngoài, nhưng may mà người dân hiền lành chất phác, cho họ ở nhờ, có một gia đình đến Lhasa buôn bán có chiếc xe bán tải loại nhỏ, song chủ của nó vắng nhà, Lão Hùng đành phải ở lại đó ngót một tháng, mới thuê được xe quay về Thành Đô.

Mãi đến Thành Đô, Ngụy Khiêm mới có cơ hội liên lạc với gia đình.

Ở lại Thành Đô ba bốn ngày, Lão Hùng dùng cái lưới không xương bán lại số nồi đá với giá gần gấp mười, thu lại toàn bộ phí tổn của chuyến này, thậm chí còn dư được một ít.

Còn có người muốn mua được liệu, nhưng Lão Hùng từ chối, không bán một cọng – bởi vì những thứ đó nhẹ, dễ mang theo, đem về nội địa sẽ lời hơn.

Bán nôi xong không ở lại thêm một ngày nào, ngay đêm ấy khởi hành quay lại Thanh Hải, lấy hành lý gửi ở đó rồi cứ thế lăn lê trở về.

Những chuyện trong đây quả thật có thể so với chín chín tám mươi mốt kiếp nạn.

Nhưng đối mặt với gia đình vừa cụ già vừa trẻ nhỏ, cuối cùng ý thức trách nhiệm trong lòng Ngụy Khiêm chiến thắng bản tính thiếu niên sau khi gặp đại nạn không chết muốn khoe khoang một phen, gã chỉ cần trọng nói: “Không có gì, tín hiệu ở đó hơi yếu, không gọi được điện thoại, bọn tôi buôn bán ít đồ, kiếm được chút tiền, bà già rồi, sau này đừng đi làm việc nặng nữa.”

—

1. Mô-ha-mét là tên phiên âm của Thánh Muhammad. Vì bản gốc cũng phiên âm sang tiếng Hoa nên mình cũng theo luôn, mà phiên âm trông cũng hay hay.

2. Đây là một câu trong bài Ngày mai sẽ đẹp hơn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 35

Ngày thứ ba, nhà Ngụy Khiêm đã hoàn toàn trở lại như bình thường.

Tuy Ngụy Khiêm chỉ quay về dưỡng thương chứ không làm gì hết, nhưng tác dụng của gã y như kết hợp giữa Định Hải Thần Châm(1) và vật may mắn, chỉ cần chọc một phát là mọi người đều có thể đi làm việc nên làm như thường.

Sáng sớm, Ngụy Chi Viễn chào một câu rồi sắp xếp đồ đạc chuẩn bị đến trại hè báo danh, vừa mở cửa thì một chiếc ly sứ ném xuống cái “xoảng”, Ngụy Chi Viễn vội rút chân, ngẩng đầu lên xem thử.

Chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp đứng ngay trước cửa nhà Tam Béo, chỗ mồm vào dùng giọng nói với sóng xung kích lên tới hàng triệu đề-xi-ben: “Hùng Anh Tuấn, ông lăn ra đây cho tôi!”

Lão Hùng cài khóa chống trộm, kéo cửa ra một khe nhỏ, nấp bên trong lí nhí nói: “Bà, bà xã bớt giận.”

Bà xã không bớt giận nổi, đôi mắt hai mí long sòng sọc: “Được, ông có bản lĩnh rồi, đi mấy tháng liền không thèm nói một lời, gái già này còn tưởng ông toi rồi chứ! Sao ông không chết mất xác luôn đi? Vừa về đã trốn vào nhà con hồ ly tinh, tôi nói Hùng Anh Tuấn, ông già đầu rồi, giữ thể diện một chút bộ chết chắc?!”

Ngụy Khiêm suýt nữa phun hết sữa đậu nành, vội tập tễnh bước ra đuổi Ngụy Chi Viễn: “Mau đi học đi, đừng có hóng hớt!”

Sau đó với tay đóng cửa nhà mình, dựa tường hành lang khoanh tay trước ngực, nét mặt hưởng thụ như xem kịch, lắng nghe “âm nhạc trên trời” ở tầng trên.

Thấy bên ngoài muốn trình diễn cảnh vợ lớn bắt vợ bé, Tam Béo mặt mày ủ ê vội vàng đẩy Lão Hùng ra, mở khóa chống trộm, khép nép nói: “Chị Thiết Phiến(2), xem như em van chị, chị nhìn cho kỹ, có con ‘hồ ly tinh’ nào trông như Lão Trư này không?”

Khuôn mặt to đùng của Tam Béo choán hết cả vũng mực khiến bà Hùng lập tức giật nảy mình, mất nửa phút không lên tiếng nổi.

Lão Hùng nhát cáy thừa cơ nhón chân chuồn vào nhà, không ngờ nhanh chóng bị bà Hùng phát hiện ra ý đồ.

Bà Hùng quát to, thò những móng tay nhọn hoắt, dùng sức kiến càng đánh bật con voi Tam Béo, xông vào nhà người ta tóm Lão Hùng ra, xắn tay áo bắt đầu bạo lực gia đình đơn phương, lôi cổ ông chồng về.

Tam Béo rất kính nể, dùng tay không làm động tác ngả mũ, khom lưng đưa tay tiễn họ xuống lầu, Ngụy Khiêm không nhịn được làm động tác ngả mũ chào y hệt Tam Béo.

Hai người hớn hờ nhìn Lão Hùng bị lôi đi, dùng sự ăn ý mà người khác khó lòng hiểu nổi đồng thanh nói: “Loại hèn hạ tự có trời phạt!”

... Về mặt Lão Hùng chỉ có thể nói là bi phần.

Chẳng qua hai ngày mà Lão Hùng đã quay lại.

Lão gõ cửa nhà Ngự Khiêm, vừa thấy lão Ngự Khiêm liền nói ngay: “Anh còn chưa bị đánh chết cơ à?”

“...” Lão Hùng cầm nín giây lát, “Vẫn khỏe mạnh, khiến chú thất vọng rồi.”

Lão Hùng cho Ngự Khiêm hai phương án tùy gã lựa chọn, một là Ngự Khiêm trên cơ sở giá cả công bằng, giảm một chút rồi bán phần của mình cho Lão Hùng, gã lấy tiền rồi đi, một là coi như gã hùn vốn, Lão Hùng thống nhất bán đi rồi chia lợi nhuận cho gã.

Chỉ cần Ngự Khiêm không ngu thì gã sẽ chọn cách thứ hai, thế là Lão Hùng chấp tay, nói ra mục đích thật sự của chuyến này: “Tốt quá, dù sao chú cũng chưa nhập học, nghỉ hè đi bán thuốc với anh đi.”

Ngự Khiêm thò cái chân bị thương ra trước mặt Lão Hùng hỏi: “Ông chủ Hùng, anh hãy sờ vào lương tâm của mình rồi bảo với tôi nó còn đó chưa bị chó tha đi.”

Lão Hùng tỉnh bơ hỏi: “Chú không muốn tận mắt nhìn thấy công sức lặn lội đường xa biến thành nhân dân tệ, xếp hàng chui vào tài khoản của mình như thế nào à?”

Ngự Khiêm: “...”

Lão Hùng suy tính qua rồi lại lập tức đưa ra đề nghị mới: “Anh cảm thấy Tam tiên sinh này rất hợp duyên với anh, về sau có thể kéo lên thuyền giặc luôn.”

Ngự Khiêm hỏi từ đáy lòng: “Sao anh nhận ra được điểm này?”

Lão Hùng nói: “Anh cho rằng Tam tiên sinh này cực kỳ có thiện ý, chú xem tên anh ta đi – nghe nói lúc nhỏ có một hòa thượng đi qua nhà, khẳng khẳng nói anh ta có duyên với Phật, muốn dẫn đi quy y, chỉ có điều đôi cha mẹ phàm tục không nỡ, nên mới chiết trung, lấy chữ ‘ngư’ trong ‘mộc ngư’, đặt cho cái tên Đàm Ngư(3).”

Ngụy Khiêm híp mắt nghe một hồi, phát hiện mặt Tam Béo đã dày thêm một lớp, có thể bề ngoặt cái tên “Đàm Vu” sỉ nhục cả đời này đến mức ấy, bèn hỏi: “Ông không cho anh biết ông vốn họ ‘lâm’, từ trên trời rơi xuống, tháp Lô Phong năm đó cũng do lúc rơi xuống đất ông lỡ đạp đổ à?”

Lão Hùng thở ngắn than dài: “Ôi loại người phàm tục tam quan không hợp...”

Ngụy Khiêm: “Đi tìm bà ngoại ‘lâm hành mật mật phùng’ của anh mà nói.”

Đang nói chuyện thì Tiểu Bảo vừa vọt từ bên ngoài chạy về, Lão Hùng nhìn con bé từ trên xuống dưới: “Đây là em gái chú hử, cô bé nhiều tuổi rồi?”

Ngụy Khiêm thuận tay đề đầu Tiểu Bảo một cái: “Sắp mười bốn rồi, Tiểu Thổ Hành Tôn, còn lùn hơn cả tụi mười tuổi.”(4)

“Không sao, lớn hơi chậm thôi,” Lão Hùng hiền lành nhìn Tiểu Bảo, xuyên qua hiện tượng xem bản chất, “Chú xem chân cô bé đó, mai sau không lùn được đâu.”

Tiểu Bảo nghe mà mắc ói, không biết câu này là khen hay chê.

Trước khi đi, Ngụy Khiêm tiễn Lão Hùng ra ngoài, Lão Hùng giống như tùy ý hỏi: “Em trai chú đâu?”

Ngụy Khiêm nói: “Đi tham gia trại hè rồi.”

Lão Hùng im lặng giây lát: “Trại hè? Chắc học hành không tệ nhỉ?”

Ngụy Khiêm làm bộ khiêm tốn cười nói: “Đâu có, nó không giỏi, chỉ bình thường thôi, có điều vẫn hơn tôi.”

“Thông minh, học giỏi,” Lão Hùng lắc đầu như than thở, nói với Ngụy Khiêm, “Phải dạy dỗ cho tốt đấy.”

Ngụy Khiêm sửng sốt: “Hả?”

Lão Hùng rề rà đưa tay ra dấu: “Dao kiếm mỏng đến mức độ nhất định thì toàn thân giống như chỉ còn lại mỗi lưỡi, tà khí yêu binh thời cổ phần lớn đi con đường này. Thứ kiểu này kiếm đi nghiêng mũi, vừa ra khỏi vỏ là sẽ chém xuống một lớp máu thịt. Nhưng con người ta đâu phải sắt thép, nếu sống quá ‘bạc’ thì rất nguy hiểm, rất dễ phúc bạc mệnh cũng bạc...”

“Gì cơ, phiền quý ông đợi một chút, tôi đây hơi thiếu văn hóa,” Ngụy Khiêm ngoáy tai, “Có thể phiền quý ông dùng ngôn ngữ loài người để diễn đạt không?”

“...” Lão Hùng nhìn gã, trên khuôn mặt như đại tiên từ từ lộ ra vẻ ảm ức, “Mẹ kiếp anh đắc tội gì với thằng ranh nhà chú mà nó dám đi mật báo với bà xã anh, còn dám như vậy, còn dám như vậy thì đừng hòng anh tha!”

Nói xong Lão Hùng hùng hổ bỏ đi.

Ngụy Khiêm cho là Ngụy Chi Viễn mách lẻo chuyện này, nói sao đây nhỉ? Làm hơi bị thất đức, nhưng thật hả lòng hả dạ ghê.

Song dù sao người ta đã kiện đến chỗ mình, Ngụy Khiêm quyết định phải tỏ vẻ một chút, vì thế cuối tuần Ngụy Chi Viễn được nghỉ về nhà, anh hai liền mặt nặng mày nhẹ vẫy tay gọi nó: “Mày lần qua đây cho tao!”

Ngụy Chi Viễn thót tim, mau chóng lặn đến.

Ngụy Khiêm bỏ cái chân bị thương lên bàn trà bên cạnh, châm thuốc cái “tạch”, dùng giọng điệu “khai thật tao tha ngoan cổ tao xử” hỏi Ngụy Chi Viễn: “Mày tự khai đi, mày đã làm gì?”

Đầu óc Ngụy Chi Viễn lập tức trống rỗng, theo bản năng cho là vụ việc trong xưởng chế biến thịt bị phát hiện.

Nhưng phản ứng đầu tiên không phải là mình sẽ rơi vào kết cục nào, hay liệu có cảnh sát tới bắt mình, cũng không phải liệu mình có bị tội danh gì không – mà là anh hai biết rồi, nó phải làm sao đây?

Liệu anh hai có cảm thấy nó mưu mô? Có cảm thấy nó rất đáng sợ? Liệu có cảm thấy mình đang nuôi một con quỷ mặt mũi đáng ghét ở bên cạnh?

Ngụy Chi Viễn lập tức hoảng hốt, sắc mặt thoát cái trắng bệch.

Ngụy Khiêm không ngờ nó phản ứng mạnh vậy, thoáng ngẩn ra, tự kiểm điểm một chút, thấy mình quả thật chưa nói gì nặng cả.

Gã ho một tiếng, nhướn mí mắt lên, để giọng mình nghe không hung ác nữa: “Mày hãy nói xem, bao nhiêu tuổi rồi, hả? Còn làm chuyện thế này, mà làm rồi thì thôi đi, lại để người ta biết rồi kiện tới chỗ tao... Khụ, đương nhiên, tao không có nói không bị phát hiện là đúng!”

Lý trí bay xa của Ngụy Chi Viễn rốt cuộc dần quay về – đúng rồi, giọng điệu ban nãy khi anh hai gọi mình, đâu thể là có chuyện lớn?

Vả lại, tuy lão kia chết trong kho hàng, nhưng cửa là do người thay ca khóa, lão tự mình đi vào, mình chẳng qua dùng tiền của lão mua ít rượu thôi, đừng nói mình đã xử lý sạch sẽ không ai tra ra, dù có người tra rõ hết căn nguyên, ai có thể chỉ dựa vào từng này để định tội mình?

Lòng Ngụy Chi Viễn vì chấn động mà rời rã lại thu về, một lần nữa trở về trạng thái lòng dạ sắt đá.

Nhìn Ngụy Khiêm một cái, Ngụy Chi Viễn thầm phỉ nhổ mình vì vừa rồi đã để rồi lòng.

Lòng cậu bé này tựa như một vùng biển, ngoài mặt yên ả không gợn sóng, dường như luôn lý tính mà yên tĩnh, bên trong lại ẩn chứa sự ngổ nghịch rất mạnh và xao động liên tiếp, cân bằng thời gian dài trên một điểm tới hạn nguy hiểm chạm vào là nổ.

Trong biển lòng thế này, Ngụy Chi Viễn nghĩ: Anh hai biết rồi thì thế nào? Dẫu sao mình cũng từng thề, mai sau phải chăm sóc anh cả đời, mình có cái gì thì cho anh cái đó, dù anh muốn tính mạng mình, mình cũng phải trả lại ơn dưỡng dục nhật mình về năm ấy, khỏi nợ nần gì nhau.

Thế việc anh hai có cách nhìn gì với nó, lại có gì quan trọng đâu?

Ngụy Chi Viễn lừa mình dối người nghĩ thầm: “Dù sao thì mình đã như thế rồi, người khác thấy sao đều không quan trọng.”

Nhưng ngoài mặt đối với Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn vẫn giữ nguyên sự ngoan ngoãn nhất quán, biết lắng nghe mà thừa nhận lỗi

lâm: “Em sai rồi, lần sau nhất định em sẽ gọi điện thoại nặc danh.”

“Hừ!” Ngụy Khiêm đứng vững trên lập trường của phụ huynh, đảm bảo sự không ủng hộ ngoài mặt, đồng thời cũng ngầm bày tỏ sự yêu thích trong lòng, quyết định thưởng cho Ngụy Chi Viễn.

Gã nhảy lên bằng một chân, bá vai Ngụy Chi Viễn, thông thả nói: “Lát nữa bảo bà khởi nấu cơm, chúng ta đi ăn ngoài.”

Ngụy Chi Viễn nét mặt tự nhiên, dường như chẳng mấy may khác thường, lòng bàn tay đỡ eo Ngụy Khiêm lại vãi mồ hôi.

Tháng cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Ngụy Khiêm và Tam Béo theo Lão Hùng chạy ngược chạy xuôi lo việc buôn bán.

Lúc này Ngụy Khiêm mới phát hiện, Lão Hùng tuyệt đối không như vẻ bề ngoài, quan hệ rất rộng, việc gì cũng nhúng tay vào – liên tưởng đến chuyến đi Tây Bắc là hiểu, dù mục đích của mọi người là buôn thuốc, dọc đường lại không mấy may bị mục tiêu cuối cùng ảnh hưởng, chỉ cần có thể kiếm tiền, thấy được thương cơ, món gì kiếm được là buôn món đó.

Lão Hùng đập đông một búa tây một đòn, không phải lao bừa như ruồi nặng cụt đầu, mà như là đang tích lũy, tìm kiếm cái gì đó.

Lúc rồi, Ngụy Khiêm vẫn thích rúc trong hiệu thuốc của Lão Hùng, thi thoảng tiếp vài người khách, còn đâu là tán dóc không, lâu lâu lại cùng Tam Béo sỉ nhục Lão Hùng.

Lão Hùng mở lượng hải hà, không thêm chấp nhặt với bọn thanh niên choai choai.

Nói đến chuyện Lão Hùng nhất quyết đòi mua nôi, Tam Béo không nhịn được hỏi: “Ông chủ Hùng, loại nghèo kiết xác thấy tiền là sáng mắt như nhóc Khiêm nhà chúng tôi thì còn dễ hiểu, nhưng người gia tài bạc triệu như anh sao cũng liều mạng vậy?”

Lão Hùng thông thả nói: “Đương nhiên là vì lợi nhuận. Thương nhân là người dựa vào gánh vác mạo hiểm để kiếm lợi nhuận, các chú công nhận chứ? Gánh vác mạo hiểm và lựa chọn cẩn thận là kiến thức cơ bản của thương nhân.”

Ngụy Khiêm lập tức phá đám: “Thứ cho tôi mắt kém, chỉ thấy khả năng gánh vác mạo hiểm và kéo người ta lên thuyền giặc của anh, còn những điều khác hư ảo quá, tôi không thấy nổi.”

Lão Hùng ngắn gọn bình luận ý kiến của gã: “Tóc dài kiến thức ngắn.”

Tam Béo phe phẩy quạt hương bồ, cười khoe hết cả lợi.

Ngụy Khiêm quyết định trước khi khai giảng phải cắt bớt mái tóc hơi dài theo hướng nghệ thuật gia dã thú.

“Lúc trước chính là chú mặt dạn mày dày đòi lên con thuyền giặc của anh, Tiểu Ngụy Tử tiên sinh đừng đổi trắng thay đen nhé! Hơn nữa, chú nên cảm ơn anh vì con thuyền đã kéo các chú lên là thuyền Noah thật sự,” Lão Hùng trâng tráo đập bàn, bắt đầu bài diễn thuyết cá nhân, “Anh nói cho mà biết, mười năm tới là như thế nào nhé! Đầu tiên, ngành nghề đông lao động không hề có tương lai gì, giống những người... mở quán cơm, làm sản xuất, làm công nhân, đều không được, ngày qua ngày họ chỉ có thể bị chèn ép đến hết không gian sống trong cạnh tranh cùng nghề và giá sức lao động tăng lên.”

“Ví dụ như chú,” Lão Hùng chỉ Tam Béo, “Trò Tam, tốt nhất là chú bỏ ý tưởng mở quán lẩu bán thịt ba rọi đi, việc đó sống tạm còn được chứ muốn làm tốt thì khó lắm, với IQ của chú thì đừng mong nên trò trống.”

Tam Béo bị đả kích vào lý tưởng cuộc đời, ngây ra như phỗng nhìn lão ta.

“Xí nghiệp lắm trang thiết bị... À, văn nghệ với công nghệ cao gì đó đều tính vào hết, chúng có sức sống hơn những cái đi trước nhiều, vậy nên lên đại học rất có lợi, tri thức và kỹ thuật quả thật có thể thay đổi vận mệnh,” Lão Hùng liếc Ngụy Khiêm, nhấn giọng, “Nhưng mùa xuân của xí nghiệp lắm trang thiết bị hiện giờ mới đến nửa đường, cả xã hội chưa kịp đến trình độ đó, không chừng mười năm sau, chúng ta sẽ tạo ra môi trường thích hợp cho công nghiệp kỹ thuật, nhưng bây giờ thì chưa, bây giờ mới manh mún thôi, trong mười năm tương lai, công nghiệp kiểu này sẽ chập chững lớn dần dưới cái bóng bị lũng đoạn, ở trong đây chú rất dễ thành trung sản, cũng có thể sẽ có tiến bộ, nhưng cần có thời gian.”

Ngụy Khiêm ngậm miệng, lắng nghe Lão Hùng nói.

Lão Hùng bưng ly trà lên uống một ngụm, chép miệng: “Chỉ có ngành nghề tập trung vốn mới là đỉnh cao đích thực sẽ không suy bại trong mười năm tương lai, hạng mục một hai người, mấy trăm triệu, mấy tỷ, chú đều có thể bắt được, đó là trình độ nào? Tiền mặt ùn ùn chảy qua tay chú, trong đầu chú căn bản không có ấn tượng với hai chữ ‘kiếm tiền’ keo kiệt này. Nhưng có một điều, đó là ngành nghề kiểu này có bậc cửa cao tự nhiên, nghĩa là đầu tiên chú phải có vốn đã, tích lũy vốn ban đầu là một quá trình rất khó và cần thiết, khó khăn hơn tất cả những gì về sau chú làm, chú bước lên con

thuyền của anh, chẳng khác nào đi tắt khâu tích lũy ban đầu, hiểu chưa? Chậc, ranh con không biết tốt xấu.”

Tam Béo dùng khuỷu tay huých Ngụy Khiêm: “Nhóc Khiêm, ý của anh ta là, mày theo anh ta vào sinh ra tử một phen, là vận may như trúng số vậy đó.”

Ngụy Khiêm nói: “Đúng thế, sao tôi không dùng chút vận may hiểm có này để mua vé số nhỉ?”

Lão Hùng liếc Ngụy Khiêm, nét mặt hơi sầm xuống: “Nhưng anh thừa nhận sai lầm, lần này anh đánh giá hơi sai, có nhầm lẫn trong việc phán đoán mạo hiểm, đặc biệt là có lỗi với Tiểu Lục, tiếc rằng nhà họ không còn ai nữa, nếu không anh còn có thể bù đắp.”

Nhắc tới Tiểu Lục, ba người đều im lặng một lúc, Tam Béo là người duy nhất không tham dự thờ dài nói: “Người anh em xấu số.”

Lão Hùng châm điếu thuốc, cắm ngược vào gạt tàn, để khói thuốc lá tự bay lên, như cắm một cây nhang vậy.

Tam Béo và Ngụy Khiêm liếc nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy hơi quen – lúc hai người tưởng nhớ Mặt Rỗ dưới gốc hòe, cũng từng cắm một điếu thuốc như thế.

Lão Hùng nói với Ngụy Khiêm: “Thật ra ban đầu anh không định dẫn chú theo đâu, chú mày...”

Ngụy Khiêm: “Tam quan không hợp với anh.”

Lão Hùng lờm một cái, Ngụy Khiêm từng vào sinh ra tử một phen với lão, bảo là giao tình sinh tử cũng không quá, rất nhiều lời không còn kiêng kị nữa, liền nói toạc ra: “Khi chú coi tiệm cho anh

lần đầu tiên, mọi thứ đầu vào đấy không gian lận, anh vốn cảm thấy chú là một nhân tài, sự thật chứng minh quả thực thế, to gan thông minh biết nắm bắt cơ hội – nhưng lần đó anh cho chú năm ngàn, chú nhận luôn được hả?”

Ngụy Khiêm: “Ồ, thì ra anh không thật lòng muốn cho hả?”

“Không phải...” Lão Hùng ghen hòng, “Anh không có ý đó, nhưng vượt mức nên được, ít nhất chú phải hơi từ chối chứ?”

Ngụy Khiêm: “Tôi chối thì anh sẽ không cho nữa?”

Lão Hùng: “Vẫn sẽ cho.”

Ngụy Khiêm trợn mắt: “Đồng chí Hùng Anh Tuấn anh bị khùng hả?”

Lão Hùng thở dài: “Chú phải biết rằng ở lứa tuổi chú, cơ hội, tầm mắt và kiến thức kinh nghiệm mới là quan trọng nhất, cứ dán mắt vào vài ba đồng như vậy làm gì? Tiền là nhất thời, có lâu dài được không? Anh nói tiền chính là nước, càng chặt bóp càng mất, chú tin chứ?”

Bần cùng vốn là điểm không thể chạm vào của Ngụy Khiêm, nhưng trong tài khoản của gã đã có sáu bảy vạn đồng, khi ấy cũng là một khoản không nhỏ, và như kỳ tích... thái độ với điểm không thể chạm bất giác cũng buông lỏng hơn, thậm chí có thể thảo luận như tự giễu.

Ngụy Khiêm cười nói: “Anh đừng có đứng đó chỉ tay năm ngón, lý luận suông ai mà chẳng nói được? Tôi không biết tiền là khổn nạn sao? Một tên con nhà giàu dát vàng đầy người như anh, đừng ra vẻ với dân nghèo bọn tôi. Nếu anh cũng phải nuôi cả gia đình, ăn bữa

hôm lo bữa mai, giặt gấu vá vai bất cứ lúc nào và nơi nào, thì anh cũng phải chi li từng xu như tôi thôi.”

Lão Hùng dùng hai tay véo mặt Ngụy Khiêm, kéo mí mắt gã xuống: “Chú thôi trọn mắt đi – hai ta rút cuộc là ai chỉ tay năm ngón? Ông anh chú là thế hệ trước cải cách mở cửa, chú về hỏi bà cụ nhà các chú xem, lúc nhỏ bọn anh có cái gì? Nhà bọn này nghèo muốn rớt mồng tơi, mười tuổi anh đã phải theo cha mạo hiểm ra biển, lúc ấy không biết đám ôn con các chú còn đang ở bụi tre nào!”

Lão nói là sự thật, Ngụy Khiêm và Tam Béo không lên tiếng.

“Tóc dài kiến thức ngắn, chú mày đúng là tóc dài kiến thức ngắn!” Lão Hùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Cái tổn thương người ta không phải bản cùng và thiếu thốn trên vật chất, mà là so sánh, so sánh đó hiểu không? Chú mày luôn nhìn người khác, trong lòng luôn lo lắng, nên mới không có sức mạnh.”

Tam Béo nhớ tới những việc vô liêm sỉ mà Ngụy Khiêm từng làm, lập tức vỗ tay khen: “Nhóc Khiêm, anh Hùng nói đúng ghê!”

Ngụy Khiêm xua tay: “Anh nói thừa quá, mấy ông thầy chùa bảy tám mươi trong núi thẳm rừng già còn nghĩ thông hơn anh, có giỏi thì đi mà ngồi thiền độ với mấy ông. Tôi thiếu kiến thức thì sao? Tôi lo lắng thì sao? Tôi là một thanh niên lăn lộn giữa bùn lầy, lấy đâu ra sức mạnh? Bán thân hả? Thật tình phiền nhất là mấy ông già nghiêm với người ngoài lại khoan dung với mình như anh.”

Tam Béo ngẫm thử, cảm thấy cũng có lý, vì thế lập tức trở giáo: “Anh Hùng, nhóc Khiêm nói đúng ghê!”

Ngụy Khiêm và Lão Hùng đồng thời liếc hắt một cái, khinh thường cái hạng cỏ đầu tường chuyên ngả theo gió này.

Tháng Chín, Ngụy Khiêm rút cuộc tạm rời hiệu thuốc của Lão Hùng để đến trường báo danh, qua đợt tập quân sự, da dẻ mất hơn một tháng mới nhả nắng tiếp tục đen nhẻm bằng tốc độ ánh sáng, lúc xách hành lý về nhà đụng trúng Tam Béo, Tam Béo chỉ vào gã cười không thấy tổ quốc đâu: “Ê chú em, diễn một vở Trát Mỹ án coi, với tạo hình này chắc khỏi cần hóa trang, chỉ dán thêm ông trắng là dư sức ‘đêm thâm âm, ngày thâm dương’ rồi!”(5)

Mà Ngụy Chi Viễn vào cấp hai, bắt đầu bộc lộ khía cạnh càng thêm khác người, năm đầu tiên lên lớp Bảy, năm thứ hai đã nhảy vào lớp Chín trọng điểm.

Như để nghiệm chứng lời Lão Hùng nói, cậu càng lớn càng “bạc”, Ngụy Khiêm rút cuộc để ý đến cậu một cách muộn màng, Ngụy Khiêm phát hiện khi cậu nhóc này không nói không cười, trong ánh mắt bình tĩnh như ẩn giấu hai con dao sắc lẹm, chỉ có lúc ở nhà là vẫn hiểu biết và quan tâm như trước kia.

Ngụy Chi Viễn lúc nhỏ chỉ biết giả ngu ngốc vờ đáng yêu, có điều khi đó vẫn còn nhận ra được, nhưng trước mắt Ngụy Khiêm không nắm được chính xác lắm.

Chỉ thỉnh thoảng ngồi vào bàn ăn, cả nhà vừa xem các tin tức lớn nhỏ trong ti vi vừa thuận miệng tán dóc, Ngụy Khiêm mới nghe được một chút quá khích lơ đãng để lộ từ trong dăm ba câu của Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn cũng không còn thích bám gã nữa – đương nhiên, đây vốn là con đường cần phải qua khi tụi con trai đến độ tuổi nhất

định, trước kia Ngụy Khiêm cảm thấy thẳng nhóc bám mình rất phiền, bây giờ lại đột nhiên có cảm giác mát mát.

Mà thật ra Ngụy Chi Viễn đối với gã, không chỉ là “không bám” thôi đâu.

Bữa nọ, Tiểu Bảo thoáng thấy tờ giấy nháp Ngụy Chi Viễn dùng là thông báo về đại hội ma-ra-tông mùa đông của trường, liền thuận miệng hỏi một câu.

Ngụy Chi Viễn lắc đầu: “Tao không muốn tham gia, không đăng ký.”

Ngoài miệng nói lịch sự nhưng thật ra trong bụng lại nghĩ, chỉ có bọn lừa mới chạy lòng vòng quanh một thứ, ngu chết được, cậu chả thèm tham gia.

May mà cậu nói nghe rất lịch sự, Tống Tiểu Bảo mới tiếp lời: “Em nhớ lúc mới lên cấp hai hình như anh hai cũng từng tham gia, còn được giải nhì đó... Ôi, là giải nhì hay giải ba nhỉ? Em cũng chả nhớ nữa.”

Ngụy Chi Viễn dừng viết.

Nửa tháng sau, Tiểu Bảo nhìn thấy giấy khen và phần thưởng “Hạng nhất đại hội ma-ra-tông mùa đông” trên bàn anh ba.

Đến tuổi này thì trí óc hơi chậm phát triển của Tống Tiểu Bảo cuối cùng đã đuổi kịp mức trung bình, cô bé không ngốc đến độ mở miệng hỏi Ngụy Chi Viễn chẳng phải lúc trước bảo không muốn tham gia à, chỉ nghĩ bụng: anh ba muốn so đấu với anh hai à?

Ngụy Khiêm bình yên trải qua cuộc sống đại học vừa học vừa làm, gã lựa chọn phớt lờ khuyên răn của Lão Hùng là “đừng để tiền làm mờ mắt”, tiếp nhận phần “vạn vật đều có thể buôn bán” – từ bán các điện thoại ở trường cho đến theo Lão Hùng đi buôn máy móc chữa bệnh, từ sáng tới tối không lúc nào nhàn rỗi.

Thời gian rồi người ta “đá bóng chơi bởi yêu đương”, Ngụy Khiêm dùng hết vào “bán đồ bán đồ bán thật nhiều đồ”.

Ngụy Chi Viễn dường như cũng thành một ngọn núi lửa ngủ đông, tâm tư vẫn hướng về Ngụy Khiêm, nhưng cũng ngoan ngoãn học hành tiến tới, không ai kích thích cậu thì cậu cũng chẳng làm chuyện gì quá giới hạn.

Đương nhiên, quá giới hạn hay không thì chỉ là Ngụy Khiêm không biết mà thôi.

Ngụy Khiêm mười ngày thì hết tám là ở bên ngoài với Lão Hùng hoặc là ở lại trường, lúc bận bịu quá thật chỉ muốn về nhà mỗi tuần một lần thôi.

Mà mỗi khi gã về nhà, giấc ngủ sẽ biến thành tra tấn với Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn lớn dần, chiều cao đuổi kịp thậm chí sắp vượt qua anh hai, cũng theo đó, sự xao động không nói nên lời càng khó mà lờ đi.

Bóng ma thời thiếu niên bị cậu nhốt tận sâu dưới đáy lòng càng tràn lan ra.

Ngụy Chi Viễn kháng cự theo bản năng, nhưng dần dần lại không ngăn cản được sự khao khát và nôn nóng khó nói thành lời.

May mà lúc này, cũng chính là năm thứ tư đại học của Ngụy Khiêm, tất cả giống như qua cơn bão cực đến ngày thái lai, khu ổ chuột như khối u ác tính trong thành phố rốt cuộc bị quy hoạch, họ phải dọn khỏi nơi đây.

—

Định Hải Thần Châm chính là cái cột trụ bị Tôn Ngộ Không cướp từ Đông Hải Long Vương và đổi tên thành gậy Như Ý, ở đây tác giả muốn nói Ngụy Khiêm là trụ cột chống đỡ cho cả gia đình.

Thiết Phiến công chúa vợ Ngưu Ma Vương hẳn ai cũng biết hen. Chuyện này Bà La Sát đánh ghen với Trư Bát Giới. Một ngư là cái mõ, tuy nhiên tên của Tam Béo thực chất là Đàm Vu, tức cái ống nhỏ. Vu với ngư đồng âm.

Thổ Hành Tôn là nhân vật trong Phong Thần diễn nghĩa, dáng người thấp bé. Trát Mỹ án còn có tên Việt là Xử án Trần Thế Mỹ. Ở đây Tam Béo đang trêu Ngụy Khiêm đen như Bao Công.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 36

Khu vực nội thành lâu đời là một nơi được biết mấy, tuy ngõ nhỏ quanh co vòng vèo nhưng vừa ra là đến ngay trung tâm thành phố, đi đâu cũng tiện.

Bởi vậy, những kẻ gian狡 đông đảo, các hộ bị cưỡng chế ba hồi xếp thành chữ “người”, ba hồi xếp thành chữ “nhất”, khiến bên giải tỏa muốn trầy da tróc vẩy, cuối cùng mới dẹp yên được.

Người dân trong ngõ đều được nhận một khoản bồi thường không nhỏ.

Gia đình Tam Béo và Ngụy Khiêm đều bàn bạc xong xuôi, được sự khuyến khích của Lão Hùng, họ chọn ba căn trên một con đường không tệ, vừa khéo là một tầng ba hộ – căn còn lại để cho mẹ Mặt Rỗ, bà là một người tàn tật, làm gì cũng bất tiện, phải có ai ở gần trông nom mới được.

Bên phía nhà mới được vợ Lão Hùng ôm đồm nhận hết toàn quyền, cha mẹ Tam Béo còn thường xuyên ghé qua chứ Tam Béo với Ngụy Khiêm căn bản chẳng thèm đến xem thử, làm như ông chủ vậy.

Vợ Lão Hùng là một người rất khó hiểu, tính cách cực kỳ nóng nảy, y như một quả pháo kếp chuẩn bị bay lên trời bất cứ lúc nào, đặc biệt là đối với Lão Hùng, hờ chút là nhéo tai bạo lực gia đình... Đương nhiên, Lão Hùng sợ vợ này cũng rất thích bị đòn – chị vợ hết

như Vương Hy Phượng trong “Hồng lâu mộng”, hễ gặp chút việc có thể chứng tỏ năng lực là đều vội vã chạy đến ôm rơm vào bụng.

Chị ta làm việc cũng dứt khoát chu đáo như chính con người mình vậy.

Bữa nọ Ngụy Khiêm tiện đường ghé qua xem thử, nhìn bán thành phẩm mà giật nảy mình, kẻ khách sạn năm sao hay chuồng heo đều ở được tất như gã không thể không thừa nhận, chị Hùng quả thật rất biết cách hưởng thụ.

Các dấu hiệu đều cho thấy chị Hùng chắc hẳn từng được giáo dục rất tốt, mà một người phụ nữ tính cách lẫn năng lực đều không nên ở nhà như vậy, chẳng biết vì sao lại chịu trông nhà cho Lão Hùng – nói thật, nhà Lão Hùng thực sự chẳng có gì đáng để tập trung vào, cha mẹ hai bên đều không cần họ nhọc lòng, việc nhà thuê người làm, mà đôi vợ chồng này cưới nhau mười năm cũng chưa có con, bà Hùng từ sáng đến tối ở nhà chẳng biết có thể làm gì, nhất định phải rảnh phát mệt.

Tam Béó từng tò mò rằng tại sao chị ta không đi làm cũng chẳng chịu sinh con, bị Ngụy Khiêm nạt cho, Ngụy Khiêm từ nhỏ đã không thích đi nghe ngóng chuyện nhà người ta.

Bên phía chị Hùng tất cả tiến triển thuận lợi, bọn Ngụy Khiêm lại không suôn sẻ cho lắm.

Hôm nay Tam Béó chạy sang nhà Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm hiếm khi về nhà từ sớm, hai người chủ yếu tính toán việc mẹ Mặt Rỗ.

Hai người mấy năm qua sống trong khổ cực, sau này đi theo Lão Hùng, quả thật cũng phải chạy ngược chạy xuôi mới tích góp được

chút đỉnh, nhưng từ đầu chí cuối đều làm tròn lời hứa với người đã khuất.

Mẹ Mặt Rỗ chưa từng thiếu thốn ăn mặc, luôn có người trông nom, ngày lễ ngày tết được Tam Béo và Ngụy Khiêm thay phiên đón về nhà mình.

Nhưng con nuôi thân hơn nữa thì cũng chẳng phải là con ruột.

Suốt sáu bảy năm, thằng Mặt Rỗ xấu xí của bà không về thăm nhà một lần, ngoài tiền gửi về thì thỉnh thoảng chỉ thêm được mấy lá thư. Chữ viết vụng về buồn cười, xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng chỉ nói dăm ba câu thôi, mỗi lần Ngụy Khiêm đọc cho bà nghe, bà đều chưa kịp cảm nhận thì đã hết rồi.

Nhưng cách ngụy tạo thư từ ngày càng không ổn, vài năm nay do sự thông dụng của di động và sự thuận tiện của việc truyền tin, lắm lúc mẹ Mặt Rỗ phải nghi hoặc, con trai mình đi làm ăn, lần nào cũng gửi cho mình nhiều tiền như vậy, vì sao không sắm lấy một cái điện thoại?

Mỗi lần bà cản nhắc việc này với bọn Ngụy Khiêm, đều khiến hai cậu trai kia toát mồ hôi.

May mà gần đây bà không nhắc đến nữa.

Trước mắt nhà cũ sắp dỡ, không hề bất ngờ khi mẹ Mặt Rỗ không muốn đi, dẫu hai người đã thay nhau thổi phồng về nhà mới thì bà vẫn không nỡ đi – mẹ Mặt Rỗ nói, bà sợ dọn đi rồi con trai quay về không tìm được nhà.

Ngụy Chi Viễn mở cửa bước vào thấy Tam Béo và Ngụy Khiêm đứng bên cửa sổ, mỗi người cầm một điều thuốc, dựa vào hai bên

cửa, nhìn về hướng gốc hòe già, thì nhau im lặng.

Bất ngờ nhìn thấy Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn hơi chần chừ khựng lại đó: “Anh Tam... anh hai, sao hai anh về rồi?”

Cậu cất tiếng phá tan sự im lặng, Tam Béo lúc này mới động đậy, ngoảnh lại ngẩng đầu nhìn cậu bé, đau đớn nói: “Thằng Khiêm nó đã cho nhóc ăn thứ gì mà thành cột nhà luôn rồi?”

Ngụy Khiêm rất phiền lòng, tiện tay dụi điều thuốc vào cửa sổ: “Cột nhà cũng tốt hơn chán cái loại cánh cửa như ông... Ôi, thôi, để tôi đi nói với dì ấy vậy.”

Nói xong gã rảo bước xuống lầu, mẹ Mặt Rỗ đang ngồi hóng mát dưới gốc hòe, khuôn mặt vẫn lì lợm, chẳng qua trung niên mà mắt đã hơi lòa, có vẻ già nua của người cao tuổi.

Nhìn thấy gã đến, mẹ Mặt Rỗ ngẩng đầu cười cười: “Khiêm.”

“Dì.” Ngụy Khiêm bước đến, kéo ống quần ngồi xổm ngay bên cạnh, đồng thời cân nhắc chọn từ ngữ, gã thật sự cạn từ rồi, hễ có thể nghĩ đến thì gã đều đã nói cả, còn nói nữa thì sẽ thành cái bánh xe quay tròn lặp đi lặp lại mất thôi.

Ngụy Khiêm thực sự rất mệt, ngày nào gã cũng bận tối mày tối mặt, chỉ bớt được thời gian ngó qua nhà mới một chút, lại còn phải bị đả kích tinh thần, suốt ngày cò cưa với mẹ Mặt Rỗ.

Nếu là người khác thì gã đã nổi nóng từ lâu rồi, nhưng mẹ Mặt Rỗ... Ngụy Khiêm âm ức ngồi xổm xuống, cười khổ, đành phải nhẫn nhịn.

Gã buồn bực hỏi bà: “Con không hiểu, cái nơi phải gió này thì có gì hay, nhà mới không tốt hơn sao?”

Mẹ Mặt Rỗ cúi xuống dịu dàng nhìn gã.

Ngụy Khiêm nói tiếp: “Con thấy dì nghĩ nhiều quá rồi, Mặt Rỗ lớn già đầu rồi chứ có phải trẻ lên ba đâu, dù lúc về thật sự không tìm được nhà, chẳng lẽ không biết hỏi thăm? Con...”

Mẹ Mặt Rỗ đột nhiên hỏi: “Dì đã làm phiền con và thằng Tam à?”

Đâu chỉ làm phiền, quả thực phiền muốn chết luôn! Ngụy Khiêm than thầm trong bụng, vì việc này mà gã đặc biệt chạy về gấp, trước bữa tối còn phải ăn vận đường hoàng đi theo làm lâu la cho Lão Hùng, ngay trong đêm ngồi xe lửa đến xem một hạng mục ở nơi khác.

Ngụy Khiêm ghen trong hòng, mặt đỏ bừng muốn trào lên, rồi cuộc vẫn gượng cười: “Không đâu... làm sao có thể chứ dì?”

Mẹ Mặt Rỗ nhìn gã một hồi, bỗng nhượng bộ một cách bất ngờ, bà nói: “Thế... thế hay là thôi đi vậy, dì thật sự không cố ý gây phiền phức cho các con, dì già rồi, ở đây hơn nửa đời, đột nhiên bảo chuyển nhà, dì chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nên nhất thời không nỡ.”

Ngụy Khiêm nhận ra bà có ý buông lỏng, quả thực mừng rỡ như điên, không ngờ sau năm lần bảy lượt cuối cùng đã làm cho trời đất cảm động, khiến mẹ Mặt Rỗ bớt bảo thủ, vội rèn sắt nhân khi còn nóng: “Dì, thế dì đồng ý dọn đi chứ?”

Mẹ Mặt Rỗ cúi đầu xuống tránh né tầm mắt gã, một lúc lâu mới gật nhẹ: “Vậy thì dọn đi.”

Ngụy Khiêm lập tức như đỡ được gánh nặng, vội đứng dậy: “Được! Vậy là xong hết vấn đề, ngày mai con bảo ông Tam dẫn dì đi ký hợp đồng nhận tiền bồi thường nhé? Ôi dì ơi, rốt cuộc dì cũng gặt đầu, nếu không chắc con phải quỳ lạy dì luôn quá.”

Mẹ Mặt Rỗ nói: “Sắp đi rồi, dì muốn xem lại cả khu, con đẩy dì đi một vòng được không?”

Bà chỉ có một cánh tay là còn sức, ngồi xe lăn đẩy mình ra sân còn tạm được, nhưng đường dài thì không thể.

Ngụy Khiêm không ý kiến gì quỳ luôn một gối xuống: “Đẩy cái gì chứ, để con cõng dì!”

Gã cõng mẹ Mặt Rỗ thông thả đi qua mỗi một ngõ hẻm nhộp nháp, vẫn rộn ràng nhộn nháo như xưa, trẻ con vẫn chạy nhảy khắp nơi, chỉ là lũ trẻ thế hệ trước đã lớn và thay bằng một đám khác, vẫn là xe đạp đậu lung tung, chòi hóng mát phi pháp đâu đâu cũng thấy, tiệm tạp hóa người dân sửa từ ban công; vẫn là gốc hòe già “quỷ treo cổ” cứ đến mùa hè là không ngừng mất đi sắc xanh non.

Ngụy Khiêm vừa đi vừa kể chuyện làm mẹ Mặt Rỗ bật cười, ví dụ như năm đó gã và Mặt Rỗ chung tay trị Tam Béo ở giao lộ nào, sau đó cả ba lại xóa hết thù oán như thế nào, ví dụ như quán quẩy cũ của nhà họ vốn ở nơi đâu... Đột nhiên, một giọt nước lạnh ngắt rơi xuống cổ, khiến Ngụy Khiêm phải ngậm miệng.

Rồi một chuỗi nước mắt liên tiếp rơi xuống cổ và mặt Ngụy Khiêm, sau lưng có tiếng nức nở khàn khàn đầy kìm nén.

Ngụy Khiêm dừng bước, khoảnh khắc ấy gã chỉ muốn tát mình một cái.

Lời nói dối trăm ngàn lỗ hổng mà hai người mất sáu bảy năm bịa ra, sau vô số lần nguy ngập rốt cuộc vẫn bị bại lộ.

Gã nên ý thức được ngay từ lần đầu tiên nghe mẹ Mặt Rỗ nói như vậy.

Người sống làm sao mà không tìm được nhà?

Ngụy Chi Viễn vẫn ở bên cửa sổ quan sát.

Cậu nhìn thấy khuôn mặt chẳng chít sọ của mẹ Mặt Rỗ, vừa khóc là những vết sọ đỏ bừng lên càng thêm đáng sợ. Lúc anh hai vắng nhà Ngụy Chi Viễn vẫn hay đưa cơm cho bà, mỗi lần sang bà đều rất ân cần dúi một nắm kẹo hoặc quà vặt vào túi cậu – dù cậu không còn nhỏ nữa.

Mỗi lần Ngụy Chi Viễn đều cảm nhận được sự đờ đẫn cam chịu, và sự lấy lòng gần như thấp kém từ bà, giống như dù giữ cậu lại thêm năm phút, nói thêm vài câu cũng được.

Bà luôn cô quạnh và ảm đạm, Ngụy Chi Viễn chưa bao giờ thấy mẹ Mặt Rỗ khóc lóc như thế.

Mà nước mắt của bà rơi lên mặt Ngụy Khiêm, giống như gã cũng khóc vậy.

Nhưng Ngụy Chi Viễn biết anh hai sẽ không khóc. Từ ánh mắt sâu thẳm và hàm răng cắn chặt của anh hai, cậu nhìn thấy sự kiềm chế như dao cứa vào tim.

Không biết vì sao, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng ấy, dòng máu nóng trong tim Ngụy Chi Viễn bỗng chảy ngược, sự ấm áp xuôi qua cả lòng ngực, khiến tim cậu trở nên mềm yếu.

Ba năm rồi, mỗi khi tới gần anh hai, Ngụ Chi Viễn đều thấy cảm giác dính dấp khắp người không xua đi được khiến cậu ghê tởm và nôn nóng, trong tình cảnh chỉ giây lát này, cảm giác dính dấp ấy lại tiêu tan như phép lạ. Cậu nhìn Ngụ Khiêm thả mẹ Mặt Rỗ khóc không thành tiếng về lại xe lăn, đẩy vào sân nhà Mặt Rỗ, cho đến khi không trông thấy nữa mới thôi.

Trong chớp mắt, Ngụ Chi Viễn bỗng cảm thấy mát mát – cậu luôn muốn bắt chước, muốn vượt qua anh hai, hòng giảm bớt sự căng thẳng khi lại gần anh, cậu cũng luôn không mong anh hai về nhà, bởi nếu anh cứ ở trước mắt thì sẽ khuấy tung sự bình tĩnh hiếm có – mà lúc này, trong lòng Ngụ Chi Viễn chợt sinh ra cảm xúc gần như “mong nhớ”, dù Ngụ Khiêm mới còn trong tầm mắt, cậu nôn nóng muốn được bình tĩnh nói mấy câu với anh hai, muốn để mình gần anh hai hơn, nghe xem anh nghĩ thế nào.

Nghiệp hỏa(1) vẫn cháy rực trong lòng ngực cậu dường như đột nhiên tách rời, dần yếu bớt, thành một ngọn lửa ấm áp dễ chịu, lan tràn ra một thứ tình cảm tăm tối biến hóa khó lường.

Ngụ Khiêm nhanh chóng quay về, nằm vật xuống giường mà thở dài thườn thượt.

Một lát sau bên cạnh động nhẹ, Ngụ Chi Viễn ngồi xuống cạnh gã.

Ngụ Chi Viễn tiện tay lấy dao và táo trên bàn, gọt vỏ cẩn thận đưa cho Ngụ Khiêm: “Anh, vì sao anh tốt với dì bán quẩy như vậy, dì ấy đâu phải mẹ ruột của anh?”

Ngụ Khiêm nhận lấy, nhếch môi: “Đâu ra lắm cái vì sao như vậy, không vì sao hết.”

Ngụy Chi Viễn: “Sao lại không vì sao?”

Ngụy Khiêm thoáng dừng: “Anh Mặt Rỗ... Mà còn nhớ anh Mặt Rỗ chứ?”

Ngụy Chi Viễn gật đầu.

Quả táo không to, Ngụy Khiêm cắn một miếng hết non nửa quả, má phồng lên, có điều đang mọc răng khôn nên nhai rất khó, một lúc lâu mới nuốt được, sau đó gã nói với Ngụy Chi Viễn: “Nếu lúc đó là tao chết, anh Mặt Rỗ của mày dù phải đập nồi bán sắt vụn cũng sẽ nuôi nấng mày và Tiểu Bảo.”

Ngụy Chi Viễn gác một chân lên giường, im lặng cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt Ngụy Khiêm, cảm nhận được một chút khác thường từ đây, cậu chỉ muốn đưa tay sờ thử.

Cậu thiếu niên thầm nghĩ, vì sao tốt với em như vậy? Em cũng chẳng phải là em ruột của anh.

Nhưng cậu không hỏi, câu này chạy một vòng trong lòng rồi cuối cùng tiêu tan vào xương cốt.

Hình như đột nhiên nhớ đến điều gì, Ngụy Khiêm nghiêng người ngồi dậy, ngậm quả táo đưa tay với cặp, vẫy Ngụy Chi Viễn lại: “Qua đây.”

Nói xong gã lại nhìn quanh nhà một vòng: “Tiểu Bảo không có nhà hả?”

Ngụy Chi Viễn: “Nó đến đội múa tập luyện rồi ạ.”

“Đội múa là cái khỉ gì... Nó không thể tập trung vào việc nghiêm túc à!” Ngụy Khiêm nhú mày, hiển nhiên rất không hài lòng khi nghe về đội múa này, nhưng lại nhanh chóng ném phăng đi, đưa cặp cho Ngụy Chi Viễn, “Mở ra xem đi.”

Đó là cặp đựng máy tính, Ngụy Chi Viễn đã nhận ra từ sớm, cậu chần chừ nhìn Ngụy Khiêm một cái, cẩn thận mở ra, thấy bên trong là một cái laptop mới toanh.

Ngụy Khiêm bắt chân chữ ngũ ngồi trên ghế mắng: “Không phải mày cần tham gia cuộc thi máy tính kia à? Hôm qua giáo viên của tụi bay gọi cho tao, nói mày cứ chạy đến phòng máy của trường thì bất tiện lắm – sao không nói với tao một tiếng? Về sau thiếu cái gì thì cứ nói thẳng với tao, tao kiếm tiền để làm gì đây?”

Ngụy Chi Viễn cười cười, cậu ngượng ngùng cúi đầu như một đứa trẻ thật sự, trân trọng lướt đầu ngón tay qua chiếc laptop sáng bóng.

Ngụy Khiêm cúi đầu xem đồng hồ: “Ôi thôi chết, tao phải đi rồi, đừng cho Tiểu Bảo chơi, tốt nhất là đừng cho nó thấy luôn, kẻo con nhỏ ham chơi mất cả ý chí, nghe chưa hả?”

Ngụy Chi Viễn: “Cảm ơn anh.”

Hôm ấy Ngụy Chi Viễn nhìn Ngụy Khiêm lấy hành lý, còn không quên tiện tay cầm một quyển sách, sải bước ra giao lộ, vẫy taxi mà đi.

Cậu thiếu niên đứng đó nhớ lại tâm tình của mình ban nãy, dường như muốn làm rõ nguyên do, nhưng rồi nhanh chóng bỏ đi.

Nếu không phải đến một cách lạ lùng thì sao có thể tính là tìm đập thành thích được?

Đến cuối năm dương lịch, Ngụy Khiêm đang bị luận văn tốt nghiệp và một hạng mục chưa quyết chỗ Lão Hùng đồng thời tra tấn thì họ dọn vào nhà mới, Ngụy Chi Viễn rút cuộc cũng có phòng riêng.

Khi lần đầu tiên đẩy cửa bước vào, quả thật bà Tống y như già Lưu vào Đại Quan viên(2) vậy, cả đời chưa từng được ở trong căn nhà đẹp đến thế, thành ra bà rụt rè không biết để tay chân vào đâu.

Bà Tống y hết phân liệt, lúc thì hỏi như mộng du: “Đây là nhà chúng ta sao? Chúng ta sau này sẽ ở đây sao?”

Khi thì quắc mắt mắng Ngụy Khiêm: “Tao thấy thằng nhãi đó chỉ giỏi đốt tiền thôi! Mới ăn no được vài ngày mà đã vĩnh đuôi lên trời! Xài hết bao nhiêu tiền hả thằng ôn dịch phá của, sao nó không mua hần vương phủ mà ở đi? Mới kiếm được vài đồng, chặc chặc, trần thế này không chứa nổi nó nữa rồi!”

Lúc này ba anh em đều ăn ý lờ đi tiếng chửi đồng vui mừng của bà lão.

Một mặt ăn mừng vì chuyển đến nhà đẹp, một mặt để cảm ơn chị Hùng đã giúp sức, hai nhà Tam Béo và Ngụy Khiêm hợp lại mời vợ chồng Lão Hùng một bữa, đến giữa buổi mới biết hôm ấy vừa khéo là sinh nhật chị Hùng.

Vì thế tối đó Tam Béo và Ngụy Khiêm lại cùng chị Hùng đi ăn sinh nhật, chị Hùng gọi thêm một nhóm thanh niên, cả đoàn đến một club gần đó thuê phòng.

Chị Hùng gọi tới phần lớn là các cô gái trẻ, chẳng những trẻ trung bình thường, khí chất còn rất khác biệt, không cần biết là ngũ quan xinh đẹp hay ngoại hình khá tầm thường, đều có khí chất nghệ thuật khó nói thành lời, đặc biệt vui tai vui mắt, cha nội Tam Béo ục ịch này cứ dòm lom lom không biết mắt mặt.

Lão Hùng bị vợ quản chặt, cả đoàn người đẹp trước mắt nhưng chẳng dám ngẩng lên, chỉ cúi gằm đầu ngồi thẩn trong một góc.

Tam Béo: “Wow, chị dâu từ đâu quen biết lắm người đẹp như vậy?”

Lão Hùng nói nhỏ: “Chị chú trước kia làm ở đoàn văn công, mấy cô bé này chị chú đều từng dẫn dắt đấy.”

“Trước kia”? Lão Hùng không nói vì sao hiện giờ thôi làm, Ngụy Khiêm cũng chẳng thăm dò, gã không cảm được chú ý đến một cô bé trong đó.

Cô gái... cô gái đó xinh đẹp đến chói lóa, mà vẻ đẹp ấy không phải là sự đáng yêu của các cô bé, cũng không phải sự thuần khiết và thông minh của học sinh, mà là vẻ đẹp thuần túy không lẫn tạp chất của nữ giới.

Có cô bé khiến người ta liên tưởng đến cô em hàng xóm, có cô bé khiến người ta liên tưởng đến một loại động vật nhỏ, có cô lại khiến người ta liên tưởng đến phong cách vẽ nào đó, nhưng cô này không gợi liên tưởng đến bất cứ thứ gì, lúc cô đứng ở đó, sẽ chỉ cho người khác cảm nhận được chính xác rằng đó là một người đàn bà.

Chị Hùng rất tinh mắt, nhìn lướt qua là phát hiện ngay, lén dùng khuỷu tay huých Lão Hùng: “Ê, ông nhìn kia.”

Lão Hùng cho là thử thách của tổ chức đến rồi, vội vàng hoảng sợ tỏ rõ lập trường: “Tôi không nhìn.”

Chị Hùng véo lão: “Tôi bảo ông nhìn Tiểu Ngụy, ông có phát hiện không, từ lúc Đình Đình vào, ánh mắt Tiểu Ngụy thậm chí chưa lướt qua người khác – tôi hỏi này, cậu nhóc chưa có đối tượng chứ?”

Khiến Lão Hùng phải thở ngắn than dài: “Sao bà cô của tôi lại mê làm bà mai rồi?”

“Tích đức, tích đức đó ông hiểu không?” Nói rồi chị Hùng cao giọng gọi cô bé kia, “Đình Đình, qua đây chị giới thiệu cho một người!”

Đình Đình đáp một tiếng, đứng dậy đi khỏi nhóm con gái.

Tam Béo lúc này mới định thần thoát khỏi các người đẹp muốn hoa cả mắt, vừa nhìn thấy Đình Đình, thoát đầu hấn hơi sửng sốt, sau đó tròn tròn mắt, lập tức cất tiếng ngăn cản: “Chị dâu, đừng...”

Nhưng chị Hùng đã nhanh nhẹn kéo Ngụy Khiêm tới: “Cô bé này ngày trước làm chung với chị, tên Đình Đình, còn đây là Tiểu Ngụy, Ngụy Khiêm, do anh rể em dẫn đến, Đình Đình à chị bảo này, cậu này lợi hại lắm đấy, tuổi trẻ tài cao, còn học đại học nổi tiếng, trông cũng đẹp trai chứ? Máy đũa thanh niên nên làm quen nhiều hơn...”

Ngụy Khiêm rút phất tay lại, chị Hùng ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, lại thấy mặt mũi gã trắng bệch.

Đình Đình thân thiện chào hỏi: “Chào anh!”

Nét mặt Ngụy Khiêm y như gặp ma, gã định thần lại, miễn cưỡng giữ vững phong độ, mỉm cười với Đình Đình, sau đó mau chóng xin

lỗi: “Chị dâu à, hôm nay em uống hơi nhiều, dạ dày hơi khó chịu, phải đi ra ngoài cho tỉnh rượu.”

Nói xong gã lao đi như chạy trốn.

Tam Béo kêu “ôi” một tiếng, lập tức đuổi theo.

Ngụy Khiêm lao thẳng vào toilet, khóa cửa phòng rồi vịn bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

Tam Béo ở bên ngoài vội gõ cửa: “Nhóc Khiêm? Nhóc Khiêm không sao chứ?”

Ngụy Khiêm không trả lời, gã đã nôn hết những gì có thể nôn, cuối cùng mệt lử, bấy giờ mới dựa tường từ từ ngồi xuống đất.

Tam Béo nghe thấy giọng nói vừa nhỏ vừa yếu ớt của gã truyền ra: “Không sao đâu ông Tam, ông để tôi nghỉ ngơi một chút.”

Tam Béo bỏ tay xuống, không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ ở bên ngoài.

Ngụy Khiêm chống khuỷu tay trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn chằm chằm ngọn đèn màu trắng chói mắt trên nóc nhà, cảm thấy trống rỗng mà khó chịu.

Gã không biết Đình Đình, cũng chưa bao giờ gặp cô gái này ở bất cứ nơi nào, mà trong chớp mắt cô ta vào, Ngụy Khiêm liền có cảm giác như bị đánh trúng.

Gã chưa kịp nhận ra cảm giác như từng quen biết đó đến từ đâu, chỉ bị thu hút theo bản năng – từ thuở lọt lòng, từ sinh lý đến tâm lý,

Ngụy Khiêm còn chưa bao giờ có hứng thú như vậy với một người khác giới.

Khoảnh khắc ấy Ngụy Khiêm bỗng phát hiện, thì ra mình chỉ bị một hình mẫu thu hút, gã chưa kịp nghĩ ra cô này thuộc về kiểu người nào thì chị Hùng đã tự ý gọi cô ta đến trước mặt.

Mà khi cô gái đó đến, mùi hoa thoang thoảng xộc tới, cô ta mỉm cười, quả thật Ngụy Khiêm khó lòng hình dung nổi cảm giác của mình.

Gã trực diện hiểu được cảm giác như từng quen biết ấy đến từ đâu.

Khí chất phụ nữ thuần túy, không bị bất cứ hành vi cử chỉ nào thậm chí diện mạo đẹp xấu ảnh hưởng, lại hết như người mẹ mất từ mười năm trước của gã.

Hoóc-môn sôi trào trong cơ thể trẻ trung còn chưa kịp nguội lại, tim Ngụy Khiêm đã bị kéo vào một vực sâu lạnh buốt, gã hoàn toàn chẳng muốn nhớ lại mình đã ứng đối thiếu hoàn mỹ như thế nào, và nhịn mãi đến nhà vệ sinh mới nôn như thế nào.

Gã đã chạm đến cơn ác mộng không xua đi được trong kiếp phù sinh, chẳng biết phải làm sao đối mặt.

Hôm ấy Ngụy Khiêm không nhớ mình quay về bằng cách nào, gã không say, chỉ mệt mỏi, mệt đến mức vừa mở cửa vào nhà, chưa kịp về phòng đã ngồi phịch xuống sofa, chẳng muốn nghĩ suy gì hết, chỉ muốn nằm vật xuống ngủ luôn.

Giây lát, cửa phòng ngủ đằng sau mở “két” một tiếng, Ngụy Chi Viễn bước ra.

“Anh?” Cậu quỳ bên cạnh sofa, đẩy khẽ Ngụy Khiêm một cái.

—

Nghiệp hỏa: đại khái là ác nghiệp hại thân được ví như hỏa, ở đây cũng có thể tạm hiểu là lửa giận.

Già Lưu là nhân vật trong Hồng Lâu mộng, câu này cũng na ná như nhà quê lên tỉnh.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 37

Ngụy Khiêm không mở mắt, chỉ đáp một tiếng cực nhỏ.

Chị Hùng đặt một cái đèn học mới lạ trên sofa, Ngụy Chi Viễn ấn công tắc, ngọn đèn ấm áp thoáng chốc chiếu rọi, bao phủ cả sofa.

Nó không chói mắt, cũng chẳng tù mù, tựa ánh mặt trời một buổi chiều đông, vừa khéo tạo ra sự thoải mái “thêm một phần làm bộ, bớt một phần chưa đầy”.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Chi Viễn bật bóng đèn này, sờ soạng một chút mới tìm được công tắc, rồi sau đó cậu thoáng sửng sốt – ngọn đèn kỳ diệu khảm một lớp viền vàng nhàn nhạt trên người Ngụy Khiêm, ngay cả chiếc khăn quàng cổ gã chưa kịp tháo dường như cũng hóa thành một vốc tuyết, che mất nửa khuôn cằm.

Ngụy Khiêm nghiêng mặt, đưa tay che mắt tránh ánh đèn, cái bóng dưới cánh tay ấy liền vào với hai hàng chân mày thanh dài, muống vào tận tóc mai đen nhánh như lông quạ.

Hoa vận ẩn tàng, tháng năm phủ kín.

Tim Ngụy Chi Viễn bỗng đập mạnh, bao lâu nay khát vọng và lý trí trở thành hai nguồn sức mạnh chiếm cứ trong lòng không xua được, cái sau có vạn ngàn lý lẽ, cái trước thì độc mỗi một điều – muống, thích, cắt bỏ mà đứt ruột.

Mà lúc này, Ngụy Chi Viễn cảm thấy ngàn vạn lý lẽ trong lòng đều đang sụp đổ, chỉ còn trơ trọi một ngọn hải đăng như trụ cột chiếu vào một người.

Cổ cậu thiếu niên không tự chủ nổi động nhẹ, một lúc lâu mới dần được nổi lòng, đẩy Ngụy Khiêm nói nhỏ: “Vào phòng ngủ đi anh, ở đây lạnh lắm.”

Ngụy Khiêm đè tay cậu nhóc, uể oải lắc đầu.

Ngụy Chi Viễn nhìn sắc mặt gã: “Anh uống quá chén à? Em rót cho anh ly nước được không?”

Ngụy Khiêm lại lắc đầu, chân mày dần nhíu sát, lát sau gã mới hít sâu một hơi, hé mắt nhìn Ngụy Chi Viễn, phát tay nói: “Mày cứ ngủ đi, mặc kệ tao.”

Ngụy Chi Viễn nhìn gã chằm chằm: “Anh sao vậy?”

Ngụy Khiêm im lặng một lúc lâu, gã cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, chẳng muốn nói gì, đặc biệt là không muốn ứng phó con nít.

Song có lẽ lòng quá khó chịu, hoặc đã chénh choáng, Ngụy Khiêm đột nhiên dờn tầm nhìn, Ngụy Chi Viễn lại sửng sốt phát hiện sự yếu ớt thoáng qua mặt gã.

Ngụy Khiêm nói khàn khàn: “Tao hơi khó chịu.”

Vừa nói xong liền hối hận, Ngụy Khiêm cảm thấy cửa cống trong lòng bị gã nhất thời lỡ tay làm hé ra, gã vội vàng gắng sức chặn lại, chỉ sợ mở rộng hơn.

Gã ngậm miệng nhắm mắt, không nói gì nữa, vờ như chỉ say rượu và muốn ngủ một giấc.

Ngụy Chi Viễn đợi một lúc, tiếc nuối vì chẳng nhận được bất cứ giải bày gì, thế là im lặng vào phòng ngủ của Ngụy Khiêm ôm chăn ra đắp cho gã, quay đi rót một cốc nước ấm, rồi lại vào bếp lấy một bát cơm lúc tối còn thừa ngâm vào nước nóng, cắt ít rau và giảm bông, đánh trứng cho vào, cùng đun một lúc đến khi cơm mềm rục khó phân biệt với nước cháo màu trắng ngà, Ngụy Chi Viễn mới dùng muối khuấy đều, nêm chút muối rồi tắt lửa.

Ngụy Chi Viễn biết làm rất nhiều món ăn khuya đơn giản, lúc trở mã cậu thường xuyên tỉnh giấc nửa đêm vì cơn đói, tự mò dậy tìm thức ăn hoài quen rồi.

“Khó chịu thì nhân khi còn nóng húp vài hớp đi anh, húp xong là ổn thôi.” Ngụy Chi Viễn nhét thìa vào tay gã, bản thân thì ngồi dưới đèn cầm một quyển sách im lặng bầu bạn.

Hơi nóng của cháo phủ vào mặt, mang theo một mùi thơm đặc trưng.

Ngụy Khiêm ngậy ra giây lát rồi lục đục ngồi dậy húp cháo. Đầu ngón tay lạnh ngắt bị cái bát gốm nóng hổi làm cho ửng đỏ, tảng đá đè trong dạ dày tan ra như phép lạ.

Một chữ “nhà”, dường như đều hòa tan trong một bát cháo hầm bằng cái nồi nhỏ kia.

Giống như có thể chữa hết bách bệnh, húp xong là khỏi luôn.

Ngụy Chi Viễn bầu bạn bên cạnh cho đến khi Ngụy Khiêm tự mình đứng dậy về phòng ngủ, mới dọn dẹp bát đĩa tắt đèn quay về

phòng.

Dưới gầm giường cậu có một cái thùng giấy, tuy vừa dọn về nhà mới chưa bao lâu nhưng đã tích góp được không ít thứ.

Trên cùng là tấm ảnh cũ ố vàng của Ngụy Khiêm, đè bên dưới là một xấp tạp chí sex phần lớn đều chưa mở ra.

... Lạ thường là bên trong không hề có nữ giới.

Ban đầu do tò mò Ngụy Chi Viễn có lật xem vài quyển, rồi nhanh chóng mất hứng thú với phản ứng sinh lý rập khuôn như phản xạ có điều kiện. Song lúc trước khi Ngụy Chi Viễn bị mâu thuẫn giữa hai loại cảm xúc, từ đầu đến cuối cậu vẫn bảo quản mấy thứ như bom này dưới gầm giường một cách thiếu lý trí, dù luôn giấu nhưng trong lòng vẫn thấp thoáng có nguyện vọng điên cuồng, hi vọng bị anh hai phát hiện.

Tiếc rằng Ngụy Khiêm quá yên tâm về cậu, chưa từng lục đồ đạc, cho nên mãi không phát hiện.

Hiện giờ mâu thuẫn trong lòng Ngụy Chi Viễn đã được giải quyết, cậu đã quyết tâm, cho nên quyết định phải xử lý sạch mấy thứ này, và bắt đầu sự thận trọng sở trường.

Ngụy Chi Viễn rút tấm ảnh của anh hai ra nhét vào ví, hôm sau lại để số tạp chí đó lẫn trong số sách khác, mang ra ngoài xử lý.

Tiếc thay lần này dường như vận may đã bỏ rơi cậu.

Giường cậu hơi thấp, phải lật thùng lại mới lôi ra được, sáng sớm lúc đi Tiểu Bảo cứ hồi mãi, Ngụy Chi Viễn đáp một tiếng, một quyển

tạp chí liền thừa cơ lăn vào trong cùng gầm giường mà không nghe thấy.

Để tránh bị sót, Ngụ Chi Viễn còn cố ý dùng móc áo quét gầm giường một vòng, hông bảo đảm không sơ hở, nhưng lúc quét đến trong cùng, móc áo lại quắc trúng chân giường, gỡ mãi mới được.

Quyển tạp chí bị rơi im lặng nằm dưới chân giường thành một “bóng tối dưới đèn”, cậu không quét ra được.

Tuyết đỗ, kỳ nghỉ đông nhanh chóng đến.

Ngụ Chi Viễn lại bắt đầu tập huấn – Tống Tiểu Bảo cảm thấy anh ba tạo nghiệp chương dữ quá, từ sau lần đầu tiên Ngụ Chi Viễn nhảy lớp không học chung với cô bé, Tiểu Bảo đã có cảm giác rằng thật ra anh ba nhảy tới thế giới khác, từ đây sống những ngày nước sôi lửa bỏng, chưa từng xem ti vi một buổi tối, không có một kỳ nghỉ đông và nghỉ hè trọn vẹn, suốt ngày đi sớm về khuya.

Về nhà trừ giúp bà nội và anh hai vài việc thì phần lớn thời gian chỉ ru rú trong phòng làm bài tập.

Bà Tống không còn đi nhặt ve chai nữa, nhưng mỗi tháng vẫn đem giấy nháp và vở bài tập Ngụ Chi Viễn đã dùng buộc lại mang bán, mua được một tô ốc xào.

Trong tình hình này, bị so với Ngụ Chi Viễn, thiếu nữ bình thường Tống Tiểu Bảo đã trở thành một kẻ chậm tiến dốt nát.

Dẫu vậy, Tiểu Bảo cũng không có ý kiến gì với ông anh nhỏ, nguyên nhân chủ yếu là Ngụ Khiêm toàn cắt tiền tiêu vặt của cô nhưng không cắt của Ngụ Chi Viễn, thế nên Ngụ Chi Viễn thành đối tượng ăn ké chủ yếu, sắp thành cha mẹ luôn rồi.

Hai mươi bốn tháng Chạp, sắp đến Tết rồi mà Ngụy Khiêm lại cãi nhau với Lão Hùng ngay trong văn phòng.

Vẫn là về hạng mục ở nơi khác do bạn Lão Hùng giới thiệu lúc trước, chính quyền địa phương làm một khu thương mại, bây giờ đã dần nên trò trống, thuyền lên theo nước, mấy mảnh đất xung quanh thành thịt mỡ, thu hút một số ánh mắt dòm lom lom.

Lão Hùng tự mình biết mình, không định chen chân vào, chỉ dẫn Ngụy Khiêm đi để mở mang kiến thức.

Kết quả là việc mở mang kiến thức này đã gây ra vấn đề.

Ngụy Khiêm y như mắc bệnh tương tự với mảnh đất ấy, một dạo mở miệng không rời hạng mục đó, suýt thì tàu hỏa nhập ma quên cả ăn uống, mà trước mắt đã rét đậm, phương Bắc vào mùa đông không cách nào động thổ khởi công, bởi vậy lúc này là thời gian tốt nhất để mua đất và chạy các loại thủ tục giai đoạn trước, nếu hiệu suất cao thì đầu xuân năm sau tuyết tan là có thể lập tức làm được.

Vì việc này, Ngụy Khiêm giằng co với Lão Hùng hơn nửa tháng trong văn phòng của lão.

Tam Béo đang chơi xếp hình, Lão Hùng thì học đòi văn vẻ bỏ bớt tro trong lư hương, Ngụy Khiêm ngồi đối diện lão, nhìn dáng vẻ thông dong ấy mà chỉ hận không thể thổi hết tro vào mũi lão.

“Ông cho tôi ba ngàn vạn, tôi cam đoan làm được cho ông.”

Lão Hùng vội đưa tay chắn gió, cẩn thận che chở mớ nhang, mặt như đưa đám nói với Ngụy Khiêm: “Khoan nói đến việc chú làm được hay không, ôi, chú em thấy ông anh này giống có ba ngàn vạn lắm hả?”

Ngụy Khiêm: “Đó không là vấn đề, không phải ông nói...”

Lão Hùng xua tay bảo gã im miệng, cẩn thận tìm một cây diêm đốt nhang, che nắp trên lư hương hít một hơi dài, đoạn khụt khịt mũi, lắc lư đầu chớp mắt vài cái, dường như muốn hắt xì ngay lập tức – cha này đã coi lư hương thành lọ thuốc hít.

Sau đó trâu nhai mẩu đơn thẳng thắn đánh giá cái lư hương phong nhã: “Thơm!”

Ngụy Khiêm trợn mắt.

Lão Hùng lúc này mới bập môi bảo: “Cậu bé à, để công danh lợi lộc làm mờ mắt là mất luôn phương hướng mà.”

Ngụy Khiêm bắt chân chữ ngũ dựa phịch lên ghế, khoanh tay trước ngực, gân xanh giật giật mà nhin Lão Hùng.

“Anh bảo từ lâu rồi mà, chú chỉ vì cái trước mắt thôi, đi vài chuyến rồi tưởng mình đã có kiến thức chắc?” Lão Hùng nói trầm bổng như đọc thơ, “Mấy cái phân tích tính khả thi chú viết anh xem rồi, ôi, nhằm nhí cả thôi. Một miếng thịt mỡ to đừng để ở đó, chỉ cần không ngu thì ai cũng muốn cắn một miếng, còn phân tích cái đếch gì. Nhưng chú không nghĩ lại xem, miếng thịt đó dựa vào đâu mà để cho chú xơi? Răng chú khảm ngọc chắc?”

Tam Béo rùng mình.

Lão Hùng liếc hần: “Chú mày làm gì đó?”

Tam Béo nói: “Anh có thể đổi giọng không hả anh Hùng? Anh nói làm tôi cảm thấy như có mấy trăm con sên lúc nhúc bò trên người vậy, nổi hết da gà.”

Lão Hùng: “...”

Tam Béo lại nói nhỏ với Ngụy Khiêm: “Ê cưng, ba ngàn vạn chứ không phải ba ngàn đồng đâu nha, chú đừng học theo sư tử há miệng đòi ngoạm được không, làm anh sợ muốn chết.”

Lão Hùng tiếp tục rầm rì: “Chú Khiêm, với sự thông minh của chú, nếu khôn khéo ổn thỏa bằng một nửa chú Tam thì tương lai nhất định thành tài.”

Tam Béo vỗ đùi: “Chuẩn ghê!”

Lát sau, Tam Béo lại nhận ra sự bất thường trong câu này: “Chờ đã, câu ban nãy hình như không phải khen tôi nhỉ? Là sỉ nhục tôi không thông minh hả?”

“Chú là đại trí giả ngu.” Lão Hùng động viên hấn một câu rồi tiếp tục nói với Ngụy Khiêm, “Bao nhiêu người đều nhìn chằm chằm mảnh đất đó – được, cho dù anh Hùng của chú làm chó cạy thế chủ, nhờ ông già kiếm được ba ngàn vạn, nhưng chỉ ba ngàn vạn mà chú đã muốn thành công hạng mục này? Đừng có nằm mơ nữa, chú mà có tin là ngay cả đất cũng chẳng rở nổi không hả?”

Ngụy Khiêm im lặng một lát rồi nói bằng giọng trầm trầm: “Ý anh là, chúng ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, không có sức để đấu một trận, đúng chứ?”

Lão Hùng hít tro đầy mũi nên hơi ngứa, liền nghiêng đầu xì mũi, nói ồm ồm: “Chú mới nhận thấy? Vậy chú nên đeo kính đi.”

Ngụy Khiêm không để ý việc lão sỉ nhục mình, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Lão Hùng: “Anh Hùng, theo ý anh thì chúng ta vĩnh viễn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Mận trên đường không ai hái đều

đáng ngất, dưới mỗi một hạng mục ngon đều có kẻ há miệng chờ sẵn – đây chỉ là hạng mục nhỏ của đô thị loại 3, các tập đoàn tài chính và xí nghiệp nhà nước lớn thậm chí chẳng buồn nhìn, đã là bậc cửa lý tưởng nhất, thấp nhất mà bây giờ chúng ta có thể tìm được, nếu bước này mà cũng không đi nổi, sớm muộn anh sẽ bị quy tắc của trò chơi bỏ rơi, cửa cũng đừng mong vào. Anh không phát hiện à? Giá đất đang tăng, anh có thể xác định mình chuẩn bị nhanh hơn là nó tăng? Nếu không kịp thì sao?”

Lão Hùng thong thả nói: “Đó chính là số.”

Ngụy Khiêm đập thành ghế: “Đời này nếu tôi cam chịu trước số phận thì đã chẳng sống đến hôm nay để ngồi đây tranh luận với anh!”

Lão Hùng không thêm tranh cãi, vẫn dựa ghế thả lỏng, ung dung hỏi: “Dù bây giờ chúng ta không vào được cửa thì thế nào? Chú mày có tư chất hả? Lấy được đề án hả? Chú quen biết với chính quyền địa phương không? Lo được chồng giấy tờ đó không? Chú đủ tiền không? Vay mượn khắp nơi được khoảng ngàn vạn, lỡ đâu mảnh đất đó đấu giá công khai, chú đấu lại người ta không? Nhìn chú là biết chưa từng chơi bài, cầm vài đồng xu cũng dám vào bàn, nhà cái chơi đặt to là tổng cổ chú luôn.”

Ngụy Khiêm: “Anh nói đều là vấn đề, nhưng không phải là không có cách.”

Lão Hùng lập tức đập bàn: “Cách ở đâu hả? Chú nói xem!”

Ngụy Khiêm dừng lại.

Lão Hùng dịu lại: “Anh rất thích tinh thần chỉ cần nhìn thấy cơ hội thì dù bất chấp tất cả cũng phải bắt cho được của chú, nhưng mà... chàng trai à, an phận chút đi!”

Gã thanh niên ngoài hai mươi và người đàn ông thành thực ngoài ba mươi chia nhau ngồi hai bên bàn làm việc, cuối cùng người lớn tuổi hơn đã giành thắng lợi.

Lão Hùng thông thả bỏ đi gọi điện thoại cho lãnh đạo nhà mình để hỏi xem tối nay mua món gì.

Tam Béo bước tới vỗ vai Ngụy Khiêm: “Chàng trai, đi thôi.”

Ngụy Khiêm hất bàn tay gấu của hắn: “Cút, đừng có đá đầu nhau!”

Tuyết lạnh thấu xương bao phủ cả thành phố, Tam Béo vui hơn hớn và Ngụy Khiêm tâm sự nặng nề như một đôi không đầu óc và không vui vẻ, mỗi người xách hai bịch to các loại nguyên liệu và rau nấu lẩu đi về nhà.

Trên đường, Tam Béo hỏi Ngụy Khiêm: “Trước kia chẳng phải mày mơ làm nhà khoa học mặc blouse trắng trong phòng thí nghiệm à? Tại sao năm nay không thi?”

Ngụy Khiêm dường như đang nghĩ việc khác, nghe vậy ngớ ra: “Tôi từng nói à?”

Tam Béo: “Chú mày cầm tinh con chuột, thoáng cái quên luôn đúng không?”

Ngụy Khiêm nghĩ kỹ lại, trên khuôn mặt u ám như bầu trời thoáng vẻ tự giễu: “Hồi nhỏ ngu xuẩn, còn cho rằng lên đại học là có thể

làm nhà khoa học, bây giờ ý thức được rằng sai lầm nên đang cố gắng sửa lại đây.”

Tam Béo không rõ nguyên do, hơi kỳ vọng hỏi: “Cố gắng sửa chữa vấn đề kỹ thuật, hướng đến mục tiêu?”

Ngụy Khiêm cười băng quơ, hà ra một hơi khói trắng: “Cố gắng sửa chữa đường hàng không, rồi xa xã hội không tưởng không khả thi – tôi không tin, hạng mục này tôi nhất định phải làm được.”

Tam Béo không nói tiếp nữa, niềm vui khi xách ba cân thịt bò đột nhiên giảm bớt, trong lòng bỗng dâng lên sự thất vọng như cổ tình kiếm chuyện.

Đúng lúc này, đằng sau có người gọi một tiếng: “Anh!”

Tam Béo và Ngụy Khiêm ngoảnh lại thấy là Ngụy Chi Viễn, Ngụy Chi Viễn vừa mới tan lớp tập huấn, khoác ba lô đạp xe tới gần.

Ngụy Khiêm lập tức không khách sáo nhét hết mấy thứ trong tay vào giỏ xe, nhảy tót lên ghế sau, vỗ vỗ lưng Ngụy Chi Viễn: “Đi mau, cho cha mập đó chạy vài bước.”

Ngụy Chi Viễn lập tức vững vàng tăng tốc.

Tam Béo đành phải chửi bới chạy theo.

Vẻ u ám trên mặt Ngụy Khiêm nhìn chung đã tan bớt, gã nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn thấy tai Ngụy Chi Viễn đỏ ửng vì lạnh, bèn tiện thể tháo găng tay che tai cậu.

Chiếc xe đạp vốn ổn định đột nhiên rung rung, tai Ngụy Chi Viễn trong tay gã càng đỏ hơn.

Tiếc rằng tâm trạng Ngự Khiêm tốt lên chẳng được bao lâu thì phiếu điểm kỳ nghỉ đông đã đưa đến.

Ngự Chi Viễn chỉ nhìn lướt qua phiếu điểm của Tống Tiểu Bảo là biết báo cấp 8 sắp ập đến rồi.

Quả nhiên...

“Tống Tiểu Bảo!” Ngự Khiêm đập phiếu điểm của em gái xuống bàn.

Bà Tống tuy cũng chỉ hận cháu mình không nên thân, nhưng ở trước mặt Ngự Khiêm tuyệt đối luôn là vai mặt đen, giờ bất giác lại đóng vai mặt trắng, mắng Tiểu Bảo: “Nói con đều là tốt cho con thôi, cái con bé này sao lại kém cỏi như vậy hả?”

Một mặt lại kéo Ngự Khiêm: “Thằng hai à, tao nghe nói trường tụi nó đợt trước có hoạt động gì đó, chắc do vậy nên hơi xao nhãng việc học, lần sau bù lại là được, mày đừng giận...”

Bà không nhắc còn đỡ, vừa nhắc thì Ngự Khiêm lập tức nhớ đến đội múa vờ vắn của Tống Tiểu Bảo.

Với Ngự Khiêm thì đây đều là trò giải trí, nếu Tống Tiểu Bảo có thể để người ta bớt lo được như Ngự Chi Viễn, đừng nói rồi rồi muốn nhảy múa, cho dù múa cả ngày Ngự Khiêm cũng chẳng thèm quản.

Nhưng không được rồi, Tống Tiểu Bảo ham chơi mất cả ý chí, tuyệt đối ham chơi mất cả ý chí rồi!

Ngự Khiêm xoi mói nhìn Tiểu Bảo đang cúi gằm đầu ở trước mặt, nhìn dọc nhìn ngang đều chướng mắt – ngày đông lạnh cóng,

Tiểu Bảo mặc một chiếc áo len đỏ và váy ngắn ca rô trông không ra làm sao hết, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mái tóc dài như sa tanh buông trên vai, điệu đà không chịu cột, khi cười cặp mắt híp lại thêm chân mày thanh tú nhìn rất xinh, trên khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn là môi hồng răng trắng.

Thiếu nữ đôi tám có vẻ đẹp bông mắt sắp sửa nở rộ.

Ngụy Khiêm lại hoàn toàn không thêm thưởng thức, gã cảm thấy con gái ngoan nên để tóc ngắn, nên mặc đồng phục rộng thùng thình, ống quần rõ ràng dài lướt thướt, áo khoác vạt dài tới đầu gối.

Giống như chỉ có mộc mạc và xấu xí, khó phân biệt trai gái, lưng dài chân ngắn, mới là người đứng đắn.

Gã bắt giác nhớ đến cô gái đụng phải ở chỗ chị Hùng hôm ấy, vẻ đẹp thuần nữ tính khiến gã cảm thấy ghê tởm, gã liên hệ vẻ đẹp ấy với thứ không tốt, không thuần khiết, nhuốm gió bụi, khi chúng xuất hiện ở Tiểu Bảo, Ngụy Khiêm bắt đầu cảm thấy nguy cơ.

Gã cảm thấy Tiểu Bảo đã vượt khỏi phạm vi an toàn trong tâm lý của gã.

Vạt áo đỏ rực, khuôn ngực nho nhỏ cố ý để lộ lên, đều khiến Ngụy Khiêm cảm thấy khoảng đất sạch sẽ trong lòng mình đã bị ô nhiễm, ký ức nhục nhã mà bí ẩn dẫn đến sự giận dữ, năm phần lửa giận trong lòng gã tức khắc bùng lên thành mười phần.

Ngụy Khiêm càng phần nộ thì vẻ mặt càng bình tĩnh, đôi mắt đen sẫm liếc nhìn Tiểu Bảo, hời hợt nói: “Nghỉ rồi nhỉ?”

Tiểu Bảo hoang mang gật đầu.

Ai ngờ câu tiếp theo lại như trời trong giáng sét.

Ngụy Khiêm nói: “Ngày mai vừa hay có thời gian, tao dẫn mày đi cắt tóc.”

“Tao dễ dãi với mày quá hả?” Ngụy Khiêm sẫm soi cách ăn mặc của cô bé, vẫn chưa thấy đủ liền thêm một nhát dao, “Mày xem mày đang mặc cái gì đây? Còn ra thể thống gì nữa? Có giống một học sinh không?”

Tổng Tiểu Bảo đầu óc trống rỗng, không thốt nên lời.

Bà Tổng rút cuộc chen hẳn vào giữa, một mặt bà là bề trên, cũng hi vọng Tiểu Bảo có thể có tương lai, hiểu được sự độc đoán và bất chấp lý lẽ của Ngụy Khiêm, mặt khác là phụ nữ, bà cũng hiểu tâm lý thích xinh đẹp của cô cháu.

“Thằng... thằng hai,” Bà Tổng không nhịn được nói đỡ một câu cho Tiểu Bảo, “Cứ để tóc lại trước đi? Hình như sau Tết tụi nó còn phải đi diễn, nghe nói còn có đài truyền hình...”

“Múa?” Một câu lạnh lùng của Ngụy Khiêm, rút cuộc dập tắt toàn bộ hi vọng của Tổng Tiểu Bảo, “Học hành như vậy mà còn mặt mũi đi múa? Nghỉ đông tao mời gia sư cho mày, ở nhà không đi đâu hết.”

Ở nhà gã rất có uy, Tổng Tiểu Bảo thật ra chỉ dám làm nũng lúc tâm trạng gã tốt chứ cơ bản không hay chống đối, nhưng với một cô bé tuổi này, cắt tóc là một cực hình không bằng cái chết, không cho đi múa càng nghiêm trọng như hủy hoại toàn bộ “sự nghiệp”, hoàn toàn nhốt cô lại.

Vì thế Tổng Tiểu Bảo lập tức như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài phản kháng chế độ phong kiến và người lớn: “Anh căn bản

không chịu nói lý lẽ gì hết! Chuyện gì cũng do anh quyết định, anh là đồ độc đoán, anh là Napoleon, là Hitler!”

Thật là khó cho cô bé khi có thể nói ra mấy nhân vật lịch sử, nghe là biết học hành dốt nát, Hitler thì đã đành, nhưng Napoleon là sao đây? Ngụy Khiêm cũng chẳng rõ rốt cuộc cô bé đang mắng mình hay khen mình. Vì thế gã càng thêm quyết tâm nói: “Đúng vậy, tao quyết!”

Vừa thấy sự tình không thể xoay chuyển, Tống Tiểu Bảo lập tức khóc òa lên: “Em không cắt! Em không cắt! Cắt tóc em, em... em chết cho anh xem!”

Ngụy Khiêm dựa sofa, lạnh lùng nhìn cô bé: “Chết cho tao xem? Được, tao xem, mày chết đi!”

Đồng chí Tống Tiểu Bảo nếu thực sự nói chết là chết được thì cấp hai đã học giỏi nhất trường rồi chứ cần chi ở đây giậm chân với anh hai?

Bản lĩnh một khóc lóc hai náo loạn ba treo cổ của Tiểu Bảo là học từ bà nội, nhớ năm ấy bà nội là bà già chanh chua có thâm niên, nhưng nếu không phải Ngụy Khiêm e ngại em gái sợ ném chuột vỡ đồ thì bà lão cũng chẳng đấu lại ông anh hai phiên bản thiếu niên – hướng chi Tiểu Bảo chỉ học được một tẹo, mà anh hai trước mắt đã tu luyện thành tinh luôn rồi chứ đâu còn như xưa.

Bà Tống lực bất tòng tâm, không đành lòng nhìn, liền lạng lẽ bỏ xuống bếp dọn dẹp.

Ngụy Chi Viễn ở bên giả chết, từ đầu chí cuối cứ im thin thít như không tồn tại.

Tổng Tiểu Bảo thấy không còn hi vọng, rớt cuộc gào khóc ầm ỹ.

Tóc cô đẹp như vậy, ai thấy cũng phải khen, cô mất bao công sức để tỏa sáng giữa đám học sinh cấp một và cấp hai xấu xí, còn chưa kịp hài lòng thì đã bị anh hai chà đạp không thương tiếc.

Bất kể thế nào, giờ đây Tổng Tiểu Bảo đã hận ông anh mặt lạnh và lòng cũng lạnh nốt.

Bởi vậy cô không hề kiêng dè, chẳng thềm lựa lời: “Em biết, anh không thích em! Cái gì anh cũng thiên vị anh ba, từ nhỏ đến lớn, tiền tiêu vặt của anh vẫn nhiều hơn em! Anh còn lên mua máy tính cho anh! Anh đã cho em cái gì? Anh thậm chí còn không thềm cười với em!”

Ngụy Khiêm suýt nữa giận quá hóa cười.

Khoan nói ai mới là ruột thịt, cho dù đều là ruột thịt, người làm anh cũng sẽ thương em gái hơn.

Ngụy Khiêm rớt cuộc dịu giọng hơn, kiềm chế nói lý lẽ với cô bé: “Tao bắt công? Tiểu Viễn nhảy lớp hai lần, được tuyển thẳng vào lớp trọng điểm, thi cử đứng nhất lớp, nó còn chưa bao giờ ăn xài phung phí, ngày nghỉ không đi lung tung, cho dù muốn so với nó, mày cũng phải so sánh có chí khí được không? Mày...”

Gã hiếm khi nói lý lẽ như vậy, nhưng Tổng Tiểu Bảo căn bản không thềm nghe.

“Anh rõ ràng bắt công!” Cô bé thét lên, “Em mới là em ruột của anh! Em biết vì sao anh không thích em! Không phải là vì mẹ nên anh mới ghét em sao?”

Huyệt thái dương của Ngụy Khiêm bắt đầu nảy liên hồi.

Mà Tống Tiểu Bảo vẫn không biết điều, giậm chân la làng lên: “Anh hận mẹ, mẹ chết rồi anh liền tiếp tục ghét em! Anh cảm thấy mẹ mất mặt thì em nhất định sẽ mất mặt! Em làm thế nào cũng là không học theo gương tốt, bởi vì anh vốn cho rằng em căn bản không học được! Mẹ em là gà móng đỏ, con gái của gà chính là...”

Ngụy Khiêm vùng tay muốn tát.

Tay gã vùng mạnh lên, đầu óc Tống Tiểu Bảo trống rỗng, căn bản không biết trốn, mà cái tát này lại không đánh vào mặt cô bé, bởi vì Ngụy Chi Viễn giả chết rút cuộc đã ra ngăn cản.

Cậu từ bên cạnh ôm lấy thắt lưng kéo Ngụy Khiêm lại, dùng cả chân lẫn tay đè gã xuống sofa, gặp cảnh bất hạnh mà buồn thay, thấy không chống lại mà giận thay⁽¹⁾, quay đầu lườm Tống Tiểu Bảo: “Còn không câm miệng!”

—

1. Câu này là của Lỗ Tấn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 38

Ngụy Khiêm giận Tống Tiểu Bảo đến mức ù hết cả tai, toàn thân nhũn ra, Ngụy Chi Viễn cao to đè trên người, gã giãy vài lần mà không thoát được.

Bà Tống dưới bếp vội vàng ném chổi rào bước ra đây, thấy tình cảnh này chỉ sợ Ngụy Khiêm không biết nặng nhẹ ra tay với Tiểu Bảo, vội dùng cách giảo hoạt mà khéo léo để che chở cho chú ghé con – tự mình phát lạng Tiểu Bảo một cái, mắng: “Nói chuyện với anh hai kiểu gì thế hả? Điên à?”

Tống Tiểu Bảo vẫn cứng cổ, muốn tỏ rõ thái độ cứng rắn quyết không thỏa hiệp, nhưng nước mắt lại rơi như mưa.

Bà Tống thở dài, đứng trong vòng xoáy mâu thuẫn gia đình – giữa Ngụy Khiêm và Tiểu Bảo, lấy thái độ chủ trì đại cục nói ba phải: “Bà nói nhé, Tiểu Bảo, con không đúng rồi, anh con nói sai chỗ nào? Con bây giờ còn nhỏ, không lo học hành thì mai mốt cạp đất mà ăn hả? Học sinh trung học mà đi chợ với bà cũng không tính được tiền lẻ, ôi trời ơi!”

Tiểu Bảo ra sức lau nước mắt: “Học sinh trung học đâu phải để tính tiền lẻ!”

Bà Tống hùng hồn phản bác từ góc nhìn thất học riêng biệt: “Ngụy biện! Bí thư chi bộ xã bà là học sinh trung học mà năm đó đánh bàn tính giỏi lắm.”

Qua sự quấy nhiễu không thể nói lý của bà lão, Ngụy Khiêm rút cuộc bình tĩnh hơn, gãi ngứa đầu nhìn đăm đăm trần nhà một lúc, sau đó hít sâu một hơi, giọng dịu bớt bảo Ngụy Chi Viễn: “Thả tao ra.”

Cho đến khi cảm thấy nhịp tim đập mạnh rút cuộc ổn dần, Ngụy Chi Viễn mới chậm rãi buông lỏng bàn tay đè cổ tay gã, rút cuộc cúi đầu phát hiện cổ tay anh hai đã bị mình bóp đỏ.

Ngụy Chi Viễn vội vàng nắm nhẹ, dùng ngón tay xoa: “Anh, lúc anh đi vắng Tiểu Bảo ngoan lắm, con bé chỉ làm nũng với anh thôi, anh xem nó sắp khóc thành Mạnh Khương Nữ⁽¹⁾ rồi kìa, đừng giận nữa mà.”

Bà Tống ở bên nghe thế gật đầu lia lịa, đồng thời kích động nghĩ bụng, có văn hóa và vô văn hóa quả nhiên khác hẳn nhau, sao mình không thể nói hay như vậy?

Bà Tống vội vàng phụ họa: “Chính thế, thằng hai à, có chuyện từ từ nói.”

Ngụy Khiêm từ thuở lọt lòng chưa từng được học “có chuyện từ từ nói” là gì, lúc này gã không muốn nói nữa, trong lòng dâng lên sự mệt mỏi gần như vừa đói vừa rét, dù rằng gã chẳng muốn ăn gì và lò sưởi cũng đủ ấm áp.

Ngụy Khiêm chậm rãi đứng dậy, ngực hơi đau, gã dường như chẳng muốn nhìn Tống Tiểu Bảo thêm nữa, lập tức lướt qua cô bé bỏ về phòng mình, trở tay đóng sầm cửa lại.

Ngụy cơ đã qua, bà Tống lúc này mới quay đầu lườm Tiểu Bảo, quát khế: “Còn khóc! Oan lắm chắc? Cố ý muốn bị đòn đúng

không?”

Tổng Tiểu Bảo kêu âm lên: “Con không cắt tóc! Con không cắt đầu!”

Ngụy Chi Viễn nhìn em gái không thể tưởng tượng nổi, đừng nói mấy sợi lông trên đầu, chỉ cần anh hai nói một câu, cạo trọc đầu cậu treo trong phòng khách làm bóng đèn cậu cũng chẳng ý kiến chi.

Tổng Tiểu Bảo nhảy bén đọc ra sự thật là mình không có đồng minh từ ánh mắt hai người, nhất thời cảm thấy mình như một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển sao trong vũ trụ mịt mù, sự cô độc khi chẳng có bến đỗ khiến cô đau lòng muốn chết. Tiểu Bảo ngồi phịch xuống sofa, khóc muốn đứt ruột đứt gan – cô sắp phải sinh ly tử biệt với mái tóc dài yêu quý rồi.

Tiếc là chẳng ai hiểu được sự đau khổ của thiếu nữ.

Bà Tống không muốn nhìn cô cháu nhõng nhẽo, tiếp tục vào bếp quét dọn, Ngụy Chi Viễn thì im lặng quay về phòng mình, vội vàng nhớ lại cái ôm trong tình cảnh cấp bách ban nãy... Sau khi hiểu rõ mình muốn gì, Ngụy Chi Viễn không còn kiềm chế nữa, cậu bắt đầu bỏ mặc những ý nghĩ vẩn vơ, ảo tưởng dường như dựng lên cho cậu một thế giới, thỉnh thoảng ngồi trong đó một lúc, sẽ tìm được đủ sự an ủi và bình tĩnh.

Chút tình cảm thiếu niên ngây ngô như tháng Ba mùa xuân thật thần thông quảng đại, ngay cả sự cố chấp và lạnh lùng cố hữu trong bản tính cũng nhạt hẳn đi.

Sau khi đối mặt với bạo lực đáng sợ của anh hai, lại bị cả nhà coi nhẹ, Tống Tiểu Bảo giận dỗi nghĩ bụng: “Thì ra ảnh tốt với mọi

người, chỉ ghét mỗi mình thôi.”

Chỉ chớp mắt, hai tuyến đường khác thường chẳng ăn nhập trong đầu Tống Tiểu Bảo đã nối vào nhau, tia lửa do chập mạch bỗng lóe lên, cô quyết định phải bỏ đi bụi.

Đi rồi thì từ đây trời cao biển rộng, không còn ai ép cô đến trường học hành, mặc đồng phục xấu hoắc, cũng không còn ai ép cô cắt mái tóc dị hợm trước sau ngang tai nữa.

Tống Tiểu Bảo như đấu sĩ tự do trăm ngàn năm qua vẫn đấu tranh với cha chú, dùng đến sức hành động hi hữu trăm năm khó gặp, thực hành ý tưởng còn tóe lửa.

Thường thì dậy sớm nhất là bà Tống, dù Ngụy Khiêm bảo bà đừng đi làm việc nặng nữa, nhưng bà lao động quần quật cả đời rồi, chẳng biết cách hưởng phúc, thế nên mỗi sáng vẫn khăng khăng đi bán.

Người dậy thứ hai là Ngụy Khiêm, từ khi lên đại học gã chưa bao giờ được thoải mái, việc sắp xếp giờ của khoa lý công(gồm tự nhiên, khoa học và công nghệ)đã chẳng nhẹ nhàng gì, mà gã còn phải bớt thời gian đi khắp nơi kiếm tiền, mỗi ngày ngủ được năm tiếng là tốt lắm rồi, trước mắt được nghỉ, tuy khỏi cần đến trường nhưng lại phải tranh luận với Lão Hùng vì chuyện hạng mục, cho nên cần dậy sớm chuẩn bị để còn đánh một trận nữa trong cuộc họp buổi sáng.

Về phần Ngụy Chi Viễn, giáo viên của cậu thật là điên hết biết, cả kỳ nghỉ đông Ngụy Chi Viễn chỉ được nghỉ ngơi đúng ba ngày từ 30 đến mừng 2, còn lại thì phải đến lớp huấn luyện, lẽ lạc gì cũng đẹp

hết. Ngụy Chi Viễn trên cơ bản dậy là đi luôn, bữa sáng thì mang đi ăn dọc đường.

Do đủ các nguyên nhân mà không một ai trong ba người đi sau bảy rưỡi, lúc ấy còn quá sớm nên cũng chẳng ai đi gọi Tống Tiểu Bảo dậy.

Có điều hôm nay, Ngụy Khiêm đi cuối cùng khóa trái cửa, gã rất giận, không định bỏ mặc Tiểu Bảo chạy rong bên ngoài như ngựa hoang nữa.

Nhưng gã không biết hành động của mình hoàn toàn dư thừa, gã cũng không biết lúc này Tống Tiểu Bảo đã chẳng còn trong nhà.

Nửa đêm hôm trước, Tống Tiểu Bảo càng nghĩ càng không thông, thế là giữa đêm khuya vắng vẻ liền lục toàn bộ tiền tiêu vật tích góp được, tổng cộng là hai trăm lẻ tám đồng năm hào – Tống Tiểu Bảo có thể do một hai sai lầm nhỏ mà bị cắt tiền tiêu vật bất cứ lúc nào, thành thử đã quen dự trữ như một con chuột.

Chi tiêu bình thường thì đa số là xài ké Ngụy Chi Viễn.

Tiểu Bảo mặc quần áo ấm, lại nhét ít đồ để thay vào ba lô, mang cột tóc và kẹp tóc thích nhất, thêm một bình nước và một bịch bánh mì nhỏ, tự cho là chuẩn bị đầy đủ rồi.

Suốt buổi sáng, cả gia đình bận rộn không ai phát hiện ra.

Ngụy Khiêm quay Lão Hùng như chong chóng, sáng sớm gã đã bày hết hình mẫu của cả hạng mục ra trước mặt Lão Hùng, phải dày đến nửa centimet, chẳng biết làm cách nào kiếm được trong thời gian ngắn như vậy.

Đây là điềm báo sắp bị quỷ ám chắc... Lão Hùng bất lực nói: “Chú mày thật sự là rùa cấn quả cấn, quyết tâm rồi à?”

“Phương án giải quyết mấy vấn đề hôm ấy anh hỏi, tôi đều viết cả trong này.” Ngụy Khiêm không đùa với lão, nói ngắn gọn một câu rồi cầm cốc nước uống hết nguyên một nửa – chẳng biết là cảm lạnh hay bị Tiểu Bảo chọc giận đến thượng hỏa mà mới sáng ra đã cảm thấy họng rất khó chịu, nuốt nước bọt cũng đau, như là triệu chứng viêm họng vậy.

Lão Hùng than ngắn thở dài nhận đề án của gã, cảm thấy ngòi đối diện mình là một chủ nợ sống đang đến đòi nợ.

Lão lật qua, cảm thấy quá đủ, Lão Hùng từng thuê một số thanh niên tuổi tác xấp xỉ Ngụy Khiêm, trong đó không thiếu người có suy nghĩ viển vông, nhưng cộng hết lại cũng chẳng to gan lớn mật bằng tay này.

Lão Hùng dịch mông ngồi thẳng dậy, ho một tiếng, trưng ra khuôn mặt giải quyết việc chung: “Trong tình huống không cần nhắc tính khả thi của thao tác thực tế, có một số chỗ quả thật có trình độ và cũng rất sáng tạo. Nhưng thanh niên đầy rẫy ngoài đường chẳng ai thiếu sáng tạo, anh không cần một phương án kiểu như ‘người lớn mặt chùng nào thì đất đẻ ra nhiều chùng ấy’. Chưa từng có ai dùng đường tinh làm nhân sỏi cỏ nhĩ? Chú thử nấu một nồi xem có bán được không? Chú đưa ra thứ này, không thuyết phục được anh.”

Ngụy Khiêm nhìn lão nói đều đều: “Tôi chưa bao giờ nghĩ ngợi viển vông, tôi viết được làm được.”

Lão Hùng nhìn thẳng vào mắt Ngụy Khiêm, ánh mắt lão trước sau như một, hiền hòa nhưng cũng ẩn kim trong bông. Ngụy Khiêm

không nhường một bước, gần từng chữ: “Chỉ cần tôi muốn thì dù là trắng trên trời tôi cũng phải gặm như bánh trung thu, anh tin không?”

Lão Hùng ngoài mặt tỉnh bơ nhưng trong lòng lại cảm thấy quá nhiên giống điều mà cậu nhóc Ngụy Khiêm có thể nói ra, mấy năm qua Lão Hùng đã quá hiểu gã, lão thấy gã dám làm được lắm!

Trong một lúc, Lão Hùng gần như bị sự liều lĩnh của Ngụy Khiêm cuốn hút, có lẽ khi thẳng tiến không lùi, kẻ kiên định có thể đốt nóng cả máu của người khác.

Nhưng dù sao cũng chỉ là “gần như”.

Lão Hùng than thầm trong bụng: xét cho cùng thì vẫn còn trẻ đại lắm.

Đàn ông ba bốn mươi, trên sự nghiệp vẫn rất hăng hái, họ đòi dào sức lực, trẻ trung khỏe mạnh, dã tâm cũng sẽ thành thực dần, mà khi đạt đến đỉnh điểm cuộc đời, sự liều lĩnh thuộc về các chàng trai trẻ khi ngoài hai mươi lại không thể tìm về nữa.

Lão Hùng hầu như không nhớ nổi mười năm trước mình ra sao, lúc nhìn Ngụy Khiêm, lão bắt đầu hoài nghi mình già rồi.

Sao đến nước này rồi mà cậu trai này còn có thể phấn đấu như thuở hai bàn tay trắng?

Có thể trên tinh thần Ngụy Khiêm vẫn cho rằng mình “hai bàn tay trắng”, hoặc trời sinh là một kẻ điên như con bạc chẳng.

Bất kể bao nhiêu năm tháng chênh vênh lướt qua lòng, trên khuôn mặt có vẻ ngu ngốc mà trung hậu như cá mè hoa trước sau chẳng để lộ chút nào, Lão Hùng đan mười ngón tay đặt trên bàn,

ngắt từng chữ hỏi Ngụy Khiêm: “Thôi được rồi, hãy thảo luận vấn đề cuối cùng, khoản vốn ba ngàn vạn mạo hiểm này bây giờ anh không kham nổi. Nếu anh cho chú tiền, nhưng chú không giành được hạng mục thì sao? Chú không lấy được công trình, không lấy được bất cứ cái gì để bảo đảm, cũng chẳng ai dám cho chú ‘qua cầu’(2), đến lúc đó chỉ riêng khoản tiền lãi mỗi ngày ít nhất đã phải một vạn, anh có lý do gì để gánh vác phí tổn tài chính này cho chú?”

Ngụy Khiêm chẳng hề chớp mắt: “Tôi còn gia đình nên không thể động vào nhà cửa, nhưng tôi có thể gom được hai mươi vạn từ những chỗ khác như khoản tích góp mấy năm nay chẳng hạn, nếu anh đồng ý thì tôi sẽ đi ngay đêm nay, hai mươi ngày sau thành hay không đều cho anh một kết quả cuối cùng, nếu thật sự không một chút thành công, dù phải đập nồi bán sắt vụn tôi cũng trả tiền lại cho anh.”

Lão Hùng lắc đầu cười: “Đập nồi bán sắt vụn, nhưng còn chưa bán nhà, chú cũng chưa liều mạng lắm đâu.”

Ngụy Khiêm: “Anh đồng ý chứ?”

Lão Hùng cân nhắc giây lát, có lẽ chàng trai này đã đánh thức nhiệt huyết thời trẻ, hoặc là bị sự cam đoan của Ngụy Khiêm lay chuyển, Lão Hùng cuối cùng đã nhượng bộ: “Vây đi, mấy bữa tới anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền cho chú, nhưng dù nhờ tới ông già nhà anh thì cũng phải mất hai mươi ngày đến non một tháng, anh cho chú tổng cộng nửa tháng, chưa nói kế hoạch thành công, chí ít chú phải lấy được thỏa thuận dùng đất của chính quyền, lần này anh bắt chấp giá nào ngốc với chú một phen, chú thấy sao?”

Đôi mắt Ngụy Khiêm phút chốc sáng lên.

Lão Hùng sợ gã đắc ý quá, đập bàn bảo: “Có điều phải nói lời khó nghe trước, anh em ruột còn tính toán rõ ràng nữa là, nếu chú thật sự không lấy được thì mau quay về đền cho anh, nghe chưa hả?”

Ngụy Khiêm nở nụ cười đầu tiên trong ngày, lúc này mới cảm thấy họng rất khó chịu, nụ cười còn chưa rạng lên thì đã tắt vì cơn ho.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đột ngột đổ chuông, Ngụy Khiêm cúi đầu xem màn hình thì thấy lại là số nhà.

Ngụy Khiêm mệt mỏi thở dài, không biết Tống Tiểu Bảo lại làm trò gì, cả huyết thái dương cũng lập tức thất lại, vội vàng uống vài ngụm nước ấm chặn cơn ho rồi mới nghe máy: “A lô...”

Nhưng đầu kia không phải là Tống Tiểu Bảo muốn kiếm chuyện, Ngụy Khiêm nghe thấy giọng nói hơi run run của bà Tống: “Thằng hai, là mày đi cuối cùng khóa trái cửa à?”

Ngụy Khiêm: “Ừm, sao vậy?”

Bà Tống: “Không thấy Tiểu Bảo đâu!”

Ngụy Khiêm: “Cái gì?”

Gã rốt cuộc không màng tranh luận hạng mục là thịt mỡ hay thịt nạc gì đó, cũng mặc xác đây là một ván cược hay một cuộc đua toan tính tỉ mỉ, bông tuyết như lông ngỗng đổ ào ào ngoài cửa sổ, trong đầu Ngụy Khiêm chỉ còn lại một vấn đề...

Trời lạnh thế này, Tiểu Bảo có thể chạy đi đâu? Con bé có tiền không? Quần áo mặc đủ ấm chưa? Nó ăn gì? Uống gì?

Ngụy Khiêm lao khỏi văn phòng Lão Hùng như mất hồn, đứng ngay phải chị Hùng đưa cơm cho chồng, chị Hùng ù ù cạc cạc nhìn gã chạy như đi đầu thai, hỏi: “Nhà thằng bé chấy à?”

Lão Hùng bốc một cái sủi cỏ trong cặp lồng, biểu diễn “rùa lật ngửa” vô cùng nhuần nhuyễn, dừng đỉnh nhai nuốt xong mới trả lời: “Không có, con em đi bụi ấy mà.”

Chị Hùng nghe thế trợn tròn đôi mắt như hạt hạnh, cho Lão Hùng một cái tát như trời giáng: “Vậy ông còn ăn gì nữa? Muốn chết hả? Mau tìm giúp đi!”

Lão Hùng xém chết nghẹn vì đòn tấn công như sét đánh, rũ rượi trên bàn, ra sức đấm ngực cả buổi trời.

Lão liếc trộm sắc mặt bà xã, đành phải tuân chỉ, ầm ỨC ôm cái bụng rỗng, hấp tấp theo đuôi làm tùy tùng cho chị Hùng, giúp tìm thanh thiếu niên bỏ nhà đi bụi – lão và Tiểu Bảo cũng có duyên gặp mặt vài lần, biết cô bé đó vô tâm vô tư thế nào, hoàn toàn không cho rằng cô có thể đi xa.

Lúc trẻ tuổi nông cuồng ai mà chưa từng bỏ nhà đi bụi? Xài hết tiền rồi sẽ tự về thôi, sốt ruột làm chi.

Ngụy Chi Viễn nhận được tin tức, tạm thời xin nghỉ nửa ngày, về nhà mở ống tiền của Tiểu Bảo xem qua rồi quả quyết: “Con bé mang đi hơn hai trăm đồng.”

Bà Tổng: “Nó lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Ngụy Chi Viễn nhìn bà một cái: “... Xin con.”

Bà Tổng nóng ruột làm bừa, theo bản năng túm được ai cũng trách, đập đùi nức nở nói: “Nó xin là mày cho hả? Mày chiều nó làm gì? Đây là hại nó chứ đâu phải thương nó!”

“Được rồi! Bà đừng làm loạn thêm nữa.” Ngụy Khiêm từ trong phòng Tiểu Bảo đi ra quát bà Tổng, lại nói với Tam Béo ở đầu bên kia, “Chắc hẳn con bé mặc chiếc áo lông màu trắng, đeo ba lô... Hả? Ba lô kiểu nào? Ba lô...”

Nói đến đây liền nhú mày, huyết thái dương thất lại, đầu càng lúc càng đau, Ngụy Khiêm bóp mạnh ấn đường.

Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh nhắc khẽ một câu: “Ba lô màu cam, móc khóa treo chuột Mickey.”

Ngụy Khiêm nhanh chóng lặp lại lời cậu em, sau đó cúp máy: “Để tôi đi tìm một vòng nữa.”

Bà Tổng lập tức nhảy dựng lên: “Tao cũng đi!”

Ngụy Khiêm không thèm để ý, đóng sầm cửa lại đi mất.

Ngụy Chi Viễn vội vàng mặc áo khoác, bảo bà Tổng: “Bà đừng đi theo, bên ngoài tuyết dày như vậy, nếu trượt ngã thì càng loạn hơn, cứ để con đi xem thử.”

Bà Tổng quả nhiên nghe lời cậu.

Đây là lần thứ hai, bà đã thành quen rồi – khi mọi người đều nôn nóng, Ngụy Chi Viễn giữ vững sự bình tĩnh khác thường, bà Tổng trước sau không biết tính cậu hơi chậm chạp, hay chỉ là trời sinh máu lạnh, sớm chiều ở chung cũng chẳng được bao nhiêu tình cảm.

Bà không biết cái gì mới có thể kích động Ngụ Chi Viễn, xem ra không gì cả, cậu luôn biết phải làm gì.

Tuyết chạm vào mặt là tan, mọi người đi lại giữa tuyết mau chóng ướt sũng đầu tóc mặt mày, lúc đuổi kịp Ngụ Khiêm, Ngụ Chi Viễn thấy má gã ửng đỏ bất thường.

Ngụ Chi Viễn vội vàng chạy đến nói: “Con bé gấp chần gọn gàng, em đoán khả năng trước khi đi cố ý gấp là không cao, hẳn là hôm qua không ngủ, đi ngay trong đêm. Đêm qua âm 10 độ, nước đóng thành băng, nó không thể lang thang bên ngoài được, rất có thể đã gọi xe, tìm chỗ ở... Anh, anh bị bệnh à?”

Ngụ Khiêm lắc đầu: “Nó có thể ở đâu?”

Ngụ Chi Viễn nhướn mày, cân nhắc vài giây rồi nói rõ ràng mạch lạc: “Tiểu Bảo nhất gan, rất ít có khả năng đến nơi xa lạ giữa đêm hôm khuya khoắt, hôm qua khuya như vậy, nó cũng không thể chạy đến nhà bạn. Gần trường... gần trường hẳn cũng không thể, con bé vừa cãi nhau với anh vì chuyện thành tích, hẳn không muốn đến trường, hay mình đến gần chỗ nó tập luyện tìm xem?”

Ngụ Khiêm đứng lại, đầu đau như búa bổ.

Gã mở miệng, muốn hỏi chỗ Tiểu Bảo tập luyện ở đâu, nhưng không tài nào nói nên lời.

Ngụ Khiêm ngơ ngàng nghĩ, mình đã lo là em gái đến mức nào, ngay cả nó thích chơi cái gì, thích ở cùng ai, thích làm gì ở nơi đâu cũng hoàn toàn không hay biết.

Từ sáng đến tối rốt cuộc gã đang làm gì đây?

“Em biết chỗ,” Qua sắc mặt, Ngụy Chi Viễn lập tức hiểu anh mình đang nghĩ gì, cậu nhanh chóng bổ sung, “Trong phòng học múa của trung tâm hoạt động thiếu nhi giữa thành phố, để em dẫn anh đi.”

Tuyết đổ mịt mù, ngay cả xe cũng không dễ gọi, khó khăn lắm mới đợi được một chiếc taxi, hai người nhanh chóng vẫy lại.

Ai ngờ đến giữa đường không biết có chuyện gì mà phía trước tắc y như bãi đỗ xe ngoài trời, chẳng tài nào chạy qua được.

Ngụy Khiêm quay đầu lại hỏi: “Còn bao xa?”

Ngụy Chi Viễn nói: “Khoảng một trạm.”

Ngụy Khiêm thanh toán tiền xe rồi chạy như điên giữa trời băng đất tuyết.

Ngụy Chi Viễn vội vàng đuổi theo, cậu vẫn cảm thấy sắc mặt Ngụy Khiêm không bình thường lắm, liền chạy đến cởi khăn quàng cổ quần cho gã.

Chẳng biết hai anh em đi giữa tuyết bao lâu, da dẻ lộ ra ngoài tê dại vì lạnh.

Sau đó họ nhìn thấy nguyên nhân của vụ kẹt xe, dường như có tai nạn giao thông ngay giao lộ, mấy chiếc xe cảnh sát bao quanh, lại thêm cả đám người vây kín.

Ngụy Khiêm đang định rẽ đám đông đi qua thì đột nhiên dăm ba câu của người qua đường lọt vào tai.

“Cô bé còn nhỏ xíu.” Có người nói: “Nghiep chương thật, tuyết dày như vậy, sao không lái chậm thôi?”

Ngụy Khiêm lập tức rung mình, cảm giác ớn lạnh bò lên cột sống.

Gã không biết mình mở miệng hỏi như thế nào, khi gã kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng nói của mình như phát ra từ miệng người khác.

“... Cô bé nào?”

“Ban nãy một cô bé bị đụng ngay giao lộ, cũng chỉ mười sáu mười bảy thôi, máu chảy thật... Ôi, tôi đoán nguy hiểm lắm.”

Lại có một người ngoảnh đầu vung tay miêu tả: “Thì đó, đèn giao thông hỏng mấy ngày rồi mà chẳng ai chịu sửa, tuyết lại dày như vậy, hồi nãy tôi thấy một cô bé mặc đồ trắng...”

Câu kể tiếp Ngụy Khiêm không còn nghe rõ, gã cảm thấy như có người đập một nhát búa vào ngực mình, xương ngực tan tành, ngũ tạng lục phủ tưởng như vỡ nát.

Trời đất quay cuồng.

—

Chuyện về Mạnh Khương Nữ khóc đổ một đoạn Vạn Lý Trường Thành là một trong bốn câu chuyện tình yêu truyền kỳ của Trung Quốc xưa bên cạnh Ngưu Lang Chức Nữ, Lương Chức và Bạch Xà truyện. Tác giả chú thích: Qua cầu tức là cho vay vốn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 39

Nhưng dù ngũ tạng bốc cháy, Ngụy Khiêm cũng chỉ thoáng lão đảo, thậm chí trừ Ngụy Chi Viễn thì không ai chú ý tới.

Ngụy Chi Viễn nắm lấy tay gã, cảm thấy tay gã nóng hầm hập, lập tức giật mình: “Anh hai, anh...”

Ngụy Khiêm làm lơ hất tay cậu, rảo bước vào giữa đám đông.

Dù chờ gã trên mặt đất thật sự là một thi thể bầy nhầy, gã cũng phải tận mắt nhìn cho rõ.

Ngụy Chi Viễn vừa toan cất bước đuổi theo thì đột nhiên nghe thấy đằng xa có người gọi: “Cậu Khiêm! Tiểu Viễn!”

Ngụy Chi Viễn quay đầu lại, thấy xe Lão Hùng đậu gần đó, người đông nghẹt nên họ không qua được, cửa xe mở, chị Hùng xòe ô đứng đó nhảy lên nhảy xuống í ới gọi, mà ở bên cạnh là Tống Tiểu Bảo đang cúi gầm đầu.

Đúng vậy – Ngụy Chi Viễn thở phào, cậu phát hiện mình cũng quên khuấy điều này – cao thủ dân gian nào có thể dùng hỏa nhãn kim tinh nhận ra Tống Tiểu Bảo kỳ thực đã mười sáu tuổi rồi?

Ngụy Chi Viễn rảo bước kéo tay Ngụy Khiêm lôi ra khỏi đám đông, vịn vai quay gã lại: “Anh, đừng sốt ruột nữa, tìm thấy Tiểu Bảo rồi, ở đằng kia kia.”

Nguy Khiêm nhìn theo tay cậu em, giây lát sau thân thể căng như dây cung chợt thả lỏng, không khỏi lảo đảo.

Sau đó gã tự mình đứng vững, mặt không cảm xúc, không thấy vui mừng cũng chẳng hề giận dữ, chỉ muộn màng phát hiện toàn thân mình đã ướt đầm cả mồ hôi lạnh lẫn nước do tuyết tan ra.

Gã rùng mình một cái.

Chị Hùng là người nhiệt tình, vừa nghe chuyện liền nhờ rất nhiều bạn bè chú ý giúp, cũng khéo là một người bạn thân vừa vặn ngoài giờ làm giáo viên phụ đạo dàn hợp xướng cho trung tâm hoạt động của thiếu niên, Tiểu Bảo ăn mặc cực kỳ nổi bật, cô giáo kia nhìn thấy là có ấn tượng ngay, hai vợ chồng Lão Hùng bấy giờ mới lái xe đến thử vận may.

Thật ra trò Tống Tiểu Bảo này từ nhỏ đã nhát cáy, bản chất vốn là một mầm non Hán gian phản bội, hiếm khi nóng đầu, mới có hành động vĩ đại đến vậy.

Nhưng sự oai hùng trong đời cô bé y như phù dung sớm nở tối tàn, vừa bị gió lạnh thổi là nguội hết nhiệt huyết, lập tức hối hận, phản ứng đầu tiên của Tiểu Bảo lúc ấy chính là nhân đêm chạy về nhà, vờ như chuyện này chưa từng xảy ra, rốt cuộc sờ túi mới phát hiện đi quá nhanh quên mang chìa khóa mất tiêu.

Cái chìa khóa nghịch ngợm này quả thật sinh ra chỉ để khắc cô mà.

Giờ mà về nhà gõ cửa đánh thức mọi người, chuyện muốn bỏ nhà đi bụi chắc chắn sẽ bại lộ, đến lúc đó anh hai nhất định sẽ lột da cô, chỉ sợ ngay cả bà nội cũng không cứu nổi cái mạng nhỏ này.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng bạo lực đẫm máu như vậy, Tống Tiểu Bảo liền run lên bần bật, cuối cùng đành phải làm liều, tiếp tục nghiệp lớn bỏ nhà đi bụi như hảo hán bị ép lên Lương Sơn.

Cô chạy đến một nhà nghỉ nhỏ gần trung tâm hoạt động của thiếu niên, muốn ở tạm một đêm, ai ngờ phòng bên là một đôi dã uyên ương ý chí kiên định, bất chấp cái lạnh đi thuê phòng, hoàn cảnh tự nhiên khắc nghiệt chẳng mấy may ảnh hưởng đến quyết tâm chiến đấu giúp nhân loại muôn đời đông đúc, giường kêu cọt két nguyên đêm. Nhà nghỉ nhỏ cách âm không tốt làm Tiểu Bảo mất ngủ cả đêm.

Trong hoàn cảnh khủng khiếp thế này, bản tính nhớ ăn không nhớ đòn của Tống Tiểu Bảo lại ngóc đầu dậy, sự oan ức tràn lòng như tuyết tháng Sáu sánh bằng Đậu Nga dần mất sạch trong tiếng rên rỉ cách vách, cô bắt đầu hoảng hốt lo sợ.

Lúc vợ chồng Lão Hùng đến, Tiểu Bảo đang hết đường xoay xở đi lòng vòng trong sân thể dục đằng sau trung tâm hoạt động của thiếu nhi.

Lão Hùng đặc ý chỉ cô bé nói với vợ: “Bà xem, tôi nói không sai chứ?”

Lúc Ngụy Khiêm đến, chị Hùng đã hỏi rõ ngọn nguồn, đang khuyên răn Tiểu Bảo: “Con bé này, sao to gan vậy hả? Vì việc nhỏ nhặt mà trốn đi, lỡ gặp kẻ xấu thì phải làm sao? Không đủ tiền thì làm sao? Có chuyện bất trắc thì tính sao? Muốn anh mình lo chết hả?”

Tiểu Bảo cạy móng tay, thấy Ngụy Khiêm đi tới liền căng thẳng ngẩng đầu nhìn gã một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu sám hối,

mười ngón tay quấn vào nhau như cao su.

Lão Hùng không biết rút đâu ra cái khăn đưa cho hai anh em tắm gội này: “Hề, hai con chuột lột này, mau lau đi.”

Chị Hùng nhìn thấy Ngụy Khiêm, theo nguyên tắc mỗi bên năm mươi gậy, cũng không tha cho gã: “Cậu, có ai làm anh như cậu không? Cắt tóc em gái, sao cậu không lấy dao rạch mặt con bé luôn đi? Bọn tôi múa thì sao? Múa thì kém cỏi hơn ai? Những điều tốt đẹp trên thế giới đều là dựa vào những người không-làm-việc-đàng-hoàng chúng tôi trình diễn, cậu thật nông cạn, tuổi trẻ đã thế này, mốt già rồi khéo phải biến thành một lão già bảo thủ đáng ghét.”

Lão Hùng không nhịn nổi kéo vợ lại: “Bà đủ chưa, ở đâu cũng có phần bà, sao thích diễn thuyết như vậy hả? Bà bớt nói đi, chờ mai mốt tôi nổi tiếng, tôi cho bà lên đại hội liên hiệp quốc diễn thuyết, được chưa?”

Ngụy Khiêm không đáp trả, chẳng biết do không có lời nào để nói hay không thốt nên lời, chỉ nhếch khóe miệng cứng đờ mỉm cười với chị Hùng, nói nhỏ: “Cảm ơn chị.”

Chị Hùng vốn còn muốn nhằm vào vấn đề quyền phát ngôn để đàn áp Lão Hùng ba trăm hiệp, thấy gã cười như vậy tự dưng không nói được gì, đành phải ngượng ngùng ngậm miệng.

Dọc đường, Ngụy Khiêm không nói tiếng nào, Tiểu Bảo liếc trộm thấy sắc mặt gã khó coi thì lòng càng thấp thỏm hơn.

Lão Hùng báo cho Tam Béo và những người khác, lái xe đưa họ về tận nhà rồi mới cáo từ.

Kết quả là vừa đẩy cửa bước vào, Tiểu Bảo liền bị bà Tống nạt cho.

Tối qua sợ Ngụy Khiêm đánh cô bé, bà Tống còn dùng các mảnh khố để bảo vệ, nhưng hôm nay lại xắn tay áo tự mình xử lý.

Bà lão nhận được thông báo “đã tìm thấy”, trái tim treo lơ lửng rơi bộp xuống, vội vàng cảm ơn Bồ Tát phù hộ.

Cảm ơn Bồ Tát xong liền cầm chổi đứng ngay cửa, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến của phái nữ, sau tiếng “bà nội” đầu tiên của Tiểu Bảo, bà Tống lập tức vung chổi quất lầy quất để như đập ruồi nặng.

Hể bà Tống muốn làm gì là đều phải khiến gà bay chó sủa, phải đủ chỗ cho mặc sức phát huy thì mới được.

Ngụy Chi Viễn và Ngụy Khiêm tự giác rời xa vòng chiến, đứng dựa vào tường.

Ngụy Chi Viễn còn đang lầy lầm lự rằng vì sao anh hai không ngăn cản thì đột nhiên Ngụy Khiêm đã đề một tay lên nặng trĩu vai.

“Đỡ tao với.” Giọng Ngụy Khiêm nhẹ đến mức hầu như không nghe thấy, mí mắt gã muốn dính vào nhau, cổ sức hé mở nhưng cơ bản chẳng nhìn thấy gì. Mồ hôi lạnh từ thái dương xuôi theo mũi không ngừng chảy xuống, thở cũng không nổi.

Ngụy Chi Viễn còn chưa kịp chìa tay thì Ngụy Khiêm đã khuỵu gối, lão đảo ngã dúi xuống.

Ngụy Chi Viễn kéo gã dậy, xuyên thấu qua lớp quần áo mùa đông dày cộm cũng có thể cảm thấy người gã nóng như lửa.

Bà Tổng sừng sốt, vội vàng ném chổi chạy đến kêu ầm lên: “Sao vậy? Sao vậy?”

Ngụy Chi Viễn đưa tay thử trán Ngụy Khiêm, muốn lược được trứng luôn, lập tức khom lưng cõng Ngụy Khiêm đã mất hết tri giác: “Sốt rồi, bà nội, bà tìm nhiệt kế với thuốc dự phòng cho con.”

Bà Tổng đáp một tiếng, quay đầu thấy Tiểu Bảo còn luống cuống đứng đó, tức khắc lại nổi giận: “Nhìn gì mà nhìn? Còn không phải đều do mày! Đều là do mày chọc giận!”

Ngụy Chi Viễn suýt một tiếng: “Đừng ồn.”

Bà Tổng tự dưng nghe theo chỉ thị, không biết là từ khi nào, bà đã bắt đầu tin phục cậu nhóc này như năm đó tin phục Ngụy Khiêm vậy.

Ngụy Chi Viễn cõng Ngụy Khiêm vào phòng ngủ, sai Tiểu Bảo và bà nội quay như chong chóng, lại giúp Ngụy Khiêm cởi chiếc áo khoác hơi ẩm ướt, rót nước ấm cho gã uống thuốc.

Lúc này, Ngụy Khiêm đã tỉnh lại khỏi cơn hôn mê tạm thời.

Gã đẩy Ngụy Chi Viễn ra: “Chắc bị cảm rồi, mày tránh xa tao ra kéo lây bệnh.”

Ngụy Chi Viễn bị đẩy ra, sau đó lại sán đến y như cũ.

Cậu nhóc cũng không thèm tranh cãi, nhìn gã uống thuốc, sau đó đắp thêm chăn giúp gã, lại cẩn thận dếm cả góc chăn.

Lúc này bên ngoài có người dè dặt gõ cửa, vừa nghe biết ngay là Tiểu Bảo – bà Tổng không biết gõ cửa, thông thường bà toàn đập

thôi.

Ngụy Chi Viễn dùng ánh mắt hỏi ý kiến Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm chẳng nói chẳng rằng quay mặt đi, đồng thời nhắm mắt lại, dường như ngủ ngay lập tức, Ngụy Chi Viễn hiểu ý mỉm cười.

Tiểu Bảo đứng ở cửa nhìn Ngụy Chi Viễn ra, lúc này chiều cao của cả hai đã chênh lệch đến mức khó tin, nếu đứng gần quá thì Tiểu Bảo nhất định phải ngửa cổ mới nhìn thấy mặt Ngụy Chi Viễn, cô bé như một đóa hoa hướng dương được mặt trời chiếu sáng, ngửa đầu nhìn Ngụy Chi Viễn, vẫn còn nức nở.

Ngụy Chi Viễn giơ ngón trỏ lên môi: “Uống thuốc xong ngủ luôn rồi, có gì để mai nói.”

Xuyên qua nước mắt mờ mờ, Tiểu Bảo cảm thấy trong mắt anh ba có thứ nào đó rất khó lường, với IQ và trải nghiệm của cô, không thể nhận ra đó là gì, cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn gật đầu, vừa đi vừa ngoảnh lại vài ba bận.

Ngụy Chi Viễn đuổi cô bé đi rồi đóng cửa lại, kéo ghế cầm sách đến ngồi bên giường trông nom Ngụy Khiêm.

Một lát sau, thành phần an thần trong thuốc đã phát huy tác dụng, Ngụy Khiêm thật sự ngủ thiếp đi.

Quyển sách trên tay Ngụy Chi Viễn chưa lật một tờ, cậu dứt khoát bỏ sách ra, mười ngón tay chụm lại, nhìn chăm chăm Ngụy Khiêm không thềm kiêng nề.

Trong sự yên tĩnh và vắng lặng khác thường, cậu đột nhiên phát hiện mình đã hiểu được sự trầm lặng của anh hai khi ở nhà.

Bản tính Ngụy Khiêm tuyệt đối không phải là đặc biệt im lặng hướng nội, nếu không đã sớm bị Tam Béo lăm mồm kia làm phiền chết rồi, chứ chẳng thể thành một bọn được, thật ra Ngụy Khiêm nói không ít, lúc nổi nóng còn rất độc mồm, gã chỉ đặc biệt kiệm lời với người nhà thôi.

Ở nhà gã chưa từng dốc bầu tâm sự, thậm chí không hay trao đổi, dường như có người nói chuyện bên tai cũng khiến gã cảm thấy ồn ào.

Vì sao?

Ngụy Chi Viễn nhìn khuôn mặt Ngụy Khiêm dần rịn mồ hôi vì lớp chăn dày cộp, không nhìn được vén một lọn tócбет lại trên trán gã – cậu nhóc đã nghĩ thông, bởi vì đó là cách trốn tránh và sự yếu đuối riêng biệt của anh hai.

Ngụy Chi Viễn nhìn dọc theo đường nét của Ngụy Khiêm, thầm nghĩ, lúc người này nhỏ tuổi hơn, yếu ớt hơn, bất lực hơn, phải gánh vác cả gia đình, tuy ngoài miệng không nói tiếng nào, nhưng trong lòng thật sự không hề oán hận sao?

Anh thật sự có thể thủy chung thản nhiên, không oán không hối sao?

Làm sao có thể? Anh đâu phải là đá!

Người đàn ông này, điều anh khát khao suốt đời, tất cả đều tổn thương anh sâu vô cùng.

Mà những gì cả đời căm hận, tất cả đều khiến anh ngày nhớ đêm mong.

Y hệt như một dùm mầm non bị đè ép hàng tỉ năm trong khe đá mà sinh ra, hình dáng vụn vẹo muốn đổ rạp xuống, nhưng vẫn xanh um tươi tốt.

Ngụy Chi Viễn biết nhân cách mình không hoàn mỹ lắm, cậu thiếu khả năng cảm thông, loại thiếu hụt này không phải là sự tàn nhẫn mài giũa ra như của người trưởng thành, mà là phần lớn thời điểm cậu không biết nên cảm thông thế nào.

Mỗi khi Tiểu Bảo và bà Tống khóc đến chết đi sống lại vì cảnh đời khổ sở, cậu đều cảm thấy chẳng tài nào hiểu nổi.

Không liên quan đến tuổi tác lẫn trí tuệ – trẻ em đều bị ảnh hưởng từ cảm xúc của người lớn xung quanh, mà cho dù là chú chó con cũng biết dùng cách của động vật để an ủi người xa lạ đang khóc.

Ngụy Chi Viễn phát hiện mình rất khó đồng cảm với tâm tình của người khác, càng khó mà vun đắp tình cảm với người ta, phần lớn thời điểm cậu đều ngụy trang hòa đồng trên mức độ nào đó để dung nhập vào hoàn cảnh.

Chỉ có anh hai là khác.

Ngụy Chi Viễn phỏng đoán cảm nhận trong lòng Ngụy Khiêm, như một đứa trẻ nạy đỉnh thần điện ra xem trộm, cảm nhận được mối gắn kết tình cảm quý giá.

Tất cả hỉ nộ ái ố, mạnh mẽ và yếu đuối chân thật về một... người khi còn bé cậu từng tôn thờ như thần linh.

Như một mảnh linh hồn trong suốt nằm ngang trước mặt, Ngụy Chi Viễn thậm chí cảm thấy tim mình muốn tan ra.

Hôm sau Ngụy Khiêm thức dậy, phát hiện mình lại nằm trong lòng Ngụy Chi Viễn.

Có lẽ là trong cơn mê man gã vô thức đạp chần, Ngụy Chi Viễn bèn dứt khoát ôm luôn cả gã lẫn chần.

Việc này vốn cũng chẳng sao, họ từ nhỏ đã ở cùng nhau rồi mà, nhưng trong tích tắc mở mắt ra, tự dưng Ngụy Khiêm vẫn cảm thấy không quen lắm.

Cảm giác tồn tại của Ngụy Chi Viễn quá mạnh.

Cậu chiếm hết nửa giường, thoáng chốc khiến không gian rộng rãi biến thành chật chội, tay chân quấn hết lên người mình, Ngụy Khiêm cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, nhưng gã cứ có cảm giác... nguy cơ của động vật khi địa bàn bị xâm lấn.

Sáng sớm đo nhiệt độ lần nữa, Ngụy Khiêm đã từ sốt cao giảm thành sốt nhẹ.

Bà Tổng giải Tiểu Bảo vào xin lỗi, Tiểu Bảo chắc lại một đêm không ngủ ngon, mắt đỏ như thỏ nhìn Ngụy Khiêm đầy chờ mong, vụng về nói rằng mình tội lỗi nặng nề.

Ngụy Khiêm không nhắc lại chuyện cắt tóc và đội mũ, việc này cứ thế qua đi trong lơ mơ.

Trước mặt người thân nhất, những quy định cứng nhắc như nguyên tắc hay giới hạn đều là giấy vụn cả, gió thổi qua là nát hết, tính ra thì sau cùng hình như chỉ còn lại lơ mơ và được chẳng hay chớ.

Buổi trưa chị Hùng có việc đến tìm, chị ta thích tư chất của Tiểu Bảo, muốn tự mình dạy dỗ.

Ngụy Khiêm cũng không ngăn cản, xốc lại tinh thần ứng phó chị Hùng đôi câu, nói cảm ơn rồi hoàn toàn mắt nhắm mắt mở với Tống Tiểu Bảo.

Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh không nhịn được thầm nghĩ: một ngày kia đối với em, anh cũng sẽ năm lần bảy lượt khoan dung như vậy sao?

Buổi chiều, Ngụy Khiêm bảo Ngụy Chi Viễn cứ đi học đi, kết quả là cậu nhóc này ngoan ngoan đáp “vâng”, đồng thời có bản lĩnh bằng mặt không bằng lòng, coi nhẹ ý kiến của gã.

Ngụy Khiêm ho vài tiếng: “Mày có nghe thấy không hả!”

“Dạ, biết rồi – ôi, anh hai, cho anh xem cái này này.” Ngụy Chi Viễn như một đứa bé thiếu năng, nghe thấy mà lờ đi, sau đó lấy laptop mở game đơn giản đưa cho gã như dâng báu vật, “Đây là bài tập em sắp phải nộp, có tham khảo một chút từ trò ‘Đẩy thùng’ chứ không hẳn là tự sáng tạo, cho anh chơi đỡ buồn này.”

Ngụy Khiêm nổi cáu: “Đẩy cái đầu mày.”

Nửa giờ sau, gã nằm bò trên giường chơi trò thiếu năng trí tuệ “đẩy cái đầu” này.

Ngụy Chi Viễn kiên quyết làm bài tập trong phòng ngủ của gã, thỉnh thoảng sẽ qua làm phiền một chút, bắt gã uống nước, ép gã đắp lại lớp chăn thứ hai bị tung ra chẳng hạn.

Ngụy Khiêm cảm thấy sự thật chưa từng có bao giờ là “thằng nhóc này bất giác đã lớn như vậy rồi”, không thích ứng lắm, nhưng chút không thích ứng này nhanh chóng bị game của Ngụy Chi Viễn thu hút đi.

Game thiết kế rất khá, tuần tự tiến dần, tích lũy từ từ cảm giác thành công, mới đầu mỗi trạm chỉ có một khóa, tháo ra là qua được, giai đoạn giữa và sau mỗi một cửa bắt đầu có tới bảy tám khóa, tích lũy cảm giác khiêu chiến và cảm giác thành công dần từng bước khiến người ta nghiện.

Đến giai đoạn sau, Ngụy Khiêm phát hiện nhân vật của mình cơ bản đã bị nhốt trong mê cung hoa mắt như mạng nhện.

Ngụy Khiêm kẹt ngay cửa cuối cùng, chết cũng không qua nổi, sau vô số lần thất bại, gã bắt đầu hoài nghi lập trình có vấn đề, căn bản không ra được.

Hai anh em y như hai đứa trẻ, tranh luận một hồi rốt cuộc là người chơi nào đó quá ngốc hay do chính trò chơi có vấn đề về thiết kế.

Cuối cùng Ngụy Chi Viễn đẩy gã ra, biểu diễn từng bước cho gã xem cái cửa phát rồ này phải vòng vèo thế nào, sau đó nhìn Ngụy Khiêm đắc ý khoe khoang như khổng tước: “Em thông minh chứ?”

“Xì, trò con nít.” Ngụy Khiêm đẩy máy tính ra xa hòng phui sạch quan hệ... làm như người vừa mới ôm cứng ngắc chẳng phải là mình vậy.

Ngụy Khiêm ngồi trên giường châm một điếu thuốc, gã đã hết sốt, còn hơi mệt mỏi nhưng đã thoải mái hơn, trái tim cuồng làm việc

tạm thời im lặng kia bắt đầu không nhìn được rục rịch.

Tuy mạnh miệng nhưng gã thật sự đã bị trò chơi của Ngụy Chi Viễn dẫn dắt, lơ mơ có ý tưởng làm cách nào để hạng mục kia được duyệt.

Ngụy Khiêm suy nghĩ quá mê mẩn, suýt nữa đốt cả ga giường, may mà Ngụy Chi Viễn nhanh tay lẹ mắt giật lấy.

Ngụy Chi Viễn y như một bác sĩ đầy quyền uy đứng bên cạnh, uy nghiêm nói: “Anh, anh nên nghỉ ngơi đi.”

Ngụy Khiêm trở mặt nghĩ: “Mình bị thằng nhóc này quản chế hả? Phản rồi!”

Ngụy Chi Viễn quả nhiên muốn vung sào khởi nghĩa, tắt đèn ở đầu giường, sau đó lợi dụng thể trọng và sức mạnh đè ông anh đau ốm về trong chăn, chờ giám sát gã nghỉ ngơi như một người quản lý vậy.

Ngụy Khiêm bởi quá kinh ngạc mà quên cả phản kháng.

Không biết bao lâu sau, Ngụy Chi Viễn mới nghe thấy Ngụy Khiêm đột nhiên hỏi: “Đêm hôm trước, sao mày biết Tiểu Bảo muốn đi đâu?”

Ngụy Chi Viễn đang chạy thử, không hề ngẩng lên: “Em đoán – người thật lòng muốn bỏ nhà đi bụi đâu có mặc đồ nổi như nó? Chắc chắn phải sợ dọc đường bị bắt về, hận không thể bơi cả cân bùn lên mặt luôn ấy chứ.”

Đến lúc này Ngụy Khiêm mới chợt nhớ, cậu nhóc học hành như thanh thiếu niên bình thường này lúc nhỏ từng có quá khứ lang

thang, gã đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

Nhưng Ngụy Khiêm không biết nên bày tỏ thế nào, gã trù trừ một lúc lâu, mới dùng giọng điệu giống như “hay là anh mua kem cho em ăn” hỏi Ngụy Chi Viễn: “Ồi, nhóc, học giỏi như vậy, sau này có muốn đi du học không? Tao có thể để dành...”

Gã chưa nói hết câu, Ngụy Chi Viễn đã ngẩng phắt lên, sắc mặt bị màn hình chiếu đến tái xanh khó coi cực kỳ, giống như nghe thấy chuyện gì đáng sợ lắm vậy.

Qua một lúc lâu, chính Ngụy Chi Viễn cũng nhận thấy mình phản ứng hơi quá, bấy giờ mới vội vàng cup mắt xuống, nhỏ giọng nói như che giấu điều gì đó: “Em không muốn, anh nghỉ ngơi sớm đi, đừng nói nữa.”

Ngụy Khiêm chỉ nghỉ ngơi một ngày, hôm sau gã lại bò dậy như thường lệ, đặt vé xe lửa đến nơi có hạng mục, đi công tác như liều mạng vậy.

Lão Hùng kêu Tam Béo đi theo gã, Lão Hùng cho rằng nội tâm và bề ngoài Tam Béo đều khéo léo như nhau, làm việc ổn thỏa hơn Ngụy Khiêm nhiều.

Ngụy Khiêm đeo khẩu trang như người bệnh lao, ngồi trên xe lửa ho muốn chết đi sống lại, Tam Béo đành phải chịu khó chăm sóc gã, tiện thể lẩm bẩm: “Anh Tam này làm giám quân thật bất lực, rõ ràng là một tiểu thái giám tới hầu hạ đại gia mà.”

Ngụy Khiêm: “Ừm, rất thích hợp, giám quân thái giám.”

“Mẹ kiếp!” Tam Béo tức tối thúi Ngụy Khiêm một phát, nghĩ đến ba ngàn vạn gánh vác sau lưng, thật tình chỉ muốn nhảy quách

xuống sông Tùng Hoa cho rồi, hết đường xoay sở bèn ngâm nga,
“Gió Bắc thổi, hoa tuyết bay...”

Ngụy Khiêm lạnh tanh nhìn hấn một cái.

Tam Béo lo lắng hỏi: “Phụ thân, nếu thật sự bí quá, người định bán Hỷ Nhi để trả nợ ư?”

“Không đâu.” Ngụy Khiêm nói.

Tam Béo rất yên lòng.

Ngụy Khiêm bổ sung: “Khuê nữ con quá xấu, cha e Hoàng Thế Nhân nhìn thấy con mà sợ vãi cả ra quần.”(1)

Tam Béo thở dài: “Chú mày bệnh hả tiểu đồng chí, mẹ kiếp chú bây giờ có nhà có sự nghiệp, bằng đại học cũng sắp đến tay, đường làm quan rộng mở rồi! Mà chú mày còn muốn tìm chết hả? Nói thật nhé, đến trạm kế hai ta xuống xe lửa mua vé quay về đi, bây giờ dẹp đường về phủ hăng còn kịp đó.”

Ngụy Khiêm xem tài liệu, như muốn khắc mỗi một dấu chấm câu vào đầu: “Tôi có thể giành được.”

Tam Béo lắc đầu thở dài: “Chú mày rõ là một tảng đá dưới hồ xí, vừa thối vừa cứng!”

Đôi tay béo núc như quạt hương bồ của hấn bắt an xoa đầu gối, một lúc lâu mới vỗ đùi như đập nồi dìm thuyền: “Được thôi, anh Tam đòi trước nợ chú, chú nói đi, làm thế nào đây.”

—

Hỷ Nhi và Hoàng Thế Nhân là hai nhân vật trong Bạch Mao Nữ.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 40

Lão Hùng đã báo trước, lúc Ngụy Khiêm và Tam Béo đến nơi, người bạn lần đó giới thiệu hạng mục giờ miếng giấy cứng cắt từ hộp giày đón họ ở nhà ga.

Bạn Lão Hùng vốn tên Lý Cầu Đản, sau này mới tự đổi thành Lý Phong Nhã, là một chủ thầu xuất thân nông dân, hồi trẻ làm cai dẫn dắt đội kiến trúc xây nhà, quen biết Lão Hùng trong quá trình buôn trà.

Nghề phụ của Lý Phong Nhã là buôn đặc sản toàn quốc, nghề chính thì có hai, một mặt làm kiến trúc, một mặt tháo dỡ di dời, vừa dỡ vừa dựng phục vụ dây chuyền, bao trọn gói luôn.

Nhưng chắc do phải vất vả kiếm tiền, nên từ lâu hắn đã ghen tức với những người đầu tư phát triển, chỉ tiếc không xoay được nhiều tiền như vậy, nên mới muốn kéo người khác nhập bọn.

Tiếc rằng lần trước đến xem thử, dường như Lão Hùng không hứng thú lắm, Lý Phong Nhã vốn cho là việc này thất bại rồi, nào ngờ còn có đường xoay sở, bởi vậy vui mừng khôn xiết mà đi đón.

Lý Phong Nhã ngoài bốn mươi tuổi, mặt mũi xấu xí, vừa đen vừa gầy, hai mắt lõm vào, cao chưa đến 1m70, eo chưa đầy 70cm, trông như một miếng thịt bò khô đen sì vậy.

Ngày đông mà hán cũng chẳng sợ lạnh, áo khoác cầm trên tay, mặc sơ mi hàng hiệu, tay áo xắn lên, chẳng biết bao lâu rồi chưa giặt mà nhần nhúm y như một miếng dưa muối, vạt trước nhét vào lưng quần, vạt sau rơi ra ngoài, khi đi lên xuống theo bước chân vui vẻ, trông chả khác nào miếng lót mông của tụi con nít.

Tuy người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào yên, nhưng trên đời có một loại người, dầu dát vàng dát ngọc, thì người khác cũng chỉ cho rằng hán ta đang quần cái chiếu trúc thôi.

Ngụy Khiêm đã gặp một lần, bởi vậy không còn thấy lạ, Tam Béo lại chưa từng gặp kẻ trông vừa nghèo kiết xác vừa giàu sang như thế, bởi vậy giặt nãy mình, lén rỉ tai Ngụy Khiêm: “Ê, ông anh này mới chui ra từ lò than nào vậy?”

Ngụy Khiêm đáp: “Mộ Hoàng Thế Nhân.”

Tam Béo chỉ hận không thể khâu miệng mình lại.

Có khách ở xa tới, theo tập quán, Lý Phong Nhã dĩ nhiên phải đãi một châu, sau ba tuần rượu, dày mặt tăng bốc nhau nào “tuổi trẻ tài cao” nào “đa mưu túc trí” cho đã đời, Lý Phong Nhã mới bắt đầu đi vào chủ đề: “Lần trước tôi suy nghĩ quá đơn giản, trước mắt trừ chúng ta thì còn vài công ty cũng đang dỗi theo mảnh đất này, nghe nói có một công ty còn mời cả kiến trúc sư nước ngoài, chó mọc sừng giả làm dê, chỉ giỏi làm bộ làm tịch.”

Tam Béo vội hỏi: “Chúng tôi đều là người vùng khác, không hiểu rõ tình hình ở đây, ông cảm thấy việc này khả thi chứ?”

Lý Phong Nhã nhấp một ngụm rượu nhỏ, lắc lư đầu thờ dài: “Khó nói.”

“Sao cơ?”

Lý Phong Nhã hạ giọng, dùng đũa chấm rượu vẽ một đường trên bàn, thò đầu ra nói: “Bởi vì tôi vẫn canh cánh việc này, cho nên cũng tạo dựng không ít quan hệ, chẳng giấu gì hai cậu, bên phía Cục quản lý đất đai và chính quyền thành phố tôi đều nói chuyện được – đương nhiên, đừng cho rằng ông anh này giỏi giang lắm, tôi nói được thì người khác đương nhiên cũng nói được, không có chút quan hệ thì chẳng ai dám dòm ngó việc này đúng không – chủ nhiệm Chu của Cục quản lý đất đai là đồng hương với tôi, hai hôm trước mới cùng nhau đi uống rượu tán gẫu, ôi chao, việc này bây giờ khó nói lắm... Các cậu biết phổ thương mại giữa mấy miếng đất đó chứ?”

Thấy hai người gật đầu, Lý Phong Nhã nói tiếp: “Đó là của một công ty đầu tư ở chỗ chúng tôi đây, ông chủ họ Trương, tổng giám đốc Trương là em họ của bí thư, bây giờ là thế này, phổ thương mại đang phát đạt, nhưng ông Trương đó không biết đầu óc có vấn đề gì mà chỉ cho thuê chứ không bán, nói là phải bảo đảm đẳng cấp, không thể để phổ thương mại này biến thành thị trường bán sỉ của hàng hóa linh tinh, bây giờ đẳng cấp có rồi nhưng sợi dây tài chính đứt cái ‘bụp’, hạng mục cả tỷ thất bại, các khoản vay đều đến kỳ hạn, nếu không mấy miếng đất chung quanh có thể hời cho chúng ta? Không thể nào, dù bây giờ các công ty đều thêm nhỏ dãi, thì cũng phải trông chờ họ Trương không xoay được tiền, mọi người mới có thể ăn thứ rơi khỏi miệng người ta, lỡ đâu ông Trương đó nghĩ thông, bán đứt phổ thương mại, hoặc là tìm được nguồn tài chính mới, thì chúng ta đều công cốc hết.”

Tam Béo: “Mắc gì mà ông không bán?”

Lý Phong Nhã vỗ đùi: “Nghĩ không thông thôi!”

Tam Béo: “Không có tiền thì ổng có thể tìm người hợp tác mà, có máu mặt như vậy, chẳng lẽ không ai cho vay tiền? Mượn tạm ít nhiều, rồi lại tìm một người hùn vốn, không phải cùng sống sao?”

Lý Phong Nhã khoa tay múa chân: “Không, cậu béo à, cậu không hiểu đâu, nói dễ nghe một chút, là ổng nhất thời không hồi khoản được, nói khó nghe thì là nguồn tiền mặt đã đứt ‘pắc’ một phát, toi đòi luôn! Cậu hiểu chưa?”

Lý Phong Nhã cực thích dùng từ tượng thanh, giống như có thể gia tăng sức mạnh cho từ ngữ, nói một chữ “pắc” mà phun đầy nước miếng vào mặt Tam Béo.

Tam Béo lau mặt, cảm nhận được sự gian nan khốn khổ của việc này từ cả bãi nước bọt.

“Có máu mặt hơn thì cũng là một doanh nhân thôi, mà doanh nhân thì sợ gì nhất? Chính là không có tiền đó cậu béo à!”

Nói rồi Lý Phong Nhã bốc một cái chân giò to dùng, loáng cái gặm hết trơn, quẹt miệng tiếp tục: “Nói thẳng với các cậu vậy, ông Trương đó hơi bị chảnh, tôi từng gặp một lần rồi, ôi mẹ ời, cái điệu bộ kênh kiệu nhướng mày, làm như mới đi công tác từ Nam Thiên môn trở về vậy – người ta coi thường đám chúa đất chúng tôi, chứ không thì tôi cần gì lặn lội đường xa đến tìm các cậu?”

Đến lúc này Ngụy Khiêm mới mở miệng hỏi: “Anh Lý, theo ý anh, trừ bán phổ thương mại trong tay thì ông ta không còn cách nào khác?”

Lý Phong Nhã suy tính một lát: “Cũng chưa chắc, nếu động thổ khởi công thật, chưa biết chừng ổng sẽ trầy trật, nhưng nếu cho

mượn danh, tìm người thay ông ra mặt tạo thành một công ty hạng mục(1) mới, lấy danh nghĩa công ty này tái lập hạng mục đầu tư giành mảnh đất, sau đó trực tiếp đẩy giá lên rồi bán lại cũng không phải là không khả thi, còn có thể kiếm một khoản tiền mặt kèch xù, cho dù thời gian hơi dài, hơn nữa... Nếu việc này vào tay tôi thì tôi cũng làm rồi, không phải tôi đã nói với các cậu về ông ta rồi sao? Những việc mờ ám kiểu này, ông ta chưa chắc thích làm đâu.”

Ngụy Khiêm suy nghĩ một lúc, cuối cùng bàn bạc giằng co với Lý Phong Nhã, rồi cả đoàn quyết định hôm sau sẽ đi thăm phố thương mại để khảo sát xem sao.

Buổi tối quay về khách sạn, Ngụy Khiêm sẵn nước không nóng không lạnh tắm tấp cho tỉnh rượu, chưa lau khô tóc đã tìm tài liệu mình chuẩn bị trước đó ra xé hết.

Tam Béo ở bên nói mát: “Không khớp với mong đợi của chú nhỉ? Ngạc nhiên chưa? Bế tắc chưa? Anh thấy ta nên thu dọn đồ đạc, rồi ngày mai mua vé quay về luôn đi... Chú nghe thử tiếng ho của mình xem, thở ra tạt âm, van của hai lá phổi muốn rớt luôn rồi, sắp tràn khí ra ngực tới nơi rồi đó.”

Ngụy Khiêm lườm hằm một cái, hoài nghi Lão Hùng cho Tam Béo đi theo vốn không có ý tốt.

Tam Béo đóng vai Trư Bát Giới rất hoàn mỹ, hễ có cơ hội là đề nghị chia hành lý về Cao lão trang, đúng là cái loại chuyên làm dao động lòng quân.

Lão Hùng bề ngoài thật thà nội tâm như quỷ thành tinh đó không chừng lần trước đến đã nắm được rồi, chỉ muốn cho gã biết khó mà lui thôi.

Tam Béo nói tiếp: “Chú Khiêm, anh thấy việc này căn bản không có hi vọng đâu, Lão Lý là trùm vùng này cũng ra mặt rồi, chú còn muốn thế nào đây? Chẳng lẽ phải phái anh Tam này đi dùng mỹ nam kế với quan chức nhà nước? Anh nói cho chú biết, kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể làm nhục đâu.”

Ngụy Khiêm khó khăn lắm mới hết ho, đau đớn nhìn Tam Béo: “Ông Tam... Khụ khụ, coi như tôi van ông, giữ thể diện chút đi!”

“Đừng vu oan cho anh, tiết tháo của anh đây đời đời bất diệt như mờ vậy đó,” Tam Béo đứng dậy vịn hông, “Được, cụ hãy chậm rãi suy nghĩ đi, con cảm thấy món gà nướng buổi tối không tệ, con quyết định trước khi chúng ta khai hoàn quay về, phải mua thêm mấy con mang về cho tụi nhỏ được nếm thức ăn tươi.”

Ngụy Khiêm trải bản đồ quy hoạch do Lý Phong Nhã kiểm giúp từ đường cửa sau lên giường, giọng khàn khàn: “Muốn về thì ông tự về, dù sao tôi cũng không đi đâu hết.”

Tam Béo ngồi phịch xuống mép giường: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Ngụy Khiêm thông dong nói: “Thấy quan tài tôi cũng chẳng đổ lệ, đổ lệ ích gì? Không sao, tôi còn kế hoạch thứ hai.”

Mắt Tam Béo sáng rỡ: “Chú giỏi thế, sớm đoán được...”

Ngụy Khiêm: “Giờ nghĩ.”

Tam Béo cầm nín nhìn gã một lúc: “Chú Khiêm, anh không tài nào hiểu nổi – trước khi lên xe lửa chú là như thế, trên xe lửa chú là như thế, đến địa phương hiểu rõ tình hình chú vẫn như thế – chú lấy

đâu ra sức mạnh vậy? Chú dựa vào đâu mà cho rằng mình chắc chắn có thể giành được?”

Ngụy Khiêm ngẩng đầu, do bị bệnh và ít nghỉ ngơi nên mắt hơi có tơ máu, ánh mắt nặng nề, dù rằng lâu ngày có một chút buồn rầu giấu kín, lại có vẻ kiên định mà hoàn toàn tập trung.

“Cướp ngoại tất an nội trước.” Ngụy Khiêm nói, “Sức tôi có hạn, chuyện đã quyết định làm, nếu còn năm lần bảy lượt hoài nghi do dự thì từ sáng đến tối khỏi cần làm gì nữa. Tôi cũng không biết mình dựa vào đâu, nhưng với tiền đề là tôi đã quyết định làm, tôi sẽ không nghĩ đến điều gì khác.”

Tam Béo nghiêm túc theo, hỏi gã: “Thế nếu chú mày thất bại?”

Ngụy Khiêm bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không suy tính điều này.”

Tam Béo nôn nóng: “Sao có thể không suy tính điều này? Chẳng phải là làm ầu à? Trước khi đến chú có tính tới tổng giám đốc Trương này chưa? Luôn có chuyện chú không ngờ đến, cái gì chú cũng không thèm nghĩ, không cảm thấy mình quá khinh suất sao?”

Ngụy Khiêm nở nụ cười: “Thất bại tạm thời chỉ là bất trắc chứ không phải thất bại, quân đến thì chặn, nước đến đắp đất, dù có bất trắc, điều tôi cần cân nhắc cũng là làm cách nào để bù lại tổn thất và lợi dụng cơ hội mà bất trắc mang đến, thế thôi.”

Tam Béo đã phục cảnh giới tinh thần kỳ dị gần như tín ngưỡng tà giáo này, cam phận tạm thời giã từ gà nướng thân yêu, vút xác lên một giường khác.

Bọn Ngụy Khiêm đi vài hôm, Ngụy Chi Viễn rốt cuộc được nghỉ – có nghĩa là Tết đến rồi.

Tết này anh hai đi vắng, cả nhà đều chẳng vui vẻ gì.

Chỉ khi tiếng chuông năm mới vang lên, Ngụy Khiêm mới gọi về một cú điện thoại, nhưng đâu đâu cũng là tiếng pháo như nổ lô cốt, Ngụy Chi Viễn thậm chí chẳng nghe rõ gã nói bao giờ về.

Cậu thiếu niên cúp máy, bắt đầu chính thức suy nghĩ về đường tình nhất định phải nhấp nhô của mình.

Ngụy Chi Viễn biết, tình cảm của cậu phải khiến người bình thường kinh hãi, không ai có thể vừa nghe đã thản nhiên tiếp nhận... Huống chi là người như anh hai.

Thật ra Ngụy Chi Viễn từng cân nhắc, nếu cậu hơi để lộ khuynh hướng, liệu anh hai có e ngại cảm giác của cậu rồi ít nhiều bầm bụng nghe ngóng, khoan dung một chút, kể đó dần dần thành quen?

Đó sẽ là một quá trình giằng co dài lâu, hơn nữa Ngụy Chi Viễn không tin mình sẽ thành công.

Đứng trước tâm sự, thiếu niên luôn không tự chủ được đa sầu đa cảm, trù trừ khó quyết, huống chi thứ tình cảm nhất định phải giấu kỹ này.

Ngụy Chi Viễn hiếm khi thiếu tự tin về phương diện này, cậu không biết, cũng không muốn biết anh hai liệu có đối đãi mình như với Tiểu Bảo, chịu vì mình mà nhiều lần thoái nhượng, thậm chí bỏ hết giới hạn.

Nếu anh dứt khoát cho là mình điên rồi?

Nếu anh cảm thấy điều này ghê tởm đến mức vượt khỏi phạm vi có thể tiếp nhận và nhượng bộ?

Một tiếng nổ vang lên, pháo hoa nở bung trên không trung, chiếc xe riêng dưới lầu giật mình bấm còi inh ỏi, Ngụ Chi Viễn hơi ù tai, không cảm được lòng nghiêng đầu phủ quyết ý tưởng này.

Cậu không cách nào chấp nhận việc Ngụ Khiêm coi mình như người xa lạ, vừa nghĩ đến điều này là cảm giác sợ hãi luôn lo lắng bị vứt bỏ từ nhỏ sẽ bao phủ cậu lần nữa.

Cậu nhất định phải ổn thỏa, bình thản, hữu hiệu.

Ngụ Chi Viễn không biết mình còn bao nhiêu thời gian, cậu cho rằng đầu tiên mình cần tạo một hoàn cảnh để gây biến đổi ngầm, như nhện giăng tơ vậy, phải có cái khung trước rồi mới làm tuần tự từng bước.

Ngoài ra, cậu cho là mình còn cần một đồng đội.

Ngụ Chi Viễn nhìn sang bà Tống không biết dựa lên sofa ngủ gục bao lâu rồi, giây lát sau lại bỏ qua – bà còn khó thuyết phục hơn anh hai, không chừng giải thích cho bà hiểu cả sự việc là đã khổ lắm rồi.

Cuối cùng, Ngụ Chi Viễn tập trung tầm mắt vào Tiểu Bảo.

Làm sao... ngấm ngầm, nghĩ biện pháp để con bé tìm cách đứng bên mình?

Ngụ Khiêm đi chuyến này không kịp về báo danh khai giảng cho học kỳ cuối cùng, Ngụ Chi Viễn cầm thẻ sinh viên của gã đến trường đăng kí giúp.

Trong lúc này, Ngụ Chi Viễn y như mắc bệnh thần kinh, nhà chất đầy các loại sách khó hiểu, tài liệu và tác phẩm văn nghệ. Nội dung

thiết kế, triết học, tâm lý học, xã hội học, thậm chí một số môn nghệ thuật mới lạ cũng có hết.

Bà Tổng không biết chữ, nhìn thấy tác phẩm vĩ đại liền kính sợ, mỗi lần thấy Ngụ Chi Viễn đeo cặp kính độ nhẹ đọc sách thì đi qua cũng phải rón ra rón rén.

Tiểu Bảo lại cảm thấy ông anh nhỏ hơi bất thường, trong thanh thiếu niên, ai mà lúc rồi không làm bài tập, không đá banh, đánh lộn đều có vẻ không được bình thường lắm, dù là chuyên tay nhau đọc sách truyện giải trí cũng toàn là võ hiệp, huyền ảo, truyện tranh, ngôn tình các loại, chứ chẳng ai lại xem thứ này.

Tiểu Bảo cho rằng anh ba quá u ám, vừa vặn đọc được tác phẩm của thi nhân nằm trên đường ray tự tử(2) trong sách ngữ văn học kỳ mới, Tiểu Bảo xem mà hết hồn, càng cảm thấy Ngụ Chi Viễn có triệu chứng của bệnh trầm cảm.

Thoạt đầu cô bé nói với bà nội, nhưng bà chẳng thèm tin, còn cho rằng bản thân cô bé dốt nát không chịu đọc sách nên cũng không quen nhìn người khác đọc sách.

Tổng Tiểu Bảo lần đầu tiên chờ mong anh hai mau mau trở về như vậy.

Mãi đến tháng Ba thì Ngụ Khiêm mới về.

Cuối tháng Giêng, khi Ngụ Khiêm đem vài thỏa thuận bày ra trước mặt Lão Hùng, về mặt Lão Hùng hoàn toàn giải thích rõ thế nào là “sợ ngây người”.

Lúc ấy Ngụ Khiêm đi một vòng phố thương mại kia, rồi trong lòng lập tức có tính toán.

Gã bắt đầu rùm beng khảo sát, xác định thị trường, đồng thời ra một nan đề cho Lý Phong Nhã – bảo hấn ta nhất định phải đi tiếp xúc qua với tổng giám đốc Trương.

Việc này làm Lý Phong Nhã rất lo, hấn ta thật sự không muốn giao thiệp với người phong cách Tây như ông Trương kia chút nào.

Tết nhất mà tóc rụng cả năm, ai ngờ lúc này “ông trời” lại cho một cơ hội.

Con trai ông Trương đang học cấp hai, dân ở đây khá hung hãn, tụi con trai cấp hai thường xuyên nói chuyện bằng nắm đấm ngay ven đường, khi Lý Phong Nhã nhìn thấy thằng nhãi đó, nó đang bị bảy tám đứa côn đồ bao vây.

Lý Phong Nhã phát tài không quên gốc, ngày lễ ngày tết sẵn lòng ăn nhậu với các anh em dân công, lúc ấy bên cạnh có vài người uống sươong sươong rồi. Nhưng du côn đánh nhau, bọn Lý Phong Nhã thấy quen lắm rồi, Lão Lý từng này tuổi, không còn gặp chuyện bất bình chẳng tha nữa, vốn tính ngó lơ luôn.

Ai ngờ đúng lúc này, nạn nhân bại não cao giọng tự khai thân phận: “Ba tao là ông chủ lớn, chú tao làm quan! Tin tao giết hết tụi bay không hả?”

Ngụy Khiêm cả ngày gây áp lực, bắt hấn đi giao thiệp với tổng giám đốc Trương, khiến Lý Phong Nhã suýt nữa suy nhược thần kinh, hấn vốn nghĩ hoài về ông Trương đó, vừa nghe câu này liền dừng bước theo bản năng.

Các anh em dân công dừng lại thò đầu nhìn theo.

Lão Lý cân nhắc giây lát rồi chỉ tay: “Tết nhất mà làm gì thế này? Bảo tụi nó đừng đánh nữa!”

Hắn ra lệnh một tiếng, dù rằng không ai động đậy, mấy tên côn đồ thấy đội hình này cũng sợ, nhìn nhau một cái rồi huýt sáo chạy mất.

Lão Lý làm bộ vui vẻ hòa nhã kéo “nạn nhân” đến hỏi thử, mẹ kiếp quả là vừa nhắm mắt đã có người đưa gối cho, thằng nhãi ngu ngốc này chính là con trai cưng của ông Trương kia!

Thằng rùa con đó nhảy lên phúi đất dính mũi, ngu xuẩn bá vai Lão Lý không biết lớn nhỏ: “Anh em, cảm ơn nha! Từ rày anh chính là đại ca của tôi, có chuyện gì tôi bảo kê cho!”

Lý Phong Nhã nghĩ bụng: “Thằng nhãi này chắc chẳng thông minh lắm.”

Ngoài mặt cười ha ha, hào sảng nói: “Không có gì, đều là duyên phận thôi!”

Tam Béo sau khi biết chuyện đã cảm khái với Ngụy Khiêm: “Cha nội Lão Lý kia rất khá đó! Được việc mà còn có vận may, phúc tướng.”

Giọng của Ngụy Khiêm do bị ho mà cực khàn, nhưng chẳng mấy may ảnh hưởng tới việc gã ra vẻ cao thâm khó lường cười khẩy nói với Tam Béo: “Đám oắt con đánh người đó là tôi thuê đấy.”

Tam Béo: “...”

Để tránh xuất hiện có vẻ cố ý, phía ông Trương vẫn do Lão Lý qua lại.

Mà thủ đoạn nhỏ tà ma ngoại đạo chỉ là phụ liệu, thực sự lay chuyển được ông Trương chính là một hợp đồng sơ bộ trên giấy đề trình dưới danh nghĩa Lão Lý.

Ngoài mặt hợp đồng này là của Lão Lý và ông Trương song phương, Lão Lý bỏ vốn chiếm 25% cổ phần, đồng thời giao ước lũng đoạn công trình, ông Trương là cổ đông lớn công khai, chiếm số cổ phần còn lại, phụ trách quản lý phân phối cả hạng mục.

Nhưng ông Trương không có tiền, vì thế phải kéo thêm cổ đông ẩn hình thứ ba, đến lúc này Lý Phong Nhã mới giới thiệu bọn Ngụy Khiêm cho ông ta, giữa Ngụy Khiêm và ông Trương ký kết hợp đồng thứ hai, ràng buộc nhau trên hợp đồng sơ bộ của hạng mục, Lão Hùng là cổ đông thực tế không ký tên, phụ trách chi tiền, tổng giám đốc Trương là cổ đông danh nghĩa đăng ký trên giấy tờ, toàn quyền phụ trách cả hạng mục kể cả lấy đất, lo thủ tục và toàn bộ công tác chuẩn bị tiêu thụ, cuối cùng hưởng 15% lợi nhuận.

Bên ông Trương tay không bắt sói trắng, chơi một lần khái niệm “vốn thấp” lúc ấy cực kỳ ít gặp, giảm thiểu mạo hiểm, đồng thời hấp dẫn nhất là ông ta có thể biến các khu nhà xung quanh và phố thương mại thành một chỉnh thể.

Sở dĩ ông ta khẳng định không chịu bán phố thương mại, chính vì hi vọng có thể tạo ra thứ có tính tiêu biểu và nhãn hiệu, ông Trương là người theo chủ nghĩa lý tưởng lỗi thời, có nằm mơ cũng muốn đào một miếng đất ở trung tâm thành phố, tạo ra một dải kiến trúc mang phong cách cá nhân như vương quốc riêng, đáng tiếc điều mài tỉ mỉ quá, mới khiến chu kỳ của hạng mục trước đó kéo dài, thậm chí đứt đoạn tài chính.

Giao cho ông ta chuẩn bị, còn khiến tổng giám đốc Trương thấy nhiệt huyết sôi trào hơn nhiều so với cây quan hệ thao túng một miếng đất đầy giá lên.

Ông ta và Ngụy Khiêm ăn nhip với nhau, cuối tháng đã giành được hợp đồng dùng đất, trong lúc này Ngụy Khiêm và Tam Béo cũng không nhàn rỗi, nhờ cây cầu là tổng giám đốc Trương này, dùng rượu trái bằng tất cả các cửa quan hệ, bình quân một ngày hai đến ba chầu nhậu, mỗi tối quay về khách sạn chuyện đầu tiên nhất định là nôn đến chết đi sống lại.

Đồng thời, cùng tổng giám đốc Trương chạy giai đoạn trước, theo dõi quy hoạch, nửa đêm dậy nghiên cứu từng chông điều khoản pháp luật, phác thảo các thỏa thuận, giao cho những người chuyên nghiệp thẩm duyệt, các kế hoạch tính toán và tiền mặt sửa hết bản này đến bản khác, bản thảo bỏ đi chông lên phải dày đến hai thước.

Đi theo tên cuồng công việc Ngụy Khiêm này, lớp mỡ Tam Béo tuyên bố đời đời bất diệt như tiết tháo trong một tháng lại sụt mất mười cân, thất lực phải cài vào một nấc.

Lão Hùng cũng không ngờ, chỉ với ba ngàn vạn mà để hai cậu bé này gặm được.

Mà Ngụy Khiêm vốn muốn theo suốt tới khi hạng mục chuẩn bị đưa vào tiêu thụ, khoản tài chính đáng kể quay về, dù sao cũng nghỉ hết nửa học kỳ năm thứ tư rồi, chỉ cần lúc nộp luận văn và bảo vệ có mặt là đủ, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn đứt gánh giữa đường – cha béo chết tiết kia nói như tiên tri, phổi gã thật sự bị tràn khí, ho suốt mùa đông, chuyển thành viêm phổi đúng như mong đợi.

Cuối cùng bị Lão Hùng tự mình đến lôi cổ về, ném ở nhà tĩnh dưỡng.

Ngụy Khiêm như dân tị nạn Châu Phi quay về nhà, bị bà Tống bắt được cơ hội kêu la ép ăn gà hầm ba ngày liền, khiến gã nhìn thấy nồi đất là buồn nôn.

Lần này gã về nhà, trực giác mách rằng Ngụy Chi Viễn có sự bất thường, nhưng thoát nhìn vẫn hiểu biết và chăm chỉ hết như xưa, Ngụy Khiêm không chỉ ra được là chỗ nào bất thường.

Đến cuối tuần, Ngụy Chi Viễn đoán đã tới lúc đồng lõa ẩn hình Tống Tiểu Bảo phải phản ánh với anh hai rồi, vậy nên sáng sớm ra ngoài khóa cửa như thường ngày, tạo cơ hội cho Tiểu Bảo.

Tống Tiểu Bảo quả nhiên không phụ mong đợi, kìm nén trong lòng đã rất lâu, Ngụy Chi Viễn vừa ra khỏi cửa liền chạy đi mách Ngụy Khiêm: “Em thấy anh ba sắp bị tự kỷ rồi đó anh.”

“...” Ngụy Khiêm, “Mày nên xem hoạt hình đi.”

“Thật đó!” Tống Tiểu Bảo thề với trời, “Không lừa anh đâu! Không tin anh vào phòng ảnh xem!”

Ngụy Khiêm: “Bao lớn rồi mà còn tự kỷ, không muốn để ý tới mày là tự kỷ hả? Tao cũng chẳng thèm để ý tới mày.”

Tống Tiểu Bảo đã nói chuyện với chị Hùng, cuối tuần đến học múa, không trì hoãn được lâu, thấy anh hai chẳng coi lời mình nói ra gì, liền nhảy dựng lên lôi Ngụy Khiêm một mạch đến cửa phòng Ngụy Chi Viễn, mở cửa nói: “Anh tự xem đi! Không nói với anh nữa, thấy ghét! Em đi đây!”

—

Công ty hạng mục là công ty được thành lập riêng cho một hạng mục, đăng ký kinh doanh độc lập và tự chịu trách nhiệm cho việc lờ lố. Thi nhân tự tử trên đường ray chính là Hải Tử, tên thật Tra Hải Sinh, mất khá trẻ khi mới 25 tuổi.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 41

Quả thật Ngụy Khiêm chẳng hề thấy hứng thú với việc phòng Ngụy Chi Viễn có cái gì.

Tính cách càng lúc càng bình tĩnh quá mức của Ngụy Chi Viễn một dạo từng khiến gã bận tâm, nhưng gã vẫn cho rằng, cậu nhóc đó lớn như vậy rồi, mọi việc đều nên biết chừng mực.

Trong mắt Ngụy Khiêm, Tiểu Bảo và Tiểu Viễn không bao giờ giống nhau.

Tổng Tiểu Bảo đâu sao cũng là con gái, bảo Ngụy Khiêm hiểu cho thì thật sự hơi khó. Về ngoài của cô bé trông quá nhỏ, tính cách cũng chẳng lớn lắm, đôi khi Ngụy Khiêm cũng biết là cô bé có thể miễn cưỡng xem như người lớn, dù tốt dù xấu đều đã biết giữ thể diện rồi, không thể tùy tiện mắng chửi như hồi nhỏ nữa, nhưng lại luôn không nhin được coi cô bé là con nít.

Nhưng với Ngụy Chi Viễn lại không tồn tại vấn đề này.

Thỉnh thoảng nhìn thấy cậu nhóc, Ngụy Khiêm sẽ nhớ tới lúc mình bằng tuổi này, rất kỳ lạ là gã chỉ cảm thấy Ngụy Chi Viễn “trẻ tuổi”, nhưng càng lúc càng không cảm thấy cậu là một đứa trẻ.

Nếu đã không phải là trẻ con thì gã cũng chẳng muốn tỏ ra quá lắm mồm.

Thế nên Ngụy Khiêm đuổi cổ Tống Tiểu Bảo, đóng cửa phòng Ngụy Chi Viễn rồi đi luôn.

Buổi tối Ngụy Chi Viễn trở về nghiệm thu công lao vĩ đại của thiếu nữ ngọc Tống Tiểu Bảo, kết quả là vừa đẩy cửa đã biết ngay chẳng có ai vào phòng.

Cậu để lại vài cái bẫy nhỏ hòng phán đoán lúc mình vắng nhà đã xảy ra chuyện gì. Bên trong nữa thì không cần nói, gian phòng khá sáng sủa có hai thứ – hôm nay lúc đi cậu cố ý để lệch cái ghế trước bàn học, chân ghế vuông vừa vịn nằm ngay kế sàn nhà, nếu có ai muốn lục giá sách thì phải dịch hoặc bỏ cái ghế làm kiểu gì cũng vướng víu đó ra.

Trên tay nắm cửa phía trong phòng còn bị cậu dán một lớp màng plastic cực mỏng, màng plastic giống như màn hình di động, bình thường dính bụi bặm li ti không nhìn thấy, cho nên cầm vào sẽ để lại vân tay mà mắt thường thấy được, có người vào phòng cậu quay ra, đương nhiên phải kéo tay nắm, để lại dấu vết.

Mà ghế chưa hề dịch chuyển, tay nắm bên trong cũng sạch nguyên như lúc đi.

Chỉ có sợi tóc buộc ở kẽ cửa bị kéo đứt, nếu đẩy nhẹ cửa thì tóc sẽ rơi xuống, đứt làm đôi thì cho thấy có người dùng sức mạnh đẩy cửa, không nhiều khả năng là anh hai, chắc hẳn do tên quỷ lạnh chanh Tống Tiểu Bảo kia làm.

Mà anh hai... ảnh đại khái là nhìn lướt qua, đuổi Tiểu Bảo đi, rồi đóng cửa lại.

Đến đây thì Ngụy Chi Viễn đã đoán được tám chín phần mười chuyện xảy ra sáng nay.

Trong chớp mắt, tâm trạng Ngụy Chi Viễn trở nên rất phức tạp – cậu không phải là loại người dốc hết tim gan ra đối đãi, xét trên mặt nào đó thì cậu thậm chí hơi ích kỷ, giao du với người ta phần lớn là vì cần thiết chứ rất ít khi thật lòng thật dạ.

Dù rằng có phần do cậu cố ý dẫn dắt, nhưng dù sao cũng là cậu thiếu niên trên chuyện tình cảm chỉ như một tờ giấy trắng, khi đem một phần của mình bày ra cho anh hai xem, thủy chung không thể tránh khỏi sợ hãi, ngượng ngùng thậm chí hơi sầu lo.

Nhưng Ngụy Khiêm lại không thèm xem!

Sự tò mò của anh hai bị chó tha mất rồi sao?

Ngụy Chi Viễn có cảm giác như tình cảm bị lãng phí, hoàn toàn bất lực, đồng thời tâm trạng cũng không khỏi hơi kỳ lạ.

Nếu là Tiểu Bảo trở nên bất thường, anh hai cũng sẽ dừng bước ngay cửa sao? Đương nhiên, Tiểu Bảo là con gái, chắc chắn không tiện lắm, mà nếu như... cô bé là con trai?

Ngụy Chi Viễn chậm rãi kê ghế ngay ngắn lại, ngồi xuống trước bàn học.

Ngụy Chi Viễn và Tiểu Bảo, một đứa đỡ lo một đứa đáng lo, cả về tình lẫn về lý chắc chắn anh hai phải để ý đứa đáng lo kia hơn, mà điều này sẽ khiến cả hai đều khó chịu, Tiểu Bảo cho rằng anh hai cả ngày gây sự nhằm vào mình, không tự do chút nào, mà Ngụy Chi Viễn...

Cậu cảm thấy mình cực kỳ mâu thuẫn, khi cậu vì anh mà cố hết sức để mình hoàn hảo, anh ngược lại chẳng thêm quan tâm đến cậu.

Ngụy Chi Viễn biết cách nghĩ của mình là cố tình gây sự, cậu cũng biết lòng mình rối bời, nhưng cậu không cách nào bình tĩnh nổi.

Nếu cậu có thể bình tĩnh lại, nếu cậu có thể không để việc này giày vò mình như hóc xương, thì chỉ sợ đó cũng chẳng phải là tình cảm gì không dứt bỏ được.

Chỉ cần còn một chút lý trí, cậu sẽ không mạo hiểm đi rước lấy sự giận dữ này.

Nhưng Ngụy Chi Viễn dù sao cũng là người theo chủ nghĩa hành động, con đường này không thông, cậu lại nhanh chóng tìm được cơ hội thứ hai.

Ngụy Khiêm đang đọc một tờ báo, Ngụy Chi Viễn đi ngang qua, giống như vô ý chỉ vào một mục đề cử trên tờ báo văn nghệ nào đó: “Quyển này hay lắm, em có đấy, anh đọc không?”

Ngụy Khiêm ru rú trong nhà chán muốn chết, liền vui vẻ nhận luôn.

Ngụy Chi Viễn lấy sách cho gã, kiên nhẫn đợi một lúc.

Ngụy Khiêm không có bất cứ khái niệm gì về việc tôn trọng sách vở, trước giờ xem xong là tiện tay ném luôn, lúc muốn xem lại phải tìm khắp nơi, tìm thấy là gãy góc tùm lum... Thái độ đối đãi chẳng khác lắm với tất của mình.

Với Ngụy Chi Viễn mà nói, tiến độ của gã rất dễ quan sát và đánh giá.

Chờ Ngụy Khiêm đọc xong một quyển, Ngụy Chi Viễn lại đứng lúc đưa thêm quyển thứ hai.

Ngụy Khiêm hiếm khi được rỗi rãi ngồi ở nhà yên tĩnh đọc sách, khiến gã nhớ đến khoảng thời gian mài móng trong lớp của hai năm cấp ba... Đó gần như là những tháng ngày thoải mái nhất đời gã.

Mà Ngụy Chi Viễn biết, có một có hai không có ba, lần sau Ngụy Khiêm xem xong sẽ tự đến phòng cậu lấy chứ chẳng cần hỏi nữa.

... Qua hai hôm, Ngụy Khiêm quả nhiên tự giúp mình như cậu mong muốn.

Ban đầu là nhét sách lại rồi rút đại một quyển, sau một tuần như vậy, Ngụy Khiêm dần coi phòng Ngụy Chi Viễn thành phòng đọc sách – phòng Ngụy Chi Viễn sạch sẽ hơn phòng gã.

Ngụy Khiêm phát hiện sách cậu em sưu tầm vô cùng lạ lùng, một số bản dịch ngoại văn khó hiểu, dịch thuật tối nghĩa và phong cách kể chuyện như muốn lọt vào sương mù, đều gây khó khăn cho việc đọc của gã, có vẻ cực kỳ nhàm chán. Nhưng sở dĩ kinh điển trở thành kinh điển, tuyệt đối không phải bởi vì khó hiểu, mà nhất định có lý do của nó.

Khi một người trải nghiệm đủ rồi, khi anh ta có thể hiểu thấu thứ gì đó, không cần biết đối phương đang diễn đạt bằng cách nào, anh ta đều có thể nhận được sự đồng cảm hoặc là bất đồng với mức độ nào đó, và căn bản hai điều này là đủ để tiếp tục đọc.

Nhưng Ngụy Khiêm bị bệnh suốt một mùa đông, lại không được nghỉ ngơi bình thường, cho dù cậu trẻ tuổi hồi phục nhanh, bây giờ ít nhiều cũng hơi yếu, lúc trước trong lòng vẫn căng một dây đàn thì còn có thể chịu đựng, trước mắt vừa thả lỏng thì tinh thần giống như đều suy nhược theo.

Ngồi lâu là gã sẽ cảm thấy hơi mệt, cho nên nhiều khi dứt khoát nằm luôn trên giường Ngụy Chi Viễn, tìm một tư thế thoải mái nghỉ ngơi một lúc, không chừng còn ngủ thiếp đi.

Ngụy Chi Viễn quá thông minh, đương nhiên, thông minh là tốt, không hề đáng sợ, điều đáng sợ là cậu sẽ giống như chẳng có gì dư thừa, chỉ dựa được vào đây, mê mẩn và ỷ lại sự thông minh của mình đến quá đáng. Cậu cho rằng mọi chuyện đều có thể thông qua giải thích hợp lý để nhận được một kết cục tất nhiên, giống như cậu không chế trò chơi bằng một tay vậy.

Nhưng chẳng lẽ chỉ cần cậu đủ thông minh và cẩn thận là có thể khiến trái đất quay ngược quỹ đạo?

Cậu còn chưa hiểu “cố hết sức mình và nghe theo ông trời” là gì.

Cậu cũng không biết, khi cậu tự cho là đã lôi anh hai vào thế giới tinh thần của mình với tiết tấu chính xác, đồng thời chuẩn bị dệt tấm lưới nhện, thì vận mệnh... không, hoặc nên nói là chuyện xác suất thấp thần kỳ mà chỗ nào cũng có này đã nảy ra, cười nhạo cậu không biết lượng sức.

Một ngày nọ, Ngụy Khiêm ngủ trưa trên giường Ngụy Chi Viễn, bỗng nhiên chuột rút làm gã phải tỉnh giấc vì đau.

Để dứt cơn chuột rút, Ngụy Khiêm dùng cái chân đã co quắp lại đẩy bức tường cạnh giường, gắng sức kéo chân thẳng ra, chân đẩy lên tường, liền đập giường và tường vốn sát vào nhau ra một khoảng bằng bàn tay.

Ngụy Khiêm vốn định dậy đẩy giường lại, ai ngờ vô ý cúi đầu nhìn thấy một quyển tạp chí khá đẹp bị phủ bụi trong khe hở bằng bàn tay đó.

Ngụy Khiêm không biết là thứ gì bị rơi xuống đây, bèn thò tay nhặt quyển tạp chí làm bụi xộc lên.

Trên trang bìa là một anh chàng chỉ mặc mỗi quần lót, một tay luồn vào cái quần dài bằng bàn tay, nét mặt khiêu khích, tư thế gợi dục, dù rằng là đàn ông nên mới đầu Ngụy Khiêm hơi sửng sốt, nhưng trang bìa lộ liễu này nhanh chóng để gã hiểu được, đây là một quyển tạp chí sex bản hạn chế.

Đều là đàn ông, đều từng trải qua tuổi tác như nhau, Ngụy Khiêm khi đó tuy mệt như một con chó chết chẳng có thời gian chú ý, nhưng cũng biết sự xao động do biến hóa nhanh mạnh trên sinh lý mang đến cảm xúc gì.

Với lứa tuổi Ngụy Chi Viễn mà lại đi sưu tầm mấy thứ này, tuy Ngụy Khiêm là người giám hộ ít nhiều cảm thấy không quen lắm, nhưng là anh trai, gã cơ bản cũng có thể hiểu được, chỉ hơi xấu hổ mà thôi.

Ôm tâm tình xấu hổ như vậy, Ngụy Khiêm tiện tay lật thử, khi hình ảnh rõ nét kia thậm chí chẳng thềm làm mờ, đập thẳng vào mắt gây chấn động mạnh, vẻ xấu hổ trên mặt gã khựng lại.

Ngụy Khiêm thoát đầu kinh ngạc, rồi nhanh chóng chuyển thành ngỡ ngàng và khó tin, cuối cùng trên mặt quả thật chẳng còn cảm xúc gì nữa.

Một phút sau Ngụy Khiêm bật dậy khỏi giường, không chỉ là tức giận hay là thế nào, khuôn mặt vốn nhợt nhạt đã đỏ ửng đến mang tai.

Gã ném quyển tạp chí, nổi giận đùng đùng mắng: “Quân khốn nạn!”

Lúc này đang là buổi chiều, Tiểu Bảo và Tiểu Viễn đương nhiên đều đi học rồi, bà Tống ngủ trưa ở phòng bên, bà lão đã cao tuổi, mấy năm nay càng nặng tai, ngủ say như chết, Ngụy Khiêm làm ồn như vậy cũng không quấy rầy tới.

Ngụy Khiêm tịch thu quyển tạp chí này, đi lòng vòng như con thú bị nhốt, lửa giận phừng phừng trong lòng khiến họng bốc khói, muốn ho vài tiếng, lại nhớ bác sĩ nói ho sẽ làm tổn thương phổi, bảo gã nếu có thể nhịn thì cố hết sức mà nhịn, vì thế gã nén xuống, ném một cái ly sứ trên bàn.

Tóm lại, từ ngọn tóc đến móng chân, mỗi một tế bào toàn thân Ngụy Khiêm đều nhảy ra đòi làm cách mạng, lúc lửa giận trong lòng rục rịch nhất, Ngụy Khiêm lao về phòng chọn sợi thắt lưng cứng và nặng nhất, chuẩn bị lát nữa Ngụy Chi Viễn tan học về nhà phải thẩm tra trước, chỉ cần có gan nhận thì gã sẽ quất thẳng ôn dịch này thành con quay luân.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh, tích lại rồi nó ngồi lên đầu mình luôn!

Ngụy Khiêm vốn cho rằng Tống Tiểu Bảo đã lì lợm hết mức rồi, nào ngờ đứa trẻ ngoan Ngụy Chi Viễn “chưa từng đi quá giới hạn” này đang chờ gã, Ngụy Khiêm lại cúi đầu nhìn quyền tạp chí để mở trên bàn một cái, đám đàn ông không mặc quần áo trên đó đang tro trên quần lấy nhau, còn nháy mắt khiêu khích gã, càng khiến gã tức đến sôi gan.

Ngụy Chi Viễn để anh mình tự trải nghiệm cảm giác của người bệnh tim, trong mạch máu của Ngụy Khiêm giống như có hàng chục cây súng máy đồng thời bắn đùng đùng, gã hít sâu mấy hơi, cảm thấy ngực đau nhói từng cơn.

Quả thật là... đòi phong bại tục!

Ngụy Khiêm ngồi phịch bên cạnh, hận không thể bẻ đầu Ngụy Chi Viễn ra xem thằng nhóc đó rốt cuộc nghĩ thế nào, hoặc là thứ gì đã chiếm giữ thân thể thằng em gã, mục đích đến trái đất này là gì?

Những cảm xúc bởi phần nộ mà hội tụ một cách lộn xộn này, cuối cùng thông qua sự kết hợp không hề có logic, như sông đổ ra biển, thành một ý nghĩ – gã quyết định phải đánh chết thằng ôn Ngụy Chi Viễn kia.

Vụ việc này bại lộ vào buổi chiều, thường thì Ngụy Chi Viễn tự học đến hơn chín giờ, cậu bắt đầu có thói quen chạy bộ buổi tối từ lúc mới mười hai mười ba, thông thường tự học xong tiện thể chạy vài vòng hoạt động gân cốt, phải gần mười giờ mới về đến nhà.

Bảy tám tiếng này đủ để Ngụy Khiêm bình tĩnh lại.

Bữa tối bà Tống vẫn rất cố gắng, nhưng Ngụy Khiêm chẳng có tâm trạng ăn uống, nuốt qua loa vài miếng rồi thôi.

Gã về bàn nhìn quyển tạp chí sex buổi chiều đã khiến gã nổi giận đùng đùng, rốt cuộc bắt đầu dùng bộ não của loài người – mà không phải là như súng máy để suy xét vấn đề này.

Ngụy Khiêm không biết rốt cuộc là Ngụy Chi Viễn nhất thời tò mò, hay bản thân thẳng bé thật sự có khuynh hướng này.

Gã không nghĩ ra bất cứ nguyên nhân hay lý do gì.

Trong các bậc hiền triết, giữa người cùng giới cũng có tình cảm vượt qua tình bạn, nhưng bình thường Ngụy Khiêm vẫn cho rằng, đó đều là biểu hiện khác của bệnh thần kinh khi nghiên cứu tri thức đến ngu đàn.

Gã chưa từng tiếp xúc với đồng tính luyến ái trong hiện thực, dĩ nhiên cũng không hiểu rõ lắm. Gã không hề có ấn tượng về họ, đành phải dựa theo tưởng tượng chủ yếu để phỏng đoán thêm, và như một lẽ đương nhiên, gã cho rằng những người đàn ông thích đàn ông này, phần lớn ảo tưởng như đàn bà vậy.

Ngụy Khiêm dựa ghế ngã phịch ra sau, cổ rũ xuống.

“Tiểu Viễn nhà mình,” Gã hoang mang nghĩ, “Đánh nhau ỏn chuẩn ác, chưa từng ổng ẹo, chưa từng lắc hông, cũng chưa từng thấy có bất cứ hứng thú gì khác thường với đồ chơi của con gái... Sao nó lại là kiểu người đó nhỉ? Không thể nào!”

Thật sự chỉ là tò mò, không có khả năng... nhỉ?

Ngụy Khiêm bưng mặt nghĩ bụng: “Rầu muốn chết rồi.”

Mãi đến lúc này, gã mới hơi hiểu câu “anh ba sắp tự kỷ rồi” của Tống Tiểu Bảo, tuy Tiểu Bảo thiếu thường thức và diễn đạt không

chính xác, nhưng chắc chắn là Ngụy Chi Viễn trầm lặng bất thường và có cảm xúc không tốt mới khiến con bé liên tưởng như vậy, chứ không đang yên đang lành nó đặt chuyện làm gì?

Rồi còn cả tủ sách kia... Hoàn cảnh trong phòng sạch sẽ đến mức gần như nghiêm khắc, bức tranh lạ lùng của Van Gogh dán sau cửa, đều làm bật lên sự kìm nén và giãy giụa không thuộc về một cậu thiếu niên.

Ngụy Khiêm chợt phát hiện sự chậm tiêu của mình, con trai tuổi này chẳng lẽ không nên thích ngôi sao thể thao nào ư? Có cá tính một chút thì chẳng qua sùng bái một số nhà khoa học hoặc là tỷ phú nổi tiếng thôi, ai lại biến phòng mình thành thư viện xã hội học bao giờ?

Thế mà gã còn không coi là gì!

Ngụy Khiêm thực sự hoài nghi mình vô tâm vô tư y như đồng chí Tổng Tiểu Bảo vậy.

Buổi tối Ngụy Chi Viễn một tay xách cặp một tay xách áo khoác vào nhà, thấy anh hai đang ngồi trên sofa phòng khách, dường như là chờ mình.

Ngụy Khiêm: “Tiểu Viễn, mày qua đây.”

Ngụy Chi Viễn đáp một tiếng, cảm thấy thái độ của anh hai hơi khác thường, trong lòng nhanh chóng lướt qua một lần những việc làm của mình gần đây, nhất thời không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Ngụy Khiêm cũng không biết rốt cuộc mình gọi cậu em đến để làm gì, gã muốn hỏi chuyện tạp chí, nhưng không mở miệng được,

ánh mắt cậu thiếu niên trong veo mà chăm chú, khi nhìn mình từ trên cao, lộ rõ vẻ dịu dàng đáng yêu.

Sợi thắt lưng chuẩn bị sẵn sàng lẳng lẽ treo ở phòng mình, mảnh vỡ của cái ly bị Ngụy Khiêm lỡ tay đập nát trong cơn thịnh nộ còn bọc kỹ nằm trong thùng rác, mà gã thì chẳng nói được lời nào.

Ngụy Khiêm bỗng đứng dậy, quàng vai kéo Ngụy Chi Viễn tới.

Ngụy Chi Viễn hơi giật mình cứng đờ người, sau đó lại giãy nhẹ, dường như vừa hơi bất an vừa không nỡ vùng ra, ngượng ngùng giải thích lí nhí: “Anh, người em toàn mồ hôi, em...”

Ngụy Khiêm vỗ mạnh lưng cậu em, lòng rất xót xa, miễn cưỡng nở một nụ cười, buông Ngụy Chi Viễn ra: “Đừng để mệt quá, có chuyện gì không vừa lòng thì cứ nói với tao, nhé?”

Nội tâm Ngụy Chi Viễn hết sức nghi hoặc, không rõ anh hai đang diễn vở gì, nhưng bản năng bảo rằng tốt nhất là đừng hỏi, vì thế chỉ ngoan ngoãn gật đầu vâng một tiếng.

Ngụy Khiêm nhìn cậu em quay về phòng, thở dài nặng nề, buồn bã chạy lên ban công hút thuốc.

Gã có cảm giác rằng mình trên có già dưới có trẻ, rõ ràng là một thanh niên trẻ trung, ấy thế mà nhọc lòng toàn mấy việc của người trung niên, chợt nhớ hai hôm trước Lão Hùng đùa giỡn bảo giới thiệu đối tượng cho, Ngụy Khiêm phẫn nộ nghĩ bụng: “Bản thân mình còn chưa có đối tượng đây mà đã bắt đầu nhọc lòng đến chuyện đối tượng của đám ranh con, sao sống méo mó dữ vậy?”

Ngụy Khiêm không nhận được tìm Tam Bé đang đóng giữ chiến trường ở vùng khác để trút bầu tâm sự.

Tam Béo chẳng dễ gì được yên tĩnh một buổi tối, đã ngủ không biết trời trăng từ lâu rồi, bị cú điện thoại đã man lôi khỏi giấc mơ, chỉ hận không thể cắt áo bào đoạn nghĩa với thằng ranh này.

Ngụy Khiêm thở dài nặng nề, gã thở ngắn than dài như vậy khiến Tam Béo rất không quen, Tam Béo vỗ đầu cho tỉnh ngủ, hỏi: “Sao vậy chú Khiêm? Viêm phổi trở nặng hả?”

Ngụy Khiêm vô cùng băn khoăn: “Ông Tam, tôi nói này, thằng nhóc Tiểu Viễn... thằng nhóc này... ôi, chắc nó phải khác người rồi.”

Tam Béo còn tưởng việc gì to tát, nghe vậy lập tức thở phào, cười sặc sụa: “Khác người? Ha ha ha ha, đêm hôm khuya khoắt đừng chọc anh Tam, trên đời này có mấy ai khác người hơn chú mày hả? Ôi trời, chú Khiêm, chú làm anh cười nôn cả ruột, tỉnh ngủ luôn – chú có biết khi nghe chuyện này anh có cảm giác gì không? Y chang hảo hán Lý Quỳ của Lương Sơn chạy đến trước mặt ông anh Tống Giang khóc hu hu nói ‘Dưới chân núi có thổ phỉ cướp đường người ta sợ lắm không dám đi’ vậy đó!”

Ngụy Khiêm: “...”

Lát sau gã mới quát vào điện thoại: “Bố tiên sư cái thằng ống nhỏ chết tiệt!” (Ống nhỏ tức Đàm Vu, tên của Tam Béo)

Rồi không thèm giải thích gì cúp máy luôn, sau đó một mình ôm nỗi phiền muộn.

Hôm sau tan buổi tự học muộn, Ngụy Chi Viễn như thường lệ đến sân thể dục trong trường, ném cặp khởi động giầy lát định chạy vài vòng, đang xoay cổ chân thì vô ý ngẩng đầu lên, suýt nữa trẹo

giò – Ngự Khiêm đang ở trên khán đài im lặng nhìn mình y như âm hồn vậy.

Ngự Chi Viễn: “... Anh?”

Ngự Khiêm hắng giọng: “À, tao... khụ, tao đến rèn luyện cơ thể.”

Ngự Chi Viễn khó tin nhìn gã giây lát, chần chừ nói: “Thế... thế được rồi, anh chậm thôi đừng để ho, chẳng phải bác sĩ không cho anh vận động mạnh à?”

Cuối cùng quả nhiên không hoạt động mạnh, Ngự Chi Viễn chạy chậm gấp đôi bình thường, hai anh em chạy vòng quanh sân thể dục như đi bộ, thỉnh thoảng bị học sinh tan học về nhà đi bộ qua sân thể dục băng ngang, cuối cùng Ngự Khiêm hết chịu nổi, đứng lui sang bên: “Mày đi đi, tao chờ ở đây.”

Chạy xong thì Ngự Chi Viễn đẩy xe đạp cùng Ngự Khiêm thông thả quay về, tán dóc câu được câu mất, chẳng biết bao lâu sau, Ngự Chi Viễn đột nhiên nghe Ngự Khiêm nói: “Tiểu Viễn, với anh, mày cũng giống Tiểu Bảo vậy.”

Ngự Chi Viễn ngẩng đầu nhìn gã, Ngự Khiêm ngó sang nơi khác, hình như không quen với vai chuyện trò chân thành kiểu này, gã cố gắng nhớ lại xem thầy cô hay làm thế nào, nói chậm lại, dù đã cố hết sức nhưng giọng điệu vẫn hơi gượng gạo: “Tiểu Bảo... con nhỏ luôn gây chuyện, tao bắt đắc dĩ quản nó nhiều hơn, mày thì hiểu biết hơn... Ừm, tao cũng chẳng biết phải nói thế nào nữa, dù sao thì trong lòng tao không thiên vị nó, mày giống em ruột của tao vậy... Ôi, mày hiểu ý tao chứ?”

Thật ra Ngụ Chi Viễn không hiểu, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc cậu hưởng thụ sự dịu dàng khó gặp của anh hai.

Cậu đột nhiên dừng lại: “Anh, em có thể ôm anh một cái không?”

Ngụ Khiêm: “...”

Gã cảm thấy hơi buồn nôn, nhưng sợ làm tổn thương trái tim “nhạy cảm” của cậu thiếu niên trong đầu mình, bèn dần sự khó chịu xuống mà đồng ý.

Ngụ Chi Viễn ôm gã vào lòng, ghì cực chặt, nhắm mắt vùi mặt vào cổ Ngụ Khiêm, môi như cố ý như vô tình lướt qua cổ Ngụ Khiêm, đặt xuống một nụ hôn tựa có tựa không.

Ngụ Khiêm giật mình theo bản năng, song gã cho rằng đây chỉ là điều bất ngờ, không muốn phản ứng mạnh quá, đành phải im lặng nhẫn nhịn.

Hai anh em quay về nhà, vừa mở cửa thì tiếng bà Tống quát nạt Tiểu Bảo đã đập thẳng tới: “Con làm gì mỗi ngày hả? Làm gì hả? Trên đây viết những gì? Đừng nói nhảm! Bà không tin!”

Cặp cửa Tiểu Bảo lặn lóc dưới đất, mấy tờ giấy bay khắp nơi, cô bé ngẩng đầu liếc thấy Ngụ Khiêm về, thì ngay lập tức run rẩy.

Ngụ Khiêm mệt mỏi dựa cửa: “Ồi các vị tổ tông, vở kịch gì nữa đây?”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 42

Tổng Tiểu Bảo thấy Ngụy Khiêm y như chuột thấy mèo, trên mặt là vẻ tuyệt vọng khi “đại nạn ập đến”.

Bà Tổng nhặt một tờ giấy dưới đất, lao vọt đến trước mặt Ngụy Khiêm, la lối om sòm: “Mày xem này! Thật kỳ cục! Đứa nào đây hả? Trường tụi bay giáo dục ra toàn cái loại mặt trơ trán bóng này hả? Nói cho tao biết đây là đứa nào, để tao đi tìm nó!”

Ngụy Khiêm cầm tờ giấy đọc qua, lập tức dở khóc dở cười.

Không cần nghi ngờ gì nữa, bà Tổng đưa chính là một lá thư tình.

Về phần bà Tổng mù chữ làm sao nhận ra được, thì phải quy tội cho người viết, thật là sáng tạo hết biết, vẽ đầy một tờ giấy A5, rõ là loại “báo” giáo viên tiểu học thường xuyên cho tụi nhỏ làm mà.

Trên cùng là dòng tiêu đề to đùng “Gửi Tổng Tiểu Bảo”, vụng về vẽ dây leo làm viền, còn dùng bút mực nước đủ màu... Ngụy Khiêm không biết liệu có phải là thằng này muốn tạo hiệu quả như bảy sắc cầu vồng hay không.

Góc trái vẽ một trái tim đỏ tươi bị tên bắn xuyên, bên phải là hai con người be bé một trai một gái...

Bà Tống chỉ hai người này, giậm chân đùng đùng y như gà mái già xù lông: “Còn hôn hít nữa chứ!”

Nội dung lá thư tình lại cực kỳ ngắn gọn và dễ hiểu so với hình thức rườm rà, chỉ có đúng một dòng: Tống Ly Ly, bạn đẹp lắm, mình rất thích bạn.

Hoàn toàn nói rõ nội tình, không ngại ngùng chút nào.

Cuối cùng, hình như để phô bày tài năng văn nghệ, thiếu hiệp này dùng “chữ nghệ thuật” xiêu vẹo viết nguệch ngoạc hai hàng thơ cổ chẳng biết chép từ đâu ở bên ngoài đường viền rối mắt, chép qua loa đại khái, nhìn mà chả hiểu cái gì mớ gì.

Bên trái là “Hậu hồi quân nhược trùng lai, bất tương vong xứ, bả bôi tửu, kiêu nô phần thổ”, bên phải là “Thiên trường địa cửu hữu thời tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ”.(1)

Chắc... tiết tấu của sinh ly tử biệt đây mà.

Ngụy Khiêm biết mình nên nghiêm túc, nhưng thật sự không nhịn được cười, khóe miệng run run nằm giữa kìm nén với phì cười một lúc lâu chưa tìm được điểm dừng, gã cảm thấy rất có thể vẻ mặt mình trông giống với nhe răng cười hơn.

Nhưng rồi ngay lập tức, gã không tránh khỏi nhớ đến quyển tạp chí phát hiện trong phòng Tiểu Viễn, rốt cuộc chẳng còn lòng dạ cười nhạo lá thư tình “chan chứa tình cảm thiếu niên” này.

Gã rốt cuộc chuyển thành cười khở, phìên lòng nhìn Ngụy Chi Viễn, bảo: “Đừng ở đây góp vui nữa, phải làm gì thì làm đi. Về phần bà...”

Gã quay sang bà Tổng.

Bà Tổng gầm lên: “Mỗi ngày đến trường chỉ làm trò này! Tao thấy nghỉ học luôn đi!”

Ngụy Khiêm lui một bước, thở dài: “Bà có thể im lặng một lúc, đừng ồn ào nữa được không? Phun đầy mắt tôi rồi!”

Bà Tổng cũng ý thức được đạn của mình đã chệch quỹ đạo, lập tức chuyển hướng sang Tổng Tiểu Bảo đang co đầu rụt cổ, tiếp tục quát tháo: “Không được, hôm nay mày phải cho tao một lời giải thích, mày muốn đi học hay muốn bỏ học!”

Thật ra lần này Tiểu Bảo rất vô tội, cô bé cũng không biết cái loại thư bại não này là của cao thủ khủng điên nào, cô đeo cặp sau lưng, lúc tan học bị chen tới chen lui, có đứa nhân lúc cô không chú ý nhét đồ vào cặp làm sao mà biết được?

Tuy lòng ham hư vinh và sự tò mò khiến lúc xem cô không khỏi hơi nhộn nhạo, nhưng cô cho rằng đây chỉ là sự kinh ngạc bình thường, tuyệt đối không có to tát như bà nội nói.

Nhưng dù bà nội cầm chổi đánh thì Tiểu Bảo vẫn không sợ, ngược lại sợ anh hai hơn, cô bé nhìn trộm sắc mặt Ngụy Khiêm, lí nhí giải thích: “Em không có, em thật sự không biết là ai nhét vào cặp hết.”

Bà Tổng vẫn khẳng khái: “Chắc chắn không phải lần đầu tiên! Không được, tao phải đến trường tìm giáo viên.”

Tổng Tiểu Bảo: “Ôi bà nội ơi, bà làm vậy mai mốt con còn mặt mũi nào gặp ai!”

Miệng bà Tổng khấp khểnh mở mở chẳng khác chi bọn cá ăn thịt người răng nhọn hoắt dưới sông Amazon, nói nhanh đến mức không bắt kịp động tác môi: “Mày không lo học hành, hết chuyện đi yêu đương nhăng nhít thì có mặt mũi gặp ai chắc? Này Tổng Ly Ly, nếu là ngày xưa thì đây là vấn đề tác phong, vấn đề tác phong là việc lớn mày biết không hả? Khi không làm trò lưu manh, tòa án có thể phán xử mày đó!”

Tổng Tiểu Bảo quỳnh lên: “Con đã bảo là con không có mà!”

Bà Tổng: “Thế sao không viết cho đũa khác mà viết riêng cho mày? Bản thân mày chắc chắn cũng có vấn đề!”

Đối mặt với bà nội không chịu nói lý lẽ, Tổng Tiểu Bảo đành to tiếng không lựa lời: “Thằng rùa đen đó nó nhìn hạt đậu(2), con nào biết được!”

Bà Tổng nhay bén bắt được lỗi ngôn từ của cô cháu: “A, cuối cùng cũng nói thật rồi hả? Rùa đen nhìn hạt đậu? Nhìn vừa mắt đúng không?”

Tổng Tiểu Bảo: “...”

Lúc nói chuyện hoặc làm văn, hễ cô bé muốn trích dẫn điển tích, thành ngữ hoặc là nói bỗ lựng, thì mười lần hết chín đều râu ông nọ cắm cằm bà kia, cô vẫn chẳng cảm thấy có gì đáng ngại, còn luôn chống chế nói đây là sáng tạo, lần này rút cuộc tự dùng sáng tạo chôn sống mình luôn.

Thấy cháu không chịu sám hối, bà Tổng xắn tay áo tính quân tử động thủ bắt động khẩu, lúc này Ngụy Khiêm mới điềm tĩnh ra mặt ngăn cản, bảo bà: “Ngày mai không phải bà còn cần dậy sớm à?”

Ngủ sớm đi, để tôi nói chuyện với nó... Được rồi, không nghiêm trọng vậy đâu, bà coi chừng tức đến tăng xông đó – còn mày, đi theo tao.”

Nhờ phúc Ngụy Chi Viễn, bây giờ chuyện gì vào mắt Ngụy Khiêm cũng chẳng nghiêm trọng lắm.

Tổng Tiểu Bảo hần thù lờm lá thư gây chuyện trong tay anh hai một cái, thậm chí quyết định, nếu để cô tra ra tác giả ngu ngốc này là ai, thì nhất định phải cắt đứt với thằng đó.

Tiểu Bảo đi vào phòng ngủ của anh hai như vào phòng hiệu trưởng, vừa đóng cửa liền bắt đầu giải bày oan tình, ào ào khai báo hành trình cả ngày, cũng đưa ra phỏng đoán hợp lý với cách lá thư tình mặt mặt này bị nhét vào cặp, cuối cùng thè thốt với trời để tỏ rõ lập trường: “Em thật sự không có yêu sớm! Em thật sự không biết chuyện này là thế nào, bà nội nói oan cho em!”

Nói xong lo lắng quan sát phản ứng của anh hai: “... Anh?”

Ngụy Khiêm vẫn cúi đầu suốt, giống như đang nghe em nói chuyện, nhưng Tiểu Bảo hiểu anh hai, biết gã không thể kiên nhẫn như vậy, im lặng một lúc lâu thì chắc hẳn là đang mất tập trung rồi.

Ngụy Khiêm bị cô bé gọi hồn vĩa quay lại, mới giật mình ngẩng đầu lên, nói chẳng đâu vào đâu: “Người viết cho mày cái này là con trai à?”

Tiểu Bảo cho rằng tai mình có vấn đề, không nhận được thò đầu mù tịt hỏi: “Hả?”

Ngụy Khiêm: “Là bạn nam viết cho mày hả?”

Tiểu Bảo cảm thấy như mình vào nhầm kênh, chẳng hiểu cái quái gì hết: “Chắc, chắc là, là thế? Không thì sao ạ?”

Ngụy Khiêm đau đớn phát hiện ra trong lòng mình thật sự chẳng tức giận chút nào, thậm chí còn thấp thoáng có cảm giác được an ủi lạ thường rằng “Cảm ơn trời đất, là con trai thì tốt rồi”.

Gãi về ngón tay, lại muốn hút thuốc, uể oải phát tay bảo Tống Tiểu Bảo: “Được rồi, tao biết rồi, mày đi đi, không có thì thôi, tao tin mày lần này, không còn lần sau nữa đâu đấy.”

Tống Tiểu Bảo cứ thế được thả như đại xá thiên hạ, trước khi đi thấy Ngụy Khiêm lại lấy gói thuốc ra, vẫn không nhịn được lắm mồm: “Anh, bác sĩ bảo anh hút ít thôi, bác sĩ còn nói phổi của anh sắp thành món phổi phụ thê thái lát rồi đó.”

Ngụy Khiêm cáu: “Mau cút đi, tụi bay bớt gây chuyện, để tao sống thêm hai năm là tốt lắm rồi!”

Chờ đã... “tụi bay” là ý gì đây?

Tống Tiểu Bảo dỏng thẳng tai, cảm thấy hình như mình đã nghe được tin tức gì khủng khiếp lắm – chẳng lẽ ông anh gương mẫu một năm bốn mùa ôn lương cung kiệm nhượng, là tấm gương dốc lòng học tập kia cũng gây chuyện?

Vừa nghĩ đến đây, cô liền thấy tâm trạng phần khởi khó tả, trong lòng dâng tràn niềm vui khi được cười vào nỗi đau của người khác.

Từ sau lần bỏ nhà đi bụi thì lòng dạ trò Tống Tiểu Bảo càng rộng rãi hơn... nói ngắn gọn là mặt dày hẳn. Thấy anh hai không tra xét liền nhanh chóng vui phơi phới.

Vừa vui phơi phới là những chuyện trong lòng y như ruột của loài chim, đều chẳng nín được bao lâu.

Hôm sau là thứ Bảy, Tiểu Bảo nhờ chị Hùng giới thiệu tìm được giáo viên dạy múa khá chuyên nghiệp, học hành rất ra dáng, cho nên buổi sáng phải quá giang Ngụy Chi Viễn đến trạm, rồi đi xe buýt tới chỗ giáo viên.

Trên đường, Tiểu Bảo liền hi hi ha ha bán đứng ông anh hai thân yêu.

Tổng Tiểu Bảo: “Anh ba, gần đây anh gây ra chuyện gì vậy? Nói ra cho mọi người mở mang kiến thức được không?”

Ngụy Chi Viễn ý thức được rằng vua đã phái gián điệp đến nghe ngóng tình hình, điềm nhiên đáp lấy lệ rồi đổi chủ đề: “Tao có thể làm gì? Tối qua anh hai không chửi hả?”

“A ha ha, hoàn toàn không.” Tổng Tiểu Bảo ngồi đằng sau lắc lư, “Tối qua làm em sợ muốn quéo giò, kết quả là anh hai dễ nói chuyện lắm luôn.”

Kế đó, không đợi Ngụy Chi Viễn hỏi đã tự giác thuật lại đầu đuôi sự việc.

Cuối cùng Tổng Tiểu Bảo tổng kết: “Thật ra em cảm thấy hôm qua anh hai hơi bất thường, hồn vía lên mây, sau đó còn hỏi em một câu buồn cười lắm á.”

Ngụy Chi Viễn: “Ảnh hỏi gì mà?”

Tổng Tiểu Bảo: “Ảnh hỏi em người viết thư tình cho em là con trai phải không, không phải con trai thì là con gì? Anh nói có ngộ

không... Oái!”

Ngụy Chi Viễn run tay, xe đạp lao thẳng vào một ổ gà ven đường, may mà cậu lái giỏi, chống chân một chút rồi lại chạy đi, hên chưa làm rơi Tống Tiểu Bảo.

Tống Tiểu Bảo vẫn còn hoảng hốt vuốt ngực: “Hết hồn hết hồn, anh ba làm gì vậy?”

Ngụy Chi Viễn chống chân, nói đơn giản: “Đến rồi, xe đến rồi, mau đi đi.”

Tống Tiểu Bảo thấy quả nhiên là chiếc xe mình đợi vừa vặn đến trạm, không kịp gắng hời lập tức xách cặp nhảy xuống, co giò chạy như chó đứt xích.

Ngụy Chi Viễn giữ vững không tỏ ra bất thường, lòng bàn tay lại ướt đầm mồ hôi.

Cậu chợt hiểu sự khác thường của anh hai hôm trước là do đâu, mà mình nhất thời lại đặc ý như gì, còn mạo hiểm hôn trộm anh một cái!

Thế... Thế anh hai lúc ấy rốt cuộc có cảm nhận được không?

Vừa nghĩ đến sơ hở mình để lại, Ngụy Chi Viễn liền thấy da đầu ngứa ngáy.

Vấn đề là rốt cuộc anh hai làm sao phát hiện được?

Việc này thật bất thường.

Những ngày kế tiếp, Ngụy Chi Viễn không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, rồi một tuần sau, bên phía tổng giám đốc Trương có

thông báo nói rằng trong vòng một tháng sẽ lo được giấy tờ cho việc chuẩn bị đưa ra thị trường.

Cổ đông ba bên nhanh chóng phải tổ chức cuộc họp tổng hợp công tác theo tính giai đoạn, Ngụy Khiêm cho rằng mình gần khỏi hẳn rồi nên cũng đến đó, Ngụy Chi Viễn mới tìm được cơ hội.

Đêm khuya vắng vẻ, Ngụy Chi Viễn lẻn vào phòng Ngụy Khiêm, lục hết từ trên xuống dưới, rốt cuộc tìm được quyển tạp chí chết người kia trong ngăn kéo dưới cùng.

Là một trong mấy quyển số lượng hạn chế từng được cậu mở, Ngụy Chi Viễn vừa nhìn là nhận ra ngay.

Ngụy Chi Viễn nghĩ muốn nát óc cũng không hiểu nổi, lúc trước làm sao quyển này tránh được lục soát như rải thảm diệt chủng của mình, càng không thể tưởng tượng là, làm sao khéo như vậy, thứ mà bản thân cậu lục mấy lần cũng chẳng thấy lại rơi vào tay anh hai.

Ngụy Chi Viễn bỏ tất cả về vị trí cũ, có một câu rút cuộc lướt qua đầu, đủ để hình dung tâm tình của cậu bây giờ...

Chao ôi, đây là trời muốn diệt ta chứ không phải do đánh dỡ!(3)

Ngụy Khiêm đi mãi đến thời điểm nộp luận văn mới về một chuyến, gã vội vàng làm hết một loạt các khâu từ nộp luận văn đến bảo vệ rồi lại chạy luôn.

Mà lần đó dù chỉ quay về hai hôm nhưng gã còn mang theo cả quà cho mọi người.

Phải biết rằng trong từ điển của Ngụy Khiêm vốn không có chữ “quà” này, thế nên khi dùng hai tay nhận quả bóng rổ có chữ ký của

một ngôi sao mà cậu chẳng hứng thú muốn biết là ai, Ngụ Chi Viễn thật sự giật nảy mình.

Nhưng nghiêng đầu thấy anh hai đang dùng ánh mắt thăm dò để quan sát phản ứng của mình, cậu thiếu niên vội vã nở nụ cười hơi ngây thơ theo phản xạ hòng làm anh yên lòng, vờ như rất ngạc nhiên và vui mừng vậy.

Cùng lúc đó, trong lòng Ngụ Chi Viễn xem như đã hiểu – chẳng biết vì sao mà anh hai cho ra kết luận, rằng mình đi vào “con đường lệch lạc” là do thiếu thốn tình cảm.

Mà mâu thuẫn gia đình liên tiếp cả công khai lẫn ngầm ngấm dường như khiến Ngụ Khiêm bị đả kích không nhẹ, gã cố gắng cải thiện hình tượng kẻ độc tài trong nhà.

Khi Tiểu Bảo mặc quần áo mới Ngụ Khiêm cho nhảy nhót trong nhà, Ngụ Chi Viễn trơ mắt nhìn Ngụ Khiêm cố chia uyên rã thúy hai hàng lông mày nhú vào nhau, gắng tạo thái độ hiền lành.

... Dù có thể gã đã hiểu sai về “hiền lành”, thần thái nhìn kiểu nào cũng thấy giống “ngoài cười trong không cười” hơn, như thể bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đứng dậy, châm chọc một phen như thường ngày vậy.

Tổng Tiểu Bảo đã quen với việc anh hai châm chọc khó ưa, cứ chờ hoài mà kết quả là mãi không chờ được, rốt cuộc không quen lắm.

Trước khi Ngụ Khiêm xách va li đi lần nữa, Tiểu Bảo sán đến, hỏi kiểu rất muốn ăn đập: “Anh, lần này về sao anh không nói gì em vậy?”

Ngụy Khiêm: “Tao nói gì mà? Mà lại làm gì nữa?”

Tổng Tiểu Bảo thuận miệng nói hớ: “À, bữa thi giữa kỳ môn ngữ văn em xem rớt, em nhờ anh ba ký thay phụ huynh rồi.”

Ngụy Khiêm bực bội ngẩng đầu nhìn cô bé, lúc này Tổng Tiểu Bảo mới ý thức được, hốt hoảng bịt miệng.

Hiển nhiên, do Tổng Tiểu Bảo dốc hết sức phá hoại mà chiếc mặt nạ “hiền lành” của Ngụy Khiêm cuối cùng có kết cục là xương cũng chẳng sót lại.

Khi Ngụy Khiêm rồi rãi quay về thì thời gian đã lại từ giữa hè trôi vụt đến cuối năm, hạng mục nhà ở ngắn hạn được ông Trương chuẩn bị cực kỳ tốt, sau mùa thu, công tác còn lại đã sắp sửa kết thúc – chờ đến đầu xuân năm sau là có thể lập tức nghiệm thu công trình, mà việc tiêu thụ thì gần như đã đến giai đoạn cuối rồi.

Họ bỏ ra ba ngàn vạn, giai đoạn sau Lão Hùng lại lục tục kiếm thêm hơn một ngàn vạn, tổng cộng đầu tư hơn bốn ngàn vạn, theo như trước mắt thì cơ bản không chỉ gấp đôi thôi.

Lão Hùng mừng muốn nở bông, đặc ý dẫn Ngụy Khiêm và Tam Béo quay về.

Họ cố gắng nhảy một phát, cuối cùng vẫn qua được bậc cửa này.

Ngày họ trở về, Lão Hùng ưỡn ngực ngẩng đầu y như áo gấm về làng, muôn vàn cảm khái nói với Tam Béo và Ngụy Khiêm: “Lần này hai chú quả đã cho anh được nở mày nở mặt, từ rày anh có thể ngẩng đầu trước mặt chị dâu rồi! Về sau... Ôi, anh sẽ không yêu cầu bà chuẩn bị dép cho mình như phụ nữ Nhật Bản ngày ngày

chào đón chồng về nhà, nhưng dù sao cũng phải tươi cười với anh, đâu có quá đáng ha? Đây mới là cuộc sống của đàn ông!”

Tam Béo và Ngụy Khiêm đồng thời quay mặt đi – giỏi giang quá!

Lão Hùng: “Được rồi, anh em mình cuối cùng đã bắt đầu bận rộn rồi, lần này mọi người đều đã vất vả, về nhà nghỉ ngơi vài hôm đi rồi cuối tuần khánh công! A, đúng rồi, chú Khiêm, mặc đẹp chút nha, chị dâu vẫn còn muốn giới thiệu đối tượng cho chú đó.”

Mắt Tam Béo sáng rỡ lên: “Anh Hùng, em thì sao?”

Lão Hùng vỗ vỗ bụng hân: “Để giới thiệu cho chú một công ty quảng cáo, mời chú đi quay quảng cáo cho thuốc giảm béo đặc hiệu – bốn ngàn vạn! Chỉ cần bốn ngàn vạn! Giảm mười cân không phải là mơ! Không giảm được không hoàn tiền...”

Ngụy Khiêm về đến nhà thì đã là buổi chiều, bà Tống ra đón: “Mày về rồi! Ăn gì chưa con? Để bà làm cho.”

Ngụy Khiêm mới bỏ đồ đạc xuống chưa kịp nói gì thì đã thấy cửa phòng Ngụy Chi Viễn mở ra, cậu em càng khiến người ta nhọc lòng cũng càng thêm trưởng thành kia tươi cười ảm áp: “Anh.”

Ngụy Khiêm hơi sửng sốt, lập tức phản ứng kịp: “Ồ, sao mày lại ở nhà? Không đi học à?”

Bà Tống khoe khoang: “Nó thi được mấy giải thưởng lận đó! Ôi bà cũng chẳng biết giải thưởng gì, nhưng chắc chắn là hạng nhất rồi, đúng không Tiểu Viễn? Nó giống mày đó, khỏi cần thi đại học, ôi, khói xanh trên ngôi mộ này phải bốc ra ba mươi dặm thôi!”

“Thế thì thành cháy rừng rồi còn gì.” Ngụy Khiêm quay sang Ngụy Chi Viễn, “Chuyện khi nào vậy, sao không báo cho tao một tiếng?”

Bà Tổng lại bắt đầu khoe: “Thằng bé nói mày bận, không cho mọi người quấy rầy mày vì việc vặt vãnh này... Ôi đây mà là việc vặt vãnh sao? Gặp dưới quê là phải mở tiệc ăn mừng rồi đó chứ!”

Ngụy Chi Viễn khom lưng giúp Ngụy Khiêm xách va li vào nhà, dừng dừng đáp: “Có gì đâu mà.”

Còn không quan tâm hơn thua nữa chứ! Ngụy Khiêm rất đổi xót xa khi trẻ lớn lên chẳng cần cha nữa, càng khiến gã xót ruột là thằng bé Tiểu Viễn này cái gì cũng tốt, thế nhưng...

Chứng bệnh kia rốt cuộc khỏi chưa?

Ngụy Chi Viễn đang giúp gã sắp xếp đồ đạc thì Ngụy Khiêm điềm nhiên thử một câu: “Mày đã tốt nghiệp cấp ba, về sau cũng xem như là người lớn rồi, tao sẽ không lăm mồm quản việc mày làm nữa... Ủm, quen bạn gái cũng được.”

Ngụy Chi Viễn đang thò tay đến một xấp giấy tờ bung ra, nghe thế liền bỏ xuống giữa chừng, vừa vịn đặt lên mu bàn tay Ngụy Khiêm: “Anh, em không định tìm bạn gái đâu.”

Lòng Ngụy Khiêm căng thẳng.

Ngụy Chi Viễn ngẩng đầu nhìn gã, ánh mắt thăm thẳm như ẩn giấu một thế giới tựa sâu tựa cạn, nhưng sau một hồi im lặng, cậu vẫn rút tay về, đồng thời đưa ra một lý do cực kỳ khỏe mạnh và có chí: “Học tập và thực tiễn thêm mới quan trọng hơn, thời gian quý báu như vậy, em không muốn yêu đương quá sớm.”

Ngụy Khiêm gật đầu, cảm xúc không tốt lắm, đau dạ dày nghĩ thầm: vẫn chưa khỏi, ôi thật đáng lo!

Đồng thời, Ngụy Chi Viễn cúi xuống rầu rĩ nghĩ thầm: sờ tay như vậy mà chẳng có lấy một chút phản ứng, không hề nghĩ đến phương diện đó sao? Ôi thật đáng lo!

Tối đó Tiểu Bảo vừa về là kêu ca đòi quà ngay.

Ngụy Khiêm cười tự giễu: “Chắc, cho một lần, lần thứ hai liền tự đòi – ném lên giường mây rồi đó, tự đi mà xem.”

Tổng Tiểu Bảo mừng vui vô cùng.

Bà Tổng không nhịn được hỏi: “Sao hôm nay về muộn vậy? Ăn cơm chưa?”

“Con ăn với chị Lộ Lộ rồi, à con còn gặp anh Hùng nữa, chẳng biết anh bị bệnh gì mà bữa nay về nhà ưỡn bụng vênh mặt y như địa chủ vậy, kết quả là chị Lộ Lộ vung tay bảo ‘Nấu cơm đi’, thế là một giây sau anh liền biến thành đầy tớ, ỉu xiu đi nấu cơm.”

“Chị Lộ Lộ” chính là chị Hùng, chị Hùng tên là Trần Lộ, cái tên mát lành nghe mà nhớ đến đóa hoa nhỏ đón ánh nắng đầu tiên chớm nở rộ.

Tiếc thay... cái tên rõ là bịp bợm mà!

“Chị Lộ Lộ thì tốt rồi, có điều hôm nay chị ấy nói: ‘Tiểu Bảo mười bảy, tôi ba mươi bốn, lớn gấp đôi em, em đừng bắt chước họ mồm mép láu lỉnh gọi tôi là chị, cứ gọi là mẹ nuôi đi’... Ôi chao! Đẹp quá, cảm ơn anh – rồi em đáp: ‘Ha ha ha ha, chị đừng trêu em, thế không

phải là thua một vai sao, chẳng khác nào chị đang chiếm lợi từ anh em vậy!”

Trong lúc nói chuyện cô đã kịp cởi áo khoác thay giày, lại chạy vào phòng mình xem quà, ngạc nhiên một phen rồi lại tự mình tiếp tục câu chuyện, một loạt động tác và âm thanh liền mạch. Cô bé đã kế thừa bà Tống, thành người lăm mòm trong nhà, cơ bản không có đường cho người khác nói chen, một mình cô là dư sức diễn cả vở kịch một vai yêu hận tình thù.

Ban đầu nghe còn rất thân thương, sau đó Ngụy Khiêm chỉ hận không thể khâu cái miệng nói dài nói dai còn nói đại này lại.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, Ngụy Khiêm cùng cô em ồn ào như vẹt đi mua một đôi giày mới, rồi lại dẫn cậu em thiếu thốn tình cảm chạy đến trung tâm hoạt động cộng đồng đánh bóng rổ một chọi một – có điều giai đoạn sau rõ ràng biến thành Ngụy Chi Viễn chơi cùng gã, kỹ thuật của Ngụy Khiêm thật sự rất tệ, gã hầu như không có thời gian chơi đùa với bạn bè cùng trang lứa, lúc còn là học sinh toàn bộ cơ hội tiếp xúc với bóng rổ chỉ giới hạn trong vài giờ thể dục ít ỏi thôi.

Trong mọi vận động chỉ có đánh đấm là gã còn khá thông thạo, nhưng suốt ngày âu phục giày da ngồi trong văn phòng, gã hoài nghi qua vài năm là ngón nghề tinh thông duy nhất cũng phải bỏ phí mất thôi.

Đương nhiên, việc này không quan trọng, quan trọng là Ngụy Khiêm hi vọng ở bên Ngụy Chi Viễn nhiều hơn, để có thể hiểu em mình rốt cuộc suy nghĩ như thế nào.

Xong một ngày bận rộn, tối đó Ngụy Khiêm đi dự tiệc chỗ Lão Hùng.

Chị Hùng bảo có việc gấp không đến được, chuyện giới thiệu đối tượng đương nhiên cũng mặc kệ luôn... Ngụy Khiêm không biết vì nguyên nhân gì mà thờ phào một hơi.

Gã hoài nghi Lão Hùng về nhà vênh váo quá nên bị vợ trị cho một trận, trông đặc biệt tiều tụy, mí mắt sưng húp.

Từ đầu đến cuối chỉ có Tam Béo đang làm trò cười, Lão Hùng không hào hứng lắm, cuối cùng còn quá chén.

Lão Hùng uống say cũng không quậy phá, cứ lằm lì ngồi đó như bị điếc, ai nói gì cũng chẳng phản ứng.

Cuối cùng tàn cuộc Tam Béo mới đẩy lão: “Anh Hùng, tôi lái xe đưa anh về được không? Uống say thế này, chị dâu có cho vào nhà không? Hay là tìm khách sạn nghỉ tạm một đêm đi?”

Lão Hùng bị hấn đẩy liền nghiêng sang bên kia, đụng vào Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm sửng sốt, ngay sau đó, Lão Hùng lại túm vạt áo lên che mặt, bất ngờ gào khóc âm ỉ.

Lão khóc muốn đứt ruột đứt gan, cuối cùng khản đặc cả giọng, tưởng như là gào thét đau đớn khó mà hình dung, khó lòng chịu được sâu thẳm trong linh hồn bị trút hết ra, quả tình không thành tiếng người.

Khiến Ngụy Khiêm và Tam Béo sợ hết hồn.

Hai người chờ lão khóc chán chê rồi ngủ mê mệt, mới hè nhau khiêng Lão Hùng đi tìm một khách sạn ở tạm, trong lúc này họ suy tính vô số khả năng bị kịch – như là phá sản, ung thư, cha mẹ mất hết, bị vợ cấm sừng vân vân.

Lo sợ nguyên đêm, rốt cuộc chờ hôm sau cha nội cá mè hoa này dậy, hai người hỏi thử, mới biết lão lại không hề có ấn tượng gì.

Té ra hể say liền khóc chính là điểm đặc sắc riêng của cha này, Tam Béo và Ngụy Khiêm phí hoài tình cảm phần nộ chung tay tấn lão một trận, sau đó ai về nhà nấy.

Ngụy Khiêm phải đau đầu giải quyết Ngụy Chi Viễn, gã quyết định, cho dù trải qua giằng co dài lâu, cũng phải kéo thẳng bé này khỏi con đường lệch lạc.

Đây là một cuộc chiến đấu.

—

Câu đầu là trích trong bài Quyết biệt từ của vợ Đới Phục Cổ, đại khái là: về sau nếu quay lại, mong chàng đừng quên nơi này, đem chén rượu nhạt, tưới lên mộ thiếp. Còn câu sau là trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Do mắt rùa chỉ to bằng hạt đậu thôi nên khi đặt hạt đậu trước mặt nó chỉ nhìn thấy hạt đậu là hết, không còn lựa chọn nào khác. Câu này đại khái là thích ai đó rồi.

Câu này của Hạng Vũ.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 43

Ngụy Khiêm vốn cho là lúc lấy bằng tốt nghiệp đại học, gã sẽ kích động đến mức mất ngủ cả đêm, vì đã có được thứ mà mình vẫn hằng mong ước. Nhưng thực tế là thời gian đó gã sống quá rối loạn, thậm chí đến một năm sau gã mới nhớ ra là ngay cả lễ tốt nghiệp mình cũng không thể tham dự.

Gã cho rằng mình đang bò, nhưng bất giác đã đứng dậy chạy từ bao giờ.

Bọn Lão Hùng trước kia vẫn có công ty, có điều trông đều như trò trẻ con, thuê cả tá công nhân tạm thời, còn phần lớn thời gian đều do họ tự lo liệu, bán trà liền đăng ký một công ty trà, bán máy móc chữa bệnh liền lấy tên là công ty ngoại mậu nào đó.

Họ tích góp cả mớ sản nghiệp lộn xộn cùng cả mớ quan hệ càng lộn xộn hơn y như đánh du kích vậy.

Mà sau khi bọn Ngụy Khiêm làm xong hạng mục đầu tiên dính dáng đến nguồn vốn quy mô lớn, ba người rút cuộc ngồi xuống, thuê một tầng trong tòa nhà văn phòng ở trung tâm thành phố, cẩn thận viết rõ điều lệ, sửa chữa mấy bản rồi sau đó định ra, thành lập công ty chính quy, gồm những công ty trà và công ty ngoại mậu như hàng nhái kia, sửa hết tên lại cho thống nhất nhãn hiệu, hình thành một tập đoàn.

Những thành viên sớm nhất thực tế chỉ có Lão Hùng, Tam Béo và Ngụy Khiêm, sau đó theo sự mở rộng mà lục tục tuyển thêm không ít người, cả công ty như một khinh khí cầu căng phồng, bắt đầu có ngũ tạng lục phủ phức tạp.

Tình trạng của ba anh em Ngụy Khiêm cũng dần từ “như chó chết” biến thành “ngoài mặt gọn gàng, thực tế mệt như chó chết”.

Con thuyền này bắt đầu thử đi ở gần bờ.

Năm thứ hai, bọn Lão Hùng trước sau lại làm hai ba hạng mục nhỏ ngắn hạn, họ đường hoàng từ sau màn bước ra sân khấu chứ không còn là cổ đông ẩn hình nữa.

Dã tâm của Lão Hùng cũng ngày một tăng lên, lão dường như đã thấp thoáng nhìn thấy thời đại hoàng kim sắp đến.

Đây là về công, còn về tư, Ngụy Khiêm không nói đùa khi quyết định bẻ thẳng Ngụy Chi Viễn, gã xưa nay nói được làm được, chỉ cần đã quyết tâm thì sẽ lập tức hành động.

Sau khi nghe ngóng nhiều mặt, Ngụy Khiêm lén liên hệ với một trung tâm tâm lý có vẻ rất chính quy. Vào buổi hẹn không lâu sau đó, gã đeo cặp kính râm to dùng muống che kín cả mặt, dáng vẻ cử chỉ còn lén lút hơn cả thiếu nữ vị thành niên đi nạo thai.

Kết quả là tay mặc blouse trắng như con hổ biết cười thu phí tư vấn xong liền hòa nhã bảo gã: “Đồng tính luyến ái tuy còn chưa được pháp luật thừa nhận, nhưng nước ta hai năm trước đã xóa nó khỏi biến thái, tình hướng như ông nói, có thể chỉ là khuynh hướng sinh ra trong quá trình dậy thì của thanh thiếu niên, có khả năng sẽ dần biến mất theo sự trưởng thành. Đương nhiên, cũng có khả năng

bản thân cậu bé là một người đồng tính thật sự, nguyên nhân có thể rất phức tạp, lát nữa chúng ta sẽ thảo luận sau, nhưng áp lực tâm lý nó mang đến cho thanh thiếu niên là rất lớn, người nhà cần phải đối xử có khoa học hơn, không được phản ứng quá khích, phải khai thông từ từ mới được.”

Nghe tay này nói có chuyên môn như vậy, Ngụy Khiêm khắp khởi hi vọng hỏi: “Khai thông xong rồi thì sao? Có thể bẻ thẳng lại không?”

Tay blouse trắng cười tươi rói, giọng điệu như phổ độ chúng sinh: “Qua khai thông bền bỉ, để cậu bé có thể đủ tự tin, thản nhiên đối mặt với sự khác thường của bản thân, cuối cùng tìm được một con đường hạnh phúc thuộc về riêng mình.”

Ngụy Khiêm nhìn tay bác sĩ tâm lý này, lại nhìn gạt tàn chỗ góc bàn, cân nhắc thận trọng xem nếu dùng một cái gạt tàn khai thông cho tên này thì sẽ thế nào.

Sau lần này, Ngụy Khiêm cho rằng đám bác sĩ tâm lý toàn là gà mờ cả, chả đáng tin chút nào hết, nhận được câu trả lời gọi là “khoa học” này mà gã vẫn chưa thôi hy vọng, vài hôm sau lại tìm một tờ lịch người đẹp treo lên tường phòng khách.

Thẩm mỹ của Ngụy Khiêm thật sự rất đáng lo, người đẹp phương Đông trên ý nghĩa truyền thống gã không ưa nổi, bèn nhờ Tam Béo tìm hộ.

Nếu Tam Béo mà đáng tin thì heo nái cũng leo cây được.

Chẳng biết hần kiếm đâu ra một bộ lịch treo tường toàn các cô em tóc vàng mắt xanh ngực khủng hờ ngực khoe lưng, mắt to hai mí

khắc từ một khuôn mẫu, dùng nụ cười rạng rỡ chúc mừng người dân Trung Quốc phát tài, sống động tới mức có thể làm mù đôi mắt chó của người ta.

Ngụy Khiêm treo bộ lịch này trong phòng khách, phá hủy hoàn toàn bầu không khí ở không như dân văn nghệ mà chị Hùng cất công tạo dựng, tức khắc kéo đẳng cấp xuống thành phố kết hợp với nông thôn, trong nhà bắt đầu tràn ngập cảm giác “ăn mừng” khi “tiệm bánh mì kẹp thịt lừa(1) khai trương thuận lợi”.

Ngụy Khiêm tính lấy nhục dục căn bản để thức tỉnh hứng thú của Ngụy Chi Viễn với nữ giới, kết quả là Ngụy Chi Viễn còn chưa kịp phát biểu ý kiến, thì bà Tống đã la làng trước, bà hít thật sâu rồi la ầm lên: “Ôi mẹ ời, mấy con nhỏ này sao đều mặc quần xà lỏn chạy rông vậy? Ai treo? Cái gì? Thằng hai? Tao thấy thằng hai rõ là ăn no rửng mỡ, càng ngày càng đi lùi! Kỳ cục quá, mau tháo xuống cho tao!”

Mấy bà cháu nhân lúc Ngụy Khiêm vắng nhà tháo bộ lịch xuống, Tống Tiểu Bảo vội vàng thừa cơ treo sao nam Nhật Hàn vừa thịnh hành lên.

Buổi tối Ngụy Khiêm về nhà đẩy cửa ra thấy Ngụy Chi Viễn đứng ở chân tường ngắm một đám mặt trắng bóng bẩy treo trên đó, lập tức phẫn uất vô cùng.

Gã sai bước đến, sa sầm mặt hỏi: “Đẹp không?”

Ngụy Chi Viễn tươi cười không rõ ý tứ quay đầu lại chăm chú nhìn gã: “Bình thường thôi, em từng thấy người đẹp hơn cơ.”

Ngụy Khiêm nghe mà chân động muốn sùi bọt mép, lập tức cuộn đám mặt trắng Tiểu Bảo treo rồi ném đi, đồng thời quyết định đi điều tra xem Ngụy Chi Viễn bình thường qua lại với ai, “từng thấy người đẹp hơn cơ” là ý gì đây?

Hồ ly tinh ở đâu tới dụ dỗ thanh thiếu niên học theo cái xấu?

Còn là hồ ly tinh đực nữa chứ!

Đây là danh từ đau đớn nhường nào.

Cuối cùng đành treo lịch năm mới “mùa xuân ra hoa mùa thu kết trái” phù hợp với thẩm mỹ của bà Tống.

... Vẫn ngập tràn cảnh sắc nông thôn như muốn hòa mình vào quần chúng.

Hai lần thử nghiệm đều tuyên bố không bệnh mà chết, Ngụy Khiêm yên được một thời gian, sau đó chẳng biết lại từ báo cáo nghiên cứu vô trách nhiệm nào mà được biết rằng một số người đồng tính nam là do từ nhỏ thiếu thốn tình cảm của cha và trao đổi với cha tạo thành.

Ngụy Khiêm không thể để cho Ngụy Chi Viễn một ông cha, đành phải bắt chấp khó khăn tự mình kiêm luôn.

Chờ xuân về hoa nở, nhân cuối tuần, Ngụy Khiêm bót ra hẳn một ngày, quyết định dẫn Ngụy Chi Viễn đi câu cá – một hoạt động khi nhàn rỗi của đàn ông.

Ngụy Khiêm bót ra một ngày chẳng dễ dàng gì, dạo đó cuộc sống khá rối loạn, ngày nào cũng mệt muốn chết, không có khái

niệm tăng ca với không tăng ca, toàn phải làm từ sáng sớm đến đêm khuya không được nghỉ.

Gã mang máng về lại quăng thời gian mỗi sớm mở mắt ra là tính toán xem cả ngày nên sống sao.

Đêm hôm trước, Ngụy Chi Viễn kiểm tra lần cuối những thứ cần mang theo rồi mới lên giường ngủ.

Cậu thuộc kiểu người vĩnh viễn chẳng cần dùng đồng hồ báo thức, luôn thức giấc đúng giờ như có đồng hồ sinh học, mà nếu hôm sau có việc đặc biệt phải làm sớm, cậu cũng sẽ tự tỉnh rất sớm, trong cơ thể cậu giống như có một dây cót vậy.

Đương nhiên, sở trường này cũng có chỗ không tốt, đó là nếu lo nghĩ hôm sau có việc phải dậy sớm thì cậu thường ngủ không ngon.

Lúc ba giờ Ngụy Chi Viễn đã tỉnh một lần, sau đó nằm lại, liền bắt đầu chiêm bao.

Cảnh trong mơ rất vụn, hầu như không một tình tiết nào hoàn chỉnh, cậu mơ thấy mình đi qua rất nhiều nơi, khi thì là xe lửa lao vùn vụt, khi thì là góc tường nhóp nháp, khi thì là căn phòng chật chội, tất cả đều có nắp che, đều có vẻ tối tăm ngột ngạt, màu sắc đơn điệu mà u ám.

Ngụy Chi Viễn nằm trên giường cựa quậy một cách khó chịu, nhưng không tỉnh dậy, trong giấc mơ không có quái vật đột nhiên nhảy ra dọa cậu giật thót, cũng không có vách núi thành linh sụp xuống, cậu dường như bị nhốt trong cơn ác mộng dài đằng đẳng mà chân thật, tâm tình không kích động cũng chẳng sợ hãi, chỉ cảm thấy áp lực vô cùng, và lâu dần thành quen như chết lặng rồi vậy.

Trong mơ, bốn phía phủ kín các ánh mắt, những người đi qua bên cạnh muôn hình muôn vẻ, gương mặt tất cả đều mờ nhạt, mà trên những khuôn mặt phẳng lì đó chỉ có một đôi mắt y hệt nhau, chúng nhìn chăm chăm vào cậu đầy hiểm ác.

Những tầm mắt đó như lũ sâu bọ bé tí tẹo, không hề trí mạng, nhưng chúng cứ từ từ bò qua người cậu không chịu ngừng một khắc, mang đến cảm giác run rẩy khó nói thành lời.

Mọi âm thanh đều biến mất, mọi xúc cảm đều giả dối, mà ánh mắt cậu chỉ có thể thấy những tầm nhìn xấu xa đó, rớt cuộc, Ngụy Chi Viễn bắt đầu bỏ chạy.

Cậu “chạy” đến tỉnh lại.

Ngụy Chi Viễn đắm đầu vào gối, bật đèn ở đầu giường – bốn giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Cậu chống khuỷu tay lên đùi, lau mồ hôi trên mặt, gối đó nghi ngời hồng ổn định lại nhịp thở.

Ngực như bị bông chặn kín, hít thở không thông. Ngụy Chi Viễn không nằm nổi nữa, bèn dậy rửa mặt.

Cậu nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện giờ từ trong gương, cao to mà điển trai, đôi vai sớm trưởng thành như một đôi cánh đầy sức sống.

Chắc là chưa tỉnh hẳn khỏi cơn ác mộng, Ngụy Chi Viễn đột nhiên nhớ lại một chuyện từ rất lâu rồi.

Khi đó cậu... sáu tuổi? Hay bảy tuổi nhỉ, dù sao thì khi ấy vẫn đang lang thang không mục đích, giữa xã hội văn minh và cậu như

có một bức tường trong suốt ngăn cách, không chạm đến được, lại cự tuyệt cậu tiến vào rõ ràng vô cùng.

Một ngày nọ cậu đang ngồi nghỉ ở góc đường thì thấy có người cầm hai hộp cơm ra khỏi một quán ăn nhỏ, chiếc hộp dùng một lần có lẽ không được chắc lắm, đi vài bước thì bị rò, ông ta buông tay ra vì nóng, cả một hộp thức ăn đánh đổ đầy dưới đất.

Ông này hùng hổ quay lại quán ăn nói lý lẽ, mùi thức ăn tỏa ra ngào ngạt, với đứa trẻ đói khát mà nói, mùi thơm hấp dẫn ấy có sức hút trí mạng hết như thuốc phiện vậy.

Ngụy Chi Viễn thật sự không nhìn nổi, rút cuộc lấy hết dũng khí rón rén đi qua.

Cậu ngồi xổm xuống, len lén dùng tay nhặt lên ăn, người đang cãi nhau phát hiện ra cậu thì lập tức chấn động, vẻ mặt rất rõ ràng – mắt tròn tròn, tóc gáy dựng ngược, vừa căm ghét vừa kinh tởm y như thấy một con chuột dưới cống vậy.

Người đó lập tức quát tháo ầm ĩ, giống như không phải Ngụy Chi Viễn đang ăn nhặt cơm ông ta đánh rơi, mà là làm bẩn thứ ông ta muốn ăn vậy.

“Tởm chết được!” Ngụy Chi Viễn nhớ ông ta nói như vậy, sau đó cậu bị đập mạnh một phát không hề thương xót, nước nóng bắn lên làn da trẻ con non mềm, làm bỏng cổ tay, mãi đến nay vẫn còn một vết sẹo nhỏ hầu như không nhìn thấy.

Đây chính là bức tường vô hình ấy – trong mắt mọi người thì cậu căn bản chẳng tính là người.

Người thương hại cậu thì thương hại như lũ chó mèo con, kẻ chê cậu bẩn thì căm ghét như lũ chó mèo hoang, kẻ có ý xấu thì giống như những tay muốn ăn thịt chó mèo, bụng dạ khó lường ước lượng xem cậu được mấy cân.

Có thể họ cho cậu là một thằng ngốc, hoặc tinh thần hơi bị bất thường, chẳng ai cảm thấy trí tuệ của cậu bình thường hoặc có khi còn vượt xa người ta, thậm chí không ai biết cậu cũng có hỉ nộ ái ố của con người.

Tất cả ác ý đều thản nhiên khắc trên bề mặt trái đất, từng câu từng chữ nằm ngang trước mắt Ngụy Chi Viễn, thành sự ác độc sinh ra từ bên trong cậu.

Khó mà mất đi, khó lòng chiến thắng.

Ngụy Chi Viễn cho là mình đã quên rồi, song những ký ức bị chôn chặt ấy lại luôn xuất hiện không đúng lúc, trong đầu như có một phòng chiếu be bé, chốc chốc sẽ phát vài cuộn phim cũ, chúng rõ nét như mới ngày hôm qua thôi.

Nhưng dù sao cũng không thật sự là ngày hôm qua.

Ngụy Chi Viễn hờ hững nhìn chằm chằm vết sẹo trên cổ tay vài giây.

Đến bây giờ cậu vẫn ghét người khác vô cớ nhìn mình chằm chú, song không còn sợ những ánh mắt đó nữa, cậu vẫn biết căn bệnh theo đuổi sự mạnh mẽ của mình, nhưng vậy thì sao nào?

Cậu thiếu niên nghĩ thầm, rồi một ngày kia cậu sẽ có sức mạnh san bằng thế giới này, đến lúc đó chẳng ai có thể ngăn cản cậu, cậu

thậm chí có giấc mộng cuồng vọng, phải mạnh đến mức ảnh hưởng được quy tắc của thế giới này.

Lúc này, một người khác đột nhiên thoáng qua trước mắt, Ngụy Chi Viễn dường như lại nhìn thấy mặt tay biến thái không biết tên năm đó bị cậu dẫn dụ tới kho lạnh mà chết cứng. Truyền thuyết bảo rằng não người sẽ tự động che chắn những hồi ức không thoải mái, nhưng đầu óc Ngụy Chi Viễn lại hết như một ổ cứng lạnh lùng, chưa từng để cậu quên bất cứ chuyện gì.

Đột nhiên nhớ đến hán ta làm gì? Dù sao cũng chết ngắc rồi.

Ngụy Chi Viễn nở nụ cười tự giễu, quay người ra khỏi toilet, suýt nữa đụng phải Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm bước loạng choạng, hai anh em đã hẹn năm giờ sáng dậy xuất phát, kết quả là hai giờ rưỡi Ngụy Khiêm mới về, rửa mặt qua loa rồi không còn buồn ngủ nữa, mãi hơn ba giờ mới nhắm được mắt.

Ngụy Khiêm vừa chìm vào giấc ngủ say thì tiếng đồng hồ báo thức đã thô bạo chui vào đầu, diệt luôn giấc ngủ chập chờn.

Gã phải dùng đến nghị lực khi cai nghiện mới bò dậy được.

Ngụy Chi Viễn thấy anh hai lắc lư một lúc lâu, vừa bắt cần là đụng ngay vào tường, chẳng khác nào con lật đật, xem chừng chỉ muốn trượt xuống theo bức tường rồi ngủ ngay đó luôn.

Ngụy Chi Viễn vịn vai đỡ gã mà hỏi khế: “Hay là anh cứ ngủ tiếp đi? Hôm nay đừng đi nữa?”

Ngụy Khiêm không nói tiếng nào, khoát tay giấy giụa đứng dậy đi vào toilet.

Cho đến khi bị nước lạnh kích thích, Ngụy Khiêm mới hơi định thần lại, mỗi một tế bào đều đang kêu gào muốn ngủ không muốn ra ngoài, nhưng đều bị trấn áp tập thể.

Ngụy Khiêm nghĩ bụng, nhóc con, anh liều cái mạng già vì mày đây.

Nơi câu cá thường nằm ở ngoại thành, phải lái xe gần hai tiếng, Ngụy Khiêm mới có bằng lái, bèn mua một con xe rẻ tiền để chạy hằng ngày. Máy năm nay gã đã có ít tiền, nhưng vẫn chẳng chịu tiêu pha nhiều, không phải tuổi trẻ đã điềm tĩn, không ham hư vinh, không muốn khoe khoang như thánh nhân.

Mà là gã thật sự còn chưa giàu đến mức cảm thấy an toàn.

Có bao nhiêu tiền mới có thể cảm thấy an toàn đây?

Ngụy Khiêm không nói được, nhưng gã suy ngẫm và cảm thấy, với cảnh giới tư tưởng nông cạn và tu dưỡng không cao của mình, nếu có một ngày như vậy thật, chưa biết chừng gã có thể làm chuyện lãng phí như “uống một chén đổ một chén” luôn ấy chứ.

Bàn cùng đã khắc vào gen của gã, trực tiếp ảnh hưởng đến việc tổng hợp mỗi một phân tử protein trong cơ thể.

Mà Ngụy Chi Viễn bên cạnh chẳng biết là chưa tỉnh ngủ hay là sao, chỉ chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì cả.

Ngụy Chi Viễn chưa từng câu cá, Ngụy Khiêm thì lúc nhỏ – khi dưỡng và mẹ đều còn sống, từng được ba Tam Béo dẫn đi một lần.

Khi ấy ba Tam Béo còn trẻ, như cùng một khuôn với Tam Béo bây giờ vậy, cũng tốt tính và mồm mép láu lỉnh, dẫn theo ba đứa bé cao thấp mập ốm, tụi nhóc vừa đi vừa đùa giỡn, ông ấy cũng chẳng thèm quản, chỉ thỉnh thoảng ồn ào quá mới quay đầu lại giữ trật tự tránh để tụi nó rơi xuống sông.

Trong lúc ngồi chờ cá cắn câu, cha con Tam Béo đưa nhau nói xấu sau lưng mẹ Tam Béo, chẳng khác nào hai nông nô dùng bài hát của nhân dân cùng khổ lên án mạnh mẽ ông quan áp bức giai cấp.

Câu cá đôi lúc giống “tiệc trà của các tiên sinh” hơn, họ có thể xúm lại không kiêng dè gì mà thảo luận về phụ nữ, phàn nàn về cuộc sống cùng với đám ranh con vĩnh viễn phiền phức ở nhà.

Hai anh em đến không sớm lắm, đã có người cắm cần câu trước rồi, cả hai tìm một mái đình nhỏ ở bên bờ để nghỉ chân che nắng, ngồi trên bậc thềm bắt đầu câu.

Ngụy Khiêm dùng chút kinh nghiệm ít ỏi dạy Ngụy Chi Viễn cách gắn mồi, xem phao và bắt cá.

Ngụy Chi Viễn ráp tâm chơi xấu, cố ý ra vẻ vụng về, anh hai đành phải nhón một con giun, cầm tay giúp cậu móc vào cần câu.

Trên con giun chết không nhắm mắt gửi gắm niềm hạnh phúc lọt qua kẽ ngón tay, Ngụy Chi Viễn tận dụng cơ hội hưởng thụ mỗi một chút.

Phao lẳng lẳng nổi trên mặt nước, mặt trời còn chưa mọc lên hẳn, Ngụy Khiêm nhớ lại lời ba Tam Béo nói lúc ngồi bên bờ hồ, liền

thuận miệng nói với Ngự Chi Viễn: “Niềm vui của câu cá nằm trong quá trình chờ mong.”

Ngự Chi Viễn quay đầu nhìn gã: “Chờ mong cả buổi nhưng không bắt được con nào thì sao? Mong đợi uổng phí, chẳng phải rất thất vọng?”

Ngự Khiêm á khẩu, năm đó chẳng đứa nào trong ba thằng ngốc đưa ra câu hỏi sắc sảo như vậy.

Gã cố hoạt động bộ não muốn rỉ sét vì thiếu ngủ, cuối cùng chẳng nghĩ ra câu nào có ý nghĩa giáo dục, đành phải thẳng thắn nói đúng sự thật: “Nếu thế chắc cũng rất buồn bực, nhưng khả năng không lớn, bây giờ hồ cá đều thu phí, nếu ông chủ làm ăn không đang hoàng, để người ta chẳng bắt được con nào, thì về sau ai thêm đến nữa.”

Nói xong Ngự Khiêm vươn vai dựa vào cột đá: “Có điều, nếu thật sự không thu hoạch được gì, thì cứ coi như thưởng thức non sông tươi đẹp đi.”

Trời dần âm u, một lát sau lại đổ mưa, họ ngồi trong chòi nghỉ mát nên chẳng sợ dầm mưa, cơn gió nhẹ mang theo hơi nước thổi đến từ mặt hồ, Ngự Chi Viễn ở bên cạnh nhìn Ngự Khiêm dần khép đôi mắt mở to, cuối cùng đặt một tay lên cần câu trên giá đỡ rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

Tiếng mưa rơi tí tách dần nổi lên, mặt sông xao động, chỗ xa hơn là một cánh đồng bát ngát mịt mù như sắc trời vậy.

Màn mưa dần che mất tầm mắt, non sông tươi đẹp đều mờ nhạt hẳn.

Ngụy Chi Viễn đã sớm thu tầm mắt về, nghiêng đầu chăm chú nhìn Ngụy Khiêm đang im lặng ngủ gật.

Một lát sau, cậu cẩn thận đưa tay chạm thử tóc Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm không phản ứng, thật sự ngủ mất rồi.

Ngụy Chi Viễn cúi đầu, chập hai ngón tay nhẹ nhàng để lên môi, đặt xuống một nụ hôn thành kính, sau đó chìa tay lướt qua môi Ngụy Khiêm như có như không.

Trên mặt rớt cuộc mắt sạch vẻ ưu sầu, cậu nở nụ cười trẻ con.

Ngụy Chi Viễn duỗi thẳng chân, sự u uất từ sáng sớm vẫn vây kín trong lòng như được vỗ về, tạm thời ngoan ngoãn nằm im.

Trong chớp mắt, cậu cảm nhận được “niềm vui của sự chờ mong”, cũng nhìn thấy “non sông tươi đẹp” chân chính.

Ngụy Khiêm giật mình tỉnh dậy do cần câu trong tay đột nhiên trĩu xuống, phần đuôi bật lên đánh trúng cánh tay, gã vội vàng nắm cần câu, ra sức kéo lên, đứng dậy quấn từng vòng dây, một con cá to tầm một kí khi nổi khi chìm bị lôi lên bờ.

Ngụy Khiêm quay đầu lại bảo Ngụy Chi Viễn: “Đưa tao giỏ cá, giỏ cá đâu?”

Ngụy Chi Viễn khom lưng lấy cái giỏ cá cắm trong bùn lầy bên bờ hồ, cá liền được gỡ ra bỏ vào đó, nó giãy giụa mấy cái, khi Ngụy Chi Viễn ném giỏ cá lại vũng nước, đuôi của nó đập thành một chuỗi bong bóng.

Ngụy Khiêm tỉnh táo lại, tâm trạng rất tốt, ngay cả trong mơ gã cũng mơ thấy cá, kể đó lại bị cá đánh thức, đủ thấy là điềm tốt đây.

Nhưng gã vừa ngồi xuống lần nữa, còn chưa kịp có tổng kết với thắng lợi mang tính giai đoạn, thì Ngụy Chi Viễn đã mở miệng.

Cậu bình thản mở miệng nói giữa tiếng mưa rơi tí tách: “Anh, em thích đàn ông, thật ra anh biết rồi nhỉ?”

—

Donkey burger – bánh mì kẹp thịt lừa là món ăn đường phố rất phổ biến ở Bắc Kinh, có nguồn gốc từ Hà Bắc.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 44

Ngụy Khiêm tỉnh bơ mà... đánh rơi cần câu xuống nước.

Gã nhìn chăm chăm đoạn cần câu trôi nổi trên mặt nước một lúc, bên tai là tiếng mưa rơi tí tách như lời thì thầm.

Một lúc lâu, Ngụy Khiêm ngồi xổm xuống với khuôn mặt không cảm xúc, xắn ống quần giẫm một chân xuống nước vớt cần câu lên.

Ngụy Chi Viễn vẫn chỉ ở bên cạnh nhìn gã bằng đôi mắt lạ lùng, Ngụy Khiêm liếc thấy ánh mắt cậu có sự thần nhiên và bình tĩnh khi lòng như tro tàn.

Hai người chẳng ai nói gì cả, giống như đóng kịch câm vậy.

Ngụy Khiêm thu dây và lưỡi câu, nắm cái phao sắc nhọn, nguyệt ch ngoác trên bùn đất lầy lội ở bên bờ như vô thức, mỗi khi vẽ một nét là gã sẽ đếm thầm một lần trong lòng, dường như muốn ép xuôi mạch máu đang nhảy nhót, để chúng bình yên lại.

Cuối cùng để lại một con rùa đeo cái mai to khác thường, có vẻ ỉu xìu mà nhẵn nhục trên mặt bùn lầy lội.

Ngụy Khiêm cảm thấy trong ngực có một con dao sắc lẹm có thể chém đến muôn đời, sắc bén tới độ xuyên thủng được tất cả những thứ che chắn trước mặt, mà giờ đây, lưỡi dao đang đâm chém lung

tung không chịu yên, gã nghe thấy một tiếng “phập”, có cảm giác như phổi mình bị chọc thủng một lỗ vậy.

Ngụy Khiêm rút cuộc chậm chạp ngồi xuống, rút mấy tờ giấy ra thông thả lau bọt nước dính đầy đuôi cần, hồi lâu gã mới cố hết sức để giọng hiền hòa hơn, để nghe như rất biết điều mà mở miệng: “Mày cố tình muốn làm tao tức chết đúng không?”

Ngụy Chi Viễn chỉ im lặng.

Ngụy Khiêm: “Tao muốn nghe cách nghĩ của mày.”

Ngụy Chi Viễn dùng ánh mắt lạ kỳ đó nhìn gã chằm chằm một lúc lâu, mới nói khẽ: “Có một người, em thích nhiều năm rồi, không dám để người đó biết, cũng không dám để cho bất cứ ai biết, mỗi ngày... mỗi ngày khắc cốt ghi tâm một lần – em biết anh muốn nói gì, anh hai, luận điệu của anh cũng hết như chủ nhiệm cấp ba của em vậy, anh muốn nói, tình cảm khắc cốt ghi tâm hơn nữa, vật đổi sao dời rồi cũng sẽ phai nhạt thôi đúng không?”

Lời nói đã ra đến môi lại bị cướp mất, Ngụy Khiêm đành phải buồn bực ngậm miệng.

Ngụy Chi Viễn hít sâu một hơi, nở nụ cười kỳ lạ: “Nhưng một người thủy chung là do quá khứ chất chồng lên, anh có để ai độc nhất vô nhị ở trong lòng anh chưa? Anh cứ thử đi rồi biết, trong lòng chứa người đó một tháng, vậy một tháng chính là của người đó, chứa một năm, thế cả một năm chính là của người đó, sau này vật đổi sao dời rồi thì thế nào đây? Người đó đã trở thành một phần của em.”

Ngụy Khiêm cẩn thận nghiệm thử, cảm thấy trong lòng mình chất đầy sinh kế vật vãn, lộn xộn hết như cái chợ gia cầm vậy, đâu còn chứa nổi một vật to đùng như là con người nữa?

Gã đành phải cưỡng điệu một cách vô duyên: “Một phần của mày là do các tế bào và tổ chức cấu thành, chẳng dính dáng nửa xu đến một sinh vật cacbon khác, đừng có đưa ra ba cái ví dụ dở hơi này – bây giờ nói xong chưa?”

Ngụy Chi Viễn bắt lực nhìn gã một cái mà gật đầu.

Ngụy Khiêm khó nhin được nghiêng đầu tránh né tầm mắt cậu, gã không biết liệu có phải Ngụy Chi Viễn cũng nói chuyện với người khác như vậy không, lúc nói với gã, Ngụy Chi Viễn luôn thích nhìn thẳng vào mắt, mà nhìn vào mắt nhau lâu thế sẽ khiến ánh mắt dịu dàng hơn cũng biến thành hùng hổ, khiến người ta có ảo giác như không đường để trốn.

Ngụy Khiêm lấy một điều thuốc trong túi ra hút, phun một hơi khói trắng như thờ dài, gã dường như đã lãnh tính hẳn theo thời gian và sự cò cưa lâu dài, chỉ có thể nhận ra một chút phần nộ tích tụ giữa những câu chữ: “Thế tao cho mày biết tao nghĩ thế nào nhé, tao không thể hiểu, cũng không thể chấp nhận, dù mày có nói hay hơn thì tao vẫn là thái độ này thôi. Trò Ngụy Chi Viễn, tao đề nghị mày đi nghe ngóng thử xem, mười đôi cha mẹ thì hết chín không chấp nhận, đôi còn lại quá nửa là không phải ruột thịt...”

Gã nói hoàn toàn thuận miệng, dứt lời mới kịp phản ứng là mình vừa nói hớ gì, Ngụy Khiêm lập tức sững người, hơi xấu hổ quẹt mũi... đây hình như cũng không phải là ruột thịt.

Một lát sau, hai anh em cùng nhau bật cười thành tiếng, bầu không khí căng thẳng ban nãy phút chốc tan mất.

Ngụy Chi Viễn: “Anh, anh tức đến hồ đồ rồi à?”

Ngụy Khiêm: “Chứ còn gì nữa, tao nói thật, nếu là Tống Tiểu Bảo thì tao tát cho một phát từ lâu rồi, thời gian với chả không thời gian gì chứ! Một năm một tháng? Dùng búa đập cho mất trí nhớ thì một giây còn chẳng nhớ nổi nữa là!”

Nói đến đây, Ngụy Khiêm dần thôi cười: “Mày từ nhỏ đã hiểu biết hơn con bé, bây giờ cũng lớn như vậy rồi, tao sẽ không dùng cách đối phó nó để đối phó mày. Tao không biết mày có còn nhớ chẳng, thật ra hồi nhỏ tao cũng từng lệch lạc trong một giai đoạn, bây giờ nhớ lại, có một phần nguyên nhân là do hết cách, còn một phần... đại khái là không phục thôi. Lúc ấy là anh Tam và... anh Mặt Rỗ đã kéo tao về, bây giờ tao có thể kéo mày về không?”

Lát sau không nhận được câu trả lời của Ngụy Chi Viễn, Ngụy Khiêm nói: “Xem như tao van mày được không? Tiểu Viễn, cuộc đời chớp mắt là qua, sống tốt còn khó như vậy thì hà có chi mày phải khác người để thêm phiền phức?”

Ngụy Chi Viễn im lặng, cậu đột nhiên chẳng còn tâm tình muốn thăm dò như lúc trước, trong ngực dâng lên sự khó chịu.

Cậu thà rằng anh hai không rõ chân tướng nhảy dựng lên cho cậu một cái tát, hoặc là cứ như hai năm trước bắt Tiểu Bảo cắt tóc, quyết tâm ra lệnh bắt cậu ngay ngày mai phải dẫn về một cô bạn gái.

... Còn hơn là phải nhìn anh như một người đàn ông trưởng thành chân chính, thật lòng nói như vậy với sự bất đắc dĩ không cách nào hình dung.

Ngụy Khiêm đưa tay về nước mưa dính ở đầu ngón tay: “Tiểu Viễn, mà thành ra thế này có phải do tao không cho một mở đầu tốt? Có phải bởi vì tao vẫn...”

Ngụy Chi Viễn ngắt lời: “Anh, anh đừng nói nữa.”

Ngụy Khiêm nhìn mặt hồ hơi nước mịt mù bằng đôi mắt xa xăm: “Tao có lỗi với tụi bay.”

Gã đã lo là người nhà, đến mức không hay biết Ngụy Chi Viễn đã trải qua tuổi thanh xuân lạ lùng thế nào...

Nhưng mà gã thật sự đã cố hết sức rồi.

Khoảnh khắc ấy, Ngụy Chi Viễn muốn bắt chấp tất cả lao đến ôm chặt lấy anh mình, muốn dốc hết khát vọng chất chứa trong lòng...

Nhưng lời nói ra đến môi lại bị cậu miễn cưỡng nén xuống, tâm tư nặng nề như ngàn cân kia may mắn được lý trí mỏng manh tựa sợi tóc kéo về, cuối cùng chẳng lộ ra mảy may.

Còn chưa đến lúc, tơ lòng căng thẳng như gân xanh trên mu bàn tay bảo với cậu như vậy.

Sau đó mưa tạnh, anh em Ngụy Khiêm xách giỏ cá và mấy kí cá điểu đi đến chỗ đậu xe.

Bầu trời mới trong xanh lên trút ánh tà dương xuống, bóng Ngụy Khiêm đổ dài thướt dưới đất, Ngụy Chi Viễn cúi đầu bước theo cái

bóng dài nhỏ và uốn khúc kia.

Mỗi khi đi một bước, cậu lại thầm nói với lòng một lần như muốn trút hết ra: “Em thích anh, người em thích chính là anh.”

Cậu cứ thế lặng lẽ nói suốt dọc đường.

Ngụy Khiêm ném dụng cụ câu cá vào cốp xe, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, quay người lại, bất ngờ hỏi Ngụy Chi Viễn: “Người mà em thích như thế nào? Đang làm gì?”

Ngụy Chi Viễn không ngờ gã đột nhiên hỏi như vậy, suýt nữa buột miệng nói ra lời trong lòng, cậu cắn mạnh đầu lưỡi, sắc mặt tái nhợt, nhìn gã trân trân, trong một lúc không nói được gì.

Trông như đang hoảng sợ bảo vệ người nào đó.

Thấy dáng vẻ này, lòng Ngụy Khiêm thoáng chốc chùng xuống, gã thật sự không biết thằng em mình lại là hạng si tình như vậy.

Sự bức dọc không nguyên do đột nhiên xô vào lòng, Ngụy Khiêm nghĩ, thằng đó tốt đến vậy sao? Đáng để mà ở trước mặt tao cũng bảo vệ đủ kiểu như thế?

Bỗng nhiên, gã khó lòng kiềm chế hoài niệm những tháng ngày khốn cùng chán nản năm ấy, ít nhất khi họ sống dựa vào nhau, chính giữa chẳng có “người ngoài” mờ ám mà chỗ nào cũng chen vào như âm hồn, bọn nó đều ngoan ngoãn, ngoan ngoãn, không thời khắc nào là không cần ông anh này.

Đến lúc này Ngụy Khiêm mới ý thức được, rồi có một ngày lũ trẻ sẽ thành người lớn, chờ cứng cánh rồi thì chúng sẽ xa chạy cao bay hết.

Gã chậm rãi lái xe khỏi vùng đồng ruộng bạt ngàn ở ngoại thành, lúa non xanh biếc theo gió dập dờn như sóng, gã cảm nhận được sự cô độc miên man không dứt.

Kể từ đó, hai anh em không tự chủ được cùng tránh né chủ đề này, họ giữ vững sự bình thản ngoài mặt, bên trong lại giống như đang giằng co, không ai thuyết phục được ai.

Cứ kỳ cục như vậy hết non nửa năm.

Hôm ấy Ngụy Khiêm đang ở trong văn phòng của mình với nửa ly trà, nuốt vội một cái bánh mì cho bữa sáng, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc, thì Tam Béo lại đột nhiên tiến vào: “Chú Khiêm, tổng giám đốc Trương đến rồi.”

Ngụy Khiêm nhất thời chưa phản ứng kịp: “Tổng giám đốc Trương nào?”

“Ông đó đó,” Tam Béo vung vẩy ra dấu, “Cái ông cổ đông trên danh nghĩa trong hạng mục đầu tiên của anh em ta, đáng vẻ lúc nào cũng như muốn tạo phi thuyền bay về trời mà thực tế còn lấm mồm hơn anh đó – anh Hùng bảo hai ta đi một chuyến, mau lên đi.”

Tổng giám đốc Trương là người cao quý và lạnh lùng muốn khùng, mới đầu cực kỳ khó tiếp xúc, lúc nào cũng làm bộ bận rộn dữ lắm, nhưng sau khi hơi hiểu mới phát hiện bản chất như đến từ hành tinh khác, bình thường không thèm ăn đồ của trái đất.

Ông ta là fan bại não của tư tưởng, mỗi lần vừa nói đến hai chữ “tư tưởng” là kích động y như mông lên nhọt vậy.

Lúc này ông Trương đang ở trong văn phòng của Lão Hùng, nhiệt tình đọc diễn thuyết cá nhân, bàn luận viển vông không ai xen

vào nôi, phong cách hơi bị giống chị Hùng – may mà Lão Hùng sớm được bà vợ phá của dạy dỗ nên không hề có vẻ gì là sốt ruột cả.

Ông Trương vừa thấy Ngụy Khiêm và Tam Béo liền vội vàng đứng dậy, lờ đi bàn tay Ngụy Khiêm đưa ra, cho gãi một cái ôm bắt chước bọn mũi lõ, mùi nước hoa trên áo thành linh hất vào mũi, hiệu quả xộc lên mũi làm đầu óc tỉnh táo y hết mù tạt vậy, Ngụy Khiêm hấp tấp lui nửa bước, hắt xì rõ to: “Thật ngại quá anh Trương à, tôi đang bị cảm.”

Ông Trương cười bao dung, kể đó lờ đi Tam Béo định nhập gia tùy tục cho mình một cái ôm, hai tay bắt lấy móng heo của Tam Béo mà lắc một cái: “Chào phó tổng Đàm!”

Mặt Tam Béo hơi liệt, thấy mình như bị kỳ thị vậy.

Ông Trương đặc biệt lặn lội đường xa đến tìm người hợp tác cho hạng mục mới, nghe nói là hạng mục biệt thự nghỉ dưỡng ven biển của thành phố C, Lão Hùng còn chưa mở báo cáo khả thi đến mục lục thì ông ta đã ba hoa chích chòe rồi.

Ngụy Khiêm không nhịn được ngắt ngang, đưa ra nghi vấn: “Xin lỗi anh Trương, tôi phải cắt ngang một chút, tôi nghe nói nơi đó mấy năm trước từng bị khủng hoảng, anh cảm thấy thật sự còn giá trị đầu tư sao?”

“Câu hỏi hay lắm.” Ông Trương vỗ thành ghế, “Tôi thích nhất là những câu nói sắc sảo như của tổng giám đốc Ngụy. Nhưng cậu có biết, bây giờ với những kẻ lắm tiền, cái gì mới là không thể phục chế chứ? Là sự khỏe mạnh và hoàn cảnh! Cảnh biển hiếm có và ion âm chính là mảnh lời của chúng ta, tôi còn định lợi dụng rừng cây công nghiệp gần đó để mở rộng hạng mục giải trí nghỉ dưỡng, làm hạng

mục này với hình thức tương tự như du lịch an dưỡng, tôi tính rồi, lợi nhuận mỗi năm có thể lên đến hơn 200%, các vị có tin không?”

Lão Hùng cúi đầu im lặng, Ngụy Khiêm và Tam Béo nhìn nhau, đều đọc được cùng một câu từ nét mặt đối phương: lão ngốc này sáng nay lại quên uống thuốc rồi.

Lần trước họ thích các mối quan hệ của ông ta nên mới hợp tác, thật sự mà nói thì lần đó hợp tác cực kỳ vui vẻ, ông ta chủ yếu vẫn tập trung sự chú ý vào phổ thương mại, không muốn để tâm nhiều đến kiểu dáng của khu nhà ở xung quanh.

Nhưng dù thế thì ấn tượng “lão này không đáng tin” đã ăn sâu vào lòng bọn Ngụy Khiêm.

Ông này xuất thân tốt, vốn liếng dồi dào, mặc sức lãng phí, mới tạo thành tật xấu theo chủ nghĩa lý tưởng.

Ông ta có EQ cực thấp, cũng vô cùng kém trong việc xem sắc mặt, những điều này đương nhiên đều không quan trọng – trí mạng nhất là ông ta đang dùng óc tưởng tượng trong việc viết tiểu thuyết và sự lãng mạn trong việc vẽ truyện tranh để làm ăn.

Người hợp tác trước kia đã tìm đến tận nơi, dù chỉ vì nể mặt thì Lão Hùng cũng phải dẫn người đi theo tổng giám đốc Trương một chuyến.

Hôm sau là quốc khánh, họ lên máy bay đến thành phố C luôn chứ không hề có khái niệm nghỉ ngơi.

Ngay vào chóp mắt máy bay cất cánh, trong lòng Ngụy Khiêm bỗng hồi hộp nhẹ, lúc ấy gã không để tâm, bởi vì thời điểm mất trọng lực khi lên xuống thường không thoải mái lắm.

Một lần nữa, gã xem nhẹ dự cảm thần kỳ của mình.

Lúc ấy Ngụy Chi Viễn đang ở trường, Tiểu Bảo thì méo mặt làm số bài tập không giải nổi.

Mẹ Mặt Rỗ sang chơi, đang quần một cuộn len với sự trợ giúp của bà Tống – bà hi vọng có thể đan bao tay cho mỗi người trước khi mùa đông đến.

Tay mẹ Mặt Rỗ do bị bỏng nên không lưu loát lắm, không tách ra được, cử động cũng chậm chạp, người khác đan áo kim lên kim xuống thoăn thoắt, bà lại chỉ có thể cố gắng đan từng mũi, khi thì len rơi, khi thì bởi vì sót một mũi mà thủng một lỗ nhỏ.

Tiểu Bảo câu được câu chăng nói chuyện với họ: “Lên đại học con muốn thi vào trường năng khiếu nghệ thuật, chị Lộ Lộ nói chắc là được, như vậy thì yêu cầu với môn văn hóa có thể thấp hơn một chút.”

Bà Tống không thêm khách sáo: “Thấp một chút con thi được chắc? Ít nhất phải thấp hơn rất nhiều.”

“Mọi người đừng có mà suốt ngày tạt nước lạnh!” Tiểu Bảo dỗi, lát sau lại yếu ớt bổ sung, “Quả thật là thấp hơn rất nhiều... Ôi, dì, da dì khô nứt luôn rồi, để con rót cho dì ly nước nhé?”

Bà Tống vội ngăn lại: “Con đừng dậy, cứ để đó cho bà, con chỉ cần học giỏi là được rồi, còn chuyện trong nhà khỏi phải lo.”

Nói xong bà lão vắt cuộn len lên lưng ghế, hơi chậm chạp đứng dậy, còn cười với mẹ Mặt Rỗ.

Đột nhiên, bà Tổng day huyết thái dương, than nhỏ: “Đứng dậy hơi nhanh, đầu còn hơi choáng.”

Tiểu Bảo chẳng hề ngẩng lên, nói: “Chắc bà bị huyết áp thấp rồi, ăn nhiều hơn là được.”

Bà Tổng: “Dù sao thì bà cũng ăn nhiều hơn cái đứa ăn như mèo.”

Khóe miệng Tiểu Bảo xệ xuống: “Giáo viên múa không cho con ăn, cổ toàn chề con béo, con đâu...”

Cô bé bỗng ngừng bật, bà Tổng tự dưng bị vấp chân ghế, bà lão trước nay đi đứng nhanh nhẹn lại ngã rầm xuống đất.

Bà lão không thể đứng dậy nữa.

Ngụy Chi Viễn lúc ấy đang ngồi một mình trong phòng học, gần đây cậu tự xin nhà trường cho thành lập câu lạc bộ “An ninh mạng và nghiên cứu trình tự”, mới tuyển được vài người chứ còn chưa thành quy mô, cậu muốn đem mấy chương trình cũ của mình ra làm mẫu, đang chạy thử thì nhận được điện thoại của Tiểu Bảo.

Cậu còn chưa “A lô” xong thì tiếng khóc nức nở của Tiểu Bảo đã đột ngột truyền đến, Ngụy Chi Viễn lắng nghe cẩn thận hai lần mới hiểu câu nói lẫn trong tiếng khóc là “Tại sao anh hai tắt máy”.

Ngụy Chi Viễn nhíu mày: “Chắc bây giờ anh còn chưa hạ cánh, mày sao vậy? Đừng khóc.”

Tổng Tiểu Bảo khó lòng kiềm chế thút thít một chút rồi mới gian nan nói rõ sự việc một cách đứt quãng.

Ngụy Chi Viễn nghe cô bé nói một nửa đã dọn đồ đứng dậy: “Đừng động vào bà, mày gọi cấp cứu chưa? Còn chưa? Mau gọi đi, bình tĩnh nào, khóc gì mà khóc? Trong ngăn tủ ở phòng khách có mấy ngàn tiền mặt, lát nữa xe cấp cứu đến mày đừng quên mang theo tiền, nghe chưa? Chờ chút tao đến liền...”

Bà Tống nhanh chóng được đưa đến bệnh viện, Ngụy Chi Viễn chạy tới thì bà lão đã được đưa vào phòng mổ rồi.

Tiểu Bảo ngược đôi mắt đỏ hoe như thỏ, hoang mang ngẩng đầu nhìn Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn thử gọi cho Ngụy Khiêm một lần, máy mở nhưng không ai nghe.

Ngụy Chi Viễn khẽ thở ra một hơi: “Nói xem, lúc ấy rốt cuộc có chuyện gì?”

Tống Tiểu Bảo giống như tìm được chỗ dựa, liền thuật rõ đầu đuôi sự việc.

Ngụy Chi Viễn im lặng lắng nghe, linh tính mách rằng bà Tống lần này không phải bệnh vặt mà sợ là nguy hiểm rồi.

Cậu đứng dậy vỗ đầu Tiểu Bảo: “Được, tao biết rồi, không sao, đừng sợ, mày trông ở đây, tao ra ngoài rút thêm tiền.”

Tiểu Bảo ngân ngấn nước mắt nhìn theo bóng lưng anh ba, cảm thấy càng lúc càng giống anh hai.

Ngụy Khiêm đã đến thành phố C, tìm khách sạn nghỉ tạm rồi đến thẳng chỗ hạng mục, di động bỏ ở khách sạn, lỡ mất vài cú điện thoại của Ngụy Chi Viễn.

Ông Trương và Lão Hùng đi đằng trước, ông Trương đang bốc phét, nào là ở đây phải xây sân gôn, ở đó phải xây viện điều dưỡng có suối nước nóng, ở kia còn muốn giới thiệu vật lý trị liệu chống ung thư không phải Nhật Bản lẫn Hàn Quốc, rõ là đồ ba hoa chích chòe.

Họ đi lên cao trông ra xa, phát hiện trong rừng cây công nghiệp thành dải trên sườn núi dân cư rất thưa thớt, hầu như chẳng được mấy ngôi nhà, xuống chút nữa thì còn có nông dân đang cày cấy.

Tam Béo và Ngụy Khiêm tụt lại hai bước, Ngụy Khiêm nói nhỏ: “Tôi thấy đến xem cũng thừa.”

Tam Béo thở dài: “Đừng như vậy, dù sao cũng coi như nghỉ ngơi, còn có thể mua ít trái cây tươi đem về. Bệnh mơ mộng viễn vông của ông Trương này sao còn nghiêm trọng hơn lần gặp trước nhỉ?”

Ngụy Khiêm nở nụ cười, mới định trả lời thì Lão Hùng đằng trước bỗng nghiêng đầu, Ngụy Khiêm liền thấy nét mặt nghiêng của lão.

Vẻ mặt Ngụy Khiêm đột nhiên khựng lại, sau nhiều năm dãi nắng dầm mưa hợp tác, gã đã có thể thông qua thần thái của Lão Hùng để phán đoán lão đang nghĩ gì – sao vậy, đây là ý gì? Chẳng lẽ Lão Hùng không nhận ra hạng mục này không ổn?

Chẳng lẽ ý của lão là, lần này phải dẫn mọi người nhảy vào hầm lửa?

Song Lão Hùng dù sao cũng kiềm chế được, cho dù thần thái và biểu cảm đã bán đứng lão với người quen, nhưng hôm ấy vẫn không đưa ra câu trả lời khẳng định hay phủ định, chỉ từ chối nói phải nghiên cứu thêm.

Ngụy Khiêm đang nóng lòng như lửa đốt muốn xem dây thần kinh nào trong đầu Lão Hùng bị chập, thì nhìn thấy di động mình bỏ trên giường khách sạn có hơn chục cuộc gọi nhớ.

Bà Tổng bị tai biến mạch máu não, sau thời gian dài giải phẫu, bà được đẩy ra, chuyển thẳng tới phòng săn sóc đặc biệt.

Số tiền Ngụy Chi Viễn mới mang đến vừa vắn có tác dụng.

Ngụy Khiêm đặt vé máy bay quay về ngay đêm đó, chạy thẳng đến bệnh viện, chỉ kịp vội vàng dặn Tam Béo một câu: “Nhất định phải kéo Lão Hùng lại, đừng để ông bị quỷ ám.”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 45

Ba giờ rưỡi sáng Ngụy Khiêm về đến nhà.

Gã đứng ở cửa bóp bóp mũi, đối mặt với cửa chính hít sâu một hơi rồi lại từ từ thở ra. Dọc đường sự nóng ruột dần lắng lại, thay vào đó là từ đáy lòng cảm thấy không muốn mở cửa vào nhà.

Đương nhiên, đâu thể nào không vào.

Đẩy nhẹ cửa ra, đèn đọc sách sáng dịu trong phòng khách đang bật, Ngụy Khiêm sửng sốt thò đầu vào xem thử, thấy Ngụy Chi Viễn ngồi trên sofa xem một quyển sách to như từ điển tiếng Hán hiện đại, quảng mắt đen sì nổi bật trên mặt, ngẩng đầu nở nụ cười với gã.

Ngụy Khiêm hạ giọng hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Em chờ anh,” Ngụy Chi Viễn nói xong đứng dậy, “Anh ăn cơm chưa? Nhà không còn gì khác, để em nấu cho anh một bát sủi cảo đông lạnh nhé?”

Ngụy Khiêm: “Chờ tao làm gì, tao không biết tự nấu à?”

Ngụy Chi Viễn vẫn không hề quay đầu, đi đun nước: “Em sợ anh sốt ruột.”

Ngụy Khiêm ngồi máy bay hơn bốn tiếng, sau đó từ sân bay chạy về nhà mất thêm gần một tiếng nữa, mỗi một bắp thịt đều đau nhức, theo lý thuyết phải mệt mỏi tột cùng, nhưng gã đã quen với tình hình này, hầu như không nghĩ đến việc “mệt hay không”.

Nhưng sự thật là nửa đêm tĩnh mịch có người ở nhà chờ gã, dường như thoáng chốc quất lên sống lưng.

Ngụy Khiêm ngồi trên chiếc ghế con trong phòng ăn, dán lưng lên bức tường lạnh ngắt, sơ mi nhăn nhúm, cổ áo mở rộng để lộ xương quai xanh và gân cổ rõ nét.

Ngụy Chi Viễn bỏ sủi cỏ vào nước sôi, quay người bưng đến một ly nước, nhón ít tim sen bỏ vào ngâm, rồi đưa cho Ngụy Khiêm: “Hạ hỏa.”

Ngụy Khiêm dựa lên góc giữa tủ và tường như không xương, nét mặt hơi đờ đẫn, hỏi: “Sao rồi?”

“Vào ICU (phòng săn sóc đặc biệt) rồi, hôm nay mới mổ xong, tạm thời chưa được thăm,” Ngụy Chi Viễn kéo ghế ngồi bên cạnh, “Hôm nay em có nói chuyện với bác sĩ, bác sĩ bảo qua vài hôm tình hình hơi ổn định thì mỗi ngày có thể thu xếp cho người nhà vào thăm nửa tiếng, anh đừng sốt ruột, sốt ruột cũng vô dụng thôi.”

Ngụy Khiêm liền hiểu ý cậu – đúng vậy, sống chết có số, sốt ruột cũng vô dụng.

Gã không lên tiếng, uống nước ngâm tim sen, đáng muốn tê rần đầu lưỡi.

Gã luôn cảm thấy bà Tống là một bao thuốc nổ chuẩn bị nổ lô cốt bất cứ lúc nào, lại quên rằng cái bao này đã ngoài bảy mươi rồi.

Vài năm trước bà từng bất cẩn trượt ngã một lần, nhưng ngoại trừ làm người qua đường giật mình thì chẳng có chuyện gì cả, bà lão lại tự mình đứng dậy được ngay. Sau sự việc lần đó, bà còn đặc ý khoe khoang ngã một phát cũng chẳng sao, lúc trẻ mình bà có thể ném cả bao tải hơn trăm kí lên xe cơ, chẳng biết là thật hay là bốc phét đây.

Để tiết kiệm vài đồng, mỗi tuần bà đều cuốc bộ mười dặm đến chợ sớm vác về thức ăn cho cả tuần, hơn năm kí thậm chí mười kí là chuyện thường, trai trẻ xách lên cũng cảm thấy nặng mà bà vác một mạch về nhà tuyệt nhiên không đi xe buýt.

Châm ngôn của bà là: Một xu cũng đừng hòng moi khỏi túi bà già này.

... Dù họ không còn thiếu thốn nữa.

Hành vi cử chỉ của bà suốt mấy chục năm đều thô lỗ như thế, dọn đến khu xa hoa hơn cũng chẳng mấy may chịu thay đổi, ở đây không có một bà già hung dữ cả ngày chửi qua chửi lại, nhưng bà nhanh chóng tìm được cách mới để khiến ba anh em mất mặt – vượt đèn đỏ, khạc nhổ bừa bãi, đứng ven đường xì mũi, xì xong là lau tay lên đèn đường hoặc cột điện bên cạnh.

Có một đợt ủy ban nhân dân phát động cộng đồng văn minh, đã kích hành vi khạc nhổ lung tung, bắt được một lần phạt năm đồng, bà Tống liền cậy già làm đủ mọi trò, từ gào khóc cho đến chơi xấu, khiến đội giữ gìn văn minh đeo băng đỏ sau đó thấy bà là trốn luôn.

Tuy Ngụy Khiêm không nỡ mua mấy thứ đắt đỏ cho mình, nhưng không hề tiếc rẻ tiêu tiền cho bà, sửa ong chúa, sâm Mỹ, đông trùng hạ thảo đều từng mua đủ, tiếc rằng bà già đó không biết cảm ơn,

chẳng những mẩu gỏi ăn no rửng mỡ ngay trước mặt, còn lén đem bán lại – từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài đều không thềm cảm kích.

Bà cho rằng mấy thứ đó chỉ dành cho bà quan với bà địa chủ thôi, không nên để mình dùng kéo tổn thọ.

Ngụy Khiêm dần dư dả, mỗi tháng đưa bà năm ngàn tiền tiêu vặt, bà cười tít cả mắt, nhưng chỉ ôm tiền đếm mười mấy lần rồi cất luôn.

Bà ngày ngày ưỡn ngực ngẩng đầu cho rằng mình giờ là bà già nhà giàu rồi, nhưng “bà già nhà giàu” này mỗi sáng vẫn dậy sớm bán ngô và trứng ven đường.

Một bà già khốn nạn không tiến bộ, vô văn hóa lại thiếu tư cách tới mức nào.

Bà suốt ngày gây chuyện cho gã khó chịu, làm như không cãi vài câu là ăn không ngon vậy. Nhưng họ đã cùng nhau đi qua ngàn ấy năm, Ngụy Khiêm hầu như không tưởng tượng được, về sau không còn bà nữa thì phải sống thế nào.

“Anh, ăn luôn đi cho nóng.” Câu nói của Ngụy Chi Viễn gọi hồn vía Ngụy Khiêm quay về.

Ngụy Khiêm nhìn bát sủi cảo nóng hôi hổi kia, không muốn ăn lắm, tim sen đắng ngắt khiến gã chẳng còn thèm ăn, nhưng gã vẫn miễn cưỡng nhận lấy, máy móc ép mình ăn.

“Tiểu Bảo đâu?” Ngụy Khiêm hỏi.

Ngụy Chi Viễn nói nhỏ: “Khóc mệt nên ngủ rồi ạ.”

Ngụy Khiêm không tự chủ được ăn chậm lại, càng khó lòng nuốt nổi.

Ngụy Chi Viễn ở bên cạnh tiếp tục nói: “Khả năng xấu nhất đương nhiên là... thôi để em nói tình huống tốt nhất đi. Nếu cứu được bà nội, lý tưởng nhất là bà có thể tự đi lại, miễn cưỡng tự lo được cho mình – phục hồi như trước kia là không thể, dù vậy thì tế bào não của bà cũng sẽ nhanh chóng già yếu và khô héo, có thể dùng thuốc kéo dài nhưng cũng chỉ giữ nguyên được như thế hoặc là ngày càng tệ hơn chứ không thể chữa khỏi.”

Ngụy Khiêm không phải học sinh khoa y chính quy, nhưng gã xuất thân khoa sinh, chuyên ngành ít nhiều có chỗ trùng nhau, nghe thế lập tức hiểu ngay.

Tiếp tục như vậy thì kết quả cuối cùng không ngoài là ngớ ngẩn.

Gã hoàn toàn không muốn ăn nữa, liền bỏ bát đĩa sang bên.

Ngụy Chi Viễn phân tích: “Nếu vậy thì có khả năng bà sẽ cần một người chăm sóc, những việc khác em có thể làm được, nhưng việc theo sát quá thì dù sao cũng hơi bất tiện, không thể trông cậy vào Tiểu Bảo, đến lúc đó chắc sẽ cần thuê một người giúp việc. Anh, anh thấy làm vậy được không?”

Ngụy Khiêm im lặng rất lâu mới gật đầu: “Những chuyện này đừng nói với Tiểu Bảo.”

Ngụy Chi Viễn: “Em biết, con bé đã sợ lắm rồi.”

Cứ thế, từng chút một, Ngụy Chi Viễn cho gã biết tình hình hiện tại, phân tích và thảo luận cách ứng đối các tình huống bất đồng, về

sau nên làm sao, giọng điệu vững vàng và thái độ của cậu khiến sự hoang mang trong lòng Ngụy Khiêm cũng dần lắng xuống theo.

Ngụy Khiêm rút cuộc từ “khó mà tưởng tượng” chuyển sang tiếp nhận hiện thực này, vả lại có một ý nghĩ rõ ràng – bà ấy không chết được, bất kể mai sau ra sao, gã phải phụng dưỡng bà lão; nếu bà may mắn chết mà không phải chịu giày vò thì gã sẽ lo một đám tang thật nở mày nở mặt.

Ngụy Khiêm đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngụy Chi Viễn, hỏi: “Mày nói Tiểu Bảo sợ hãi, vậy mày không sợ bà nội có việc bất trắc à?”

Ngụy Chi Viễn nâng một tay gã lên nắm nhẹ, lại nhanh chóng buông ra trước khi Ngụy Khiêm cảm thấy khác thường, đứng dậy nói: “Nếu em cũng sợ thì anh phải làm sao?”

Ngụy Khiêm thoáng sửng sốt, cái bóng khi Ngụy Chi Viễn đứng dậy bị đèn chiếu càng cao lớn, như muốn che phủ cả người gã. Gã nghĩ, sao thằng nhóc này nói chuyện càng ngày càng chạm vào lòng người vậy?

Ban đầu Ngụy Khiêm cả ngày chạy vào bệnh viện xem tình hình của bà Tống, lần này Lão Hùng khảo sát đặc biệt lâu, khiến Ngụy Khiêm còn phải chú ý cả việc của công ty nữa.

May mà Ngụy Chi Viễn dọn hẳn từ trường về nhà, Ngụy Khiêm mới cảm thấy sự việc không gay go như mình tưởng.

Ngụy Chi Viễn như một bộ não khác của gã, mỗi ngày giúp gã nghĩ và làm quá nửa.

Cậu như một cây non dần cao lớn, giúp gã chống đỡ một nửa nóc nhà sắp đổ.

May mắn là bà Tống rốt cuộc vẫn chưa chết. Bà đã được cứu, hơn nữa mười ngày sau đã rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Bà nói chuyện không được rõ lắm, nhưng còn chưa lú lẫn.

Ở phòng bệnh bình thường, người nhà liền bắt đầu bận rộn, Tiểu Bảo còn học cấp ba, mỗi ngày có thể bớt thời gian đưa cơm đến bệnh viện là đã cần phải chạy như điên rồi... Mà hoạt động nhiều như vậy dường như kích thích cô bé lớn lên, sau hai tháng, một cô gái mười bảy mười tám mà quần cộc hằn, tuổi dậy thì dài thách thức cực hạn của loài người.

Việc học của Ngụy Chi Viễn rất nặng nề – không riêng gì trong trường, có thể cậu còn đang học cái khác nữa, mỗi lần Ngụy Khiêm nhìn thấy, bên cạnh cậu chỉ ít đều có từ một đến hai quyển sách dày như cục gạch vậy.

Ngụy Chi Viễn phải chạy qua chạy lại nên thời gian bị rút ngắn, nhiều lần Ngụy Khiêm thấy hai ba giờ đêm cậu còn ngồi trước máy tính vừa ngáp vừa làm bù bài tập, đôi khi đang làm còn ngủ gật nữa.

Ngụy Khiêm không để cậu đến trực đêm nữa, gã đặt một cái giường xếp trong phòng bệnh, bên công ty thì đành phải xin nghỉ dài hạn, sau hai tháng ròng rã, bà Tống rốt cuộc được xuất viện.

Từ khi phục hồi thần trí, bà Tống liền kiên quyết từ chối hộ lý, thật hết cách.

Mà khi Ngụy Khiêm muốn trao đổi vấn đề “tìm một cô giúp việc chăm sóc bà”, bà Tống càng kiên quyết gạt phăng đi, bà dùng giọng nói nghe như ngậm một miếng đậu hũ vừa ra dấu vừa ồ ào ồ

Ngụy Khiêm hiểu được ý kiến của mình, bà bảo: “Tao là một bà già nông dân, không phải loại người biết sai bảo người khác.”

Ngụy Khiêm nói: “Ôi tổ tiên ơi, bà còn sống ở xã hội phong kiến hả?”

Bà Tổng trừng mắt, lại gào khóc tu tu.

Bà không nghĩ nếu làm mất thời gian của các cháu, để lỡ công việc học tập của họ, tiền tài tổn thất có khi còn nhiều hơn, bà tuy chưa ngớ ngẩn nhưng đầu óc cũng chẳng suy nghĩ được nhiều như vậy, còn cố chấp hơn cả khi chưa bệnh.

Ngụy Khiêm cười khở: “Bà thấy tôi không tiện mắng bà nên bắt đầu lên mặt với tôi luôn chứ gì?”

Bà Tổng hiềm khi chiếm thượng phong một lần, đắc ý muốn chết.

Ngụy Chi Viễn cẩn thận giúp bà cắt những móng tay biến dạng nặng, ôn tồn hỏi: “Không thuê người giúp việc, thế mai mốt để Tiểu Bảo hầu bà xoa bóp tắm rửa đi vệ sinh luôn ạ?”

Câu này trúng ngay hồng tâm, bà Tổng không nói gì nữa.

Tiểu Bảo vừa vịn từ bên ngoài bước vào, thở hồng hộc xách hai bình giữ nhiệt đựng cơm, chỉ nghe loáng thoáng chưa rõ đầu đuôi đã lố mắng nói luôn: “Con làm được, con biết làm! Bà nội, không sao, con chăm bà.”

Bà Tổng không trả lời, nhưng cũng không nhượng bộ việc “thuê người giúp việc”.

Cơ thể yếu đi khiến bà có phần luống cuống, đành phải bảo thủ hơn, với bà thì đây là vấn đề nguyên tắc.

Nhưng bà làm sao nữa để Tiểu Bảo chăm sóc mình?

Tiểu Bảo quen được chiều chuộng, với cô bé thì lao động nặng nề nhất chẳng qua là rửa bát lau nhà mà thôi.

Chăm sóc người bệnh là một trong những việc khó nhất trên thế giới, bà Tống từng chăm nom và lo tang ma cho ông cụ với cha mẹ ông nên hiểu rõ hơn ai khác.

Cuối cùng, bà dựa vào nghị lực “ném bao tải hơn trăm kí lên xe”, mỗi ngày chỉ cần có thời gian là rèn luyện, rốt cuộc có thể chống gậy vịn tường chậm rãi hoạt động như phép lạ.

Nếu nói đến nội tâm mạnh mẽ thì thật sự chẳng ai lợi hại bằng bà già đã sống ba phần tư thế kỷ này.

Ngày bà Tống xuất viện, Ngụy Khiêm vốn muốn đi đón, nhưng tối đó đột ngột nhận được điện thoại từ văn phòng hành chính của công ty, nói có một hạng mục quan trọng phải thúc đẩy, cần “ba hội một tàng”(1) gấp, mời gã nhất thiết phải tham dự.

Quy định quyết sách lớn phải qua “ba hội một tàng” là nội dung điều lệ gần đây mới sửa lại của công ty, thi hành chưa đầy nửa năm, do một người quản lý chuyên nghiệp lúc ấy Lão Hùng cướp của cha mình đề xuất. Công ty có chút khởi sắc và quy mô, theo đó thì rất cuộc đã đến giai đoạn quy phạm hóa và phát triển tốc độ cao.

Ngụy Khiêm ra khỏi phòng bệnh, đứng trong hành lang, nhú mào hỏi: “Thúc đẩy hạng mục quan trọng nào?”

Đầu bên kia cho hay: “Chính là hạng mục làng du lịch nghỉ dưỡng ven biển của thành phố C ạ.”

Ngụy Khiêm không hề khách sáo hỏi: “Ai thúc đẩy, nhữn nào hả?”

Nghe thấy giọng điệu không tốt, đối phương hơi chần chừ rồi dè dặt đáp: “Là chủ tịch Hùng ạ.”

Ngụy Khiêm: “Vậy nói máy với ông ấy cho tôi.”

Hành chính: “Sếp đã về nhà rồi...”

Ngụy Khiêm: “Thế Đàm Ngư đâu?”

Hành chính: “Chắc vẫn còn trên máy bay, sếp nói sẽ về trước cuộc họp ngày mai.”

Ngụy Khiêm chửi nhỏ một câu, bình thường Tam Béo phân công quản lý hành chính, Ngụy Khiêm không hay tiếp xúc với họ, gã luôn bận rộn mà cũng ít nói nữa, thành thử nhân viên mới vào cơ bản đều hơi sợ gã.

Cô nàng bộ phận hành chính càng lo lắng hơn, dè dặt hỏi: “Thế... xin hỏi, ngày mai sếp xác định là đến được chứ?”

Ngụy Khiêm thở dài: “Nhà tôi có chút việc, điều này...”

“Anh, anh có việc thì cứ đi đi.” Ngụy Chi Viễn không biết xuất hiện sau lưng gã từ khi nào, cậu chống tay lên cửa phòng bệnh, thoát nhìn như ôm hờ gã vậy, “Có em đây, anh cứ yên tâm.”

Ngụy Khiêm nhìn cậu, im lặng hai giây rồi cuối cùng nói với đầu bên kia: “Được rồi, ngày mai tôi đến.”

Gã không giả vờ, gã thật sự rất yên tâm về Ngụ Chi Viễn.

Sáng hôm sau Ngụ Chi Viễn vừa vặn không phải đi học, liền ở lại bệnh viện canh đêm, Ngụ Khiêm gọi điện thoại cho Lão Hùng hai lần mà đối phương đều không trả lời, gã đành phải dặn dò Ngụ Chi Viễn một tiếng rồi tự mình đi tìm lão để hỏi tội.

Lão Hùng thật ra đang ở nhà nhưng rụt cổ không chịu nghe máy.

Cửa cũng chỉ khép hờ chứ không khóa, vừa đẩy là mở, Ngụ Khiêm bước vào, suýt nữa ngã nhào vì sặc – trong nhà Lão Hùng đốt mấy cây nhang cao, mây khói lớn vờn tiên khí mờ ảo muốn đuổi kịp Dao Trì luôn rồi.

Cha cá mè hoa kia chẳng biết bị bệnh gì mà đặt đệm sofa xuống đất làm bồ đoàn, ngồi xếp bằng trên đó, tay cầm một chuỗi tràng hạt bằng gỗ, quay mặt vào tường. Một bộ “Bàn Nhược Ba La Mật Tâm Kinh” đầy đủ chép bằng chữ Khải treo trên tường, chữ thì to mà hàng thì thưa, rất chiếm chỗ.

Ngụ Khiêm không hiểu lão muốn làm trò gì, nhưng nhìn lướt qua là biết chị Hùng vắng nhà.

Trên nền phòng khách không phải tàn nhang thì là đệm sofa rách bươm, chẳng biết phải đứng đâu, Ngụ Khiêm bước vào như gặp mìn, da đầu ngứa ngáy, hỏi: “Anh có ý gì đây? Anh tính quy y cửa Phật hả? Chị tôi đâu?”

Lão Hùng hình như đoán được là gã sẽ đến, nghe tiếng chẳng thèm quay đầu: “Đi du lịch rồi – bà mà ở nhà anh nào dám thế này, chú ngồi đi.”

Thấy lão chỉ một tấm đệm khác dưới đất, Ngụy Khiêm quyết đoán coi nhẹ lão, ngồi xuống sofa – gã vốn tưởng Lão Hùng điên rồi, nghe thấy sự sợ hãi mười năm như một ngày đối với chị Hùng, mới miễn cưỡng thừa nhận là lão đại khái còn chưa điên hẳn.

“Anh rốt cuộc muốn...”

Lão Hùng đưa tay ngắt lời: “Đợi chút, cừu cừu quy nhất, anh còn lần cuối cùng chưa niệm xong, chú chờ anh hai phút.”

Rồi lão thật sự cúi đầu niệm kinh văn viết bằng tiếng Phạn, nghe như tiếng loài chim kỳ lạ nào đó kêu vậy.

Ngụy Khiêm chờ lão niệm xong, mới dựa theo nguyên tắc tôn trọng tín ngưỡng tôn giáo của người khác, kiên nhẫn hỏi: “Anh bắt đầu tin Phật rồi à?”

Lão Hùng: “Không tin.”

Ngụy Khiêm rút khăn giấy bịt mũi: “Không tin? Không tin mà anh còn biến nhà mình thành quán thuốc phiện? Anh khùng hả? Ngộ muốn chết!”

Lão Hùng thông thả nói với giọng điệu như lên đồng: “Anh đang tìm một sự gửi gắm.”

Ngụy Khiêm khoát tay: “Anh thích gửi gắm thế nào thì mặc xác, tôi không thèm nói nhảm với anh, hồi nãy có người gọi điện thoại nói về hạng mục ở thành phố C, rốt cuộc là sao đây?”

Lão Hùng hơi vụng về bò dậy: “A, cái đó, chú chờ chút, để anh đi lấy văn kiện đề nghị hạng mục cho chú – khu biệt thự nghỉ dưỡng sinh thái hàng đầu Trung Quốc, có sức hút lắm đó.”

“Anh đừng bê trò của họ Trương kia ra lừa tôi, đâu phải là muốn bán cho tôi,” Ngụy Khiêm dựa phịch lên sofa “Anh uống lộn thuốc hạ đồng chí Hùng Anh Tuấn? Anh nói xem, giá trị chủ yếu của biệt thự nghỉ dưỡng gì đó, trung tâm phát hiện và khống chế ung thư gì đó nằm ở đâu?”

“Anh từng nói với chú rồi, cùng với việc người giàu bắt đầu theo đuổi chất lượng cuộc sống, sự khỏe mạnh là...”

“Xuống địa ngục mà khỏe mạnh, anh biết khỏe mạnh là gì chứ?” Ngụy Khiêm cắt ngang, “Sự khỏe mạnh họ theo đuổi là vận động có mặt mũi, thực phẩm hữu cơ như thuốc xoa dịu tâm lý, niềm vui nhà nông có thể gọi lại ký ức hồi nhỏ, để họ có ảo giác rằng mình còn trẻ trung – người mê tín bảo vệ sức khỏe mấy ai không sợ bệnh sợ thầy? Họ thà luyện khí công còn hơn phải nghe bác sĩ nói ông bị ung thư cần hóa trị! Anh định biến hạng mục này thành câu lạc bộ chăm sóc lúc lâm chung hả?”

Lão Hùng á khẩu một lát, nhưng lão lại nhanh chóng bình tĩnh: “Non xanh nước biếc không có ô nhiễm, ở nơi như vậy, đề tài chỉ là một mảnh khoe, cảm giác ở ẩn trên núi mới là điều mọi người thật sự cần, không phải lo việc bán biệt thự.”

Ngụy Khiêm nói: “Anh chỉ giỏi chém, hạng mục biệt thự vốn đã nguy hiểm hơn các hạng mục khác, dù thật lòng muốn làm, anh không thể cất ở ngoại thành à? Khăng khăng chạy đến hang cùng ngõ hẻm, nơi mà ngay cả nông dân địa phương cũng hiếm thấy, anh tính bán cho ai đây?”

Lão Hùng nói: “Bán cho những người hi vọng thoát khỏi thành phố, thoát khỏi tất cả áp lực và nghĩ suy, muốn lánh đời một thời gian ở nơi non xanh nước biếc.”

Ngụy Khiêm châm chọc: “Bệnh nhân nan y hi vọng lánh đời chờ chết?”

Lão Hùng không cười, cũng chẳng phản bác, lão chỉ lẳng lặng nhìn Ngụy Khiêm rồi trả lời: “Người nhà của bệnh nhân nan y.”

Thoạt đầu Ngụy Khiêm cảm thấy hôm nay quả tình không cách nào nói chuyện được với Lão Hùng, tính nổi xung lên nạt ông anh quanh năm bao dung hòa hoãn này, nhưng gã ngay lập tức nhận thấy một chút khác thường.

“Chờ đã, anh Hùng, anh có ý gì?”

“Cô ấy ngậm đắng nuốt cay đi theo chú, chờ khi chú rút cuộc muốn đổi tốt hơn, thì cô ấy lại không còn thời gian,” Lão Hùng bỗng đỏ hoe vành mắt, đôi mắt nhìn sang bức tường đầy kinh Phật, nét mặt dần bình tĩnh lại, khôi phục sự hờ hững như chết lặng, lão nhìn chằm chằm những kinh văn và bàn thờ Phật đó, hời hợt nói với Ngụy Khiêm, “Chú nói người nhà sẽ bù đắp thế nào đây? Làm kiểu nào cũng không bù đắp được. Chú nói lúc này, bảo anh ta dốc hết tiền của, tạo ra một chốn đào nguyên cho người nhà, đồng thời có thể cung cấp sự phục vụ chữa bệnh lẫn các loại phục vụ thương mại cần thiết, vừa có thể thoát khỏi hiện thực vừa có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống, anh ta có làm không?”

Ngụy Khiêm nhìn lão gần như kinh hoàng.

Lão Hùng nói: “Nếu là anh, anh sẽ làm.”

—

1. Ba hội một tầng gồm hội đồng cổ đông, hội đồng quản trị, hội giám sự và tầng quản lý cấp cao

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 46

“Không đúng,” Ngụy Khiêm nói không chắc lắm, “Anh Hùng, anh... anh chậm một chút, anh có ý gì? Khi không dừng lời việc này ra dọa người ta được chứ?”

Lão Hùng không tiếp lời, chỉ đứng dậy lấy văn kiện đề nghị hạng mục, bình tĩnh bày ra trước mặt Ngụy Khiêm: “Chú cầm cái này về xem thử, đây là tài liệu cho cuộc họp ngày mai.”

Ngụy Khiêm chưa từng hiểu được ánh mắt Lão Hùng – đương nhiên, ngoại trừ Lão Hùng khá thông minh thì còn bởi mắt lão quá nhỏ, không dán mắt lên khéo chẳng thấy rõ con người ở đâu luôn.

Nhưng Lão Hùng vẫn cười mở và dễ tiếp xúc, có lẽ dân làm ăn phần lớn vào Nam ra Bắc, trừ loại xuất thân tốt ngậm thìa như ông Trương thì ít ai tính cách đặc biệt quái gở cả.

Song lúc này, Ngụy Khiêm lần đầu tiên cảm nhận được sự cự tuyệt sắp tràn khắp không khí từ lão. Lão Hùng lại ngồi xuống tấm đệm sofa dưới đất, hơi khó khăn khoanh chân lại, quay về bức tường đầy kinh Phật làm dấu thánh giá.

Dường như lão định để mình trông như bất chấp lý lẽ, để mình trông như hơi điên khùng.

Đôi khi, điên khùng biết đâu lại tốt hơn.

Ngụy Khiêm hơi do dự, cuối cùng không nói gì nữa, cầm văn kiện đề nghị kia rồi đứng dậy đi về.

Văn kiện đề xuất thương vụ rất lắt léo, rất giỏi lay chuyển người khác, nhưng không thuyết phục được Ngụy Khiêm.

Bởi mấy hạng mục thời kỳ đầu không nhiều nhân viên, Tam Béo bằng cấp không có, chữ nghĩa không xuôi, Lão Hùng vừa chịu trách nhiệm kiếm tiền vừa ôm luôn việc đàm phán, thành thử tám chín phần mười việc chuẩn bị văn kiện đề xuất kiểu này và báo cáo khả thi đều do một tay Ngụy Khiêm lo.

Làm sao để thổi bùng được những thứ không có khói này, trong lòng gã đều nắm rõ.

Có điều, bỏ đi lắt léo thì đây cũng là một hạng mục biệt thự bình thường, Ngụy Khiêm thật sự không chỉ ra được là chỗ nào không ổn.

Gã cầm tài liệu cho hạng mục đó mà suy nghĩ suốt đường về – trong đầu Ngụy Khiêm vẫn thường xuất hiện cảnh tượng rừng cây công nghiệp hôm ấy khi ba người đi theo ông Trương lên sườn núi cao trông xuống đã thấy.

Cảnh tượng đó rốt cuộc có vấn đề gì? Ngụy Khiêm suy nghĩ cẩn thận rất nhiều lần mà mãi không nghĩ ra.

Dù sao thì gã vẫn còn trẻ, kinh nghiệm rất có hạn.

Cuối cùng trong lòng Ngụy Khiêm chỉ còn một lớp bóng mờ, gã không nói rõ được là lớp bóng mờ đó bao phủ ở đâu, chỉ là nội tâm có sự kháng cự, cảm thấy hạng mục này tốt hơn hết là đừng làm.

Nhưng phía Lão Hùng...

Sáng hôm sau trước khi đi, Ngụy Khiêm rút cuộc chặn đường Tam Béo thành công, Tam Béo ngồi xe gã cùng đến công ty.

“Khụ, việc này à, chú đừng nhắc nữa.” Tam Béo sốt ruột khoát tay, sự lo lắng lộ rõ trong mỗi một thớ thịt mỡ.

“Lúc ấy chú sốt ruột quay về, chỉ để lại một câu bảo anh ngăn cản, cũng chẳng chịu nói rõ phải ngăn bằng cách nào – anh bình thường tiếp xúc với nghiệp vụ không nhiều lắm, chú mày thì hay, ném gánh để lại một nhiệm vụ lớn như thế, xem nữa làm anh đần ra – đúng vậy, anh đã ngăn, nhưng khi anh Hùng hỏi, anh cũng chẳng đưa ra được nguyên nhân, căn bản đâu ngăn nổi. Lúc ấy anh nghĩ không ra, liền giở trò gọi điện cho chị dâu. Anh vốn nghĩ hiệu quả phải như chạy lên Tây Thiên nhờ Phật tổ Như Lai vậy, ngờ đâu mới nói rõ đầu đuôi sự việc thì bên kia liền bật khóc.”

Ngụy Khiêm: “Ai? Chị dâu khóc?”

Tam Béo méo miệng gật đầu: “Thì đó, tông sư trong môn Như Lai thần chưởng như bà chị Trần Lộ kia mà lại khóc? Anh nghe mà tưởng như trời sập, sợ vãi linh hồn, liền hỏi có chuyện gì, kết quả... ôi, thật đúng là...”

Ngụy Khiêm dừng xe chờ đèn đỏ, chậm rãi hỏi: “Chị ấy bị bệnh gì?”

“Thì ra chú cũng biết à?”

Ngụy Khiêm: “Nghe tin thôi, Lão Hùng không nói rõ.”

Tam Béo thở dài: “Họ cưới nhau đã nhiều năm nhưng vẫn chưa có con, không phải không muốn đẻ mà là chị dâu không có bầu được. Chắc là bẩm sinh, từ lúc còn rất trẻ thì trong bụng đã có khối u rồi – chính là chỗ sinh con đó, chú biết chứ? Mổ hai ba lượt rồi, nhưng không ngăn được tái phát. Cách an toàn nhất đương nhiên là cắt, nhưng chị ấy không đồng ý, vì vẫn muốn có một đứa con.”

Chẳng trách...

“Chị dâu trước kia không phải đi múa sao, họ trông thoải mái thế thôi chứ thực tế hao thể lực lắm, tính chị ấy lại hiếu thắng, hết gượng nổi mới đành nghỉ việc. Khi đó anh Hùng nói, tuyệt tự thì thôi, chẳng có gì nghiêm trọng cả, ảnh bảo cắt nhưng chị ấy không chịu, cuối cùng hai người bàn nhau điều dưỡng hai năm, nếu có con được thì không thể tốt hơn, không thì cũng do số, đi mổ luôn khỏi cần nữa. Rốt cuộc năm trước đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo toi rồi, có khả năng đã thành ung thư mất rồi.”

Đèn đỏ qua, xe sau sốt ruột bấm kèn, Ngụy Khiêm mới định thần lại, lái xe đi tiếp: “Chính xác chứ?”

“Chính xác, nếu không thì sao bữa đó Lão Hùng lại khóc như cầu hùng chứ?” Tam Béo hạ giọng, hồi lâu mới nói tiếp, “Bệnh này, có người bị hai ba mươi năm vẫn khỏe re như không, có người khả năng một hai tháng là lan rộng, chị Trần Lộ là thuộc về loại... vận số không tốt lắm – chú Khiêm, dù sao thì chuyện là vậy đó, chú nói sao đây? Lát nữa họp, chú có ký tên vào hạng mục này không?”

Ngụy Khiêm biết mình không có bất cứ lý do gì để không ký tên.

Thiếu niên tang cha, trung niên tang vợ, lão niên tang con – tam đại bi, bản thân Ngụy Khiêm đã trải qua một, mẹ Mặt Rỗ trải một, và

Lão Hùng có thể sẽ nhanh chóng phải trải qua một.

Rốt cuộc là sống không dễ, hay số mệnh của họ đều khá khổ? Ngụy Khiêm thật sự không muốn biết đáp án.

Lúc nhỏ gã nghĩ, không thể không có cha mẹ, nếu ngay cả chỗ gửi gắm tình cảm này cũng chẳng có thì chi bằng chết luôn cho rồi.

Mấy năm sau gã nghĩ, không thể không có tiền, nếu ngay cả đảm bảo tối thiểu cho cuộc sống cũng mất thì chi bằng chết luôn cho rồi.

Sau đó gã nghĩ, không thể không có tôn nghiêm, nếu mọi người đều khinh thường gã thì chi bằng chết luôn cho rồi.

Song gã mất đi từng thứ, có một số sau đó lại giành được, một số thì không tìm lại nữa, nhưng gã vẫn sống y nguyên.

Đại khái là bầu không khí trong xe quá nặng nề, Tam Béo nhìn gã một cái, cố gắng làm dịu không khí: “Bữa trước anh nghe ông Trương đại bịp kia chém về khoa học, ổng nói có một lời đồn giang hồ thế này, người nhiệt độ cơ thể thấp dễ mắc ung thư, người nhiệt độ cơ thể cao thì dễ bị bệnh tim mạch, hai đại sát thủ của loài người, chúng ta sớm muộn đều phải nhảy vào lòng một kẻ. Anh thấy lời đồn này trên nguyên lý thì vô căn cứ, nhưng trên đạo lý thì quả thật vậy, làm gì có chuyện sống không tai không bệnh được, chúng ta phải sớm nghĩ thoáng hơn – bà cụ nhà chú không sao chứ?”

Ngụy Khiêm không trả lời, lát sau mới đáp một nẻo: “Nếu một ngày kia tôi cũng như vậy thì tôi sẽ đến một nơi không ai tìm ra để tự mình chờ chết chứ không chữa.”

Tam Béo không coi là gì, cười ha ha: “Bây giờ thì chú đương nhiên nói thế rồi.”

“Về sau cũng thế thôi.” Ngụy Khiêm vững vàng chạy xe vào ga ra công ty, “Hai đứa kia tương lai cũng lớn rồi, đến lúc đó nào kết hôn nào đi làm, tôi cần gì phải khiến người ta ghét? Chuyện khó xử, cứ kết thúc ở đời tôi là được.”

Tam Béo nghiêng đầu nhìn gã, trong ga ra u ám, hẳn cảm thấy trên mặt Ngụy Khiêm đầy vẻ tự giễu.

Ngụy Khiêm dừng xe, tắt máy, thở dài: “Có điều đó là chuyện về sau, bây giờ tôi còn phải kiếm tiền cho tụi nó đã.”

Tam Béo bỗng cảm thấy gã nói chuyện hơi bất thường, gã suy tính đến hai đứa em tương lai xây dựng gia đình, lại chỉ rút mình ra đặt trên một vị trí cô đơn chiếu bóng, hờ hững quan sát, giống như trong tiềm thức gã không nghĩ mình cũng sẽ cưới vợ sinh con.

“Chú Khiêm,” Tam Béo không nhịn được mở miệng nói một câu, “Có phải chú cũng nên cân nhắc lập gia đình, hoặc ít nhất cũng tìm một cô bạn gái đi chứ?”

Ngụy Khiêm sững sốt.

“Chú không thể một mình mãi được, Tiểu Bảo và Tiểu Viễn cũng lớn rồi, bây giờ chú không còn gánh nặng gì, chẳng phải nên tìm một người sao? Hơn nữa, bà cụ nhà chú như vậy, về sau cũng cần thêm một người giúp chú chăm sóc.”

Ngụy Khiêm nhanh chóng nhú mào, trên tâm lý vẫn hơi kháng cự, nhưng rồi gã lại lập tức nghĩ, cũng phải thôi.

Mày dù sao cũng phải có một gia đình chứ?

Trong nhà không thể chỉ có một mình mày được?

Cuộc họp hôm nay rất thuận lợi, Ngụy Khiêm im lặng mặc cho Lão Hùng dọn sạch chương nghị cuối cùng, đề án nhanh chóng được duyệt.

Lão Hùng thúc đẩy hết sức mình, trong vòng nửa tháng, trước sau ký với ông Trương thỏa thuận sơ bộ và thỏa thuận hợp tác, một tháng sau, công ty hạng mục và đội ngũ quản lý chính thức được thành lập, các công tác giai đoạn trước như khảo sát, quy hoạch, lấy đất... tất cả đều triển khai đầu vào đấy.

Bên thành phố C bận rộn hẳn, giai đoạn trước của hạng mục có rất nhiều chỗ cần người trông coi, các công tác bình thường Tam Béo không hay nhúng tay vào, đều do Lão Hùng và Ngụy Khiêm lo liệu, trước mắt hai người chẳng ai khá khẩm hơn ai, ở nhà đều có một người bệnh, đành phải thay phiên chạy hai nơi.

Chỗ Lão Hùng may là chị Hùng chịu dùng người giúp việc, mà phía Ngụy Khiêm, cũng may còn có Ngụy Chi Viễn.

Ngày bà Tống xuất viện, Ngụy Khiêm họp xong chạy vội về, vừa vặn nhìn thấy taxi đậu dưới nhà, Tiểu Viễn cõng bà Tống, Tiểu Bảo ở đằng sau xách đồ và giúp mở cửa thang máy.

Nhìn từ xa đứa nào cũng như người lớn vậy.

Ngay cả Tiểu Bảo cũng nói được làm được, thật sự thử chăm sóc bà Tống, dù ban đầu tay chân lóng ngóng nhưng lâu dần kinh nghiệm cũng chậm rãi hoàn thiện.

Tiểu Viễn thì sao?

Tiểu Viễn dường như luôn dồi dào sức lực, Ngụy Khiêm không biết liệu cậu ngủ có đủ giấc, bình thường đi học có bị ảnh hưởng

không, nhưng đứng ngoài quan sát thấy mọi việc trong ngoài lẫn việc học hành của Ngụy Chi Viễn và cuộc sống của cả nhà, hình như đều được đôi tay cậu lo liệu ổn thỏa, chỉ ít trong mắt Ngụy Khiêm thì Ngụy Chi Viễn xử lý rất thành thạo.

Lại thêm một lần đàm phán và giằng co dài lâu với chính quyền địa phương, Ngụy Khiêm đi công tác hơn hai tháng quay về.

Hình như hai đứa trẻ đều đến trường rồi, bà Tống thì đang ngủ trong phòng.

Thấy sắp đến trưa, Ngụy Khiêm ném va li xuống cửa, bắt đầu nấu cơm, rau còn chưa thái xong thì Ngụy Chi Viễn đã về.

Cậu bước vào nói: “Anh, để em.”

Ngụy Khiêm: “Không sao, để tao, hôm nay vừa vặn tao về, mày cũng nghỉ một ngày đi.”

Ngụy Chi Viễn không thèm tranh cãi, đứng đằng sau một lúc, tìm cơ hội bất ngờ từ sau lưng thò tay kẹp lấy khuỷu tay đang cầm dao, nắm sống dao mà giật lấy.

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn dán sát vào tai gã, khẽ trách một câu: “Đã bảo để em rồi mà.”

Chắc là do đứng quá gần nhau, âm thanh ấy chui thẳng vào tai Ngụy Khiêm khiến gã không khỏi giật mình, vội vàng nghiêng đầu né tránh, không thoải mái lắm.

Ngụy Khiêm đi quanh vài vòng rồi nhượng bộ: “Mày làm thì làm đi, còn trứng không? Tao nấu ít canh trứng... Ôi mẹ kiếp, mày muốn tạo phản hả Ngụy Chi Viễn?”

Ngụy Chi Viễn ôm lấy gã từ phía sau bế lên lơ lửng, dùng tư thế như dùi đồ đạc trong nhà, không thêm phân bua mời gã ra khỏi bếp.

“Em còn đang định bức vua thoái vị đây.” Ngụy Chi Viễn thả gã xuống đắc ý nói, “Trước hết xuống tay từ ngự thiện phòng.”

Giọng điệu nói chuyện không giống Ngụy Chi Viễn, Ngụy Khiêm sững sốt dựa cửa nhìn cậu.

Chuyến này gã đi công tác trở về, Ngụy Chi Viễn dường như có thay đổi khó nói thành lời, Ngụy Khiêm phát hiện, trong khoảng thời gian mình vắng nhà, cậu nhóc vốn nên mệt như chó cứ như thể đã gọi dậy nguồn sức sống nào đó.

Cậu không còn như trước kia, luôn có vẻ nặng nề tâm sự, tuy nhìn sắc mặt có thể thấy Ngụy Chi Viễn ngủ không đủ giấc, nhưng tinh thần lại rất tốt, thậm chí hơi cởi mở hơn.

“Tao thấy nên thuê người làm theo giờ đi, không cho bà nội biết, mỗi ngày giúp nấu cơm quét dọn là được.” Ngụy Khiêm hơi dừng rồi lại hỏi: “Học hành thì sao, có bận không?”

“Cũng ổn ạ.” Tâm trạng Ngụy Chi Viễn không tệ, “Câu lạc bộ bọn em gần đây đang làm một số tiện ích nhỏ thường dùng, tuần trước tìm được tài trợ rồi.”

“Tài trợ?” Ngụy Khiêm sững sốt, “Sao mày không nói với tao?”

Ngụy Chi Viễn quay đầu lại nhìn gã: “Sau đó ngửa tay xin tiền anh?”

Ngụy Khiêm cảm thấy mình nói trắng ra quá, bèn ho một tiếng, ra vẻ dè dặt bảo: “Đâu có, còn phải xem thứ tụi bay làm có giá trị đầu tư không chứ.”

Ngụy Chi Viễn bỏ rau đã thái xong vào nồi, nói trong tiếng xèo xèo: “Anh giỏi giang hơn thì em cũng không thể dựa dẫm mãi được, đàn ông con trai dù sao cũng phải tự mình bước ra xã hội.”

Nếu không thì sau này em biết lấy gì để chăm sóc anh?

Đương nhiên, nửa câu sau Ngụy Chi Viễn nuốt lại.

“Thôi đi, nhóc con, khen một câu còn tưởng thật.” Ngụy Khiêm bật cười: “Nói anh hai nghe xem, mày tìm tài trợ bằng cách nào?”

Ngụy Chi Viễn vui vẻ nói: “Mới đầu tụi em thử đăng quảng cáo, nhưng sau đó phát hiện tiền quảng cáo quá đắt, mà hiệu quả chẳng ra sao, bèn thôi, sau đó lại tìm cách liên hệ với đối tượng đầu tư ở trên mạng, gửi quảng cáo đến thẳng hòm thư của họ, còn từng gọi điện thoại không hẹn trước, tiếc rằng thư thường xuyên bị chặn, điện thoại đa số bị thư ký của người ta ngăn. Cách đó cũng không được, cuối cùng tụi em liền đến từng nhà.”

Ngụy Khiêm không cười nổi nữa – mấy sinh viên, tùy tiện đến nhà tiếp thị yêu cầu tài trợ, phải bị người ta coi thường tới mức nào?

Đừng nói những ông chủ lớn đó, ngay bản thân gã gặp chuyện kiểu này chắc cũng chẳng buồn ngẩng đầu, trực tiếp cho người đuổi luôn.

“Cầu cạnh người ta rất khó.” Ngụ Chi Viễn chỉ kể chuyện tốt, không nói chuyện xấu, “Nhưng dù sao thì kết quả là tốt, cuối cùng đã xin được tài trợ.”

Trong lúc này trải qua đủ các chuyện, Ngụ Chi Viễn làm việc nặng mà cứ như nhẹ, không hề nói rõ cảm giác của mình. Cậu là loại học sinh xuất sắc cực kỳ nổi bật đó, có lẽ IQ rất cao, nhưng AQ(1) vẫn chẳng ra sao, so với bạn cùng lứa thì cậu thông minh chín chắn hơn nhiều, song khả năng chịu đựng suy sụp lại không hề tương xứng – về mặt này cậu thậm chí thua cả Tiểu Bảo bị anh hai mắng từ nhỏ đến lớn muốn chai luôn.

Ngụ Chi Viễn cực kỳ căm thù cảm giác bất lực đó, khoảng thời gian buồn chán lần lượt đem cùng một thứ đến từng nhà tiếp thị tìm kiếm đầu tư nói muốn rách miệng khiến cậu nhớ lại thời thơ ấu lang thang phủ bụi sâu trong ký ức.

Cậu một thân một mình nhưng không nói với bất cứ ai, cứ thế như ruồi nhặng không đầu ẩn nấp gần một năm, trong lúc đó, hoạt động của câu lạc bộ bởi đủ các khó khăn mà không thể không đình trệ, rất nhiều người lần lượt rời khỏi, Ngụ Chi Viễn tự mình gánh vác áp lực, mà khi ấy ở nhà còn một bà Tổng cần chăm sóc nữa.

Cậu còn phải cẩn thận không để lộ trước mặt anh hai – Ngụ Chi Viễn biết rõ, chỉ cần cậu mở miệng thì Ngụ Khiêm nhất định sẽ cho khoản tài trợ này.

Nhưng như thế thì còn ý nghĩa gì nữa?

Khi tất cả tình cảm tiêu cực bị kích thích, cùng nhau tích tụ trĩu nặng trong lòng, Ngụ Chi Viễn từng mấy lần muốn bỏ cuộc, cậu lần

đầu tiên phát hiện, thừa nhận tư thái nhìn như yếu đuối này, là không thể đơn giản hơn.

Nhưng năm ấy không phải anh hai vẫn chịu đựng sao?

Dạo đó, Ngụy Chi Viễn phải dựa vào tấm ảnh ổ vàng của Ngụy Khiêm thời thiếu niên mới chịu đựng được.

Ngụy Khiêm bỗng đau lòng không cách nào tả nổi, đau như lần đầu tiên gã nhìn thấy Tiểu Bảo rửa bô cho bà Tống vậy.

Nhưng gã không diễn đạt nổi, im lặng một lúc lâu mới chỉ có thể thiếu sáng tạo khen Ngụy Chi Viễn một câu đặc biệt khó hiểu như khích lệ Tiểu Bảo: “Mày đó... Nếu mày chịu dẫn một cô bạn gái về thì bây giờ anh hai cũng nhắm mắt được rồi.”

Ngụy Chi Viễn bình tĩnh nói: “Không thể đâu anh hai.”

“Không có một chút hi vọng nào sao?” Ngụy Khiêm nhìn cậu đầy chờ mong.

Ngụy Chi Viễn tránh né tầm mắt gã, nêm nêm đồ ăn, giọng nói lại kiên định: “Vâng, một chút cũng không thể.”

“Vì thằng hồ...” Ngụy Khiêm khựng lại, tạm thời sửa lại không được xuôi lắm, “Vì... Người con trai trong lòng kia? Mày đừng tưởng bây giờ kiếm tài trợ đã là khó lắm rồi, nếu mày thật sự muốn đi đường này thì còn khó hơn tìm tài trợ nhiều.”

Ngụy Chi Viễn dường như cảm thấy cách nói “người con trai trong lòng” này rất thú vị, không biết nghĩ tới điều gì mà khoe miệng khó kiềm chế nhếch lên: “Em biết, đây chỉ là một khởi đầu.”

Ngụy Khiêm lại thay đổi góc độ: “Người ta có chịu chấp nhận mày không?”

Ngụy Chi Viễn nhìn gã, hơi chần chừ nói: “Còn chưa biết, chắc... chắc là có phần không thể chấp nhận?”

Ngụy Khiêm giống như lập tức tìm được đường đột phá, giọng điệu dịu đi, ra vẻ kiên nhẫn khuyên nhủ: “Đàn ông đến tuổi nhất định, đều muốn cưới một người đàn bà làm vợ, dù mày không muốn thì người khác cũng muốn, bây giờ mày còn nhỏ, chưa nghĩ xa như vậy, nhưng nếu tương lai người mày thích kết hôn, mày phải làm sao đây?”

Ngụy Chi Viễn dừng mọi động tác, giằng co một lúc mới buồn bã nói nhỏ: “Anh, anh đừng xát muối vào lòng em được không?”

Ngụy Khiêm bất lực nhìn Ngụy Chi Viễn khẳng khái cố chấp, trong lòng nhớ tới một câu Lão Hùng nói mình – đây là rùa cắn quả cân, quyết tâm rồi.

Gã không khỏi nhớ tới chị Hùng, hai tháng trước Ngụy Khiêm có tìm cơ hội dẫn Tiểu Bảo đi thăm chị một lần.

Chị Hùng không chịu dùng hóa chất, chẳng biết thuyết phục Lão Hùng bằng cách nào mà Lão Hùng lại chỉ im lặng không can thiệp.

Chị Hùng rót cuộc hài lòng nghe Tiểu Bảo gọi một tiếng “mẹ nuôi”, lúc nhìn Tiểu Bảo, chị luôn không nhịn được mặc sức tưởng tượng, nếu mình có thể có một đứa con, nếu mình có thể sống thêm vài năm, phải chăng cũng được nhìn thấy con mình lớn như Tiểu Bảo?

Chị nhìn cô bé con vô tâm vô tư, không nhận được tưởng tượng đến tương lai hư ảo kia.

Trước khi về, chị Hùng nói với Ngụy Khiêm: “Có đứa trẻ trời sinh đã thích chưng diện, có đứa trẻ trời sinh chẳng để ý, đây đều là thiên tính, như mèo ăn cá chó ăn thịt, cậu chỉ dựa vào sở thích của mình mà ép đứa thích đẹp đi cắt tóc, cũng giống như ép đứa không thích đẹp mỗi sáng phải trang điểm một tiếng vậy – bóp chết thiên tính của người khác, cậu cảm thấy mình đúng, nhưng cậu có biết mình tàn nhẫn đến mức nào không?”

Ngụy Khiêm biết, đây là những lời từ tận đáy lòng.

Phu nhân Trần Lộ, thiên tính cũng rất yêu cái đẹp, rất yêu nghệ thuật, rất yêu công việc của mình, rất yêu gia đình và con trẻ, cũng rất yêu sinh mạng, nhưng mới đi được nửa đường thì tất cả đã bị cắt đứt, bắt buộc phải dừng lại.

Lúc nói điều này với Ngụy Khiêm, mắt chị rõ ràng đỏ hoe.

Thế Tiểu Viễn thích con trai, đụng đầu vào tường vẫn không chịu quay lại như vậy, cũng là thiên tính sao?

Ngụy Khiêm không biết, nhưng mà nổi lòng xao động vài lần, rồi rút cuộc ngay trên đường giới hạn của mình, lại nhường một chút cho Ngụy Chi Viễn như nhục mất nước.

Gã xót xa phát hiện, đường giới hạn của mình giống như cái quần vậy, rồi có một ngày sẽ bị tui nhóc này lột mất cả sịp.

Ngụy Khiêm nói: “Thích sao thì tùy, tao chẳng quản mày nữa, những điều nên nói tao đều nói rồi, mốt đừng có hối hận. Cái đó...

cái người đó – ừm, chính là người đó, mà ý tao mà, không biết là thơm hay thối, có cơ hội thì cho tao gặp một lần đi.”

Ngụy Chi Viễn lập tức hiểu gã có ý nhượng bộ, nhưng nghe nửa câu sau nhất thời lại không biết mình nên vui hay nên sao nữa, trong lòng bần khoản rất lâu, rốt cuộc đáp một tiếng: “Ồi.”

Ngụy Khiêm đang định nói tiếp thì đúng lúc này tiếng gõ cửa bên ngoài đã cắt ngang câu chuyện.

Ngụy Khiêm đáp một tiếng, mở cửa ra lại thấy một người phụ nữ trung niên xa lạ đứng bên ngoài, mái tóc xoăn tít cháy vàng như một cái ổ gà biết đi, đôi mắt hơi mờ, khóe mắt chi chít nếp nhăn, hẳn là đã luống tuổi, mặc một bộ đồ hơi hờ hang không hợp tuổi lắm, xách một cái túi nhái đầu đầu cũng thấy.

Ngụy Khiêm hỏi: “Cô tìm ai?”

Đối phương thấy gã cũng hơi sửng sốt, lập tức nói: “A... chắc tôi gõ nhầm nhà, ừm, Vương Tú Hồng ở tầng này sao?”

“Vương Tú Hồng” là tên của mẹ Mặt Rỗ, Ngụy Khiêm nhú mày: “Cô tìm dì ấy có chuyện gì?”

—

AQ là viết tắt của Adversity Quotient, tức chỉ số vượt khó.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 47

Nhìn từ bề ngoài thì Ngụy Khiêm đương nhiên thuộc về loại “hình người dạng chó”.

Gã cao ráo chân dài, bản lĩnh làm bộ luyện từ nhỏ, hiện giờ đã đạt trình độ hết sức tự nhiên.

Bình thường ở công ty, gã có vẻ quá trẻ, lại không như Tam Béo đến đâu cũng hòa đồng. Gã quanh năm đi công tác khắp nơi, lúc nào cũng bận rộn, mỗi lần đều cài đến cúc áo trên cùng, thành thử trông càng nghiêm túc hơn. Dù thỉnh thoảng được rỗi rãi ở trong văn phòng, gã cũng đóng cửa ngòai một mình, thà ngòai vẽ rùa chơi như tụi con nít tự kỷ chứ chẳng chịu ra đùa giỡn với các cô gái trẻ trong công ty.

Biến thái như vậy lâu ngày, tự nhiên liền luyện ra vẻ nghiêm túc cảnh cáo người lạ chớ đến gần.

Người phụ nữ xa lạ ngoài cửa còn tưởng gã là nhân vật tai to mặt lớn, bất giác hơi rụt rè nắm chặt túi xách nặn ra nụ cười lấy lòng: “A... Tôi là bà con ở quê, là bác hai của thằng con nhà họ.”

Ngụy Khiêm nhú mày sâu hơn: “Bác hai? Sao tôi không nghe nói dì ấy còn có chị em ở quê?”

Sắc mặt bà ta trở nên hơi khó coi, nhưng do chưa rõ Ngụy Khiêm là ai nên không dám tùy tiện nổi giận, đành phải cười xòa, như là đã

quen cúi đầu, về mặt khúm na khúm núm.

Ngụy Khiêm nhìn bà ta một vòng rồi đi sang nhà bên gõ cửa gọi mẹ Mặt Rỗ: “Dì, là con đây, có một người đến tự xưng là bà con nhà dì, dì ra xem có biết không.”

Nói rồi Ngụy Khiêm quay đầu lại nhìn người đàn bà nhặt nhẹo trong hành lang, ánh mắt như dao khắt khe lướt qua một vòng.

Dù không phải giả mạo, ba Mặt Rỗ qua đời gần ấy năm, khi mẹ Mặt Rỗ ngày ngày mở quán bán quẩy, mẹ góa con cô, bà “bác hai” này chết gì ở đâu?

Năm đó mẹ Mặt Rỗ có chuyện, Mặt Rỗ nhỏ dại bị kẻ xấu dụ dỗ đi bán ma túy, bà này lại ở cái xó nào?

Từ khi có trí nhớ thì Ngụy Khiêm vẫn làm hàng xóm với nhà Mặt Rỗ, nhưng chưa bao giờ gặp một bà con sống nào của nhà họ.

Người đàn bà hoảng sợ vì ánh nhìn lom lom lạnh lùng của gã, bất giác đứng thẳng sát lên tường.

Mẹ Mặt Rỗ hành động bất tiện, một lúc lâu mới mở được cửa, giọng nữ yếu ớt từ bên trong truyền ra: “Cháu Khiêm, về từ lúc nào vậy? Ăn gì chưa?”

Nét mặt Ngụy Khiêm lúc này mới dịu đi, khom lưng nói với bà mấy câu rồi lại đẩy bà ra khỏi phòng: “Đây là người tìm dì.”

Người đàn bà trung niên xa lạ thoát đầu sững sốt nhìn mẹ Mặt Rỗ, tròn mắt muốn lòi ra, một lúc lâu mới bịt miệng, thẳng thốt nói: “Mẹ ơi! Em... em là Tú Hồng sao? Em thật sự là Tú Hồng? Em... sao em lại thế này? Ôi mẹ ơi!”

Mẹ Mặt Rỗ ngó ra rất lâu, giọng thều thào yếu ớt: “Chị... chị là chị hai?”

Bà ta nhìn mẹ Mặt Rỗ vài lần, không nhin được rơi nước mắt lã chã.

Ngụy Khiêm đẩy mẹ Mặt Rỗ quay vào, để bà “bác hai” không biết từ đâu tới đây vào nhà, hai người ôm nhau khóc nức nở.

Ngụy Khiêm lặng lẽ quay về, nhưng lúc ra gã chú ý không đóng cửa nhà Mặt Rỗ mà mở hé một chút để lỡ có chuyện gì thì gã ở bên cạnh còn nghe thấy.

Ngay cả Tam Béo cũng nghe tiếng bước ra hóng chuyện, thấy Ngụy Khiêm liền lập tức không biết xấu hổ chạy sang ăn chực.

“Bà con? Đừng nói chú, ngay cả anh cũng chẳng nhớ nhà họ còn có bà con. Bà con nào mà ba mươi năm không thêm qua lại?” Tam Béo bốc một con tôm tằm bột bỏ vào miệng, nhóp nhép thưởng thức, “Ôi, món này ngon nè! Tay nghề của Tiểu Viễn nhà chú quả là tuyệt vời, còn biết ẩm biết lạnh hơn cô dâu nhỏ nhà người khác, chẳng biết mai mốt cho ai được lợi đây.”

Miệng Tam Béo y như nhà ga, cái gì cũng chạy được, nên vốn chẳng ai thêm nghiêm túc với hắn.

Song vấn đề xu hướng tình dục của Ngụy Chi Viễn là nỗi lo lắng của Ngụy Khiêm, thỏa hiệp quả có thỏa hiệp, nhưng thật sự cũng sót ruột không không chế được.

Ba chữ “cô dâu nhỏ” đột ngột giã trúng mìn, Ngụy Khiêm lập tức nổi giận: “Cút, ông mới là cô dâu nhỏ!”

Vừa mắng xong chưa kịp dứt tiếng thì Ngụ Chi Viễn đã mặc tạp dề bưng đồ ăn đi đến, trông cực kỳ đảm đang, dùng hành động thực tế giáng cho anh hai một bạt tai.

Ngụ Khiêm và Tam Béo đồng thời nhìn cậu chăm chăm, Ngụ Khiêm đành phải trợn mắt, bảo Ngụ Chi Viễn vô tội vạ lây: “Ngày mai tao sẽ thuê người làm, trong câu lạc bộ dưới lầu chẳng phải có một đội tán đả sao? Mà rảnh thì rèn luyện thân thể thêm, hoặc là đi đá bóng cũng được, đừng có quanh quẩn xó bếp.”

Ngụ Chi Viễn coi lời gã nói như thánh chỉ, gật đầu đồng ý ngay, sau đó ngẩng đầu lên cười tít mắt hỏi gã: “Anh, thì ra anh thích đàn ông luyện tán đả, thân thể khỏe mạnh ạ?”

Tam Béo không biết nhớ tới chuyện gì hèn hạ mà bưng mặt cười hình hích.

Chẳng biết cậu nhóc này có cố ý hay không, dù sao thì Ngụ Khiêm cứ cảm thấy câu này bất thường, có cảm giác như bị chòng ghẹo vậy: “Tao thích... thích bố mày! Thằng oắt con này nói cái khi gì thế hả?”

Tam Béo chỉ lo tìm vui, chẳng mảy may nhận ra sóng ngầm, còn vô tâm vô tư đùa giỡn thêm chuyện: “Đừng làm trò nữa em trai à, với tính nết của ông anh em, phải tìm một người mềm nhũn như anh Tam này, mới có thể lấy nhu thắng cương một ngày ba lần chịu mấy trò dờ hơi của nó, hình thể của bọn này...”

Hắn vỗ cái bụng tròn ửng như quả dưa hấu chín nẫu: “Cùng lắm là xuất thân đồ vật.”

Ngụy Khiêm giẫm một phát, Tam Béo lập tức né tránh rất nhanh, còn dùng giọng nói đe dọa làm gã buồn nôn: “Chao ôi, chàng muốn làm gì đây tướng công, vừa nói chuyện không hợp là bạo lực gia đình ngay? Đánh chết nường tử rồi thì ai sinh con cho chàng?”

Ngụy Khiêm từ tận đáy lòng muốn đập chết hắn.

Ngụy Chi Viễn làm như chỉ sợ thế giới chưa đủ loạn, lợi dụng cơ hội từ trò đùa của Tam Béo, nửa thật nửa giả nắm tay Ngụy Khiêm, liếc mắt đưa tình cầu nhẹ mu bàn tay anh hai: “Vậy thì đánh chết ông đi, không sợ, em sinh cho anh.”

Tam Béo cười muốn rung cả mỡ.

Ngụy Khiêm rút phát tay lại, chỉ cảm thấy dạ dày rất đau.

Ngụy Chi Viễn bưng cơm vào phòng cho bà Tống xong liền tự mình quay lại đẩy Tam Béo ra, ngăn giữa hai người.

Ngụy Khiêm: “Mày lại làm gì đây?”

Ngụy Chi Viễn: “Tranh sủng.”

“Cái thằng nhóc này, bắt nạt anh nó riết thành nghiện,” Tam Béo nhường chỗ, đập đầu Ngụy Chi Viễn một phát, sau đó thò cổ nói với Ngụy Khiêm, “Đúng rồi, chú Khiêm... A không, sếp Ngụy, trong thời gian sếp đi công tác vắng nhà, có một việc tôi phải báo cáo.”

Ngụy Khiêm chẳng buồn ngược lên, ngân giọng nói: “Có chuyện thì nói có rắc thì đánh.”

Nét mặt Tam Béo trông cực kỳ đáng khinh, “Chậc – bộ phận nhân sự không phải có một cô bé xinh xắn quản lý lương thưởng sao,

chính là Tiểu Lâm Thanh đó, hề hề... rất không tệ, cũng hơi bị hợp với anh đây...”

Ngụy Khiêm sửng sốt một chút mới phản ứng kịp: “Ông là đồ cầm thú, khôn ngoan thì đừng chọn người ngay bên cạnh được không? Thỏ còn chẳng ăn cỏ gần hang nữa là.”

“Anh chỉ thích cô ấy, vả lại người ta không phải loại con gái nông cạn chỉ biết nhìn bề ngoài đâu. Hôm đó anh hỏi cổ, nói em thấy anh với sếp Ngụy ai đẹp trai hơn, chú đoán xem người ta nói gì?”

Ngụy Khiêm: “Tôi không đoán, một ông đừng qua ăn chục nữa, nhìn ông là mất ngon.”

Tam Béo vỗ bụng, đắc ý quay đầu nói với Ngụy Chi Viễn: “Ghen tị đó, em trai, em có thấy không? Tên độc thân đáng xấu hổ này đang ngưỡng mộ và ghen tị với người đàn ông trong hạnh phúc ngọt ngào đó.”

Ngụy Chi Viễn hứng thú hỏi: “Cô ấy nói sao?”

“Lâm Thanh nhà này nói,” Tam Béo nhại giọng, “‘Với khuôn mặt như ván quan tài của sếp Ngụy, mỗi sáng chào hỏi em còn chẳng dám đối mặt nữa là, đẹp trai thì ích chi, chả đáng để mỗi ngày lo lắng đề phòng vì gần vua như gần cọp, đâu như anh Đàm, tạo cảm giác đặc biệt ấm áp và an toàn.’ Em nghe xem, quả nhiên xuyên thấu bề ngoài mà xem bản chất, có trí tuệ ghê!”

Ngụy Chi Viễn mỉm cười nhìn Ngụy Khiêm, tay mát lạnh lẹ giằng lấy con tôm cuối cùng bỏ vào bát Ngụy Khiêm: “Anh hai, anh nên cười nhiều hơn.”

Ngụy Khiêm đáp lại bằng vẻ ngoài cười trong không cười, nhưng sắc mặt dịu dàng, chân mày khóe mắt toàn là sự nuông chiều bất đắc dĩ.

Chẳng biết có phải do thần kinh quá nhạy cảm hay không mà tim Tam Béo chợt đập thót, trong chớp mắt, hắn cảm thấy hai anh em này mất đi mày lại không bình thường lắm, đặc biệt là Ngụy Chi Viễn.

Tam Béo không nhận được gọi một tiếng: “Tiểu Viễn?”

Ngụy Chi Viễn: “Dạ?”

Ánh mắt Ngụy Chi Viễn đặc biệt kỳ lạ, khi đối mặt với người nhà thần sắc thả lỏng hơn gặp người ngoài vốn là bình thường, nhưng cậu không phải là thả lỏng, Tam Béo thấy rõ, hắn cảm thấy ánh mắt Ngụy Chi Viễn như nhà nghệ thuật nhìn một bức tranh vô giá, người sưu tầm nhìn một miếng ngọc Hòa Điền cao cấp, như... như một người đàn ông nhìn người tình, chất chứa sự dịu dàng nồng nhiệt, lặng lẽ dâng hiến.

Hồi này giống hơi quá nhỉ?

Tam Béo chần chừ giây lát rồi lắc đầu: “À, không có gì.”

Sau đó hắn tìm đại một cái cớ cho qua chuyện: “Em để cơm cho dì chưa? Hôm nay bên đó có khách đấy.”

Ngụy Chi Viễn nói với sắc mặt như thường: “Em gọi điện kêu đồ ăn ngoài rồi, khách đến mà mời ăn cơm gia đình thì không được thích hợp lắm.”

Đang nói liền nghe chuông cửa reo và tiếng người đưa cơm hỏi: “Ở đây có ai gọi cơm không ạ?”

“Để tao.” Ngụy Khiêm đứng dậy, cầm ít tiền trong ví đựng tiền lẻ đi nhận cơm. Gã đang định đẩy cửa vào đưa cho mẹ Mặt Rỗ, mới đến cửa lại nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Bác Mặt Rỗ vẫn ở trong một thị trấn tỉnh bên, cách thành phố này chưa đầy năm tiếng đi xe, khoảng cách này không thể nói là rất gần, nhưng tuyệt đối không phải là muôn sông nghìn núi.

Cha và bác Mặt Rỗ không phải chị em ruột, sau khi ông bà nội Mặt Rỗ góa vợ tang chồng tái hôn mới bị ghép vào thành chị em khác họ, máu mủ không có, tình cảm cũng có hạn.

Lúc biết mình có thằng em hờ thì bà bác đã trưởng thành lập gia đình rồi, giữa hai chị em vốn chỉ là chuyện thể diện, sau đó các cụ đều mất, cha Mặt Rỗ cưới vợ đẻ con, xa quê đi kiếm ăn, hai nhà càng không còn qua lại.

Chồng bà bác chết sớm, một mình bà nuôi hai đứa con trai, con lớn ở thị trấn đã đi làm, con nhỏ mới mười sáu do học hành dốt nát nên nghỉ lâu rồi, nhưng lại lố mãng, luôn muốn chạy thật xa, nói là đi làm thuê.

Thằng con nhỏ được nuông chiều từ bé, bà bác đương nhiên xót con, đành phải lặn lội đường xa đến “làm cùng” như “học cùng”, tới đây rồi mới nhớ còn một ông cậu hờ ở vùng này.

Vì thế có ý muốn đến cậy nhờ.

Bà cầm địa chỉ bao nhiêu năm trước hỏi thăm rất lâu mới biết ông em hờ đã chết từ đời tám hoánh, và mẹ Mặt Rỗ cũng dọn vào trung

tâm thành phố rồi.

Mới đầu thấy mẹ Mặt Rỗ như vậy, bà bác suýt nữa không nhận ra, sau đó ôm nhau khóc lóc cũng là thật bụng, nhưng chờ hai người ngồi xuống ôn chuyện xong, mẹ Mặt Rỗ bắt đầu kể lại mọi việc trong mấy năm nay, sự thông cảm của phụ nữ trong lòng bà bác rất cuộc dần bị sự khôn khéo lạnh lùng của người trung niên dần xuống, đặc biệt là khi xác nhận Mặt Rỗ đã chết.

Ngụy Khiêm đặt tay trên tay nắm cửa, nghe thấy bà bác trong nhà hạ giọng bảo mẹ Mặt Rỗ: “Em ơi, em ngốc à? Họ đều là người ngoài không thân chẳng quen, mà ngần ấy năm chịu dốc lòng dốc sức chăm sóc em, sao em không nghĩ lại xem người ta muốn gì?”

Lâu rồi không gặp người ngoài nên mẹ Mặt Rỗ phản ứng hơi chậm: “Muốn, muốn gì? Em thì có gì để mà muốn?”

Bà bác làm bộ thương xót cầm bàn tay tiều tụy mà đầy sẹo, tắc lưỡi thành tiếng, nói: “Còn muốn gì được đây? Muốn nhà của em chứ gì, em à, em cả ngày ru rú trong nhà, chuyện bên ngoài đều không hay biết, em có biết căn nhà này giá bao nhiêu tiền không?”

Mẹ Mặt Rỗ không trả lời được, sửng sốt nhìn chị chồng.

Bà bác hạ giọng thấp hơn: “Vị trí này, diện tích này – em cũng không nghĩ thử xem, một mình em dù sống đến trăm tuổi thì ăn dùng được bao nhiêu? Bằng được giá trị của ngôi nhà sao? Em đúng là ngốc quá... Ôi, cũng khó trách, bên cạnh em không có ai, chắc trong lòng phải khó chịu lắm. Em xem vậy có được không, ngày mai chị sẽ dẫn cháu đến cho em gặp, thằng bé đó khỏe mạnh mà ngoan lắm. Vừa vặn nó cũng đến đây tìm việc, nếu em đồng ý thì chị bảo nó tới bầu bạn, đều là người nhà...”

“Người nhà tính toán rõ là hay.” Bà ta đột nhiên bị cắt ngang, cửa mở, Ngụy Khiêm xách đồ ăn đứng ngay đó.

Nói xấu người ta bị nghe thấy, bà bác lập tức không làm bộ được nữa, theo bản năng cả vú lấp miệng em: “Cái thằng này, cái thằng này sao dám xông vào nhà người khác hả?”

Ngụy Khiêm đi vào, cười khẩy một tiếng, bỏ đồ ăn lên bàn, không thèm nề nang nói: “Ăn đi, ăn xong thì rút!”

Mẹ Mặt Rỗ dè dặt kéo gã: “Cháu Khiêm...”

Ngụy Khiêm chống hai tay lên bàn, đứng nhìn xuống bà bác đang đỏ mặt tía tai.

Mũi gã rất cao, môi mỏng, mí mắt sụp xuống càng làm bật lên khóe mắt hơi xếch, kết hợp lại trông hết sức ngạo mạn: “Người anh em của tôi chôn ở đâu, bà biết không? Chú chôn ở đâu, bà biết không? Mặt Rỗ – Tôn Thụ Chí nó mất như thế nào, bà biết không? Ba chữ ‘Tôn Thụ Chí’ viết thế nào, bà biết không?”

Gã đập bàn, bà bác run bắn.

Ngụy Khiêm: “Bà là bà con cái quái gì?”

Bà bác vẫn còn sĩ diện lắm, đâu đã đủ đẳng cấp, vội vàng chuồn mắt, bà Tống nghe tin còn vịn tường ra đây, dù khả năng chửi lộn nức tiếng khắp làng không còn nhưng bà vẫn dư sức nhổ một bãi hòng tỏ ý.

Tam Béo vội nói: “Bà à, con biết bà lợi hại, nhưng hỏa lực của quân địch kém quá, không cần bà tự mình ra mặt chiến đấu nữa, bà mau về nghỉ ngơi đi – cảnh vệ, còn không đỡ thủ trưởng đi?”

Ngụy Chi Viễn đỡ bà Tống vào nhà.

Ngụy Khiêm cẩn thận bày bát đĩa giúp mẹ Mặt Rỗ, lại xới cơm canh Ngụy Chi Viễn gọi cho bà ăn.

Nhưng mẹ Mặt Rỗ không động đũa, bà kéo Ngụy Khiêm, lần đầu tiên hỏi thẳng vấn đề trong lòng.

“Cháu Khiêm, Thụ Chí làm sao mà mất?”

Ngụy Khiêm đáp nhỏ: “Bị kẻ xấu làm hại ạ.”

Mẹ Mặt Rỗ hai mắt rưng rưng: “Kẻ xấu đó đâu rồi?”

Ngụy Khiêm dùng bàn tay nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu hoa râm của bà: “Hắn đã xuống làm trâu làm ngựa cho anh Mặt Rỗ rồi, bọn con đã trả thù cho anh, dì cứ yên tâm.”

Mẹ Mặt Rỗ quệt nước mắt, nở nụ cười xấu xí đáng sợ một cách khó khăn.

Lúc ấy bà bác lạ lòng này có lẽ chỉ là một khúc nhạc đệm rất ngắn, nhưng lại như là vận mệnh đã kích hoạt một chương nhạc tàn khốc vậy.

Mẹ Mặt Rỗ không hề cảm thấy đau lòng, ngược lại trào dâng niềm vui khó nói thành lời – bà đã tìm được lý do cho sự tham sống sợ chết, ấy là mình đáng giá một căn nhà.

Xử lý xong việc phiền lòng bên chỗ mẹ Mặt Rỗ, Tam Béo theo vào nhà Ngụy Khiêm, nói đến việc công.

Tam Béo hỏi: “Thủ tục cho phép đưa ra thị trường sao rồi, sắp tới có thể lấy được không?”

Ngụy Khiêm châm thuốc, ngồi trên mép giường: “Cái đó không phải là vấn đề, quy định liên quan ở địa phương đặc biệt không chính quy, tiền trăm hậu tấu – bán trước lo giấy tờ sau có cả đồng...”

Tam Béo: “Chờ đã, ‘có cả đồng’ là ý gì đây?”

Ngụy Khiêm phun ra một vòng khói to, bực bội nói: “Tôi thấy chính quyền địa phương nghèo đến phát điên rồi, một ngọn núi to bằng cái rằm mà cắt thành mấy khu biệt thự, bán cho mấy công ty. Mới đầu còn thắc mắc sao rừng cây công nghiệp khắp núi mà gần đó không thấy mấy hộ nông dân, té ra đều dọn đi hết rồi.”

Tam Béo: “Vậy thì sao? Giờ chúng ta rút lui còn kịp không?”

“Đừng nói nhảm.” Ngụy Khiêm khoát tay, “Tiền bạc giai đoạn đầu đổ hết vào rồi, mấy triệu năm đó, làm sao mà rút? Chúng ta đã nóng vội, đáng ra trong hợp đồng dùng đất lúc trước nên có giao ước... Ôi, bây giờ nói cũng muộn rồi, tôi có dự cảm việc này sẽ phiền lắm đây.”

Tam Béo: “Thế anh Hùng nói sao? Ông Trương thì sao?”

Ngụy Khiêm lắc đầu cười khổ: “Hai ông đó... Ôi, họ Trương vẫn cho rằng đề tài nghỉ dưỡng của mình là có một không hai, đối thủ cạnh tranh khác đều không xứng làm đối thủ. Lần này tôi rút về trước, chính là muốn khẩn cấp triệu tập mọi người mở một cuộc họp, xem có cách nào để cứu vãn hay không.”

Hai người đối mặt im lặng một lúc lâu, Tam Béo đột nhiên dựa mạnh lên bàn Ngụy Khiêm: “Ôi, hết việc này đến việc khác, anh có một đề nghị, chú xem có được không...”

Ngụy Khiêm ra về rửa tai lắng nghe, chờ cao kiến của hần.

Tam Béo: “Chủ nhật này anh em mình lên chùa bái Phật để giải xui đi.”

Ngụy Khiêm: “...”

Nửa phút sau Tam Béo bị đuổi cổ khỏi phòng Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn bưng một đĩa trái cây định gõ cửa, thấy thế liền lui ra một bước tránh vạ lây.

Tam Béo: “Sao lại thiếu thân thiện vậy chứ? Anh nói thật mà, sống chết có số, phú quý do trời, chú phải nghĩ thoáng như anh Tam... Cùng lắm thì xin phá sản, phá sản xong anh vẫn về bán thịt heo với cha.”

Ngụy Khiêm nói: “Mau cút đi!”

“Ôi, cậu nhóc này hung dữ gớm, tính tình thì nóng nảy...” Tam Béo vừa nói vừa mò túi quần đằng sau, lấy ra ảnh của một cô gái, ngẩng đầu cười bảo Ngụy Khiêm, “Đúng rồi, hồi nãy đang tính nói với chú thì bị bà bác nứt đất chui ra cắt ngang, đây là bạn học của Lâm Thanh nhà anh, người vùng này, ngoại hình xinh xắn, tính cách cũng tốt, cho dù khẩu vị hơi khác thường, nghe nói chỉ thích loại đàn ông lạnh lùng, chẳng phải chính là chú em sao? Thế là anh vội vàng xin ảnh và cách liên lạc luôn, chú xem, anh quan tâm chú quá đi chứ?”

Hần vừa nói vừa đưa tấm hình cho Ngụy Khiêm, giữa chừng lại bị một bàn tay lạnh ngắt chặn mất.

Mu bàn tay Ngụy Chi Viễn nhợt nhạt, đầu ngón tay như đóng băng, cậu đưa lưng về phía Ngụy Khiêm, cầm tấm hình trong tay

Tam Béo, giọng điệu nghe như đùa giỡn, rất thoải mái: “Anh Tam, anh hai em sắp phun trào rồi, anh còn không mau chạy đi, tính tắm dung nham à?”

Ánh mắt Tam Béo vừa vắn chạm phải Ngụ Chi Viễn, trong lòng không khỏi giật thót.

Chỉ thấy khoe miệng Ngụ Chi Viễn máy móc nhếch sang hai bên rất mất tự nhiên, trong mắt lại không hề có nét cười, con người đen sẫm như tảng đá không có sinh mạng, đầy lạnh lùng và u ám.

Một góc tám hình đã bị cậu bóp biến dạng.

Tam Béo lúc đầu cảm thấy thần kinh mình quá nhạy cảm, trước mắt lại không thể tự chủ nghĩ ngợi linh tinh – thái độ... nét mặt của Ngụ Chi Viễn, là của người làm anh em sao?

Đầu óc Tam Béo căng lên, không nhìn được tiếp tục thử một câu: “Đằng sau có viết cách liên lạc đó, chú Khiêm, nếu có thời gian thì cuối tuần này cùng đi ăn một bữa đi.”

Ngụ Khiêm trái lại không hề hay biết, nhướn mày hỏi: “Không phải Lâm Thanh thấy tôi là nuốt không trôi hả?”

Tam Béo ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Có bảo tháp anh đây trấn hà yêu chú mày, cô ấy cứ việc yên tâm ăn uống.”

Ngụ Khiêm xì một tiếng, lấy tám ảnh Ngụ Chi Viễn đang cầm rồi khoát tay chẳng hề để tâm: “Nói sau đi.”

Gã nói xong liền bỏ vào nhà, Ngụ Chi Viễn quay nghiêng lại với Tam Béo, mặc tám ảnh bị anh hai rút mất, nhìn bóng lưng Ngụ Khiêm, ánh mắt cậu trong tích tắc trở nên khó hiểu.

Tam Béo đứng cực gần nhìn cảnh này, cảm thấy “tam quan” thoáng cái rơi xuống mắt nhắm.

Đuổi cổ Tam Béo đi rồi, Ngụy Khiêm mới xem kỹ tấm ảnh của cô gái trẻ trung trong tay, thoạt nhìn rất sạch sẽ, đầm đạm không huênh hoang, không chường mắt lắm, cũng không xinh đẹp mấy.

Lại rất đúng mức – vừa vặn thuận mắt Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm nhìn tấm ảnh, đang do dự suy nghĩ, Tam Béo nói cũng có lý, gần đây có quá nhiều việc phiền lòng, cuối tuần nên ra ngoài thả lỏng, hẹn nhau ăn một bữa cũng được thôi... thì Ngụy Chi Viễn tiến vào.

Ngụy Chi Viễn cầm một cái hộp nhỏ tinh xảo: “Anh.”

Ngụy Khiêm quay đầu lại.

Ngụy Khiêm ngồi trên ghế, Ngụy Chi Viễn liền ngồi xổm xuống thấp hơn gã, mở hộp cho gã xem: “Lần đầu tiên tự mình kiếm tiền, muốn tặng quà cho anh.”

Đó là một cái cà vạt trông rất đắt, Ngụy Khiêm từ thuở lọt lòng lần đầu tiên nhận được quà, sửng sốt giây lát mới phản ứng kịp: “Hả? Tặng tao?”

Ngụy Chi Viễn giơ tay cài cúc ở cổ áo cho Ngụy Khiêm, sau đó tự mình đeo giúp.

Ngón tay cậu như cố ý như vô tình lướt qua phần da cổ để lộ của Ngụy Khiêm, xúc cảm ở cổ luôn rất khác thường, Ngụy Khiêm có ảo giác, giống như sự đụng chạm của Ngụy Chi Viễn không phải tình cờ, mà là... cậu nhóc đó vẫn cố tình vuốt ve cổ mình.

Ngụy Khiêm không nhin được cau mày né một chút.

Ngụy Chi Viễn làm như vô tội ngẩng lên: “Sao vậy anh?”

Ngụy Khiêm nhìn cậu giãy lát rồi lập tức xua đi ý nghĩ điên cuồng trong lòng, gãi cảm thấy mình cả ngày lo lắng việc Ngụy Chi Viễn, đến mức sinh ra ảo giác rồi nghĩ ngợi lung tung.

Ngụy Chi Viễn lui lại một chút, thường thức kỹ cách ăn mặc như cầm thú lột người đầy vẻ cấm dục của anh hai, cảm thấy máu toàn thân sôi trào lên.

Trong lòng cậu dâng lên sự kích động và dục vọng không cách nào lờ đi, chỉ muốn xé quần áo người này ra, ánh mắt nhìn Ngụy Khiêm gần như đói khát.

“Anh,” Ngụy Chi Viễn nói: “Chẳng phải hôm nay anh hỏi em, nếu người đó không chấp nhận em mà đi kết hôn, thì em phải làm thế nào?”

Ngụy Khiêm bị ánh mắt cậu nhìn mà hoảng sợ, ánh mắt cậu bé khiến gãi có cảm giác run rẩy muốn dựng tóc gáy.

“Em cũng không biết nên làm sao.” Ngụy Chi Viễn cười cười, lại nói tiếp, “Nhưng chắc em sẽ điên mất thôi?”

Nói rồi cậu đem đặt đĩa trái cây ban nãy để bên cạnh đến trước mặt Ngụy Khiêm, một lần nữa đổi thành nét mặt ôn hòa như tấm áo bông, bảo gãi: “Anh ăn cái này đi, bổ sung vitamin đấy.”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 48

Lúc nhỏ, sự chú ý của Ngụy Chi Viễn cực kỳ tập trung, tất cả những thứ không có hứng thú dù nhìn thấy thì cũng sẽ tự động lờ đi.

Dẫn cậu vào một cửa hàng, lúc ra hỏi bên trong bán những gì, thông thường Ngụy Chi Viễn đều mù tịt, không nhận được quay đầu lại nhìn tủ kính một cái rồi mới trả lời, nếu cậu trả lời cực trôi chảy thì chứng minh bên trong chắc hẳn có thứ cậu muốn.

Khi đó Ngụy Khiêm chỉ có thể thông qua cách này để phán đoán cậu thích gì.

Tiểu Viễn không giống Tiểu Bảo.

Lúc Tiểu Bảo còn nhỏ, gia đình đặc biệt khó khăn, Ngụy Khiêm cũng nhỏ nên không biết kiềm chế; chắc bản thân Tiểu Bảo không còn nhớ lắm, nhưng quả thật có một dạo, cô bé không dám xin xỏ anh hai, song mỗi lần gặp thứ gì thích, Tiểu Bảo cứ giữ nguyên tư thế thò cổ ra một khúc, tròn mắt muốn lòi ra, ngoái đầu lại liên tục.

Đủ thấy “không dám xin” và “không muốn” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ngụy Chi Viễn trời sinh giỏi kiềm chế ham muốn hơn bọn trẻ khác, tương ứng thì tính tình cũng có vẻ ôn hòa hơn.

Song Ngụy Khiêm biết, tính tình “kiềm chế” ra xét cho cùng đâu phải tính tình thật, cũng giống như hai loại người “không thèm để ý, không tức giận” và “mỉm cười kìm nén không nổi nóng, chờ thời cơ chín muồi lại trả thù sau”, tuy phản ứng đầu tiên khi gặp chuyện cực giống nhau, nhưng họ khác biệt một trời một vực.

Cậu bé Ngụy Chi Viễn này, cảm giác cực đoan, bức bí, thất bại thì mạnh, mà cảm giác an toàn lại thấp, nhưng mấy điều này đều chưa là gì hết, chết người là cậu quá thông minh. Có một dạo, Ngụy Khiêm luôn cảm thấy cậu như một quả bom nguy hiểm chuẩn bị nổ tung bất cứ lúc nào, sau khi bùng nổ vấn đề xu hướng tình dục, chẳng biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, mà Ngụy Khiêm cảm thấy sự u ám và khó gần của Ngụy Chi Viễn lại tăng hơn hẳn.

Hai năm qua, Ngụy Chi Viễn từ từ trưởng thành, theo đó thì sự sắc bén khiến Ngụy Khiêm bất an cũng dần dịu lại, thậm chí Ngụy Khiêm có ảo giác rằng sau khi lớn lên tính cách cậu đã thay đổi rồi. Đến lúc này gã mới phát hiện, Ngụy Chi Viễn không hề thay đổi, chỉ là theo các mối suy nghĩ tăng lên, cậu cảm thấy người khác không tán đồng một số ngôn luận và thái độ của mình, nên mới cố ý che giấu thôi.

Ngụy Chi Viễn nói xong một lúc lâu mà Ngụy Khiêm vẫn chưa kịp phản ứng, xúc cảm trên cổ không xua đi nổi, giống như Ngụy Chi Viễn đã ấn mấy dấu tay nóng rực trên cổ gã, càng lúc càng nóng hôi hổi.

Ngụy Khiêm xưa nay thiếu tiền, thiếu bị đòn nhưng không thiếu đầu óc, gã đương nhiên cảm thấy bất thường, song rốt cuộc là chỗ nào bất thường thì bản năng lại không muốn nghĩ sâu, gã nghe theo bản năng này, đồng thời thẹn quá hóa giận, nghiêm khắc nhìn Ngụy Chi Viễn: “Mày có ý gì đây?”

Ngụy Chi Viễn im lặng đứng đó, cậu cảm thấy mình vừa lỡ lời.

Trước nay anh hai không có ý muốn tìm bạn, nhưng anh trẻ trung điển trai, lại còn thành công và đầy triển vọng, dù trông khó gần thì cũng sẽ có đàn bà thậm chí đàn ông đua nhau thích anh, Ngụy Chi Viễn vẫn thầm lo lắng, anh hai cậu như một hòn đá quý bị năm tháng và cuộc sống mài đến sáng rực, và không chỉ một mình cậu có mắt.

Nhưng lo thầm dù sao cũng chỉ là lo thầm, ai ngờ hôm nay lại bị Tam Béo thành linh chỉ ra ngay trước mặt.

Ngụy Chi Viễn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Khi cầm tấm ảnh của cô gái xa lạ kia, trong lòng cậu rõ ràng có luồng nhiệt gần như thù hận, nó càn quét như công kích, với Tam Béo, với cô gái lạ cậu chưa từng gặp, thậm chí là với anh hai.

Cậu cam tâm tình nguyện chịu khổ chịu mệt, mỗi khi không chịu đựng được nữa, anh hai đều là trụ cột trong lòng cậu, cậu nắm chặt thứ hết như tín ngưỡng này, cắn răng ép mình biến thành một người tốt hơn, xứng đôi với đối phương hơn.

“Nhưng tại sao anh không chịu chờ em một chút?” Cậu cúi xuống nhìn Ngụy Khiêm đang ngồi trên ghế, lòng đầy ám ức và đau đớn không bút mực nào tả xiết – Ngụy Chi Viễn tự tin rằng mình không chế được tất cả, độc không khống chế được lòng của Ngụy Khiêm.

Đôi khi, nếu con trẻ liên tục có thái độ cứng rắn, thì người làm cha mẹ có thể còn suy xét một chút theo lý trí, nhưng một khi con trẻ tránh né tầm mắt họ, hơi tỏ ra chùn chân, thì cha mẹ ngược lại dễ nổi giận.

Sự im lặng của Ngụ Chi Viễn cứ thế nhen lên lửa giận trong lòng Ngụ Khiêm.

“Mày cảm thấy mình rất đặc biệt đúng không? Mày cảm thấy mình là tình thánh, giỏi lắm đúng không?” Ngụ Khiêm rất ít khi dùng giọng điệu kiểu này để mắng Ngụ Chi Viễn, lần này gã bất chấp tất cả nổi khùng lên, “Tao thấy mày muốn ăn đòn rồi!”

Ngụ Khiêm dựa nghiêng lên ghế, khoanh tay trước ngực, quần áo ban nãy được Ngụ Chi Viễn sửa lại đặc biệt chỉnh tề phối với động tác đặc biệt không “chỉnh tề”, hiện ra khí chất riêng biệt khiến tim người ta đập thành thịch, Ngụ Chi Viễn chạm đến tầm mắt gã ngược lên, những đau đớn giã giụa và dục vọng trong lòng xoắn vào nhau, biến thành một thùng thuốc súng vừa đốt là nổ tung, mà ngòi nổ không dài đã bắn ra những tia lửa.

Hạng cậu bỗng nhiên khô khốc.

Ngụ Khiêm trong cơn thịnh nộ hoàn toàn không biết, cậu em cương nhìn như ngoan ngoãn nghe mắng trước mặt đang im lặng sảm sỡ mình trong ý nghĩ, sự lo âu với hạng mục rồi như tơ vò kia và với tương lai tối tăm của Ngụ Chi Viễn tuy hai mà một chồng lên nhau, lập tức giúp nhau mạnh hơn.

Gã không thêm khách sáo trút hết vào Ngụ Chi Viễn: “Mày sẽ điên là thế nào? Tao thấy mày điên rồi đó! Đòi chết đòi sống đòi điên đòi đàn về vang lắm đúng không? Mẹ kiếp Ngụ Chi Viễn, tao vừa mới cảm thấy mày hơi hiểu biết rồi, mày có thể đừng tát vào mặt tao để tao phải rút lại trước khi kịp khen mày không, hả?”

Lúc gã nổi giận, đôi mắt đặc biệt sáng, ngũ quan có vẻ sinh động hơn bình thường hờ hững, Ngụ Chi Viễn không biết có phải là mình

nhìn người tình ra Tây Thi hay không, cậu thậm chí cảm thấy, trong đôi mắt Ngụy Khiêm như bập bùng hai ngọn lửa có ma thuật, khiến cậu thà hóa thành một đồng tro tàn cũng muốn lao đầu vào.

Ngòi nổ sắp đốt hết, cậu hít thở trở nên nặng nề không cách nào kiềm chế.

“Mày nói mày thích đàn ông, không thay đổi nổi, được, chỉ cần bản thân mày đã nghĩ kỹ thì tao cũng đành bấm bụng nhin. Mày cảm thấy sự nuông chiều của tao là để mày coi trời bằng vung phung phí mạng sống đúng không?” Ngụy Khiêm rút một quyển từ điển Tân Hoa đã hơi cũ từ giá sách, đập Ngụy Chi Viễn cái chát, “Mày có thể nói lời của con người không? Không biết nói thì tự mình tra từ điển mà học tập!”

Từ điển đập trúng ngay ngực Ngụy Chi Viễn, Ngụy Khiêm ra tay không biết nặng nhẹ, trong vài giây Ngụy Chi Viễn cảm thấy như ngạt thở vậy.

“Bùm” một tiếng.

Đốm lửa uốn lượn đã đốt cháy hộp đen bị đè nén trong lòng cậu, bản thân Ngụy Chi Viễn vốn cũng tưởng đó chỉ là một đám lửa cháy xong rồi tan, song trước mắt bỗng tối sầm, nhất thời mất hết thần trí, trong lòng cậu ở nơi người khác không nhìn thấy đã cháy thành một biển lửa, đám lửa uốn khúc lan dài hàng vạn dặm tan vào mỗi một mạch máu.

Lòng cậu như vực sâu, khi lần đầu tiên cậu cho rằng phải mất đi người này, cánh cửa thông đến vực sâu đã mở ra một lần, cuốn vào một mạng người, mà đây là lần thứ hai.

Trong tai Ngụ Chi Viễn rớt cuộc chỉ còn lại một âm thanh: Anh ấy là của tôi! Là của tôi!

Ngụ Chi Viễn đột nhiên túm lấy hai bên thành ghế Ngụ Khiêm đang ngồi, đôi tay lồi lên gân xanh đáng sợ – đó là động tác giam Ngụ Khiêm trên ghế.

Tim cậu đập như nổi trống, đồng tử căng to, thái dương và lòng bàn tay rướm mồ hôi li ti, cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt, ánh mắt, cơ thể và thậm chí là tất cả của người mình vẫn hằng khao khát.

Chính bản thân Ngụ Chi Viễn cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Đúng lúc này, cửa chính bên ngoài đột nhiên có một tiếng vang mạnh, chắc cái cặp phải nặng đến mấy kí của Tống Tiểu Bảo trượt khỏi người đập lên cửa, kế đó là tiếng cô bé tìm chìa khóa mở cửa, âm thanh kim loại va chạm do xâu chìa khóa lạnh ngắt phát ra phá tan bầu không khí sắp sửa ngạt thở giữa hai người.

Ngụ Chi Viễn cắn mạnh đầu lưỡi một cái, miệng đầy mùi máu tươi, đôi tay chống lên thành ghế đã tê dại.

Tiểu Bảo oang oang bên ngoài: “Anh hai! Em thấy giày của anh rồi, anh về lúc nào vậy?”

Ngụ Chi Viễn từ từ buông lỏng tay ra, lúc này mới cảm thấy đại não hơi thiếu oxy, ngực âm ỉ đau, sắc mặt trắng bệch, cậu dùng tay dằn nơi bị quỳn từ điển đập trúng.

Ngụ Khiêm đứng dậy đi ra ngoài, Ngụ Chi Viễn dựa bàn, nghe thấy tiếng trò chuyện trong phòng khách.

Ngụy Khiêm: “Vừa về không lâu, mà ỷ ăn cơm chưa?”

Tiểu Bảo vừa phàn nàn vừa làm nũng: “Em không ăn, cô giáo không cho em ăn, sắp thi rồi mà cô còn bắt em giảm cân, đói muốn chết.”

Ngụy Khiêm: “Giảm nữa thì còn gì là người, cô tội bay bị thần kinh à? Không ăn cơm hoài sao được, bình thường còn phải đi học nữa, mà chịu nổi không?”

Tiểu Bảo cười “hì hì”, hàng loạt vận động của tứ chi khi học múa đã kéo cơ thể cô bé ra, tay chân lẻo khoẻo có vẻ hơi dài, xinh xắn linh hoạt khó tả, chỉ có cách cười vẫn đưa cô bé về với hình tượng gốc ghé: “Chịu nổi chứ, nếu em có thể qua được cuộc thi chuyên ngành, môn văn hóa tạm tạm là được. Nói thật nhé anh hai, làm bài tập toán còn khổ hơn là chạy bộ với cái bụng rỗng nhiều.”

Nói xong cô bé ném cặp, khỏe khoắn lao vào phòng bà Tống, kêu réo: “Bà nội! Hồ Hán Tam con lại quay về rồi!”(1)

Ngụy Khiêm: “Đừng nhảy nhót nữa, coi chừng tầng dưới lên tìm mà ấ đấy.”

Tống Tiểu Bảo dùng hành động chứng minh đầy đủ thế nào là “trẻ thiếu năng lắm niềm vui”, nói lạnh lạnh: “Tìm thì tìm, em nhảy Cha-cha-cha cho họ, ha ha ha ha ha!”

Một mình cô bé về mà tạp âm trong nhà đã lập tức lữ thừa lên, đâu đâu cũng là tiếng nói cười “oang oác” của cô, từ ai hôm nay ngã dập mặt, đến giáo viên nào cạo sạch lông mày mà quên vẽ – chẳng biết cô bé kiếm đâu ra lắm cảm xúc và niềm vui như vậy.

Ngụy Khiêm chỉ cảm thấy như có năm trăm con vịt bầu xếp hàng đi qua bên cạnh.

Gã day huyết thái dương, chậm rãi phun hơi thở tích tụ ra.

Ngụy Chi Viễn nghe tiếng cửa phòng mở, nghiêng đầu thấy Ngụy Khiêm bước vào.

Ngụy Khiêm trở tay đóng cửa lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Ngụy Chi Viễn, rốt cuộc vẫn thở dài: “Hồi nãy đập trúng đâu? Tới đây tao xem.”

Ngực Ngụy Chi Viễn bầm một khoảng, chính giữa hơi tụ huyết, nhìn rất đáng sợ.

Ngụy Khiêm tìm thuốc mỡ, khom lưng bôi cho cậu, Ngụy Chi Viễn đã bình tĩnh lại bị tra tấn vừa đau vừa vui.

Bôi thuốc xong, Ngụy Khiêm ném hộp thuốc mỡ vào lòng cậu, nói nhỏ: “Tức chết tao rồi, cút về tự kiểm điểm đi.”

Ngụy Chi Viễn liền biết, chuyện này xem như đã qua.

Những ngày sau đó, Ngụy Khiêm chẳng chú ý nổi đến cậu, không bớt được thời gian đi gặp cô gái Tam Béo giới thiệu, cũng chẳng có thời gian để buồn phiền về tính cách ngày càng méo mó và xu hướng tình dục không thể thẳng lại của Ngụy Chi Viễn.

Giai đoạn chuẩn bị tiêu thụ và hồi khoản của hạng mục ở thành phố C đã bắt đầu.

Sự tự tin mù quáng không biết đến từ đâu của ông Trương rốt cuộc bị bảng giá nội bộ thăm đăm dập tắt, dự cảm của Ngụy Khiêm

trở thành sự thật.

Công ty hạng mục bình thường có đội ngũ tiêu thụ của mình, bán thế nào, bán bao nhiêu, chỉ cần quản lý hạng mục làm báo cáo cho cổ đông song phương là được, mà lần này lại là Lão Hùng và ông Trương hai đại cổ đông thay mặt cho pháp nhân mỗi bên tự mình đến trông chừng đội ngũ tiêu thụ.

Mới đầu quảng cáo tới tấp nhưng vô dụng. Dân cư thường trú ở thành phố C vốn chẳng được mấy, hoàn toàn không nuốt nổi số lượng này, mà bản thân biệt thự nghỉ dưỡng cũng nhắm vào du khách nơi khác đến đây du lịch, nhưng sản phẩm cùng loại thật sự quá nhiều, đối thủ cạnh tranh có cả tá, “Trang viên tư trong công viên rừng rậm”, “Thánh địa ẩn cư trên núi” nọ kia rất đa dạng, khái niệm an dưỡng ông Trương đề xuất y như “Quán chăm sóc người già trước lúc chết” căn bản không hề có sức cạnh tranh.

Các công ty tranh nhau khoe sắc, mỗi công ty đều có điểm sáng, nhưng nhiều quá lại biến thành chói mắt – thị trường biệt thự địa phương đã hiển hiện cung nhiều hơn cầu.

Mà cũng phải thôi, loại đốt tiền đi du lịch thấy chỗ đẹp liền mua nhà ngay đó, toàn Trung Quốc liệu được mấy?

Mà những kẻ đốt tiền này đều có gia nghiệp riêng, đương nhiên không thể ở thường xuyên, kiếm một khách sạn làm tài sản mỗi năm đến một hai ngày là đã cực kỳ ngu ngốc rồi, mấy ai lại phí tiền mua một biệt thự hẻo lánh ra vào cũng bất tiện?

Vấn đề tiền vẫn là nhỏ, tìm người quản lý chẳng lẽ không phiền phức?

Sau đó bọn Lão Hùng cũng từng thử “giảm giá tiêu thụ nội bộ” trong các khách hàng cũ, vẫn kết thúc bằng thất bại.

Lúc này, hạng mục theo kiểu khoán trước kia thành ra tệ, tai hại của việc không có nhãn hiệu đặc sắc, thậm chí không có sản phẩm cố định đột nhiên lộ ra – nhóm khách hàng của hạng mục siêu cao cấp kiểu này và nhà ở trong thành phố hay thậm chí đất đai thương mại quy mô nhỏ trước kia đều sinh ra đứt đoạn rõ ràng.

Nói ngắn gọn thì là trong các khách hàng cũ căn bản chẳng có mấy người mua được, đừng nói mua, ngay cả chú ý họ còn lười nữa là.

Có một đạo họ gần như thôi cố gắng “bán ra”, muốn chuyển hướng sang “cho thuê”, cho đơn vị du lịch hoặc là khách sạn nào đó thuê, sửa làm khách sạn nghỉ phép theo kiểu biệt thự.

Đề án này được cổ đông song phương nhất trí thông qua, nhưng khoan nói đến áp lực tài chính mà việc chỉ thuê không bán mang đến, hàng loạt biệt thự này thậm chí chẳng ai thèm thuê.

Vài công ty quản lý khách sạn tỏ ra hứng thú, nhưng chỉ đề xuất quản lý giúp họ chứ không mua hay thuê gì hết, mà họ chẳng những phải gánh chi phí quản lý, mỗi năm còn phải tự lo việc lòi lỗ của khách sạn.

Tới lúc này, dường như họ đã đi đến đường cùng rồi.

Nhưng đây chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Phải biết rằng, dẫu năm đó đất còn rẻ, làm cả hạng mục cũng phải mấy trăm triệu, trong đó phần lớn tài chính là đi vay.

“Đòn bẫy”(2) là con dao hai lưỡi trong ngành nghề tập trung vốn, có thể đập bằng sóng gió nhưng cũng có thể bị cắn ngược. Mà vay tiền là quyết định theo kế hoạch dùng khoản hoàn khoản lúc trước, hiện giờ tiêu thụ hồi khoản không có, phải đi đâu kiếm tiền để hoàn?

Mà hợp đồng vay tiền quả thực không có hạn định chết, quy định vào thời điểm xảy ra một số tình huống, có thể hoàn khoản muộn một năm, nhưng tất cả điều kiện đều xây dựng trên nền tảng hạng mục có hiệu ích tốt, kéo dài hoàn khoản có thể mang đến lợi nhuận lớn hơn nữa, mà họ thì không phù hợp với một điều nào hết.

Sắp đến mùa đông, cũng có nghĩa là kỳ hạn hoàn khoản đã sát nút rồi.

Thời tiết ngày một lạnh hơn, khoản nợ hàng triệu như một thanh gươm treo trên đầu Damocles, ngày càng nguy hiểm hơn.

Mà mới chỉ bán được hai biệt thự, một trong số đó còn là do Lão Hùng tự mua.

Đầu tháng Mười hai, Lão Hùng quay về, người của văn phòng chính suất nữa không nhận ra lão, con cá mè hoa mắt lơ lửng ti hí trước kia như vừa đi hút mỡ, da dẻ lỏng lẻo như thoáng cái đã già thêm hàng chục tuổi.

Cả văn phòng chính đều do Ngụy Khiêm và Tam Béo quản lý, hai người ngày ngày mệt mỏi đi gặp bên cho vay, vật lộn muốn tìm đường xoay chuyển cho sự việc này.

Ngụy Khiêm gõ cửa phòng làm việc của Lão Hùng, giữa hai hàng lông mày sắp sửa nhú thành một hào sâu: “Anh...”

Lão Hùng giơ tay ngắt lời.

Lão tránh né tầm mắt Ngụy Khiêm, giọng hơi yếu: “Rót cho tôi ly nước trước.”

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi, im lặng rót ly nước lạnh đem đặt cái “cạch” trước mặt Lão Hùng, ngồi ngay trên bàn làm việc của lão, cúi tiết nói: “Uống cho sặc chết cha anh đi!”

Lão Hùng không hề đáp lại, uống một hơi hết sạch, sau đó chùi miệng: “Triệu tập mọi người, mở cuộc họp khẩn cấp.”

Ngụy Khiêm nổi giận ùng ùng đi ra ngoài.

Mười phút sau, toàn bộ văn phòng chính, cả quản lý lẫn nhân viên bình thường, tụ tập hết trong phòng họp, Lão Hùng ngồi trên vị trí chủ tịch chấp hành để trống hơn nửa năm, im lặng như ngậm một hột thị to, chỉ nhìn chăm chăm tay mình mà ngây ra.

Phòng họp lặng ngắt như tờ, tất cả đều đang chờ người đứng đầu trên tinh thần lẫn thực tế có cách gì đó cho cảnh khó khăn trước mắt.

Vài phút gian nan qua đi, Lão Hùng rốt cuộc đã mở miệng: “Cả hạng mục, là tôi bất chấp ý kiến của mọi người, nhất định muốn thúc đẩy, tình hình như bây giờ, cũng do một tay tôi tạo thành, bản thân tôi cần gánh vác toàn bộ trách nhiệm.”

Ngụy Khiêm cảm thấy tình hình không thích hợp lắm, mới định lên tiếng thì Lão Hùng như nhận thấy điều gì, ngẩng đầu nói trước: “Tổng giám đốc Ngụy có ý kiến thì lát nữa nói sau, chờ tôi tuyên bố xong quyết định này đã.”

Ngụy Khiêm nhích lại gần lưng ghế, cây bút trong tay quay một vòng, cùng Tam Béo liếc nhìn nhau, nghĩ bụng chuyện này chỉ sợ

phải hỏng rồi.

Quả nhiên, Lão Hùng nói tiếp: “Hiện tại, về việc này, tôi đưa ra hai biện pháp giải quyết vấn đề, xin mọi người – cùng với các nhân viên quyết sách liên quan nghe qua rồi có quyết định.”

Lão hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

“Thứ nhất, từ giờ trở đi, tôi xin gánh vác toàn bộ trách nhiệm, tôi sẽ mua cổ phần của các vị với giá cả hợp lý, giả như cuối cùng công ty phá sản, những người trách nhiệm có hạn phải bỏ đi, người trách nhiệm vô hạn nếu bị bắt gánh vác trách nhiệm liên đới, thì tôi sẽ cho các vị một thỏa thuận, các vị đều có thể đòi bồi thường từ chính tôi, trong mười ngày làm việc, các vị có thể bắt đầu từ chức.”

Lão Hùng vừa dứt lời, mọi người liền bắt đầu xì xào bàn tán.

Tam Béo rất cuộc không nhịn được cũng lên tiếng: “Được rồi được rồi, trật tự – anh Hùng, biện pháp dở hơi gì đây? Còn chưa phá sản đã cắt đứt đường lui trước? Những người khác không có trách nhiệm sao? Tôi cảm thấy tôi có trách nhiệm, nếu lúc trước chúng tôi đều quyết tâm không đồng ý, thì đề án hạng mục của anh triển khai được sao?”

Lão Hùng nở nụ cười chán chường, nói nhỏ: “Các cậu đều bị tôi ép buộc.”

Ngụy Khiêm: “Được rồi, anh đừng nói nhảm nữa, nói việc có ích đi, chuyện trước phá sản ấy.”

Lão Hùng nhìn gã một cái đầy ẩn ý, giơ tấm bảng chủ tịch chấp hành trên bàn mình: “Kế hoạch thứ hai, chính là tôi nhường lại vị trí này, từ giờ trở đi không còn bất cứ quyền phát ngôn gì với quyết

sách của công ty, tôi chỉ chịu trách nhiệm gánh vác sau cùng, tổng giám đốc Ngụy sẽ thay tôi trở thành chủ tịch.”

Ánh mắt mọi người tập trung hết vào Ngụy Khiêm, khóe mắt Ngụy Khiêm giật liên hồi.

Lão Hùng lẳng lặng chuyển hướng sang gã: “Tổng giám đốc Ngụy, bây giờ thì anh có thể phát biểu ý kiến của mình rồi.”

—

Hồ Hán Tam là nhân vật đại địa chủ hung ác trong bộ phim Sao đỏ lấp lánh. Lão nhiều lần lưu lạc, nhưng kẻ ác sống lâu, lão luôn khôi phục địa vị và hồ Hồ Hán Tam ta lại quay về rồi.

Đòn bẫy theo tác giả chú thích tức là có thể dùng khoản tài chính rất thấp để bẫy hạng mục rất lớn, nói đơn giản là vay nhiều tiền, nếu có lời thì từ khoản tiền nhỏ mang đến khoản lợi lớn, nhưng lỗ cũng tương tự vậy, sẽ khiến thiệt hại nặng hơn.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 49

Sau đó Ngụy Khiêm hồi tưởng lại, khoảnh khắc ấy – khi Lão Hùng quật xác gã lên đánh ngay trước đám đông, trong lòng gã thật sự chỉ có một vấn đề và hai lựa chọn: rốt cuộc là cắt đứt quan hệ với lão Hùng Anh Tuấn này? Hay chết chung thì tốt hơn?

Nhưng gã nhanh chóng không còn thời gian để suy xét vấn đề mang tính triết học như vậy, Lão Hùng lui sang bên một bước, kéo ghế ra sau: “Nếu cậu đồng ý thì ngồi đây, bắt đầu từ bây giờ cậu quyết định hết, tôi không tham dự bất cứ quyết sách gì, cuối cùng dù sống hay chết tôi đều gánh vác trách nhiệm, nếu cậu không đồng ý thì chúng ta tiếp tục theo phương án thứ nhất, chờ nhặt xác tôi.”

Ngụy Khiêm bị “khoác hoàng bào” nhìn lão, ánh mắt từ trong ngàn vạn ngôn ngữ hóa thành một câu: sao ông không chết luôn đi?

Lão Hùng nhìn thẳng vào Ngụy Khiêm, rồi sau đó lại tránh né ánh mắt gã.

Chuyện đã đến nước này, tất cả kiểm điểm và sám hối đều dừng ở đây.

Lão biết đây là một chuyện rất mất mặt, Lão Hùng cầm cái bảng tên trên bàn họp, trong lòng lại biết rất rõ rằng đây là lối thoát khá có tôn nghiêm mà lão có thể tìm được.

Lão thấy rõ khi đột nhiên bị chỉ tên, ánh mắt Ngụy Khiêm đã tỏ ra bối rối.

Kinh ngạc, khó tin và ngỡ ngàng thay phiên lướt qua, cuối cùng chỉ còn sự phẫn nộ khi đã định thần lại.

Nhưng Lão Hùng biết, gã nhất định sẽ bước đến đây.

Ngụy Khiêm chính là hạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, điều này không liên quan đến tuổi tác và kinh nghiệm, chỉ là gã đã quen với cuộc sống sau lưng không nơi để trốn, dẫu một ngày kia tận thế, mọi người bỏ chạy tứ tán, thì gã cũng nhất định là người phản ứng chậm nhất.

Chỉ người như vậy mới có thể gánh vác một công ty, thậm chí một xí nghiệp.

Giây lát sau, Ngụy Khiêm quả nhiên như lão đoán, cúi đầu chỉnh lại quần áo rồi đứng dậy đi qua đây.

Lão Hùng đưa bảng tên cho gã, Ngụy Khiêm hơi chần chừ nhận lấy, thư ký của chủ tịch được huấn luyện chuyên nghiệp, còn chưa kịp phản ứng tình huống ra sao đã nhanh nhẹn đổi ly nước đặt trước mặt Ngụy Khiêm.

Ly đặt trên bàn một lúc lâu mà mặt nước vẫn còn lăn tăn, không biết có phải do tay cô gái bưng nước vẫn đang run hay không.

Ghế gỗ một lúc không ai ngồi biến thành lạnh ngắt, Ngụy Khiêm cảm nhận được những cuồng phong bão tố đang lao thẳng tới người cầm lái từ sự lạnh lẽo này, khiến gã muốn ngạt thở.

Tham dự cuộc họp này, trừ mấy thanh niên vừa đi làm chưa bao lâu thì phần lớn đều hơn tuổi già, mà họ đều đang im lặng nhìn già. Trên thế giới này, mọi người đều xoi mói người khác, dù là chỗ nhỏ nhặt nhất thì cũng có kẻ tìm được đủ mọi lý do, tỏ ra hiểu biết để mà chỉ trích họ kia.

Nhưng phần lớn mọi người khi thực sự ngồi trên vị trí này đều bị cảm giác sợ hãi cùng cực từ mối nguy hiểm này đè bẹp.

Nói thế này có lẽ rất kỳ lạ, nhưng lúc ấy, ngay trong chớp mắt Ngụy Khiêm ngồi xuống ghế của Lão Hùng, sự phẫn nộ với lão vốn chất chứa trong lòng như những người khác đều tan thành mây khói.

“Tại sao mày không ngăn cản lão?” Ngụy Khiêm tự hỏi lòng mình, “Do cảm thông với chị Trần Lộ à?”

Không ai cho phép Lão Hùng cầm mấy trăm triệu gửi gắm tình cảm vào trò tạt nước, họ cuối cùng chỉ im lặng, nguyên nhân căn bản nhất là không ai kể cả bản thân già nhận ra sự mạo hiểm của hạng mục này vào thời điểm quyết sách ban đầu. Không ai sớm dự đoán được triền núi bé tẹo kia chỉ trong vài tháng đã bị chia thành thị trường biệt thự cung vượt quá cầu, không ai nhạy bén nhận thấy trong bản đề xuất đẹp mắt chẳng có lấy một nhóm khách hàng thực sự.

Thị trường biến hóa khó lường, cuối tất cả trời trong nắng ấm đều có khả năng là một gương mặt dữ tợn, đến con tàu Titanic còn đụng phải băng trôi, và mỗi một ngày đều đang có vô số thuyền bè lớn nhỏ im ắng chìm ngụp trong đó.

Mà sự nguy hiểm như vậy, nhân viên bình thường thậm chí tầng quản lý đều không dễ nhận thấy, bởi vì tất cả đều ở trong tầm mắt người cầm lái.

Hiện tại, là ở trong tầm mắt gã.

Ngụy Khiêm không hề phát biểu diễn thuyết nhậm chức, gã chỉ hóp một ngụm nước để làm trơn họng, nói ngắn gọn: “Không nhắc việc khác nữa, trước hết mời tổng giám đốc Hùng nói qua về tình hình tiêu thụ của bộ phận hạng mục, kế đó bộ phận dự toán và bộ phận đầu tư công bố qua về lỗ hổng tài chính, sau khi nghe xong, ai muốn đi có thể tan họp trước, trở về kịp thời đệ trình đơn từ chức cho bộ phận nhân sự, ai muốn ở lại thì cùng nhau thảo luận về trọng điểm công việc giai đoạn kế tiếp – Lão Hùng, bắt đầu từ anh đi.”

Sự thật là, tuy gã nói như vậy nhưng không ai rời khỏi trước, công việc đâu dễ tìm, chỉ cần còn trả được một ngày lương thì nhân viên sẽ không chủ động thôi việc, về phần quản lý... Lúc đầu nếu có một ai có sự quyết đoán và hiểu biết chính xác để “rời khỏi trước” thì có lẽ họ đã chẳng đi đến bước này.

Kết thúc cuộc họp dài nhất, Ngụy Khiêm và Lão Hùng là hai người ở lại cuối cùng.

Ngụy Khiêm đứng trước mặt Lão Hùng, Lão Hùng nhắm mắt lại.

“Anh nhắm mắt làm gì?” Ngụy Khiêm cau tiết, “Anh không cho rằng con gấu chó như anh mà tôi cũng có hứng thú hôn được chứ?”

Lão Hùng nói nhỏ: “Anh còn cho là chú sẽ đánh anh.”

Ngụy Khiêm nhìn lướt qua bốn phía: “Ờ đây? Không đâu, ít nhất cũng chờ tan sở, chờ anh đến nơi không người, tôi mới trùm bao bố

rồi nện sau.”

Lão Hùng bật cười khế: “Đúng là lưu manh.”

Sau đó lão dựa phịch lên lưng ghế, ngửa đầu chăm chú nhìn trần nhà bên trên.

Một lúc lâu sau Lão Hùng mới nói như mớ: “Có lúc anh cảm thấy rất kỳ lạ, anh còn ở đây làm gì? Chẳng lẽ anh không nên dẫn Trần Lộ xa chạy cao bay, đi du lịch vòng quanh thế giới, hoặc là bầu bạn với cô ấy lẳng lặng chờ đợi thời khắc cuối cùng?”

Ngụy Khiêm im lặng ngồi cạnh Lão Hùng, trước mắt là phòng họp không còn một bóng người nào ngoài họ, trên chiếc bàn dài mặt bằng đá sáng loáng lạnh ngắt chiếu ra bóng dáng lạ lùng của chính mình, trông như phần mở đầu của câu chuyện ngụ ngôn huyền bí nào đó.

“Nhưng rõ ràng biết, đến nước này rồi, gặp một lần là bớt một lần, anh lại vẫn không muốn gặp cô ấy nhiều. Nửa đêm nằm mơ anh cũng có thể mơ thấy mình chết thay cô ấy, nhưng tỉnh dậy không dám nghiêng đầu nhìn mặt vợ, chú nói có phải anh bị bệnh rồi không?” Cầm Lão Hùng lún phún râu, lão ngẩng đầu nhìn Ngụy Khiêm, như một vụn năm chưa ngủ, trong ánh mắt là sự thản nhiên phẳng lặng tựa tro tàn, lão nói, “Chú Khiêm, chú nên để anh đến chỗ hạng mục ở thành phố C đi, nếu có gì cần anh giúp, anh chờ lệnh bất cứ lúc nào.”

Ngụy Khiêm không biết mình nên nói gì, gã còn chưa bao giờ yêu đương, thì làm sao biết vợ chồng người ta là như thế nào?

“Được thôi, tùy anh vậy.” Nói rồi Ngụy Khiêm đứng dậy bỏ đi.

Biết đâu một ngày kia Trần Lộ chết rồi thì Lão Hùng sẽ được giải thoát.

Nhưng nếu có một ngày như vậy thật, Lão Hùng còn là Lão Hùng không?

Năm tháng kết cát bụi thành đá tảng, sẽ kết tình yêu ngây ngô thuở ban đầu thành cái gì đây?

Ngụy Khiêm đột nhiên hơi hối hận vì hôm ấy đã nổi giận với Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Khiêm rửa mặt ở bệ rửa trong toilet, nhanh chóng ném phăng hết hối hận và nghi hoặc, gã biết trước mắt mình có hai việc cần thực hiện ngay: làm sao thuyết phục chủ nợ, làm sao để đàm phán kéo dài thời hạn, cùng với làm sao để bù vào lỗ hổng tài chính, hạng mục ở thành phố C rất cuộc nên nghĩ cách tiếp tục hay nghĩ cách rút lui.

Khoảng thời gian ấy trải qua như thế nào, Ngụy Khiêm không bao giờ muốn quay đầu nhìn lại.

Trước kia khi gã hai bàn tay trắng, ở nhà cùng bà Tống tính tới tính lui vì gần trăm đồng, cảm nhận được hầu hết là áp lực sinh tồn, trách nhiệm của gã là một gia đình, là để mình sống tốt hơn, để khi em gái đến xin tiền tiêu vặt, không tới mức vì không có mà tạm thời tìm có trốn đi.

Hiện giờ gã đã là giai cấp có tiền trong thành phố này, chẳng ai coi gã là người nghèo nữa. Dù bây giờ ra ngoài biển quảng cáo rơi xuống đập chết ba người thì có tới hai là giám đốc gì đó, nhưng không ai phủ nhận gã quả thật trông rất đàng hoàng.

Mà áp lực gã phải gánh cũng từ một gia đình biến thành tiền lương tháng sau của cả công ty trên dưới mấy chục, thậm chí hơn trăm người, cùng khoản nợ mấy trăm triệu.

Tam Béo lén nói với gã: “Chú Khiêm à, chẳng giấu gì chú, anh thật sự không ngủ nổi, mỗi đêm đều dậy lòng vòng trong phòng, mới đầu ba mẹ còn tưởng anh bị mộng du, tính đưa anh vào bệnh viện tâm thần luôn chứ. Ba kêu anh xin nghỉ việc, mặt bằng hai năm trước mua còn đang cho người khác thuê, thôi thì lấy lại tự mình mở quán lẩu cho rồi, dù chỉ có thể ấm no thì hãy cứ ấm no trước đã, ấm no cũng rất tốt mà.”

Tam Béo không nói dối, hẳn bây giờ cả ngày đăm chiêu, ngay cả yêu đương với nữ thần cũng chẳng còn tinh thần... Quên luôn nhắc nhở Ngụy Khiêm về chuyện ánh mắt thèm thường như chó nhìn cục xương của Tiểu Viễn nhà họ.

Ngụy Khiêm đánh giá hẳn: “Kém cỏi quá!”

Tam Béo trợn mắt: “Chẳng lẽ chú mày ngủ được? Tin nổi không?”

Ngụy Khiêm liếc hẳn: “Ông thấy tôi có giống mất ngủ không?”

Tam Béo nhìn thử thấy quả nhiên tinh thần không tệ, chưa thể nói là mặt mày rạng rỡ nhưng ít nhất đầu tóc mặt mũi đều sạch sẽ, sắc mặt cũng không khó coi, mắt không có tơ máu hay quầng thâm, lúc nói chuyện mạch suy nghĩ rõ ràng, ngay cả tính nết con lừa và cái bản mặt quan tài cũng phát huy như thường, chẳng có gì khác lạ cả.

Tam Béo phục, bụng nghĩ người với người quả nhiên có khác biệt.

Trước kia khi Ngụy Khiêm thi vào trung học trọng điểm, hẳn còn cảm thấy cậu nhóc này chịu khó phấn đấu ham học tập, bây giờ Tam Béo phát hiện, chênh lệch giữa hắn với Ngụy Khiêm quả nhiên như trời vực, khỏi cần nói chuyện khác, chỉ bằng tố chất tâm lý có thể đuổi kịp Từ Hi thái hậu năm đó nhọc mất nước cũng ăn no ngủ kỹ là hết chỗ chê rồi.

Từ Hi thái hậu chết từ đời tám hoánh rồi, thế giới tinh thần của bà già bán nước đó từ lâu đã chẳng còn đường khảo chứng, Ngụy Khiêm không biết tình huống của bà ta ra sao, nhưng gã biết thế giới tinh thần của mình trước sau cứ lung lay muốn sụp đổ.

“Ngủ được” căn bản là gã đang khoác lác lừa bịp... Không, để ổn định lòng quân một cách thích hợp.

Năm ấy Ngụy Khiêm bắt đầu mất ngủ, trước đây gã chưa từng ngờ tới chứng bệnh này sẽ rơi vào mình, gã từng phiên dịch cho rằng chỉ đám đại gia giàu có thừa hơi đó mới tự dưng ôm ngực kêu mất ngủ.

Hơn hai mươi năm trước quả thật gã có thể ngủ bất cứ lúc nào và nơi nào, nhưng bây giờ gã không dám chỉ trở nói nọ nói kia nữa.

Chẳng biết là do sinh lý hay tâm lý, hồi đầu Ngụy Khiêm thường xuyên bận rộn đến quá nửa đêm, sống không quy luật, hơn một hai giờ cũng chưa buồn ngủ, phải tờ mờ sáng mới chợp mắt được một lúc, rồi dần dà gã phát hiện dù lên giường đúng giờ thì mình cũng không ngủ nổi.

Để mình trông không giống con chó chết, Ngụy Khiêm bắt đầu dùng thuốc ngủ với liều lượng thấp.

Chuyện này vốn vẫn là một bí mật, cho đến khi Ngụy Chi Viễn phát hiện.

Bữa đó Ngụy Khiêm đi gặp một người của công ty tư vấn về rất sớm, gần đây Ngụy Chi Viễn vẫn đang dẫn dắt câu lạc bộ tiến hành chạy thử lần cuối cho chương trình, ngày nào cũng làm đến khuya, về nhà thấy giày của Ngụy Khiêm và cửa phòng ngủ đóng kín, còn cho là gã ngủ rồi.

Bởi hôm sau cơ bản chẳng có việc gì, giờ cũng đang nghỉ đông khỏi cần đi học, nên Ngụy Chi Viễn không vội nghỉ ngơi, rửa mặt qua loa xong liền ngồi xuống bắt đầu nghiên cứu đại khái kế hoạch bước tiếp theo.

Đến gần một hai giờ, Ngụy Chi Viễn bỗng nghe trong phòng khách có tiếng động, mới đầu cậu không để ý, sau đó cảm thấy hơi bất thường – đó dường như là động tĩnh khi tìm kiếm cái gì.

Ngụy Khiêm đã dùng hết thuốc ngủ mà bạn quá quên chưa mua thêm, thành thử đến nửa đêm vẫn chưa ngủ được, trằn trọc trên giường một lúc, chợt có một sáng kiến dở hơi – trong rất nhiều thuốc cảm có thành phần an thần, gã quyết định dùng tạm thuốc cảm thay thuốc ngủ một bữa.

Ngụy Khiêm biết rõ là thuốc có ba phần độc, gã còn biết không bệnh mà uống thuốc lâu dần sẽ gây tổn thương cho nội tạng và thần kinh não.

Nhưng nỗi đau của bệnh mất ngủ ngay trước mắt, nhin thì cũng được thôi, song hôm sau Ngụy Khiêm phải đi thương thảo vấn đề kéo dài thời hạn trả nợ, còn cần đánh một trận ác liệt, sao có thể mất ngủ vào lúc này được?

Ngụy Khiêm càng nghĩ càng lo âu, càng lo âu càng khó ngủ, cuối cùng gã cảm thấy dù là thuốc chuột giúp gã ngủ được một đêm thì gã cũng có thể tỉnh rụi xơi nguyên bát.

Ngụy Chi Viễn quan sát gã một lúc, lấy làm lạ hỏi: “Anh bị cảm ă?”

Theo cậu nhớ thì thể chất Ngụy Khiêm không dễ bị cảm cúm – nếu bệnh sẽ là bệnh nặng, bình thường thì không sao.

Ngụy Khiêm giật mình, thuốc cảm trong tay rơi về ngăn kéo, gã quay đầu lại nhìn Ngụy Chi Viễn một cái, bụng oán thầm rằng bản lĩnh lớn lên đi lại càng im ắng như chồn của thằng bé này không hề thụt lùi gì hết.

Ngụy Khiêm chẳng muốn giải thích, chỉ nói một câu lấy lệ: “À, hơi hơi.”

Ngụy Chi Viễn còn khuya mới tin, Ngụy Khiêm nói chuyện không nghe giọng mũi, trông cũng chẳng giống bị sốt, hơn nữa với tính nết của ông anh cậu, bệnh vặt đừng nói chủ động uống thuốc, có khi còn chẳng phát hiện ra kìa.

“Hơi hơi? Anh liền tìm thuốc cảm để uống giữa đêm hôm khuya khoắt?” Ngụy Chi Viễn bước đến, cau mày hoài nghi nhìn số thuốc gã cầm, đọc lướt qua công dụng và tác dụng phụ, đột nhiên ngừng đầu hỏi, “Anh, không phải anh mất ngủ chứ?”

Ngụy Khiêm chửi đồng trong bụng mà mặt thì tỉnh bơ: “Sao thằng ôn con này có thể nhận ra được?”

Đồng thời, gã vô cùng bình tĩnh thò tay ra, vẫn dùng giọng điệu điềm nhiên nói lấy lệ: “Ừm, hơi hơi – đưa tao, mày cũng nghỉ sớm

đi.”

Ngụy Chi Viễn rút tay lại: “Thuốc cảm không thể dùng như vậy.”

Ngụy Khiêm: “Không sao, không thường xuyên.”

Ngụy Chi Viễn nhìn gã khó tin: “Anh còn muốn thường xuyên? Anh... ôi, chờ em một chút.”

Cậu lấy một bình sữa trong tủ lạnh, đổ ra một cái nồi rất nhỏ, đặt lên bếp đun, lại bỏ thêm một muôi đường.

Thứ này uống vào chỉ tổ no chứ chẳng ích gì, Ngụy Khiêm thử từ lâu rồi, nhưng gã cũng không từ chối ý tốt của Ngụy Chi Viễn, chỉ nói: “Bỏ vào lò vi sóng một lúc không được sao?”

“Đâu có giống nhau.” Ngụy Chi Viễn nói.

Nóng kiểu nào chẳng là nóng? Ngụy Khiêm không hiểu, nhưng uống hình như hơi khác thật, gã đoán nguyên nhân chắc là vì một muôi đường Ngụy Chi Viễn bỏ thêm.

Uống xong gã liền về phòng, tính chờ thằng oắt này ngủ rồi lại ra tìm lần nữa. Ai ngờ vừa nằm xuống thì Ngụy Chi Viễn đã ôm chăn mò vào theo, Ngụy Khiêm bẽ đèn ở đầu giường, im lặng nhìn Ngụy Chi Viễn ném chăn lên giường của mình, bên trong kẹp lẫn vật nặng – bới ra xem thử thấy là một cái laptop bọc trong lớp chăn đặc biệt dày.

Ngụy Khiêm: “Mày làm gì thế?”

Ngụy Chi Viễn chen lên giường: “Canh anh ngủ.”

Ngụy Khiêm cảm thấy mình tuy không ngủ được nhưng cũng chẳng tỉnh táo lắm, nếu nhất định phải miêu tả thì là thần kinh cả người nằm trong trạng thái tê dại giữa ngủ và tỉnh, gã đồ dẫn định nghĩ xem tình huống này là sao, giây lát sau liền bỏ cuộc, hỏi cậu em quý hóa: “Mày định dùng cái này đập tao ngất đi hả?”

Ngụy Chi Viễn nói: “Em có một ý tưởng mới, có thể nói cho anh nghe, trong đây có phép tính rất buồn tẻ, xem có thể khiến anh ngủ gục hay không.”

Cậu còn chưa dứt lời, Ngụy Khiêm đã tung chăn ngồi dậy.

“Ừm, được, tới đi, lấy cho tao cây bút.”

“...” Ngụy Chi Viễn bắt đầu nói, “Em chỉ muốn giúp anh ngủ ngon thôi, anh hai, đừng luôn nghiêm túc như vậy được không?”

Ngụy Khiêm dùng một tay ấn huyệt thái dương hơi căng, cười khổ nói: “Nếu cái này cũng có thể giúp tao ngủ thì chẳng phải mỗi ngày họp hành tao đều đánh được mấy giấc?”

Ngụy Chi Viễn suy nghĩ qua rồi bỗng nhiên ném máy tính ra, sau đó nở nụ cười.

Ngụy Khiêm ngạc nhiên phát hiện, mắt Ngụy Chi Viễn bình thường không thấy cong chút nào, nhưng lúc cười lại là mắt cười chính hiệu, hai đầu hơi cong, như đôi trăng non xinh xắn vậy.

“Em hiểu rồi.” Ngụy Chi Viễn liền vặn đèn xuống mức tối nhất, để tất cả dưới đèn chỉ còn lại một đường nét mờ mờ, sau đó cậu kéo rèm mở cửa sổ, hơi lạnh tức thì thốc vào căn phòng ấm áp.

Ngụy Khiêm lập tức chui vào chăn: “Mẹ kiếp mày mở cửa sổ làm cái quái gì vậy? Làm tao lạnh đến tỉnh hẳn luôn rồi, trò Tiểu Viễn, có thể phiền quý ngài dời gót ngà về phòng mình, đừng ở đây hại người ta được không?”

Ngụy Chi Viễn: “Anh xem, tuyết rơi rồi.”

Trên cửa sổ giữa mùa đông lạnh lẽo luôn đóng băng hoặc sương trắng, rất khó thấy rõ bên ngoài có những gì.

Nghe Ngụy Chi Viễn nói, Ngụy Khiêm mới nhìn thấy bông tuyết như lông ngỗng bay mù trời, có một số còn theo gió lạnh bay vào phòng, chớp mắt là tan mất.

Ngụy Chi Viễn lại đóng cửa sổ, nhưng màn kéo vào chừa một khe hở.

Cậu lau khô chút hơi ẩm bám trên thủy tinh, để người trong phòng có thể thấy rõ màn tuyết ngày càng dày bên ngoài cửa sổ.

Sau đó dọn sạch toàn bộ tư liệu trên bàn Ngụy Khiêm ném xuống gầm bàn, lời tấm ảnh tốt nghiệp bị Ngụy Khiêm vứt trong góc phòng qua đặt ngay chính giữa, lại về giường ngồi, đập mềm gối và chăn rồi kéo lên cầm Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm không nhịn được cười cười: “Mày giỏi chăm sóc người khác nhỉ.”

Ngụy Chi Viễn nói: “Chờ anh già rồi, em vẫn sẽ chăm sóc anh như vậy.”

Ngụy Khiêm không nhận ra phép ẩn dụ “đầu bạc răng long” trong câu này: “Chờ tao già rồi, chẳng lẽ mày còn trẻ trung lắm? Mày đâu

phải con tao!”

Lần này Ngụ Chi Viễn không trả lời, cậu sột soạt nằm xuống bên cạnh, giơ tay tắt đèn, cúi người thăm thì vào tai Ngụ Khiêm: “Ngủ đi anh, chờ thời tiết đẹp lên thì phải phơi chăn rồi.”

Tai Ngụ Khiêm cực kỳ miễn cảm, không nhịn được muốn né tránh, nhưng Ngụ Chi Viễn chạm đến là thôi, giữa bóng đêm, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt cậu.

Trong đầu Ngụ Khiêm bỗng thoáng qua hình ảnh đôi mắt cười cong cong, rồi sau đó lời thì thầm của Ngụ Chi Viễn như biến thành thần chú, gã mang máng cảm thấy trong tấm chăn bị vỗ mềm ra có mùi ánh dương khi vừa phơi nắng.

Nằm trên giường, ngược mắt lên vừa vặn có thể xuyên thấu qua khe hở Ngụ Chi Viễn để lại nhìn thấy phần cửa sổ bị lau sạch kia, lại xuyên qua cửa sổ trông thấy tuyết bay mù trời, tấm chăn đắp trên người vì thế mà có vẻ đặc biệt ấm áp.

Chênh lệch nhiệt độ trong ngoài làm cho thủy tinh trong suốt lại nhanh chóng phủ sương trắng mờ mờ, trời băng đất tuyết dần bị ngăn cách ngoài cửa sổ, thoáng chốc không còn thấy rõ, ly sữa ngọt ban nãy uống vào dạ dày tỏa đến xương cốt, phát huy tác dụng an thần kỳ diệu.

Sữa bò đun trên lửa nhỏ, quả thật không giống như bỏ vào lò vi sóng hâm qua loa.

Người bên cạnh thở dài một tiếng cực thoải mái như có như không, trong lúc mơ màng dường như có người ôm lấy gã, nhưng

điều này không hề chạm đến thần kinh suy nhược mà nhạy cảm của Ngụy Khiêm, gã ngủ thiếp đi.

Ngụy Chi Viễn không nghe anh hai tiết lộ đôi câu về những việc gặp phải bên ngoài, cậu đương nhiên quan tâm, nhưng kiềm chế được bản thân, trong thời điểm và tình cảnh này, cậu không nhắc nửa lời, cũng chẳng hỏi mảy may – bởi sự lo âu của Ngụy Khiêm sẽ không vì nói hết ra mà giảm bớt phần nào.

Ngụy Chi Viễn chỉ khéo léo phối hợp thị giác, thính giác, xúc giác, vị giác thậm chí là ảo giác có thể ám thị ra, tạo một ngôi “nhà” cho gã.

Không phải một căn nhà, thậm chí không phải nhà trên luân lý, trên ý nghĩa xã hội, cũng không phải gia đình cần củi gạo mắm muối, cần “người làm chủ”.

Là nơi ngăn cách gió lạnh thấu xương, mưa to tầm tã.

Là điểm dừng chân tựa như chốn về của lũ khách đi gấp trong mưa gió.

Một đêm ngon giấc.

Hôm sau, khi Ngụy Khiêm bị tiếng chuông lâu ngày làm trang trí đánh thức, thì trời đã sáng bạch rồi.

Trong phòng khách có tiếng bà Tống luyện tập đi lại, Ngụy Chi Viễn ra ngoài tra tư liệu từ sớm, Tiểu Bảo cũng đi học rồi.

Ngụy Khiêm vội vàng dậy rửa mặt, trong phòng ăn có bánh mì nướng sẵn cùng trứng ốp la vàng óng, mà lọ thuốc ngủ đêm hôm trước gã bỏ trên bàn đã bị Ngụy Chi Viễn vứt đi.

Kể từ đó, Ngụy Khiêm không còn mua thuốc ngủ, cũng chẳng còn cần nữa.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 50

Lão Hùng là một người bất thường chưa từng thấy, lão thích bầu không khí tự do dân chủ có việc từ từ bàn bạc. Mà theo người sáng lập này công khai nhường chức, Ngụy Khiêm lại thành kẻ độc tài của cả công ty, chế độ thảo luận xét duyệt ba hội một tầng đua nhau nói lúc trước nhanh chóng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Nói như lời Lâm Thanh là, kể từ khi tổng giám đốc Ngụy biến thành chủ tịch Ngụy, mức độ khủng bố của người này cũng như súng hơi đối đạn từ trình độ Đại ma vương Hakushon thăng cấp thành Đại ma vương Pôcôllô(1), công ty vốn cá nhân hóa, tầng cấp đồng đều như bong bóng xà phòng mong manh, bị gã đập một phát bể tung.

Ngụy Khiêm tiếp nhiệm chưa đến một tuần, cả công ty đã biến thành một trại tập trung hoạt động máy móc.

Mà dưới ách phát xít như vậy, hiệu suất công tác gần như tăng gấp đôi trước kia.

Phòng nhân sự giờ nghỉ trưa đóng cửa thảo luận nội bộ, Lâm Thanh tổng kết nguyên nhân: là bởi vì mỗi lần chủ tịch Ngụy lạnh lùng nhìn đe dọa người làm lỡ việc của ông, ánh mắt đều có thể khiến người ta “run lẩy bẩy muốn bỏ chạy”.

Điện thoại nội bộ từ văn phòng Ngụy Khiêm được gọi là “Ringu”, nghe điện thoại, một câu “Đến văn phòng tôi” đơn giản rõ ràng

không đầu không đuôi của vị kia càng khủng bố y hết “Avada Kedavra” vậy.(2)

Tài liệu phải đệ trình cho chủ nợ bị Ngụy Khiêm liên tục trả về yêu cầu viết lại hơn hai mươi lần, khiến quản lý của ba bộ phận đầu tư, tài vụ và dự toán muốn đập đầu xuống đất để hi sinh vì nghĩa lớn.

Họ phải tăng ca, các bộ phận hậu cần như hành chính và nhân sự phải hợp tác với nhau, cả văn phòng chính ngay đến tiếp tân cũng chỉ dám lẩn ra ngoài mua đồ uống.

Cứ thế liên tục hơn nửa tháng, làm việc không biết ngày đêm, bình quân mỗi ngày làm hơn mười hai tiếng.

Về phần... cuối tuần? Đó là cái gì? Có ăn được không?

Rốt cuộc, bản cuối cùng được Ngụy Khiêm miễn cưỡng chấp nhận.

Sự nhận thức “sếp mới là kẻ biến thái” này như hòn đá đúc trong lòng mỗi một nhân viên, nhưng lạ kỳ là cuối cùng họ đều không xin nghỉ.

Lúc nguy cơ đến, người lãnh đạo biến thái còn có tác dụng hơn rộng lượng nhiều.

Hơn một tháng sau, Ngụy Khiêm dẫn Tam Béo cùng quản lý của hai bộ phận chạy đôn chạy đáo chỗ mấy chủ nợ, đàm phán hết lần này đến lần khác.

Kết quả là thành công, Ngụy Khiêm kéo dài kỳ hạn hoàn khoản được thêm một năm.

Cái giá là gỗ gần như thế chấp hết cổ phần của công ty hạng mục đang xây dựng trước mắt.

Nói như lời Tam Béo thì là: “Giờ thì hay rồi, chúng ta được hoãn thi hành án tử hình rồi – ồ, kia không phải Tiểu Viễn nhà chú à? Sao nó lại đến đây?”

Ngụy Khiêm bảo xe dừng lại dưới văn phòng, nhô đầu ra hỏi: “Sao mày lại tới đây?”

Ngụy Chi Viễn xuống xe đạp, nhét một cái cặp lồng vào tay gỗ qua cửa sổ xe: “Tuần sau em phải cùng một giáo viên đi dự cuộc họp nghiên cứu và thảo luận, có khả năng phải cuối tuần mới về được, công việc mỗi ngày em đều dọn dì giúp việc rồi, tiền lương và tiền mua đồ ăn em cũng trả rồi, anh có quần áo cần giặt cứ bỏ trong cái sọt trước cửa, dì ấy sẽ đến lấy. Vật dụng hàng ngày trong nhà em cũng đều mua thêm một phần để sẵn, bà nội bình thường uống thuốc gì, em đã sắp xếp theo thứ tự, mỗi loại mấy viên em cũng viết rõ dán vào lọ, nếu Tiểu Bảo đi vắng thì anh lấy cho bà, một ngày ba lần.”

Ngụy Khiêm nhú mày khó thấy, cả đồng việc Ngụy Chi Viễn căn dặn tuy không có gì cần gỗ làm, nhưng nghe quả thật vừa lắt nhắt vừa phiền phức.

“Anh phải nhớ ăn cơm đúng giờ đấy,” Ngụy Chi Viễn nói, “Em đã mua một thùng sữa bỏ sẵn trong tủ lạnh, lúc uống anh nhớ hâm nóng, đừng uống lạnh.”

Dặn xong mới nhớ ra có người khác ở đây, Ngụy Chi Viễn hơi “xấu hổ” nở nụ cười với họ: “Anh hai, anh Tam, em đi đây.”

Nói xong cậu liền đeo ba lô, leo lên xe đạp, chớp mắt đã biến mất ở góc đường.

Nét mặt hai quản lý lạ lùng y như vừa thấy Bin Laden ngoáy mũi vậy – dù rằng ban nãy ông sếp biến thái từ đầu đến cuối chẳng nói mấy câu, nhưng vẻ mặt trông lại ôn hòa phát sợ.

Tiên sinh Ngụy về mặt ôn hòa nghĩa là gì đây?

Giống như kỷ Jura và bánh Donut vậy, là hai thứ chẳng liên quan quái gì đến nhau!

Lúc này, chỉ có Tam Béo tức tiên sinh Đàm Ngự tỏ ra bình tĩnh... thậm chí nghiêm túc.

Từ góc độ của một người bàng quan, hẳn cảm nhận được nguy cơ hết sức khẩn cấp – Ngụy Khiêm nhà họ khi nào thì sống làng nhàng như vậy?

Cuộc sống của Ngụy Khiêm trước kia tùy ý biết mấy, muốn ăn quẩy mở cửa sổ gào một tiếng xuống dưới lầu, không có tiền lẻ thì nợ, không muốn ăn thì bốc đại một nắm gạo ném vào nồi là có thể thành một nồi cháo, làm đại ít dưa muối mà ăn. Rồi còn mỗi sáng đạp xe đến trường, đều tiện tay lấy một bắp ngô trong nồi của bà Tống, một tay giữ lái một tay cầm gặm. Tuy đã qua mấy năm rồi nhưng hình ảnh vẫn còn rõ nét trước mắt Tam Béo.

Tam Béo ở trong văn phòng lâu, bất giác liền nghĩ sâu. Ngụy Chi Viễn gây cho hắn cảm giác như một con nhện ngấm ngấm dệt ra tấm mạng trật tự không nhìn thấy cũng không sờ được ở trong nhà. Mỗi người đều vô thức thành quen đồng thời tuân theo – bao gồm Ngụy Khiêm kẻ đứng đầu gia đình cứng miệng mềm lòng này.

Ban này Tam Béo thấy rõ Ngụy Khiêm nhú mảy, với tình bạn từ thời để chỏm của hai người, Tam Béo có thể đọc thấy ánh mắt gã đang nói “Hả? Sao đột nhiên lại đi, phiền thật”.

Nếu là trước kia, đừng nói em trai đi vắng một tuần, dù Ngụy Chi Viễn đến Nam Cực du học hai năm cũng không có vấn đề gì cả, ai thích đi đâu thì đi, chỉ cần đừng chết mất xác thì hẳn Ngụy Khiêm còn khuyến khích dúi cho ít tiền cơ – bớt một đũa ở trước mặt gã chướng mắt, gã càng được yên tĩnh hơn.

Thay đổi rồi, bất giác đã thay đổi rồi.

Ngụy Khiêm xách cặp lòng xuống xe, Tam Béo vội theo gã vào công ty, hẳn quyết định phải làm rõ chuyện này.

Tam Béo hỏi dò: “Sao chú phải tay bỏ mặc mọi việc trong nhà rồi?”

Ngụy Khiêm thở dài: “Không phải tôi lo không nổi sao.”

Tam Béo nửa đùa nửa thật: “Không được đâu Hoàng thượng, quyền lực đều bị cướp mất, còn nhớ cửa phủ nội vụ mở bên nào không đó – chú còn biết ở nhà dùng giấy vệ sinh hiệu gì, tiền lương một giờ công là bao nhiêu chứ?”

Ngụy Khiêm: “...”

Gã thật sự không biết.

Trước đây bà Tổng quản việc nhà, bởi không biết chữ nên rất nhiều việc bà không hiểu và không làm, vẫn cần Ngụy Khiêm để ý. Từ khi bà Tổng bị bệnh, trong lúc không ai chú ý, những việc này đã bị Ngụy Chi Viễn tiếp nhận, Ngụy Khiêm không còn quan tâm nữa.

Tam Béo lắc đầu: “Toi rồi, vạn tuế gia, cứ chờ bị bức cung soạn vị đi.”

Ngụy Khiêm chỉ cười chứ chẳng để bụng, cho rằng hắn đang đùa giỡn.

Tam Béo lại quanh co nói: “Đúng rồi, anh còn muốn hỏi đây, Tiểu Viễn nhà chú cũng sắp lên năm ba rồi, chưa tìm một cô em dâu ở trường về cho chú à?”

Cha nội này rõ ràng nói trúng vấn đề không nên, Ngụy Khiêm lập tức biến sắc: “Đừng nhắc việc này.”

Tam Béo nhìn quanh thấy không có ai, bèn bám theo sát gót vào văn phòng của Ngụy Khiêm: “Sao vậy? Nó tìm Chung Vô Diễm hay sư tử Hà Đông?”

Được vậy đã tốt, chỉ cần là nữ và còn sống, Ngụy Khiêm cảm thấy mình đều có thể vui vẻ.

Nợ nần hoãn lại được một năm, Ngụy Khiêm cảm thấy mình khó khăn lắm mới thở phào được một hơi, còn chưa kịp hít vào thì lại bị Tam Béo chặn kín, gã ban đầu không muốn nói, tính cười ha ha cho qua chuyện, liền bảo: “Người ta ngày nào cũng bận rộn lắm, đi học tan học rồi lại thêm một đồng hoạt động ngoại khóa, thỉnh thoảng còn tìm đầu tư làm vài trò vật kiếm chút đỉnh nữa đó.”

“A, việc này anh biết nè, khi chúng ta bằng tuổi nó, chẳng phải cũng bị Lão Hùng lừa dối nói gì mà ‘lao động là quá khứ, vốn là hiện tại, kỹ thuật là tương lai’ sao, chúng ta năm đó đã dám làm ‘hiện tại’, người ta có triển vọng, hiện tại đã bắt đầu ngó chừng ‘tương lai’ rồi.” Tam Béo nói, “Lúc chú đi công tác vắng nhà, anh có gặp tụi nhóc đó

một lần rồi, đều mang theo laptop đến nhà chú tụ tập, mấy thằng nhóc và hai cô bé, ôi có một cô chẳng biết nuôi kiểu nào mà quả thật rất có ‘vị tương lai’, đặc biệt xinh...”

Ngụy Khiêm nuốt không trôi, đặt cái cặp lòng của Ngụy Chi Viễn sang bên, dùng đũa thay bút xoay một vòng giữa các ngón tay, rốt cuộc không nhịn được ỉu ỉu khai thật với Tam Béo: “Vô ích thôi, cô bé đó có thành tiên nữ thì cũng chẳng ích chi.”

Tam Béo đã dự cảm được đến đây, đáp án của Ngụy Khiêm y như suy đoán, hấn nheo mắt, có cảm giác đau khổ khi miệng quạ đen nói xui gì đâu.

Quả nhiên, Ngụy Khiêm bắt lặc nói: “Thằng khốn đó nói nó thích một thằng con trai, tôi bẻ nó lại nhiều năm rồi mà sống chết cũng không bẻ nổi.”

Tam Béo tuy sớm đoán được, nhưng chính tai nghe thấy thế vẫn không biết nên dùng biểu cảm gì mới được, đành phải trưng luôn khuôn mặt kỳ ảo.

Ngụy Khiêm thở dài, ngẩng đầu dặn Tam Béo một câu: “Coi ông là anh em mới cho biết đó, đừng đi nói lung tung kéo không tốt cho thằng bé.”

Tam Béo nhìn Ngụy Khiêm, vô cùng đau đớn phát hiện ra, chú em không hề hay biết này còn đang mải đếm tiền cho người ta.(3)

Hắn biết mình không thể nói toạc ra, thứ nhất Ngụy Khiêm chưa chắc đã tin, thứ hai nói toạc ra thật thì chẳng biết sẽ có chuyện gì, đành phải ôm tim làm bộ yếu điệu, run rẩy hỏi: “Thế... không cho chú biết nó thích ai à?”

Ngụy Khiêm lườm hắn: “Ai mà biết được – dù sao cũng không phải là ông đâu, đừng căng thẳng, ngoại hình của ông an toàn lắm.”

Tam Béo quả thực gặp cảnh bất hạnh mà buồn thay, thấy không chống lại mà giận thay, kêu trời kêu đất: “Ôi em tôi...”

Ngụy Khiêm còn tưởng hắn đang cảm thán về Ngụy Chi Viễn, khoát tay nói: “Mặc nó đi, dù sao tôi cũng chẳng quản được nữa.”

Đúng vậy, anh em ngốc, đến lúc đó chỉ sợ không thể theo ý chú đâu – Tam Béo nhìn Ngụy Khiêm một cái với nét mặt muôn phần sốt ruột, rồi lặng lẽ đứng dậy rời khỏi văn phòng Ngụy Khiêm, cuối cùng đã hiểu năm đó gã coi sốt cao là thượng hỏa, viêm phổi là cảm cúm như thế nào, hắn chưa bao giờ căm hận việc Ngụy Khiêm không để ý chuyện vật như bây giờ.

Sau khi trở về, Tam Béo càng nghĩ càng thấy việc này bất thường, như đại đa số đàn ông bình thường, tình cảm méo mó đơn phương của Ngụy Chi Viễn với Ngụy Khiêm khiến toàn thân hắn rất khó chịu.

Ngụy Chi Viễn được hắn trông nom lớn lên, gọi “anh Tam” từ nhỏ đến lớn, Tam Béo không muốn dùng ác ý để đo lường, đánh giá cậu, càng không muốn dùng từ “ghê tởm” để hình dung, nhưng cũng tuyệt đối không thể nhẫn nại chấp nhận.

Tam Béo cảm thấy mình biết cách nghĩ của Ngụy Chi Viễn, cậu đang dùng cách nào đó để tăng cảm giác tồn tại của bản thân, cứ tiếp tục như vậy thì một ngày kia Ngụy Khiêm sẽ không thể rời khỏi cậu.

Do chuyện gia đình lúc nhỏ mà Ngụy Khiêm đã hơi khó qua lại với nữ giới, Tam Béo không muốn thấy Ngụy Chi Viễn làm đường lạc lối thêm, càng không muốn thấy cậu kéo cả anh hai vào.

Không được, còn tiếp tục như vậy thì nguy to, phải nghĩ cách phá hoại chuyện này – Tam Béo nghĩ bụng.

Không bàn tới việc Tam Béo đang tính thế nào nữa, về Ngụy Khiêm, sau khi dùng hết mọi thủ đoạn tạm thời giải quyết vấn đề nợ nần, gã tìm được một đường xoay chuyển cho hạng mục, người mang đến bước ngoặt này chính là một chuyên gia tư vấn lạ lùng nhất xưa nay.

Công ty tư vấn cỡ lớn mất chi phí từ hàng trăm đến hàng vạn thậm chí hơn một ngàn vạn, đối với Ngụy Khiêm “tiền là tất cả” lúc này mà nói là quá đắt đỏ, gã chỉ mời được một số công ty tư vấn khá nhỏ trong nước, đối phương phái một người đến thảo luận với gã.

Người này tên Mã Xuân Minh, tuổi tác xấp xỉ Ngụy Khiêm, mặt búng ra sữa, có lúm đồng tiền, tướng mạo quần áo và cách nói năng đều giống như đang dùng chính bản thân để chứng minh thế nào là “người không râu làm việc chẳng vào đâu”, có vẻ đặc biệt không đáng tin.

Ngụy Khiêm ngán ngẩm nhìn bộ âu phục lôi thôi lếch thếch như dân nghệ thuật kia, đành phải kiên nhẫn hỏi thử: “Xin hỏi ông xuất thân chuyên ngành gì?”

Chuyên gia tư vấn Mã Xuân Minh tự hào cho hay: “An toàn thực phẩm.”

Ngụy Khiêm: “...”

Mã Xuân Minh thấy vẻ mặt gã thì lòng tự tin lập tức bị đả kích, cẩn thận mở cặp tài liệu trước mặt mà lí nhí giải thích: “Nhưng tôi cảm thấy chuyên ngành của tôi không hề quan trọng, tôi có thể cấp tốc điều tra rõ một ngành nghề chỉ trong mười ngày, đây mới là tố chất mà khách hàng cần.”

Ngụy Khiêm thấy cũng có lý, bản thân gã xuất thân từ ngành khoa học sự sống mà bây giờ thần xui quỷ khiến ngồi trên vị trí này, người ta dựa vào đây để kiếm ăn thì ít nhiều phải có năng lực chứ?

Vì thế gã vẫn giữ thái độ lịch sự và ôn hòa, tiếp tục hỏi: “Thế xin được mạn phép hỏi, ông nhận hạng mục không liên quan đến chuyên ngành mình học, thì làm cách nào để điều tra rõ chỉ trong mười ngày?”

Mã Xuân Minh trầm tư giây lát, tư thế và giọng điệu chẳng khác nào đang viết kiểm điểm: “Việc này... không giấu gì ông, thật ra đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với nghiệp vụ, tôi... tôi là tiến sĩ vừa tốt nghiệp ra trường, đi làm còn chưa đầy nửa năm.”

Một tiến sĩ an toàn thực phẩm không ai dẫn dắt dạy dỗ, đứng ở trước mặt ông tổng của một công ty bất động sản, khác gì một đứa trẻ vừa tập đi bị bỏ rơi trong sa mạc?

Ngụy Khiêm thậm chí nhìn thấy tay đối phương cầm cặp tài liệu đang run lẩy bẩy.

Thế nào là của rẻ là của ôi?

Ngụy Khiêm mặt sạch sự kiên nhẫn vốn chẳng được mấy, định gọi nhân viên mời vị tiến sĩ này ra ngoài.

Ai ngờ Mã Xuân Minh kia lần này nhanh trí hẳn, vừa thấy nét mặt hờ hững cùng động tác cầm điện thoại thì lập tức biết vận mệnh sắp bị tổng cổ, vội vàng cố gắng cứu vãn, dùng tốc độ như súng máy liều mạng giành lấy cơ hội: “Tôi tôi tôi thật sự có thể hiểu rõ một ngành nghề trong vòng mười ngày, ông nghe thử trình tự của tôi đã.”

Ngụy Khiêm lạnh lùng nói: “Tôi không cần nghe nữa, tôi không muốn phí tiền mời một người học thực phẩm đến dạy tôi cách bán nhà – tiến sĩ cũng không được!”

Dứt lời gã nhắc điện thoại gọi thẳng cho hành chính: “Cho người đến đây giúp tôi tiễn khách.”

Mã Xuân Minh căng thẳng cạy móng tay, mắt chớp chớp, khuôn mặt tròn xoe khiến hắn trông y như chuột chũi hít thở vậy.

“Ông ông ông hãy nghe thử! Tôi nói xong ngay đây – đầu tiên chúng ta sẽ nghiên cứu ngành này dựa vào đâu để sinh tồn, cũng chính là mọi người bán gì.” Chuột chũi nói rất nhanh, thấy ánh mắt Ngụy Khiêm hờ hững, trán liền vã mồ hôi, nhưng không hề có lựa chọn khác, đành phải nói tiếp, những mong có thể có chút ít hi vọng nhỏ nhoi lay chuyển được người cầm lái trẻ tuổi trước mặt.

“Sau khi nghiên cứu xong giá trị thực tế, chúng ta sẽ nghiên cứu khởi nguồn của những giá trị này là gì, có nghĩa là từ bắt đầu ‘sinh sản’ đến hoàn toàn bán ra, trong đây khâu nào là phụ trợ, khâu nào là trọng điểm, cũng chính là giá trị sáng tạo ấy.”

Lúc này, cửa văn phòng mở ra, một nhân viên nam của phòng hành chính đầu tiên chào Ngụy Khiêm, sau đó quay sang nhìn

chuyên gia tư vấn sắp khóc, khách sáo nói: “Tiền vị khách này ra ngoài ạ?”

Mã Xuân Minh không ngờ mình sắp làm hỏng việc rồi, hấn tức khắc cảm thấy cuộc đời u ám hẳn, nét mặt vừa đau buồn vừa phẫn nộ nhìn Ngụy Khiêm chăm chăm, ỉu xiu cầm cặp, tuyệt vọng nghĩ: Trên thế giới còn có loại bỏ đi như mình sao? Học xong tiến sĩ, lại chẳng tìm nổi một công việc đúng chuyên môn, khó khăn lắm mới vào được một “công ty tư vấn”, kết quả là vào rồi mới phát hiện chẳng khác chi “công ty lừa đảo”, lần đầu tiên làm việc đã bị khách hàng khinh bỉ...

Mã Xuân Minh cảm thấy người như mình chi bằng chết quách cho rồi, thế nên hấn quyết định việc đầu tiên sau khi rời khỏi nơi đây chính là tìm trạm tàu điện ngầm mà nằm xuống đường ray.

Đúng lúc này, Ngụy Khiêm đột nhiên mở miệng: “Không, tôi bảo cậu rót nước cho khách. Ông ấy còn phải ngồi thêm lúc nữa.”

Mã Xuân Minh đang tự tưởng tượng cảnh mình bị đoàn tàu lao băng băng nghiền cho nát bét, trông mắt mắc trên cửa sổ xe, nghe thế liền ngây ra.

Mãi tới khi cậu nhân viên kia rót cho hấn ly nước rồi lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Ngụy Khiêm đan chéo hai tay đặt trên bàn: “Anh vừa nói gì? Giá trị của mỗi một khâu trong quá trình từ khi bắt đầu đến khi sản phẩm bán ra? Nói kỹ lại xem nào.”

Mã Xuân Minh thở phào lau mồ hôi trán: “Nghĩa là đầu tiên phải làm rõ có những phân đoạn nào, giai đoạn trước phải làm gì, thời

gian trong kiến thiết cần làm gì vân vân, và mỗi một bước có thể ảnh hưởng đến thành công của hạng mục hay không.”

Ngụy Khiêm đột nhiên có cảm giác thông suốt, gã đã tìm được mình sai ở đâu.

Lúc đầu hợp tác với ông Trương, giá trị của ông ta ở chỗ các mối quan hệ, ông ta cực kỳ có thể lực ở địa phương, có thể giành được đất họ cần với điều kiện chất lượng tốt giá cả rẻ, đây là giá trị, thể hiện trên việc giảm bớt phí tổn cuối cùng của sản phẩm với diện rộng.

Nhưng lần này thì khác, ông Trương chỉ là trùm ở địa phương, lặn lội đường xa đến thành phố C giành một mảnh đất, không hề có căn cơ, thành thử đánh mất ưu thế tối thiểu.

Khâu lấy được quyền sử dụng đất của họ trôi chảy lạ thường, trôi chảy đến mức tưởng như lẽ đương nhiên vậy.

Nhưng họ vốn nên biết, khâu lấy đất giai đoạn trước hiển nhiên là một khâu tăng giá trị cực kỳ quan trọng, song tính ưu việt của các mối quan hệ hoặc kế hoạch là mấu chốt để tăng giá trị lại hoàn toàn chưa thể hiện ra, vậy mà chính quyền đã vui vẻ cho phép dùng đất, đó chẳng phải là kết luận của câu “mặn mọc trên đường không ai hái, tất đáng”?

Hi vọng may mắn rốt cuộc là không được.

Trong nháy mắt Ngụy Khiêm nghĩ thông suốt chỗ bế tắc, chớp nhoáng lóe lên mấy phương hướng giải quyết.

“Mã Xuân Minh phải chứ?” Gã ngừng đầu nở nụ cười với tay chuột chũi đang thấp tha thấp thỏm, “Chúng tôi mời ông ở lại hoàn

thành công tác tư vấn này, mai sau nếu có thể, cũng hoan nghênh ông gia nhập công ty chúng tôi luôn.”

Sáng hôm sau, Ngụy Khiêm phải đến công ty họp sớm, Ngụy Chi Viễn thu dọn xong xuôi hành lý, dặn dò bà Tống một tiếng, cuối cùng dạo quanh nhà một vòng hòng bảo đảm mình không quên gì rồi mới đóng cửa đi.

Ngụy Chi Viễn không biết sách lược tầm ăn rồi này ra sao, thế nên cậu quyết định phải thử xem, ở bên cạnh mãi là không được, thỉnh thoảng rời xa vài ngày mới có thể thấy cảnh không còn manh giáp của đối phương, bởi thế cậu mới nhận lời mời của giáo viên.

Đây là một lần kiểm tra tiến độ.

Ngụy Chi Viễn vẫn chưa biết đối thủ của mình trong thời gian tới là phần tử phá hoại ẩn hình Tam Béo này, cậu còn đang lạc quan dự đoán, cứ tiếp tục như vậy thì mình thành công cũng chỉ là chuyện trong một hai năm thôi.

Cậu còn cho là mình có rất nhiều thời gian, có thể từ từ lập kế.

Trong kỳ nghỉ ngắn, Tiểu Bảo vào ký túc xá nghệ thuật để huấn luyện thêm, bởi vậy Ngụy Chi Viễn vừa đi là nhà vắng hẵn.

Bà Tống cố gắng chống gậy ra khỏi phòng hoạt động, mới đi hai vòng trong nhà mà đã đầm đìa mồ hôi.

“Mình thành người vô dụng rồi.” Bà vừa nghĩ vừa cúi đầu nhìn cây gậy trong tay, “Thứ này cầm lên rồi là không bỏ được nữa.”

Tâm trạng bà lão rất tệ – gần đây bà Tống luôn như vậy, cho ăn thì ăn, mua đồ cho thì thường xuyên quở mắng người khác phung

phí, khi thì nổi giận đùng đùng, khi lại buồn bã ỉu xiu, cực khó lấy lòng, chẳng ai biết phải làm sao để bà vui.

Bà Tổng biết rõ mình đã lẩn thẩn rồi, bà bắt đầu mất đi sự nhạy bén với con số, không tính toán được, ngay cả khái niệm tiền bạc cũng mờ nhạt. Chuyện gì cũng vậy, cứ hai phút là quên ngay, nói xong cả buổi mới nhớ ra, phát giác mình lặp đi lặp lại phiền muộn chết.

Bà Tổng kiên cường sống tiếp, kiên cường bình phục tốt hơn, lại mất đi khả năng vui vẻ.

Mà Tiểu Bảo thường xuyên nói cười vừa đi thì bà lại càng thêm cô độc.

Bà Tổng lê gậy mở cửa sang nhà bên, định ngồi chơi với mẹ Mặt Rỗ một lúc, bà hiện giờ nói năng lộn xộn, phải nói mấy lần người khác mới hiểu, họ đều bận bịu, bà Tổng sợ làm phiền, thành thử chỉ còn mẹ Mặt Rỗ là có thời gian chuyện gẫu.

Vào nhà rồi bà Tổng mới phát hiện mẹ Mặt Rỗ đang nhìn chăm chăm tấm bản đồ cũ rích của thành phố này mà ngây ra.

Bà Tổng hỏi: “Dì nó à, dì đang làm gì vậy?”

Mẹ Mặt Rỗ quay đầu lại thấy bà Tổng nhưng không bối rối, bà biết việc mình làm bất cứ ai nhìn thấy đều ngạc nhiên, chỉ có bà lão này là không.

Họ chia nhau cảm giác sinh lý bất lực tương tự, cũng có sự đau khổ và cô độc tương tự.

“Chị à,” Mẹ Mặt Rõ hạ giọng, nở nụ cười kỳ lạ, thuần túy mà chờ mong như đứa trẻ biết mình sắp được đến khu vui chơi, nói với bà Tống, “Tôi dự định phải đi rồi.”

Đại ma vương Hakushon (Hakushon Daimao) là ông thần hất xì trong The Genie Family, ai hất xì là ông sẽ hiện ra giúp đỡ, tuy nhiên phép thuật của ông hơi bị cùi bắp. Còn Đại ma vương Pôcôllô (Piccolo Daimao) hơi bị ngầu trong Dragon Ball thì chắc mọi người đều biết cả rồi. Ringu là tiểu thuyết kinh dị về cuộn băng bí ẩn với lời nguyền kinh khủng, bất cứ ai xem nó sẽ chết sau 1 tuần. Tác phẩm này đã được xuất bản ở VN với tên Ring – Vòng tròn ác nghiệt. Nó còn được chuyển thể thành phim nữa đó. Avada Kedavra thì là lời nguyền chết chóc trong Harry Potter. Câu này bắt nguồn từ một câu nói đại khái là bị người ta bán mà còn đếm tiền cho người ta.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 51

Bà Tổng căng đôi mắt hơi lòa nhìn mẹ Mặt Rỗ một hồi, nhưng ngay cả khả năng diễn đạt cũng đã bị hạn chế, rõ ràng có chuyện muốn nói mà không tài nào nói cho mạch lạc, chỉ có thể mặc chúng chen nhau chặn dưới đầu lưỡi cứng đờ.

Mẹ Mặt Rỗ bình thần giải thích: “Chị xem, cha mẹ tôi mất sớm, chồng chết rồi, bây giờ ngay cả con trai cũng mất nốt, chẳng còn người thân nào nữa. Bản thân tôi lại thành ra thế này, sống thêm cũng chỉ thành liên lụy, nhưng trước kia tôi luôn nghĩ, nếu tôi chết, cháu Tam và cháu Khiêm chịu khổ từng ấy năm chẳng hóa uổng phí sao? Thế nên tôi vẫn chưa dám chết. Mấy hôm trước chị chồng tôi đến đây một chuyến, nói căn nhà này không rẻ, mới nhắc nhở tôi rằng cái mạng già này còn đáng một căn nhà, tôi muốn để nó lại cho hai cháu.”

Bà Tổng trầm trệ nói: “Dì nghĩ ngợi linh tinh gì vậy?”

“Tôi không nghĩ ngợi linh tinh, tôi chỉ muốn chọn một chỗ tốt, để đi rồi không ai tìm được nữa.” Mẹ Mặt Rỗ nhẹ nhàng nói.

Dường như mạng sống đã thành một gánh nặng nhọc nhằn, khiến bà lao tới cái chết đặc biệt nhanh nhẹn thoải mái.

Nói đến đây, mẹ Mặt Rỗ quay đầu hỏi bà Tổng: “Chị à, chị có đi cùng tôi không?”

Bà Tổng vội lắc đầu, vụng về nói: “Tôi không dám, ở quê tôi, người già nhà ai như vậy, chính là để người ta đâm cột sống con cháu đời sau!”

Bà nói nhanh, mẹ Mặt Rỗ nghe mấy lần mới hiểu, lập tức bật cười: “Chị nghĩ nhiều quá, chị à, chỗ chúng ta ở, đi ra đi vào, ai biết chị là ai? Ở tầng trên là nam hay nữ là già hay trẻ chị có biết không? Ai đâm cột sống của ai đây?”

Bà Tổng không phản bác được, mồm mép bà đã mất đi sự lanh lẹ sau đợt bệnh nặng, bây giờ dù người khác mắng ngay trước mặt, bà cũng chẳng biết nên đáp trả thế nào, mặt bà đỏ bừng lên vì sốt ruột.

Mẹ Mặt Rỗ phì cười: “Chị nói chậm thôi, không gấp, chị em mình bây giờ đều rảnh rồi cả.”

Tuy mẹ Mặt Rỗ không nói thẳng, nhưng đi như vậy chẳng phải là chết sao?

Con người ta sao có thể tự tìm cái chết được? Việc đó... mất mặt lắm!

Bà Tổng ráng sức suy nghĩ xem nên ngăn cản thế nào, cố gắng để nhịp thở dồn dập dần thông thả lại.

Trí nhớ của bà bây giờ kém như gì, chuyện mấy chục năm trước lại như tảng đá dưới lòng sông, theo mặt nước dần khô cạn mà lộ ra.

Bà Tổng trầy trật nói từng chữ, hồng phát âm rõ hơn.

“Lúc tôi bảy tám tuổi thì quân Nhật Bản sang, họ có đại bản doanh ở ngay phía Tây thành phố, thường có rất nhiều đàn bà Nhật Bản ra vào, nhà ông ba tôi ở ngay bên đó, người lớn không dám sang, trẻ con trái lại chẳng ai quản, ông tôi bảo tôi đi đưa lương thực cho họ. Thật ra quản mà làm chi, mẹ tôi đẻ năm đứa con gái, lần nào cũng gọi là nha đầu, nha đầu chẳng đáng xu nào, sống một hay chết một, trừ mẹ ruột ra thì có ai thèm để ý đâu?” Bà Tổng nhìn mẹ Mặt Rỗ, buồn bã nói, “Lúc ấy tôi còn nhỏ, đâu biết sợ hãi, cũng đâu sợ quân Nhật Bản giết, đi lại bao nhiêu chuyến mà chưa từng gặp chuyện gì, gia đình đều nói mạng tôi lớn.”

Mẹ Mặt Rỗ chỉ nở nụ cười không rõ ý tứ.

Bà Tổng thấy không thể lay chuyển, đành phải nói tiếp: “Sau đó ba năm liền thiên tai đói kém, không có cái ăn, nhà đông được chia chút lương thực, nhưng trên có già dưới có trẻ, nào tới lượt chúng tôi. Mùa đông khắc nghiệt, tôi và chị dâu cầm miếng dưa muối cuối cùng nhúng nước lã mà ăn, tôi nói sang xuân rau dại mọc lên là không lo chết đói nữa. Chị dâu bảo: ‘Hà, em còn muốn sống đến đầu xuân cơ à? Chị không dám mơ mộng vậy đâu.’ Kết quả thế nào? Cả hai đều sống đến mùa xuân, còn thành hai con rùa bảy tám mươi.”

Lần này, ngay cả nụ cười của mẹ Mặt Rỗ cũng trở nên hờ hững, trong đôi mắt đã lòa như có một lớp màng, nhẹ nhàng ngăn cách tất cả những lời bà Tổng nói ở ngoài tai.

Bà Tổng trầy trật bắt lấy tay còn lại đã biến dạng của mẹ Mặt Rỗ, ra sức mà lắc: “Sống tiếp đi, em à, khó khăn biết mấy, hãy sống tiếp đi!”

Mẹ Mặt Rỗ im lặng rất lâu, rớt cuộc vẫn lắc đầu: “Chị khỏi phải nói nữa, tôi đã nghĩ kỹ rồi, chờ tôi quyết định đi đâu, nghiên cứu xong cách đi, là sẽ tìm cơ hội mà đi.”

Bà Tổng thở dài lau mắt, nhưng mắt bà khô khốc, đâu dễ khóc ra nước mắt.

Mẹ Mặt Rỗ hỏi: “Việc này, chị sẽ nói với người khác chứ?”

Bà Tổng chưa kịp nghĩ kỹ, đã lắc đầu theo bản năng.

Nét mặt mẹ Mặt Rỗ vừa như đỡ được gánh nặng, vừa như hiểu được điều gì đó, bà ngắt lời: “Tôi biết... tôi biết mà, rồi có một ngày, chị cũng sẽ giống tôi thôi.”

Sau đó bà Tổng chống gậy, lê bước chân nặng nề, rời khỏi chỗ mẹ Mặt Rỗ, hai người chẳng ai thuyết phục được ai.

Mẹ Mặt Rỗ khiến lòng bà rất khó chịu, bà Tổng cảm thấy mặt nóng rát, cũng có chút giận, cảm thấy mẹ Mặt Rỗ thật chẳng ra gì, phụ sự vất vả của Tam Bé và Nguyệt Khiêm mấy năm nay.

Những tình cảm dẫu khó khăn gian khổ thế nào cũng không rời không bỏ đó, chẳng lẽ chỉ đáng mấy gian phòng nát sao?

Nhưng mà xét đến cùng, bà Tổng cũng phải thừa nhận, nhìn từ khía cạnh nào đó thì mẹ Mặt Rỗ đúng – hoặc là phụ sự vất vả của bọn Nguyệt Khiêm trước kia, hoặc là tiếp tục liên lụy.

Hoặc làm tròn lương tâm của bọn nhỏ, hoặc làm tròn lương tâm của chính mình.

Bà Tổng sợ chết, đường đời càng đi đến cuối lại càng sợ cái chết hơn.

Bà được cứu lại và phục hồi như hiện giờ đâu có dễ... Nhưng khi bà run rẩy một lúc lâu mới cố gắng mở được cửa, trong lòng vẫn một lần nữa cảm khái với mình giữa muôn vàn khó khăn thế này: “Đồ bỏ đi, sống thật vô dụng!”

Thế nhưng cảm xúc này kéo dài không lâu, bởi tối hôm ấy Tổng Tiểu Bảo kết thúc tập huấn quay về.

Tổng Tiểu Bảo không có trách nhiệm nuôi gia đình hay sắp xếp các công việc lớn nhỏ trong nhà, chỉ cần vui vẻ từ sáng đến tối là được, trách nhiệm không lớn và cô làm cũng không tệ – quả thật ngày nào cũng om sòm hết.

Tiểu Bảo không ghét bỏ bà nội, bà nội nói chuyện chậm cũng không hề gì – dù sao ở nhà chỉ cần có cô thì hầu như chẳng còn đường cho người khác nói, một mình cô dư sức lải nhải từ đầu đến cuối.

Ngụy Khiêm đẩy cửa tiến vào, vừa vặn nghe thấy cô bé đang ở đó khoa tay múa chân khoác lác: “Bà nội à con bảo nhé, chờ mai kia con giỏi rồi không chừng còn được đi đóng phim điện ảnh đó! Bà chưa từng xem phim điện ảnh nhỉ... Không đâu, không giống với ti vi, màn hình to hơn ti vi nhiều, to như bức tường vậy đó bà!”

Ngụy Khiêm đứng ngay cửa, không cầm được lòng nở nụ cười.

Gã nhớ lúc còn trẻ mình luôn chê cô bé này quá ồn ào, đến bây giờ mới phát hiện, trong nhà có một người có thể ồn ào, đó là tốt phúc.

“Anh!” Tống Tiểu Bảo nhào đến như sóng thần, ríu rít nói, “Thiếu nữ này có gầy không? Có đẹp không? Giống một đóa hoa không?”

Ngụy Khiêm nét mặt ôn hòa nhưng miệng vẫn độc, gã lạnh lùng bảo: “Giống, y chang bông hoa đuôi chó.”

Tiểu Bảo đeo lên người gã làm nũng như khi, khó khăn lắm Ngụy Khiêm mới lời được cô bé xuống: “Anh ba mày cuối tuần mới về, hai hôm nữa tao cũng phải đi công tác, mày ở nhà một mình, chăm sóc bà nội được không?”

Tống Tiểu Bảo vội vàng đứng nghiêm: “Yên tâm đi, nhân dân là hậu thuẫn lớn nhất của anh!”

Ngụy Khiêm đập đầu “nhân dân” một phát: “Đi xem xem tiền lẻ trong nhà còn đủ dùng không?”

Tống Tiểu Bảo vui vẻ chạy đến xem ngăn kéo thường để tiền mặt rồi quay lại báo cáo: “Đủ... à, khoan đã.”

Nói xong lại vào phòng bà Tống lấy thuốc thường dùng ra kiểm tra, xòe tay tính thử, quay đầu lại bảo Ngụy Khiêm: “Anh, thuốc của bà sắp hết rồi, anh để cho em thêm ít tiền.”

Thấy Tống Tiểu Bảo chạy ra, bà Tống không nhịn được chậm chạp lê bước chân thò đầu xem thử.

Bà liền nhìn thấy Ngụy Khiêm lấy ví đếm một xấp tiền mặt đỏ chóc đưa cho Tiểu Bảo.

Nụ cười từ khi Tiểu Bảo trở về vẫn nằm trên mặt bà Tống dần mất đi.

Bà nghĩ: “Ôi trời, sao mua thuốc một lần lắm tiền như vậy? Uống vàng chắc?”

Quả nhiên, cách một hôm Ngự Khiêm liền đi, trước khi đi, gĩa ném gia đình và văn phòng chính cho Tam Béo trông nom.

Tam Béo chẳng biết dây nào bị chập, đang nói liền nhắc lại chuyện cũ, muốn mai mối cho Ngự Khiêm.

Ngự Khiêm lập tức đau đầu: “Mẹ kiếp ông Tam, xin ông đó, tôi sắp mất phương hướng luôn rồi mà ông còn lo chuyện mai mối cho tôi?”

Tam Béo chẩn đoán bệnh như thật: “Mất phương hướng hả? Cảm giác đặc biệt luống cuống hả? Cảm thấy cuộc đời đầy áp lực, không hề có niềm vui đáng nói hả? Chú bị thiếu tình yêu đó.”

Ngự Khiêm mặt không cảm xúc nói: “Tôi cảm thấy tôi không thiếu tình yêu lắm, chứng bệnh này chắc do thiếu tiền dẫn đến thôi, giờ ông kiếm cho tôi mấy trăm triệu, bảo tôi lấy thân báo đáp ngay tại chỗ cũng được.”

“Cút đi,” Tam Béo xù lông, “Nữ thần nhà anh rọi sáng ngàn đời, bằng... bằng cái tảng đá hôi thối dưới hầm cầu như chú, cho cũng chẳng ai thèm.”

Ngự Khiêm nhún vai: “Được, không ai thèm thì thôi, tôi đi đây.”

“Quay lại!” Tam Béo vừa nói vừa lấy tấm hình của cô gái lần trước, cố nhét cho Ngự Khiêm, “Lần trước anh nói rồi đó, cô này tên Phùng Ninh, cùng khóa với Lâm Thanh, tốt nghiệp thạc sĩ rồi ở lại trường luôn, bây giờ vừa làm công tác hành chính vừa tiếp tục

học lên, chờ xong tiến sĩ là ngay lập tức có thể chuyển thành giảng viên chính thức...”

Ngụy Khiêm chỉ muốn rên rỉ: “Tha cho tôi đi, tôi thực...”

Tam Béo cắt ngang: “Người ta là dân trí thức, có tài có sắc, giới thiệu coi như hời cho chú lắm đó – anh biết bây giờ chú rất bận, chờ lo xong chuyện hạng mục, quay về gặp mặt làm quen một chút, nghe chưa? Bao nhiêu người theo đuổi đó, chậm chân coi chừng bị cướp mất.”

Ngụy Khiêm nói lấy lệ: “Lo xong nói sau.”

Khuôn mặt lúc nào cũng vui vẻ hòa nhã của Tam Béo đột nhiên biến sắc, nét mặt sầm xuống, hắt lạnh lùng hỏi: “Sao nào, cô gái tốt như vậy còn không xứng với chú à? Chú cứ suốt ngày nói nọ nói kia Tiểu Viễn nhà chú, bản thân chú thì sao?”

Ngụy Khiêm dừng bước.

“Anh Tam không hại chú, anh biết chú không thích kiểu này, nhưng sống đâu chỉ cần tìm đập thành thịch, còn phải hợp nhau mới có thể lâu dài, nhất thời vừa mắt nhưng về ở chung rồi ngày ngày rảnh rồi đánh nhau, thì có tốt không?” Tam Béo thở dài, dịu giọng hơn, khuyên nhủ chân thành, “Với cái tính nết của chú, mấy cô gái trẻ chịu nổi? Chú phải tìm một người tính cách ôn hòa, chịu bao dung. Gặp mặt một lần thì thế nào? Không được thì tìm người khác, bộ mắt miếng thịt chắc? Chú dám gánh vác cục diện lộn xộn như vậy mà không dám gặp một cô gái à?”

Chỉ một lần, Ngụy Khiêm rút cuộc nhượng bộ.

Thật ra từ thâm tâm mà nói, bản thân gã cũng biết mình không hề cảm thấy hứng thú với Phùng Ninh, chỉ bị mấy câu của Tam Béo kích thích thôi.

Gã giống như nóng lòng muốn chứng minh rằng mình có thể làm tấm gương tốt cho Ngụy Chi Viễn, gã cũng có thể đưa ra lựa chọn lý trí của người lớn, chứ không nghe theo sự bốc đồng không nên có trong nội tâm.

Về phần sự khó chịu thấp thoáng trong lòng, bị Ngụy Khiêm lơ đi không hề bận khoăn, gã đã quen chịu đựng các loại áp lực và không thoải mái, cũng chẳng hề mong đợi quá nhiều vào cuộc sống hôn nhân.

Chỉ có điều, con người ta cần phải như vậy.

Sau đó, Ngụy Khiêm dẫn tiến sĩ Mã bay đến thành phố C xa xôi.

Khi gã vừa đi, Ngụy Chi Viễn mỗi sáng tối đều đặn gửi tin nhắn thăm hỏi đủ điều, ăn uống vệ sinh cái gì cũng phải nghe ngóng phải quản, đến cả dự báo thời tiết chỗ Ngụy Khiêm mỗi ngày cũng gửi qua nhắc nhở, phiền muốn chết.

Sau một thời gian, Ngụy Khiêm chỉ cần nghe tiếng chuông di động, khỏi cần nhìn đã biết tám chín phần mười lại là ông em phiền phức kia.

Rồi một ngày nọ, chẳng biết có chuyện gì mà Ngụy Chi Viễn đột nhiên gửi tin nhắn không đầu đuôi hỏi: “Cô ấy rất tốt?”

Ngụy Khiêm chẳng hiểu gì hết, tưởng Ngụy Chi Viễn gửi nhầm, vốn tính lát nữa hỏi thử, ngờ đâu vừa vắn có chút việc, thế là quên khuấy luôn.

Sau đó đột nhiên không còn tin tức của Ngụy Chi Viễn.

Mới đầu Ngụy Khiêm không thích ứng lắm, hơi mất vui khi bỗng nhiên bị coi nhẹ. Nhưng lúc gọi điện về báo bình an không thấy Tiểu Bảo có gì khác thường, mọi việc ở nhà đều tốt đẹp, Ngụy Khiêm suy bụng ta ra bụng người, đoán là Ngụy Chi Viễn cũng quá bận rộn, cảm giác khó chịu giằng co trong lòng vài ngày rồi thôi.

Phương Nam không như phương Bắc, công trình sẽ bị thời tiết ảnh hưởng, Ngụy Khiêm vừa đến hôm trước thì hôm sau đã mời một nhóm thiết kế, mất hai tuần bàn bạc ra một phương án sửa đổi.

Ban đầu khu biệt thự chia làm đôi, một là bệnh viện ở phía Bắc, một là trung tâm nghỉ dưỡng ở phía Nam.

Phía Bắc nhờ vào suối nước nóng trên núi, cải tạo thành một trung tâm dưỡng sinh phục vụ cả làm đẹp, trung tâm nghỉ dưỡng phía Nam thì bị sửa thành trường tư thục.

Vì ngôi trường này mà Lão Hùng lại bị phái về, lão bay một vòng các nơi trên toàn quốc, nhờ gần hết các mối quan hệ mới mời được một đơn vị đào tạo du học nổi tiếng, đưa ra điều kiện là miễn tiền thuê đồng thời cung cấp ăn ngủ và nghỉ dưỡng định kỳ cho giáo sư, mượn tên của đơn vị đào tạo du học kia, mở một “trường tư thục quốc tế”.

Phục vụ trọn gói từ dạy ngoại ngữ đến môi giới du học, ký kết giao kèo giữ gốc với học viên, cam đoan nơi du học từ cấp nhà trường trở lên.

Chủ hộ ở khu biệt thự được miễn học phí và phí phục vụ.

Lần này quảng cáo lấy danh nghĩa “trường tư thực quốc tế”, do một đơn vị đào tạo du học ra mặt, nhanh chóng tìm được các khách hàng mục tiêu, biến khu biệt thự nghỉ ngơi thành “khu trường học”, trong vòng hai tháng gần như đã thu hồi được chi phí.

Sau hơn nửa năm, cả hạng mục đã thanh toán xong, thậm chí vượt xa khoản lợi nhuận 200% ban đầu ông Trương mong muốn.

Đương nhiên, những việc còn lại thuộc về đội ngũ kinh doanh của công ty hạng mục, lúc họ đón đợt khách thứ nhất từ nơi khác đến xem nhà, Ngụy Khiêm biết rằng cửa đầu tiên khó khăn nhất đã qua rồi.

Trên đường về, Mã Xuân Minh kích động hỏi gã y như mộng mị: “Thế, thế việc tư vấn của tôi lần này tính là thành công chứ? Tính là trót lọt chứ? Chủ tịch Ngụy, lúc trước ông bảo tôi đến chỗ ông làm việc là thật chứ? Tôi có thể...”

Hắn nghiêng đầu nhìn Ngụy Khiêm một cái, đột nhiên ngậm miệng.

Máy bay còn chưa rời khỏi đường băng mà Ngụy Khiêm đã dựa lên lưng ghế ngủ thiếp đi.

Làm ông chủ cũng chẳng dễ dàng gì, Mã Xuân Minh nghĩ thầm.

Sự tròn trịa qua đi, tiến sĩ Mã hạ ghế xuống, lấy bút và sổ ra ghi lại những điều tâm đắc của toàn bộ chuyến công tác một cách cẩn thận và nghiêm túc. Sau đó hắn lật đến trang cuối, chăm chú vẽ một con rùa nhỏ đang bò lên núi vào trang trống.

Ngụy Khiêm nửa đường bị tiếp viên hàng không đưa cơm đánh thức, lúc ấy trên sổ của tiến sĩ Mã đã có nguyên một đội rùa.

Nét vẽ quen thuộc và động tác sống động giúp Ngụy Khiêm nhiều năm sau liếc qua là nhận ra, ba chữ “Mã Xuân Minh” lập tức trở nên quen thuộc, trùng khít với cái tên trên quyển sách giáo khoa cũ từng dùng.

Ngụy Khiêm không nhịn được hỏi: “Anh cũng tốt nghiệp cấp ba ở thành phố đó nhỉ?”

Tiến sĩ Mã luống cuống gấp sổ lại, hối hận vì mình nhất thời đắc ý quá, lại đem mặt đáng xấu hổ nhất trưng ra cho sếp tương lai thấy.

Ngụy Khiêm không nhịn được bật cười: “Không sao, anh vẽ à, vẽ đẹp lắm.”

Gã không ngờ mình lại gặp “Thần Quy chân nhân” như thế này, trái đất quả thật quá tròn. Gã nhớ lại chuyện năm đó mình cầm hai quyển sách đi đánh hắc quyền ở Lương Quảng, hé màn che giữa tiếng ù ù của động cơ máy bay, từng đám mây to ở bên dưới, tia tử ngoại mạnh đâm vào mắt đau nhói.

Trong lòng ngực Ngụy Khiêm đột nhiên như trời cao biển rộng.

... Đương nhiên, nếu gã biết trong thời gian mình vắng mặt, Tam Béo đã lên làm gì sau lưng, và lúc về mình sẽ phải đối mặt với điều gì, chưa biết chừng gã chẳng vui mừng sớm như vậy đâu.

Ngay hôm đầu Ngụy Khiêm vừa đi, Tam Béo liền mò sang nói với Tiểu Bảo là có một xấp tài liệu của công ty phải vào phòng Ngụy Khiêm lấy.

Tiểu Bảo đương nhiên không hề hoài nghi, ngậm táo đi qua chẳng buồn nhìn.

Tam Béo là người quen gây án dễ dàng như bỡn, sau khi vào phòng Ngự Khiêm, hắn nhanh nhẹn gỡ tấm ảnh tốt nghiệp cũ rách vốn nằm trên bàn, thay bằng ảnh Phùng Ninh, còn để một hộp quà nhỏ ở bên cạnh đầy ám chỉ – trong cái hộp hiển nhiên do con gái gói đựng một cái bật lửa tinh xảo.

Ngự Chi Viễn vốn không ngờ Ngự Khiêm sẽ đột nhiên quyết định đến phương Nam, không thì cậu đã chẳng đi, một tuần sau cậu về nhà đúng hạn, tuy hơi tiếc nuối vì không thực hiện được kết quả kiểm tra, nhưng mỗi ngày vẫn kiên trì quấy rầy Ngự Khiêm một lần, vui vẻ vô cùng.

Một ngày nọ, dường như cậu rốt cuộc đã làm phiền Ngự Khiêm, Ngự Khiêm gọi về, thoát tiên hỏi khái quát tình hình ở nhà, sau đó bắt đầu mắng Ngự Chi Viễn: “Mày có thôi không hả? Điện thoại mới về với bản là đã chơi di động ngay hả? Tiền điện thoại tháng này của tao cao hơn tay tư vấn ngu ngốc đang yêu đương kia rồi!”

Mấy câu cuối cùng nghe êm tai cực kỳ, Ngự Chi Viễn bị mắng đến nở hoa trong bụng, nhưng nụ hoa này còn chưa nở hẳn thì Ngự Chi Viễn đã sưng ra vì tin tức khác – Tam Béo gõ cửa, xách vào mấy hộp bánh ngọt đóng gói xinh xinh, đưa cho Tiểu Bảo, nói: “Anh hai đưa không về được, chỉ béo hai đứa, ăn đi.”

Tiểu Bảo mặt dày vô sỉ vừa mở hộp vừa làm bộ khách sáo: “Ôi anh Tam, anh qua chơi là được rồi còn bánh kẹo chi nữa... lần sau mang thêm mấy hộp được không?”

“Tham ăn quá!” Tam Béo cười hì hì trả lời, lại như cố ý như vô tình nhìn lướt qua Ngự Chi Viễn, cố tình dùng giọng điệu mập mờ nói, “Đừng có tưởng bỏ, không phải mua cho em đâu, đây là người ta tặng riêng cho anh hai em đó.”

Tiểu Bảo phải giữ dáng nên không dám ăn nhiều, chỉ bẻ nửa miếng cho đỡ thèm: “Ai ạ? Ai mua cho anh hai em?”

Tam Béo cười bí hiểm với Ngụ Chi Viễn đứng sau lưng cô bé: “Chị dâu tương lai của mấy đứa.”

Hắn vừa lòng nhìn thấy Ngụ Chi Viễn bỗng dưng biến sắc.

Tiểu Bảo ngây ra giây lát, thoát đầu nhú mày hơi khó chịu, nhưng cô bé chấp nhận rất nhanh, lại thoải mái hỏi Tam Béo: “Chuyện từ bao giờ ạ? Sao anh hai không nói? Chị ấy đang làm gì? Tính tình được chứ? Người như thế nào?”

Tam Béo cười ha ha: “Anh Tam em giới thiệu mà tệ được sao? Vào phòng anh hai em mà xem, chắc chắn có hình đấy.”

Tiểu Bảo lập tức chạy vào, nhanh chóng tìm được tấm hình Phùng Ninh cùng hộp quà trên bàn Ngụ Khiêm, ngạc nhiên như phát hiện đại lục mới, còn định kéo Ngụ Chi Viễn đến xem chung.

“Tiểu Bảo,” Lúc này Ngụ Chi Viễn đột nhiên mở miệng, “Hình như bà nội đang gọi mày đấy.”

“Dạ,” Tổng Tiểu Bảo không nghi ngờ, bỏ nốt miếng bánh còn lại vào miệng, má phồng lên quay đầu chạy ngay, “Có con!”

Tam Béo dò xét sắc mặt Ngụ Chi Viễn đang sầm xuống, hắn chưa bao giờ thấy Ngụ Chi Viễn như vậy, sự lạnh lùng u ám chẳng hề che giấu đó khiến Tam Béo không nhìn được nhớ tới sát nhân biến thái trả thù xã hội, chỉ ánh mắt đã khiến người ta không rét mà run.

Ngụy Khiêm mù hay sao mà cả điều này cũng không nhận ra – Tam Béo thầm cảm thán, dự cảm được Ngụy Chi Viễn muốn trở mặt với mình, những lời giấu kín phải nói thẳng ra rồi.

Tam Béo làm bộ như vừa mới phát giác, nhìn sắc mặt Ngụy Chi Viễn mà trêu ghẹo: “Sao nào? Không vui à?”

Ngụy Chi Viễn thoát đầu không lên tiếng.

“Ôi, anh Tam biết, cảm giác này giống như khi cha cưới mẹ kế vậy, cũng chỉ mình con bé Tiểu Bảo kia là có thể vô tâm vô tư thôi.” Tam Béo ra vẻ thấu hiểu vố bả vai cứng đờ của Ngụy Chi Viễn, làm bộ làm tịch nói, “Nhưng em nghĩ lại xem, anh hai dù sao cũng là anh hai em, ngay cả cha mẹ còn chẳng ở bên con cái cả đời, huống chi là anh em, rồi một ngày kia mấy đứa đều phải có gia đình riêng, đây là quy luật tự nhiên thôi.”

Nói xong Tam Béo ngẩng đầu quan sát nét mặt Ngụy Chi Viễn, nhưng không dò ra chút gì từ ánh mắt cậu, bên trong chỉ là một màu đen u ám, hẳn rồi cuộc không nhìn được buột miệng: “Anh hai em đời này chẳng dễ dàng gì, em... em... ôi, đừng khiến nó nhọc lòng thêm.”

Ngụy Chi Viễn hạ thấp giọng, môi hầu như không mở ra: “Anh Tam, anh biết rồi à?”

Tam Béo không biết phải trả lời thế nào, đứng trước khuôn mặt nhợt nhạt vô cùng của cậu bé mình chứng kiến trưởng thành, hẳn nhất thời không nói nên lời.

Khóe môi Ngụy Chi Viễn hơi mấp máy, dường như nhanh chóng cười khẩy một tiếng, rồi sau đó chẳng nói chẳng rằng quay người đi

mất. Ánh mắt sau cùng khiến Tam Béo không nhận được hoảng sợ, hấn khó nén nổi nghĩ: thằng bé này sẽ không bị kích thích rồi gây ra chuyện gì chứ?

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 52

Ngụy Chi Viễn không biết mình làm sao sống qua nổi, nếu nhất định phải dùng một từ để hình dung khoảng thời gian đó, thì chính là “mịt mù tăm tối”.

Ban đầu, cậu phần nộ.

Với Tam Béo, với cô gái xa lạ không biết tên kia, thậm chí là Tiểu Bảo không rõ chân tướng.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy mình bị cả thế giới cô lập, chẳng ai thêm để ý đến những cố gắng mà cậu phải vất óc suy tính. Cậu nhìn thấy sự khoan dung bất đắc dĩ từ nét mặt Tam Béo.

Nhưng dựa vào đâu mà cậu cần bị người khác khoan dung?

Cậu đã làm sai chuyện gì sao?

Cậu tựa như một người đi đường đội gió tuyết, đưa tay chẳng thấy năm ngón, chỉ có ánh sáng le lói duy nhất của ngọn hải đăng kia đưa đường dẫn lối.

Bây giờ, ngay cả thứ vền vẹn này mà họ cũng muốn cướp đoạt.

Phần nộ là một cảm xúc không dài lâu, nó tựa như một vốc cát, hoặc sẽ nhanh chóng bị gió thổi tan thành mây khói, hoặc là lắng đọng lại thành sự oán hận sâu đậm như đá tảng.

Sau đó, cảm xúc của Ngụy Chi Viễn trượt về hướng thứ hai.

Oán hận như một hạt giống gieo mầm trong lòng cậu hai mươi năm, chôn tận đáy lòng, như xương mắc trong họng, hễ hơi có mưa gió là rễ đất chui lên, thành đại thụ chọc trời ăn liền với máu thịt.

Sự oán hận điên cuồng tràn ngập mỗi một góc ngách trong lòng cậu – tựa như xác chết, dù che giấu nữa thì cũng chẳng giấu được mùi thối rữa – dẫn cho Ngụy Chi Viễn đã cố hết sức không biểu hiện ra, ngay cả Tiểu Bảo nhất quán cầu thả cũng nhận thấy sự bất thường, mỗi khi nói chuyện với cậu đều phải nhỏ giọng.

Sự oán hận của cậu chĩa vào mọi người, bởi vậy chia lên đầu mỗi người, thành thử không còn dày đặc nữa, chỉ riêng Ngụy Khiêm.

Chính Ngụy Chi Viễn cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi, thậm chí bản thân cậu cũng chẳng nói rõ được là tình cảm với anh hai đã sâu đậm đến nhường nào, tới mức mà hiện giờ hầu như chẳng phân rõ được yêu ghét nữa.

Yêu sâu đậm, liền hận không thể nhai xương, ăn thịt, uống máu.

Trạng thái tinh thần của Ngụy Chi Viễn nằm trong sự tê dại cực độ, cũng trong trạng thái nguy hiểm và nhạy cảm cực độ, áp ủ bảo tấp chỉ cần chạm vào là bùng lên.

Đúng lúc này, Ngụy Khiêm quay về.

Lúc xuống máy bay Ngụy Khiêm còn đang mơ mơ màng màng, sai Mã Xuân Minh mua cho một ly trà đặc ở ngay sân bay để tạm tỉnh táo, lại chạy đến văn phòng họp về các nội dung chính của công tác gần đây.

Chờ gã kiệt sức rã rời quay về nhà thì đã là hơn tám giờ tối.

Phương Nam oi bức nên gã chỉ mặc sơ mi mỏng, đến bên này mới vội vàng mặc thêm áo khoác, nhưng gió lạnh phương Bắc vẫn không ngừng lùa vào quần áo, Ngụy Khiêm mang theo hơi lạnh vào nhà, làn da lộ ra ngoài trắng bệch vì lạnh.

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng cửa mở, tim Ngụy Chi Viễn bắt đầu đập mạnh.

Cậu đi ra như mộng du, cảm thấy anh hai đứng ở cửa như sống sờ sờ đập vào mắt, đau nhói.

“Mày ở nhà hả? Lạnh muốn chết,” Ngụy Khiêm nhìn cậu một cái, sau đó chẳng buồn ngẩng lên hỏi, “Còn gì ăn không?”

Ngụy Chi Viễn không nói nên lời, hồi lâu cậu mới y như xác chết biết đi, đáp một tiếng rồi vào bếp, lấy hai quả trứng, bắt đầu thái rau củ thành hạt lựu, định chiên bát cơm còn lại.

Ngụy Khiêm ở bên ngoài nói: “Tiểu Viễn, mày khỏi phải mất công, có cơm thừa thì lấy cho tao ăn đại vài miếng là được.”

Ngụy Chi Viễn bịt tai làm lơ.

Hình như nhất định phải làm chuyện gì đó thì cậu mới có thể giữ được sự bình tĩnh ngoài mặt.

Ngụy Khiêm cho rằng cậu không nghe thấy, gập hơi nóng trong phòng, gân lười toàn thân tức khắc bắt đầu xoắn vào nhau, gã nằm phịch xuống sofa như không xương, ném va li hành lý bên cạnh, bật ti vi lên xem.

Lúc Ngụy Chi Viễn bưng bát cơm chiên đi ra thì Ngụy Khiêm đã nằm trên sofa ngủ thiếp đi rồi.

Hô hấp của Ngụy Chi Viễn dừng lại theo bước chân.

Cái bát trong tay bắt đầu nóng lên, nhưng hai tay cậu chẳng mấy may cảm thấy, giống như đã tê mất rồi.

Ngụy Khiêm rúc vào một góc sofa mềm mại, chân bắt chéo lên còn chưa kịp thả xuống, một tay đặt hờ trên điều khiển ti vi, tay kia thì nằm ngang ngực, đầu dựa lên lưng ghế, cầm gài rút hết vào áo, mặt mày nhợt nhạt, đôi môi khô khốc nứt nẻ, ngực nhấp nhô cũng có vẻ rõ nét như vậy.

... Như là đã chết rồi.

Ngụy Chi Viễn nghe thấy tim mình đập mạnh một phát.

Trong sổ sách vừa rộng vừa lộn xộn không chọn lọc cậu từng đọc, có rất nhiều câu chuyện đề cập đến việc biến người sống thành tiêu bản, trước kia chỉ lấy làm tò mò chứ chưa từng để tâm, mà khoảnh khắc này, ý nghĩ tương tự như một tia chớp, đánh nát thế giới tinh thần vốn tươi tắn.

Nếu làm cho người đó... không bao giờ nói được nữa, không bao giờ mở mắt được nữa, không bao giờ nhìn thấy kẻ khác nữa...

Ngụy Chi Viễn cảm thấy trong xương cốt mình nhất định có gen nào đó thuộc về tội phạm, cậu bắt đầu mất khống chế, chậm rãi tới gần Ngụy Khiêm đang không hề hay biết, nhìn anh trai chăm chăm như bị quỷ ám.

Bà Tổng nghểnh ngẩng đã ngủ, mà Tiểu Bảo còn chưa tan buổi tự học.

Gần một chút... Gần hơn chút nữa.

Gần đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng mà ổn định của Ngụy Khiêm, nhìn thấy hai hàng lông mi không hề động đậy.

Đúng lúc này, trong lòng Ngụy Chi Viễn thành linh dâng lên nỗi bi thương, như dòng sông đột nhiên vỡ đê, cuộn trào vô tình xô tan ý muốn giết chóc lạnh lẽo chật ních trong ngũ tạng lục phủ, cậu nghe thấy tiếng xô ầm ầm như thủy triều, rất lâu sau lại khó khăn phân biệt từ đó ra tiếng lòng như chìm xuống đáy nước của mình, chính là một câu hết sức đơn giản...

Sao anh ấy lại gầy đi rồi?

Oán hận tưởng tượng cùng người sống sờ sờ, xé nát tình yêu và dục vọng trong lòng Ngụy Chi Viễn.

Chúng đau thấu tim, rồi sau đó hai bên liều chết dây dưa, sau cuối lại cùng nhau lắng thành trong vắt gần như tuyệt vọng.

Chỉ có tình cảm khắc cốt ghi tâm mới có thể áp đảo sự cố chấp trời sinh, Ngụy Chi Viễn biết, cả đời mình cũng chẳng thể động vào tình cảm như vậy nữa.

Cậu rút cuộc bỏ bát xuống, gập đầu ngón tay đỡ lên vì nóng, đẩy nhẹ Ngụy Khiêm, khom lưng dịu dàng gọi: “Anh, dậy đi.”

... Dậy đi, em sắp không nhận nổi nữa rồi, xin anh hãy nhìn em, em có thể vì anh mà tan xương nát thịt, hồn bay phách tán.

Sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, Ngụy Khiêm bị cậu đánh thức, chớp nhoáng xử lý tô cơm chiên, chắc chưa kịp nhai đã nuốt luôn, rồi gã lão đảo lòi va li về phòng, không ngoài dự đoán nhìn thấy chuyện tốt do Tam Béo làm – không ai khác có thể tự do ra vào phòng gã, còn làm được việc nhảm chán kiểu này.

Ngụy Khiêm không thích đo đoán người bên cạnh, càng lười suy nghĩ sâu xa xem Tam Béo có ý gì, chỉ cảm thấy lão béo kia rảnh phát sợ, mắng một câu: “Mẹ kiếp lão béo chết toi này.”

Sau đó gã liền xé gói quà ném đi, nhìn bật lửa một cái, không nhận ra giá bao nhiêu, tiện tay bỏ vào ngăn kéo, cuối cùng tìm một góc nhét ảnh Phùng Ninh vào.

Với gã thì đây chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ của Tam Béo, nhỏ đến mức chẳng thể ảnh hưởng đến cuộc sống, chớp mắt là quên ngay.

Gã cũng không nhận thấy sự long trời lở đất trong lòng Ngụy Chi Viễn.

Hôm ấy là mừng một tháng Hai âm lịch, sắp sang xuân rồi mà trời cứ âm u chẳng thấy sắc xuân gì cả, hình như tuyết sắp rơi, sông cũng chưa tan băng, mùa xuân đang bị lãng quên trong sự lạnh buốt của đất trời.

Nguy cơ của hạng mục ở thành phố C chính thức được tháo gỡ, cả công ty đón cuộc họp thường niên đến muộn và khoản thưởng cuối năm đặc biệt hậu hĩnh.

Chẳng biết có phải do trạng thái tinh thần thả lỏng quá hay không, hôm ấy Ngụy Khiêm lại dậy muộn, trước lúc đi Tam Béo phải

chạy sang gõ cửa mới lời được gã dậy.

Ngụy Khiêm vội vã ăn vận gọn gàng, hấp tấp đi ra ngoài, thứ mình vứt bừa bãi cũng chẳng chú ý tới.

Trên đường, Tam Béo vẫn đang thăm dò Ngụy Khiêm: “Tiểu Viễn có nói gì với chú không?”

“Tiểu Viễn?” Ngụy Khiêm thoáng sửng sốt, “Nói gì với tôi?”

Tam Béo suy tính qua rồi vội đánh trống lảng, gần đây tinh thần hắn vẫn rất căng thẳng, chỉ sợ Ngụy Chi Viễn gây ra chuyện gì thiếu lý trí hại cả người lẫn mình, nhưng Ngụy Chi Viễn hình như biến thành quả pháo xẹt, chẳng nói hay làm gì hết.

Tam Béo nghĩ: kỳ lạ thật... chẳng lẽ là có toan tính gì lớn?

Tam Béo: “À, đúng rồi, dạ hội làm chung với tiệc mừng công, chú biết chứ?”

Ngụy Khiêm: “Ừm.”

Tam Béo: “Thiệp mời của cổ đông lớn và các bên hợp tác trước kia đều gửi rồi, người nhà cũng có thể dẫn theo... A, đúng rồi, anh còn gọi cả Phùng Ninh đấy.”

Ngụy Khiêm trợn mắt.

Tam Béo lập tức cảnh cáo: “Chú mày đã đồng ý rồi!”

Ngụy Khiêm đành phải khoát tay mặc xác hắn.

Rót cuộc đến tiệc mừng công buổi tối, ông Trương lại ra giờ trò, đề nghị họ treo hình hạng mục ở thành phố C lên để mọi người

chung vui.

Tuy cha nội này là đầu sỏ khiến họ thảm hại như thế, nhưng dù sao vẫn phải nể mặt, Ngụy Khiêm kêu người tìm mới phát hiện, buổi sáng bị Tam Béo giục gấp quá nên gã quên khuấy không mang đi, đành phải gọi điện về bảo Ngụy Chi Viễn vừa vặn đang ở nhà cầm đến giúp.

Lúc Ngụy Chi Viễn tới trước công ty, thư ký của chủ tịch đang chờ vội ra đón, thân thiết nói: “Cậu là em trai chủ tịch Ngụy nhỉ? Ông ấy bảo tôi ở dưới này đón cậu.”

Thư ký chủ tịch ngoài ba mươi, mặt mũi rõ ràng là phụ nữ nhưng tính cách lại có thể phân liệt thành một gã đàn ông cầu thả mà chẳng cần quá độ, mới vui vẻ nói chuyện với Ngụy Chi Viễn xong, giây lát sau nghe điện thoại đã bắt đầu trợn mắt chửi bới: “Cô nói cô để bản thảo diễn thuyết trên bàn sếp? Cô trông chờ chủ tịch Ngụy tự mình phát hiện? Mẹ kiếp sao cô không trông chờ Columbus phát hiện thêm đại lục mới hả? Đám con nít các cô làm việc cẩn thận hơn được không? Tôi nhắc nhở cô bao nhiêu lần là cái này cô phải tự mình đưa cho sếp, dùng miệng của cô cho sếp biết đây là lời-mở-đầu cho bữa tiệc tối chứ không phải điện mừng gì đó do bên hợp tác gửi đến! Cô không nói cho sếp biết còn có thứ như vậy tồn tại, sếp dám trực tiếp lên chào và chúc mọi người ngon miệng luôn đó, cô có tin không hả?”

Sau đó, ý thức được rằng hình như mình đang chê trách sếp ngay trước mặt em người ta, liền vội vàng nở nụ cười với Ngụy Chi Viễn, trở mặt cực nhanh, giọng điệu nhỏ nhẹ dịu dàng như phụ nữ Nhật Bản đi chậm bước khẽ: “Cậu còn là học sinh nhỉ? Ôi, công việc của bọn tôi chính là giúp sếp chú ý những việc nhỏ nhặt họ không cần chú ý, nghĩ lại thì đến trường vẫn thích hơn.”

Ngụy Chi Viễn lễ phép mỉm cười, nhưng trong lòng lặp đi lặp lại những lời bà chị trước mặt vừa nói như mê muội.

Mày trông chờ anh ấy tự mình phát hiện?

Dùng miệng của mày nói cho anh ấy biết...

Nhanh chóng có thang máy, chị thư ký nhận thứ Ngụy Chi Viễn mang tới rồi cẩn thận sắp xếp vị trí cho cậu: “Mất công cho cậu quá, cảm ơn nhé, chủ tịch Ngụy bảo cậu cứ cơm nước xong rồi ngồi xe về cùng với ông ấy luôn, có chỗ nào chăm sóc không chu đáo thì cứ nói với chị.”

Dứt lời liền giẫm đôi giày cao gót lao đi như tràng pháo bị bệnh chó dại. Bà chị thư ký “phóng khỏi quỹ đạo”, Ngụy Chi Viễn ngẩng đầu, liền nhìn thấy anh hai.

Ngụy Khiêm mặc âu phục chỉnh tề, một tay dứt túi, một bên vạt áo bị cổ tay kéo lên, lộ ra phần eo như ẩn như hiện, cả vạt trên cổ vẫn là cái lúc trước Ngụy Chi Viễn mua tặng. Tay gã cầm một tờ giấy người khác vừa đưa – chắc chính là lời mở đầu mà bà chị thư ký ban nãy nói.

Trông gã có vẻ sốt ruột, dường như muốn nói gì đó, một ông già đầu hói đi đến, gã đành phải tạm thu lại cảm xúc cá nhân để thay bằng nụ cười nhiệt tình đúng mức.

Ngụy Chi Viễn nhìn gã chăm chăm không chớp mắt, cho đến khi đèn đỏ tắt hết.

Cậu nhìn Ngụy Khiêm tiện tay gấp tờ giấy ngu xuẩn kia, nhét vào ly của thư ký chủ tịch, tay không đi lên đài, mở màn ngắn gọn mà khéo léo.

Luồng sáng duy nhất trong đại sảnh đi theo gã, ánh mắt mọi người cùng đi theo gã.

Ngụy Chi Viễn không thể khống chế nhớ tới nhiều chuyện hơn – gã thiếu niên hơn mười năm trước dùng gạch đập chết con chó hoang, nụ cười ngật nghẻo vì phong “di thư” ngày xưa, vòng tay ôm lấy cậu, để cậu buông cái ống tuýp, mùi thuốc mỡ và thuốc lá nhuộm lên thời gian, thương tích toàn thân trong đêm khuya nơi khách sạn đất lạ quê người...

Lạnh lùng, kiên định, ôn hòa, lo âu, phần nộ, bất đắc dĩ... Tất cả các biểu cảm xuất hiện trên mặt anh ấy.

Tiệc rượu linh đình đã bắt đầu, mỗi người đều vui vẻ như đỡ được gánh nặng.

Ngụy Chi Viễn chẳng muốn ăn uống gì – cậu nhìn thấy cô gái trong ảnh, người thật dường như hấp dẫn hơn, cô ta đứng cạnh Tam Béo, ngượng ngùng nhìn Ngụy Khiêm, rồi lại ngượng ngùng cúi đầu.

Chính là cô ta sao?

Với sự thông minh của Ngụy Chi Viễn, thật ra sau khi bình tĩnh lại, cậu đã đoán được anh hai và cô này còn chưa bắt đầu, chắc hẳn là Tam Béo cố ý kích thích cậu... Nhưng vậy thì thế nào?

Họ hoàn toàn có thể bắt đầu ngay bây giờ.

Ngụy Chi Viễn không ăn gì, chỉ nốc rượu vào cái bụng rỗng, trong mùi cồn, tinh thần mệt lử mà nghĩ thầm, mình phải bỏ cuộc sao?

Trong ấn tượng của cậu, chỉ cần cậu muốn thì chưa bao giờ có thứ gì là không chiếm được, mà sự ngạo mạn như vậy rốt cuộc phải chịu một lần đả kích mang tính hủy diệt.

Không biết là nể Tam Béo hay là thật lòng, ở trước mặt Phùng Ninh, Ngụy Khiêm tỏ ra như một anh chàng tuổi trẻ tài cao thực sự, Tam Béo nhìn họ nói cười rồi lặng lẽ tránh đi, trên mặt là vẻ khoan khoái như tảng đá đã rơi xuống.

Ngụy Chi Viễn nhắm mắt lại, cán cân bấp bênh không thôi rốt cuộc nghiêng sang một bên.

Cậu nghĩ: được rồi, tôi từ bỏ.

Sau đó, nguyên một ly rượu mạnh bị cậu bắt chấp tất cả dốc vào họng, cay xè đến tận dạ dày, chỉ còn vị đắng nằm lại trên đầu lưỡi.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, Ngụy Khiêm mới thoát khỏi những người khác, nhờ thư ký chỉ mà tìm được Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn nồng nặc mùi rượu, ánh mắt bất thường.

Ngụy Khiêm đành phải đỡ em dậy: “Thằng ranh thôi tha, biết uống rượu rồi cơ đấy, không ai quản mày chứ gì?”

Ngụy Chi Viễn si mê nhìn gã chăm chăm, chẳng nói chẳng rằng, nhờ tay anh hai mà đứng dậy.

Ngụy Khiêm đỡ em đến văn phòng mình, thả Ngụy Chi Viễn xuống ghế, rót cho một ly trà nguội: “Đợi tỉnh rượu rồi về nhà.”

Nói xong Ngụy Khiêm cởi áo vét, chuẩn bị lát nữa ra ngoài thay áo khoác.

Ngụy Chi Viễn khẽ mở miệng: “Anh...”

Ngụy Khiêm nói lỏng cái cà vạt thít cổ hơi khó chịu, thuận miệng đáp một tiếng: “Hửm?”

“Anh ấy sẽ thuộc về người khác,” Ngụy Chi Viễn tuyệt vọng nghĩ, “Mình đã từ bỏ rồi, nhưng anh ấy còn chưa bao giờ biết...”

Lời thư ký nói lại vang lên bên tai như ma xui quỷ khiến.

Dùng miệng của mày nói cho anh ấy biết... nói cho anh ấy biết...

Ngụy Khiêm thấy một lúc lâu mà cậu không lên tiếng, còn cho là con mèo say khướt này ngủ rồi.

Cà vạt tháo được một nửa, mấy ngón tay còn đang quấn vào đó, gã nghiêng người dường như muốn quay đầu lại nhìn Ngụy Chi Viễn, đúng lúc này, Ngụy Khiêm bất ngờ bị một người đẩy mạnh, phải lui về sau vài bước, đập thẳng lên tường.

“Anh...”

Người đó nặng nề đè lên người gã, lại kêu thêm một tiếng như nói mớ, Ngụy Khiêm vẫn chưa kịp phản ứng, cổ áo còn bị cái cà vạt lỏng lẻo quấn lấy đột nhiên bị người ta thô bạo lôi đến, một nụ hôn nóng rực chặn mất nghi vấn gã chưa kịp mở miệng.

Sự quyết liệt như được ăn cả ngã về không, chớp mắt quét qua mỗi một góc ngách như trở bàn tay.

Đầu óc Ngụy Khiêm trống rỗng.

Mãi đến bây giờ, gã mới ngửi thấy mùi rượu trên người đối phương, nồng nặc không cách nào tả được.

Đúng lúc này, có người mở cửa văn phòng Ngự Khiêm, tiếng cửa mở rất cuộc gọi thần trí của Ngự Khiêm quay về, gã đẩy phắt Ngự Chi Viễn ra.

Đứng ở cửa chính là Lão Hùng đang sợ hết hồn.

Ngự Chi Viễn lão đảo lui lại, lưng đập vào bàn làm việc của Ngự Khiêm, văn kiện trên bàn đổ ập xuống, Ngự Chi Viễn trượt xuống như một vũng bùn, cảm cậu bị đâm một phát, môi bị răng va trúng, mùi máu tươi xộc lên mũi, sao vàng lấp lánh trước mắt.

Lão Hùng nhanh chóng phản ứng kịp, mau lẹ quay người khóa trái cửa rồi xông đến giữ lấy nắm đấm Ngự Khiêm đang muốn vung xuống tiếp.

“Chú Khiêm!” Lão Hùng dùng bả vai đẩy Ngự Khiêm, kéo gã ra ghé tai nói, “Đừng ở đây, được rồi!”

Ngự Khiêm cảm thấy huyết thái dương kéo theo khóe mắt giật liên hồi, đứng thẳng dậy thì trước mắt gần như tối sầm, sắc mặt tức khắc trắng bệch, Ngự Chi Viễn khiến gã tức đến mức ngực đau nhói từng cơn.

Lão Hùng kiên quyết ấn gã xuống ghế, cau mày nhìn Ngự Chi Viễn một cái, khom lưng xem xét: “Không đập trúng gáy chứ? Còn đứng được không?”

Ngự Chi Viễn từ chối bàn tay vươn ra tính đỡ mình, lão đảo đứng dậy, cậu đã tỉnh rượu, nhưng không muốn nghĩ hay nói gì cả, cứ thế im lặng đứng đó.

Một lúc lâu Ngự Khiêm mới thở nổi, gã không muốn giải thích với Lão Hùng về việc này – bởi ngay chính gã còn chẳng rõ chuyện

là thế nào, đành phải ra vẻ bình tĩnh nói: “Tìm tôi có việc gì?”

Lão Hùng nhìn mớ lộn xộn dưới đất, thở dài khom lưng nhặt số tài liệu bị Ngụy Chi Viễn xô rơi, im lặng một lúc rồi nói nhỏ: “Chú Khiêm, anh muốn đi.”

Ngụy Khiêm: “Cái gì?”

“Anh định đưa Trần Lộ đi.” Lão Hùng nói nhỏ, “Không làm nữa, anh sẽ chuyển nhượng cổ phần, nếu chú muốn nhận thì nhận, còn không thì anh chuyển cho bên thứ ba.”

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi: “Anh quyết định rồi?”

Lão Hùng: “Ừ.”

Ngụy Khiêm im lặng một lúc lâu, rớt cuộc nhắm mắt lại, day nhẹ huyệt thái dương: “Được, tôi nhận.”

Lão Hùng gật đầu, đoạn quay người đi luôn không định ở lại nữa, trước khi ra cửa lão nhìn Ngụy Chi Viễn đứng trong bóng tối một cái đầy ảm ý, thở dài như có như không: “Để anh gọi tài xế cho.”

Mà buổi tối hôm nay dường như không chỉ có những trò hề này.

Sau khi Ngụy Chi Viễn đi, Tiểu Bảo về nhà một chuyến, xác định bà Tống có cơm nước, lại lấy thuốc cho bà, rồi mới vội vàng về trường để tự học.

Bà Tống như thường lệ tiễn cô bé ra cửa, dặn đi thông thả thôi, đúng lúc này, bà chợt cảm thấy quần ướt sũng, mới đầu chưa kịp phản ứng.

Tiểu Bảo vô tình trông thấy: “A, bà nội, sao quần bà ướt rồi?”

Bà Tổng cúi đầu ngay như bị sét đánh, kinh hoàng và nhục nhã phát hiện mình đã mất khống chế.

Tiểu Bảo lập tức hiểu ngay, vội bỏ cặp xuống, xắn tay áo muốn thay quần giúp bà: “Để con giúp bà...”

Bà Tổng kích động lùi một bước.

“Bà đừng nhúc nhích, để con thay quần cho bà.”

“Không cần!” Bà Tổng phát âm không còn rõ quát cô cháu gần như gào thét.

Tiểu Bảo chưa từng nghe thấy bà phát ra âm thanh thảm thiết như vậy, lập tức sững sờ.

Bà Tổng run rẩy nói: “Con... con đến... đến trường đi, cứ đi, đi việc con.”

Tiểu Bảo: “Bà...”

Bà Tổng một tay vịn tường, một tay vung vẩy gậy: “Đi! Đi mau!”

Tiểu Bảo hơi chần chừ: “Thế bà tự thay được không?”

Bà Tổng gào lên: “Đi!”

Tiểu Bảo: “Được được được, con đi ngay, bà... không sao đâu, bà từ từ thôi, đến tối con về con giặt quần cho... A a a, bà đừng nóng, con đi ngay, con đi ngay đây.”

Bà Tổng thô bạo đuổi Tiểu Bảo đi, cảm thấy như bị rút mất một đốt cột sống, phải hơn nửa tiếng mới trật trật thay được cái quần ướt sũng, vã hết mồ hôi.

Trong mùi khai, bà chỉ muốn òa khóc thật to, nhưng nước mắt đã cạn khô rồi, bà vẫn chẳng nhỏ được một giọt nào.

Mười năm trước, bà từ quê nhặt ve chai tìm đến thành phố này, khi đó bà nghèo chừng nào, nhưng có thể diện chừng nào.

Bà chưa bao giờ ngờ đến một ngày kia mình sẽ rơi vào nông nỗi này, bà Tổng cảm thấy mình chẳng tính là người nữa.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Bà Tổng một lúc lâu chưa phản ứng, mãi khi bên ngoài truyền đến tiếng mẹ Mặt Rỗ: “Chị à, chị đã ngủ chưa?”

Bà Tổng lê bước đến mở cửa.

Chỉ thấy mẹ Mặt Rỗ ngồi trên xe lăn tiện lợi, tay sót lại còn xách một cây gậy, trang điểm rực rỡ, trừ một tấm bản đồ và một chai nước khoáng thì không cầm gì thêm.

“Chị à.” Mẹ Mặt Rỗ nói, “Nhân bọn trẻ đều vắng nhà, tôi phải đi đây, nếu không đi, trời sẽ ảm lên, tôi lại phải đợi đến sang năm.”

Trời ảm, người lang thang sẽ không dễ chết.

“Tôi sang chào chị một câu.” Nói xong bà điều khiển xe lăn đi đến thang máy một cách khó khăn.

Đúng lúc này, bà Tổng đột nhiên lên tiếng gọi lại: “Dì nó ới!”

Mẹ Mặt Rỗ quay đầu lại nhìn bà lão.

Môi bà Tổng run run rất lâu: “Tôi... tôi đi, đi cùng dì.”

Mẹ Mặt Rỗ giống như sớm đoán được, chẳng hề giật mình: “Đi thôi chị.”

Cứ thế, trong cái đêm lạnh giá tuyết sắp rơi, cả hai dắt nhau đi khỏi tầm mắt mọi người, không còn xuất hiện nữa.

Bà Tống đến từ Trung thu, đi vào đầu xuân, mang theo chút tôn nghiêm và thể diện cuối cùng.

“Tôi tốt xấu gì cũng biết vài chữ, viết được di thư, còn để lại một phong thư nữa đấy.” Trên đường, mẹ Mặt Rỗ nói với bà Tống như thế.

Bà Tống hỏi: “Trên thư viết gì vậy?”

“Viết là ‘tôi chưa chết, tôi chỉ đi thôi’.”

Không phải tử biệt, chỉ là sinh ly.

Đón đau và hạnh phúc, sống không ôm được, chết chẳng mang theo.

Chỉ có hoàng hôn hoa mỹ mà vô thượng. – Trích từ bài thơ Hoàng hôn mùa thu của Hải Tử.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 53

Thời gian là để sống chứ không phải để phí. – Pascal

Sau đó, anh em Ngụy Khiêm muốn lục tung cả thành phố để tìm mẹ Mặt Rỗ và bà Tống, nhưng thành phố này quá rộng lớn, tất cả manh mối gần đến trước mắt, cuối cùng đều là bất gió bất bóng.

Có người nói nhìn thấy họ xuất hiện ở gần hồ nhân tạo trong công viên, có người bảo họ đi đến hướng con sông đào, lại có người mách rằng, từng bắt gặp hai người đàn bà một già một tàn tật như vậy dưới vòm cầu bỏ hoang.

Nhưng rốt cuộc vẫn không thu hoạch được gì.

Mẹ Mặt Rỗ và bà Tống cứ thế biến mất.

Người bị đả kích mạnh nhất trong chuyện này chính là Tiểu Bảo.

Nếu có thể thì chẳng ai muốn cho cô bé biết chuyện này, nhưng hai người sớm chiều ở chung bồng chốc mắt tích, đâu thể nào giấu giếm được.

Lúc cha mẹ mất, Tiểu Bảo còn quá nhỏ chưa biết gì, nên cũng quên sạch từ lâu rồi, nhưng bà nội thì khác.

Bà nội là người thân với cô nhất.

Cô vốn là một cô bé không biết mưa gió trong vườn địa đàng, bà Tổng bỏ đi đột ngột kéo cô xuống cõi trần, đập thẳng vào mặt là lưỡi dao thời gian chưa bao giờ để ý, cũng chưa bao giờ trải nghiệm rõ ràng, khiến cô thoáng cái đổ máu, đau đớn điếng người.

Dạo đó Tiểu Bảo luôn tự dưng ngậy ra, thỉnh thoảng không biết nhớ tới chuyện gì mà thoáng chốc rơi nước mắt, cô nhớ mình cãi nhau với bà nội, nhớ mình chọc giận bà, nhớ mình luôn cảm thấy huân luyện và thi cử quan trọng hơn, luôn không tự chủ được lơ là bà.

Khi bà Tổng sắp sửa chết vì đói rét, khi bà nhìn thế giới xung quanh lần cuối cùng, phát hiện cả thành phố không một người quen biết, dõi mắt trông đi toàn những bóng hình xa lạ, bà sẽ hối hận vì quyết định trong một lúc nông nổi của mình chứ?

Không ai biết.

Có thể bà thê lương đau buồn, cũng có thể bà bước chân vào vùng đất chết chóc như về nhà vậy.

Số phận đều do một ý nghĩ sai, bà Tổng cắt đứt tất cả các khả năng đáng sợ của tương lai, lấy một hình thức khác để kéo dài mình trong mạch máu của người thân.

Rồi sau đó, chị Hùng Trần Lộ cũng mất.

Chẳng biết chị có thanh thản hay chẳng, thiết nghĩ cuộc đời chị có nhiều những điều không vừa ý như thế, hẳn là sẽ không cam lòng đâu nhỉ?

Chị còn quá trẻ nên không phải là hỉ tang, tang sự lặng lẽ mà nặng nề, toàn công ty cơ bản ai có thể đến viếng thì đều đến hết.

So với người kế nhiệm Ngụy Khiêm thì Lão Hùng có vẻ đặc biệt ôn hòa, lão chung tình mà lắm tiền, cũng còn chưa già, ngoại hình quả thật hơi bị xấu, nhưng đàn ông trung niên đẹp trai dù sao cũng hiếm, vậy nên chẳng tính là khuyết điểm.

Sau khi Trần Lộ chết, có cả tá người chú ý đến chức “bà Hùng”, một số chỉ đơn thuần quan tâm, muốn giới thiệu một người bạn đời mới cho lão, số khác ráp tâm không tốt, muốn tự mình thế chỗ.

Tiếc rằng chẳng bao lâu sau họ đều bỏ cuộc hết – bởi vì Lão Hùng làm một việc đặc biệt khác người.

Lão chia đôi gia sản, cha mẹ lão còn giàu hơn lão, khỏi cần băn khoăn, bởi vậy Lão Hùng để lại một nửa cho cha mẹ Trần Lộ, nửa khác quyên cho một ngôi chùa ở ngoại thành, sau đó cạo đầu vào làm thầy chùa.

Nghe nói bởi vì cống hiến kinh tế lớn lao cho Phật mà Lão Hùng trực tiếp được báii làm môn đệ của trụ trì, thành một đệ tử quan môn(1) vào muộn nhưng vai vế lớn.

Bao nhiêu năm sau, lão lại quay về thành tay đại ngốc cuộc bộ mua nôi trên vùng núi cao thiếu oxy năm ấy.

Rồi sau đó...

Ngụy Khiêm dừng xe, lòi va li hành lý kênh càng vừa mua khỏi cốp xe. Trong va li đã đựng sẵn một số thứ cần thiết, cảm giác khi xách lên rất được, đựng đồ ỏn và không nặng, trông chắc chắn và không tệ – Ngụy Khiêm chọn cả buổi mới được cái đất nhất như vậy, đương nhiên là không thể tệ rồi.

Điều này chẳng phù hợp với phong cách cá nhân của Ngụy Khiêm chút nào, tuy gã đã chẳng còn dính dáng đến chữ “nghèo” từ lâu rồi, nhưng không hề như gã tưởng tượng, trở thành một tay nhà giàu mới nổi tiêu xài phung phí, tiền ra khỏi túi và thẻ ngân hàng phần lớn không phải mua đồ cho mình, và chủ tịch Ngụy vẫn là một kẻ keo kiệt gây ấn tượng mạnh.

Nếu bản thân gã cần thứ gì, nhất định phải mua cái có giá trung bình hay thậm chí dưới trung bình. Tất cả quần áo của gã đều rập theo một khuôn, nhất loạt sơ mi trắng – vậy là khỏi cần mua cả đồng hồ và giày để phối với quần áo.

Nói thật, nếu không phải do khí chất và diện mạo của bản thân gã, khi gặp anh chàng này, người khác đến tám phần sẽ cảm thấy không phải bán bảo hiểm thì là nhân viên tiếp thị.

Gã vẫn lái con Malibu cũ rích kia, thành ra mỗi lần cần đi gặp người khác gã đều phải đổi xe công ty, tránh để người ta cảm thấy quá buồn xỉn.

Đương nhiên, cái va li bằng da này gã đâu chịu mua cho mình dùng, Ngụy Khiêm xách thẳng lên lầu, để trước cửa phòng Ngụy Chi Viễn, đưa tay gõ một cái hòng dẫn đến sự chú ý của người trong phòng đang quay lưng lại, sau đó im lặng bỏ đi.

Ngụy Chi Viễn quay đầu lại, anh hai đã đi mất, cách đó không xa truyền đến tiếng đóng cửa.

Cậu đứng dậy, lặng lẽ kéo va li vào phòng, vuốt nhẹ tay cầm. Cậu chần chờ giây lát rồi đi đến trước cửa phòng Ngụy Khiêm, đứng yên rất lâu như bị phạt, tay ba lần giơ lên muốn gõ cửa, lại buông xuống đủ ba lần.

Sau cuộc họp thường niên lạ lùng kia thì hai người vẫn nằm trong trạng thái này – Ngụy Khiêm vẫn làm tất cả có thể cho Ngụy Chi Viễn, nhưng luôn coi cậu như không khí, nếu phải nói chuyện với cậu thì sẽ ngắn gọn hết như đánh điện báo tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, hơn nữa tuyệt đối không nhìn vào mắt cậu.

Vốn dựa theo tính tình nhất quán của Ngụy Khiêm, gã chắc chắn phải nổi cơn tam bành.

Ngụy Chi Viễn lúc ấy bị gã đấm một phát tỉnh táo lại, còn cho là mình sẽ phải bị tấn một trận, trên đường về nhà, cậu thậm chí nghĩ rằng không chừng Ngụy Khiêm sẽ cắt đứt mọi quan hệ với mình, cả đời không thèm qua lại nữa.

Nhưng những điều này đều không xảy ra.

Một loạt các sự việc sau đó khiến hai người quá mệt mỏi, Ngụy Khiêm không có thời gian, cũng chẳng có sức lực để đánh cậu.

Về phần kết cục tệ nhất mà Ngụy Chi Viễn nghĩ... Cậu muợn màng phát hiện ra rằng mình đã xem nhẹ tình cảm của anh hai, dấu tình cảm ấy không hề như cậu mong muốn.

Đêm khuya tĩnh mịch, Ngụy Chi Viễn sẽ vô cớ tự kiểm điểm lại mình, cậu phát hiện chỉ có mình mới làm được mấy việc như “cắt đứt quan hệ, ngọc nát đá tan”, chỉ cần trong lòng anh hai còn một chút tình cảm gắn bó, thì tuyệt đối không đi đến bước ấy.

Sự nuông chiều của Ngụy Khiêm với hai em ngày qua ngày âm thầm trở thành thứ không dễ phát hiện như là màu nền vậy, mà hiện giờ trong thái độ kháng cự thế này, nó ngược lại bị nổi bật lên.

Ngụy Chi Viễn cảm nhận được sự quyến luyến như gần đất xa trời của mình – chuyện đến bây giờ, cậu phải đi rồi.

Bỏ đi du học không phải ý của cậu, mà là một ngày nọ, Ngụy Khiêm in mấy tin tức chiêu sinh của các trường nổi tiếng ở nước ngoài đem đặt trước mặt Ngụy Chi Viễn cùng với một tấm thẻ ngân hàng có sẵn tiền, cũng chẳng thèm nói gì, tất cả đều ở trong không lời: mày tự xem mà làm.

Một năm sau, Ngụy Chi Viễn hoàn thành các thủ tục, cậu sẽ mang theo thư báo trúng tuyển, lên máy bay ngay ngày hôm sau, để bay đến đất nước xa lạ cách nhau mười mấy tiếng.

Mà người cậu yêu đang ở bên kia trái đất, sự chênh lệch thời gian khiến cho câu “thiên lý cộng thuyền quyên”(2) người xưa nói cũng thành ảo giác không khả khi.

Ngụy Chi Viễn cuối cùng vẫn không quấy rầy Ngụy Khiêm, một mình lặng lẽ đi ra ngoài.

Cậu lên một chiếc xe buýt mà hoàn toàn không có mục đích, đi khắp hang cùng ngõ hẻm của cả thành phố, nơi đây rất khác với mười mấy năm trước, dường như đã hoàn toàn thay đổi rồi, khi đó Ngụy Chi Viễn không thể ngờ rằng, nơi này sẽ kết thúc kiếp sống lang thang của mình.

... Sau đó, cậu cũng không thể ngờ, thì ra đây chưa phải là trạm dừng cuối cùng.

Ngụy Chi Viễn không biết mình ngồi xe đi bao xa, xe buýt chạy mãi đến trạm cuối, trong chiếc xe có thể chèn người ta dẹp lép như con tép chỉ còn lại mỗi một hành khách là cậu.

Nhân viên xe buýt lấy làm lạ nhìn hành khách trẻ này một cái rồi đi đến nhắc nhở: “Này cậu kia, trạm cuối rồi, xuống xe đi.”

Ngụy Chi Viễn lúc này mới như vừa tỉnh khỏi cơn mơ, ngơ ngác xuống xe ở nơi xa lạ.

Đôi khi ngoại thành xa vắng như thị trấn bên cạnh vậy, mới đầu Ngụy Chi Viễn chưa nhận ra đây là đâu, cậu đứng cạnh đường cái một lúc, nhìn thấy đoàn “du lịch một ngày” phi pháp. Hướng dẫn viên giơ một lá cờ nhỏ màu đỏ, huyền thuyên dẫn đường ở đằng trước, theo sau là một loạt du khách mệt như chó.

Dăm ba câu giới thiệu bay vào tai Ngụy Chi Viễn, cậu nghe thấy tên của ngôi chùa nào đó, một lúc lâu cậu mới nhớ ra, hình như đây là nơi Lão Hùng xuất gia.

Ngụy Chi Viễn không biết do cách nghĩ gì mà mình lại theo đoàn du khách này đi thẳng đến cổng chùa, cậu vốn chỉ muốn đến xem thử, không trông mong sẽ gặp được Lão Hùng, nào ngờ nhìn thấy lão đó ở ngay điểm bán vé.

Lão Hùng cạo đầu trọc lóc, mặc áo cà sa, một tay lấy tiền một tay đưa vé, còn không quên tiếp thị luôn mồm, muốn phun đầy nước miếng vào mặt du khách: “Thí chủ muốn mua nhang chứ? Bản tự cầu nguyện linh lắm đấy – nữ thí chủ muốn cầu đào hoa mời xếp hàng ở bên đây, hôm nay giảm giá đặc biệt, mua nhang tặng bùa bình an được đại sư tự mình khai quang, chờ đã, hôm nay chỉ giới hạn trong nữ thí chủ, cậu bên kia không được chui vào!”

Ngụy Chi Viễn: “...”

Đoàn khách du lịch đi qua, Lão Hùng mới được nghỉ ngơi, lão dùng tay áo rộng thùng thình lau mồ hôi trên trán, cầm chai nước khoáng tu một hơi hết nửa chai, sau đó thở dài khoan khoái: “A di đà Phật!”

Lúc này Ngụy Chi Viễn mới có cơ hội bước lại: “Tôi tưởng anh đến để thanh tu chứ.”

Lão Hùng ngẩng đầu nhìn thấy cậu, liền hơi giật mình, vội vẫy tay kêu một tiểu hòa thượng choai choai thay ca, hỏi Ngụy Chi Viễn: “Tiểu Viễn? Sao cậu lại tới đây?”

Ngụy Chi Viễn cười khở.

Lão Hùng nhìn sắc mặt cậu, nghĩ qua rồi nói: “Thế thì được, đã đến đây rồi thì vào thiền phòng tôi ở ngồi chơi một lúc đi.”

Ngụy Chi Viễn gật đầu không để ý lắm, đoạn cất bước định đi theo.

Lão Hùng lại quay đầu bổ sung một câu: “Khoan, cậu phải mua vé trước đã, chỗ chúng tôi buôn bán, không cho cậu người quen mà trốn vé đâu.”

Ngụy Chi Viễn bất đắc dĩ lấy ra một xấp tiền lẻ, xem như hiểu Lão Hùng “xuất gia” chỉ để khinh nhờn cửa Phật thôi.

Chùa nằm trên núi, nắng hè chói chang, thảm thực vật um tùm tốt tươi trên núi được chăm sóc xanh non mơn mớn như khu du lịch vậy.

Xuyên qua sân trước du khách rải rác, Lão Hùng dẫn Ngụy Chi Viễn vào sân sau “du khách dừng bước”, bên trong lại lập tức thanh

tĩnh hẳn.

Một con chó lông rậm nằm ngay cửa, thấy người cũng chẳng buồn để ý, một tiểu hòa thượng đang quét sân, trông thấy họ liền lễ phép chào Lão Hùng.

Xa gần vắng vắng tiếng tụng kinh gõ mõ, hòa vào tiếng ve ra rả mãi không dứt, nhang đèn chập chờn, cảm giác “cửa Phật thanh tịnh” hiện rõ.

Đây là chùa cổ, thiền phòng đều rất cũ là điều không cần phải nghi ngờ. Đương nhiên, là đại tài chủ của bản tự, điều kiện chỗ Lão Hùng ở đã tốt nhất rồi.

Lão Hùng đun một ấm nước, pha trà mời Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn bưng lên ném một ngụm, là mùi cuống trà thô, cậu cúi đầu xem thử, thấy lá trà bên trong nở bung nhấp nhô nhẹ nhàng, toàn là cành thô lá to, như tuốt trên cây xuống rồi pha luôn cho khách vậy.

Thế là cậu lại bỏ chén nước xuống.

Lão Hùng hỏi: “Sắp ăn cơm chiều rồi, cậu chạy đến tận đây, có nói với người nhà chưa? Anh cậu có biết không?”

Ngụy Chi Viễn đặt hai ngón tay lên mép chén, xoay chén trà ướm một vòng, trả lời một nẻo: “Ngày mai tôi phải lên máy bay đi nước ngoài.”

Lão Hùng thoát đầu sửng sốt, lão im lặng giây lát rồi thở dài bảo: “Cũng rất tốt, mai kia trở về cậu chính là ‘dân du học’ rồi, có triển vọng hơn bọn tôi... Ít nhất là có triển vọng hơn tôi.”

Ngụy Chi Viễn nhếch môi một cách máy móc, cậu nghĩ: Trở về? Tôi còn về được ư?

Cậu gượng gạo đổi chủ đề: “Làm thầy chùa có cảm giác thế nào?”

“Cũng được, cơ mà nhà bếp chẳng chịu nấu bún thịt hầm làm tôi thèm muốn chết.” Lão Hùng khịt khịt mũi, “Sao thế, cậu cũng muốn đi tu à?”

Ngụy Chi Viễn thoáng nở nụ cười, chẳng lên tiếng – cậu không cho Lão Hùng biết, chớp mắt khi nhìn thấy ngôi chùa từ đằng xa, trong lòng cậu thật sự từng sinh ra ý tưởng này... Nhưng sau đó bị chỗ bán vé mua một tặng một xua tan mất tiêu.

“Đừng vào đây, trong lòng cậu có hồng trần, chắc chắn không ở nổi đâu.” Lão Hùng nói, rồi chợt nhớ tới điều gì đó, giọng điệu trầm thấp hẳn, hơi tự giễu, “Tôi thì khác, hồng trần của tôi đã hóa thành ráng màu bay mất rồi.”

Ngụy Chi Viễn hỏi: “Trừ bán vé với bán nhang thì thường ngày anh còn làm gì nữa?”

“Bán tới bán lui cái gì? Khó nghe quá! Thầy chùa cũng phải ăn cơm, nghề chính của bàn tăng vẫn là thanh tu, chỉ là thỉnh thoảng coi chùa như nhà, nghĩ cách kiếm chút đỉnh cho mọi người mà thôi.”

Ngụy Chi Viễn không tranh luận với lão, vẫn hỏi: “Anh tu cái gì?”

Lão Hùng nói: “Tiểu thừa, tôi tu ‘ngã pháp không hữu’ của bản thân, không học nổi ‘Tứ Nhiếp’ và ‘Lục Độ’ trong Đại thừa, tôi chỉ muốn tự mình thoát khỏi bể khổ, không định phổ độ chúng sinh dẫn dắt người khác, nếu cậu tới tìm tôi xin được an ủi thì thôi đi.”

Ngụy Chi Viễn lắc đầu: “Tôi không định xin an ủi, lòng tôi đã chết rồi.”

Lão Hùng cười nhạo: “Này cậu thiếu niên, tôi tin cậu chắc?”

Ngụy Chi Viễn im lặng rất lâu.

Hai người chẳng nói gì một lúc lâu, Lão Hùng rốt cuộc lại không nhìn được mở miệng.

“Tôi là người đứng ở bên ngoài, cậu có làm mấy việc khiến người ta kinh hãi hơn nữa thì cũng chẳng kinh hãi được đến chỗ tôi, cho cậu vài lời khuyên vậy.” Lão Hùng nói, “Từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã nói với anh cậu, rằng cậu là người rất ‘bạc’, mấy năm nay tôi không hay tiếp xúc với cậu, nhưng mỗi lần gặp, đều cảm thấy cậu càng lớn càng bạc, sắp mỏng như cánh ve rồi.” (bạc ngoài bạc béo ra thì còn có nghĩa là mỏng)

Ngụy Chi Viễn không biến sắc nói: “Anh Hùng, ý anh là tôi rất hạn hẹp sao?”

“Không sai, có tuệ căn, ý tôi chính là vậy đấy,” Lão Hùng thẳng thắn thừa nhận, “Cậu nghĩ lại xem, cậu cảm thấy thứ không thể vượt qua nhất, thứ không chiếm được nhất, thứ không chiến thắng được nhất là gì?”

Ngụy Chi Viễn không nói gì, trên khuôn mặt trẻ trung lộ rõ vẻ đau khổ, Lão Hùng chẳng cần hỏi cũng biết cậu nghĩ đến ai.

Nhưng lão chỉ xua tay không hề thương xót: “Cậu muốn nói là anh hai cậu? Ôi cái cậu bé không qua được tuổi dậy thì này... Anh cậu thương cậu còn không hết, cậu nói cậu ta phải oan uổng đến

mức nào, khi tự đứng trở thành vết thương lòng lớn nhất trong cuộc đời cậu.”

Ngón tay Ngụy Chi Viễn muốn bấu vào chén trà.

Lão Hùng: “Chàng trai trẻ à... Đi rồi cũng tốt, thăm thú thế giới bên ngoài, mỗi ngày cho mình mười phút, ngẫm lại xem hơn hai mươi năm qua mình sống như thế nào. Chú Khiêm không phải là vấn đề của cậu, cậu bé à, cho dù trái với luân thường, chỉ cần cậu ta còn sống thật tốt, thì sẽ không là vấn đề của cậu, vấn đề của cậu nhiều lắm, nhưng xét đến cùng cũng là bản thân cậu thôi.”

Ngụy Chi Viễn hoang mang ngẩng đầu nhìn lão.

Lão Hùng chỉ bức tường và bỏ đoàn cũ nát trong thiền phòng: “Hôm nay cũng đến đây rồi thì cứ ngồi ở đây tham thiền đi, tôi ra ngoài bán vé. Có một số việc, nghĩ thông rồi thì không gì phá hoại nổi, nghĩ không thông thì sẽ bị vây bên trong. Anh cậu... Cậu ta đời này như vậy rồi, cậu vẫn còn cơ hội mà.”

—

1.Đệ tử quan môn tức đệ tử cuối cùng, từ nay sư phụ đó sẽ không nhận thêm đệ tử nữa.

2.Đã nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên duyên là hai câu cuối trong bài từ Thủy điệu ca đầu – Trung thu của Tô Thức. Hi vọng người ta mong nhớ được khỏe mạnh trường thọ, tuy cách nhau ngàn dặm nhưng vẫn được cùng ngắm một ánh trăng sáng tỏ. Tiếc rằng Tiểu Viễn phải đến bên kia trái đất, dầu muốn cùng ngắm trăng thì cũng không thể, thôi đành anh ngắm mặt trăng em ngắm

mặt trời đỡ vậy. Chữ thiên quyền ở đây cũng có nghĩa là trắng sáng hoặc Hằng Nga.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 54

Khi Ngụy Chi Viễn rời khỏi chỗ Lão Hùng, đèn hoa đã sáng rực.

Cậu đi dọc theo quốc lộ yên tĩnh, tìm trạm xe buýt lúc đến, ánh đèn đường mờ nhạt làm bóng cậu đổ dài thật dài, một cơn gió thổi tan tành mây mỏng manh, để lộ bầu trời rợp ánh sao, vũ trụ bao la nhìn qua là thấy hết, nhân gian càng có vẻ lạnh ngắt như tờ.

Chùa là điểm du lịch, qua bốn giờ rưỡi chiều là thôi bán vé, thời gian tiếp đãi có hạn, bởi vậy để tiết kiệm, cứ qua năm giờ rưỡi là mấy chuyến xe cuối cùng vào thành phố sẽ cách nhau bốn mươi lăm phút.

Trạm xe buýt tro tro, chỉ có mình Ngụy Chi Viễn đứng dựa cột, cúi đầu chờ xe.

Có lẽ một số chỗ quả thật thích hợp để suy nghĩ, ví dụ như nhà giam đối với việc chứng minh giả thuyết Riemann của Weil, cây đại bồ đề với Phật Thích Ca Mâu Ni. Trong thiền viện con con của Lão Hùng, những đau khổ, băn khoăn và không cam lòng thỉnh thoảng trở nên ác độc dưới đáy lòng Ngụy Chi Viễn đều nhấp nhô rồi chậm rãi lắng đọng lại.

Ban đầu, Ngụy Chi Viễn không cách nào đè nén, vô số lần nhớ tới Ngụy Khiêm, đó là người cậu ngày nhớ đêm mong, cậu thậm chí cảm thấy mình có thể miêu tả được mỗi một sợi tóc của Ngụy Khiêm.

Ngụy Chi Viễn không kìm nén, cậu bỏ mặc cho khát vọng khinh nhờn người kia như ngựa thả cương, bởi vì rất có thể, ngay cả quyền nhớ mong cậu cũng sẽ nhanh chóng mất đi.

Nhưng mặt trời ngả về Tây, theo đó thì hơi nóng ảm dần tan mất, mùi đàn hương thoảng ra từ giá gỗ cũ kỹ, cảm xúc mãnh liệt bấp bênh nhiều lần, rồi cuộc mệt mỏi yên tĩnh lại, chẳng biết vì sao mà Ngụy Chi Viễn bỗng nhớ tới cái tay chết trong kho lạnh kia.

Rất nhiều năm rồi, Ngụy Chi Viễn chưa bao giờ sám hối, chưa bao giờ cho rằng mình có một tội sai lầm nào, sau khi sự việc yên ổn thì cậu càng ít khi nhớ đến.

Hiện tại, rất khó để nhớ lại hình ảnh về tên đó, chỉ có cảm giác lúc ấy là vẫn khắc rõ trong lòng. Ngụy Chi Viễn còn nhớ rõ tay lái lạnh ngắt sau khi biết Ngụy Khiêm có khả năng không về được nữa, cậu một mình quay về từ tiệm thuốc của Lão Hùng, dựng xe bên đường gục đầu xuống đã đụng phải, cùng mùi rỉ sắt loáng thoáng trên đó.

Vì sao phải giết tay đó?

Thù hận ư?

Không... chưa đến mức ấy, dù sao thì đó chỉ là một tay nhát gan, không tạo thành tổn thương thực chất gì cho cậu.

Thế thì là vì chính nghĩa sao?

Đương nhiên càng không thể – Ngụy Chi Viễn cảm thấy, giả như trong lòng mình có thứ đó thì kẻ đầu tiên cần xử lý chính là bản thân cậu.

Thế giới tinh thần của cậu khép kín, ích kỷ, lạnh lùng và quá khích, có lẽ nhất thời tâm trạng tốt, tiện tay xách thùng bé gập trong ngõ nhỏ lên xe, đã là hết mức rồi.

Nếu lúc ấy anh hai không xảy ra chuyện, cậu thật sự sẽ làm được đến bước đó sao?

Mạch suy nghĩ đưa cậu về với mùa hè năm mười ba tuổi, ký ức rõ nét chiếu lại, cảm giác quen thuộc nào đó ùa lên, rồi Ngụy Chi Viễn đột nhiên hiểu ra – đó chính là cơn ác mộng hơn hai mươi năm qua quanh quẩn không chịu đi, là cảm giác bất lực ăn sâu vào tận xương tủy.

Tất cả những gì cậu làm đều là đang bổ khuyết cho cảm giác bất lực thuở nhỏ, cái cảm giác khiến cậu lúc nào cũng tính toán bằng mọi cách, thậm chí gập cực hạn liền dám làm đến mức mưu sát.

Nhưng chúng tựa như một cái hố đen ngòm há to miệng để người ta càng lúc càng rơi sâu hơn, dấu cuối cùng cậu có trở thành một sát thủ liên hoàn thì cũng vĩnh viễn chẳng thể nào bù đầy vào lòng mình.

May là tình cảm vô vọng kia lập tức thành trụ cột tinh thần mới cho cậu, hồi tưởng lại thì Ngụy Chi Viễn có thể vì anh hai mà vô số lần gõ cửa vô số nhà, nhưng chỉ một lần này, khi cậu làm rõ tất thấy, bị đập nát chút ảo tưởng cuối cùng, trụ cột ấy liền sụp đổ.

Từ xưa Hoa Sơn chỉ có đúng một đường, mà cậu đi ngay trên con đường ngày càng hẹp này, đến chết cũng không chịu ngừng bước, chẳng thèm quay đầu, dấu trước mặt là vách núi thì cậu cũng sẽ đi một mạch, cho đến khi ngã xuống tan xương nát thịt.

... Giống như làm vậy là cậu có thể an ủi bản thân, rằng mình là một kẻ mạnh.

Đúng lúc này chợt có đèn xe chiếu đến, Ngụy Chi Viễn tưởng xe buýt tới, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy xe của Ngụy Khiêm.

Cậu mở miệng nhưng không biết nên nói gì, động tác đứng thẳng đờ như rồi gõ giật dây khiến cậu trông khá thận trọng.

Ngụy Khiêm hạ cửa kính xuống, đưa tay ra hiệu “lên xe”.

Ngụy Chi Viễn hơi do dự, ngồi vào ghế lái phụ, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Ngụy Khiêm, hỏi thử: “Là anh Hùng báo cho anh biết à?”

Ngụy Khiêm đáp một tiếng ngắn gọn: “Ừ.”

Rồi không nói gì nữa.

Ngụy Chi Viễn nhận ra gã không muốn nói chuyện.

Anh hai chịu lái xe băng qua hơn một nửa nội thành đến đón mình giữa đêm hôm khuya khoắt, lại không muốn nói nhiều với mình.

Ngụy Chi Viễn dựa ghế, cảm giác bất lực quay vòng lan khắp toàn thân, cậu nghĩ, mình rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Hôm sau, Ngụy Khiêm không đến công ty, mà lái xe đưa Ngụy Chi Viễn ra sân bay.

Ngụy Khiêm xách giúp cậu một cái va li, im lặng đưa Ngụy Chi Viễn đến tận cổng hải quan, dựng va li ngay ngắn dưới đất, hiếm khi nhìn thẳng vào Ngụy Chi Viễn, nhưng chỉ nói đúng một câu: “Đi đi.”

Dứt lời gã quay người đi ngay như đỡ được gánh nặng, chẳng buồn nhìn lại một thoáng.

Ngụy Chi Viễn túm tay gã.

“Anh, anh có thể... có thể cho em ôm một cái không?”

Ngụy Khiêm cúi xuống, nhìn bàn tay gần như co rút đang bóp chặt tay mình, sau đó gã chậm rãi gỡ tay Ngụy Chi Viễn ra, cứ thế im lặng quay người đi mất.

Gã vốn lòng dạ sắt đá như vậy, chỉ cần cự tuyệt thì chẳng còn một tẹo đường quay lại.

Khi Ngụy Chi Viễn một mình đi qua cổng hải quan, cậu cảm thấy cả biên giới như đã đóng lại sau lưng mình, vẻ cô độc khó mà tả rõ phản xạ trên nền gạch sáng bóng, đau nhói mắt.

Nhưng cậu đâu biết, thật ra Ngụy Khiêm không hề đi xa.

Ngụy Khiêm quanh quẩn một lúc bên ngoài sảnh chờ, hút một điếu thuốc, sau đó lại vào quán thức ăn nhanh kêu một ly nước, ngồi nhìn đồng hồ liên tục, chờ chuyển bay của Ngụy Chi Viễn cất cánh thuận lợi.

Khi gã chỉ còn lại một mình, nét mặt lạnh lùng rồi cuộc không giữ được nữa.

Trong ấn tượng của Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn mãi mãi là một tên nhóc tay chân khăng khiu, sột soạt chui vào lòng mình, dù nhắm mắt lại thì gã cũng có thể nhớ rõ dáng vẻ của cậu bé khi gãy cái răng đầu tiên và khi khóc lóc xin mình bán nó.

Thậm chí Ngụy Khiêm từng vài lần đi họp phụ huynh cho Ngụy Chi Viễn, đó là một việc rất tuyệt, bởi vì chỉ cần ngồi ngay ngắn làm bộ kín đáo, chờ giáo viên khen ngợi là được, chẳng bao giờ cần giống như khi làm phụ huynh cho Tiểu Bảo, sẵn sàng bị kể lể một chập bất cứ lúc nào.

Một cậu bé ngoan biết mấy.

Nhưng hiện giờ là thế nào đây? Ngụy Khiêm không biết mình phải làm sao để đối mặt với Ngụy Chi Viễn, thế nên chỉ có thể tỏ ra lạnh lùng thôi.

Gã cũng biết xử lý như vậy là không thỏa đáng, Ngụy Chi Viễn từ nhỏ đã nhạy cảm, mỗi lần gã mới hơi nhú mày là cậu bé ngay lập tức căm như hến, chẳng cần biết lỗi do ai, Ngụy Chi Viễn đều cẩn thận kiểm điểm mình trước.

Ngụy Khiêm thừa hiểu, mình làm thế gây tổn thương đến mức nào, nhưng gã còn làm gì được đây?

Sân bay huyền ảo, đâu đâu cũng là người kéo va li vội vàng đi tới đi lui, trong quán thức ăn nhanh đang phát một bản nhạc nước ngoài đệm đàn ghi-ta, như một cuộc chia ly không ai hay biết.

Thằng nhóc đó... cứ thế đi mất.

Ngụy Khiêm thở dài, đẩy ly nước đã uống cạn, đứng dậy rời khỏi.

Tiểu Bảo thi đậu vào một Viện nghệ thuật ở phương Nam, đã đến đó ở nội trú rồi, bây giờ Tiểu Viễn cũng đi nốt.

Nhà mẹ Mặt Rỗ bên cạnh vẫn đề không, gã gọi người quét dọn định kỳ, giống như bà sẽ còn trở về vậy. Tam Béo đã kết hôn với

Lâm Thanh và dọn ra ở riêng.

Nhà gã, hàng xóm của gã, dường như đều trống vắng.

Tình cảnh rất nhiều năm trước, Ngụy Khiêm và Tam Béo giật gấu vá vai tính khoản tích góp và đền bù để mua nhà, ôm sự phấn khởi khi bản thân vĩnh viễn thoát khỏi khu ổ chuột dọn vào nhà mới hầy còn mồn một trước mắt.

Hiện giờ...

Ngụy Khiêm ra sức lắc đầu, ép mình không nghĩ nữa. Nếu gã cũng thương xuân buồn thu thì từ lâu đã chẳng có thời gian làm việc khác.

Chớp mắt mà Ngụy Chi Viễn đã đi hơn nửa năm rồi.

Ngụy Chi Viễn nhanh chóng thích ứng với cuộc sống ở nước ngoài – cậu có thể nhanh chóng thích ứng bất cứ cuộc sống nào.

Cậu đi học, làm luận văn, đến thư viện mỗi ngày, cổ tay đeo chuỗi hạt gỗ, định kỳ đến nhà thờ.

Như Lão Hùng, cậu không tin thần phương Đông, cũng chẳng tin thần phương Tây, cậu thậm chí không muốn tìm sự cứu rỗi từ đây, cậu chỉ muốn tìm một nơi có thể lắng đọng tâm hồn để yên tĩnh đối mặt với bản thân.

Ngụy Chi Viễn thủy chung nhớ rõ một câu Lão Hùng tặng cho trước khi đi: “Yêu ghét tham sân si của phàm nhân, chẳng qua đều là chuyện trong một ý nghĩ.”

Muôn người muôn về, thật ra cũng chỉ là tự lựa chọn tăng lên và kìm nén những ý nghĩ bất đồng, buông bỏ sự tự tôn và ngạo mạn nực cười, lột da thịt ra, nghiền cứu rõ bản thân bản thủ, vậy là có một thanh kiếm xuyên thủng được thế giới.

Ngụy Chi Viễn định kỳ gọi điện thoại về nhà, muốn nghe giọng anh, cậu không dám gọi vào di động của Ngụy Khiêm, sợ quấy rầy đến công việc của anh.

Nhưng nếu Tiểu Bảo không được nghỉ thì điện thoại ở nhà cơ bản chẳng có ai nghe. Ngụy Chi Viễn không biết Ngụy Khiêm nghe thấy tiếng chuông nhưng cố ý tránh né mình, hay bận đến mức không có thời gian về nhà.

... A, đúng rồi, có một lần Ngụy Khiêm bắt máy.

Lúc ấy Ngụy Chi Viễn còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe bên kia đại dương truyền đến tiếng thứ gì đó bị rơi, ồn ào một hồi, rồi dường như còn có âm thanh vật nặng đập xuống đất, sau đó cậu “A lô” mấy tiếng, nhưng đầu bên kia không còn động tĩnh gì nữa.

Ngụy Chi Viễn không dám cúp máy, cậu đoán Ngụy Khiêm làm rơi điện thoại, cúp rồi là không gọi được nữa. Cậu vội vã đổi điện thoại, gọi vào di động của Ngụy Khiêm, vẫn không ai trả lời.

Tiểu Bảo thì ở ngoài tầm tay với, cuối cùng Ngụy Chi Viễn đành phải tìm đến Tam Béo.

Cậu chờ máy hơn một tiếng, Tam Béo mới chạy đến nghe điện thoại nhà cậu: “Em trai, còn đó à? Không sao, anh em uống quá chén, lúc nghe điện thoại bị vấp phải dây rồi nằm luôn, ngủ một giấc dậy là khỏi thôi, yên tâm đi.”

Vậy là không sao ư?

Anh bên đó trải qua cuộc sống thế nào?

Ngụy Chi Viễn chỉ hận không thể lập tức đặt vé bay về, nhưng kể đó lại nghĩ, trở về cũng chẳng làm được gì, chưa biết chừng anh hai còn chẳng thèm để ý đến cậu, nói chi đến để mình chỉ tay năm ngón với cuộc sống của anh.

Mãi đến Tết – theo âm lịch của Trung Quốc.

Ngụy Chi Viễn và trong nước chênh lệch hơn mười ba tiếng, cậu tính thời gian, gọi về trước khi tiếng chuông năm mới vang lên nửa giờ, lần này rất bất ngờ, vừa reo một tiếng là đối phương đã bắt máy luôn, giọng nói quen thuộc từ đầu dây bên kia truyền đến: “Tiểu Viễn à?”

Ngụy Chi Viễn cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng vẫn thảm bại trước ba chữ đơn giản này, gần như khó mà kiềm chế nổi.

Không biết bao lâu rồi chưa được nghe anh hai nói chuyện ôn hòa và nhã nhặn như vậy.

Hôm ấy Ngụy Khiêm trò chuyện với cậu một lúc lâu, như ngày bé, kiên nhẫn nghe cậu kể cuộc sống bên kia ra sao, ở trường học những gì, có bạn bè mới hay không, cho đến khi cuộc đối thoại bị tiếng pháo như chiến tranh thế giới bên Ngụy Khiêm cắt ngang.

Ngụy Khiêm cúi đầu nhìn đồng hồ – đồng hồ đeo tay của anh từ lâu đã đổi thành loại hai múi giờ, vĩnh viễn hiện thời gian của một múi giờ khác.

Anh nói: “Sắp ăn trưa rồi nhỉ? Hôm nay là ngày Tết, em tìm một nơi nhiều người Trung Quốc mà ăn ngon một chút.”

Vì khá ồn nên Ngụy Chi Viễn không nghe rõ lắm: “Anh nói gì ạ?”

Ngụy Khiêm thoáng nở nụ cười tự giễu, rồi cao giọng nói với bên kia: “Không có gì, em cố học cho giỏi, hết nghe thấy rồi, thôi anh cúp máy đây.”

Trong phòng khách không bật đèn, cũng chẳng mở ti vi, Ngụy Khiêm ngồi trên sofa, dường như chỉ để chờ điện thoại của ai đó.

Trước kia để mọi người có phòng riêng cho thoải mái, mới có ý mua căn nhà rộng rãi trống trải đến đáng sợ – Tiểu Bảo bởi múa giỏi nên được một đoàn làm phim điện ảnh chọn, Tết âm lịch cũng không thể về, Ngụy Khiêm không cho cô biết, thật ra mình cũng có đầu tư vào bộ phim đó.

Ngụy Khiêm bỏ điện thoại xuống, dần dạp dày không thoải mái lắm, định nấu một bát cháo cho mình giữa đêm giao thừa.

Sau khi Lão Hùng đi, Ngụy Khiêm danh chính ngôn thuận thành hạt nhân của công ty, chỉ ngắn ngủi một hai năm, công ty trong tay anh mở rộng gấp mấy lần, xí nghiệp dân doanh không dễ tồn tại, mấy trăm nhân viên đi theo anh, mỗi lần mở rộng anh đều phải tự ra mặt, vất óc móc nối các mối quan hệ, anh chạy đôn chạy đáo khắp nơi, luôn có những buổi xã giao không dứt, hờ ra là phải uống cả lít rượu trắng.

Ngụy Khiêm không biết mình còn có thể liều mạng bao lâu nữa, nhưng năm tháng chẳng tha cho ai cả, theo tuổi tác lớn dần, anh rốt cuộc không còn là gã thiếu niên bị đánh trúng dạ dày, nghỉ ngơi hai

ngày lại khỏe như vâm, thuốc rượu và lao lực đang làm thân thể yếu dần, Ngụy Khiêm có thể cảm nhận được quá trình này.

Lúc mới vào đông, có một lần Ngụy Khiêm quá chén về nhà, mới vào cửa liền mơ mơ màng màng nghe thấy Ngụy Chi Viễn gọi về, vừa nghe là điện thoại vượt đại dương, anh lập tức vội vàng muốn bắt máy, bấy giờ mới bất cẩn vấp ngã.

Lúc ấy anh hôn mê luôn tại chỗ, đợi Tam Béo vội vã chạy qua mới lôi được anh lên giường, ai ngờ sau đó chỉ bởi vì chút hơi lạnh này mà một lần nữa bị viêm phổi.

Làm Tam Béo lo sốt vó, ánh mắt hần ta khiến Ngụy Khiêm tưởng mình sắp đi đò nhà ma luôn rồi.

Ngụy Khiêm có liên lạc với Phùng Ninh vài lần, cuối cùng vẫn chẳng đi đến đâu. Phùng Ninh thích loại đàn ông “ngoài mặt hồ hững, nội tâm tình sâu nghĩa nặng”, thay vì loại “ngoài mặt khách sáo, nội tâm sao cũng được” như Ngụy Khiêm.

Sau đó, Tam Béo lại giới thiệu cho vài cô, con gái thích Ngụy Khiêm không ít, nhưng những cô không ra gì như đặc biệt nông cạn, ham tiền, hoang tưởng đều bị ông mai chuyên nghiệp Tam Béo lọc hết, hần chọn lựa kỹ càng, tìm toàn các cô gái tốt thật sự thích con người Ngụy Khiêm.

Nhưng con gái tốt không tham tiền cũng chẳng ham hư vinh, hầu hết theo đuổi tình yêu thuần túy mà tốt đẹp, ai muốn chịu đựng loại đàn ông ứng phó mình như nhiệm vụ?

Rốt cuộc, Ngụy Khiêm vẫn quen với cuộc sống cô đơn chiếc bóng.

Bản thân anh thì không hề gì, nhưng Tam Béo mỗi lần gặp đều dăm chiêu suy nghĩ, giống như làm ông mai không chuyên nghiệp nên rất có lỗi với anh em vậy. Sau đó Tam Béo còn tự nguyện thành người cản rượu cho anh, trước kia là một người nằm gục, giờ thì hai người cùng nằm bẹp gí, chuyện khác thì không sao, mỗi tội khiến Lâm Thanh cực kỳ có ý kiến.

Ngụy Khiêm mới bắc nồi cháo lên bếp thì chợt có tiếng mở cửa, anh còn chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe thấy tiếng Tiểu Bảo kêu la: “Ôi, ngã dập mặt rồi, anh hai ở nhà à? Sao không bật đèn lên?”

Ngụy Khiêm hơi khó tin nổi: “Sao em về rồi?”

“Em không thể để anh đón Tết một mình, liền xin phép nghỉ nửa ngày bay về, rồi bốn giờ sáng mai đi luôn, mai mông trên máy bay những hơn sáu tiếng cơ.” Tống Tiểu Bảo nhảy nhót chạy vào bếp, “Anh muốn nấu món gì đây? Ôi trời ơi! Không phải anh muốn húp thứ này chứ? Tránh ra tránh ra, em phải nhào bột mì, em muốn ăn sủi cảo!”

May mà còn một cô bé.

Cứ thế, chớp mắt lại qua bốn năm.

Bốn năm sau, Ngụy Khiêm cũng không ngờ là mình sẽ gặp Ngụy Chi Viễn trong tình huống như vậy.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 55

Chuyện này, như trẻ nhỏ không mẹ vậy, nói ra thật dài dòng.

Đầu đuôi sự việc có thể nói là hết sức trùng hợp.

Nơi năm đó bọn Ngụy Khiêm làm hạng mục đầu tiên, bây giờ đã có một bộ phận hạng mục hoàn thiện, đương nhiên, do bản thân thành phố phát triển có hạn nên quy mô đầu tư của đội ngũ bên này vẫn chưa lớn, bố trí nhân viên cũng không hoàn hảo lắm.

Sự việc xảy ra ngay ở đây.

Nguyên do là ông anh họ của tổng giám đốc Trương.

Ông Trương là một tay bịp bợm, đây là chuyện khởi cần bàn luận thêm, nhưng anh họ ông ta lại không đơn giản – năm đó là bí thư thị ủy, hiện giờ đã được đề bạt lên tỉnh.

Nhờ một số nguồn tin, bọn Ngụy Khiêm còn nghe nói, ông anh họ đáng giá này vài năm nữa rất có thể sẽ được điều thẳng vào thành phố trực thuộc trung ương, tay này cực giỏi luân cúi, quan hệ rộng, gốc gác sâu, mà trong nhiệm kỳ lại còn khá có chiến tích, xây dựng thương giới của thành phố nhỏ loại 3, 4 chẳng kém gì tỉnh lỵ.

Trước mắt chẳng ai dám chắc tương lai của ông ta sẽ ra sao.

Cho nên với bọn Ngụy Khiêm mà nói, mối quan hệ này nhất định không thể đứt được.

Dù Ngụy Khiêm và Tam Béo nhất trí cho rằng tay họ Trương từng lừa mình là lão bại não không thể thay đổi, nhưng vẫn duy trì mối quan hệ rất không tệ, bình thường vẫn hay qua lại ăn uống tiệc tùng, dẫu rằng một số hạng mục không ổn ông ta giới thiệu đều tìm cách từ chối.

Ông anh họ về quê là để mừng thọ cho mẹ – cũng chính là bác của ông Trương, bà cụ tám mươi chín, theo tập tục địa phương thì mừng thọ cụ già phải tránh làm tròn, chính thọ làm trước một năm, như vậy cũng xem như ăn đại thọ chín mươi rồi.

Anh em ông Trương tổ chức rình rang, thư mời còn do chính ông Trương tự mình đưa đến văn phòng chủ tịch ở trụ sở chính.

Bà lão được chúc thọ đã lẫn đến mức con trai cũng chẳng nhận ra, làm “linh vật” chính của bữa tiệc, suốt buổi chỉ ngồi trên xe lăn lộ mặt một cái rồi nhanh chóng được cô giúp việc đẩy vào đứt cháo, tiếp đó bữa tiệc mừng thọ biến thành một câu lạc bộ mạng lưới quan hệ.

Ngụy Khiêm và Tam Béo mỗi người mang một hộp danh thiếp cực nhỏ, cơ bản chỉ đựng được rất ít, loáng cái đã đưa hết, đành phải nhờ Tiểu Phỉ thư ký chủ tịch thần thông quảng đại bổ sung đạn dược bất cứ lúc nào.

Ăn xong bữa tiệc mừng thọ dài đến ba bốn tiếng còn mệt hơn cả đàm phán, tình cảm của khách và chủ tự nhiên liền phân ra ba bảy loại, thân cận nhất đương nhiên phải ở lại, kiếm chỗ khác trò chuyện.

Ông anh họ lãnh đạo này cũng nể mặt, ngồi uống vài ấm trà với bọn Ngụy Khiêm và Lý Phong Nhã tổng giám đốc Lý năm đó từng hợp tác, rồi mới bận rộn quay về tỉnh ngay trong đêm, chỉ còn ông Trương say quắc cần câu ở lại tiếp khách.

Ngụy Khiêm lập tức bảo bộ phận hạng mục lo liệu, kéo Lý Phong Nhã đi cùng, mời lại ông Trương một chầu, chăm sóc ông ta đến mở cờ trong bụng, thêm nữa có thể do đã đến địa bàn của mình, ông Trương ít nhiều lâng lâng, thế nên nhậu xong say xỉn giở trò – khẳng khẳng kéo bọn Ngụy Khiêm đi tìm nơi “giải trí”.

Trên đường, Tam Béo tái mét mặt mày nói với Ngụy Khiêm: “Anh có linh tính xấu.”

Quả nhiên, ông Trương dẫn họ đến một club tư lộng lẫy, một loạt các cô em xinh đẹp trang điểm lòe loẹt đã xếp hàng chỉnh tề ngay cửa, lúm đồng tiền như hoa chờ nghênh đón.

Lý Phong Nhã là một người thật thà chỉ biết cắm đầu làm việc, ở nhà còn có bà vợ quê mùa và hai con một trai một gái, vừa thấy cảnh này lập tức tỉnh rượu, liên tục xua tay nói: “Không được đâu chú Trương, làm sao mà được? Chị dâu chú... Việc này không thích hợp!”

Ông Trương uống say bất chấp lý lẽ, vừa nghe liền mất vui, sa sầm mặt: “Sao? Anh Lý khinh thường tôi? Chê họ Trương tôi tiếp đãi không chu đáo, hay chê các em này không đủ đẳng cấp, không xứng nói chuyện với ông anh?”

Lý Phong Nhã mặt mày tái mét, đầu vã mồ hôi, Ngụy Khiêm đưa mắt ra hiệu, Tam Béo liền vội vàng tươi cười như Phật Di Lặc, hòa giải: “Anh Lý sợ vợ đâu phải mới một hai hôm, anh Trương mới

ngày đầu biết anh ấy à? Lần trước tôi gặp chị dâu rồi, thật là... vợ quát một tiếng mà chân run lẩy bẩy. Anh nói anh khoản đãi thịnh tình như vậy, chẳng phải thử thách ý chí của chúng tôi sao?”

Hắn ăn nói khéo léo, ông Trương nghe thế nét mặt hòa hoãn hơn, chỉ Lý Phong Nhã nói: “Yên tâm, anh yên tâm, ở đây toàn anh em cả, kín miệng lắm, chuyện hôm nay sẽ không để chị dâu nghe thấy phong thanh đâu! Chắc, đều do tôi suy nghĩ không thấu đáo, hôm nào phải mang quà đến gặp chị dâu mới được.”

Ông ta đã xuống nước, Lý Phong Nhã dù không muốn hơn thì cũng chẳng thể khiến người ta mất mặt, đành cố làm bộ vui vẻ.

Ông Trương tiện tay ôm một cô dẫn đầu, cao giọng nói: “Qua đây! Để tôi giới thiệu cho các anh em, đây... đây là em gái tôi, em ruột, bên kia... đều, đều là anh em ruột của anh, em nhất định, nhất định phải chăm sóc đàng hoàng, nghe chưa hả?”

Ngụy Khiêm và Tam Béo cứ thế bị biến thành “anh chị em bảy mươi hai nghề đều là một nhà” trừ cùng nhau cười “ha ha” thì chẳng nghĩ ra biểu cảm nào khác.

Ông Trương loạng choạng suýt ngã, “em gái ruột” vội gọi hai cô đến, mỗi cô một bên đỡ ông ta vào.

“Lát nữa chú không thể thành xe đứt xích đâu nha, trò này anh không chơi được đâu, Lâm Thanh cho anh thành thật khô luôn đó.” Tam Béo thừa cơ rỉ tai Ngụy Khiêm như muỗi, “Cái lão không biết xấu hổ, con trai sắp cưới vợ rồi mà còn chơi trò này – ôi, chẳng phải trước kia lão rất đứng đắn, cũng rất hay học đòi văn vẻ sao?”

Ngụy Khiêm nhìn thẳng phía trước, mặt không cảm xúc gằn ra mấy chữ: “Ông có biết ‘cắm hành trên mũi heo’ là ý gì không?”

Tam Béo: “Ý gì?”

Ngụy Khiêm: “Lão ôn dịch đó chỉ đang giả voi thôi.”

Đang nói dở thì “em gái ruột” do yêu cầu mạnh mẽ của ông Trương đích thân đi đến chỗ bọn Ngụy Khiêm, “em gái ruột” nở nụ cười nhiệt tình, trong bụng suy nghĩ sẵn, định tiếp lời ông Trương nói mấy câu nhảm nhí anh chị em ruột họ kia, rồi lại sấn đến túm tay lôi thẳng vào.

Kết quả là thoáng cái đụng phải ánh mắt lạnh lùng của Ngụy Khiêm, những điều nghĩ sẵn trong đầu đông thành một đồng chất thải công nghiệp ngổn ngang.

Ngụy Khiêm đi qua luôn chẳng buồn nhìn, đến hơn hai mươi bước mới đổi thành nụ cười tươi rói như thay mặt nạ: “Lần này ông anh cho các anh em mở rộng tầm mắt, mọi người đều hết sức ‘được lợi’.”

Ông Trương không nhận ra Ngụy Khiêm đang châm chọc mình, còn cho là khen ngợi, hớn hờ nhận luôn.

Tam Béo tự thừa nhận có tu luyện ngàn năm cũng chẳng tu nổi sự nguy hiểm đến mức quỷ thần còn phải lẩn tránh như vậy, vội vàng đuổi theo, nhờ bóng Ngụy Khiêm bảo vệ trinh tiết của mỗi một tác thịt mỡ trên người mình, đồng thời lén gửi tin nhắn cho thư ký của Ngụy Khiêm: “Kêu mọi người của bộ phận hạng mục đến cứu giá, chậm là các cô chết chắc!”

Tiểu Phỉ thư ký chủ tịch nhận được cảnh báo cấp một, vội vàng rút đi mời cứu binh.

Cô không dám chậm trễ – mấy năm nay, sếp Ngụy của họ đã từ “biến thái bình thường” tiến hóa thành “biến thái vô song”, vô số người vì anh mà đi, cũng có vô số người vì anh mà ở, công ty mấy bận thăng trầm, sau bao phen sóng gió, rốt cuộc cũng tồn tại lớn mạnh.

Năng suất, sự thiết huyết và tầng lớp rõ ràng đã xuyên suốt văn hóa của cả xí nghiệp.

Trong bữa tiệc mừng thọ buổi trưa, có người đặc biệt tìm đến qua đường ông Trương, muốn bán lại một mảnh đất, mấy quản lý của bộ phận hạng mục đều có nhiệm vụ đi khảo sát, hôm nay là cuối tuần, những người khác cũng không đi làm, bộ phận hạng mục chỉ có hai cậu dự toán và công trình trẻ tuổi ở lại.

Họ không đủ cấp bậc, thông thường đều là thanh niên cùng khổ đi theo làm việc, chưa từng có đãi ngộ viên đạn bọc đường như vậy, được gọi mà chẳng biết phải làm sao.

Xử lý thế nào đây? Không thể để bà chị Lâm Thanh của văn phòng chính tự mình đến bắt quả tang chứ?

Hay nói dối là bạn gái chủ tịch Ngụy đến kiểm tra?

Nhưng chủ tịch Ngụy là viên đá quý không chủ, người địa cầu đều biết hết.

Hai cậu trai trẻ dọc đường bàn tính, lo bạc cả tóc, thậm chí cân nhắc đến tính khả thi của việc phóng hỏa club, dựng cảnh hỏa hoạn, cuối cùng vẫn chẳng nghĩ ra sáng kiến nào khác.

Cậu công trình nói: “Phải nghĩ ra một cái có cần chủ tịch Ngụy đi xử lý gấp, có gì nhỉ? À, hay cứ nói công trường bị cháy, ông thấy được không?”

Cậu dự toán hỏi: “Thế mấy người chết cháy?”

Cậu công trình chẳng biết tính toán cách nào, cuối cùng cho ra kết quả: “Bảy tám người đi.”

Cậu dự toán đập đầu cậu công trình: “Cả ngày chỉ lăm le phóng hỏa, chẳng lẽ ông khoái phóng hỏa? Nghĩ có gì đáng tin chút đi!”

Cậu công trình ôm cái đầu trọc lóc mà suy nghĩ, đầu óc làm công trình hoạt động rất lâu một cách khó khăn, cuối cùng đã có ý tưởng, nghĩ ra một biện pháp dở hơi nhất.

Hai người tìm một chỗ bán sữa đậu nành ngay gần club, tự biên tự diễn trò người xe tranh đường, cuối cùng xảy ra “tai nạn giao thông”, xuống xe “cãi nhau”, rồi thì thượng cẳng tay hạ cẳng chân, cậu dự toán oang oang khai tên công ty đăng ký ở địa phương của bộ phận hạng mục, còn nói: “Xe tôi là xe công ty, ông làm trày, biết tốn bao nhiêu tiền không hả? Ông đền nổi không?”

Họ cãi nhau ở bên này, còn Tiểu Phỉ thì chạy lên lầu, trước mặt ông Trương thêm mắm dặm muối báo cáo một phen, Ngụy Khiêm chưa từng nghe cách nào có logic lộn xộn như vậy, khóe mắt lập tức giật giật.

Anh vội dẫn Tam Bé xuống, ông Trương lại chỉ sợ chưa đủ loạn, lập tức chỉ huy cả đoàn người đẹp đi theo như sao vây trăng, hình như nhất định muốn chứng kiến cảnh mất mặt này.

Ngụy Khiêm lờm lờm thư ký một cái, khóe mắt giật càng mạnh hơn.

Ông chú bán đậu nành nhận một trăm đồng kia diễn thành nghiện, càng lúc càng y như thật, hơn hở hưởng thụ niềm vui “chửi lộn giữa đường kiếm tiền”, song phương hai chọi một mà còn ngang sức ngang tài, làm mấy chiếc xe bị kẹt đằng sau.

Đúng lúc này, một cậu thanh niên ăn mặc theo kiểu dân công ra khỏi chiếc xe bán tải trông như sắp hỏng.

Cậu này cao to khỏe mạnh, da dẻ ngăm đen, ống quần và tay áo lòi thoi lếch thếch xắn lên, để lộ chuỗi hạt đàn hương cũ kỹ, đầu đội cái mũ rom bởi bụi vải chỗ mà xù lên, che khuất nửa mặt, hông đeo một cái bóp to như đựng máy chụp hình.

Cậu thanh niên vô tội bị chặn đường bước đến vỗ vai ông chú bán đậu nành, đưa tay ngăn hai bên đang đối chiến: “Các anh à, tôi thấy cả người lẫn xe đều không sao, gặp gỡ trên đường đều là duyên phận, cần gì phải thế chứ? Thôi bỏ qua đi.”

Hai cậu bộ phận hạng mục liếc nhau, bụng nghĩ chưa cứu được thánh giá thì nào dám bỏ qua, nhưng họ cũng cực kỳ xấu hổ khi gây cản trở giao thông, tiến thoái lưỡng nan, mặt mày nhăn nhó, chỉ có miệng vẫn không nghe theo lòng, ngoài mạnh trong yếu kêu la: “Không, không thể cứ thế cho qua được, chúng tôi cần sự công bằng! Ông già này rõ ràng cố ý lừa lộc mà.”

Cậu thanh niên kia nhận ra sự kỳ lạ, dù bận vẫn thông thả nở nụ cười: “Vậy các anh định bắt chú này đền tiền à?”

Ông bán đậu nành vừa nghe hai chữ “đền tiền” liền sợ muốn vãi ra quần, tức khắc như xe tuột xích, vội vã mở miệng thanh minh: “Tôi vốn không muốn...”

Cậu dự toán thấy ông ta sắp làm lộ, vội vàng nói át: “Ông im đi! Im đi! Chính là lỗi của ông, ông còn gì để nói nữa?”

Ông chú đậu nành chỉ cậu ta: “Rõ ràng là cậu bảo tôi...”

Hai anh chàng liếc thấy Ngụy Khiêm đang đi đến bên này, bụng nghĩ không thể để đứt bóng vào phút chót được, thế là tâm linh tương thông đồng thanh quát: “Nói bậy, là ông!”

Giọng quá to, dọa ông chú đậu nành ngây ra.

Đúng lúc này, gần đó truyền đến giọng nói không cao không thấp, Ngụy Khiêm mất kiên nhẫn nói với thư ký chủ tịch: “Tiểu Phỉ, ai còn sửa ở đó vậy?”

Tiểu Phỉ thư ký tinh anh vội ra về thực nữ đáp một tiếng, sai bước đến giảm mạnh mỗi người một phát, máng âm lên: “Mẹ kiếp câm miệng hết coi!”

Ông chú đậu nành thấy thế, thảm tính, dựa theo tiến độ thì đoạn kế tiếp nên là cảnh mình vệt ra đất gào khóc, ông ta hít sâu một hơi, còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng.

Thì đột nhiên – cậu thanh niên can ngăn trông như dân công ở bên cạnh nâng vành nón lên nhìn Ngụy Khiêm mà sững sờ giây lát, gọi một tiếng không chắc chắn: “Anh?”

Sau đó theo Tiểu Phỉ thuật lại, không thể bắt được cơ hội cấp tốc chụp lại nét mặt sếp lúc ấy, quả thực khiến cô ân hận suốt đời.

Nét mặt Ngụy Khiêm thoát đầu rất bình tĩnh, nhưng khi ánh mắt dời sang cậu thanh niên ấy, rồi nhận ra cậu ta là ai, chợt biến thành thẳng thốt kinh ngạc, đằng sau anh là một tổng giám đốc Trương

say khướt ồn ào, cùng với các cô nghề nghiệp không tốt lắm đương chờ duyệt như tam cung lục viện, đám cầu nam nữ này cùng tạo thành cảnh nền hoành tráng...

Khiến Ngụy Khiêm sau khi kinh ngạc, rốt cuộc chỉ còn lại vẻ xấu hổ.

Anh sửng sốt một lúc lâu, mới thì thào: “Tiểu Viễn?”

Tam Béo ra sức chớp đôi mắt bị cồn làm mờ, dè dặt hỏi: “Em trai, em... em mới từ Tây Sơn khai thác than quay về à?”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 56

Chắc Ngụy Chi Viễn trông thảm quá nên ngay cả ông Trương cũng phải xúc động.

Ông ta nghĩ, em trai người ta thương y như trẻ chăn trâu, lặn lội đường xa từ cựu xã hội hải ngoại trở về đại gia đình tổ quốc, sao nỡ quấy rầy cậu hưởng thụ sự ấm áp của gia đình? Vì thế ông Trương hiếm được một lần thức thoir tan cuộc.

Trong cuộc đời dài lê thê của tổng giám đốc Trương, tàn suất biết hai chữ “thức thoir” thật sự không hề hơn sao chổi Halley(1) quét cái đuôi dài xuất hiện trên bầu trời đêm chút nào.

Sự xuất hiện của Ngụy Chi Viễn y như Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, tức khắc xua tan cả đám yêu ma quỷ quái, Tam Béo đề nghị ba người tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện.

Ngụy Khiêm quay đầu căn dặn Tiểu Phi vài câu, cuối cùng nhìn hai cậu trai bên công trình và dự toán, rồi chủ tịch Ngụy đáng sợ đột nhiên nở nụ cười khùng bố y như ma cà rồng vậy.

“Mai nhớ xin một giải Nobel cho hai cậu nhóc đó.” Chủ tịch Ngụy nói nhẹ như không.

Tiểu Phi gặp biến không sợ, hỏi: “Ồ, lĩnh vực nào ạ?”

Chủ tịch Ngụy: “Dành cho lĩnh vực mất mặt.”

Anh ném lại câu này, rồi thông dong dứt tay vào túi mà đi trong ánh mắt sợ hãi của hai cậu trai câm như hến.

... Giống như bắt nạt mấy cậu nhóc xúi quẩy này là có thể tìm lại chút cân bằng đáng buồn cho sự xấu hổ muốn độn thổ vừa rồi.

Tam Béo lượn một vòng quanh chiếc xe bán tải cà tàng của Ngụy Chi Viễn, đập đập bánh xe, lại thò tay cạo rỉ sét trên cửa: “Trông vô dụng mà bền chắc gớm nhỉ.”

“Em vừa ra khỏi đường cao tốc, trước lúc vào cao tốc đã kiểm tra rồi.” Ngụy Chi Viễn lấy cái mũ rơm rách xuống cầm trong tay, nhìn Ngụy Khiêm một cái, hơi mất tự nhiên tháo ống tay áo đang xắn lên, “Hi hi, anh hai.”

Ngụy Khiêm liếc nhìn, nghĩ bụng, được, còn mỗi răng là trắng thôi.

Ngụy Khiêm nhiều năm ngồi trên vị trí nhân vật linh hồn của xí nghiệp, vốn đã trẻ rồi, nếu còn la lối om sòm thì càng khó coi hơn, bởi vậy từ lâu anh đã giỏi giữ kín cảm xúc, lúc này bất kể tâm tình sóng dậy thế nào, sau sự thất thổ nhất thời vẫn nhanh chóng khôi phục nét mặt như thường, chỉ bình thản gật đầu: “Ừm, ăn cơm chưa?”

Ngụy Chi Viễn: “Chưa ạ, hôm nay em còn chưa kịp ăn.”

Ngụy Khiêm liền vỗ lưng Ngụy Chi Viễn: “Vậy thì đi thôi.”

Đô thị loại ba, trời cao vua xa, vùng này đâu đâu cũng là động tiêu tiền chè chén say sưa.

Ba người cuốc bộ vào một quán cơm, tìm một phòng nhỏ yên tĩnh.

Ngụy Khiêm nhận thực đơn, chẳng thèm hỏi ý kiến ai, lật một lần từ đầu đến cuối, chỉ trong năm phút đã gọi món xong, sau đó ném thực đơn, bảo nhân viên phục vụ: “Trừ bụng thức ăn, nếu không gọi thì không cần vào, cho tôi thêm một bát cháo nhỏ – cháo cũng không có? Vậy sang quán cháo đối diện mua cho tôi một bát đi.”

Tam Béo bắt đầu phản đối: “Sao toàn mấy món thẳng bé này thích ăn vậy, của anh đâu?”

Ngụy Khiêm liếc hần một cái: “Hôm nay ăn nguyên ngày rồi mà cụ còn chưa chán à?”

Tam Béo: “Chú có lương tâm không vậy, anh uống nguyên một bụng rượu đó? Không phải toàn là chặn giúp chú hả? Có ai không – em gái, cho anh đĩa thịt kho.”

Ngụy Khiêm quay đầu cười nhạo: “Đồng loại hợp thể.”

Ngụy Chi Viễn nhanh chóng phát hiện, sau ngàn ấy năm, anh hai cậu thoát nhìn trừ khó gần hơn, ăn vận nom dạng chó hình người hơn thì chẳng khác mấy, nếu có thay đổi thì hẳn là nói chuyện càng đáng ghét, cậu nhớ từ lúc gặp mặt đến giờ, trừ đối với người ngoài là ông Trương thì Ngụy Khiêm cơ bản chẳng khách sáo với ai cả.

Đại khái ban nãy chợt gặp mình anh hai chưa kịp phản ứng, còn giờ đã định thần lại rồi, Ngụy Chi Viễn có dự cảm, anh sẽ lập tức chĩa súng đến – ở trước mặt Ngụy Khiêm, cậu luôn không nhận được có một chút khuynh hướng thích bị ngược đãi, bởi cậu biết thái độ gay gắt của Ngụy Khiêm trước nay đều là trong ngoài rõ

ràng, chằm chọc và móc mỉa gần như đã thành cách bày tỏ thân cận của riêng anh.

Quả nhiên, Ngụy Khiêm uống một hớp trà, nhìn Ngụy Chi Viễn từ đầu đến chân rồi cau mày hỏi: “Anh gửi tiền cho em vì sao đều trả lại? Em không giả làm nô lệ da đen vào nông trại phi pháp làm việc chứ?”

Ngụy Chi Viễn vui vẻ nghe dè bĩu, ánh mắt như dính luôn vào người Ngụy Khiêm không chịu gỡ xuống.

Ngụy Chi Viễn nói: “Việc này nói ra dài lắm – trạm thứ nhất khi em về nước là Hồng Kông, ở đó không phải toàn du khách các nước, đâu đâu cũng có chỗ đổi tiền sao? Cơ bản cần dùng là đổi được ngay. Rốt cuộc ở lại Hồng Kông gần một tuần, em liền quên khuấy việc đổi tiền, xuống sân bay Đào Viên ở Đài Loan thì đã sắp mười một giờ đêm, những chỗ có thể đổi tiền ở sân bay đều đóng cửa rồi, em mới nhớ là không có tiền Đài Loan để dùng, ngay cả vé xe buýt ở sân bay cũng không cách nào mua được. May mà gặp một đoàn khách đến từ Đài Trung, các dì thấy em tội nghiệp, liền dẫn về Đài Trung, ở nhà người ta mấy ngày, được tiếp đãi nhiệt tình thấy hơi ngượng, vừa vận nhà họ có vườn trái cây, em liền đến giúp vài hôm, thế là phơi nắng thành như vậy đây.”

Chuyện quái gì đây? Ngụy Khiêm nghĩ thầm, mẹ kiếp việc nặng nhất anh giao cho mày chính là ngày lễ ngày tết lau cửa kính, đưa mày đi nước ngoài chẳng lẽ chỉ để mày quay về làm thuê cho vườn trái cây của người ta?

Anh đành mặt chằm chọc: “À, anh còn bảo về nước rồi làm gì mà không về nhà, hóa ra chêu nhà quá nhỏ, không chứa được ông tiến sĩ nước ngoài chứ gì?”

Tam Béo nói leo: “Ê chú Khiêm, nghỉ một lúc, chờ thằng bé ăn no trước được không – Tiểu Viễn, em cũng thật là, quay về mà chẳng chịu nói tiếng nào hết.”

Nói đến đây hắn liền dừng lại, nhìn Ngụy Khiêm một cái, hơi do dự mập mờ hỏi dò Ngụy Chi Viễn: “Hay bởi vì không muốn gặp ai? Ha ha, không phải là anh Tam này chứ?”

Ngụy Chi Viễn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn không trốn tránh chút nào, mang theo nét cười, lại không hề u ám, thẳng thắn nói: “Đâu có, năm đó là em thiếu hiểu biết, anh Tam cũng chỉ muốn tốt cho anh hai... và em.”

Tam Béo không ngờ cậu dám nói toạc ra trước mặt Ngụy Khiêm, lập tức sửng sờ.

Vừa nghe câu này, trong lòng Ngụy Khiêm lập tức đoán được bảy tám phần, anh cúi đầu dùng ngón tay xoay chén trà, không tỏ vẻ gì, tránh để ba người đều xấu hổ.

“Không phải em không về nhà.” Ngụy Chi Viễn điềm nhiên đổi chủ đề, “Chỗ tụi em có một dự án, em đang làm việc chung thôi, xe là em thuê, xong việc tiện đường về nhà luôn, đang định nói một tiếng với anh hai, thì gặp phải các anh...”

Cậu nhớ đến điều gì đó, nét mặt biến thành hơi kỳ lạ: “Các anh, cái đó.”

Tam Béo tức khắc vứt luôn câu chuyện ban nãy, xua tay liên tục: “Đừng nói bậy nha! Đều là lão họ Trương già mà mất nét, bọn anh bị lão kéo đến thôi, ngay cả góp vui lấy lệ cũng chưa hề đã tính toán

chuồn đi rồi, anh anh anh là người đứng đắn có gia đình rồi, em đừng bơi nhọ sự trong sạch của anh.”

Ngụy Chi Viễn bật cười thành tiếng.

Ngụy Khiêm chưa từng nghe Ngụy Chi Viễn cười vui như vậy, cũng rất ít thấy cậu có thể đùa giỡn với Tam Béo, càng chưa từng nghe nói Ngụy Chi Viễn chịu thoải mái để một đoàn người lạ như bèo nước gặp nhau ở nơi xa lạ dẫn về nhà.

Trong ấn tượng của anh, cậu nhóc từ bé đã như một con thú nhỏ xù lông, luôn sợ hãi và đầy cảnh giác với đời, cho dù thật sự vì quên đổi mà không có tiền dùng, Ngụy Khiêm rất hiểu cậu, hẳn Ngụy Chi Viễn sẽ tìm đại một chỗ ở sân bay nghỉ tạm, chờ sáng hôm sau người ta đi làm rồi tính.

Ngụy Khiêm bỗng phát hiện, cậu bé ngày xưa giậm chân giậm dỗi anh, trước khi đi về mặt vẫn đau khổ như sắp chết, ở ngay nơi anh không nhìn thấy, đã lặng lẽ trưởng thành như vậy rồi.

Đồ ăn lục tục bùng lên, chẳng biết bao lâu rồi Ngụy Chi Viễn không được một bữa đàn ông, cậu ăn y như gió cuốn mây tan, không khỏi khiến hai ông anh nhớ tới thời thiếu niên cậu từng xơi cả mấy chậu cơm to.

“Buổi sáng em chỉ ăn một cái bánh mì, buổi trưa bận không kịp ăn, nhịn đói đến tận bây giờ.” Ngụy Chi Viễn giải thích, “Anh hai à sao anh chỉ ăn mấy miếng cháo vậy? Dạ dày teo đi à?”

Tam Béo: “Em cứ mặc xác đi, anh hai em bây giờ sắp thanh tâm quả dục thành ông thầy chùa rồi, cái này không ăn cái kia cũng không ăn, cả ngày ở nhà húp canh suông cháo loãng, màu mè nói là

‘dưỡng sinh’, em nói có khủng không? Lão Hùng thỉnh thoảng còn chuồn ra ngoài đội mũ phá giới đó.”

Ngụy Khiêm lườm hắc: “Đúng vậy, cho nên tôi không có ba cao.”(2)

Anh nhìn Tam Béo đang nhét miếng thịt kho to đùng vào miệng, vẻ mặt sốt ruột nói: “Tôi nói anh Tam à, anh cẩn thận chút đi. Lớp mỡ dưới da đủ đắp thành một người rồi, mùa hè muỗi cũng chả chích nổi – sợ gãy luôn vòi!”

Đối với đánh giá độc miệng như vậy, câu trả lời của Tam Béo là gấp một miếng vừa nạc vừa mỡ, quay sang Ngụy Khiêm nhai nhóp nhép.

“Uốn hơi quá tay rồi,” Ngụy Chi Viễn nói, lau sạch tay bóc một con tôm to bỏ vào cái đĩa trước mặt Ngụy Khiêm, “Nhưng biết anh hai chăm lo cho cơ thể, em vẫn rất vui mừng, lần đó nghe điện thoại không có tiếng làm em sợ muốn chết, lúc ấy em còn đặt luôn vé bay về rồi, nghe anh Tam nói không sao mới trả vé đấy.”

Ngụy Khiêm không nói gì, gấp lên ăn.

Tam Béo thấy thế, vội vàng noi theo, gấp một miếng thịt heo bóng nhẫy, làm bộ muốn lẳng vào đĩa Ngụy Khiêm: “Ăn món này nè, món này ngon lắm!”

Ngụy Khiêm: “Cút!”

Tam Béo bị phân biệt đối xử cảm thấy tổn thương, tủi thân rứt đĩa lại tự ăn: “Thật tình, toàn nghĩ xấu cho người tốt.”

Lúc này, Ngự Chi Viễn lại nhớ tới điều gì đó, đột nhiên cau mày hỏi Ngự Khiêm: “Khoan đã, nghe ý tứ của anh Tam... Tức là mấy năm nay anh không tìm một ai chăm sóc mình sao?”

Ngự Khiêm: “...”

Lớp mỡ trên mặt Tam Béo hơi run run, hần cười gượng nói: “Cậu nhóc này chỉ giỏi nhắc chuyện không nên nhắc, vừa mở miệng là trúng ngay hồng tâm... Ôi, ăn thêm đi.”

Về mặt Ngự Chi Viễn thoáng cái biến thành hơi phức tạp, mắt cậu bỗng sáng lên, biểu cảm thay đổi vài lần, cuối cùng dừng lại ở vẻ đau lòng có phần buồn bã, lại có chút khó nói thành lời.

Tam Béo vội nói: “A, hay là bảo họ cho một chai rượu đi? Coi như mừng Tiểu Viễn về, Tiểu Viễn, em uống không?”

Vừa nghe thấy chữ “rượu”, Ngự Khiêm lập tức đau đầu: “Anh chết đi, còn chưa uống đủ hả?”

Ngự Chi Viễn cũng xua tay: “Đừng, anh Tam, em đói muốn chết đây, để em ăn cơm đi, lát nữa em còn phải lái xe nữa.”

Ngay sau đó, cậu nghiêng đầu nhìn Ngự Khiêm một cái, trong ánh mắt có vẻ gì đó khó nói rõ, lướt qua người Ngự Khiêm như điện xẹt: “Vả lại em không giỏi kiềm chế, uống nhiều lại sợ rượu say mất lý trí.”

Tam Béo nhất thời chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Ngự Khiêm lập tức sầm mặt ném dưa, hai cây dưa bắn lên rõ cao, rơi lạch cạch xuống đất: “Ngự Chi Viễn!”

Ngụy Chi Viễn vội vàng cầm đôi mới cho anh: “Em đùa thôi, đùa thôi mà, anh hai, anh đừng giận, rồi cả năm trời chẳng thèm đoái hoài đến em... A, đúng rồi, bây giờ em đang có một dự án với mấy người bạn, các anh có hứng thú nghe thử không? Hoan nghênh đầu tư.”

“Cả năm không thèm đoái hoài”, ở ngay nơi này đùa giỡn như vậy, cùng với chủ tịch Ngụy lập tức trở mặt vì một câu nói... hiện giờ Tam Béo hầu như có thể khẳng định, năm đó trước khi Ngụy Chi Viễn đi du học nhất định đã xảy ra chuyện gì hắn không biết, ngàn vạn lời nói nằm trong lòng lão béo này, cuối cùng tụ thành hai chữ – “Bố khi”.

Khuôn mặt hắn thay xoành xoạch các loại biểu cảm kỳ lạ dữ tợn y như hoai tử, sau cùng nhìn Ngụy Khiêm, rồi lại nhìn Ngụy Chi Viễn, đành phải đứng ra chặn lối châu mai giữa bầu không khí chết người này, cười gượng nói: “Được, em nói xem.”

Ngụy Chi Viễn lập tức thuận thế nói việc hiện giờ mình đang làm – mấy cậu bạn học khởi đầu, đang chiêu mộ một nhóm, thiết kế game đường phố online, có các loại đường lấy phong cảnh các nơi trên thế giới làm nguyên mẫu, tùy cơ mở bản đồ phó bản, người chơi cần bổ sung và sửa xe bất cứ lúc nào, để giành lấy bổ sung và thăng cấp, sẽ có các loại tình tiết và nhiệm vụ được sinh ra.

“Em đang chuẩn bị làm bản đồ Trung Quốc, nên mới tự mình chạy thử một lần các ‘điểm bổ sung’ quan trọng đặt trong lưỡng ngàn tam địa(3).” Ngụy Chi Viễn nói, “Trong các loại phó bản của ‘điểm bổ sung’, thái độ của NPC lập thành một tổ tùy cơ phù hợp với nơi phân bố, có nghĩa là người chơi có thể gặp cả ‘người tốt’ lẫn ‘người xấu’, đều phải nhờ vào vận may, bây giờ tụi em còn đang liên

hệ với mấy cậu bạn học xã hội học, nghiên cứu tính khả thi khi phát triển tình tiết trong sự sắp đặt cục đoạn.”

Về mặt Ngụy Khiêm hơi dụi đi, giây lát lại hỏi: “Mấy đứa nhắm vào đâu? Điểm giá trị ở đâu? Nói nghe thử xem.”

Ngụy Chi Viễn: “Nhắm vào dân đi làm ghét việc phải đi về đúng giờ, học sinh ngoan chưa từng cúp học, con người sống lâu ngày không thay đổi rất dễ sinh ra sự chán ngán, vậy nên bọn em mô phỏng một thế giới trời cao biển rộng cho họ – kế hoạch cụ thể em bỏ trong xe, lát em sẽ đưa anh xem, ngày mai em phải lái xe đến thành phố A, lại từ thành phố A về nhà, thế là hoàn thành nhiệm vụ chuyến này.”

Tam Béo nghe cậu nói khá hay ho, bất giác vui mừng: “Được đó em trai, thú vị đó!”

Ngụy Khiêm lại hỏi: “Trước kia lúc anh bảo đầu tư cho em, vì sao em thà đi gõ cửa từng nhà một, cũng không chịu nói với anh?”

Ngụy Chi Viễn bưng bát uống nốt ngụm canh cuối cùng, cậu cười, để lộ hai cái răng khểnh trắng tinh: “Khi đó chưa tự tin, còn bây giờ tụi em đang tìm kiếm hợp tác trên toàn cầu, anh hai gia nhập đi, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Ngụy Chi Viễn nói được làm được, quả nhiên nhanh chóng lên đường, dường như gặp gỡ Ngụy Khiêm, ngoại trừ ăn chực một bữa thì không hề có bất cứ ảnh hưởng gì với hành trình đã định, Ngụy Khiêm lấy chìa khóa nhà trong túi đưa cho cậu, trước khi đi dặn dò: “Tiểu Bảo hiện giờ đang đóng quảng cáo gì đó ở ngay thành phố A, có thời gian thì hãy đi thăm nó, có một bộ phận hạng mục xảy ra chút việc, anh phải đi xem thử, xong việc thì em cứ tự về nhà đi.”

Ngụy Chi Viễn: “Được ạ, em chờ anh về nhà.”

Nói xong cậu lấy một chuỗi hạt trong ba lô, đeo lên tay Ngụy Khiêm: “Cái này em làm bằng vật liệu thừa xin được, không đáng giá, nhưng tổng cộng một trăm lẻ tám hạt châu, tất cả đều do em tự tay mài, cho anh đeo chơi.”

Ngụy Chi Viễn nói xong nắm nhẹ tay Ngụy Khiêm như có như không rồi quay người đi.

Ngụy Khiêm và Tam Béo nhìn cậu lái chiếc xe bán tải cà tàng xa khỏi đi xa, Tam Béo rốt cuộc không nhịn được hỏi Ngụy Khiêm: “Chú em, điều này là sao, chú biết ý của... thằng bé với mình?”

Ngụy Khiêm nhìn xuống, lòng phiền muộn: “Ừ.”

Tam Béo thở dài thườn thượt, cảm thấy trước mắt rồi như tơ vò, Ngụy Chi Viễn lần này trở về càng khiến hắn cảm thấy khó hiểu, hắn đành phải làm cho trót, đem chuyện trông rất vớ vẩn ly kỳ, thậm chí khó mở miệng làm rõ với Ngụy Khiêm.

Tam Béo: “Vậy chú nghĩ sao?”

“Hoang đường.” Ngụy Khiêm trả lời như vậy, nhưng không tháo chuỗi hạt trên cổ tay.

Nói xong anh ngậm điều thuốc, vừa đi vừa lấy điện thoại ra.

Tam Béo nghe thấy anh dùng giọng điệu chậm rãi, nhưng nghe muốn lạnh sống lưng gọi cho cấp dưới: “Tường ngoài bị thấm nước xuất hiện tinh thể màu trắng? A, bây giờ biết sốt ruột rồi? Các vị à, các vị có bản lĩnh thật, chống thấm kiểu nào vậy? Người nghiệm thu công trình làm ăn kiểu gì vậy? Xử lý bằng cách nào? Kêu những

người liên quan đứng thành hàng, liếm-sạch-sẽ mặt tường cho tôi...”

Giống như một chút tình người hiếm thấy cũng biến mất theo Ngụ Chi Viễn rồi.

Trong lòng Tam Béo bỗng sinh ra một ý nghĩ không thể tưởng tượng: sau cùng thì cuộc sống của bản thân quan trọng, hay luân lý thế tục quan trọng hơn?

Tam Béo lại lập tức ra sức lắc đầu, cảm thấy mình khủng rồi.

Lại nói đến Ngụ Chi Viễn bên kia, cậu nhanh chóng tới thành phố A, theo số Ngụ Khiêm cho liên lạc với Tiểu Bảo.

Tổng Tiểu Bảo cùng một người mẫu nam quay chung quảng cáo đứng chờ ngay chỗ giao với đường cao tốc, vừa thấy Ngụ Chi Viễn, Tiểu Bảo liền để bạn lái xe về, bản thân thì lên xe Ngụ Chi Viễn, đầu tiên khóc “hu hu” một hồi, khóc xong lại khôi phục bản chất lắm mồm, Ngụ Chi Viễn dẫn cô đi ăn cơm, dọc đường cô lại nhai luôn miệng.

Cô nói nhiều nhất vẫn là về Ngụ Khiêm, mỗi khi đến chuyện về anh, Ngụ Chi Viễn liền lẳng lặng lẳng nghe không nói chen, cảm thấy ký ức bị trống hơn bốn năm đang được bổ khuyết dần trong những lời kể của Tiểu Bảo.

Cuối cùng, Tiểu Bảo bị rịn quay về đoàn phim, Ngụ Chi Viễn tìm khách sạn nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày hôm sau về nhà.

Tắm rửa xong, cậu ngồi vào bàn, lấy một quyển sổ tay bìa da trâu đã rách bươm ra viết ngày tháng.

“Tôi không ngờ sẽ gặp anh trong tình huống như thế, dù xung quanh có vô số người, vô số âm thanh, tôi vẫn ngay lập tức nhận ra anh. Hơn bốn năm rồi, tôi cố hết sức muốn để bản thân có vẻ thông dong hơn, làm xong việc lại trở về gặp anh, nhưng không ngờ luôn có nhiều điều bất ngờ như vậy.

Tôi mới phát hiện, mình lại nhớ anh đến thế.

Ban đầu, trong tình huống như vậy, tôi thật sự rất phẫn nộ, không phải ghen tị, mà là giận anh sao có thể đối đãi bản thân qua loa như thế? Tôi cắn lưỡi đến chảy máu mới bình tĩnh lại được, cuối cùng phát hiện anh cũng chỉ bị ép buộc thôi, và dường như để thoát ra, anh còn gián tiếp tạo thành một sự cố buồn cười.

Tôi hơi thấp thỏm, lại cảm thấy mình thấp thỏm quá vô lý, tôi đã có quyết định, nhưng vẫn không cách nào bình tĩnh đối mặt với anh.

Đại khái, nếu có thể bình tĩnh thì đã chẳng tính là tình yêu sâu đậm nhỉ?

Tôi nghĩ tôi đã tìm được chuyện để tập trung trong thời gian tới rồi: Làm công việc trước mắt thật hoàn mỹ, và giành lấy người của tôi.”

Viết xong, cậu lẳng lặng ngồi dưới đèn một lúc, cho mình mười phút để tự xét lại.

Hoàn thành toàn bộ công việc hôm nay, thay đồ thể dục, đến phòng tập thể thao của khách sạn rèn luyện như thường lệ, nghĩ đến ngày hôm sau có thể về nhà, mãi tới khi đi ngủ mà khóe miệng Ngụy Chi Viễn vẫn nhếch lên nụ cười.

Tiểu Bảo đóng gói một hộp bánh ngọt ít đường ít béo mang về cho các đồng nghiệp ăn, Alex anh chàng mẫu lai lái xe cho cô ban đầu nói giữ dáng, lải nhải không chịu ăn, đêm hôm khuya khoắt lại sang gõ cửa, ôm bụng đòi ăn đến là tội nghiệp.

Tiểu Bảo: “Tôi biết tổng anh chỉ được đến thế thôi mà, có chừa cho anh một miếng đó, vào mà ăn đi.”

Alex cao to điển trai cảm động rớt nước mắt, khóc tu tu nói: “Ly Ly, em chính là nữ thần của anh.”

Alex là chuẩn gay, mà còn muôn đời thuần 0, tuyệt đối không làm 1, ngũ quan rõ nét, người vừa đê tiện vừa không biết xấu hổ.

“Người lúc chiều là anh em à?” Alex vừa ăn vừa hỏi, “Ồi mẹ kiếp, hình thể đó, diện mạo đó... Chắc chắc.”

Tiểu Bảo cầm móc áo quát lưng cậu ta: “Tôi cảnh cáo anh đó đồ gay, đừng động vào anh tôi, coi chừng tôi bóp chết anh.”

Cô đánh như gãi ngứa, Alex cũng chẳng coi là gì, cong lưng mặc cho đánh, miệng lại nói: “Con bé này, em còn cho là anh em thẳng hả? Hiển nhiên là một bạn nhỏ ngây thơ đồng loại của tôi mà.”

Tổng Tiểu Bảo: “Anh đánh rắm!”

Alex: “Ha ha ha ha, đúng vậy, hơi thật.”

Phản ứng của cậu ta khiến tim Tiểu Bảo đập thót – chỉ có lúc đùa giỡn thì Alex mới nghiêm trang, còn khi nói thật cơ bản đều là thái độ lông bông kiểu này.

Chẳng lẽ anh ba là...

Không thể là thật chứ?

—

Sao chổi Halley là sao chổi tuần hoàn quay lại gần trái đất khoảng 75 năm một lần.

Ba cao gồm cao huyết áp, đường huyết cao và mỡ máu cao.

Lưỡng ngạn tam địa gồm Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 57

Alex ăn xong chùi miệng, nheo đôi mắt do mang hai dòng máu mà màu sắc không thuần lắm, giờ tay vươn vai, trông như một con mèo mới thỏa mãn gặm hết thức ăn vậy.

Sau đó cậu ta ngẩng đầu, nhìn thấy nét mặt Tống Tiểu Bảo y như bị sét đánh, không nhìn được khó chịu gãi gãi cằm, nghiêm túc phản đối: “Sao đây Tống Ly Ly? Em kỳ thị bọn tôi? Không phải em suốt ngày coi tiểu thuyết nặng đô trong điện thoại hả? Hôm qua tôi còn thấy em coi cái gì... cái gì nhỉ? A, Câu chuyện cá gay.”

Tống Tiểu Bảo hơi lú lẫm lại, nhất thời vừa muốn giải thích, vừa muốn phủ nhận, vừa muốn hỏi rõ, vừa muốn mắng Alex nói bậy, chúng không sắp xếp được thứ tự, đua nhau chen ngang, thế là chặn hết trong họng, cuối cùng cô lắp bắp nói một câu: “Anh ba tôi còn khuya mới bị kỳ thị, anh chỉ đánh rắm thôi!”

Nghe thế, Alex giật mình tròn tròn mắt: “Cái gì? Ngay cả đánh rắm cũng phải bị kỳ thị? Chẳng lẽ không khí trong ruột em tản ra từ lỗ chân lông? Công nghệ cao dữ ta!”

Tống Tiểu Bảo thật sự không phản bác nổi, bất đắc dĩ đành phải dùng đến nắm đấm.

Sau một trận ẩu đả đơn phương, Alex da dày thịt béo dùng đỉnh vuốt lại mái tóc bị đánh xù lên, nhìn Tống Tiểu Bảo mệt lử ngồi ngay mép giường, mặt dài như cái bơm.

Cậu ta thò ngón tay khế chọc cô một cái như trêu ghẹo: “Sao vậy? Thực sự khó chấp nhận thế sao?”

“Nói thừa, đó là anh tôi, giống nhau được sao?” Tống Tiểu Bảo đập tay cậu ta ra, sau đó hai tay ôm đầu, “Làm sao đây, anh hai mà biết, nhất định sẽ đánh chết anh mất.”

“Anh hai em?” Alex không hiểu, hỏi, “Anh ta nhiều chuyện thế cơ à?”

Tiểu Bảo nói: “Không phải tôi từng nói rồi à, ba anh em tôi mồ côi từ nhỏ, là anh hai nuôi nấng tôi.”

“À, phụ huynh phong kiến,” Alex gật gù hiểu rõ, nhún vai ra vẻ cảm thông, sau đó lại sán đến dùng mỹ nam kế, “Này, em gái, anh hai em có đẹp trai không? Có hình không? Lấy ra cho anh xem đi.”

Lần này, Tiểu Bảo dùng đến cách xua đuổi, đánh tên hèn này chạy thẳng.

Đánh đuổi được Alex đề tiện rồi, cô nằm phịch xuống làm lồm cồm cả giường, sau đó sốt ruột lăn mấy vòng, cuối cùng vẫn không nhận được mò điện thoại, do dự năm lần bảy lượt mới gọi vào số Ngụy Chi Viễn vừa cho.

Ngụy Chi Viễn sống khỏe mạnh quy luật, giờ này đã ngủ rồi, một lúc lâu mới nghe máy, giọng còn hơi ngái ngủ: “Tiểu Bảo? Có chuyện gì vậy?”

Tống Tiểu Bảo làm bộ không nhận ra là mình đã đánh thức anh ba, cô liêu lĩnh nghĩ, chắc hẳn Ngụy Chi Viễn sẽ không để ý – quả thật từ nhỏ đến lớn số lần cô gây chuyện có chặt trụ tre cũng chẳng ghi hết tội, các anh phải quen từ lâu rồi.

Mới đầu cô nói lan man cả buổi, Ngụy Chi Viễn vẫn kiên nhẫn lắng nghe, cuối cùng ngược lại là chính Tống Tiểu Bảo có việc trong lòng nên không huyền thuyên nổi nữa, hai người im lặng giây lát, Ngụy Chi Viễn mới hỏi: “Em có việc gì muốn nói với anh à?”

Tiểu Bảo vội ho một tiếng, cố gắng để giọng điệu căng thẳng nghe như đùa giỡn, bóng gió: “Em kể anh nghe việc này vui lắm nhé, lão Tây dỏm cùng em đi đón anh hôm nay là gay, mồm miệng đặc biệt hèn hạ, thấy trai đẹp là đi hết nổi, lúc về lại nhải với em cả tiếng, mười câu thì hết tám là khen anh đẹp trai, còn nói anh cũng thế.”

Ngụy Chi Viễn bình tĩnh cười cười: “Anh cũng thế cái gì?”

Tống Tiểu Bảo: “À... việc này...”

Cô đang xấu hổ, không biết phải nói sao, Ngụy Chi Viễn lập tức lại bảo: “Anh ta nói đúng đấy.”

Tống Tiểu Bảo: “...”

Khoảnh khắc ấy, trong lòng cô như có hàng ngàn hàng vạn con cóc cùng ngồi ngóc mỗ lên trời, đồng thanh phát ra một tiếng kêu đinh tai nhức óc: “Ộp!”

Tống Tiểu Bảo không kìm lòng nổi nín thở, nín muốn ngạt mới run rẩy thở ra một hơi, tai vang ong ong.

Thấy một lúc lâu không có động tĩnh gì, Ngụy Chi Viễn bình thản nói: “Làm em sợ hãi? Chủ yếu là anh cảm thấy chẳng có việc gì mà không thể công khai, che che đây đây như bước trên băng mỏng cả đời cũng chẳng nghĩa lý gì – em nhất thời không thể tiếp nhận cũng không sao.”

Thái độ của anh ba rất thản nhiên, Tống Tiểu Bảo im lặng một lúc, không khỏi bị dẫn vào ngữ cảnh thản nhiên.

Quả cũng không sai, Alex và cô rất hợp nhau, bất kể anh ba biến thành thế nào, với cô mà nói thì vẫn y nguyên là người đó, chẳng khác biệt lắm.

Ưu điểm của Tiểu Bảo chính là nhất gan nghĩ thoáng, bởi vậy, cô thành công dẹp được tảng đá to trong lòng, bản thân khoan khoái rồi, còn tốt bụng quan tâm đến Ngụy Chi Viễn: “Nói thì nói như vậy, nhưng anh nhất thiết đừng thẳng thắn với anh hai như thế, em nói nha, ảnh bây giờ quả thực là...”

Nụ cười nơi khóe môi Ngụy Chi Viễn đậm hơn: “Anh ấy biết mà.”

Tiểu Bảo xui xẻo một lần nữa bị sặc ho sù sụ, hồi lâu mới thều thào: “Thiếu hiệp to gan thật đó, việc này mà cũng dám khai, không sợ bị bạo quân kia chém cả nhà hả?”

Hình như Ngụy Chi Viễn đột nhiên cảm thấy nghe cô xù lông nhím rất thú vị, trước mắt đã đến nước này, quả thật cũng không cần tiếp tục giấu giếm, liền thẳng thắn ném nốt trái bom cuối cùng: “Bởi vì người anh thích chính là anh ấy.”

Di động trong tay Tống Tiểu Bảo rớt cuộc rơi bộp xuống đất, cô cảm thấy mình cần một nắm thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Đợi đến khi xử lý xong mọi việc mới lè mề về nhà như trốn tránh, Ngụy Khiêm còn cho là mình mở nhầm cửa.

Anh và Tiểu Bảo đều thường xuyên vắng nhà, đi dài ngày thì đương nhiên phải đóng hết cửa sổ, thành thử mỗi lần đẩy cửa bước

vào đều cảm thấy không khí bên trong khá bức bí, phải lâu lắm mới tan đi.

Nếu là buổi tối, trừ sự ngọt ngào trống trải thì còn thêm sự vắng lặng tối om, chẳng một chút âm thanh nào.

Ngụy Khiêm luôn lê thân thể mệt mỏi đi bật đèn, mở cửa sổ, lại bật ti vi, dù là quảng cáo thì cũng giúp nhà có một chút tiếng động, sau đó ngồi phịch xuống sofa như một vũng bùn, gọi điện thoại hẹn người làm.

Nhiều lúc Ngụy Khiêm thậm chí muốn nuôi thú cưng – trước kia anh rất ghét lũ động vật nhỏ hay rụng lông này, hồi bé Tiểu Bảo năm lần bảy lượt xin nuôi chó đều bị gạt phắt đi – hiện giờ anh lại cảm thấy, bất kể là mèo, chó hay chuột, ít nhất đi ra đi vào cũng có một vật sống biết thở, để khi vào nhà có thể ngồi xõm xuống nói với chúng đôi câu cũng đỡ buồn.

Tiếc rằng không nuôi được, nhà mỗi ngày vắng chủ, đừng nói là vật sống cần ăn uống vệ sinh, dù là thú điện tử cũng phải chết thôi.

Dần dà, “về nhà” trở thành việc mà anh chẳng chờ mong chút nào.

Nhưng lúc này đẩy cửa ra, đầu tiên nghe mùi bột giặt thoang thoảng trong không khí, đi vào nhìn ban công thì thấy chăn ga áo gối và vài bộ quần áo đang treo ở đó đón gió phấp phới.

Sau đó, mùi thịt hầm nhỏ lửa lại tỏa ra, trong cái nồi đất vụn năm chẳng ai dùng dưới bếp đang hầm một nồi thịt sôi lăn tăn, Ngụy Khiêm dùng khăn lót tay, cẩn thận mở vung, mùi thơm bốc ra suýt nữa làm anh ngã dúi dụi.

Anh tức khắc sinh ra ý nghĩ “dưỡng sinh cái đêch, ăn thịt mới là đúng đắn”, không bao giờ muốn đụng tới đậu hũ tương chao nữa.

“Anh về rồi à?” Ngụ Chi Viễn đột nhiên đi đến, không biết từ đâu biến ra một đôi đũa, tay từ đằng sau thò ra sượt eo Ngụ Khiêm, chọc khế thịt trong nôi: “Sắp được rồi.”

Ngụ Chi Viễn cường tráng hơn lúc mới đi học không ít, đứng đằng sau anh đặc biệt có cảm giác tồn tại và áp lực, khiến Ngụ Khiêm ít nhiều khó chịu.

Nhưng Ngụ Khiêm tin chắc, áp lực này là do mình tưởng tượng thôi, bởi nói đến vóc dáng, Ngụ Chi Viễn dù sao cũng thua xa Tam Béo từ nhỏ đã có thiên phú, mỗi lần Tam Béo đến gần, Ngụ Khiêm chỉ có một ý nghĩ đơn thuần là “cha nội này chiếm chỗ thật”.

Ngụ Khiêm hoài nghi Ngụ Chi Viễn khiến cho thần kinh mình hơi nhạy cảm quá, gần đây năm qua, anh cho rằng mình đã không thêm để ý sự xúc phạm của cậu em lúc tuổi trẻ ngông cuồng, nhưng hình như không phải vậy.

Dù rằng lần này Ngụ Chi Viễn trở về, bất kể là lời nói cử chỉ hay ánh mắt thái độ, đều chín chắn hơn không ít, nhưng sau niềm vui Ngụ Khiêm lại lờ mờ cảm thấy, Tiểu Viễn ở một số mặt... hình như càng “thần kinh” hơn, thêm nữa tuổi lớn hơn gan cũng to hẵn, ngày càng khó đối phó – mỗi lần Ngụ Chi Viễn như cố ý như vô tình tới gần, Ngụ Khiêm tuy chưa đến mức né tránh nhưng cũng đều không nhịn được căng thẳng.

Nhưng lúc này, Ngụ Khiêm nhanh chóng hối hận rằng vì sao mình không né tránh.

Bởi vì Ngụy Chi Viễn lập tức gấp một miếng thịt nạc trong nồi, cẩn thận thổi cho hết nóng, sau đó bất ngờ đưa tay chạm nhẹ vào môi Ngụy Khiêm, đưa đến trước miệng, còn đặc biệt nói ngay bên tai nơi rất dễ ngứa: “Anh thử đi.”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn làm bộ không nhìn thấy gân xanh lồi lên sau khi anh run nhè nhẹ, lui một chút, vẫn cười títt mắt nói: “Không còn nóng đâu – đúng rồi, anh xem kế hoạch của em chưa? Anh thấy sao?”

Ngụy Khiêm đành phải ngậm miếng thịt kẹp trên đũa, điềm nhiên thảo luận chuyện đầu tư cho game online.

Đây chỉ là mở đầu, suốt một khoảng thời gian rất dài sau đó, Ngụy Khiêm đều sống ngay ranh giới của suy sụp và hưởng thụ một cách lạ lùng.

Khiến anh suy sụp chính là thái độ của Ngụy Chi Viễn với anh.

Ngụy Chi Viễn thường xuyên mờ ám lại gần anh, nếu Ngụy Khiêm không để ý thì cậu sẽ đột nhiên quá giới hạn, sau đó trước khi Ngụy Khiêm kịp nổi giận, lại ngay lập tức chạy về tuyến an toàn, nịnh nọt bày tỏ rằng mình chỉ đùa giỡn, đồng thời ra vẻ không có việc gì, cùng Ngụy Khiêm nghiêm túc nói đến chuyện khác.

Ngụy Chi Viễn phát huy hết mức phương châm mười sáu chữ “địch tiến talui, địch trú tanhiếu, địch mệt tađánh, địch lui tađuổi” của chiến tranh du kích, y chang một con chuột chũi đào một trăm tám mươi cái hang dưới đất, thò đầu nhe răng cười bất cứ khi nào và nơi nào, Ngụy Khiêm chưa kịp xách cây đập thì cậu đã trốn mất, lần sau chẳng biết lại ló đầu ra ở nơi nào và khi nào.

Hồi nhỏ Ngụ Chi Viễn không nghe lời, Ngụ Khiêm có thể thô bạo xách cổ đập cho một trận, lớn lên tuy không đánh được nữa, nhưng đợt trước khi Ngụ Chi Viễn đi du học, Ngụ Khiêm phát hiện chỉ cần mình hơi lãnh đạm là cậu bé đó sẽ hết như mất hồn, mặc cho bóp nặn.

Trước mắt, Ngụ Khiêm khẳng định, hai cách này đều đã mất tác dụng với Ngụ Chi Viễn.

Mà trước khi anh nghĩ ra ngộ nhỡ chọc thủng lớp màn che muốn bung này thì phải kết thúc thế nào, Ngụ Khiêm không muốn mạo hiểm làm hỏng việc.

Anh tạm thời đành nhịn trước, cảm thấy mình đang phải ngày ngày sống trong thập diện mai phục của Ngụ Chi Viễn sẵn sàng “chui ra” bất cứ lúc nào và nơi nào.

Mà cho anh hưởng thụ chính là, từ khi Ngụ Chi Viễn về, gia đình này rất cuộc giống một gia đình hơn.

Vào nhà sẽ có một người để trò chuyện, trao đổi thật sự thay vì đối thoại và chuyện phiếm lấy lệ hoặc theo phép lịch sự, dù là người ích kỷ và làm lì hơn, cũng khó mà kháng cự sức hấp dẫn khiến người ta sung sướng.

Tiểu Bảo không làm được điều này, khiếu thẩm mỹ của Ngụ Khiêm có hạn, dẫu có đẹp như tiên thì cũng chẳng che đậy được người xem bị mù, chuyện trong giới của Tiểu Bảo, dù do quan tâm em gái nên anh cũng có chút hứng thú, nhưng chẳng bao giờ phân biệt được mấy người cô bé luôn nhắc hoài là ai, mà anh bình thường làm gì, cũng không nói được với cô em.

Ngụy Chi Viễn thì khác, Ngụy Khiêm phát hiện, Tiểu Viễn cực kỳ thích tìm căn nguyên từ trên định nghĩa để trình bày quan điểm với một số thứ, hứng thú của cậu là làm các loại game online và offline, bỏ đi mặt kỹ thuật, Ngụy Chi Viễn rất thích lập hoặc trừu tượng hóa quy tắc của game, mạch suy nghĩ cực rõ, cũng giỏi mô phỏng các loại diễn biến nữa, khá là tương đồng với Mã Xuân Minh.

Có điều Mã Xuân Minh không giỏi diễn đạt, nhiều lúc nghĩ đến nhưng không nói được đến điểm mấu chốt, chỉ cần hơi không theo kịp mạch suy nghĩ là sẽ biến thành ông gà bà vịt, Ngụy Chi Viễn dường như cao hơn một bậc về khả năng trao đổi với khách hàng.

Sau khi cậu quay về, Ngụy Khiêm cảm thấy trong một tháng mà mình nói nhiều hơn cả một năm trước đó.

Sau cùng, anh hầu như đã quen với việc thường ngày Ngụy Chi Viễn ở trong bếp gọt trái cây, mình thì dựa cửa trò chuyện.

Có thể có một gia đình thoải mái, giúp người ta vui vẻ, là kỳ ngộ không thể cưỡng cầu.

Thế nhưng trạng thái cân bằng lạ lùng này dù sao cũng chỉ là tạm thời.

Ngụy Khiêm không thể lừa mình dối người kéo dài sự giả tạo như vậy, mà Ngụy Chi Viễn đương nhiên cũng không cam tâm chỉ lần lượt thăm dò thôi, theo sự suồng sã của cậu tăng dần, sự cân bằng ngoài mặt càng muốn sụp xuống, chỉ chờ cọng rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà.

Cọng rơm đã đến.

Bữa đó Ngụy Khiêm tan tầm về nhà, nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, suýt nữa ngủ thiếp đi, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh chợt cảm thấy cái gì đó, liền giật mình thức dậy, phát hiện Ngụy Chi Viễn đang ngồi xồm ngay cạnh sofa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve má và cảm mình còn chưa kịp rụt về.

Ngụy Chi Viễn giống như đã tu thành thân kim cương bất hoại, da mặt tường đồng vách sắt, làm chuyện xấu bị bắt quả tang mà cũng chẳng mảy may luống cuống, ngược lại nhân Ngụy Khiêm còn chưa tỉnh hẳn, được nước lấn tới, tay trượt dọc xuống cánh tay Ngụy Khiêm, cuối cùng cầm tay anh, nhẹ nhàng liếm các ngón tay một vòng đầy ám chỉ.

Đầu lưỡi ẩm áp mà hơi ráp cuốn lấy mười ngón khép lại, hơi thở nóng rực lướt hờ qua kẽ tay hết sức nhạy cảm, Ngụy Khiêm ngứa ran hết da đầu, trái tim vừa tỉnh lại đập như nổi trống.

Anh rút phắt tay lại như bị điện giật, biết việc này không thể tiếp tục như vậy nữa.

“Tiểu Viễn.” Một lúc lâu anh mới mở miệng.

Lần này, Ngụy Khiêm không hề nổi giận, anh chỉ ngồi dậy, nghiêm mặt nói: “Anh phải nói với em chuyện này.”

Ngụy Chi Viễn giơ một ngón tay lên môi: “Suýt, hôm nay đừng nói, để ngày mai được không anh? Ngày mai là cuối tuần, tốt xấu gì anh cũng nghỉ ngơi một ngày, đừng đến công ty, đi câu cá với em nhé.”

Ngụy Khiêm không phản đối, anh cũng cảm thấy mình càng bình tĩnh càng tốt, có thể trầm tĩnh cả đêm rồi cẩn thận suy nghĩ cũng tốt.

Sáng sớm hôm sau, hai anh em vẫn đến hồ cá lần trước, nơi đó đã đổi chủ, qua mấy lần tu sửa và tăng giá không ít. Mùa thu lạnh, du khách cũng bắt đầu thưa thớt, mái đình nhỏ năm xưa hai người từng chiếm vẫn còn đó, được sửa lại hoàn toàn mới, mái ngói quét một lớp sơn sáng rõ, trông hơi giả.

Ngụy Chi Viễn đi thẳng một mạch về chốn cũ, thành thạo gắn mồi và ném cần câu.

Tâm tư Ngụy Khiêm căn bản lại không tập trung vào việc câu cá, anh im lặng rất lâu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh Ngụy Chi Viễn, quyết định nói thẳng thay vì vòng vo: “Em bỏ cuộc đi, không thể đâu.”

Ngụy Chi Viễn chăm chú nhìn cái phao cách đó không xa, chẳng mảy may dao động, nghe vậy chỉ bình tĩnh đáp: “Anh à, anh không thể làm em bỏ cuộc được đâu, ngay cả chính em cũng chẳng cách nào để mình bỏ cuộc, con người ta đâu thể nào không chế được lòng mình.”

Ngụy Khiêm hỏi cậu: “Vậy sau này em rút cuộc muốn thế nào đây?”

Ngụy Chi Viễn lúc này mới mỉm cười khe khẽ, mở hai chai nước suối, với lại đưa cho Ngụy Khiêm một chai, nói: “Bốn năm trước, em vẫn liên tục suy nghĩ vấn đề này – em nên làm thế nào? Phải làm sao để anh chấp nhận em? Nếu anh không chịu thì em phải làm gì? Em càng nghĩ càng không thông, lúc máy bay cất cánh, trong đầu em toàn là bóng lưng anh khi gỡ tay em, khi ấy cảm thấy tim đau như muốn vỡ tung, về sau em mới từ từ biết, những điều đó đều chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Ngụy Khiêm dựa cây cột bên cạnh, khoanh tay trước ngực, chờ nghe con đường lòng không thể tưởng tượng của cậu, tâm trạng hơi bi tráng, cảm thấy mình như một người cầm dao đối mặt với vết mưng mủ trên người, không thích ứng hơn thì cũng phải đối mặt.

“Ban đầu, em cảm thấy nếu ham muốn chiếm hữu của mình với anh thủy chung không được thỏa mãn, hoặc là tình cảm thủy chung không được đáp lại, thế không bằng giết em luôn cho rồi, em ghen tị điên cuồng với mỗi một người muốn tới gần anh trong tưởng tượng, em tạo nên những người này trong giả tưởng, rồi lại giết sạch họ để giảm bớt lo âu.”

“Nhưng ngay vào hôm anh vấp dây điện thoại, em cho là anh có chuyện, tuy anh Tam báo rằng bình an, đêm đó em vẫn mơ thấy ác mộng. Em mơ bên cạnh anh có rất nhiều người, người nọ tiếp người kia trong suốt rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn mỗi một mình anh, lẻ loi dừng lại trong tầm nhìn của em, em nhìn anh ngày ngày đơn độc, lúc bị bệnh ngất xỉu trong phòng khách cũng không ai biết, chỉ có thể đợi đến khi tự nhiên tỉnh lại, lảo đảo bò dậy tìm thuốc. Trong khoảng thời gian rất dài tiếp đó, chỉ cần nhắm mắt lại, em đều nhìn thấy tình cảnh như vậy.”

“Đại khái như vậy qua non một tháng, một ngày nọ, trong ảo tưởng, em thấy bên cạnh anh có thêm một người mặt mũi mơ hồ, em không nhận ra đó là nam hay nữ, là đẹp hay xấu, người đó cứ ở bên anh như một bóng dáng u linh. Dựa theo lẽ thường, em tạo những người này trong suy tưởng, chính là để cuối cùng giết chết, nhưng sau đó em không ra tay, bởi vì em nhìn thấy anh cúi đầu cười với người đó. Bao nhiêu lâu rồi anh không cười trong giấc mơ của em? Em đã sắp sửa không tính nổi nữa.”

Giọng Ngụy Chi Viễn trầm thấp và ôn hòa, êm tai hết như sắc trời cùng bóng mây xa xăm trắng trải mà đầy ẩn ý ánh trên mặt nước trong vắt tựa gương, nhưng Ngụy Khiêm nghe vậy lại thấy ngực âm ỉ đau.

Nếu Ngụy Chi Viễn nói người khác, đến nông nổi này rồi, anh là anh hai, cho dù trói thì cũng phải trói người đó về.

Nhưng vì sao lại phải là chính anh?

Mà anh bắt đầu từ khi ra đời, đã cảm thấy mình chưa bao giờ được ai chờ mong, nói chi đến tình yêu sâu đậm như vậy.

Lời Ngụy Chi Viễn nói như hạt châu mài tròn vành vạnh trên tay anh, từng hạt lăn ra, trông chẳng đặc biệt, lại chất chứa tình cảm không thể nói được, lỡ mà nói ra thì người điếc cũng phải nghe thấy.

Nhưng có sao người này lại là em trai mình?

“Em đột nhiên cảm thấy thông suốt, khi ấy em nghĩ, chờ vài năm sau tốt nghiệp về nước, dù nhìn thấy anh thật sự kết hôn với ai, cũng sẽ không còn đòi sống đòi chết nữa.” Ngụy Chi Viễn nói, “Em có thể tiếp tục yêu anh, nếu cô gái không biết tên kia yêu anh hơn em, thì em có thể im lặng đến hết đời. Em đương nhiên sẽ rất đau khổ, nhưng em cũng có thể coi đau khổ thành một loại tu hành.”

Tựa như đau đớn khởi nguyên ở đời này và tôn giáo yên vui không cách nào đạt đến, đã cắt một cây cầu gắn kết hai người trên tinh thần.

Ngụy Khiêm hỏi khẽ: “Tu cái gì?”

Ngụy Chi Viễn quay đầu lại, lẳng lặng nhìn anh trong gió nhẹ, cậu không hề trả lời, nhưng đáp án đã rất rõ.

– Đương nhiên là nguyện cầu cho anh trọn đời đầm ấm yên vui.

Cậu đột nhiên nắm lấy bàn tay Ngụy Khiêm đặt trên lan can, Ngụy Khiêm rút về theo bản năng, lại bị cậu đè xuống, những hạt châu bằng gỗ như đúc từ một khuôn trên cổ tay hai người va vào nhau, phát ra tiếng vang nho nhỏ, ngay cả tiếng nước cũng yên tĩnh hẳn.

Có cá cắn câu, phao hết chìm lại nổi, nhưng không ai để ý tới.

Chẳng biết bao lâu sau, Ngụy Khiêm cảm thấy lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi, nhưng sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt mà bất chấp cả tình lẫn lý.

Anh nắm cổ tay Ngụy Chi Viễn, ép cậu buông ra, nói như đinh đóng cột: “Anh vẫn là câu đó, em hãy bỏ cuộc đi!”

Ngụy Chi Viễn chỉ cười khẽ chứ không nói gì nữa, nhắc cần câu lôi một con cá to bay lên, vẩy cá sáng rực lấp lánh ánh nước.

“Giỏi giả vờ hơn thì anh cũng dao động rồi.” Ngụy Chi Viễn vui mừng thầm nghĩ, “Ban nãy mạch đập của anh rõ ràng nhanh hơn hẳn.”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 58

Quả thật Ngụy Khiêm đã sợ Ngụy Chi Viễn rồi.

Tính nết Ngụy Khiêm chưa bao giờ có thể chạy trốn đến cùng, anh luôn nghĩ mọi cách để đối mặt với vấn đề – do từ nhỏ đến lớn đều chẳng có ai gánh vác thay cho.

Nhưng anh nghĩ nát óc cũng chẳng ra một phương án giải quyết có thể thuyết phục được mình, đành phải tiếp tục nghĩ, muốn bề cả đầu.

May mà Ngụy Chi Viễn hình như cũng nhận ra, hôm ấy sau khi từ hồ cá quay về, cậu không còn đến làm phiền Ngụy Khiêm nữa, cậu cũng có việc riêng, đôi khi ra ngoài, đôi khi nhốt mình trong phòng làm việc hoặc là mở cuộc họp đường dài trên internet, nhưng chẳng biết cậu làm bằng cách nào, Ngụy Khiêm thấy cảm giác tồn tại của cậu nhóc đó tuy không mạnh lắm song có thể len vào mọi chỗ!

Mắt Ngụy Chi Viễn khá to so với mọi người, bình thường mở to không nhận ra, lúc cười lại hơi giống mắt hoa đào, ánh mắt đảo qua có thể quét hết cả dải, tầm nhìn như thực thể, lúc nào cũng chăm chăm vào Ngụy Khiêm.

Khi thì dụi dụi khi thì chăm chú... Việc này cũng có thể nhin, nhưng không nhin được là, lắm lúc Ngụy Chi Viễn ra rót cốc nước lấy đồ ăn, liền nghĩ đến chuyện không nên, lúc này ánh mắt cậu sẽ rất lộ liễu, thiếu điều có thể gian dân bằng mắt luôn.

Chẳng dễ gì có một cuối tuần để nghỉ ngơi, mà Ngụy Khiêm “nghỉ ngơi” y như gai đâm lưng vậy.

Rốt cuộc cũng đến thứ Hai, mới sáng sớm Ngụy Khiêm đã chuồn đến công ty, nhìn các loại báo cáo cần mình phê duyệt chất đầy bàn, kẻ cuồng công việc như biến thái này lại vui vẻ thở phào một hơi.

Lúc đến cuộc họp thường kỳ sáng thứ Hai, trong lòng Ngụy Khiêm còn đang khó chịu nghĩ: Mình sợ nó làm quái gì? Mình có gì mà phải chột dạ?

Đang thất thần thì đột nhiên một người thần sắc ngơ ngẩn đi đến trước mặt, suýt nữa đụng trúng nhau.

Nhìn kỹ lại thấy là Mã Xuân Minh, Ngụy Khiêm lập tức nổi giận: “Anh mới hút ma túy à? Người ngợm kiểu gì thế này?”

Mã Xuân Minh trời sinh mặt dài, miệng nhọn tai khỉ, mắt to hai mí còn hơi lồi, nhìn tổng thể thì có thể nói là không hợp với thẩm mỹ của số đông lắm, may mà hắn bình thường luôn cười tít mắt, ít nhất có thể bị coi thành một con khỉ lông vàng nét mặt thân thiện, thành thử cũng rất được ưa thích.

Nhưng lúc này không biết có làm sao mà đầu tóc dựng đứng như hướng dương, chân bước xiêu vẹo, mặt mày tái mét, vành mắt đỏ hoe, mắt có vẻ lồi hơn, biến thành một người ngoài hành tinh đầu to cổ teo.

Mã Xuân Minh nhìn anh một cái vừa oan vừa oán, khiến Ngụy Khiêm đã chịu đủ một ánh mắt hù dọa suốt cuối tuần nổi hết da gà. Sau đó tiến sĩ Mã chào Ngụy Khiêm với vẻ đau đớn y như đi viếng đám ma: “Chào chủ tịch Ngụy.”

“...” Ngụy Khiêm, “Chào anh.”

Mã Xuân Minh ánh mắt đờ đẫn, mắt hờn mắt vía đi qua.

Đồng chí tư vấn khổng chế nguy hiểm kiêm phó tổng thường vụ Mã Xuân Minh là một người cực kỳ yêu công việc, tiến sĩ Mã vẫn nhớ rõ năm đó mình không dễ gì kiếm được việc này, làm đến tận bây giờ chẳng khác nào trúng độc đắc, bởi vậy hết sức trân trọng, trước sau luôn cẩn thận.

Nhưng sáng nay, hắn lại im thin thít từ đầu đến cuối, nằm trong trạng thái cực kỳ lơ mơ, khi Ngụy Khiêm hỏi đến việc sắp xếp của công tác khổng chế nguy hiểm tuần này, kêu hai tiếng mà Mã Xuân Minh cũng chưa nghe thấy, cuối cùng Tam Béo ngồi ở đối diện đập đầu hắn, mới khiến tiến sĩ Mã hờn rời khỏi xác nhận thấy, xung quanh còn có nhiều nhân loại ngu xuẩn như vậy.

Mã Xuân Minh: “A... Tôi... Tôi không có gì cần bổ sung cả.”

Ngụy Khiêm trợn mắt: “Tôi kêu anh bổ sung hả?”

Mã Xuân Minh hoàn toàn mù tịt, quản lý bên cạnh vội vàng báo cáo công việc thay hắn, nhờ vậy mới qua được.

Ngụy Khiêm nhìn tiến sĩ Mã một cái cảnh cáo, không làm mất mặt hắn ngay tại đây, sau khi cuộc họp thường kỳ kết thúc lại lúi cúi đến văn phòng mình.

Anh ngồi sau bàn làm việc y như đại ma đầu, bắt chân chữ ngũ mà châm thuốc, tầm mắt hướng xuống, lạnh lùng hỏi Mã Xuân Minh: “Tiến sĩ, tôi hỏi anh, chủ đề của cuộc họp hôm nay là mòng du hả?”

Mã Xuân Minh đứng nép vào, không dám ngẩng đầu nói chuyện.

Dù sao cũng là cấp dưới nhiều năm, nhìn thấy cái dáng vẻ quý tha ma bất này, Ngụy Khiêm ít nhiều vẫn có một chút cảm thông của loài người, vì thế câu tiếp theo hơi dịu giọng hơn: “Nếu nhà có việc gì thì anh cứ về xử lý đi, xin nghỉ vài hôm cũng không sao.”

Lúc này, Mã Xuân Minh bỗng mở miệng hỏi chẳng đâu vào đâu: “... Sự nghiệp của tôi có tính là thành công không?”

Ngụy Khiêm: “Hả? Cái khỉ gì cơ?”

Mã Xuân Minh thất tha thất thểu tìm đến một cái ghế, ngồi phịch xuống bắt đầu ăn năn hối hận một chặp như chị Tường Lâm: “Anh trả lương cho tôi cao như vậy, còn để tôi quản bao nhiêu việc, lắm lúc tôi có ảo giác rằng mình rất thành công, nhưng có ích lợi gì đâu? Tôi vẫn bị vứt bỏ như thường, bất kể cố gắng bao nhiêu thì vẫn bị người ta bỏ rơi.”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh nghe mà quên luôn cả việc nuốt miếng thuốc vào miệng.

Mã Xuân Minh đang nói thì nước mắt đã chảy như mưa, nét mặt đau đớn nhưng không hề kêu gào, chỉ nghẹn ngào nho nhỏ đầy tủi thân.

Ngụy Khiêm: “Ồ, cãi nhau với bà xã à? Không phải do tôi để anh đi công tác suốt mà ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng chứ?”

Mã Xuân Minh rút cuộc không nhịn được nữa, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, bưng kín mặt, cơ thể cong xuống, hoàn toàn suy sụp: “Tôi và cô ấy yêu nhau ba năm, kết hôn cũng hơn hai năm, tôi biết cô ấy xinh đẹp có gia thế, tôi không xứng với cô ấy lắm, nhưng gần đây năm qua, chỉ cần tôi có, cô ấy muốn gì tôi đều cho, dù cô ấy

muốn ăn tim người, tôi cũng có thể phanh ngực cắt thành lát chiên cho...”

“Phiền anh đổi cách nói khác không gây buồn nôn.” Ngụy Khiêm nhăn mũi, nghe đến đây bữa sáng muốn trào ngược lên.

Mã Xuân Minh làm lơ: “... Nhưng vì sao cô ấy phải giấu tôi đi với người khác?”

Ngụy Khiêm giật mình: “Cái gì? Làm sao anh biết? Anh nhìn thấy?”

Mã Xuân Minh quệt nước mắt: “Tận mắt thấy, không phải đêm qua tôi mới cùng bên hợp tác quay về đây sao, lúc đưa họ vào khách sạn sắp xếp chỗ ăn ngủ, tôi tận mắt chứng kiến cô ấy và một thằng khác khoác tay nhau đi vào, cô ấy không biết hôm qua tôi trở về... Tôi... Tôi đứng bên ngoài khách sạn nguyên một đêm.”

Hắn vừa nói vừa ra sức khịt khịt mũi, có triệu chứng cảm cúm.

“Anh chờ chút, tôi có thuốc cảm đây,” Ngụy Khiêm lấy mấy gói thuốc cảm trong ngăn kéo ra pha cho hắn, “Đứng ngoài khách sạn nguyên một đêm? Ôi trời, người ta thông nhau anh canh cửa – anh có khùng không vậy?”

Đã đến nước này mà anh ta còn thốt ra được những lời cay độc không thềm cảm thông như vậy để xát muối, Mã Xuân Minh lập tức khóc không thành tiếng, đau lòng muốn chết.

Ngụy Khiêm khoát tay dụi điếu thuốc: “Vầy đi, anh nói thử xem anh tính làm sao, ly hôn? Ra tòa? Hay là thế nào? Thấy rõ thằng chó dũ vợ người ta là ai không? Hay để tôi tìm người điều tra cho?”

“Căn bản không phải vậy!” Mã Xuân Minh gào lên, “Tôi vốn không quan tâm hấn ta là ai! Tôi đời này chỉ thích một người phụ nữ, biết mình không xứng với cô ấy, cho nên tôi không để ý việc mình đối đãi bằng mười phần tấm lòng còn cô ấy chỉ một phần, nhưng sao cô ấy có thể chà đạp chân tình của người khác như thế?”

Mấy chữ “chà đạp chân tình của người khác” như một con ong, không biết nặng nhẹ chích vào tim Ngụy Khiêm một phát.

Anh không thể tự chủ nhớ đến Ngụy Chi Viễn.

Tình cảm từ mãnh liệt chuyển thành trầm lắng của Ngụy Chi Viễn khiến Ngụy Khiêm không thể chấp nhận, đồng thời còn lơ mờ cảm thấy phần nào sợ hãi – như khi một đứa trẻ bình thường không được thích lắm, không có cảm giác tồn tại, đột nhiên bị hàng vạn người nhìn chăm chăm.

So sánh không thỏa đáng lắm thì cũng giống một người quanh năm chịu đói chịu khát, đột nhiên bị nhét cho hai cái mán thầu dính máu người, dù đạo nghĩa trong lòng bài xích hơn, không chịu ăn hơn, thì cũng sẽ quý trọng chứ không tiện tay ném đi.

Mã Xuân Minh: “Năm đó vì sao anh phải giữ tôi lại? Bởi tôi giống khỉ, giống rất vui sao? Tôi căn bản chẳng làm được gì cả.”

Hồn vía Ngụy Khiêm phải quay lại vì tiếng kêu gào này, nhưng vẫn còn hơi lơ đãng, chỉ an ủi một câu vô vị: “Được rồi, đâu phải lỗi của anh, đừng tự coi nhẹ mình.”

Mã Xuân Minh nghe thấy an ủi, biết anh chẳng những không bỏ đá xuống giếng mà còn tỏ ra thế này là hơi bị tốt rồi, liền cười thâm: “Cảm ơn anh!”

Rồi nụ cười lập tức biến mất, chỉ còn lại sự thê thảm: “Anh không hiểu đám thất bại bọn tôi đâu, bị người ta bỏ rơi cũng giống như bị phủ định toàn bộ vậy, tôi không hận cô ấy, cũng không cảm thấy tổn thương lòng tự tôn của đàn ông, tôi... tôi không tìm được ý nghĩa tồn tại của mình...”

Nói xong Mã Xuân Minh lão đảo đứng dậy: “Chủ tịch Ngụy, tôi xin nghỉ hai ngày.”

Ngụy Khiêm nghe thấy ý tứ khác, vội nói: “Này, anh chờ đã, quay lại đây!”

Nhưng lòng Mã Xuân Minh dường như đã thật sự thành tro tàn, hấn chẳng hề nghe thấy, rời khỏi văn phòng như cái xác không hồn vậy.

Ngụy Khiêm đành phải gọi đường dây nội bộ cho Tiểu Phỉ: “Cô kêu người... Ừ, trợ lý của sếp Mã đi, mấy hôm nay coi chừng anh ta một chút, sao tôi có cảm giác đây là dấu hiệu cho thấy anh ta muốn mua dây thừng treo cổ nhỉ?”

Lát sau Tiểu Phỉ gõ cửa văn phòng, tay cầm một chiếc áo khoác: “Tôi đã bảo người ta coi chừng sếp Mã rồi.”

Ngụy Khiêm nhìn chăm chăm thứ trong tay cô một hồi: “Hình như là áo của tôi?”

“Vâng, ban nãy Tiểu Viễn đem đến, nói chiều nay hơi lạnh.” Tiểu Phỉ treo áo ngay cửa, “Nhiều năm không gặp, lúc này tôi không dám nhận luôn.”

Tiểu Phỉ thư ký chuyên nghiệp vừa nói vừa lấy một gói trà trong ngăn kéo, cầm ly của Ngụy Khiêm đi pha giúp một ly trà nóng hôi

hỏi: “Chuyện của sếp Mã tôi đã nghe nói rồi, vợ sếp thật quá quái. Thực ra đối với một số người, tình yêu giống như hàng phục chế cao cấp của quan hệ gia đình lúc nhỏ, đột nhiên mất đi, cũng giống trẻ con bị cha mẹ vứt bỏ vậy, nghĩ thôi cũng cảm thấy đau đớn muốn chết.”

Ngụy Khiêm: “... Trẻ con bị cha mẹ vứt bỏ? Là sao?”

Tiểu Phỉ nhún vai: “Đương nhiên không phải ai cũng vậy, nhưng quả thật có một số người có tình cảm như thế, có khả năng là do tình cảm thật sự sâu đậm, bên nhau thời gian dài, liền dễ lệ thuộc vào đối phương quá, mới cố gắng lấy lòng như một đứa trẻ vụng về hoặc một chú chó con... Sếp Mã tốt tính quá chừng, tôi cũng cảm thấy sếp thật tội nghiệp, vầy đuôi chạy quanh vợ mình, cho rằng mình cố gắng như vậy đều là vì vợ, kết quả là người ta căn bản chẳng thèm, đập phát văng luôn.”

Cô nói chuyện sinh động như thật, trong đầu Ngụy Khiêm không thể tự chủ hiện ra một cảnh tượng, Mã Xuân Minh vào đêm cuối thu, ỉu xiu cụp đuôi, đứng co ro ngoài cửa khách sạn như cây trúc giữa mưa gió...

Mà nhân vật chính của cảnh tượng ấy đột nhiên thay đổi, trong mạch suy nghĩ tùy tiện của anh, đã biến thành Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Khiêm bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu hỏi Tiểu Phỉ: “Thằng bé đâu?”

Tiểu Phỉ: “Ai cơ ạ?”

“Tiểu Viễn đâu?”

Tiểu Phỉ ù ù cạc cạc đáp: “Về nhà rồi ạ! Tôi thấy trước khi đi cậu ấy có nói chuyện vài câu với người của bộ phận đầu tư, hình như là về việc đầu tư cho game kia, sau đó nói anh ghét bị làm ồn nên không quấy rầy nữa.”

Ngụy Khiêm khoát tay bảo cô đi ra ngoài.

Anh đột nhiên không xem nổi tài liệu trước mặt nữa, các con chữ lơ lửng không lọt vào mắt được, Ngụy Khiêm ngẩng đầu dựa phịch lên ghế, một tay che mặt.

“Tiểu Viễn, Tiểu Viễn à...” Anh thầm thì một tiếng yếu ớt trong lòng, cuối cùng thu vào tiếng thở dài vang vọng mãi chẳng dứt.

Lo muốn chết!

Đến tiết Sương giáng, lá phong đỏ rực.

Ngụy Khiêm đút tay vào túi, xen lẫn trong đoàn du thu ở ngoại ô, chờ Ngụy Chi Viễn hào hứng chụp ảnh khắp nơi.

Đến bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra vì sao mình đồng ý tới đây, hình như nguyên nhân chính bởi Mã Xuân Minh và Tiểu Phỉ, hai tên khốn đó bàn nhau cố ý vô tình xoáy vào tim anh, khiến mỗi lần gặp Ngụy Chi Viễn anh đều y như thấy chủ nợ vậy.

Sau đó Mã Xuân Minh quay lại làm việc mà không tìm đến cái chết, hình như đã nói rõ với vợ, hai người tính ly hôn, Tam Béo đang thu xếp tìm luật sư giúp hấn chia tay.

Bản thân Mã Xuân Minh hoàn toàn không tập trung, cả ngày cứ ỉu xiu như uống thuốc chuột vậy.

Mỗi lần gặp hấn ta là Ngự Khiêm đều không nhin được liên tưởng đến Ngự Chi Viễn, sự sợ hãi và áy náy thấp thoáng ban đầu dần rõ nét hơn.

Thậm chí khi Ngự Chi Viễn nói muốn ra ngoại ô xem lá đỏ, Ngự Khiêm nghĩ bụng: “Ăn no rừng mỡ hả?”

Ngoài miệng lại do dự một chút rồi trái lòng đồng ý luôn: “Được thôi.”

Tiếng chuông của một ngôi chùa lưng chừng núi truyền vào tai, một cô bé bốn năm tuổi chạy qua chân anh, giọng còn hôi sữa: “Viễn thượng hàn sơn thạch kính tà.”

Thấy Ngự Khiêm nhìn mình, cô bé nhảy nhót tại chỗ, chẳng thèm sợ người lạ, lại hi hi ha ha hô hô đọc thêm một câu như khoe khoang tài năng: “Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa!”(1)

“Con nít quỷ, giỏi ngắt đầu bỏ đuôi quá.” Ngự Khiêm nghĩ vậy, nặn ra một nụ cười giả với cô bé, phun một vòng khói thuốc, trong lòng đau đớn thở than: “Mẹ kiếp mình đúng là nhục mất nước mà!”

Hai anh em sóng vai đi bộ đến tận ngôi chùa trên núi, Ngự Khiêm lúc này mới nhớ ra, hình như đây là nơi Lão Hùng xuất gia.

Ngự Chi Viễn trông rất nghiêm túc, dập đầu trước khi thấp nhang cũng làm đúng y tiêu chuẩn, dẫn đến chúng hương khách tranh nhau noi theo, Ngự Khiêm lại chẳng thèm để ý, chấp tay sau lưng đứng bên chờ đợi như đại gia.

Đại khái có hòa thượng cảm thấy thí chủ này thật đáng ghét, ngay cả làm lấy lệ cũng lười, đại bất kính với Phật tổ, liền bước đến chấp tay nói: “Thí chủ là người có duyên, hãy rút một quẻ đi.”

Ngụy Khiêm lắc đầu.

Hòa thượng mặt mũi hiền lành nói: “Hôm nay người có duyên được giải xăm miễn phí, thí chủ cứ rút một quẻ đi, đừng lo.”

Tiểu hòa thượng vướng vúi hết sức, Ngụy Khiêm vốn hơi buồn chán, rút cuộc rút đại một quẻ, chỉ thấy bên trên viết bốn câu thơ bằng trắc lộn xộn, như hiểu như không.

Tiểu hòa thượng kia lập tức giật mình biến sắc: “Ồi, thí chủ, đây là quẻ hạ hạ!”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh biết ngay là trò này mà.

Tiểu hòa thượng nói tiếp: “Thời gian không ổn, thí chủ gần đây có thể còn gặp phải tai ương huyết quang, A di đà Phật, ngã Phật từ bi, bản tăng gặp được chính là duyên phận, nhất định dốc hết khả năng hóa giải giúp người, sẽ tuyệt đối không...”

Ngụy Khiêm lạnh lùng hỏi: “Bao nhiêu tiền nói luôn đi?”

Thấy anh mắc mưu, tiểu hòa thượng hớn hờ nói: “Bùa khai quang bình an 50 đồng, trừ tà chiêu tài, giữ cho gia đình khỏe mạnh bình an, giá rẻ lắm tác dụng, thí chủ đến một mình à?”

Ngụy Khiêm đưa tay chỉ đằng sau đối phương: “Chú, đằng sau quay, bước nghiêm.”

Tiểu hòa thượng lắc lư đầu thở dài, định cố gắng khuyên nhủ vị “thí chủ” thà bỏ mạng chứ không bỏ tiền này, Ngụy Khiêm không thèm nói nhiều, lấy điện thoại bấm một số: “Hùng Anh Tuấn, anh ở

đâu? Lăn đến chính điện – Đúng, tôi đang ở ngay trong chùa của các anh đây, đám nít ranh các anh tuyển từ đâu vậy? Có hiểu chuyện không thế? Chuyên môn lừa bịp người quen hả?”

Hùng Anh Tuấn nghe vậy lao đến như chớp giật, lão bây giờ không còn bán vé nữa mà thành “cao tăng” rồi, mỗi ngày phụ trách tụng kinh khai quang cho du khách.

Trước mắt lão tròn quay như trái banh, chẳng biết đã trộm phá bao nhiêu thanh quy giới luật.

Cao tăng Hùng Anh Tuấn răn tiểu hòa thượng mới tới chưa hiểu chuyện một phen, sau đó mời hai người quen vào thiền phòng của mình, lão nhìn Ngụy Chi Viễn một cái, như là lấy làm kinh hãi, cuối cùng không nói gì, chỉ lắc đầu mập mờ: “Khủng khiếp quá!”

Ngụy Chi Viễn gặp lão lại cảm thấy rất thân: “Anh Hùng, cảm ơn anh năm đó đã chỉ điểm cho tôi không ít, một tôi sẽ quay lại làm lễ tạ.”

Lão Hùng xua tay thở dài, làm bộ làm tịch nói: “Ba ba ngàn năm rùa vạn năm, hồ ly ngàn năm thành tinh, lần gặp đầu còn chưa biến hình, chớp mắt đã độ kiếp rồi... Ôi, tội lỗi tội lỗi, thiện tai thiện tai.”

Ngụy Chi Viễn như là ngồi thiền với lão, chỉ cười không đáp.

Ngụy Khiêm lại nhúu mày: “Cả hai có thể nói tiếng người không?”

Lão Hùng bức bối nhìn anh một cái rồi tổng cổ khỏi cửa Phật thanh tịnh: “Thế nhân ngu muội, sớm bảo tam quan không hợp rồi mà, mau lái cái ‘băng vệ sinh’(2) của người cút về phàm trần đi.”

Ai ngờ hôm ấy chẳng biết làm sao mà lạ lùng như vậy.

Chắc một số người là do quạ đen biến thành thật, thuận miệng nói tốt không linh mà xui thì y như rằng.

Ngụy Khiêm ngồi ở ghế lái phụ, cúi đầu mở máy chụp hình của Ngụy Chi Viễn xem thử, cảm thấy không thích hợp lắm: “Em chụp cái gì vậy? Lá phong đâu?”

Các tấm hình từ lớn đến bé, góc độ khác nhau, hoặc điểm thêm một gốc phong, hoặc tô vào một dải lá phong đỏ rực, lại chụp toàn là người – chính là bản thân anh.

Ngụy Khiêm không thích chụp ảnh lắm, anh cảm thấy góc độ này nhìn mình kỳ kỳ sao đó.

Có tấm là bóng lưng cúi đầu, có tấm đặc tả khuôn mặt nghiêng nhìn lên sườn núi, Ngụy Khiêm không biết cậu chạy quanh mình chụp trộm lúc nào, mà chụp còn rất giỏi nữa chứ, y như tập ảnh chân dung vậy.

Trong đó còn có một tấm đặc tả, anh giẫm một chân lên bậc đá kê, hơi nhướng mày, ánh mặt trời chiếu lên mặt, anh híp mắt, nơi khóe môi là nụ cười chế nhạo như có như không, chăm chú nhìn một cô bé đang nhảy nhót, hai chân cách khỏi mặt đất.

Thời gian chụp cực khéo, vừa vặn bắt được biểu cảm thoáng qua mặt anh, như có người xuyên thấu qua màn ảnh, nín thở chăm chú nhìn anh không biết bao lâu, mới có thể hết sức chính xác mà lưu lại một chớp mắt vô cùng sinh động như vậy.

“Em thích nhất là tấm này.” Ngụy Chi Viễn nói, “Em định rửa một tấm mang theo người, để mỗi ngày trước khi đi ngủ lấy ra xem.”

Ngụy Khiêm ngẩng đầu nhìn cậu.

Ngụy Chi Viễn lại trưng ra nét mặt lộ liễu mà sâu sắc ấy, nói khể: “Giữ lại dùng nằm mộng xuân.”

Ngụy Khiêm không thể đáp lại, cái miệng thất đức của anh có hàng vạn cách nói cam đoan đều có thể khiến đối phương phải ôm đầu chạy như chuột, toàn bộ xếp thành hàng oanh liệt đi một vòng trong lòng, nhưng Ngụy Khiêm phát hiện nói thế nào cũng không thích hợp, cuối cùng đành tiếp tục sờ nhìn Ngụy Chi Viễn.

Ngụy Chi Viễn bật cười: “Em đùa thôi – anh hai, anh thắt dây an toàn đi.”

Ngụy Khiêm im lặng thắt dây, vấn đề thắt dây khi ngồi trên ghế lái phụ lúc tra lúc bỏ, nếu Ngụy Chi Viễn không nhắc nhở thì anh cũng chẳng chủ động làm thế.

Sau đó nhớ lại mới thấy ý thức an toàn theo khuôn phép thế này thật sự rất cần thiết.

Bởi vì khi Ngụy Chi Viễn lái xe qua một giao lộ, một chiếc xe không biết bị sao mà lao ra như tìm đường chết, đón đầu đâm vào một chiếc khác đang chạy trên làn bên cạnh họ, kể cũng khéo, màu chiếc đó vừa vặn giống với xe của Ngụy Khiêm.

Chiếc xe bị tông lập tức lật ngược lao đến họ, Ngụy Chi Viễn quay vô lăng, tiếng ma sát mạnh và tiếng va chạm vang lên, thủy tinh trên cửa kính bên trái vỡ nát bắn tứ tung, phần lớn bị Ngụy Chi Viễn nghiêng người chặn lại.

Ngụy Khiêm chẳng mất cọng tóc nào, Ngụy Chi Viễn thì da cánh tay bong lên một đoạn, sau gáy toàn các vết máu lớn bé.

Lần này thật sự thành tai ương huyết quang rồi.

—

Đây là 2 câu đầu và cuối trong bài Sơn hành của Đỗ Mục, dịch nghĩa là: Lên ngọn núi, đường đá chênh chênh. Lá gập sương thu, màu đỏ hơn cả hoa tháng Hai. (theo như bản dịch trên mạng)

Bằng vệ sinh chính là chỉ hình biểu tượng của xe Chevrolet, nom hơi giống thật. :v

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 59

Ngụy Khiêm khom lưng, cẩn thận xử lý các vết thương trên người Ngụy Chi Viễn.

Sau gáy Ngụy Chi Viễn không biết bị cái gì đập trúng mà có một vết thương hơi sâu, đã đến bệnh viện xử lý, ngoài ra đều là những vết nhỏ không đáng ngại lắm, Ngụy Khiêm đang chăm cõn sát trùng rồi bôi thuốc, sắc mặt rất khó coi.

Ngụy Chi Viễn cởi áo ném sang bên, đằng hoàng ngồi ở đó, bị đau cũng không kêu, mắt chỉ dõi theo mặt Ngụy Khiêm.

Một lát sau, cậu bõng nói: “Anh, anh có thể đừng cau mày hoài được không?”

Ngụy Khiêm cúi kính: “Quản được hả? Anh không thu tiền mà mày còn xoi mói tới thái độ phục vụ cơ đấy!”

“Không phải vậy đâu.” Ngụy Chi Viễn giải thích một câu nhạt nhẽo, dùng giấy lát, dường như đang do dự có nên nói tiếp hay không, lát sau cậu quyết định thẳng thắn, liền mở miệng nói, “Chủ yếu là anh cứ thế hoài làm em sắp có phản ứng luôn rồi.”

Ngụy Khiêm dường như đang suy tư việc khác nên chưa hiểu ngay, hai giây sau mới nghĩ ra: “Ngụy Chi Viễn, mày được đăng chân muốn lên đăng đầu đúng không?”

Ngụy Chi Viễn nhìn anh, lại chậm rãi cúi đầu, giây lát sau mới nở nụ cười thoáng xót xa.

Ngụy Khiêm biết rõ cậu cố ý làm bộ đáng thương, lại vẫn không cảm lòng được sinh ra một ý nghĩ: sao y chang như chú chó con hớn hờ chạy đến xin xương, kết quả là bị đập lăn tròn vậy?

Nhưng anh còn chưa tội nghiệp xong, Ngụy Chi Viễn lại nghiêng đầu, thành khẩn hỏi: “Thế em có thể hôn anh một cái không? Không hôn môi, cho em mặt hoặc trán là được.”

Ngụy Khiêm không thể nhịn được nữa, ngẩng đầu nhìn cậu đe dọa.

Ngụy Chi Viễn vẫn không biết điều, còn vung tay ra dấu: “Chỉ một cái thôi.”

“... Một cái con mẹ mày.” Thấy lòng cảm thông không nhiều lắm của mình cứ thế bị lãng phí, sếp Ngụy chuyên làm bộ làm tịch không nhịn được thô lỗ.

Ngụy Chi Viễn nhoẻn miệng cười, giống như được hôn thì bị mắng mấy câu cũng thấy vui vẻ.

Lúc này có người gõ cửa, Ngụy Khiêm ra mở cửa, để Tam Béo và Mã Xuân Minh vào.

“Sao thế này? Anh xem nào, ôi mẹ ời, em trai, em mới bò về từ chiến hào Iraq hả?” Tam Béo vào nhà nhìn Ngụy Chi Viễn từ trên xuống dưới hai lần, lại chỉ cái chai trong tay Ngụy Khiêm hỏi, “Cái gì vậy?”

Ngụy Khiêm nhớ lại: “Một chai rượu trắng hơn năm mươi độ quên mất là ai tặng rồi.”

“Thù sâu tới mức nào đây, chú tính lằng trì nó à?” Tam Béo nói, “Thuốc bôi ngoài da đâu? Bác sĩ không kê cho à?”

“Tôi thấy hình như hơi thiếu, hơn nữa dính lắm, giống như không có khử trùng đâu?” Ngụy Khiêm đáp, lại nhìn Ngụy Chi Viễn hỏi, “Đau hả?”

Ngụy Chi Viễn lắc đầu rõ ràng ngọt như ăn mật.

Còn chưa lắc xong đã bị Tam Béo đập đầu.

“Hèn quá!” Tam Béo mắng đồ không nên thân, lại bảo Ngụy Khiêm, “Chú cút được rồi.”

Ngụy Khiêm ném chai rượu, không thèm hầu nữa, ngậm điều thuốc cùng Mã Xuân Minh lượn ra ban công.

Mã Xuân Minh xốc lại tinh thần, một chút ý chí chiến đấu miễn cưỡng thoát khỏi vòng xoáy thất tình, hấn hạ giọng hỏi Ngụy Khiêm: “Là bất ngờ sao?”

Ngụy Khiêm sa sầm mặt: “Tám chín phần mười là không phải.”

Mã Xuân Minh hạ giọng thấp hơn: “Là chuyện mảnh đất ở thành phố A? Họ có thể đuổi tới đây? Quá đáng thật! Báo cảnh sát được không?”

Ngụy Khiêm thông dong nhả khói: “Được thì cũng được, nhưng không có chứng cứ.”

Thành phố A có một miếng đất vốn quy hoạch thành quảng trường, là mảnh đất duy nhất còn lại của khu trung tâm thành phố, chính quyền để lộ tin tức, nói có ý quy hoạch lại mảnh đất này để dùng vào thương nghiệp, bọn Ngụy Khiêm đã dỗi theo hơn nửa năm rồi.

Đất tốt sự nhiều cháo ít, bản địa có một công ty khác cũng rất muốn có nó.

Nghe nói ông chủ bên đối đầu tên là Vương Lương Đồng, ngoài năm mươi, nuôi một đám từng đi cải tạo, ngày xưa đã chẳng tốt đẹp gì, trước mắt cho dù ra vẻ lương thiện thì vẫn là ông trùm đất đó, chó không bỏ được thói ăn cướp.

Lúc đầu họ phái người đến đàm phán, đồng ý chi năm ngàn vạn, làm điều kiện để bọn Ngụy Khiêm rút khỏi cuộc cạnh tranh.

Nhưng kẻ ngốc cũng biết đây là điều khoản ngang ngược lừa lọc, năm ngàn vạn quả chỉ là muối so với mảnh đất bạc tỉ đó.

Rồng mạnh cũng khó đánh nổi bọn rắn đất, Vương Lương Đồng không ngờ là mình sẽ bị một kẻ vùng ngoài làm mất mặt, lão hoành hành thành phố A rất lâu rồi, như một con tôm tít học theo cua, học theo Hàm Đan(1) – hiện giờ chỉ biết bò ngang, quên luôn cách đi thẳng.

Vì thế Vương Lương Đồng lập tức thẹn quá hóa giận.

Trước vụ đó, đã có vài lá thư đe dọa gửi đến văn phòng Ngụy Khiêm.

Mới đầu Tiểu Phỉ từng hoảng sợ không đâu chạy đi báo cảnh sát, nhưng không điều tra được ngọn nguồn, kể cả xét nghiệm cũng

không có chứng cứ gì chỉ về hướng Vương Lương Đống, hướng chỉ cảnh sát bản địa không thò tay được đến thành phố A, việc này bất kể phối hợp hay điều tra đều rất khó.

Ngụy Khiêm bèn kêu Tiểu Phỉ đừng lo sợ nữa, còn dùng thư đe dọa chùi đầu lọc.

Đại khái thấy đe dọa không có tác dụng, thời gian mời thầu ngày càng gần, Vương Lương Đống nôn nóng quá mới phát rồ lên bắt đầu làm liều.

“Chẳng phải là một miếng đất thôi sao? Rút thì rút! Nước ta những chín trăm sáu mươi vạn kilômet vuông, có cần liều mạng vì một mảnh đất không?” Mã Xuân Minh nói, “Vả lại mình là người làm ăn đứng đắn, Vương Lương Đống kia là một lão lưu manh, căn bản bất chấp quy tắc, làm sao đấu nổi? Lần này cho người lái xe tông anh, lần sau liệu có gửi bom đến nhà không? Thật là không còn luật pháp gì nữa, rõ là phần tử khủng bố mà!”

Ngụy Khiêm chẳng buồn nâng mí mắt lên: “Không thể được, dù mảnh đất đó hôm trước vào tay tôi, hôm sau tôi đã nhận tiền ký hợp đồng sang cho bên thứ ba, cũng tuyệt đối không để nó rơi vào tay họ Vương.”

Mã Xuân Minh thở dài, khuyên hết nước hết cái: “Anh đừng tranh hơn thua...”

“Tranh hơn thua? Tôi không có.” Ngụy Khiêm búng tàn thuốc vào sọt rác trên ban công, “Là lưu manh thì giỏi lắm sao? Tôi cũng thế mà.”

Tiến sĩ Mã không thể đáp lại, quả chưa bao giờ thấy ai tranh giành cả cái chức danh “lưu manh” này.

“Sao anh có thể làm thế...” Tiến sĩ Mã phản đối yếu ớt, “Anh tính lấy bạo lực chế bạo lực hả? Đừng có đùa!”

Ngụy Khiêm nhìn hắn như cười mà không: “Ồ, dám tranh luận với cả tôi, to gan nhỉ?”

Mã Xuân Minh: “Tôi chỉ đang nhắc nhở lý trí của anh.”

Ngụy Khiêm hỏi ngược: “Lúc đứng cả đêm trước cửa khách sạn sao anh không lý trí một chút?”

Mã Xuân Minh: “...”

Nhát dao đâm ngay tim, khiến hắn một lúc lâu không nói được gì. Ba giây sau Mã Xuân Minh hậm hực sải bước đi, miệng còn mắng yếu ớt: “Anh quả thật... quả thật là tên khốn nạn! Trùm khốn nạn!”

Sao nghe cứ như thể phụ nam nhà lãnh bị chòng ghẹo vậy, Ngụy Khiêm cười nhẹ, duỗi chân ngồi xuống cái sofa nhỏ thấp lè tè trên ban công, nhìn bầu trời quang đãng cuối thu ngoài cửa sổ, hút nốt điếu thuốc trong tay.

Lát sau Tam Bé cũng tới, Ngụy Khiêm ngẩng đầu nhìn hắn dò hỏi.

Tam Bé kéo ống quần ngồi xuống bên cạnh: “Thằng bé đó không sao – có điều hai chú em hôm nay nguy hiểm thật đấy!”

“Nguy hiểm?” Ngụy Khiêm đứng dậy, hai tay chống hai bên cửa sổ ban công, từ trên cao thoáng nhìn xuống dưới, “Có người đang

theo dõi ở gần nhà tôi, hôm nay anh hãy tăng ca, về công ty sắp xếp lại ghi chép thông tin, tìm hết các mối quan hệ có thể tìm được.”

Tam Béo hơi sững sốt: “Chú muốn đổi đầu với Vương Lương Đống?”

“Lão muốn đổi đầu với tôi.” Ngụy Khiêm đưa mắt nhìn Tam Béo, “Sao nào? Anh cũng muốn bắt chước Mã Xuân Minh dùng chủ nghĩa khuyến nho với tôi?”

“Không phải.” Tam Béo lắc đầu.

Mã Xuân Minh là con nhà tử tế, từ nhỏ học hành thuận lợi, thành một phần tử trí thức, đến nay sở thích lúc rỗi cũng là ru rú trong nhà đọc sách, là một thư sinh điển hình, mà thư sinh thì đều không muốn dính vào những việc thế này, họ cảm thấy giá quá đắt, hơn nữa rất mất mặt.

Nhưng Tam Béo hiểu được đạo lý này, “người tốt” kéo không đi đánh thì lui ngược lại dễ rước lấy rắc rối nhất, ai cũng biết nên chọn quả hồng bóp mềm.

Tam Béo nêu ra mối lo của mình: “Vấn đề là đấu lại lão không?”

Ngụy Khiêm nghiêng đầu liếc nhìn hắn: “Nếu lão là Hồ tứ gia, tôi sẽ trốn tránh lão, nhưng lão có phải không?”

“Ý chú là...”

“Nếu muốn tồn tại, hắc đạo phải có quy tắc của hắc đạo, giờ trò lưu manh trên việc làm ăn, coi trời là lão đại mình là lão nhị chắc?” Ngụy Khiêm cười khẩy, “Lấy buôn bán nuôi phi pháp không được bao lâu. Mảnh đất này đương nhiên không tệ, nhưng cũng chưa đến

mức vô giá, lão không tiếc cho người tông tôi để giành, anh đoán là vì sao?”

Tam Béo hạ giọng: “Họ không đủ tài chính, sợ lúc đấu giá bị chúng ta nâng giá.”

“Lão cũng sắp ‘nuôi không nổi’ nữa, chó cùng rút giậu rồi.” Ngụy Khiêm nói.

Tam Béo hơi chần chừ: “Thế an toàn...”

“Bảo mọi người gần đây nhớ chú ý, nhân viên quản lý không yên tâm thì có thể thuê vệ sĩ, nếu phát hiện gần nhà có kẻ khả nghi thì có thể báo cảnh sát, cứ nói bị trộm cướp theo dõi... Gọi điện thoại báo cho cục trưởng Triệu biết có chuyện gì là được, hai hôm nữa tôi mời ông ta ăn cơm. Chi phí phát sinh nhất loạt thanh toán.”

Ngụy Khiêm rất đáng tin, trên một số mặt, anh đáng tin hơn Lão Hùng cả ngày giả thần tiên – Nhạc ca còn chết không nhắm mắt kia mà.

Tam Béo biết mình thắng ở khéo léo, xét cho cùng không phải người có bản lĩnh, nhưng hắn tin Ngụy Khiêm là loại người đó, vậy nên thấy Ngụy Khiêm nói thế liền không nhiều lời nữa, định nghe Ngụy Khiêm tắt.

Đến đây, Tam Béo liền chuyển chủ đề: “À anh nói này, vết thương to sau gáy Tiểu Viễn do đâu mà ra vậy? Chém một chút là mất mạng rồi.”

Chẳng biết nhớ tới điều gì, Ngụy Khiêm dừng một chút mới cố hết sức nói cho đơn giản: “Thủy tinh chỗ ghế lái vỡ, chắc là bị thứ gì đó rạch thôi.”

Tuy anh nói một câu nhẹ không như vậy, nhưng đồng chí Tam Béo bề ngoài cao to thô kệch, nội tâm lại khôn như rắn, nghe câu này, lại nhìn thấy Ngụy Khiêm chẳng mất cọng lông nào, nghĩ qua liền suy ra được cảnh tượng lúc ấy.

Tam Béo nhú mày, hồi lâu chẳng biết là cảm khái hay sầu lo: “Tâm tư của thằng bé với chú... ôi, quả là...”

Nhắc tới việc này, vẻ lạnh lùng thông dong trên mặt Ngụy Khiêm vừa rồi lập tức mất tăm, anh nhú mày ngồi phịch xuống cái sofa ban nãy, suýt nữa trẹo chân, không sao thoải mái nổi, bèn bực dọc đổi tư thế, khoát tay: “Đừng nói nữa, tôi phiền muốn chết rồi đây.”

Tam Béo im lặng một lúc: “Bà xã anh gần đây đang mang thai, ở công ty chẳng ai dám để cô ấy làm việc nhiều, dẫn đến cả ngày rảnh như gì, liền mua cả đồng tiểu thuyết lạ lùng, tự mình xem thì thôi đi, còn ép anh xem nữa chứ, anh vừa phản đối là nói anh không yêu mình. Anh cố xem vài bộ, cảm thấy toàn là nhảm nhí cả, mọi người bình thường sống cùng nhau, tối đa là lúc mới quen do sự ảnh hưởng của hoóc-môn mới mất bình tĩnh một thời gian, lâu dần còn gì đáng nói đâu? Chú thì ngược lại, hơn chục năm mà thằng bé không chán, đưa nó đi bốn năm mấy, lần này trở về anh thấy còn nghiêm trọng hơn, chú nói nó nghĩ sao đây?”

Ngụy Khiêm cau lên: “Ê lão béo, ông có ý gì hả? Không phải lúc ấy ông nhân khi tôi vắng nhà nhét ảnh con gái vào phòng tôi hả?”

Tam Béo: “Nếu Tiểu Viễn là con gái thì anh đã trói nó ném lên giường chú mày rồi.”

Đến đây thì câu chuyện của hai người đã kỳ dị tới mức không tiếp tục nổi nữa, hai bên thô lỗ mắt im lặng lườm nhau một hồi, cuối

cùng Ngự Khiêm chỉ một ngón tay ra cửa nói: “Cút!”

Tam Béo đứng dậy, ấn tay Ngự Khiêm xuống, vỗ mu bàn tay hai cái: “Các chú tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong cất bước thong thả đi ra ngoài, đụng phải Mã Xuân Minh đang ủ rũ giận dữ: “Đi thôi Ô Quy chân nhân, đừng ở đây nghĩ ngợi nữa, bây giờ thủ đoạn lưu manh đâu không lại ‘người đứng đắn’ có trái tim lưu manh đâu... Ôi, chú mày trẻ con thật...”

Hai người đi rồi, Ngự Khiêm ra nhìn thử thì thấy tên rùa đen Mã Xuân Minh kia dùng bút bi vẽ hai con rùa nhỏ mặc giáp cầm vũ khí ở sau cửa ban công, mỗi con giơ một cây kim nhìn nhau lom lom, còn thắt một mảnh vải trên trán y như Ninja rùa, mỗi bên viết một chữ “nhì”.

Ngự Khiêm đọc được lời nhắn của Mã Xuân Minh từ đây – hai thằng rùa con muốn đánh nhau.

Loại khốn nạn này lại còn sống yên lành dưới tay mình, cầm tiền lương rồi thường xuyên chống đối, Ngự Khiêm cảm thấy mình quả là một minh quân.

Nghe thấy tiếng cười kìm nén, Ngự Khiêm quay đầu lại, phát hiện Ngự Chi Viễn chẳng biết đứng đằng sau từ khi nào.

Ngự Chi Viễn vẫn không mặc áo, bả vai rộng lớn mà cân đối, nửa người trên để trần đường nét cơ bắp rõ ràng mà tuyệt đẹp, ngay cả vết thương thâm cũng không gai mắt lắm, ngược lại thêm cho cậu một chút hoang dại bừng bừng sức sống.

Ngay cả cậu nhóc này cời truồng cũng nhìn không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng Ngự Khiêm chưa bao giờ xấu hổ như bây giờ, ánh

mắt vừa chạm đến người Ngự Chi Viễn là chạy luôn, cố hết sức tập trung vào mũi cậu: “Chỗ Tiểu Bảo anh cho Tiểu Phỉ sắp xếp rồi, gần đây em cũng bớt ra ngoài đi. Anh gặp phải chút chuyện, hôm nay liên lụy...”

Anh còn chưa nói xong thì Ngự Chi Viễn đã thành linh cắt ngang: “Thật ra hôm nay em vui lắm!”

Ngự Khiêm im lặng, trực giác biết Ngự Chi Viễn muốn nói gì, trực giác muốn ngăn cản, nhưng huyết thái dương nảy liên hồi, anh nhất thời không thốt được lời nào.

Ngự Chi Viễn chậm rãi đến gần, chống hai tay lên bức tường sau lưng Ngự Khiêm.

“Từ nhỏ em đã hi vọng một ngày kia cũng có thể bảo vệ anh.” Ngự Chi Viễn nói khẽ, “Anh mãi không cho em cơ hội, chẳng dễ gì hôm nay mới giành được một lần.”

Họng Ngự Khiêm động nhẹ khó phát hiện, nhưng mí mắt hơi buông xuống lại làm cho nét mặt anh thoát nhìn chẳng mấy may dao động.

Ngự Khiêm lạnh lùng nói: “Em quả thực bệnh rồi.”

Ngự Chi Viễn cười khổ, có vẻ hơi buồn phiền: “Anh Hùng nói em mỗi ngày nên tự kiểm điểm ba lần, trước khi ngủ quay mặt vào tường, nhớ lại những suy nghĩ lớn nhỏ trong ngày, có một dạo, em và mấy người bạn làm một game offline với đề tài tai nạn, khi đó mỗi ngày em đều có một ý nghĩ không xua đi được, em hi vọng đột nhiên có động đất, các cấu trúc gạch đá đều đổ hết, chôn vùi cả thành

phổ, em có thể dùng thân thể máu thịt chống lên một khe hở cho anh, để anh nhìn em tan xương nát thịt trong lòng mình.”

Cậu nhìn chăm chăm vào mắt Ngụy Khiêm, bàn tay chống tường chậm rãi trượt xuống, nhẹ nhàng đặt lên người anh: “Nhưng sau đó phân tích thử, em phát hiện mình sinh ra ý nghĩ này chỉ bởi vì hận anh thôi, vòng vo suy tính trả thù anh là cách tư duy điển hình của kẻ thất bại, cho nên em bắt đầu để mình không nghĩ đến nữa, tuy thỉnh thoảng vẫn có một hai lần...”

Cậu càng lúc càng gần Ngụy Khiêm, thoáng nhắm mắt lại rồi nở nụ cười như trẻ thơ: “Chỉ một cái thôi, người em đang chi chút vết thương như một miếng vải rách, có giỏi thì anh cứ đánh em đi.”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn cười càng rạng rỡ hơn: “Đúng vậy, anh hai, em đang uy hiếp anh đó.”

Nhưng cuối cùng cậu lại vẫn ngoan ngoãn, không làm chuyện gì quá đáng, chỉ đặt một nụ hôn cực kỳ dịu dàng mà còn hết sức cẩn thận lên trán Ngụy Khiêm, như chuồn chuồn lướt nước, thoáng chạm đến rồi lui ra.

Rồi cậu buông tay, lui về sau một bước: “Ồi mẹ kiếp, em hạnh phúc quá, bị anh đánh chết cũng đáng!”

Ngụy Khiêm hoàn toàn không biết vì sao mình phải như một cái cọc gỗ, đứng ở đây nghe mấy lời thần kinh này, càng không biết vì sao mình không đánh cậu, vì sao không đẩy cậu ra, còn giữ nguyên tư thế đứng thẳng như con ngỗng đực mặc em trai làm càn.

Ánh mắt, lời nói của Ngụ Chi Viễn, câu “Tự giải quyết cho tốt” của Tam Béo lúc gần đi, tất tần tật xoắn lại trong đầu Ngụ Khiêm.

Cuối cùng, Ngụ Khiêm mặt không cảm xúc đi về bên trái, chẳng nói một lời quay về phòng, đóng sầm cửa lại.

Sau hôm ấy, Ngụ Chi Viễn nhất quyết bám dính lấy Ngụ Khiêm, ngày ngày kiên quyết đi làm chung, Ngụ Khiêm đi đâu là theo đó, ban ngày bảo Tiểu Phỉ kê một cái bàn khác trong văn phòng của Ngụ Khiêm, đeo tai nghe làm việc của mình, buổi tối có tiệc tùng thì đi theo ăn ké, không có thì cùng nhau về nhà, khiến một ngày hai mươi bốn tiếng, chỉ cần Ngụ Khiêm không nhắm mắt thì lúc nào cũng nhìn thấy tên này.

Vài ngày sau, Tống Tiểu Bảo quay về, đi cùng là Alex và một nữ đặc công xuất ngũ do Tiểu Phỉ tìm đến giúp đỡ.

Ngụ Khiêm hết cách, đành phải cùng Ngụ Chi Viễn đi đón cô em.

Alex đề tiện lần đầu tiên gặp Ngụ Khiêm, dọc đường cứ nhìn anh chăm chăm, thiếu điều chảy dãi, cuối cùng bị Ngụ Chi Viễn hét nhin nổi chặn tầm mắt, nhìn một cái cảnh cáo.

Alex lén rí tai Tiểu Bảo: “Thật nhỏ mọn, anh chỉ nhìn thôi mà.”

Tống Tiểu Bảo giẫm mạnh gót giày vừa cao vừa nhọn vào chân cậu ta: “Giữ – chút – thể – diện!”

Alex mặt dày như tường thành, chẳng thêm để ý chút nào, không cho nhìn người này thì nhìn người kia, liền chuyển sang Ngụ Chi Viễn, tưởng như muốn xuyên thấu qua quần áo, dùng ánh mắt liếm hết mỗi một đường cong cơ bắp trên người Ngụ Chi Viễn, liếm

xong quệt miệng, lại nhìn Tống Tiểu Bảo bằng ánh mắt xoi mói chê bai, tiếp tục rĩ tai: “Thật ra em mới là đứa được nhặt về nhỉ?”

Tống Tiểu Bảo thật sự chịu đủ tên hèn này rồi, định đánh nhau một trận ngay tại chỗ, ai ngờ đúng lúc này, Alex chuyên môn bị đánh chưa từng phản kháng đột nhiên giơ một tay, dễ dàng chặn lại, đồng thời nét mặt nghiêm túc hẳn: “Chờ chút, đừng quậy!”

Nói xong Alex quay phát đầu lại, đằng xa dường như thoáng có bóng người, chờ khi họ đến kiểm tra thì đã chạy mất tăm.

“Gần đây liên tục có người đi theo,” Ngụy Khiêm nói, “Tôi cũng sắp quen rồi.”

“Không phải có người đi theo.” Alex nói, “Tôi cảm thấy có thể người này đang chụp ảnh các anh.”

Alex tuy rất đề tiện nhưng quả thật là một người mẫu chính cống, mấy năm nay lại bước một chân vào giới phim ảnh, ngay cả loại người không xem ti vi như Ngụy Khiêm cũng cảm thấy quen mặt, đối phó paparazzi như cơm bữa, thế nên cậu ta đặc biệt nhạy cảm với ống kính chụp trộm.

Bị cậu ta nói trúng phóc.

Chẳng rõ có phải là đối phương biết họ đã phát hiện hay không mà hôm sau Ngụy Khiêm liền nhận được chuyển phát nhanh ngay trong văn phòng, cả xấp ảnh dày cộp, một số khá rõ, một số thì mờ hơn nhiều.

Mà càng không rõ thì hình ảnh càng có vẻ mờ ám, đặc biệt là một tấm dường như chụp cự ly xa từ ngoài cửa sổ, vốn lúc ấy Ngụy Chi

Viễn chỉ nói với anh vài câu, hôn nhẹ trán anh một cái mà thôi, trong ảnh lại giống như Ngụy Chi Viễn đề anh lên tường mà hôn vậy.

Ngụy Chi Viễn lập tức bước đến: “Là ông Vương gì đó gửi ạ?”

Cậu nhíu mày cầm tấm ảnh quá quắt nhất: “Xin lỗi, em sơ ý.”

Thương gia và chính trị gia không phải giới nghệ sĩ, cả xã hội đều yêu cầu họ có “ý thức trách nhiệm của xí nghiệp”, đặc biệt bình thường qua lại với Ngụy Khiêm toàn là quan chức chính quyền các địa phương và các công ty hợp tác, những người đó bao nhiêu tuổi? Loại đầu hai thứ tóc còn không biết xấu hổ như ông Trương dù sao cũng là thiếu số, họ sẽ nghĩ thế nào đây?

Mà về lai lịch của Ngụy Chi Viễn, Ngụy Khiêm trước nay rất ít giải thích, chỉ nói là em trai, giống với Tiểu Bảo, ai biết không phải là ruột thịt?

Tại thời đại đồng tính luyện ái không được chấp nhận này... anh em loạn luân?

Quá đáng thật!

“Anh không cần lo lắng, em sẽ gánh vác việc này.” Ngụy Chi Viễn bình tĩnh hơn, trong đầu lập tức xuất hiện vài phương án hoàn hảo để ôm hết vào mình, đẩy Ngụy Khiêm ra ngoài cuộc – đừng nói vốn là một mình cậu tình nguyện, anh hai căn bản vô tội bị ép buộc, cho dù Ngụy Khiêm thật sự... Cậu cũng định cả đời cố hết sức không để anh gặp thêm một chút phiền phức nào.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn Ngụy Khiêm đổ chuông.

Ngụy Khiêm giơ tay ra hiệu bảo Ngụy Chi Viễn đừng nói, nhắc máy lên nghe.

Đối phương rề rà mở miệng: “Chủ tịch Ngụy, nói với anh vài câu thật là khó mà.”

—

Học theo Hàm Đan: học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có. Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rởm.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 60

Ngụy Khiêm phản ứng rất bình thản, bất kể là ảnh, lời Ngụy Chi Viễn nói hay cú điện thoại bất ngờ, anh đều không có cảm xúc gì. Anh ra hiệu bảo Ngụy Chi Viễn ngồi xuống trước, nói với đầu bên kia: “Ông Vương.”

Mới đầu Vương Lương Đồng thở ngắn than dài cảm khái: “Ôi, các cậu lặn lội đường xa muốn đến quê tôi tham gia kiến thiết thành phố, còn tôi thì? Khà khà, chẳng ra làm sao, chỉ ở địa phương mới có vài người quen mặt, tạm có chút thể diện – còn chưa kịp mời chủ tịch Ngụy ăn một bữa cơm, chẳng biết chủ tịch Ngụy có nề mặt không?”

Ngụy Khiêm mỉm cười chẳng biết là trào hay phúng, lập tức nhìn xuống góc bàn, ngón tay gõ nhẹ, Ngụy Chi Viễn tức thì hiểu ý, lấy gói thuốc đến đốt một điếu đưa cho anh.

“Ông Vương quá khách sáo rồi.”

Vương Lương Đồng ra vẻ thẳng thắn cười ha hả: “Đâu có, từ lâu tôi đã nghe danh chủ tịch Ngụy, tuổi trẻ tài cao, có bản lĩnh... Ôi chao, kể ra thì hai ta còn có ngọn nguồn sâu xa đấy.”

Ngụy Khiêm bình tĩnh búng tàn thuốc: “Sao ông lại nói thế?”

“Cậu cũng biết anh Vương này thích kết bạn, anh hùng không hỏi xuất xứ mà, những người bạn này có đủ mọi hạng, đến từ khắp nơi,

trong đó có một số người, lúc trẻ có thể phạm chút sai lầm, ha ha, đương nhiên, bây giờ đều là lãng tử quay đầu rồi. Hiện giờ trong số bạn bè của tôi có một người sắp sáu mươi, họ Kỷ, tên Kỷ Học Văn, chẳng biết cậu có ấn tượng không?”

Lão lưu manh Vương Lương Đống này nói chuyện cứ thích vòng vo như vậy, Ngụy Khiêm hơi nhú mày, không thể lập tức kịp hiểu là lão đang sửa gì, chần chừ giây lát rồi Ngụy Khiêm thận trọng tiếp lời: “Tôi thật sự chưa từng nghe nói người bạn này của ông là thần thánh phương nào.”

Vương Lương Đống lại bắt đầu thao thao bất tuyệt hết ba trang giấy vẫn chẳng thấy lừa đâu(1), cảm khái đời người vô thường một lúc lâu, thỉnh thoảng còn kèm theo vài câu Đường thi Tống từ được đầu mất đuôi, chua như nước mơ quên bỏ đường, trong lúc này Ngụy Khiêm hút hết ba điếu thuốc... điếu thứ tư bị Ngụy Chi Viễn giật lấy.

Rốt cuộc, Vương Lương Đống đi một vòng trái đất mới quay về chủ đề.

“Quả thật,” Lão lưu manh nói, “Ngàn ấy năm rồi, chủ tịch Ngụy quả thật cũng còn trẻ, những việc ngày xưa chắc không còn nhớ. Kể ra cũng khéo, Kỷ Học Văn này vừa vặn chính là người vào tù năm cậu sinh ra, nguồn gốc sâu xa với mẹ cậu...”

Cho đến lúc này, Ngụy Khiêm lần đầu tiên biến sắc.

Chỉ nghe Vương Lương Đống ở bên kia thông thả nói tiếp: “Không, sao có thể nói là nguồn gốc sâu xa chứ? Anh Vương vô văn hóa, toàn nói năng linh tinh, cậu đừng để ý nhé! Tuy không có quan

hệ hôn nhân bình thường, nhưng không có ông ấy thì không có cậu, nói sao nhỉ? Cái đó... à, một giọt máu đào hơn ao nước lã...”

Ngụy Khiêm đột nhiên cắt ngang: “Ông Vương định khuyến mãi cho tôi hẳn một ông bố? Thật là hời ghê!”

Vương Lương Đồng cười đắc ý: “Chủ tịch Ngụy nói chuyện gay gắt thế, sao vậy, hôm nay cậu em kia không hầu hạ chu đáo à? Nghe tâm trạng không được tốt lắm nhỉ – có điều, nếu chỉ xét tướng mạo thì chủ tịch Ngụy giống mẹ hơn là bạn tôi, bạn tôi vừa thấy ảnh cậu thì sững ra luôn, còn nói mặt mày thật là không khác chút nào, quả nhiên người xưa nói rất đúng, ‘con trai giống mẹ, con gái giống cha’... Ha ha ha ha, lắm lời rồi, đương nhiên, ông anh này chỉ là người ngoài, chuyện của ‘người trong nhà’ các cậu, tôi lắm mồm quá lại thành đáng ghét. Tôi vẫn muốn nói câu đó, hôm khác nhất định phải tới, ông anh này sẽ chiêu đãi cậu chút đặc sản địa phương, có một ‘nhà hàng người sống’, dùng người sống làm bàn ăn, toàn các chàng trai xinh xẻo mày rậm mắt to, chủ tịch Ngụy chắc chán thích món này, đến lúc đó tuyệt đối đừng khách sáo nhé.”

Lão vừa nói bốn chữ “con trai giống mẹ”, gân xanh trên thái dương Ngụy Khiêm muốn lòi ra, Ngụy Chi Viễn cảm thấy rõ ràng anh thoáng ngừng thở.

Nhưng Ngụy Khiêm rút cuộc không hề lộ ra chút gì với Vương Lương Đồng, kiên nhẫn nghe hết mấy lời xằng bậy đầy ẩn ý của lão ta, khóe môi mới nhếch khẽ như cười mà không: “Khẩu vị của tổng giám đốc Vương thật là không tệ, xem ra anh em tôi nhất định phải tận hưởng với ông rồi.”

Trong chớp mắt bỏ điện thoại xuống, Ngụy Khiêm khẽ thở ra một hơi, cảm giác như nín một lúc lâu nên hơi thở cũng run nhè nhẹ, môi

nhọt nhạt như lạnh cóng, không còn chút máu nào.

Ngụy Chi Viễn gọi khẽ một tiếng: “Anh...”

Ngụy Khiêm không đáp, Ngụy Chi Viễn cách bàn nhô người ra bóp vai anh: “Anh!”

Lúc này Ngụy Khiêm mới định thần lại, ngẩng đầu nhìn Ngụy Chi Viễn, sau đó chậm rãi khom lưng lấy một xấp văn kiện trong ngăn kéo đưa cho cậu, hơi uể oải nói: “Đây là phác thảo của bộ phận đầu tư, về thỏa thuận hợp tác với game của bọn em, người của pháp vụ đã xem rồi, em cầm coi thử trước, có vấn đề thì cứ đến trao đổi thẳng với quản lý.”

Ngụy Chi Viễn thoáng sửng sốt, đang định nói thì Ngụy Khiêm lại nhìn xuống: “Ra ngoài trước đi, để anh ở một mình một lúc.”

Ngụy Chi Viễn nhú mày, Ngụy Khiêm lên giọng: “Ra ngoài.”

Ngụy Chi Viễn nhận ra anh đang phiền lòng, không muốn thêm chuyện cho anh vào lúc này, liền im lặng cầm bản nháp hợp đồng trên bàn, quay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đã hết giờ làm nhưng Ngụy Khiêm vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc, mọi người sắp về hết, Ngụy Chi Viễn mới đến gõ cửa: “Anh? Đến giờ rồi, về nhà chứ?”

Một lúc lâu không thấy có động tĩnh gì, Ngụy Chi Viễn đang định giơ tay gõ cửa lần nữa thì cửa mở ra từ bên trong.

Sắc mặt Ngụy Khiêm rất khó coi, anh lấy chìa khóa trong túi đưa cho Ngụy Chi Viễn, bảo một câu: “Em lái đi.”

Rồi không nói gì thêm nữa.

“Chiều nay em nói chuyện rất nhiều với quản lý của anh, thú vị lắm... À đúng rồi, anh, nhà còn thức ăn chứ? Lát nữa tiện đường mua một ít đi, anh muốn ăn gì?”

Ngụy Chi Viễn muốn gọi chuyện, nhưng Ngụy Khiêm hoặc là đáp một tiếng đơn giản, hoặc dứt khoát uể oải dựa ghế không chịu hé răng.

Cuối cùng Ngụy Chi Viễn cũng im lặng, lúc tiến vào tiểu khu, cậu giảm tốc độ xấp xỉ với xe đạp, chậm rãi chạy vào làn xe của tiểu khu, một tay nắm lấy mu bàn tay Ngụy Khiêm – bàn tay ấy lạnh ngắt.

Ngụy Khiêm chỉ mở mắt ra, hờ hững liếc nhìn cậu một cái rồi khép lại.

Anh không phản đối bằng động tác cũng chẳng hề rút lại, dường như chỉ là sự chết lặng cam chịu.

Tuyệt đối không bình thường, Ngụy Chi Viễn nghĩ.

Chạy xe vào ga ra nhà mình rồi, Ngụy Chi Viễn mới xem như ủ ấm được tay anh, Ngụy Khiêm hé đôi mắt vẫn nhắm chặt, như là vừa mới khôi phục chút tuần hoàn, anh động nhẹ những ngón tay cứng đờ, chậm chạp hỏi Ngụy Chi Viễn: “Sờ thích lắm hả?”

Ngụy Chi Viễn thấy tốt liền nhận ngay, bỏ tay ra đứng đắn hẳn: “Anh không sao chứ?”

Ngụy Khiêm: “Ừ.”

Nói xong anh liền tháo dây an toàn xuống xe, đi thẳng lên lầu, Ngụ Chi Viễn vội vàng đuổi theo: “Anh, chuyện mấy tấm ảnh, em nghĩ...”

Ngụ Khiêm đưa lưng lại đi đằng trước, giơ hai ngón tay: “Chuyện này nói sau đi.”

Ngụ Chi Viễn: “Dạ?”

“Ngày mai nói sau, Tiểu Bảo còn ở nhà.”

Tiểu Bảo với Alex đang nhồi lên bàn trà xem ảnh ngày xưa – đây là Alex nài nỉ yêu cầu, Tống Tiểu Bảo do lòng nhiệt tình hiếu khách của nhân dân chất phác nên nhất thời hồn nhiên đồng ý, rồi nhanh chóng hối hận.

Alex đề tiện vốn muốn xem mấy anh chàng đẹp trai lúc nhỏ, ai ngờ nhanh chóng tìm được thứ vui hơn – Tống Tiểu Bảo hồi bé bị cậu ta cười cho thoải mái.

“Ha ha ha ha, lúc nhỏ sao em buồn cười vậy? Ly kỳ quá! Ly Ly, nói riêng cho anh nghe coi, em phẫu thuật bao nhiêu lần ở Hàn Quốc, mới có được thân phận loài người ngự trang hiện giờ? Không sao, anh sẽ không hỏi mục đích em đến trái đất là gì, cho anh biết đi.”

Tống Tiểu Bảo: “Gì chứ! Đâu có khó coi như vậy?”

Alex đề tiện nhe nguyên hàm răng trắng, nghiêm túc nói: “Không, cô gái, không khó coi chút nào, chỉ hơi bị thảm khi so với tiêu chuẩn của loài người thôi.”

Tống Tiểu Bảo: “...”

Alex đề tiện sấn đến dòm cô: “Em không bị cận? Ôi, may ghê, nếu không với cái mũi hồi nhỏ từng đập vào cửa này, chỉ sợ chả đeo nổi kính luôn nhỉ? Một cô bé cả ngày dùng dây cột kính vào đầu y như bệnh nhân vừa phẫu thuật chữa bại não, chắc, thảm thương ghê!”

Tổng Tiểu Bảo trợn mắt nhìn cậu ta.

Ánh mắt cô không hề ảnh hưởng tới Alex đề tiện, cậu ta vừa thông dong lật quyển album cũ hiếm có trong nhà, vừa nói: “Lần trước em bảo anh hai là ruột thịt, anh ba thì không phải nhỉ? Chắc, nếu em giống anh hai em thì tốt rồi... Ôi mẹ kiếp, ai đây?!”

Trang cuối quyển album là một người phụ nữ.

Do niên đại và kỹ thuật chụp ảnh nên nét mặt người phụ nữ trông hơi cứng, mái tóc quăn có vẻ hết sức xinh đẹp, môi đỏ tươi, má hóp vào, sắc mặt xám xịt, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào ống kính, cố gắng gượng ra nụ cười mất tự nhiên.

Theo lý thuyết thì ảnh kiểu này rất xấu, khéo cả Tây Thi cũng có thể chụp thành Chung Vô Diệm, nhưng Alex lại nhìn chăm chăm khuôn mặt ấy rất lâu, nếu không phải biết cậu ta đã cong hơn cả chữ cong, thì nhất định Tiểu Bảo sẽ cho rằng cậu ta vừa gặp đã yêu người trong ảnh.

“Đẹp quá...” Một lúc lâu, Alex mới thì thào.

Tiểu Bảo không hiểu: “Hả? Đẹp đâu, chụp ngố như gì ấy!”

Alex khoát tay: “Em không hiểu đâu – em xem, bà ấy hệt như một người giả bằng sáp, toàn thân cứng đờ, mất tự nhiên đứng trước ống kính, trong mắt còn có thứ gì đó đặc biệt xám xịt, khiến ánh mắt

có vẻ u ám, nét mặt đờ đẫn, thoát nhìn chỉ là một phụ nữ trung niên bình thường, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện người này thật là... xinh đẹp, giống như...”

Dường như cậu ta đột nhiên hết vốn từ, vung tay ra dấu cả buổi mới nói một cách lộn xộn: “Loại hoa sắp chết đó, em biết chứ, cánh hoa bên ngoài đã biến thành màu nâu nhạt sắp tàn, có thể nhìn thấy gân thực vật héo quắt bên trong, chỉ có nhụy hoa là còn một chút sức sống tàn tạ với hơi nước sẽ lập tức biến mất...”

Tổng Tiểu Bảo nói: “Không phải anh muốn nói là tàn hoa bại liễu chứ?”

“Trời! Em có khiếu thẩm mỹ không vậy? Không biết thì im đi, đúng là miệng chó khó phun nổi ngà voi.” Alex mắng một câu, rồi lại cúi đầu say sưa ngắm tấm ảnh, nói nhỏ, “Có vẻ đẹp như sắp sửa hủy diệt, khiến người ta bất giác tưởng tượng khi nở rộ nhất đóa hoa sẽ trông như thế nào... Ôi, người này là ai vậy?”

“Mẹ tôi đấy.” Tổng Tiểu Bảo vừa nói vừa rút tấm ảnh ra, xem ngày tháng ghi chú trên đó, “Tôi không nhớ bà ấy trông thế nào, anh tôi nói... A, lúc này hẳn là bà ấy đã bắt đầu hút ma túy, chẳng trách trông như con quỷ da bọc xương vậy.”

Alex đột nhiên nhận ra rằng hình như mình đã chạm đến nỗi đau của nhà Tiểu Bảo, lập tức định thần lại khỏi trạng thái cuồng nhiệt của người mê chụp ảnh, ngưng nói: “Ly Ly, xin lỗi...”

“Không sao, tôi chẳng có chút ấn tượng nào với bà ấy hết.” Tổng Tiểu Bảo vô tâm vô tư nhún vai, lại bổ sung, “Với ba tôi cũng vậy.”

Đúng lúc này Ngụy Khiêm và Ngụy Chi Viễn về, Ngụy Khiêm cảm lòng không được nhìn tấm ảnh trên tay Tiểu Bảo, không thấy mừng vui hay giận dữ, chỉ bước tới tự mình dọn dẹp, nhét ảnh mẹ vào lại album, vỗ nhẹ đầu Tống Tiểu Bảo: “Hết trò lại đi nghịch ảnh.”

Alex tuy rất muốn ở lại thêm lúc nữa để ngắm mỹ nam dưỡng mắt, nhưng nhận thấy sắc mặt Ngụy Khiêm không tốt lắm, năm phút sau đành phải thức thời chào cả nhà đến khách sạn ngủ.

Ngụy Khiêm xốc lại tinh thần, tán gẫu vài câu với Tiểu Bảo rồi về phòng trước chín giờ.

Vào phòng mình rồi Ngụy Khiêm mới đóng cửa lại, bóp mạnh ấn đường – đầu anh đau như búa bổ.

Ngụy Khiêm chỉ rửa mặt qua loa, chẳng buồn lau khô tóc đã leo lên giường, nhanh chóng mệt lử thiếp đi, trước khi anh hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say, mọi việc hôm nay nhốn nháo chạy qua đầu, cuối cùng dừng lại ở tấm ảnh cũ Tiểu Bảo cầm trên tay.

Thoạt đầu anh mơ mơ màng màng gặp lại chuyện ngày xưa, mơ thấy mình hồi nhỏ dựa vào người mẹ mang thai, nghe bà kể câu chuyện về dòng suối và lũ trẻ.

Rồi sau đó người đàn bà và tiếng kể chuyện biến mất, câu chuyện ấy hình như còn chưa kết thúc.

Hai gò má đầy đặn của bà ta hõm vào, sống mũi vốn cao và thẳng nhọn hoắt như muốn chọc thủng chân trời, ánh mắt u ám chết lặng, trong đôi môi đỏ thắm dường như luôn lộ ra sự cô quạnh điên cuồng.

Ngụy Khiêm dường như quay về thời thiếu niên, anh đẩy cửa, thấy bà ta chờ sẵn đứng trước giường Tiểu Bảo, tay còn cầm ống chích ma túy, nhìn chăm chăm cô bé trên giường.

Bé gái vô tâm vô tư ngủ không biết trời trăng.

Ngụy Khiêm rung mình rảo bước đến đẩy bà ta ra, đứng chặn trước giường Tiểu Bảo: “Bà muốn làm gì?”

Người đàn bà gầy như que củi, bị anh đẩy một cái, lảo đảo lui lại mấy bước rồi ngồi phịch xuống đất.

“Tao làm gì?” Bà ta cười nhạt, bàn tay rơi vào góc vừa vịn đứng đến quyển truyện của Ngụy Khiêm ngày bé, bèn cầm lên thông thả xé từng tờ như giải trí, nói chậm rì rì, “Hai đứa lộn giống con của gái điểm như tụi bay, sống làm cái quái gì? Chi bằng chết sớm cho rồi, để kiếp sau đầu thai tốt hơn.”

Bà ta nhìn chăm chăm những trang sách rách nát: “Cừu non cừu non tròn vo, ngoàm một phát xoi vào bụng, một đứa cũng đừng hòng chạy... Ha ha ha ha, một đứa cũng đừng hòng chạy.”

Ngụy Khiêm mắng: “Mụ điên!”

Anh không muốn nhìn bà ta nữa, khom lưng kiểm tra Tiểu Bảo trên giường, con nhỏ này từ bé đã y như heo, bên cạnh ồn ào thế mà không đánh thức nổi.

Khuôn mặt cô bé xiu tròn trịa, bàn tay như cục thịt đặt cạnh người, vô thức mở ra khép vào như muốn bắt thứ gì đó.

Anh chưa kịp cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay đứa trẻ truyền đến, thì một đôi tay đột nhiên ôm lấy anh từ sau lưng, anh

người thấy mùi nước hoa rẻ tiền buồn nôn trên người bà ta, đôi tay ấy gầy đét đến biến dạng, trên mu có một đường vân khô nứt, đầu ngón tay nhọn nhọt chẳng thấy tí máu nào, lại mịn màng vô cùng, chúng như hai con cá lạnh ngắt trườn vào áo anh, một tay bóp eo, kẻ đó dờn lên ngực, tay kia thì chạm đến thân dưới, xoa nhẹ đầy khiêu khích.

Thiếu niên sắp phát dục, còn chưa kịp bước vào tuổi dậy thì, ngây ngô không biết đây là chuyện gì, chỉ sững sờ đứng đó.

Theo sự xao động lạ lẫm ủa vào mạch máu, lao “ầm” vào đầu óc, Ngụy Khiêm rút cuộc mới định thần lại; anh giãy giụa dữ dội, quay người cho bà ta một cái tát.

“Bốp” một phát, phòng yên tĩnh giây lát, Tiểu Bảo rút cuộc bị đánh thức, khóc ré lên.

Người đàn bà liếm đôi môi màu đỏ tươi, một tay bưng mặt ngồi xổm xuống, nở nụ cười nhẹ mà đứt quãng, nét mặt điên điên khùng khùng nhất thời lại hơi hồn nhiên: “Ồi chao, con trai cưng, thì ra con còn chưa hiểu à?”

Máu của Ngụy Khiêm lạnh lại, xúc cảm của bà ta dường như vẫn còn trên người, như có một con rắn quấn lấy mình, khiến anh có cảm giác ghê tởm, phải vịn bàn nôn khan.

Bà ta không cười nữa, hờ hững nhìn anh: “Đàn ông chúng mày, không phải thích việc kiểu này lắm à? Sao, cảm thấy ghê tởm mẹ? Vậy thì thế nào? Mười mấy năm trước, máu trên người mày chính là của tao, bản thân mày có đáng tởm không? Hả?”

Rồi bà vuốt tóc, cầm hắt lên, đoan trang mà lạnh lùng đứng dậy, miệng lại ngậm nga khe khẽ: “Cừu non cừu non tròn vo, ngoàm một phát xơi vào bụng, một đứa cũng đừng hòng chạy thoát...”

Vừa ngậm nga vừa giẫm đôi giày cao gót, phanh cổ áo ra, bà ta lão đảo đi ra ngoài, đến cửa thì đột nhiên quay đầu lại, hai mắt trợn trừng muốn lột cả tròng mắt, nhìn Ngụy Khiêm chăm chăm mà lảm nhảm: “Tao từng bảo mày đừng qua sông, đừng qua sông, mà mày còn muốn qua! Sao nào? Tống Đại Vĩ chết rồi nhỉ? Mày cũng xong đời rồi? Sẽ bị ‘ngoàm’ một phát xơi tái luôn! A ha ha ha ha...”

Tiếng cười càng lúc càng chói tai, cuối cùng chẳng khác nào quạ đen xui xẻo kêu giữa đêm khuya.

Ngụy Khiêm giật mình tỉnh dậy, tim đập như nổi trống.

Lúc ngủ quên đóng cửa sổ, gió lạnh cuối thu làm anh rùng mình, rồi sau đó mới phát hiện người đã trần trụi.

Ngụy Khiêm nhúu mày, bình thường áp lực cực nặng nề, thời gian nghỉ ngơi vô cùng quý giá, nên nằm xuống là ngủ ngay, không hay để ý đến nhu cầu phương diện này, thỉnh thoảng cũng sẽ có, nhưng chỉ dùng tay làm qua loa thôi.

Song đêm nay anh cảm thấy hơi ghét, không chạm tay đến, chỉ dựa đầu giường lẳng lặng chờ đợi dục vọng qua đi, cũng chẳng thèm đóng cửa sổ, cứ mặc cho gió lùa vào.

Chẳng biết bao lâu sau, trống ngực và thân thể mới dần yên bình, Ngụy Khiêm định đi rót ly nước, anh giãy giụa thoát khỏi cơn ác mộng, cảm thấy hơi buồn cười – bất kể là giấc mơ đó, hay là Vương Lương Đống.

Anh từng cố hết sức thẳng lưng rời bỏ trường lớp, lại bởi một chút tự tôn nực cười mà đi làm tay chân cho Nhạc ca, liều mạng kiếm tiền.

Vậy thì sao nào? Anh nghĩ, bây giờ nếu anh muốn, nếu hộp đêm của Nhạc Hiểu Đông vẫn còn, anh có thể mua hai ba cái ném chơi, kẻ nào dao động được tự tôn của anh?

Tiền tài và lợi ích luôn dệt thành tấm lưới khổng lồ, chỉ xem lưới của ai to hơn, bền hơn thôi.

Chỉ trong vài ngày, Ngụy Khiêm đã điều tra rõ về Vương Lương Đống.

Tay em vợ được Vương Lương Đống coi trọng lúc tháo dỡ và di dời đã đánh chết người, chuyện này ở bản địa bị lão ta ém xuống, ai ngờ nhà nạn nhân có bà con xa không hề đơn giản, hiện giờ chỉ sợ có người chuẩn bị điều tra họ Vương rồi.

Thêm đám đàn em đầu trộm đuôi cướp nữa, tuy toàn dựa dẫm và làm việc cho lão, nhưng theo những kẻ này ngày càng coi trời bằng vung thì việc ràng buộc cũng càng khó hơn, Vương Lương Đống hiện giờ đã bị kéo một chân xuống nước rồi.

Lão chắc chắn cần tiền, rất nhiều tiền, lão đã nghèo đến độ sắp phải chó cùng rút giậu rồi.

Nghe nói hiện lão đang có một khoản tiền rửa từ Ma Cao, cần mở ngay một lỗ hồng đứng đắn để đổ về nội địa, hầu như không tìm thấy cách nào lý tưởng hơn là hạng mục sửa quảng trường thành nhà ở này.

Về hạng mục ở thành phố A, trước đó Mã Xuân Minh đã có báo cáo điều tra và nghiên cứu thị trường cực kỳ chính xác, việc quản lý tiêu thụ ở địa phương không nghiêm lắm, nhất định có thể đạt được hồi khoản khổng lồ trước khi chủ thể ngừng phát triển, thậm chí có khả năng thanh lý sạch, nếu giai đoạn trước lo liệu thích đáng, thì kỳ hồi khoản có thể sẽ không quá nửa năm, là hạng mục “ngắn hạn” lợi nhuận cao hiếm thấy.

Vương Lương Đồng phải mau chóng có được mảnh đất này, Ngụy Khiêm bỏ ly xuống, nhìn chăm chăm mặt nước hơi phản xạ ánh sáng nhạt, cầm ly, là những ngón tay thon dài mảnh mẽ thuộc về đàn ông trưởng thành, anh nhủ thầm: tôi phải khiến ông thất bại.

Đúng lúc này, cửa phòng Ngụy Chi Viễn đột nhiên mở ra.

Ngụy Khiêm định thần lại, liếc đồng hồ trên tường một cái, hạ giọng hỏi: “Sao giờ này còn chưa ngủ? Sống lệch thời gian à?”

Ngụy Chi Viễn bước tới: “Vâng, lúc này bàn bạc vài việc với mấy người bạn ở nước ngoài... Anh, em hơi lo cho anh.”

Ngụy Khiêm cảm thấy lúc ấy mình bình tĩnh – anh cảm thấy khi nhận được điện thoại của Vương Lương Đồng mình bình tĩnh, ác mộng cũng chỉ trùng hợp phá vỡ đồng hồ sinh học ngủ muộn dậy sớm – ban này anh còn đang nghĩ cách đối phó lão lưu manh kia, đương nhiên phải lý trí rồi.

Nhưng giờ đây, giữa sự bình tĩnh lý trí thế này, lòng anh không thể tự chủ tái hiện những lời nhải lập đi lập lại của bà điên trong giấc mơ.

Qua sông...

Qua sông? Dù qua rồi thì sao nào?

Cha mẹ đều không phải là người thì thế nào?

Đồng tính luyến ái có làm sao? Loạn luân lại tính là gì?

“Muốn uy hiếp ông bằng cái trò gãi ngựa này?” Ngụy Khiêm thăm nghĩ, “Gió rét cắt da cắt thịt? Có giỏi thì cứ chôn ông đi, ông có từng sợ đũa nào? Mẹ kiếp chứ!”

“Em đi theo anh.” Ngụy Khiêm bình thản nói, như định bàn với Ngụy Chi Viễn về việc lo thủ tục cho khoản đầu tư.

Nhưng cửa vừa đóng lại thì anh đã đè nghiêng Ngụy Chi Viễn lên đó, cậu còn chưa kịp hiểu gì, anh đã sấn đến gần môi cậu không biết nặng nhẹ.

Ngay lập tức, Ngụy Chi Viễn cảm thấy hình như trái tim ổn định của mình quên đập mất rồi.

—

1.Câu này nguyên văn là tam chỉ vô lư: viết hết ba tờ giấy cũng chẳng thấy chữ lừa nào,xuất phát từ điển cố:

Thuở xưa có một văn nhân kiêu căng bị người ta trêu chọc là bác sĩ, y lên phố mua một con lừa, theo tập quán lúc đó, người mua viết cho người bán một phần hợp đồng. Bác sĩ trải giấy, hạ bút ngàn câu, viết đủ ba tờ giấy to toàn những lời thừa thãi không dính đến lừa. Người bán lừa sốt ruột giục y nhanh lên, y vội nói, không gấp, còn chưa viết đến chữ “lừa” mà.

Đại để là viết đông dài lắm nhằm mà lạc đề.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 61

Thật ra Ngụy Khiêm chẳng biết nên hôn như thế nào, đó là một việc đòi hỏi kỹ thuật, mà anh thì đã làm bao giờ đâu!

Dịu dàng, anh chỉ biết như dỗ trẻ ngủ, nhẹ nhàng dán lên, điên cuồng... cái này thì anh không tưởng tượng nổi.

Được rồi, thật ra thì giờ nghỉ trưa Ngụy Khiêm đã lật thử một quyển sách đòi truy trên bàn Lâm Thanh, tiếc rằng xem xong vẫn mít đặc, chẳng tìm được bất cứ hướng dẫn nào, bởi theo như miêu tả huyền ảo với “nụ hôn” trong truyện, óc tưởng tượng căn cốt của anh chẳng xây dựng nổi bất cứ động tác nào mà một con người có thể làm được, nếu nói liên tưởng...

Lúc ấy xem xong, trong đầu Ngụy Khiêm liền hiện ra các cảnh trên phim võ hiệp những năm 80, 90 của thế kỷ trước... Đó là “bùm” một phát, kế tiếp là một chuỗi pháo kép bùng lên ánh sáng đủ mọi màu sắc ở đằng sau nhân vật chính.

Cho nên điều anh có thể làm, chỉ là giày vò môi Ngụy Chi Viễn như trút giận mà thôi.

Phương Bắc mùa thu khí hậu khô hanh, môi dễ tróc da, Ngụy Chi Viễn ít khi chăm sóc, thành thử kéo nhẹ là rách, Ngụy Khiêm nhanh chóng nếm được vị máu tươi, lúc này mới hơi định thần lại khỏi sự xao động, xấu hổ phát hiện mình quả nhiên chẳng khác nào hạng háo sắc, thật tình mất hết vẻ lịch sự rồi.

Anh mới định lui ra sau, đột nhiên lại bị Ngụy Chi Viễn giữ chặt gáy, tham lam phản kích.

Khác với lần đầu tiên – cái lần sau cuộc họp thường niên, anh đấm Ngụy Chi Viễn một phát theo bản năng, sau đó chỉ nhớ là mình vừa hoảng vừa giận, ngoài ra chẳng còn ấn tượng gì khác nữa.

Lần này Ngụy Khiêm hơi chần chừ, Ngụy Chi Viễn như chớp giạt chui tọt vào miệng anh, quét qua mỗi một góc ngách có thể chạm đến.

Bị kích thích đến tê dại, Ngụy Khiêm nhất thời quên cả hít thở.

Không biết từ khi nào Ngụy Chi Viễn đã dùng một tay ôm lấy eo Ngụy Khiêm, Ngụy Khiêm bị cậu lôi kéo khiến cho thắt lưng không cầm nổi phải hơi cong về sau, eo người trưởng thành phần lớn không mềm như vậy, hơi lâu là sẽ cảm thấy rất mất sức, Ngụy Khiêm thấy mình chẳng khác nào cây cung bị Ngụy Chi Viễn đè cong.

Cơ bắp căng cứng đã bắt đầu mỏi nhừ, anh không tự chủ được đưa tay chống tường, mà Ngụy Chi Viễn vẫn chưa chịu buông tha.

Không biết từ khi nào, tay Ngụy Chi Viễn đã vén vạt áo ngủ của anh, lòng bàn tay Ngụy Chi Viễn nóng rực như lửa, không hề giống âu yếm, mạnh tay như muốn lột cả một lớp thịt, nhanh chóng lướt qua bụng Ngụy Khiêm rồi tiếp tục trườn ra đằng sau.

Ngụy Khiêm cảm thấy eo bị bóp mạnh một phát, đau đến mức phải giật nảy mình, sau đó cảm giác tê dại chạy dọc theo cột sống, thắt lưng tức khắc mềm nhũn, anh hơi giãy giụa theo bản năng, hòng phát ra một tiếng rên khẽ không rõ, giống như là phản đối.

Ngay lập tức, Ngụy Khiêm cảm thấy bên dưới có cái gì đó đang đẩy mình.

Anh không tự chủ được thoáng cứng đờ người.

Đúng lúc này, Ngụy Chi Viễn rút cuộc kết thúc nụ hôn, kìm nén hơi thở dồn dập một cách chậm chạp mà run rẩy, một lúc lâu mới thở dài khe khẽ, dường như cố hết sức ép mình buông tay, từ từ thả Ngụy Khiêm ra.

Ngụy Khiêm đứng không đúng trọng tâm nên ngã ra sau một chút, lui lại hai bước mới đứng vững được.

Phòng không bật đèn, Ngụy Chi Viễn dựa cửa, đôi mắt hệt như lang sói, dù là trong bóng tối cũng lấp lóe tia sáng đói khát khó mà lơ đi, ngực phập phồng dữ dội.

Tim Ngụy Khiêm lỡ mất một nhịp, sau đó anh phỉ nhổ mình như điên: “Mình làm chuyện khỉ gì đây.”

“Khiêm Nhi,” Ngụy Chi Viễn mở miệng gọi anh, lại đổi cách xưng hô, âm thanh khàn khàn như kim loại cọ lên tờ giấy nhám xù xì, “Mẹ kiếp em thèm muốn anh gần mười năm rồi, anh có thể đừng thử thách em như vậy không? Em... em thực sự không khống chế được nữa đâu.”

Ngụy Khiêm không thể đáp lại.

“Anh... anh, thôi quên đi, chờ em bình tĩnh lại.” Ngụy Chi Viễn hít thở cực nặng nề, cậu dường như hơi dốc, leo thẳng lên giường Ngụy Khiêm – trên ghế chất đầy đồ đạc, chẳng có chỗ nào để ngồi cả.

Chăn của Ngụy Khiêm vút ngay bên cạnh, còn đọng lại hơi ẩm mờ ám, Ngụy Chi Viễn không ngờ dự vọng của mình lại có thể bị anh nhen lên dễ dàng như vậy, cậu hơi khó chịu, bèn thả hai chân xuống đất, nhoài lên giường như một con sư tử nằm sấp, nhắm mắt lại, tạm thời nằm trên gối của Ngụy Khiêm.

Ngụy Chi Viễn vốn định yên tĩnh một lúc để dự vọng dịu lại, nhưng cậu nhanh chóng phát hiện, cách này không thể ngu xuẩn hơn.

Do ai đó chưa lau khô tóc đã nằm ngủ nên trên áo gối có mùi dầu gội cực rõ, bóng tối làm khứu giác của Ngụy Chi Viễn nhạy hơn, trừ dầu gội thì cậu còn ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoảng, cùng thứ mùi riêng biệt chỉ thuộc về Ngụy Khiêm.

Các loại mùi cực khiêu khích vây kín lấy cậu, nhưng đâu chỉ như thế, lại thêm giường hơi lồm xồm, tấm chăn mang theo hơi ẩm của Ngụy Khiêm ở đằng sau, mũi Ngụy Chi Viễn lập tức hơi ngứa, mà trong lúc vô ý cọ gối, má cậu lại còn dính phải một sợi tóc của Ngụy Khiêm...

“Chết tiệt!” Ngụy Chi Viễn hoàn toàn nổi nóng, vốn trời sinh cậu không phải là người nóng vội, huống chi mấy năm nay quyết tâm tu thân dưỡng tính, chẳng còn nhớ nổi lần gần nhất mình nóng nảy là chuyện từ đời nào đời nào.

Cậu ngồi bật lên như xác chết vùng dậy, nói nhỏ: “Mạch máu của em sắp nứt ra rồi.”

Ngụy Khiêm hình như không tập trung lắm, đến lúc này đại não tự cho là bình tĩnh đều trống rỗng, anh đứng cách hai bước, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Em vừa gọi anh là gì?”

Nhờ ánh trăng mỏng manh, Ngụy Chi Viễn nhìn thấy nét mặt anh phức tạp mà rối bời, cúc áo trước ngực bị mình cởi mấy cái, Ngụy Khiêm dường như không chú ý tới, ngực lộ ra một đường nhỏ.

“Anh cứ giày vò em đi.” Ngụy Chi Viễn đứng dậy, không chế hành vi của mình trong lửa dục rừng rực một cách khó khăn, nhưng không khống chế được miệng mình, cậu nói, “Ngụy Khiêm, em thật sự hận anh!”

Lúc đi suýt qua nhau, Ngụy Khiêm bỗng nhiên tóm tay Ngụy Chi Viễn.

Khuôn mặt gần như hụt mất cảm xúc của anh bị câu trút giận của Ngụy Chi Viễn vừa rồi đập tan, trong chớp mắt dường như đã lấy lại bình tĩnh, giọng điệu nghe càng điềm tĩnh hơn.

Ngụy Khiêm nói: “Lên giường đi, anh giúp em.”

Trái tim khỏe mạnh của Ngụy Chi Viễn một lần nữa ngừng đập, cậu chỉ nhớ mình bị Ngụy Khiêm đẩy nhẹ một cái, lập tức “bay” về giường như không hề có trọng lượng, khí tiết cách mạng chẳng biết đã chết mất xác ở cái xó nào, Ngụy Khiêm vừa luồn bàn tay lạnh lẽo vào quần, còn chưa đụng tới đâu, thì cậu đã run rẩy toàn thân bật ra tiếng trước.

Nhìn dáng vẻ này, Ngụy Khiêm ngược lại thả lỏng, thậm chí bản tính khó dằn tuấn miệng chế nhạo: “Kêu la cái gì? Lời thoại đã học từ lâu rồi – tôi nói quý ông đừng phản ứng khoa trương quá được không? Mèo động đực hả?”

Lý trí của Ngụy Chi Viễn đã sớm nát bét, dù rằng Ngụy Khiêm làm vừa qua loa vừa thô bạo, nhưng ở trong tay người ngày nhớ

đêm mong, vấn đề kỹ thuật bé như mắt muối vốn chẳng tính là gì.

Ngụy Chi Viễn điên đảo thần hồn kêu la lộn xộn, lúc thì “anh” lúc lại là tên thật.

Chắc chắn chẳng thoải mái mấy, Ngụy Khiêm rất rõ điều này, lúc anh tự làm vẫn rất chán, cảm giác còn chẳng bằng khi mấy anh người mù trong tiệm mát-xa ấn xương cổ, chỉ giải quyết nhu cầu thôi... Nhưng một người thực sự sẽ chết mê chết mệt vì một người khác sao?

Ngụy Khiêm đã quen với sự lệ thuộc và phục tùng của người khác vào mình, xưa nay anh đều cố hết sức để mình trở nên đáng tin hơn, đây gần như là trao đổi tình cảm thân mật nhất đối với anh.

Nhưng Ngụy Chi Viễn thì khác, cậu thật sự đã quá thân cận.

Ngụy Khiêm không nhịn được cảm thấy khó tin – mình có tốt như vậy không? Sự cố chấp của Tiểu Viễn đến từ đâu?

Ngay cả tình yêu của cha mẹ đương nhiên nhất, không lý do nhất trong cuộc đời mà anh cũng chưa từng được nhận, anh chưa bao giờ có sự tín nhiệm tối thiểu với thế giới, nói chi đến...

Tình yêu hư ảo.

Nhưng anh nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt rực sáng của Ngụy Chi Viễn, lần đầu tiên cảm thấy mối liên hệ thân mật tốt cùng đó, giống như trong tình huống chính bản thân anh cũng không biết, nó đã bị người ta lén lút đặt vào lòng.

Ngụy Khiêm bỗng mềm lòng, như có người dùng lông vũ gãi nhẹ, kể cả động tác cũng không khỏi dịu dàng hơn... Dù rằng dịu dàng

đến mức vẫn chẳng ăn thua gì.

Cho đến khi Ngự Khiêm lau sạch tay rồi, Ngự Chi Viễn vẫn nằm lì trên giường không chịu dậy.

Ngự Chi Viễn: “Anh.”

Ngự Khiêm ném khăn giấy vào sọt rác: “Chuyện gì?”

Ngự Chi Viễn lại gọi: “Khiêm Nhi.”

Ngự Khiêm đóng cánh cửa sổ đã mở quá nửa đêm: “Hửm?”

Ngự Chi Viễn không có việc gì, chỉ muốn gọi anh thôi.

Cậu thanh niên nằm trên chiếc giường mềm mại nhắm mắt lại, gọi một tiếng nữa như nói mớ: “Khiêm Nhi.”

Lần này Ngự Khiêm rớt cuộc mắt kiên nhẫn: “Muốn sao? Có thôi không hả?”

Ngự Chi Viễn chỉ lo cười, nói khe khẽ: “Chết cũng đáng.”

Câu này thật lòng thật dạ đến mức ai cũng nhận ra, ngực Ngự Khiêm hơi ngạt, nhưng anh không thể nào diễn tả, chỉ bước đến đánh chân Ngự Chi Viễn một phát: “Dậy đi, ga giường bị em lăn thành miếng giẻ lau rồi.”

Ngự Chi Viễn ngoan ngoãn bò dậy, đứng bên cạnh nhìn anh kéo lại ga giường nhăn nhúm, lôi cái chăn đang cuộn tròn trong góc về đây.

“Anh, em có thể...” Ngự Chi Viễn dừng lại, “Ồi, thôi quên đi, không có gì, em nên về phòng mình thôi.”

Ngụy Khiêm đưa lưng lại, không nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng một giây sau anh bỗng mở miệng nói nhàn nhạt: “Trong tủ còn một cái gối dự phòng đấy, tới lấy đi.”

Ngụy Chi Viễn ngẩng phát đầu lên: “Tiểu Bảo còn đang ở nhà mà, anh...”

Ngụy Khiêm cắt ngang: “Không sao.”

Anh không hề biết là cậu đã nói với Tiểu Bảo rồi, cũng không phải là thiếu tiết tháo đến mức ngay lập tức thích ứng với mối quan hệ lạ lùng này, hoàn toàn chấp nhận được sự thật là em trai leo lên giường mình, Ngụy Chi Viễn nhận ra... Anh chỉ không muốn để cậu cảm thấy khó xử mà thôi.

Không chừng ban nãy quá lửa, anh cũng cảm thấy là do bản thân gây ra, cho nên định im lặng gánh lấy một mình.

Ngụy Chi Viễn nhẹ nhàng bỏ gối xuống, chui vào chăn, thử chìa tay ôm lấy Ngụy Khiêm đã nằm xuống nhắm mắt lại, dường như chìm vào giấc ngủ bằng tốc độ ánh sáng.

Ngụy Khiêm không hề động đậy, không mở mắt, anh không muốn biểu hiện ra những cảm xúc như xấu hổ nọ kia trước mặt thằng nhóc đó, đành phải căng thẳng ra về “việc này có gì ghê gớm”, làm bộ thông dong như không.

Nhưng sau mười phút, Ngụy Khiêm rốt cuộc vẫn không nhịn được gỡ tay Ngụy Chi Viễn ra: “Em đừng nhìn chăm chăm anh như cái đèn pha được không?”

Ngụy Chi Viễn vội vàng ngoan ngoãn nghe lời, neho mắt lại dòm lom lom.

Rồi, lần này đã thành kính hiển vi.

Cậu kéo Ngụy Khiêm về trong chăn, nói nhỏ: “Anh ngủ trước đi, em còn đang làm bài tập hôm nay.”

Ngụy Khiêm: “Bài tập gì?”

“Tự kiểm điểm.” Ngụy Chi Viễn nhắm mắt lại, thì thầm nói với Ngụy Khiêm, “Bắt đầu từ buổi sáng, khi nhận được ảnh, em đã vui mừng trong nháy mắt, thậm chí không thể khống chế lén nhìn số ảnh đó vài lần.”

Ngụy Khiêm: “Sao anh không thấy?”

“Chính em cũng không cảm thấy.” Ngụy Chi Viễn nói, “Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, cho nên sau đó mới phải nhớ lại từng chút một như kéo kén lòi tơ. Em nhớ hoa văn của miếng lót ly trên bàn anh – em ở văn phòng anh bao nhiêu lâu mà chưa từng để ý anh dùng miếng lót nào, chỉ mỗi hôm nay chú ý tới, bởi vì số ảnh sát tường kia lúc ấy để ngay bên cạnh đó, nhất định là em đã nhìn vài lần, mới có thể có ấn tượng sâu sắc.”

Ngụy Khiêm giật mình, anh chưa bao giờ biết còn có người nghiên cứu mình như Sherlock Holmes khám nghiệm tử thi vậy.

Ai dạy thằng bé đây?

Tuyệt đối không thể là Lão Hùng, nếu Lão Hùng có ngộ tính cao như vậy thì thành tiên thật từ lâu rồi chứ còn cần ngày ngày làm bộ làm tịch giả tiên?

“Em phân tích thấy sự mừng thầm này có hai nguyên nhân,” Ngụy Chi Viễn nói tiếp, “Một là tấm lòng của em đối với anh không

thể công khai đã rất lâu rồi, em đương nhiên hi vọng một ngày kia nó được quang minh chính đại, nhưng điều đó có thể sẽ tổn thương anh và rất nhiều người nữa, cho nên lần này qua tay người khác truyền ra... Không cần biết thật hay giả, em đều có ảo giác là mình trong tình huống ‘vô tội’ đã được thỏa niềm mong muốn.”

Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Đương nhiên, còn một nguyên nhân sâu hơn, chính là em vẫn muốn giày vò anh... Vừa rồi bất cẩn nói hớ sự thật. Tuy trong lòng em quyết định tu hành vì anh, nhưng vẫn không nhịn được hận anh không đáp lại, em vẫn không cách nào hoàn toàn thản nhiên. Nếu do em mà khiến anh phải đau khổ, em sẽ có ảo giác là mình đã có sức nặng trong lòng anh... Vậy thì em có thể vờ như mình rất quan trọng đối với anh, xem như... tạo cảm giác tồn tại.”

“Không phải, chờ đã.” Ngụy Khiêm nhồm dậy, “Mỗi ngày trước khi ngủ em đều... đều... làm một đợt tàn khốc như vậy?”

Ngụy Chi Viễn mở mắt ra, thẳng thắn nói: “Đúng vậy, còn nữa. Vừa rồi em có nói, chết cũng đáng, lúc ấy thực sự nghĩ như vậy, nhưng bây giờ định thần rồi, lại bắt đầu không thỏa mãn, lúc ôm anh, em lại có một ý nghĩ, rằng ban nãy nếu có thể làm trọn vẹn thì tốt rồi – lòng tham không đáy... Ôi, một chút dục vọng được thỏa mãn, sẽ lại nhanh chóng có sự bất mãn mới.”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh không biết Ngụy Chi Viễn ở trước mặt người bị vọng tưởng là mình đây, rốt cuộc làm sao ngêngh ngang nói ra được mấy lời này.

Ngụy Chi Viễn cười cười: “Em thề, thật sự chỉ là một ý nghĩ, còn chưa đến lúc thực hiện đâu – anh đắp cho kín kéo lạnh.”

Hôm ấy trước khi ngủ, Ngụy Chi Viễn thăm thì bên tai Ngụy Khiêm: “Đây không phải là tàn khốc, lòng người cách lớp da bụng, nhưng cần gì cách lớp da bụng với cả bản thân? Rất nhiều việc chỉ lừa mình dối người mà thôi, đem giấu đi cũng chẳng có ích lợi gì với mình, giấu quá nhiều thì dễ yếu đuối, càng thẳng thắn với bản thân thì càng có thể được sức mạnh không gì phá hoại nổi.”

Hôm sau, Ngụy Khiêm vừa dậy liền hơi cảm, có khả năng là bị gió lùa nửa đầu đêm, cũng có thể là nửa sau đêm anh vẫn lo lắng chần đờn quá nhỏ, cứ đẩy chăn sang phía Ngụy Chi Viễn suốt, nên kết quả là cảm lạnh.

Nhưng đây đều là việc nhỏ nhặt thôi, chuyện lộn xộn nhất là Tống Tiểu Bảo sáng sớm đeo tai nghe tập chân, mới xong một đợt chuẩn bị thả lỏng rồi làm đợt thứ hai, liền nhìn thấy anh ba ra khỏi phòng anh hai, còn thân mật hỏi người trong phòng: “Anh, buổi sáng anh muốn ăn gì?”

Cho đến khi Ngụy Khiêm ra khỏi phòng, cái miệng có thể nhét hẳn một quả trứng vịt của Tiểu Bảo cũng chưa ngậm lại.

Ngụy Khiêm nhìn cô em một cái, không giải thích gì, cố hết sức ra vẻ tự nhiên đi rửa mặt, điềm nhiên gọi cô bé đến ăn cơm như thường ngày... Chẳng qua từ sáng vẫn chưa chịu nhìn nhau lần nào.

Rồi sau đó anh lấy cớ đi làm để bỏ chạy trốn chết... sớm hơn bình thường tới hai mươi phút.

Phòng họp còn chưa có ai, Ngụy Chi Viễn rót ly trà, mở máy tính, nói với Ngụy Khiêm: “Đêm qua quên nói với anh, tụi em dùng vài thủ đoạn kỹ thuật phi pháp, hack máy tính mấy người bên cạnh Vương Lương Đồng, tìm được một số tin tức, họ có một quyển sổ bí mật, tiếc là ghi tay, chỉ có vài tờ scan được tiết lộ, tin tức không đầy đủ, nhưng có đề cập đến mấy tài khoản qua lại, bọn em đang lần theo dấu vết, để em cho anh xem thử.”

Ngụy Khiêm im lặng giây lát: “Anh không hi vọng em dính vào việc thế này.”

“Anh hi vọng em thế nào?” Ngụy Chi Viễn chống hai tay lên bàn họp, cười khanh khách hỏi, “Giống học sinh ba tốt im lặng lập trình, kiếm mấy đồng tiền tiêu vặt rồi đòi anh thưởng sao?”

Cậu nhặt cây bút lên quay, thờ dãi nói: “Anh quá thiếu cảm giác an toàn, chỉ chịu có tình cảm với thứ mình nuôi thôi.”

Ngụy Khiêm mặt không cảm xúc nói: “Nuôi ai? Em? Anh bệnh sao mà nuôi cái loại khốn nạn cả ngày chọc tức người ta như em, sao em càng lớn càng không biết xấu hổ vậy?”

Ngụy Chi Viễn giống như rất thích nghe anh mắng mình, không phản bác chữ nào, cột nhả quay màn hình laptop đến trước mặt anh, lập tức chặn miệng Ngụy Khiêm.

Nửa giờ sau, đội ngũ quản lý đã đến đông đủ.

“Chính quyền địa phương vừa thay nhiệm kỳ mới, nhân vật số một đến từ vùng khác.” Tam Béo nói, “Đây là nguyên nhân vì sao giờ phút quan trọng này xảy ra chuyện, Vương Lương Đồng vội vã muốn tạo dựng quan hệ một lần nữa. Mấy người bên thị chính hiện

giờ thái độ lập lờ nước đôi, thứ nhất lãnh đạo mới vừa nhậm chức, chưa kịp nắm rõ về lũ cường hào ác bá này, thứ hai lãnh đạo cũng sắp về hưu rồi, chuẩn bị kết thúc không công không tội, không muốn xảy ra chuyện gì vào nhiệm kỳ của mình để tuổi già khó yên.”

“Có xảy ra chuyện hay chẳng thì không thể theo ý ông ta, cũng không thể theo ý Vương Lương Đồng được.” Ngụy Khiêm nói.

Mã Xuân Minh lật xem một số tài liệu bí mật nội bộ, chính nhân quân tử giờ tay chuẩn bị phát biểu cao kiến: “Chúng ta có thể báo với cơ quan tư pháp, người này...”

Mọi tầm mắt tập trung vào hắn.

“Câm miệng!” Ngụy Khiêm dùng hai chữ ngắn gọn kết thúc phát ngôn của hắn.

Mã Xuân Minh thẳng tính, trên lập trường hắn cho rằng quan trọng, hắn chưa bao giờ tiếc rẻ chống đối sếp, lập tức nhảy dựng lên: “Tôi phản đối sử dụng thủ đoạn không chính đáng.”

“Có ai nói phải sử dụng thủ đoạn không chính đáng đâu.” Tam Béo ấn hắn về chỗ, “Tiến sĩ, anh không hiểu thì nghe trước đi, thủ đoạn chính đáng đâu phải chỉ của loại người thật thà như anh.”

“Dù lão ta nhiều nhược điểm hơn thì chuyện này cũng phải để chính quyền địa phương xử lý.” Ngụy Khiêm châm thuốc, “Chúng ta ra mặt thì thành cái gì? Thành chó cắn nhau!”

Mã Xuân Minh: “Nhưng không phải tổng giám đốc Đàm mới nói...”

“Được, hai hôm nữa tôi đi một chuyến, đánh tiền chiến.” Tam Béo giành tiếp lời Ngụy Khiêm.

Mã Xuân Minh ù ù cạc cạc nhìn Tam Béo.

Tam Béo bình thường không quản nghiệp vụ, Mã Xuân Minh bình thường không quản quan hệ xã hội, hai người tụ lại cơ bản chỉ là ông gà bà vịt.

Tam Béo thở dài, đành phải kiên nhẫn giải thích cho ông tiến sĩ một số mặt chẳng khác chi khúc gỗ dầu.

“Tôi có thể thông qua mấy người bạn cũ mời vài người trong công an địa phương, phía kiểm tra kỷ luật cũng liên hệ được rồi, lại thêm mấy người đi theo nữa,” Tam Béo xòe tay đếm, “Kèm thêm mấy người của thị chính, vừa đủ một bàn tiệc.”

Hắn dừng qua rồi thấp giọng bổ sung: “Đến lúc đó phải nhờ bộ phận đầu tư mau chóng chuẩn bị xong giấy tờ kiến nghị cho hạng mục.”

Quản lý bộ phận đầu tư cười cười: “Tôi và Tiểu Viễn mới quen đã thân, có cậu ấy giúp đỡ, chắc chắn sẽ nhanh.”

Dù rằng mỗi người đều không nói rõ, nhưng Mã Xuân Minh xét cho cùng vẫn thông minh, ngay người giây lát liền phản ứng kịp, lẩm bẩm: “Việc này... quá...”

“Tài liệu nội bộ chú ý giữ bí mật, tan họp thôi.” Ngụy Khiêm không giải thích, vỗ vai Mã Xuân Minh.

“Quá hiểm ác!” Mã Xuân Minh nói.

“Anh gặp được mấy người xấu mà dám lên mặt nói thói đời hiểm ác?” Ngụy Khiêm nhìn hắn cười cười, “Tôi còn cảm thấy rất yên vui đây.”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 62

Làm mỗi một hạng mục đều là một thử thách cho các mối quan hệ và độ chính xác với việc nắm bắt thị trường.

Sự phát triển của loại hình khoán, cách kinh doanh gặp thời vận, sẽ nhanh chóng bị làn sóng các ngành nghề cuốn đi, vậy nên năm đó Ngụy Khiêm mới giữ con khỉ đột Mã Xuân Minh này lại – dù tiền sĩ Mã là một cục mựn còm bảo thủ, hấn cũng là một cục mựn còm có mạch suy nghĩ cực rõ.

Tiền sĩ Mã tuy không hay ra mặt, nhưng cũng ít nhiều biết cách xử sự của bọn Ngụy Khiêm, nên vừa nghe là hiểu ngay.

“Đánh tiền chiến” của Tam Béo là ám hiệu đầu tiên, dù hấn đi cũng chỉ tiệc tùng tán dóc thôi, nhưng điều này ám chỉ rằng họ thông thuận trong mạng lưới quan hệ địa phương, phải làm đủ bí mật, cũng phải nể mặt đối phương, tránh để người ta cho là họ đang bức vua thoái vị, sau đó trong “giấy tờ kiến nghị hạng mục” của bộ phận đầu tư, đương nhiên sẽ có kẹp thêm “tài liệu”, kẹp bao nhiêu, chính là thể hiện họ đã nắm giữ được bao nhiêu thứ.

Giống như một góc đại thụ, lộ ra một góc rẽ cho người khác thấy, để đối phương có suy đoán từ một góc núi băng.

Cho nên cần Ngụy Chi Viễn hỗ trợ.

“Sau đó anh định làm thế nào?” Mã Xuân Minh đuổi tới văn phòng Ngụy Khiêm để hỏi.

Ngụy Khiêm ngoắc ngón tay kêu Mã Xuân Minh vào phòng như gọi chó, đưa cho hắn một cái USB: “In ra đi.”

Đó là một bản kế hoạch cho hạng mục gần một trăm trang, Mã Xuân Minh in bằng giấy dùng lại, cả một xấp dày cộp không đóng nổi, hắn nhìn Ngụy Khiêm với vẻ khó tin: “Anh làm gì vậy? Sao anh có thời gian chuẩn bị cái này?”

Ngụy Khiêm nghiêng đầu hất xì, nói hơi ồm ồm: “Vậy thì anh đừng quản nữa.”

Ngụy Chi Viễn vẫn ở bên cạnh không lên tiếng vội bước đến khom lưng sờ trán anh, rót một ly nước nóng đặt trước mặt Ngụy Khiêm, bảo: “Anh uống đi, để giờ em ra ngoài mua thuốc cho anh luôn.”

Rồi cậu thật sự mặc áo khoác đi ra ngoài.

Mã Xuân Minh lấy làm lạ ngẩng đầu nhìn Ngụy Chi Viễn – dù hắn là con một, không cách nào hiểu được tình yêu của anh chị em, nhưng dựa vào kinh nghiệm sống cùng óc tưởng tượng cần cỗi, hắn cứ cảm thấy sinh vật “em trai” này cũng đồng nghĩa với con nít quý, chưa từng thấy ai như Ngụy Chi Viễn... Ân cần chu đáo y như bạn trai vậy.

Nhưng vừa dời tầm mắt sang ông sếp đến quý còn phải sợ, Mã Xuân Minh lập tức không khỏi nát bét hết những phong hoa tuyết nguyệt, run rẩy như uống nguyên một thùng nước đá giữa mùa đông lạnh lẽo.

“Nhất định là mình bị tẩu hỏa nhập ma rồi.” Hấn nghĩ thầm.

Mã Xuân Minh đọc cực nhanh, thoáng cái là hết, theo bản thân hấn bốc phét thì còn có thể xem qua là nhớ nữa cơ.

Xem xong, tiến sĩ thu lại ý nghĩ kinh hoàng mà bĩ ối, nhú mày: “Khái niệm khu công nghiệp quả thật rất được, nếu thực sự có thể bồi dưỡng, thì thu nhập từ thuế, thậm chí nghề nghiệp sinh ra đều cực có sức hút, nhưng chỉ sợ không dễ làm được đâu?”

Ngụy Khiêm ở đằng sau làn hơi nước mở miệng: “Không dễ, nhưng mọi việc đều do con người.”

“Tôi cảm thấy với thứ như khu công nghiệp, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một cũng không được – đương nhiên, thành phố A trên hoàn cảnh tự nhiên và nhân văn mà nói là rất khả thi, nhưng anh không cảm thấy chưa đủ sao? Vả lại, anh không thấy rằng đặt mục tiêu quá cao sao? Lấy ‘văn hóa và kỹ thuật tiên tiến’ làm trọng tâm, khu công nghiệp như vậy phần lớn tự tập tự phát, hoặc là do chính quyền thúc đẩy qua giảm miễn thuế và thiết lập giải thưởng – phía chính quyền chắc chắn không chịu làm, tôi cho rằng bên đó không có đất đai thích hợp.”

Ngụy Khiêm nêu ra một nhãn hiệu game nước ngoài cực kỳ nổi tiếng, hỏi Mã Xuân Minh: “Từng nghe chưa?”

Mã Xuân Minh hơi chần chừ gật đầu.

“Bọn Tiểu Viễn tham gia chế tác đấy.” Ngụy Khiêm nói.

Mã Xuân Minh nghĩ qua rồi lại hỏi: “Vậy nên anh định lợi dụng mối quan hệ của cậu ấy để lôi kéo nhãn hàng nổi danh? Anh lấy gì thu hút họ?”

“Chính quyền không có chính sách miễn giảm thuế thì tôi giảm tiền thuê. Tôi cho họ hoàn cảnh làm việc tốt nhất, chi phí thấp nhất, xí nghiệp ưu tú còn có thể dùng kỹ thuật độc quyền làm cổ phần nhập vào tài sản chung. Tôi còn phải mở một khu nhà trọ chuyên viên ở nơi non xanh nước biếc, chất lượng như khách sạn nghỉ phép cao cấp, làm cho thật đẹp, tìm đội ngũ tốt nhất để tiến hành, làm nguyên bộ, ban đầu có thể miễn phí, chờ khu công nghiệp hoàn thiện thì chia chi phí vào tiền thuê của khu làm việc.” Ngụy Khiêm gõ nhẹ mặt bàn, “Có nhãn hiệu nổi danh, chính quyền lập tức có chính tích và thuế, hơn nữa dựa vào họ còn có thể thu hút ngành phục vụ chất lượng cao và thấp, trong thời gian ngắn tạo thành chuỗi công nghiệp hoàn chỉnh.”

Mã Xuân Minh cuống công việc nghe anh nói qua, trong lòng lập tức có thể tính ra đại khái vốn đầu tư.

Hạng mục này rất mạo hiểm và phí tổn tài chính lớn, mấy năm đầu có thể đoán trước là hầu như sẽ không có thu nhập.

Tất cả lợi nhuận đạt được của các hạng mục lớn nhỏ trên toàn quốc, có khả năng đều phải đổ hết vào đây, mà tựa như một công ty phần mềm nào đó dùng tất cả thu nhập để duy trì cho một đội ngũ làm phần mềm, cuối cùng rất có thể sẽ chứng minh thứ dốc hết sức này nhất định không có đường ra.

Khoản đầu tư hàng tỷ, kỳ thu hồi lâu dài, chi phí mỗi ngày có thể lên đến hàng triệu.

Có khả năng giữa đường đứt gánh, cũng có khả năng đi đến cuối cùng mới phát hiện là bí lỗi.

Mã Xuân Minh ngơ ngẩn ngồi đó một lúc, cả buổi trời mới tìm lại được giọng nói, gần như đọc thoại: “Gan anh cũng to quá... Vì sao?”

Mã Xuân Minh biết, cho dù nổi điên thì Ngụy Khiêm cũng không thể dùng một khoản tiền lớn như vậy, chỉ để tranh hơn thua với Vương Lương Đống.

Quan trọng hơn là, Ngụy Khiêm không thể một mình làm ra bản kế hoạch tường tận trên diện rộng trong thời gian ngắn như thế, nó còn liên quan đến việc điều tra, nghiên cứu cùng với các loại phân tích chiều sâu vĩ mô và vi mô của nhiều tỉnh thành, không mất mấy năm thì căn bản không thể hoàn thành.

Chỉ một bản kế hoạch này, đem đi bán, Mã Xuân Minh cũng có thể ước lượng giá trị không rẻ... Vấn đề là có bao nhiêu người dám thật sự bắt tay vào làm?

Chính quyền thành phố A tuyệt đối rất khó tìm được người thứ hai chịu làm hạng mục như vậy, so ra thì tay nhà giàu Vương Lương Đống thật sự thành một tên lưu manh chỉ biết gây chuyện khiến xã hội mất ổn định – hướng chi lão còn bị nghi ngờ trốn thuế.

“Mười năm trước, có một người từng nói với tôi mấy câu – tôi vẫn rất khâm phục người này, ngoại trừ trước mặt vợ mợ mà không nhìn thấy đường dưới chân, thì tôi cảm thấy anh ta có tầm nhìn xuyên thời đại.” Ngụy Khiêm thông thả nói, “Lúc ấy anh ta bảo với tôi, thời đại của sức lao động đã qua rồi, chúng ta sắp đón, là mười năm của tư bản, mà mùa xuân của kỹ thuật sẽ theo sát sau đó. Hiện giờ mười năm đã qua, anh ta nói đúng, tôi cá là mười năm kế tiếp anh ta cũng đúng.”

Mã Xuân Minh đương nhiên nhận ra người này là ai, mắt lập tức sáng lên.

Giọng Ngụy Khiêm hơi khàn, anh ho vài tiếng rồi tiếp tục: “Rồi có một ngày, thời đại của lộp nóc bán ngay sẽ kết thúc, trong bối cảnh chứng khoán suy thoái do tính chính sách hoặc là tính thị trường ở nước ta, khả năng xuất hiện có lẽ rất nhỏ, nhưng sự phát triển bất bình đẳng giữa các vùng miền sẽ khiến các mảnh đất chất lượng tốt dần biến mất, mà giá cả tương ứng sẽ trở nên cực kỳ cao. Cũng có khả năng, bởi vì kinh tế xuất hiện bọt biển(1), con đường đầu tư thừa thãi của chúng ta hiện giờ bị cắt đứt, khoản lãi kèch xù khiến không gian lợi nhuận bị nén lại, các ngành nghề bước vào suy thoái, muốn quay đầu thì đã muộn...”

Nói đến đây thì họng càng ngứa, Ngụy Khiêm không nhịn được lại ho sù sụ, bệnh cảm hình như còn nặng hơn buổi sáng.

Dường như để tỏ ra quan tâm, Mã Xuân Minh thuận miệng nói: “Ồ, anh cảm rồi à? Phải uống nhiều nước vào.”

Rồi hấn lợ mắt ly nước cạn khô cả buổi của Ngụy Khiêm, vội vàng dịch ghế sát lại, thúc giục: “Sau đó thì sao?”

Hắn dùng lời sáo rỗng và ngôn ngữ tứ chi đồng thời tỏ rõ: vừa rồi tôi chỉ khách sáo thôi, anh nên tự lo cho mình đi.

Ngụy Khiêm: “...”

Anh đột nhiên hiểu được vì sao cha nội này bị vợ đá, quả nhiên kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng ghét.

Ngụy Khiêm đành phải tự lê đôi chân hơi nặng đi rót thêm nước ấm, tiếp tục nói: “Khi đó trong các ngành nghề sẽ có vô số xí nghiệp

vừa và nhỏ chết trong sự bấp bênh thời gian dài, muốn khỏe mạnh dài lâu thay vì sống thoi thóp, thì trong hai trụ cột tất phải có một – tài sản kiểu công nghiệp, hoặc là nguồn vốn chứng khoán thông suốt toàn cầu.”

Nghe đến đó, Mã Xuân Minh nhảy vọt lên như truyền máu gà: “Tôi biết rồi! Hoặc là tự mình biến thành tế bào tạo máu, hoặc là biến thành một phần chảy trong máu!”

Ngụy Khiêm dựa tường, giống như rất vừa lòng khi hắn có phản ứng nhanh nhẹn, gật đầu nói: “Ý tứ của tôi đại khái đều ở trong đây rồi, chuyện này thành công hay không thì phải xem anh, anh có thể chọn người trong mỗi một công ty hạng mục, tạo thành một đội ngũ tạm thời, chuyên môn làm việc này.”

Mã Xuân Minh đập bàn: “Chỉ cần bản kế hoạch này thuyết phục được chính quyền địa phương, trong vòng hai tháng tôi sẽ cho anh một phương án khả thi.”

Nói xong hắn dồi dào sinh lực chẳng khác chi khi đột, giống như định cắm đầu vào làm việc không chui ra nữa.

Lúc này, Ngụy Khiêm lại hơi do dự, rồi bỗng mở miệng gọi hắn.

“Lão Mã, việc dùng thủ đoạn anh không biết và không nhìn nổi, đều là bình thường, còn rất nhiều người có thể làm, ngay cả trẻ con vài tuổi cũng lén dùng mảnh khóe để tranh giành tình cảm, nói chi đám cáo già lăn lộn làm ăn bao nhiêu năm. Nhưng xét cho cùng đó chỉ là công cụ phụ trợ nhỏ nhất. Có người giở thủ đoạn cao siêu cả đời, nhưng cũng chỉ được đến thế thôi, thực sự có thể đi đến mấu chốt, là có người như anh.”

Mã Xuân Minh hơi sửng sốt, sau đó đột nhiên đỏ bừng mặt, luống cuống đứng tại chỗ: “Chủ, chủ tịch Ngụy...”

Hắn theo ông sếp cực khó hầu này đã năm sáu năm, Ngụy Khiêm cho hắn một công việc, một cơ hội, thậm chí là tôn nghiêm, Mã Xuân Minh vẫn rất biết ơn, nhưng mãi đến lúc này, tận đáy lòng hắn mới chợt sinh ra ý nghĩ “kẻ sĩ chết vì người tri kỷ”.

Mắt Mã Xuân Minh nhanh chóng cay cay, lệ nóng như muốn tràn mi, hắn mở miệng, nhưng một lần nữa cạn vốn từ.

Ngụy Khiêm chẳng thèm nhìn hắn cảm động đến rơi nước mắt, phát tay như đuối chó, giọng nghe khá trách móc: “Nếu không tôi có thể khoan dung cho hạng ngu xuẩn như anh lâu đến thế? Cút đi, nhìn thấy anh là chướng mắt... Thậm chí chẳng biết tinh mắt rớt ly nước cho sếp, cần anh có ích lợi gì? Xem xiếc khỉ hả?”

Mã Xuân Minh vui mừng nghe anh châm chọc một chặp, ra khỏi văn phòng của sếp, đúng lúc này Ngụy Chi Viễn quay về.

Ngụy Chi Viễn khách sáo gật đầu chào hắn, mang theo hơi lạnh đi vào, Mã Xuân Minh suy tính một chút rồi lại quay về, quyết định xem thử người “tinh mắt” làm việc thế nào đăng học hỏi vài chiêu, mai sau còn dùng vào việc kết cò ngậm vành.

Hắn nhìn thấy Ngụy Chi Viễn hà một hơi, xoa xoa tay làm ấm rồi mới đi vào, đưa thuốc nhìn Ngụy Khiêm uống, sau đó khom lưng, dùng trán dán nhẹ lên trán Ngụy Khiêm.

“Hơi sốt rồi.” Hắn nghe Ngụy Chi Viễn dịu dàng nói với giọng điệu thương lượng, “Về sớm với em được không?”

Mã Xuân Minh vui mừng khi người ta gặp họa, nghĩ bụng: lần này võ mông ngựa trúng đùi rồi, tên biến thái chết tiệt đó xưa nay thương bệnh nhẹ không rời mặt trận, cùng lắm là tra tấn lính ác ôn hơn chứ chẳng chịu trốn việc bao giờ.

Ai ngờ Ngụy Khiêm chỉ hơi nhúu mày nhưng không nói gì, mặc Ngụy Chi Viễn cởi áo khoác choàng lên người mình, lại lấy chìa khóa xe và cặp của anh.

Mã Xuân Minh: "..."

Hai giây sau, hắn định thần lại, vội vàng chuồn xuống lầu trước khi Ngụy Khiêm phát hiện, trốn vào nhà vệ sinh công cộng trong chỗ rẽ, lén lút thò đầu ra như ăn trộm, nhìn Ngụy Khiêm bị Ngụy Chi Viễn đưa đi.

"Sao cậu ta có thể không bị đánh cũng chẳng bị mắng nhỉ?" Mã Xuân Minh lẩm bẩm, cuối cùng nghĩ hoài vẫn chẳng hiểu nổi, "Thật là phi khoa học!"

Hôm sau, luồng khí lạnh đến từ phương Bắc xâm nhập cả thành phố, Ngụy Khiêm như máy dự báo thời tiết, bắt đầu đợt ho đầu mùa đông mỗi năm... Và cách chữa ho của anh chính là hút thuốc.

Ngụy Chi Viễn nhân lúc anh không chú ý, bỏ hết thuốc trong nhà và văn phòng vào một bọc đem cất vào ngăn kéo, chìa khóa kè kè theo người, chỉ chờa cho một hộp bên ngoài, tuyên bố thẳng không thèm giải thích: "Ép thay đổi thói quen sinh hoạt không tốt cho cơ thể, em sẽ không buộc anh cai thuốc ngay, nhưng bắt đầu từ hôm nay, thực thi chế độ phân phối, đây là số lượng trong ba ngày, anh tự chia đi, hút hết sớm là không còn đâu."

Ngụy Khiêm: “...”

Anh im lặng giây lát rồi gằn từng chữ hỏi: “Em đang được voi đòi tiên hả?”

Ngụy Chi Viễn cười toe toét nhìn anh, ần ý chỉ môi mình, ý tứ là: hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, định quýt nợ hả? Em đương nhiên có quyền quẩn.

Ngụy Khiêm hít sâu một hơi, cố kiềm chế: “Đừng quậy nữa, hồi nhỏ sao em không khó hầu như vậy? Đưa chìa khóa cho anh.”

Ngụy Chi Viễn: “Khi đó em ngưỡng mộ anh như nam thần, đừng nói mùi thuốc lá, dù anh mười ngày không tắm em cũng thích ngửi, nhưng bây giờ thì khác, từ nay anh là của em rồi, em muốn người của mình sống lâu hơn, có gì là không đúng?”

“Cái đếch!” Ngụy Khiêm đứng dậy, định ra tay trị cậu em.

Ngụy Chi Viễn vội vàng lui vào góc tường, hai tay kéo cổ áo: “Đừng tới đây! Anh mà tới là em cởi quần áo đó!”

Ngụy Khiêm: “...”

Ngụy Chi Viễn cười lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ: “Bạn cùng phòng của em là một tay da đen thích cởi trần, em học từ hắn ta đó.”

“Mẹ kiếp đi nước ngoài ngàn ấy năm mà chỉ học được trò múa thoát y của bọn mũi lõ?” Ngụy Khiêm giận lòi hết gân xanh lên, “Có bản lĩnh thì cởi đi!”

Ai ngờ Ngụy Chi Viễn thật sự có bản lĩnh, nói được làm được, kéo sơ mi từ trong áo len ra, giật một loạt cúc áo nhanh như chớp,

lại còn đặt tay lên thắt lưng: “Cởi rồi, anh còn muốn xem em cởi nốt quần không?”

Đúng lúc này, Tống Tiểu Bảo dẫn Alex đi dạo bản địa mở cửa vào nhà.

Nhìn thấy tình cảnh này, cô một lần nữa hóa thành cánh cửa với nét mặt hoảng sợ ngay tại trận, giữ nguyên tư thế buồn cười mà đứng đực ra đó.

Alex ở đằng sau cô thò đầu ra nhìn dáo dác, nói ngay không thèm lẹm lòi: “Oa! Hiếp dâm! Hot quá, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hiện trường đó!”

Giọng điệu như du khách ngắm nước triều trên sông Tiền Đường của cậu ta rất cuộc khiến Ngụy Khiêm then quá hóa giận, nhưng lúc này vừa không tiện xông đến giẫm Ngụy Chi Viễn một cái trước mặt người ngoài, cũng không tiện mắng khách của Tiểu Bảo, đành trưng khuôn mặt không cảm xúc bỏ về phòng đóng cửa cái rầm.

Ngụy Khiêm nằm phịch xuống giường, mắng thảm: “Hai tên quý đòi nợ khốn nạn này!”

Ngụy Chi Viễn ở bên ngoài đứng đỉnh cài cúc áo, nhìn hai người một cái, có lòng tốt không quấy rầy Tống Tiểu Bảo.

Từ sáng hôm ấy, sau khi bắt gặp anh ba ngủ qua đêm trong phòng Ngụy Khiêm, Tống Tiểu Bảo liền lấy danh nghĩa “dẫn thẳng Tây dỏm đi du ngoạn các thắng cảnh nổi tiếng ở vùng này”, bắt đầu như rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi đâu.

Ngụy Chi Viễn biết cô vẫn khó lòng chấp nhận – thật ra bất cứ ai đều khó lòng chấp nhận nhỉ? Cô không phá hoại như Tam Béo năm

đó đã là nể lắm rồi.

Một phút sau, Tống Tiểu Bảo im lặng vào nhà, về mặt đờ đẫn ở đằng sau Alex đóng cửa lại, sau đó đứng ngay chỗ lối vào chật hẹp, giày cũng chẳng buồn thay, đột nhiên òa khóc tu tu.

Cô gào khóc thật sự, khiến Alex và Ngụy Chi Viễn cùng giật nảy mình, quấy rầy đến cả Ngụy Khiêm đã về phòng, nhưng Ngụy Khiêm do dự một chút rồi vẫn không ra, chỉ đứng đó hé cánh cửa phòng ngủ, căng thẳng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Alex luống cuống vỗ về cô: “Ly Ly? Làm gì vậy? Ôi, đừng khóc, nhòe phấn rồi này.”

Tống Tiểu Bảo làm lơ, khóc đến mệt lử không thở nổi, từ từ dựa tủ đựng giày mà ngồi xuống, túm ống quần Ngụy Chi Viễn chẳng biết đi đến bên cạnh từ khi nào, nghẹn ngào không thốt nên lời.

Một lúc lâu cô mới bớt nấc lại, Ngụy Chi Viễn nghe rõ cô nói đứt quãng: “Em... em nhường anh hai cho anh, sau này anh đừng, đừng chọc giận anh.”

Ngụy Chi Viễn ngồi xổm xuống, đặt tay lên đầu cô, dịu dàng hỏi ngược: “Anh chọc giận anh khi nào?”

“Cũng... cũng phải nhỉ.” Tống Tiểu Bảo khụt khịt hít lại dòng nước mũi sắp chảy ra, sau đó không nhịn được buồn bã, “Thế về sau không còn ai thương em nữa sao?”

Ngụy Chi Viễn bật cười: “Nói vớ nói vẩn.”

Tống Tiểu Bảo cũng cảm thấy mình lo bò trắng răng, nhưng chẳng hiểu vì sao mà lòng vẫn khó chịu, từ nhỏ đến lớn, những đau

khổ và rối rắm xung quanh luôn cách xa cô, cô vẫn xem nhẹ sự tồn tại của chúng, mà bây giờ, rốt cuộc giống với thân thể chậm lớn, thế giới tinh thần trưởng thành chậm thấp thoáng chạm đến một điểm, khiến cô lập tức sợ hãi không biết phải làm sao.

Thế là cô không nói nữa, ngồi bệt xuống khóc một hồi cho đã, nghĩ bụng, cứ coi như là bài độc làm đẹp vậy.

Nhiệt độ thay đổi đột ngột, bệnh cảm của Ngụy Khiêm nhùng nhằng mãi không hết, bất kể là uống thuốc hay Ngụy Chi Viễn chăm sóc cẩn thận, mầm độc giống như đã quyết tâm phải ở lại trong người anh đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thôi.

Ngụy Khiêm cũng nhanh chóng thôi để tâm – bởi vì bên phía thành phố A tiến triển thuận lợi, đám khả nghi mau chóng tan tác hết, phía Vương Lương Đồng liên tiếp bị vạch ra mấy vụ lên đến tội hình sự, sắp sửa phải giật gấu vá vai, mọi người đều cảm thấy hết sức vui mừng.

Mà đội ngũ của Mã Xuân Minh cũng vận hành cực nhanh, bản kế hoạch trình lên phía chính quyền thành phố A, thị trưởng tự mình mời Tam Béo ở lại đó ăn cơm, thái độ hết sức thân thiết, giống như trong một đêm đã thành bạn vong niên rồi.

Hôm ấy tuyết đổ mịt mù, lúc tan tầm thấy Mã Xuân Minh còn ở lại tăng ca, Ngụy Khiêm liền nhắc nhở một câu là dọc đường cẩn thận rồi dựng cao cổ áo quay về.

Tuyết rơi càng dày, dự báo thời tiết đã bắt đầu báo trước tiết trời rất xấu, gần mười giờ đêm, Ngụy Khiêm đột nhiên nhận được điện thoại của Mã Xuân Minh.

Không phải việc công thì Mã Xuân Minh rất ít khi quấy rầy anh, chủ yếu là hai người cũng chẳng có gì để nói, lần này Mã Xuân Minh nức nở ở đầu bên kia: “Sếp ơi, cứu mạng!”

Ngụy Khiêm giật mình, còn tưởng công ty có chuyện gì.

Mã Xuân Minh nói tiếp: “Tôi rớt xuống cống rồi.”

Ngụy Khiêm: “... Hả?”

Mã Xuân Minh thực sự rơi xuống cống thoát nước, không phải việc đùa.

Ngụy Chi Viễn nhất quyết không cho Ngụy Khiêm đi, cả hai tranh cãi một phen, sau đó Ngụy Chi Viễn giở trò nhốt anh trong nhà, tự mình lái xe đi cứu con khỉ đột sắp lên nóc tủ kia.

Lúc cậu tìm được Mã Xuân Minh, cha nội này đã được người qua đường đưa đến bệnh viện.

Tuyết lớn chôn vùi cả thành phố, chỗ dày có thể ngập đến cổ chân, Mã Xuân Minh bước thấp bước cao đi ven đường, bất cẩn giẫm vào một cái cống mở nắp.

May mà hấn lớn mạng, giấy giụa dữ dội rơi xuống nửa người, mới gãy chân thôi chứ chưa mất hút trong hệ thống nước thải của thành phố.

Hấn đã rơi mất ví, không xu dính túi, Ngụy Chi Viễn đành phải tạm ứng viện phí giúp.

Mã Xuân Minh chán chường nằm trên giường bệnh, Ngụy Chi Viễn không thân quen với hấn, cũng không tiện hỏi nhiều, đành phải

đi về trước, hôm sau Ngự Khiêm mới vào viện thăm nom, hỏi rõ tình hình.

“Xe của tôi hôm qua đem sửa rồi, vốn định đi tàu điện ngầm về nhà.” Mã Xuân Minh nói năng lộn xộn, “Nhưng cô ấy... chính là vợ cũ của tôi, gọi điện thoại nói... nói mình bị bệnh, sắp đến Tết rồi, tôi...”

“Anh liền đội tuyết ra ngoài, sau đó lợt xuống cống.” Ngự Khiêm nói.

Mã Xuân Minh gượng ra nụ cười buồn bã như đòi chết đòi sống.

Ngự Khiêm quần chiếc khăn quàng cổ dày cộm ho khan vài tiếng: “Đáng!”

Mã Xuân Minh dựa phịch xuống giường, lẩm bẩm: “Tôi đã cho cô ấy mọi thứ mà tôi có thể cho, từ nay về sau, tình yêu của tôi sẽ chết.”

Ngự Khiêm chẳng thêm cảm thông: “Anh cũng chết luôn cho rồi.”

Mã Xuân Minh cầm gối hỗn hào ném sếp, giận chó đánh mèo nói: “Tôi đã nhìn ra rồi, loại biến thái bạc bẽo không có tim như anh cũng hết như cô ta vậy, sinh ra chỉ để phụ bạc người khác thôi!”

Ngự Khiêm đón cái gối bay đến, chưa kịp trị Mã Xuân Minh cả gan đánh sếp đã nhìn Ngự Chi Viễn trước theo phản xạ.

Ngự Chi Viễn hình như đang chờ ánh mắt của anh, nở nụ cười đầy ẩn ý.

Sau hôm ấy, họ không tiếp xúc thêm một bước nữa, Ngụy Chi Viễn thỉnh thoảng chỉ đùa vài câu ngoài miệng, nhưng vẫn theo khuôn phép, không làm bất cứ chuyện gì ép buộc anh.

Mà lúc này, Ngụy Khiêm chợt nhận ra sự chờ đợi từ trong ánh mắt cậu.

—

Đại khái là giá sản phẩm giai đoạn đầu được đẩy cao hơn giá trị thực, phần cao hơn này chính là bọt biển, một khi công ty có vấn đề hoặc nguồn tài chính đứt thì nó sẽ tự động rút giá không phanh.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 63

“Anh thật sự... vẫn luôn phụ em sao?” Ngụy Khiêm nghĩ thầm như vậy.

Nhưng trừ đêm hôm đó vì anh mà Ngụy Chi Viễn nóng nảy lộ ra tí tạo phản nộ, thì Ngụy Khiêm không nhớ là cậu có từng để lộ một chút cảm xúc tiêu cực nào.

Ngụy Chi Viễn rút cái gối Ngụy Khiêm đỡ được, đem bỏ lại trên giường bệnh của Mã Xuân Minh, hờ hững nói: “Anh tôi không phải là người như vậy.”

Mã Xuân Minh và Ngụy Khiêm đồng thanh hỏi: “Sao biết?”

Dứt lời Ngụy Khiêm liền hối hận, trợn mắt nhìn Mã Xuân Minh không rõ nguyên do một cái.

Ngụy Chi Viễn liền cười cười: “Người bạc bẽo tướng mạo không được ưa thích.”

Mã Xuân Minh tính tình ẩm ương, mắt to kém tinh, thành thử hoàn toàn không thể thấy Ngụy Khiêm nghe xong câu này đỏ ửng cả tai, vẫn ngu xuẩn gặng hỏi Ngụy Chi Viễn: “Thật vậy hả?”

Nói xong hắn nhớ kỹ lại tướng mạo của vợ, chỉ cảm thấy rất đẹp, cho dù vừa nghĩ đến là đau lòng, nhưng vẫn không thấy chỗ nào có tướng “không được ưa thích” cả.

Mã Xuân Minh cực kỳ nghiêm túc hỏi Ngụy Chi Viễn: “Cậu biết xem tướng à? Có thể xem cho tôi không? Tôi đời này thế vận không vượng à?”

Ngụy Chi Viễn lại liếc nhìn vẻ mặt Ngụy Khiêm, nét cười càng rõ, thành khẩn lừa dối... không, an ủi tiến sĩ Mã: “Không, anh chỉ là vận số đến muộn, trước kia nóng vội nên gặp phải hoa đào rụng, sao Hồng Loan còn chưa vận hành đến đúng cung.”

“Cái gì?” Mã Xuân Minh khó lòng tin nổi, “Tôi đã ba mấy gần bốn mươi rồi mà còn chưa đến đúng cung? Thế tốc độ quay của sao gì đó cũng chậm quá đi!”

Ngụy Khiêm lạnh lùng nói xen: “Đều do anh vẽ rùa đen mà ra.”

Nghe thế, Mã Xuân Minh liền ngồi thẳng lưng như sắp ra trận, sau đó nhờ vài lần lạnh trí hiêm hơi trong đời, đưa ra câu trả lời hiêm khi đáng tin cậy: “Có lý, anh cũng thích vẽ rùa đen, anh cũng còn đang ế kia mà.”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh thật lòng muốn phát rồ mà diệt khẩu tiến sĩ Mã, tiếc rằng chưa kịp thực hiện thì phòng bệnh lại có khách mới – Tiểu Phỉ và trợ lý của Mã Xuân Minh thay mặt cho các đồng nghiệp đến thăm.

Trợ lý của Mã Xuân Minh là một cô gái mới vào làm chưa đầy hai năm, vẫn gọi là Mộng Mộng, mắt to tóc mái bằng, có hai lúm đồng tiền, cũng là một người kỳ lạ, cả ngày ôm quyển bút ký cũ, làm người ghi chép cuộc họp như tiểu thái giám ghi chép sinh hoạt thường ngày, ngay cả họp hành xong người ta chém gió với nhau mà cô cũng có thể tốc ký không sót chữ nào.

Trên bản ghi chép hợp hành nho nhỏ, có thể nói là đầy các lịch sử xấu từ lớn đến bé của các quản lý trong công ty...

Hai cô gái còn khệ nệ xách bịch lớn bịch bé các loại quà.

Ngụy Chi Viễn mau chóng ra giúp họ mang vào, đặt một thùng sữa to ở đầu giường của Mã Xuân Minh, bỏ trái cây tươi và đồ ăn vặt lên trên, chẳng khác nào đến bệnh viện chăm trại.

Mộng Mộng khéo léo nói: “Sữa này bọn em chọn loại canxi cao, tốt cho chân của sếp Mã.”

Chị Tiểu Phỉ bổ sung: “Đúng, còn giúp người trưởng thành mau cai sữa nữa.”

Ngụy Khiêm biết những người trẻ mới tới như Mộng Mộng đều hơi sợ mình, vì thế chỉ ở thêm một lát rồi rủ Ngụy Chi Viễn về, hai người rời khỏi khu nội trú, đi xuống lầu, đến chỗ bậc cửa, Ngụy Khiêm tự nhiên vịn thắt lưng Ngụy Chi Viễn, dùng cách thân mật này để nhắc nhở cậu chú ý dưới chân.

Ngụy Chi Viễn dừng gấp, quay đầu lại với vẻ khó tin.

Lúc ở bên cậu, Ngụy Khiêm luôn nằm trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một, giống như trong mắt anh, mình từ Transformers có thể tùy tiện xách gậy ném xuống vũng bùn, ngã cũng không chết, biến thành em Lâm(1) bởi vì một ánh mắt, một câu nói mà có thể uất ức đến chết.

Mỗi lần chạm đến Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn đều cảm thấy anh hai y như một dũng sĩ ngồi bên cạnh quả bom kích hoạt bằng thủy ngân – toàn thân căng thẳng, nhưng hiên ngang lẫm liệt không thêm bỏ trốn.

Thấy cậu quay đầu lại, Ngự Khiêm điềm nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Ngự Chi Viễn không muốn lãng phí một giây nào, kéo tay lôi anh chạy đến bãi đỗ xe, sau đó ấn vào xe.

Ngự Khiêm bị cậu lôi đi, gió lạnh lùa vào bụng tạm chưa tính, chủ yếu là hai anh em chạy như điên ngay cửa bệnh viện quả thật chẳng khác nào mới trốn khỏi khoa thần kinh cả.

Anh ho khan vài tiếng, thở hổn hển chất vấn: “Trong xe có chỗ để đầu thai à?”

Ngự Chi Viễn dùng giọng điệu của người mới trúng độc đắc, nói như nằm mơ: “Anh... ban nãy anh ôm em đi sao?”

Ngự Khiêm: “...”

Anh thực sự không có ý đó, chỉ là khi sự chú ý của một người bắt đầu tập trung vào một người khác, lại cố hết sức muốn vòng vo bày tỏ một chút dịu dàng, anh ta sẽ vô thức có những động tác đó.

Nhưng nghe được sự mừng rỡ và kích động của Ngự Chi Viễn, Ngự Khiêm đương nhiên cũng ngầm hiểu vì sao cậu kích động như vậy.

Nhớ lại thì lúc bằng tuổi Ngự Chi Viễn, anh có thể làm được như cậu, vì một người hoặc một việc nào đó mà không màng hơn thua, còn cố chấp không hối hận chứ?

Ngự Khiêm cảm thấy mình không thể.

Thế nên anh mặc cho Ngự Chi Viễn giữ nguyên hiểu lầm nhỏ này, không hề giải thích, chỉ chỉnh ghế hơi ngả ra sau, liếc nhìn

người bên cạnh như đại gia: “Sao nào, ôm một cái còn muốn thu tiền hả? Mua nho khô người ta còn cho ăn thử mấy miếng mà.”

Ngụy Chi Viễn nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt sáng rực như lò nướng cực nóng: “Ăn thoải mái, muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Ngụy Khiêm luôn cho rằng bản chất mình vốn chẳng đứng đắn gì, bởi vì vật hợp theo loài, nhìn mấy tên bên cạnh là biết, nhưng anh luôn không ghẹo nổi Ngụy Chi Viễn, mấy trò này – nếu dùng để chòng ghẹo con gái nhà lành cũng có rất đẳng cấp, cậu nhóc này ra nước ngoài cựa xõa hội xa hoa đòi trụ muôn vàn hiểm ác một chuyến quay về, hiển nhiên đã đạt trình độ chuyên nghiệp rồi.

Anh lập tức lại cảm thấy cách nghĩ này có chỗ nào đó không thích hợp.

“Lý nào lại chọc ghẹo anh nó như con gái nhà lành?” Ngụy Khiêm không thể tưởng tượng, nghĩ bụng, “Mẹ kiếp, ngậm đắng nuốt cay nuôi ra cái loại không biết xấu hổ như vậy, sách vở chạy đi đâu hết rồi?”

Bởi dọc đường Ngụy Chi Viễn không ngừng dùng tầm mắt trắng trợn quấy rầy anh, Ngụy Khiêm đành phải quay mặt cậu sang bên kia vào mỗi lần chờ đèn giao thông.

Chẳng dễ gì kinh hồn bạt vía về tới nhà, Ngụy Khiêm nói không vui lắm: “Mốt còn như vậy thì cú xuống ghế sau mà ngồi, học sinh tiểu học cũng biết để an toàn thì không được quấy rầy người lái...”

Ngụy Chi Viễn kêu oan: “Nhưng em không nói một câu, chỉ nhìn thôi cũng không được à?”

Ngụy Khiêm không thể phản bác, giây lát sau thở dài đưa tay cọ cằm Ngụy Chi Viễn, dùng giọng điệu ôn hòa nhất: “Để anh thử trước, được chứ?”

Mập mờ nửa đời, anh chưa bao giờ thử yêu một người, anh thậm chí không biết nên bắt đầu từ đâu, và nên gấp gáp hay thong thả.

Ngụy Chi Viễn nắm tay anh: “Nếu có một trăm bước, có câu này của anh, chín mươi chín bước còn lại cho dù phải bò em cũng bò tới... Anh, thật ra em còn hèn hơn tiến sĩ Mã nhiều.”

Ngụy Khiêm bỗng thu lại các thần sắc trước đó, ánh mắt trầm xuống, lại hỏi vấn đề tương tự như rất nhiều năm trước từng hỏi Tiểu Viễn khi đó mới cao đến hông mình: “Anh đối đãi em không tốt à?”

Mà nhiều năm sau, cậu bé chỉ biết lắc đầu đã trưởng thành, giỏi ăn nói rồi.

Lần này, Ngụy Chi Viễn vuốt ve những ngón tay anh mà thì thầm: “Trên đời không còn người thứ hai thương em thế này.”

Ngụy Khiêm ngoài mặt không hề thấy vui mừng hay giận dữ, nghe câu này chỉ lẳng lặng hỏi ngược lại: “Thế anh thương em ngần ấy năm, chính là để em thành kẻ hèn hạ sao?”

Nói xong anh rút tay lại cốc đầu Ngụy Chi Viễn một phát, đưa ra đánh giá với một tiếng vang nhỏ: “Dưa hấu chín quá rồi.”

Sau đó anh tháo dây an toàn xuống xe.

Ngụy Chi Viễn sửng sốt hồi lâu, mới hiểu được sau bao nhiêu vòng vo, bỗng dưng không nhận được thấy mũi cay cay.

Cơm tối làm rất nhanh, Alex có việc phải đi nơi khác, Tiểu Bảo vốn nói sẽ cùng cậu ta ra ngoài ăn, ai ngờ tiếp sóng thời sự mới bắt đầu thì cô đã đẩy cửa vào.

Ngụy Chi Viễn lấy một bát cháo trứng muối thịt nạc cho cô, thuận miệng hỏi: “Sao bỏ bạn lại một mình vậy?”

Tiểu Bảo hàm hừ nói: “Tới cửa quán bar, chưa kịp bước vào thì đã bị một thằng quý Tây nói tiếng Miên dụ đi rồi.”

Ngụy Khiêm bên cạnh hơi bất ngờ bỏ ly trà xuống: “Cái gì? Anh thấy hai đứa thân cận thế, còn tưởng cậu ta là bạn trai em chứ.”

Tiểu Bảo nhảy bật lên rõ cao: “Phản đối! Anh, đây là sỉ nhục nặng nề với nhân cách và IQ của em!”

“Thôi đi, hai thứ này em có cái nào hả?” Ngụy Khiêm lườm cô một cái trước, sau đó thở phào lẩm bầm, “Không phải thì tốt quá, vốn anh cũng cảm thấy anh chàng đó lông bông không đáng tin.”

“Đâu chỉ không đáng tin, anh ta quả thực...” Tống Tiểu Bảo còn chưa nói xong thì điện thoại đã đổ chuông.

Alex ở bên kia chệnh choáng hỏi: “Ly Ly, anh làm rớt đồ trong túi xách của em phải không?”

Cậu ta ra ngoài không mang ví, bình thường tiền và di động bỏ vào túi quần, nếu còn thứ khác thì sẽ nhét vào giỏ xách của Tiểu Bảo.

Tống Tiểu Bảo vừa với giỏ xách mình ném trên sofa vừa hỏi: “Cái gì cơ?”

Alex âm ừ: “A... Cái đó, dù sao thì em cứ coi thử cho anh đi.”

Ngụy Khiêm lúc ấy vốn đã dời sự chú ý sang ti vi, bỗng có một tiếng thét vang như tiếng sấm, Tiểu Bảo gào ầm lên với đầu dây bên kia: “Alex khốn nạn anh là đồ không biết xấu hổ, tiên sư nhà anh, dám nhét bao và thuốc bôi trơn vào giỏ của tôi!”

Ngụy Khiêm thành linh sắc nước, bắt đầu ho muốn văng cả phổi.

Tổng Tiểu Bảo lúc này mới ý thức được rằng mình đang kêu la gì trước mặt anh hai, lập tức thấy mình ngu hết biết, đành phải nổi giận đùng đùng vội vàng kết thúc cuộc đối thoại nhục mặt này: “Tự mua cái khác đi, tôi không đem đến cho anh đâu, rốt cuộc sao mà quản lý của anh chịu được anh vậy, phải tôi thì tôi lột da anh từ lâu rồi.”

Trước khi cô cúp máy, Ngụy Khiêm còn nghe thấy tiếng cười to ngông cuồng của Alex, trong đó có xen một câu: “Anh có thể đổi nghề đi làm kế toán cho nhà máy chế biến thức ăn cho mèo, lần trước ông chủ còn liên hệ với anh đó!”

Tổng Tiểu Bảo xấu hổ và giận dữ gần chết, muốn xử lý mấy thứ ngay trong tầm mắt hai ông anh, nhưng Ngụy Chi Viễn vẫn ở bên cạnh sững sờ nhìn chằm chằm cái lọ nhỏ và cái hộp chưa kịp bóc kia, trước khi cô cầm lấy ném vào thùng rác, Ngụy Chi Viễn đang lơ đãng không nhận được lên tiếng: “Ồi, cái đó...”

Chưa dứt lời thì hồn vía đã quay về, cậu lập tức hối hận, tay để dưới bàn xoay chuối hạt trên cổ tay như con quay chỉ còn thấy bóng, hổ thẹn vì sắc dục lại dễ dàng đánh bại mình như vậy.

Mà càng xấu hổ hơn là, Tiểu Bảo sau khi nghe thấy, hình như “hiểu” điều gì, hơi chần chừ rồi lại từ từ bỏ thứ chuẩn bị ném xuống

bàn, mím môi dè dặt đẩy đến trước mặt Ngụy Chi Viễn.

Tổng Tiểu Bảo bưng bát cháo đứng thẳng nguyên, dùng tư thế Võ Tòng “ba bát không qua đời” dốc ực cháo vào miệng, suýt nữa chết nghẹn, cô dán tường chuồn xuống bếp, bốn chân bay múa rửa bát đĩa, lại dán tường rón rén quay về, lặng lẽ chuồn về phòng mình mà chẳng dám ngẩng đầu luôn.

Lúc này cô dùng một loạt ngôn ngữ tứ chi, vô thanh thắng hữu thanh nói: “Các anh cứ tự tiện, coi như em không tồn tại.”

Còn lại Ngụy Chi Viễn và Ngụy Khiêm ngơ ngác nhìn nhau, hai món tạo cảm giác tồn tại rõ nét nằm lù lù trên cái bàn chính giữa, trong ti vi, nhạc dạo của dự báo thời tiết thông thả vang lên...

Lát sau Ngụy Khiêm nhanh chóng dời tầm mắt, vờ như chả nhìn thấy gì hết, nghiêm túc nghiên cứu trò Sudoku và đồ chữ trên tờ báo buổi chiều, thậm chí giống như đột nhiên cảm thấy hứng thú hẳn với trò chơi suy luận thiếu năng vô cùng.

Qua một loạt đấu tranh tư tưởng nghiêm khắc, chuỗi hạt biến thành cánh quạt cũng chẳng tài nào ngăn luồng suy nghĩ của Ngụy Chi Viễn chạy như điên đến hướng xấu xa, cậu liền lén cất thứ trên bàn vào túi mà người không biết quỷ cũng chẳng hay.

Ngụy Khiêm ngồi trong phòng khách y như đặt mông trên chông, không bao lâu liền tìm có chuồn về phòng.

Anh nghiêm chỉnh ngồi vào bàn mở máy tính lên, sau đó sắc mặt nặng nề mở trình duyệt, chần chừ một chút rồi cuối cùng trịnh trọng tìm “làm sao để tìm được phim sex đồng tính”, vấn đề thần kỳ 囧囧 như vậy trên Baidu.

Rồi sau đó, giống như điều tra nghiên cứu thị trường, Ngụy Khiêm bắt đầu phân tích các loại tin tức rối tung rối mù, nhưng phần lớn địa chỉ online tìm được đã sớm bị chặn mất, trang web đòi truy hiển nhiên hoặc là địa chỉ download không rõ thì anh luôn cảm thấy có vi-rút nên không dám vào bừa.

Cứ thế, Ngụy Khiêm vốn không biết muốn làm “chuyện xấu” gì, ra sức tìm kiếm và nghiên cứu vấn đề nghiêm túc này nguyên đêm.

Ai ngờ chưa có kết quả, thì cửa phòng bỗng bị mở ra từ bên ngoài.

Ngụy Khiêm run tay, vội vàng muốn đóng trang tìm kiếm, ai ngờ chẳng biết bất cẩn nhấn trúng đâu mà một tràng âm thanh kỳ lạ lập tức vang lên khiến tóc gáy dựng thẳng.

Ngụy Chi Viễn đứng ở cửa, sững sờ giờ táo và dao gọt trái cây trong tay: “Em chỉ muốn hỏi xem anh có ăn không...”

Ngụy Khiêm: “...”

Đương nhiên, anh cảm thấy oan uổng nhất là, trên màn hình rõ ràng chẳng có cái quái gì hết, tiếng động vừa rồi là âm nền khi trang web thất đức kia mở ra!

Ngụy Chi Viễn đứng ở cửa vài giây, cân nhắc nên làm thánh nhân hay phàm nhân, trong chớp mắt, “thánh nhân tiểu nhân” đang giằng co đã bị “phàm nhân tiểu nhân” đập nát như tương – cậu quyết đoán ném cả dao lẫn táo lách vào phòng Ngụy Khiêm, đồng thời với tay khóa cửa lại.

Thoáng cái, trong phòng như căng một sợi dây đàn có thể đứt bất cứ lúc nào, căng thẳng muốn ngạt thở.

Nhưng ngay lập tức, sợi dây đàn ngạt thở buông lỏng – Ngụ Chi Viễn liếc thấy kết quả tìm kiếm đầy màn hình máy tính của Ngụ Khiêm cùng vẽ ảm ức hết đường chối cãi trên khuôn mặt ấy, lập tức không nhin được ôm bụng ngã lăn xuống bàn, cuối cùng bị Ngụ Khiêm đạp văng: “Cười cái đéch gì!”

Ngụ Chi Viễn ngồi bệt dựa chân bàn, quệt khóe mắt cười chảy cả nước mắt ra: “Anh, trong ổ cứng di động của em có 2GB, mật khẩu là tên đầy đủ của anh, anh có cần không? Khai hết luôn nhá!”

Câu này tổng cộng chẳng được mấy chữ, nhưng Ngụ Khiêm cảm thấy mình có thể tìm được mấy lý do để trị Ngụ Chi Viễn một trận, song khi tất cả các lý do chắt vào một chỗ, lại giống như sinh ra kết quả bịp bợm “trừ với trừ là cộng”, trong đầu Ngụ Khiêm khó mà kiếm chế hiện lên hình ảnh Ngụ Chi Viễn một mình ngồi trong phòng, gõ tên đầy đủ của anh, sau đó...

“Anh.”

Anh còn đang chìm trong sự hỗn loạn, Ngụ Chi Viễn không biết lại thôi cười từ khi nào, Ngụ Chi Viễn thử nắm lấy mắt cá chân Ngụ Khiêm, dễ dàng xắn ống quần lên mà xoa chân anh.

Ngụ Chi Viễn nhìn vào mắt Ngụ Khiêm, thềm thì khe khẽ: “Xem phim còn phải chờ em đi lấy, anh có muốn bản hiện trường ngay bây giờ không?”

Cậu vừa nói vừa nâng bàn chân trần của Ngụ Khiêm lên, chậm rãi cọ nghiêng lên chân anh, rồi đột nhiên cúi đầu cắn nhẹ mu bàn chân một cái.

Ngụ Khiêm rút phắt chân lại như bị điện giật: “Tiểu Viễn!”

Ngụy Chi Viễn thuận thế đứng dậy, chống hai tay lên thành ghế, từ trên cao nhìn xuống: “Khiêm Nhi, có muốn thử không?”

Mùi sữa tắm êm dịu thoảng đến từ người cậu, cậu đưa tay đẩy máy tính của Ngụy Khiêm lại, chỉnh đèn bàn đến mức tối nhất, nhẹ nhàng vạch cổ áo anh ra: “Nếu không muốn thì anh cứ đá văng em như vừa rồi, được không?”

Dưới ánh đèn u ám, không thấy rõ sắc mặt Ngụy Khiêm.

Động tác của Ngụy Chi Viễn cực kỳ dịu dàng, dù là giữa mùa đông lạnh lẽo nhưng thái dương đã rướm mồ hôi. Cậu phát hiện, do một số nguyên nhân nào đó mà anh cậu rất ghét quan hệ quá thân mật và tiếp xúc da thịt, cậu không muốn ngẫm nghĩ về chúng, nhưng ít nhiều có thể đoán được đôi chút.

Cậu không hề muốn khiến Ngụy Khiêm cảm thấy khó chịu, vì thế vẫn cố gắng kiềm chế bản thân.

Hồng trần của cậu ở ngay trong tay, mà tất cả thiên định huyền ảo hoặc trong sạch đều tan thành tro bụi, cậu chỉ muốn chết đuối trong đó thôi.

Ngụy Khiêm khẽ gọi tên cậu: “Tiểu Viễn.”

Ngụy Chi Viễn như một người đột nhiên phát điên, bỗng kéo anh dậy, tiếp đó ôm chầm lấy thắt lưng anh, để cả hai cùng nhau ngã xuống giường.

Chiếc giường mềm mại phát ra tiếng “cót két” trầm trầm.

Cửa cổng hai mươi năm trước đóng kín đã hoàn toàn mở ra, Ngụy Khiêm nhắm mắt lại, thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy

róc rách như dòng sông.

Anh cảm thấy trên người mình dường như có thứ gì đó đang chậm rãi trôi mất giữa vòng xoáy dục vọng, trong mạch máu phẳng lặng lại dấy lên dòng thác mới.

Nếu không có Ngụy Chi Viễn...

Suốt kiếp anh cũng chẳng học được bốn cột với đời như Alex, chí ít có đánh chết anh cũng không thể bỏ công ty đi làm kế toán ở xưởng thức ăn cho mèo.

Anh cũng sẽ không học được cách đơn thuần làm việc mình thích như Mã Xuân Minh, anh thậm chí không có một lý tưởng thành hình đáng để nhắc đến.

Vật chất phong phú sẽ moi rỗng tinh thần của anh, qua vài năm, Tiểu Bảo có lẽ sẽ nổi tiếng, hoặc là kết hôn, bất kể đi con đường nào, cô bé rồi sẽ từ từ rời khỏi anh...

Cũng chẳng còn ai cần anh không ngủ không nghỉ gánh vác trách nhiệm nặng nề, liều mạng như kẻ cuồng công việc.

Đó vốn là điểm kết thúc của anh.

“Mẹ kiếp, đau!” Ngụy Khiêm không nhịn được dùng giọng nói đã đổi điệu mắng thành tiếng, “Mẹ kiếp mày có thể nhẹ hơn không? Giết heo hả!”

... Nhưng hiện giờ chỉ sợ đã khác rồi.

—

Em Lâm chính là Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 64

“Tiểu Bảo nói em trúng độc nặng rồi, không còn nhiều thời gian nữa, em cảm thấy nó nói đúng.

Em cảm thấy rất đau đớn, cực kỳ không muốn chết, chẳng biết phải nói sao với anh.

Dưới gối em có cất hai đồng năm hào, cô giáo nói thứ người chết để lại gọi là di (yì) sản, thế em có di sản là hai đồng rưỡi. Em muốn mua một chai nước ngọt, em còn chưa từng được uống nước có ga trong chai thủy tinh, nhưng sau đó không mua nữa, em nghĩ là nên để lại cho anh hai, anh đừng quên lấy nhé.

Nhưng mà em vẫn rất muốn uống.

Chờ em chết rồi, anh có thể đừng ném em đi không? Cô giáo nói người chết phải được chôn dưới đất, anh có thể chôn em trước cửa nhà mình không?

Cuộc đời em tuy rất ngắn ngủi (niệm zan, có nghĩa là rất ngắn), nhưng rất có ý nghĩa. Em cũng chẳng biết là có ý nghĩa gì nữa, cô giáo luôn nói cuộc đời con người ta phải có ‘ý nghĩa’, thế chắc em cũng có nhỉ.

Người em thích nhất là anh hai, người thích thứ nhì là Tiểu Bảo, hết rồi.

Tuy rất có ý nghĩa, nhưng vẫn không muốn chết.”

Ngụy Khiêm tỉnh giấc lúc bốn giờ sáng. Anh không biết mình mơ thấy những gì, có lẽ là chuyện quá khứ, vừa mở mắt liền nhớ đến bức di thư Ngụy Chi Viễn viết lúc nhỏ.

Chẳng biết có phải do nhìn thấy một bức di thư khác hay không.

Chuyện này, phải bắt đầu từ cú điện thoại cầu cứu khi Mã Xuân Minh nửa đêm rớt xuống cống.

Lúc đó Tiểu Bảo cũng không ở nhà, Ngụy Khiêm vốn định đi xem, nhưng hôm ấy anh ho nhiều quá, Ngụy Chi Viễn nhất định không cho đi.

Bình thường gặp tình huống này, Ngụy Khiêm đều không thèm tranh cãi, anh sẽ biểu hiện phong thái của người quen làm sếp – dùng hành động thực tế tỏ rõ, nơi này do ông định đoạt, có ý kiến khác? Ha, ngại quá, coi như rảnh thoảng qua tai vậy.

Ngụy Chi Viễn phát hiện dùng lí lẽ vô ích, đành phải làm ầu. Ngụy Khiêm đang bước ra ngoài, Ngụy Chi Viễn liền lao đến dùng lưng chặn cửa, sau đó dùng kỹ xảo chuyên nghiệp và động tác mau lẹ vô cùng, lôi cái cà vạt trên giá treo mũ áo ngay cửa, thoát cái đã cột hai tay Ngụy Khiêm lên đó.

Ngụy Chi Viễn cũng không thất nút gì cao siêu, rất dễ gỡ, nhưng thắng ở chân tay đủ nhanh nhẹn, động tác rất mau, nhân vài giây khi Ngụy Khiêm bị trói, cậu với tay lấy chìa khóa xe của anh, khóa trái cửa rồi cấp tốc chạy mất.

Bình thường phong cách xử sự ở nhà và ở bên ngoài của Ngụy Khiêm giống như phân liệt nhân cách vậy, ở bên ngoài gặp tình

huống này, phản ứng đầu tiên vĩnh viễn là cời ra, nhưng ở nhà phản ứng đầu tiên vĩnh viễn là nổi giận chửi bới trước.

Ngụy Khiêm không hề kiên nhẫn kéo một phát, trực tiếp giật bung cà vạt trói tay mình, giá mũ áo theo đó đổ ầm xuống, mấy thứ bên trên văng tứ tung.

“Mẹ kiếp!” Ngụy Khiêm cúi đầu nhìn vài giây, quyết định bỏ mặc đó khỏi thềm nhặt.

Nhưng đang định bước qua giá mũ áo đổ thì anh chợt nhìn thấy cặp của Ngụy Chi Viễn treo trên đó bị mở tung, hai quyển sổ ghi chép lăn ra ngoài. Một quyển còn bị mở ra.

Ngụy Khiêm hơi do dự, lo trong cặp có thiết bị điện tử gì đó rơi hỏng, liền hạ mình khom lưng mở cái cặp bình thường Ngụy Chi Viễn vẫn mang theo người, lúc này anh mới phát hiện cặp của Ngụy Chi Viễn thiếu công nghệ đến bất thường, bên trong ngay cả tai nghe cũng chẳng có, chỉ nhét vài cây bút với hai quyển sổ da mềm kia.

Quyển lăn xuống đất mở tung đầy các số hiệu và bút ký khó hiểu, tiếng Trung tiếng Anh lẫn lộn, Ngụy Khiêm hứng thú lật hai trang xem thử, tuy không hiểu nhưng vẫn cảm thấy rất lợi hại, sau đó anh phúi bụi rồi đặt sang bên.

Quyển còn lại anh vốn định làm thế luôn, cầm lên giữ nhẹ, ai ngờ nó chẳng biết là đồ cổ từ thế kỷ nào mà suýt nữa bung hết ra, bên trong kẹp một đồng lộn xộn, còn rớt ra vài tờ giấy, tất cả đều rơi xuống rào rào như tuyết đổ.

Ngụy Khiêm tắc lưỡi “chậc” một tiếng, kéo ống quần ngồi xổm xuống nhặt từng tờ.

Trong này có tập san học hành cắt từ báo, có cả đồng tùy bút khó hiểu mà Ngụy Chi Viễn tự viết, cuối cùng Ngụy Khiêm nhìn thấy một tờ giấy ăn nhãn nhúm lẫn trong đó, viết đầy chữ là chữ.

Nét chữ màu đỏ sậm ngả vàng như rỉ sắt, Ngụy Khiêm cầm lên nhìn kỹ, tim bỗng đập mạnh, phát hiện đó lại là vết máu khô.

Đó là một bức di thư đúng như ý nghĩa, xem thời gian ghi lại thì là năm thứ hai khi cậu đi du học xa nhà.

Ngụy Chi Viễn từ tám tuổi đến ngoài hai mươi, từ chú khỉ con không chịu đi học như đại náo thiên cung biến thành phần tử trí thức du học về hiện giờ, phong cách viết di thư lại hầu như chẳng thay đổi, đều chia làm ba phần.

Đầu tiên cậu nói mình bị làm sao – là một lần gặp nạn khi lên núi dã ngoại, đồ đạc rơi gần hết, mất đi liên lạc với bên ngoài, cùng mấy người bạn xui xẻo nghĩ mọi cách tự cứu trong hoàn cảnh xấu vô cùng, cậu viết bức di thư này, tránh để chết rồi không ai chôn.

Phần thứ hai nói về di sản – tài khoản của cậu, cổ phần kỹ thuật vân vân đều xử lý như thế nào.

Cuối cùng, vẫn là tổng kết cuộc đời mình.

Song lần này Ngụy Chi Viễn không như lúc chưa hiểu chuyện, ngay cả hai chữ “ý nghĩa” là gì cũng chưa biết đã đồng dặc nói cuộc đời mình ngắn ngủi mà có ý nghĩa, Ngụy Khiêm thấy cậu dùng thứ cực mảnh dẫn dắt hướng đi của vết máu, khác với hai phần trên, ngôn ngữ cậu viết đổi thành tiếng Trung.

“Em từ khi sinh ra đến lúc chết, chính là từng chấp niệm đảo điên mà sắc bén, hồi tưởng lại thì thấy không còn gì khác. Lờ anh Hùng nói, em hiểu rồi.”

“Chỉ là, nếu kết thúc ở đây, không thể gặp anh lần cuối, vẫn là một tiếc nuối lớn.”

Phía dưới là một chuỗi tên Ngụy Khiêm, mặt giấy mỏng manh mấy lần bị cửa rách, máu bết lại.

Ngụy Khiêm cẩn thận đưa tay chạm đến mặt ngoài tờ giấy cũ, đến xúc cảm thô ráp kia, dường như còn kèm theo những nhớ nhung và đau đớn đỏ tươi như lửa ở đầu kia thời không.

Cậu em trai cưng đã dùng máu viết tên anh trên giấy ăn trong tình huống vừa đói vừa rét gần như tuyệt vọng thế nào?

Mấy hàng chữ bằng máu ấy như một cây đinh, đóng vào lòng không nể tình chút nào, để lại một chuỗi các dấu ấn vĩnh viễn chẳng phai mờ.

Sau đó, dù vô đạo đức thì Ngụy Khiêm vẫn không nhịn được ngồi xuống, mở quyển sổ kẹp đầy các thứ của Ngụy Chi Viễn ra xem, anh phát hiện đó là một quyển nhật ký, Ngụy Chi Viễn mua ở sân bay khi đi nước ngoài, không viết mỗi ngày, đôi khi phải cách mười bữa nửa tháng, nhưng sau một thời gian dài, quyển sổ vẫn chỉ còn lại vài tờ cuối.

Mà phần cuối cùng, là viết sau khi về nước gặp được Ngụy Khiêm, rồi lại đi gặp Tiểu Bảo.

Tất cả những giấy giũa và cứu rỗi, sự cứng cỏi cực đoan và yếu ớt cực đoan, toàn bộ tan vào giữa những hàng chữ.

Chính bởi vì vậy, Ngụy Khiêm đỡ giá treo mũ áo lại như cũ, hơn nữa khi Ngụy Chi Viễn đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đòn mà về nhà, anh còn làm như chưa có chuyện gì xảy ra, không nhắc một câu về việc ai đó dám hỗn hào trối anh lại.

Rạng sáng mùa đông, trời còn chưa có vẻ như muốn sáng lên, ngay cả gió cũng không biết đã ngừng thổi từ bao giờ, xung quanh yên tĩnh cực kỳ.

Ngụy Khiêm chỉ có thể nghe thấy nhịp thở ổn định của Ngụy Chi Viễn ở bên tai.

Ngụy Khiêm muốn động đậy, nhưng từ tay đến chân Ngụy Chi Viễn đều quán chặt lấy anh, tư thế y như ông Grandet nằm trên đồng vàng, hạn chế anh trong một không gian nhỏ hẹp, khiến anh hơi khó chịu.

Ngụy Khiêm không muốn đánh thức cậu, thử cựa quậy, không ngờ dẫn đến Ngụy Chi Viễn đang ngủ vô thức bật lại, đôi tay bám trên người anh càng ôm chặt hơn, khiến Ngụy Khiêm suýt nữa ngạt thở.

Thằng ranh thói tha này nói còn dễ nghe hơn hát, thiếu điều tô vẽ mình thành tình thánh khổ sở không oán trách không hối hận, làm Ngụy Khiêm suýt nữa tin sái cổ.

Một động tác vô thức khi ngủ lại hoàn toàn bán đứng Ngụy Chi Viễn.

“Thằng ranh con.” Cuối cùng, Ngụy Khiêm đành phải rút một tay ra, gỡ cậu xuống khỏi người mình một cách khó khăn.

Ngụy Chi Viễn rốt cuộc bị quấy rầy đến, mơ mơ màng màng hỏi: “Hờ? Anh?”

Ngụy Khiêm sờ đầu cậu: “Không có gì, ngủ đi.”

Nói xong anh đứng dậy vào toilet, rồi lại một mình đi lên ban công liền với phòng khách. Ban công vốn lộn xộn, chỉ có hai nơi ngồi được, nơi khác chất đầy mấy thứ linh tinh, sau đó được Ngụy Chi Viễn sửa thành phòng đọc sách, cậu mua sofa nhỏ mềm mại và bàn trà bện bằng mây, dưới trải thảm sạch sẽ, nếu muốn thì còn có thể ngồi bệt xuống đất, một bên là giá sách cao cao, bên còn lại treo tranh, cũng để rất nhiều ô đựng đồ be bé nữa.

Dưới bàn trà có thuốc và bật lửa, Ngụy Khiêm lấy một điều đình châm, chẳng biết nhớ đến điều gì mà lại do dự bỏ xuống.

Những hạt băng li ti đóng đầy cửa sổ, ngay cả đèn pha ô tô thỉnh thoảng đi qua cũng không chiếu tới tầng lầu cao thế này.

Ngụy Khiêm duỗi chân ngồi trên sofa, nhìn khoảng không mù mịt ngoài cửa sổ mà ngây ra một lúc, điều thuốc chưa đốt vòng đi vòng lại trên đầu ngón tay, thi thoảng đưa lên ngửi cho đỡ thèm.

Trên đôi mắt anh như phủ một lớp thủy tinh trong suốt, ánh mắt bình tĩnh xuyên thấu ra ngoài, an bình tựa trăng thu trên mặt hồ ngút ngàn không gợn sóng.

Trong bóng đêm, đường nét ấy gần như là xinh đẹp.

Rất ít khi Ngụy Khiêm được rồi việc để ngây ra như vậy, chẳng ai nhận ra anh đang nghĩ gì, anh dường như đã biến thành một pho tượng điển trai mà y như thật, chờ đợi mặt trời mọc lên.

“Tôi lại có thể cho thằng bé cái gì đây?” Đêm khuya tĩnh mịch, một ý nghĩ bỗng thoáng qua trong lòng Ngụy Khiêm.

Di thư thì dễ thôi, bởi vì đến cuối cùng người ta sẽ phát hiện rằng thật ra chỉ có vài việc để viết – từ đâu đến, dừng bước ở đâu, sót lại cái gì, còn nguyện vọng chi... cùng với quỹ tích của cuộc đời này, mà thực ra quỹ tích của đa số đều có thể dùng một câu nói để xuyên suốt từ đầu đến cuối.

Sinh tử một lần, thì ra chỉ thế mà thôi.

“Nếu tôi phát hiện mình cũng không còn nhiều thời gian, tôi có thể để lại gì cho thằng bé?” Ngụy Khiêm nghĩ như vậy, anh cảm thấy thân thể cực kỳ mệt mỏi, cơ ở eo vẫn âm ỉ truyền đến sự đau nhức xấu hổ, nhưng anh không còn buồn ngủ, thậm chí muốn ngồi ở đây đến tận bình minh. Trong lòng anh như có một dòng sông bị chặn nhiều năm, rồi đột nhiên xô tung, anh muốn đi theo dòng nước nhỏ ấy, xem chúng cuối cùng sẽ chảy đến nơi nào.

Nhưng cuối cùng Ngụy Khiêm không thể như mong muốn, bởi vì chẳng bao lâu sau, Ngụy Chi Viễn đã ra đây tìm.

Cậu thanh niên dụi mắt, khom lưng vươn hai tay từ đằng sau sofa ra đan trước ngực Ngụy Khiêm, gác cằm lên vai anh, cọ cọ lưu luyến vô cùng, ngáp một cái hỏi: “Sao anh dậy rồi? Không thoải mái à?”

Ngụy Khiêm: “Không ngủ được nên dậy đi loanh quanh thôi.”

Ngụy Chi Viễn cố gắng chớp đôi mắt muốn híp lại, kéo tay Ngụy Khiêm: “Tay anh lạnh quá, trời sắp sáng rồi, về nằm thêm một lúc nữa được không anh?”

Ngụy Khiêm không nổi lại được mạch suy nghĩ bị cắt đứt, bèn đứng dậy theo tay cậu, Ngụy Chi Viễn lập tức không thềm giải thích gì dính chặt lấy anh, nói như làm nũng: “Anh, ngày mai nghỉ làm được không?”

Ngụy Khiêm lườm cậu một cái: “Nghỉ làm lấy đâu ra tiền? Đi bán thân hả? Bán thân là việc cần thể lực, anh thật sự không làm lâu nổi đâu.”

Ngụy Chi Viễn cười “hì hì”, cậu luôn cảm thấy không thật, chuyện này như một giấc mộng hạnh phúc tới quá nhanh vậy.

Cậu thậm chí bắt đầu sợ hãi bình minh, chỉ lo đây lại là một ảo giác tự tạo ra để lừa mình.

Ngày kế sau khi tan cuộc họp sáng, Ngụy Khiêm đột nhiên nói với Ngụy Chi Viễn: “Anh bảo người của phòng hành chính đặt vé máy bay cho em rồi, khoản đầu tư sắp sửa hoàn thành, cần phải có người kết nối, em đi một chuyến nhé.”

Mới thành công đã bị đuổi đi, Ngụy Chi Viễn thật sự phải hoài nghi là anh cố ý, nhưng dù sao đây cũng là việc nghiêm túc, huống chi không phải đầu tư cho một mình anh, Ngụy Chi Viễn dẫu không muốn làm việc hơn thì cũng chỉ đành bất mãn oán thầm trong bụng vài câu rồi quay về thu dọn hành lý.

Buổi tối trước hôm Ngụy Chi Viễn đi, đầu tiên là Tam Béo đến.

Tam Béo sắc mặt nghiêm trọng mang đến một tin tức: “Tất cả tài sản của Vương Lương Đống đều bị đóng băng, nhân viên liên quan đều bị khống chế, nhưng có cá lọt lưới – tên em họ giỏi gây chuyện

kia đã mất tâm, hiện giờ đang bí mật truy nã, bọn anh hoài nghi có khả năng hắn sẽ đến tìm chú bác thù.”

Ngụy Khiêm ném kẹo cao su cai thuốc vào miệng, bình chân như vại: “Đến đi, nhiệt liệt hoan nghênh.”

Tam Béo nhìn mà sửng sốt: “Chú cai thuốc lá? Uống lộn thuốc hả?”

Ngụy Khiêm khoát tay: “Thân thể là nguồn vốn cách mạng, cái ngữ nhà giàu mới nổi không đủ cảnh giới tư tưởng như anh thì đừng nhiều lời, rút đi!”

Anh vừa nói xong, Ngụy Chi Viễn đã cười khanh khách kéo cửa bảo Tam Béo: “Anh Tam, em tiễn anh.”

Tam Béo: “...”

Thằng ôn này còn rất giỏi chỉ đâu đánh đó.

Tam Béo còn tưởng Ngụy Chi Viễn bắt Ngụy Khiêm cai thuốc, vậy nên trước khi đi ngạc nhiên nhìn cậu thanh niên ở cửa một cái, nghĩ bụng cậu nhóc này thật sự có thể có ảnh hưởng lớn như thế với Ngụy Khiêm ư?

Tam Béo không biết đây là việc tốt hay xấu, cảm xúc rất lạ lùng, đành buồn bực rời khỏi.

Chẳng biết có phải do Tam Béo quạ đen nói xui hay không, hắn đi chưa bao lâu thì Ngụy Khiêm liền nhận được một cú điện thoại.

Đối phương khúm núm hỏi: “Xin chào, cậu... cậu là Ngụy Khiêm à?”

Ngụy Khiêm mới đầu tưởng là tiếp thị, trước khi cúp máy không nhận được chêm chọc một câu: “Ông mua tin tức cá nhân của người dân nhỉ, ngay cả là ai cũng không biết, làm ăn như thế thì bán được cái gì?”

Đang định cúp máy thì đối phương lại đột nhiên hô to một tiếng: “Đừng, đừng cúp!”

Người đàn ông đầu bên kia dường như kích động quá mức, hơi thở nặng nề, thỉnh thoảng hỏi: “Ngụy gì? Mẹ cậu tên là Ngụy gì?”

Câu hỏi kỳ lạ khiến Ngụy Khiêm sửng ra giây lát, rồi anh lập tức nhận ra người đó là ai, liền cúp máy luôn không chút do dự.

Lát sau, số ban nãy gửi một tin nhắn: “Tôi biết cậu không muốn nhận tôi, nhưng cậu dù sao cũng là máu mủ của tôi, dù tốt dù xấu đều gặp mặt một lần, được không?”

Bên dưới kèm thêm thời gian và địa chỉ.

Ngụy Khiêm nhìn chằm chằm tin nhắn đó một hồi, suy nghĩ giây lát rồi đáp lại rằng: “Được thôi.”

Gửi xong, anh lập tức quyết đoán gọi cho người quen bên phía cảnh sát, cung cấp toàn bộ thời gian, địa điểm, cách thức gặp mặt và số điện thoại, cuối cùng Ngụy Khiêm còn thất đức bổ sung: “Tôi đoán bọn này chắc chắn là một nhóm, thành viên hẳn đều có tiền án tiền sự. Các anh lúc bắt người nhất định phải chú ý, tốt nhất là hốt trọn ổ, đừng để lọt tên nào.”

Anh bạn kia đồng ý luôn: “Không thành vấn đề, dám có tiền án còn tái phạm này là đáng ghét nhất, bắt được nhất định phải xử lý nặng.”

Ngụy Khiêm cười khẩy: “Không thể tốt hơn.”

Bởi việc này mà Ngụy Chi Viễn mới đầu thà chết không chịu đi, cuối cùng Ngụy Khiêm không thèm nói nhiều, ném cả người lẫn hành lý vào sân bay rồi lái xe nghênh ngang bỏ đi.

Không ngờ vừa đi liền xảy ra chuyện.

Cảnh sát có đủ manh mối, lại gặp dịp cuối năm cần tiến hành tổng kết công tác và khảo hạch, thành thử mọi người làm việc khá nhiệt tình, chẳng mất sức lắm đã bắt được tất cả.

Bao gồm Kỷ Học Văn không biết thật hay giả kia, tổng cộng bắt được bảy tám tên, cảnh sát hốt gọn cả ổ, tại hiện trường tìm được ê-te, dây thừng, gậy gộc và rất nhiều loại dao bị quản lý chặt, khỏi cần nhìn cũng biết bọn khốn nạn này định làm gì.

Tam Béo đến Cục cảnh sát xem thử, rồi gọi điện cho Ngụy Khiêm: “Anh thấy Kỷ Học Văn kia rồi, đó là một lão già đầu hói, còn luôn miệng đòi gặp chú, anh dùng đôi mắt X-quang quét thử, thấy hai người không thể nào có quan hệ máu mủ được.”

Ngụy Khiêm đang phải đi gặp một đối tác, cùng Tiểu Phỉ đi thang máy xuống lầu: “Lắm lời!”

Tam Béo: “Có điều, chú thật sự không đến xem thử à? Lỡ đâu thật sự...”

Ngụy Khiêm vẫn lạnh lùng vô tình: “Thật hay giả thì thế nào? Máu mủ là cái đếch gì!”

“Ôi, được rồi, cứ coi như là cái đếch đi.” Tam Béo bị chặn họng, chỗ khác người nhất của Ngụy Khiêm chính là không hề tò mò

những chuyện người ta thường tò mò.

Cơ mà... cũng chẳng có gì là không tốt cả.

“Nhưng còn chút việc anh cảm thấy không ổn lắm.” Tam Béo nói, “Anh thấy trong đám bị tóm, hình như không có em vợ Vương Lương Đồng.”

Ngụy Khiêm nhướn mày: “Anh nói tên đó trông thế nào?”

Cửa thang máy chọt mở ra giữa chừng, một tay khá lùn để tóc húi cua đi đến, bất kể khí chất hay ánh mắt đều không giống người làm việc trong tòa nhà này, ăn mặc trái lại không xấu, chắc cũng vì vậy nên bảo vệ mới cho vào.

Ngụy Khiêm không nhịn được nhìn hấn một cái, đúng lúc này Tam Béo nói: “Vóc dáng không cao, rất đen, tóc húi cua, mắt hơi lé... chờ lát nữa anh gửi ảnh cho chú, chú...”

Đồng tử của Ngụy Khiêm thành linh co lại, trong tích tắc, anh kéo vai Tiểu Phỉ mà đẩy cô ra sau, Tiểu Phỉ đang xem tài liệu họp, chân còn đi giày gót nhọn cao mười hai phân, trong lúc bất ngờ chỉ kịp hét nhỏ một tiếng, bị Ngụy Khiêm túm lên ném ra sau, gãy một gót giày, vội vàng vịn tường thang máy.

Trong thang máy sáng choang phản xạ ánh sáng chói mắt của con dao, cô nhìn thấy tay húi cua kia không biết lấy từ đâu ra một con dao găm sáng loáng, đâm thẳng tới Ngụy Khiêm.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 65

Là tiếng thét của Tiểu Phỉ, bởi cô nhìn thấy sếp không hề do dự dùng tay bắt lưỡi dao, khiến tim cô muốn nhảy ra từ đường họng.

Tiểu Phỉ một tay vịn tường, một tay che miệng, há hốc mồm nhìn máu trên tay Ngụy Khiêm chảy xuôi theo rãnh của con dao và mu bàn tay, rồi anh lên gối thụi vào bụng tay thấp bé, Tiểu Phỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ có vẻ như rất đau, hần ta kêu “a” một tiếng phun cả nước bọt, bất giác khom lưng, ngay sau đó lại bị khuỷu tay đập mạnh vào gáy.

Tay thấp bé lão đảo ngã sấp xuống, mắt trợn trắng co giật trong phạm vi hẹp dưới đất, nom y như một con cá giãy chết vậy.

Cho đến lúc này, Tiểu Phỉ mới cảm thấy cổ chân bị treo hơi đau.

Cửa thang máy mở ra, một bảo vệ đang tuần tra bãi đỗ xe ngầm định lên lầu thấy cảnh đẫm máu này sợ quá lui ngay hai bước.

“Báo cảnh sát.” Ngụy Khiêm dùng tay còn lành nhặt con dao dưới đất, vai kẹp điện thoại nói với Tam Béo chưa kịp cúp máy, “Tôi đang ở bãi đỗ xe dưới lầu.”

Âu phục anh mặc quá vừa vặn, không thích hợp cho vận động mạnh, lúc ném Tiểu Phỉ ra Ngụy Khiêm đã cảm nhận được, quả nhiên, cúi đầu xem thử thấy áo ngoài bục nguyên một đường.

Anh bèn cởi luôn cái áo rách ra quần bàn tay đang chảy máu ròng ròng.

Tam Béo gào ầm lên: “Mẹ kiếp hù chết bố mày rồi! Có chuyện gì vậy hả?!”

“Chậc,” Ngụy Khiêm nói, “Hay chúng ta cũng đầu tư cho một xưởng may quần áo đi, quần áo dỏm mà bán đắt như toi, chẳng bần tí nào.”

Tam Béo: “Cút đi! Chết tiệt, ở đó đừng nhúc nhích!”

Nói xong Tam Béo cúp máy cái rụp, tiếng máy bận truyền đến.

Tiểu Phỉ luống cuống lấy khăn tay trong giỏ xách khắp khiêng chạy đến, sắc mặt trắng bệch lau bàn tay Ngụy Khiêm đang chảy máu không ngừng, nhìn vết thương khủng khiếp mà Tiểu Phỉ cảm thấy muốn ngất đi: “Cái cái cái này không được, phải đến bệnh viện thôi. Chủ tịch Ngụy à, anh có biết là hồi nãy anh làm tôi sợ muốn chết không hả? Hắn ta còn cầm dao mà anh, anh, anh to gan quá, anh không sợ hắn...”

“Tôi sợ hắn?” Ngụy Khiêm hơi nhúu mày, thò chân giẫm lưng kẻ đang nằm bẹp gí, nhõn nhõn nói, “Năm đó khi tôi làm đả thủ vào sinh ra tử cho người ta, chắc cô còn mặc bím đấy.”

“Lúc nào rồi mà còn đùa được!” Tiểu Phỉ căn bản không tin, sợ hết hồn lồi Ngụy Khiêm khỏi thang máy, “Ôi chao tên này nguy hiểm quá, anh mau tránh xa hắn ra! Anh bảo vệ, anh có thể nghĩ cách trói tên này lại trước không? Hắn là một tên tâm thần cầm dao đâm người ta đấy.”

Bảo vệ lập tức dùng bộ đàm gọi một đoàn đến, cùng nhau ba chân bốn cẳng vây em vợ Vương Lương Đổng lại.

“Tôi không đùa với cô đâu.” Ngụy Khiêm vừa lau tay vừa nói với Tiểu Phỉ, “Lúc nhỏ nhà nghèo, không được đi học, vì kiếm tiền mà tôi một mình chạy đến sàn hắc quyền bên Quảng Đông đánh cho người ta, rốt cuộc phát hiện đó căn bản không phải sàn hắc quyền mà là một căn cứ thí nghiệm ma túy kiểu mới, cuối cùng thập tử nhất sinh mới trốn thoát được.”

Tiểu Phỉ mặt không cảm xúc nhìn anh chăm chăm một lúc, nhạt nhẽo nói: “A, thật ra hồi nhỏ nhà tôi cũng nghèo, không được đi học, vì kiếm tiền, tôi làm gián điệp cho đặc vụ ngoài hành tinh, chuyên môn bắt chó mèo đem cho họ nghiên cứu, sau đó đặc vụ kia bị một con chó không chích ngừa cắn, cuối cùng bị đại chết thẳng cẳng, tôi mới thoát khỏi cuộc sống hai mặt.”

Ngụy Khiêm cười theo, đồng thời trong lòng dâng lên cảm giác khó nói thành lời, hiện tại chẳng qua mới mười mấy năm, mà chuyện tự mình trải qua khi đó, bây giờ nói ra lại chẳng ai thêm tin.

Cuộc đời con người ta thực sự lắt léo đến vậy sao?

Hay là nửa đời trước ngán ngùi của anh, đã vội vã sống hết cả cuộc đời người khác rồi?

Ngụy Khiêm liền không nhắc nữa, chỉ lịch sự hỏi: “Đúng rồi, hồi nãy tôi ra tay hơi nặng, chân cô không sao chứ? Chưa trẹo chứ?”

Tiểu Phỉ nghe thế bỗng dưng vui hẳn, cô nhanh chóng thoát khỏi trạng thái hết hồn vừa nãy, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Chủ tịch Ngụy, anh dùng một tay mà xách được tôi à?”

Ngụy Khiêm nhướn mày, dè dặt cười giả, chỉnh lại vạt sơ mi, chờ cô khen mình dũng mãnh như thần.

Ngờ đâu Tiểu Phỉ chỉ dùng hai tay ôm mặt, mừng rỡ nói: “Tốt quá, xem ra tôi không béo chút nào, khỏi cần giảm cân nữa!”

Ba phút sau, Tiểu Phỉ gọi hai người trên lầu xuống, một lái xe đưa Ngụy Khiêm vào bệnh viện, một cùng cô ở lại chờ cảnh sát đến xử lý chuyện này.

Bên ngoài sương mù giăng kín, tầm nhìn rất thấp, tài xế nhìn tay anh vẫn chảy máu mà sốt ruột vô cùng, mấy lần giành đường, chạy cực kỳ nguy hiểm.

Ngụy Khiêm: “Không bị thương đến mạch máu lớn, máu cũng sắp tự cầm rồi, đâu phải sinh non, anh gấp làm gì?”

Tài xế nơm nớp lo sợ nhìn anh.

Ngụy Khiêm cau mày dựa ghế: “Chạy chậm thôi... sương mù dày thế này, chẳng biết có cất cánh được đúng giờ không.”

Đáp án là không thể.

Sân bay nghẽn lại cả dải, biển người nghìn nghịt, chen chúc như nhà ga ngày Tết, Ngụy Chi Viễn vất vả lắm mới tìm được một chỗ ngồi trong quán cà phê, đọc sách giết thời gian. Không ngờ đọc hết một quyển sách mà vẫn chưa nhận được tin tức gì về chuyến bay, đành phải lấy laptop ra lên mạng.

Ngụy Chi Viễn chẳng có việc gì để làm, đang loanh quanh mấy trang web không mục đích, thì đột nhiên một tin tức bản địa hiện ra,

cậu đang định tắt như mọi khi, nhưng nhìn lướt qua lại cảm thấy tấm hình dưới mẫu tin hơi quen mắt.

Nhìn kỹ lại thì thấy chính là bãi đỗ xe ngầm của công ty anh hai.

Tiêu đề là “Một người đàn ông bị bắt do dùng dao hành hung ở cao ốc”.

Ngụy Chi Viễn lập tức gọi vào máy bàn của Ngụy Khiêm ở công ty, không ai nghe nên lại bị chuyển đến quầy tiếp tân.

Vừa nghe hai câu đầu đuôi, Ngụy Chi Viễn đã vã hết mồ hôi lạnh, lại gọi vào di động của Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm đang ở bệnh viện, một tay bất tiện, thành thử cả buổi trời mới lấy được điện thoại ra: “Ồ, còn chưa bay à?”

Ngụy Chi Viễn: “Anh đang ở đâu?”

“Anh... à,” Ngụy Khiêm vòng vo nói, “Anh ở bên ngoài, có chút việc...”

Ngụy Chi Viễn nôn nóng cắt ngang: “Bị thương ở đâu?”

Ngụy Khiêm sửng sốt: “Tin tức nhanh ghê nhỉ!”

Ngụy Chi Viễn lập tức nóng lên: “Đừng thừa lời với em! Anh rất cuộc bị thương ở đâu?!”

Chủ tịch Ngụy chưa từng bị ai nạt như vậy, một lúc lâu mới định thần lại: “Em ồn ào gì thế? Anh còn chưa chết đâu – chỉ bị một vết trên tay thôi, không sao.”

Quán cà phê đông kín khiến hơi ẩm dư thừa, rất nhiều người nóng quá phải cởi áo khoác, Ngụ Chi Viễn lại cảm thấy tay lạnh đến tê dại, cậu nhắm mắt giây lát để bình tĩnh, ép mình dịu giọng hơn, âm điệu thấp xuống: “Em đi đổi vé đây.”

“Em ăn no rửng mỡ à?” Giọng điệu của Ngụ Khiêm nghe hơi uể oải, “Tiền xe anh không trả cho đâu.”

“Dù đi tên lửa em cũng phải về, không nhìn thấy anh thì em không yên tâm.”

“Ôi... được rồi, chờ chút.” Ngụ Khiêm bắt đắc dĩ gọi cậu lại, Ngụ Chi Viễn nghe thấy anh thở dài, rồi sau đó bên kia truyền đến một tiếng “tách”.

Một lát sau, di động báo nhận được MMS, Ngụ Chi Viễn mở ra xem thì thấy Ngụ Khiêm gửi cho một tấm ảnh, xung quanh vết thương đã được làm sạch, một bác sĩ mặc blouse trắng né ống kính, đang cúi đầu xử lý cho anh, vết máu đã được lau sạch, thoạt nhìn tuy da thịt vẫn lật lên nhưng quả thật không nghiêm trọng lắm.

“Nhìn thấy chưa?” Ngụ Khiêm nói, “Thấy rồi thì ngoan ngoãn chờ ở đó, đừng đi tới đi lui.”

Ngụ Chi Viễn cau mày, cậu bỗng cảm thấy rất kỳ lạ.

Thứ nhất, cậu chưa bao giờ thấy Ngụ Khiêm dùng điện thoại chụp ảnh, Ngụ Khiêm không có thói quen nghịch di động, ngoài gọi điện và gửi tin nhắn thì không còn dùng tới chức năng thứ ba. Một người chưa bao giờ dùng, vào lúc quan trọng có thể lập tức nhớ ra thứ này còn chụp ảnh được sao?

Mà chỉ để ngăn cậu đổi vé máy bay?

Quả thật, chuyện khoản đầu tư thực sự cần Ngụy Chi Viễn kết nối, nhưng không khẩn cấp lắm, cậu đi sớm nửa tháng hay muộn nửa tháng vốn chẳng có gì khác biệt cả.

Dù bên phía Ngụy Khiêm không có chuyện gì, bên này hoãn chuyến bay vì sương mù, gọi về nói “Anh hai à, hôm nay chắc em không đi được đâu, chờ thời tiết đẹp rồi đi anh thấy sao”, Ngụy Khiêm sẽ không cho cậu quay về à?

Không có khả năng đó, Ngụy Chi Viễn cảm thấy, với tính tình của anh hai, chưa biết chừng còn vì thời tiết xấu mà không yên tâm, tự mình lái xe đến đón cậu về.

Mọi việc đều chỉ sợ suy nghĩ, vừa suy nghĩ thì càng căng thẳng, Ngụy Khiêm rõ ràng đang đuổi cậu đi, thế... chỗ anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngụy Chi Viễn chưa bao giờ biết trí tưởng tượng của mình cũng có thể phong phú đến thế, từ sân bay chạy ra đến khi ngồi trong taxi, chỉ có một lúc mà các tình huống tệ nhất đã lướt qua đầu như đèn kéo quân.

Cậu cảm thấy nhịp tim mỗi phút phải lên đến hàng trăm rồi.

Ngụy Chi Viễn tiền trăm hậu tấu, lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện nhưng hụt mất, cậu lại lập tức quay đầu xe về nhà, cho đến khi mở cửa, nhìn thấy người nằm trên sofa, mới thở phào.

Ngụy Chi Viễn dựa cửa, cảm thấy chân mềm nhũn, đứng một lúc lâu cho bình tĩnh mới chậm rãi bước tới.

Ti vi đang chiếu một tiết mục tạp kỹ rất nhạt nhẽo, Ngụy Khiêm nằm trên sofa đã ngủ thiếp đi. Một tay anh để trên bụng, tay bị

thương quần băng sạch sẽ đặt bên cạnh.

Ngụy Chi Viễn không quấy rầy anh, khom lưng nhìn kỹ tay bị thương của Ngụy Khiêm, lại xác định sắc mặt không tệ, trên người cũng không còn nhiều vết thương hơn, lúc này mới hoàn toàn yên lòng, thầm mắng một câu: Đồ khốn nạn, làm bộ làm tịch giấu giếm cái gì? Xem bị anh dọa mất hồn rồi!

Đúng lúc này, di động Ngụy Khiêm ném trên bàn phòng khách đồ chuông, Ngụy Chi Viễn bước lại cầm lên xem, là Tiểu Phỉ, cậu quay đầu lại nhìn Ngụy Khiêm đang ngủ say một cái, rồi cầm điện thoại đẩy cửa đi vào một phòng khác: “Chị Tiểu Phỉ, em đây.”

Tiểu Phỉ dừng một chút: “Ồ, Tiểu Viễn? Chưa đi à? Anh cậu đâu?”

“Em ở sân bay xem được tin tức, không yên tâm cho nên vẫn quay về – anh đang ngủ, có việc gì gấp ạ?”

“Tốt quá,” Tiểu Phỉ nói, “Tôi có thể phiền cậu đến đây một chuyến không? Có một văn kiện khẩn cấp từ phía công ty hạng mục, cần sắp ký ngay lập tức, người của bên kia tối nay còn phải đi xe lửa về gấp, vốn tôi nên đưa đến, nhưng hôm nay lúc ở trong thang máy bị anh cậu ném gãy một gót giày, buổi chiều vừa mượn tạm một đôi, không vừa chân lắm, liệu cậu có thể...”

Ngụy Chi Viễn nhận lời, bỏ hành lý trong phòng, lấy chìa khóa lái xe của Ngụy Khiêm đi.

Từ đầu đến cuối cậu đều lặng lẽ, Ngụy Khiêm không hề phát hiện.

Ngụy Chi Viễn đi cả buổi rồi, Ngụy Khiêm mới bị tiếng đập cửa của khách không mời Tam Béo đánh thức.

Tam Béo: “Anh đến an ủi đồng chí què tay đây, sao rồi, có đau không?”

Ngụy Khiêm đang khó chịu vì ngủ say bị đánh thức, nói vẻ không vui: “Dưới bếp có dao phay đó, anh tự chặt một nhát rồi cảm nhận – nói không thấy thừa hả?”

Tam Béo ngồi phịch xuống sofa: “Thôi đi, cụ anh hùng quá đấy, nghe nói Tiểu Phỉ cũng sắp thăng bốc cụ thành Tây Môn Xuy Tuyệt rồi. Trở về tha hồ mà hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mấy cô bé đó.”

Nói rồi Tam Béo kéo tay Ngụy Khiêm lại, nhìn bàn tay quăn y như đòn bánh: “Thành đại hiệp cụt tay rồi – ôi sao mà khéo thế? Tiểu Viễn đi đúng vào lúc này, giờ phút quan trọng mà trong nhà không có lấy một người chăm sóc, anh sớm bảo chú mày nên cưới một cô vợ rồi, để người ta thôi hi vọng mà chú thì cũng sớm yên ổn, bây giờ thì... Ôi! Thôi quên đi, nói nhiều lòng anh càng khó chịu – đúng rồi, em gái đâu?”

“Hôm qua quản lý gọi điện thoại kêu nó về xem kịch bản rồi.”
Ngụy Khiêm nói.

“Hả? Cũng đi rồi?” Tam Béo gãi đầu: “Dương Quá đại hiệp, chú nói chú gặp vận chó má gì vậy? Hay mấy bữa nay anh ở lại ha?”

“Không cần.” Ngụy Khiêm hơi do dự, đột nhiên nói, “Mã Xuân Minh không phải vẫn nhảy nhót được sao? Vài hôm nữa có thể tôi

phải xin nghỉ dài hạn, công ty có chuyện gì thì anh cứ bàn bạc với anh ta.”

Tam Béo: “Chờ đã, có điều gì đó không đúng, chú muốn đi đâu?”

“Không có gì, có một phẫu thuật nhỏ, tôi tính nằm viện vài ngày.”

Tam Béo sửng sốt: “Phẫu thuật? Phẫu thuật cái gì?”

“Chỉ... Không có gì, nhỏ lắm.”

Tam Béo: “Viêm ruột thừa mãn tính?”

Ngụy Khiêm: “Ừm.”

“Chú ‘ừm’ cái gì mà ‘ừm’, tính lừa ai hả?” Tam Béo nhú mày, ánh mắt hết sức hoài nghi nhìn Ngụy Khiêm, “Chú mau khai thật đi, không khai là không xong đâu.”

“Trên phổi có u nhỏ, tôi hẹn sẵn với bệnh viện từ hơn nửa tháng trước rồi, vài hôm nữa phải vào viện mổ.” Vừa thấy mặt Tam Béo y như gặp ma, Ngụy Khiêm vội vàng bổ sung, “Thật sự không sao mà, vấn đề không lớn, lành tính, cắt là xong.”

Lửa giận trong lòng Tam Béo thoáng cái bùng lên, hấn chất vấn: “Anh... anh mẹ kiếp... Ngụy Khiêm cái này... mẹ kiếp là chuyện khi nào?”

“Mùa thu năm nay không phải công ty có đợt kiểm tra sức khỏe sao, lúc ấy trên phim nói phổi có bóng đen, lại làm PPD (kiểm tra lao phổi), nói không phải bệnh lao, thuốc tiêu viêm không tiêu được, cũng không phải là chứng viêm...” Thấy sắc mặt Tam Béo càng lúc càng khó coi, Ngụy Khiêm lập tức đổi giọng, bổ sung, “Nhưng trong

cuồng phổi và dịch đờm đều không phát hiện có dấu hiệu ung thư, chắc hẳn là lành tính, anh đừng có làm như cha chết được chứ?”

“Chắc hẳn?!” Âm vực của Tam Béo chột tăng lên tần số mà con người khó đạt đến, hấn quát vào tai Ngụy Khiêm, “Thành cha rồi! Chú mày chết luôn cho xong, họ Ngụy chú mày có biết tiếng người không? Thế nào là ‘chắc hẳn’ hả?”

Ngụy Khiêm xoa tai: “Tôi biết ngay mấy người...”

Tam Béo: “Ồi trời ơi, việc này mà chú cũng có thể giấu nhem đi, mẹ kiếp chú mày là ba ba thành tinh hả?”

Ngụy Khiêm đành phải lớn giọng hơn hẳn: “Tiên sinh Đàm Vu, phiền anh bình tĩnh một chút được chứ?”

“Anh không bình tĩnh, anh ngứa gan lắm rồi.” Tam Béo đi quanh phòng hai vòng, mặt mày dữ tợn xông đến trước mặt Ngụy Khiêm, “Không đúng, người anh em, anh mày từ nhỏ đã nhát, gan còn chưa to bằng cây kim, rốt cuộc thì bác sĩ nói sao? Đáng tin không? Chú mày đừng có ‘chắc hẳn’ được chứ, nói chính xác xem nào, rốt cuộc có phải lành tính hay không?”

Ngụy Khiêm dựa ghế: “Thực sự không sao mà, ý tứ của bác sĩ cũng là vấn đề không lớn, nhưng ông ta không thể nói chắc chắn, anh hiểu chứ, nếu không lỡ đâu lúc chẩn đoán bệnh là lành tính, mỗ ra thấy đã di căn, thì trách nhiệm sẽ rất nặng...”

Tam Béo bật lên ba thước: “Anh đập chết chú giờ! Di di di căn... Mẹ kiếp chú mày đang nói gì đó hả?”

Ngụy Khiêm khoát tay: “Tôi nhỏ tôi nhỏ, tôi không có ý đó, ý tôi là...”

“Chú mau câm miệng đi!” Tam Béo ngồi phịch xuống, véo mạnh Ngụy Khiêm một cái, cả buổi mới thở nổi, giọng hơi yếu đi, “Anh biết rồi – anh còn nói sao thằng đàn nhà chú gần đây chịu cai thuốc chứ, tưởng chú hoàn lương rồi, té ra là vì việc này. Nếu không phải lập tức cần rời công ty một thời gian, chắc chú không định nói với người khác luôn hả?”

“Anh nhảy như loi chơi thế kia thì tôi phải nói với ai?” Ngụy Khiêm bỏ chân lên bàn trà, “Việc này cứ vậy đi, đừng tự dưng lan truyền khắp nơi, nhất là...”

“Nhất là với Tiểu Viễn.” Tam Béo tiếp lời.

“Ừm, cả Tiểu Bảo nữa, mỗ xong nói sau, bây giờ cứ giấu trước.”

Tam Béo bình tĩnh lại, nghe được một chút ý tứ từ câu nói của Ngụy Khiêm, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dường như chẳng hề để ý kia: “Chú Khiêm, có phải trong lòng chú cũng... không chắc lắm?”

Ngụy Khiêm gượng cười: “Giống như nhảy Bungee vậy, lý trí biết không sao nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất sợ, một mình tôi sợ là được rồi.”

Tam Béo nhìn thẳng vào mắt Ngụy Khiêm: “Nói thật xem, lần đầu tiên biết phổi có bóng đen, lại loại trừ bệnh lao và chứng viêm, trong lòng chú mà nghĩ sao?”

“Có thể nghĩ sao đây?” Ngụy Khiêm bóc một quả quýt, bỏ một múi vào miệng, bình thản nói, “Có rất nhiều khả năng tạo thành bóng đen ở phổi, nhưng không nhất định loại trừ hai trường hợp này rồi thì sẽ là ung thư phổi.”

Tam Béo: “Bớt bỏ láo vào lúc này đi, lúc ấy chắc chắn chú mày cảm thấy trời sắp sập chứ gì.”

Ngụy Khiêm dùng võ quýt ném hấn, cười mắng: “Cảm ơn, nhưng đừng so tôi với lão già kém cỏi như anh được không?”

Tam Béo và Ngụy Khiêm thân nhau từ bé, thấy không trực tiếp phủ nhận thì lập tức hiểu ngay.

Song trước đó hấn không hề nhận ra mảy may manh mối và dấu hiệu nào, Tam Béo dám cam đoan, mình không thấy thì người khác chắc chắn cũng không thấy, thậm chí bao gồm cả Ngụy Chi Viễn.

Nhưng hiện giờ nghĩ lại mới thấy một chút manh mối, đầu tiên là bản kế hoạch của khu công nghiệp kia.

Ngụy Khiêm luôn có ý tưởng tạo ra nhóm bất động sản hoàn thiện, song đến lúc đó bản thân anh vẫn nói là thời cơ còn chưa chín muồi, khá mạo hiểm, vậy nên bản kế hoạch tuy vẫn đang làm nhưng chưa bao giờ cho người khác xem, hiện giờ... chẳng lẽ thời cơ đặc biệt chín muồi rồi sao?

Giống với mọi người, Tam Béo cũng cho là Ngụy Khiêm vẫn đang chú ý việc này, sau đó nhân cơ hội Ngụy Chi Viễn về nước gây hấn với Vương Lương Đống và đưa ra, nhưng anh đưa kế hoạch ra rồi, lại giao cho Mã Xuân Minh chứ không tự mình xử lý.

Tam Béo nghĩ qua là hiểu, khi đó anh dường như đang có ý chuyển giao quyền lực mà nhiều năm qua mình vẫn nắm giữ.

Ngụy Khiêm lúc ấy... đang thấp thỏm chờ phán quyết tử hình có thể đến sao?

Suy đoán từ việc Ngụy Khiêm nửa tháng trước hẹn nằm viện mổ, còn cố ý đưa Ngụy Chi Viễn đi và chuẩn bị công việc cho Tiểu Bảo, vậy tức là chuyện dời thanh gươm tử hình khỏi đầu cũng mới từ non một tháng trước thôi, khi đó Ngụy Khiêm lại có gì không giống với bình thường sao?

Dường như... không hề có.

Hoặc là có, chỉ là người khác đều không biết thôi?

Tam Béo không biết, khi Ngụy Khiêm chờ kết quả kiểm tra, trừ đưa kế hoạch kia ra thì anh còn làm một việc khác với Ngụy Chi Viễn. Hắn cũng không biết, sau khi cảnh báo mất, Ngụy Khiêm đang lập kế hoạch đuổi hai đứa nhóc đi nơi khác, trong lòng thả lỏng, cũng mặc cho Ngụy Chi Viễn làm một việc với mình.

Tam Béo nhìn chăm chăm vào mắt người bạn lâu năm này, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Hắn bỗng có hứng tán dóc, hỏi Ngụy Khiêm: “Năm đó khi chị Trần Lộ bị bệnh, chú nói với anh, mai kia nếu có một ngày chú cũng mắc bệnh nan y, thì chú sẽ trốn đi tự mình tìm cái chết, là thật sao?”

Ngụy Khiêm: “Đương nhiên không, sao tôi có thể làm việc như thế được?”

Tam Béo ngạc nhiên chớp chớp mắt.

“Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ.” Ngụy Khiêm bày vở quýt bóc hoàn chỉnh lên bàn trà, bẻ đôi quả quýt đưa cho Tam Béo, anh nói, “Tôi sẽ đi chữa, hóa liệu, xạ trị, phẫu thuật, cách nào có tác dụng thì dùng.”

“Chú không sợ mình biến thành trọc lóc như gần đất xa trời? Không sợ liên lụy người khác?”

“Chị Trần Lộ từ nhỏ đã xinh đẹp, sợ xấu đi là đương nhiên, tôi thì sợ gì?” Ngụy Khiêm cười cười, “Về tiền, tôi không liên lụy ai cả, tôi có ở trong ICU cả đời cũng chẳng thiếu tiền.”

Tam Béo: “Vậy nên biết sợ chết rồi? Lúc ấy anh đã bảo...”

“Không phải.” Ngụy Khiêm nói, “Lần bà nội đi tôi đã nghĩ thông rồi, một người, nếu đã chịu đủ ốm đau bệnh tật, bệnh lâu tính tình lại không tốt, cuối cùng thành một con quái vật rồi chết, thì gia đình thông thường đều cảm thấy là giải thoát, sẽ không khó chấp nhận, nhưng nếu thoáng cái mất đi, bản thân tôi thì không sao, chỉ sợ Tiểu Viễn và Tiểu Bảo... bọn nó có thể không chấp nhận được, đặc biệt là...”

Anh còn chưa kịp nói xong thì đột nhiên có người đá văng cửa – đại khái lúc vào Tam Béo hơi để hé cửa chứ không khóa lại, thành thử kéo nhẹ là mở luôn, hai người ngẩng đầu lên thấy Ngụy Chi Viễn mặt mày tái mét đứng đó, tay còn cầm một tập công văn.

Ngụy Chi Viễn lấy giấy tờ quay về, vừa vịn ở sau cánh cửa chưa đóng kín nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tam Béo và Ngụy Khiêm, nhưng cậu chỉ nghe lõm bõm được một câu không rõ đầu đuôi của Ngụy Khiêm là “... Đi chữa, hóa liệu, xạ trị, phẫu thuật, cách nào có tác dụng thì dùng.”

Ngụy Chi Viễn hoàn toàn sững sờ.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 66

“Tiểu Viễn?” Ngụy Khiêm hơi ngạc nhiên, hỏi, “Không phải anh nói... sao em vẫn chạy về đây?”

Nhưng Ngụy Chi Viễn không lên tiếng, chỉ ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt không tiêu cự, tầm nhìn rời rạc khắp nhà, chẳng biết phải dừng ở đâu.

Ngụy Chi Viễn đến văn phòng Ngụy Khiêm lấy văn kiện, chợt nhìn thấy ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc có cắm chìa khóa.

Ngụy Khiêm chưa bao giờ khóa tủ, bất kể là ở nhà hay văn phòng – vả lại ngăn kéo cần khom lưng mới với tới, bình thường anh đều không dùng.

Ngụy Chi Viễn cũng không biết vì sao mình đột nhiên tò mò quá như thế, sau đó cậu nghĩ, chắc do lòng mình vẫn bất an, nên cậu lập tức rón rén bước đến mở ngăn kéo ấy.

Ngăn kéo quả nhiên không thường sử dụng, có mùi đồ dùng lâu ngày không mở, đóng nguyên một lớp bụi, ngoài một bản kết quả kiểm tra sức khỏe thì không còn gì khác.

Bệnh viện phục vụ rất chu đáo, chẳng những đóng kết quả thành quyển, phần sau còn giải thích rõ mỗi một chỉ tiêu mà những người ngoài nghề không hiểu, ngay cả một cái răng sâu nhẹ cũng đưa ra phương án điều trị.

Cho nên lúc nhìn thấy “phổi có bóng đen”, Ngụy Chi Viễn lập tức cảm thấy tim hụt mất một nhịp.

Cũng may, bác sĩ lại liệt ra một loạt các khả năng dẫn đến phổi có bóng đen, đặc biệt nhắc nhở người từng bị viêm phổi có thể sẽ do chứng viêm mà dẫn đến u giả.

Chuyện này phủ một bóng đen trong lòng Ngụy Chi Viễn, cậu cầm tài liệu quay về với tâm sự nặng nề, tâm trí không tập trung, lúc gần đến nhà suýt vượt đèn đỏ, phải thắng gấp mới kịp dừng ngay sau vạch.

Kết quả là hơi thở vẫn nghẹn lại đó chưa kịp thông, vừa tới cửa Ngụy Chi Viễn đã nghe thấy câu kia của Ngụy Khiêm.

Cậu đứng ở cửa, không nghe thấy câu hỏi của Ngụy Khiêm, Ngụy Chi Viễn chỉ cảm thấy ù tai, tầm nhìn cũng bắt đầu tối dần, không tự chủ được vịn tay lên tường, tim nổi trống như ve sầu mùa thu, bên trong lại lạnh ngắt, hơi lạnh lên từ lòng bàn chân, chớp mắt đã đông cứng dòng máu vẫn chảy xuôi trong thân thể.

Tam Béo đang nói gì đó với cậu, Ngụy Chi Viễn đờ đẫn nhìn miệng hần hết mở lại khép, động tác khoa tay múa chân suýt nữa chọc vào mũi mình, nhưng cậu không hề chớp mắt, giống như thoáng cái đã mất đi khả năng phản ứng vậy.

Đôi chân chết cứng một lúc lâu không cất nổi bước nào, Ngụy Chi Viễn thậm chí cảm thấy, nếu mình quỳ xuống thì sẽ không thể đứng dậy nữa.

Có thứ gì đó thoáng cái đập nát xương cốt toàn thân cậu, chỉ còn lại chỗ các khớp vẫn đang gắng gượng đầy nguy ngập.

Cậu không biết nội công, lại được trải nghiệm một lần tẩu hỏa nhập ma là gì, mất hết hi vọng là gì.

Tam Béo kêu la: “Chú Khiêm, chú mau qua đây xem, thằng bé này nghe thấy gì rồi? Anh thấy sắc mặt nó khiếp quá!”

Ngụy Khiêm bước đến dùng tay vỗ nhẹ mặt Ngụy Chi Viễn: “Tiểu Viễn?”

Tầm nhìn tán loạn của Ngụy Chi Viễn khi anh chạm đến dần tụ lại thành một điểm, ánh mắt lạnh lẽo mà sâu thẳm như hai cái giếng sâu không thấy đáy, u ám đầy đáng sợ, không khúc xạ nổi một tia sáng nào.

Ngụy Chi Viễn bỗng loạng choạng, cậu hít một hơi thật sâu, mới định mở miệng thì dường như thành linh bị sặc, cậu vội quay đầu đi, ho dữ dội.

Ngụy Chi Viễn bịt miệng ho không thở nổi, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên, rồi sau đó máu chảy xuống kẽ ngón tay.

Tam Béo la ầm lên: “Ôi mẹ ời! Sao còn thấy máu nữa?”

Ngụy Khiêm cũng giật nảy mình: “Tiểu Viễn, đừng bịt, để anh xem nào.”

Ngụy Khiêm thử bẻ tay Ngụy Chi Viễn ra, lại cảm thấy như đụng phải một cái xác đã chết cứng, chỗ nào cũng cứng ngắc, anh hoài nghi nếu mình mạnh tay khéo tay Ngụy Chi Viễn cũng rơi cái “rắc” luôn.

Đúng lúc này, Ngụy Chi Viễn đột nhiên dùng một tay bắt lấy cổ tay không bị thương của Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm bị cậu bóp đau, mấy lần muốn rút tay lại nhưng không sao rút nổi, bị cậu nhóc túm muốn trầy cả da.

Ngụy Khiêm hoài nghi Ngụy Chi Viễn hiểu làm gì rồi, bèn kê xác Tam Béo còn ở đây, vòng tay qua thắt lưng Ngụy Chi Viễn, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cứng đờ: “Không sao, anh còn ở đây mà, Tiểu Viễn, Tiểu Viễn?”

Vốn mùa đông đã khô hanh, Ngụy Chi Viễn thoáng cái bị đả kích mạnh khiến huyết áp tăng vọt, mạch máu trong mũi bực luôn ra, máu trào khỏi mũi sặc vào miệng, mới gây ra cảnh rùng rợn suýt nữa thì thất khiếu chảy máu.

Một lúc lâu sau, chẳng biết do tác dụng nhỏ nhoi từ sự vỗ về gượng gạo của Ngụy Khiêm, hay Ngụy Chi Viễn ho muốn văng cả phổi rồi, lý trí của cậu rốt cuộc bắt đầu thông thả quay lại.

Ngụy Chi Viễn ý thức được điều gì đó, cậu buông lỏng cổ tay Ngụy Khiêm, chân hơi loạng choạng, đẩy nhẹ anh ra rồi quay vào nhà vệ sinh súc sạch máu trong miệng, sau đó rút một cái khăn ướt, dùng mặt ngoài giá ngắt để làm lạnh mũi.

“Thảm hại thật!” Ngụy Chi Viễn nghĩ, cậu đặt tay trên mũi, cảm thấy nhà vệ sinh u ám khiến đầu choáng váng, liền nhắm mắt đứng im một lúc, thành công che mắt Ngụy Khiêm giây lát trong ý thức, nhịp thở và nhịp tim lúc này mới từ từ ổn định lại.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy thần kinh của mình bình thường chỉ rung nhẹ với biên độ cực nhỏ, thỉnh thoảng hơi mạnh hơn là sẽ bị kéo thành một tấm màng to như bàn tay, cậu cho rằng những lần “thỉnh thoảng” này đã là cực hạn rồi, mãi đến ban nãy...

Thật sự đã đến điểm tới hạn, suýt nữa không quay về nổi, tận đến bây giờ, cậu vẫn có thể cảm nhận được thần kinh kéo căng đang chậm rãi co vào, đau đớn trên tinh thần như kim đâm khắp nơi.

Tam Béo xấu hổ nhìn Ngụy Chi Viễn rồi lại nhìn Ngụy Khiêm, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa hai người, chẳng biết đang nghĩ gì.

Mất mười phút, mũi Ngụy Chi Viễn được làm lạnh mới thôi chảy máu, cậu lau sạch, vẽ mặt đồ dẫn đi ra đây, nắm cổ tay Ngụy Khiêm ban nãy bị cậu tóm lấy, thấy một loạt dấu tay bầm tím rõ rệt y như bị ma nữ cào vậy.

Tam Béo giật mình lắm bầm: “Ồi mẹ ời, mạnh tới mức nào?”

Ngụy Chi Viễn lặng lẽ tìm thuốc mỡ trong ngăn kéo đựng thuốc, lấy một ít bôi lên cổ tay Ngụy Khiêm, xoa vừa chậm vừa mạnh, Ngụy Khiêm đau hết sức, kể đó lại bị Ngụy Chi Viễn bình tĩnh đè chặt lấy.

Chẳng biết bao lâu sau, Ngụy Chi Viễn mới mở miệng hỏi: “Kết quả kiểm tra sức khỏe là thế nào?”

Tiếng cậu khàn khàn, giọng điệu bình thản, như sự yên tĩnh trước giông bão, ẩn chứa nguồn năng lượng cực mạnh khi cuồng phong sắp kéo đến, Ngụy Khiêm đột nhiên thấy chột dạ, không nhìn được ngẩng đầu nhìn Tam Béo.

Tam Béo: “Nhìn anh làm gì? Đều do chú mày hết, làm người ta sợ muốn chết – đừng nói nhảm mà hãy tự mình thành thật khai báo rõ đầu đuôi với tổ chức đi!”

Đến lúc này Ngụy Khiêm cũng có thể cảm nhận được ngón tay Ngụy Chi Viễn vẫn lạnh ngắt, đành phải tránh nặng tìm nhẹ nói rõ

chuyện anh định đi mổ, cuối cùng cố ý nhấn mạnh rằng u lành tính, chắc chắn không sao, sau khi nghe Tam Béo la lối một chập, anh đã biết giấu hết những từ đáng sợ như “chắc hẳn”, từ ngữ cân nhắc kỹ càng, làm như anh thật sự chỉ định đi mổ ruột thừa thôi vậy.

Tam Béo tuy bảo Ngụy Khiêm tự khai, nghe thế vẫn không nhìn được nhìn trộm sắc mặt Ngụy Chi Viễn mà bổ sung: “Đúng vậy, anh hai em nói không sai, không sao đâu, hồi nãy tụi anh chỉ ôn chuyện thôi, em nghe rồi quên luôn đi, tuyệt đối đừng để bụng.”

“Anh Tam.” Ngụy Chi Viễn mặt không cảm xúc cắt ngang Tam Béo, xoa vết tụ máu trên cổ tay Ngụy Khiêm, lấy giấy ăn trên bàn lau ngón tay dính thuốc, giọng đều đều, “Anh tin những gì anh ấy nói?”

Tam Béo: “...”

Hắn gãi đầu, phát hiện mình hình như hơi bị thật thà quá.

“Em thì một chữ cũng không tin.” Ngụy Chi Viễn nhìn thẳng vào mắt Ngụy Khiêm, gằn từng chữ, “Anh khỏi cần giải thích nữa, em sẽ không tin bất cứ một câu nào của anh đâu.”

Ngụy Khiêm: “...”

“Anh Tam, phiền anh hủy vé máy bay cho em, rồi nhờ người khác đi thay một chuyến.”

Tam Béo thận trọng hỏi: “Em thì sao?”

“Từ giờ trở đi, em phải nhốt ảnh trong nhà, trừ bệnh viện thì không được đi đâu hết, đến bệnh viện kiểm tra hay mổ đều phải có mặt em, em sẽ đi tìm bác sĩ nói rõ tình hình, mọi chuyện em đều cần biết đầu tiên.” Nét mặt và lời nói của Ngụy Chi Viễn đều lạnh như

băng, nói xong cậu còn lễ phép hỏi ý kiến sếp Đàm, “Các anh không có ý kiến chứ?”

Tam Béo quyết đoán bán đứng bạn bè, lắc đầu y như trống bỏi.

“Vậy thì tốt.” Ngụ Chi Viễn nói, cậu chẳng thèm nhìn Ngụ Khiêm lần nào, đoạn đứng dậy bảo Tam Béo, “Em tiễn anh.”

Thế là Tam Béo bị cậu “tiễn khách” như mộng du.

Đi đến cửa thang máy, Tam Béo mới định thần lại, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn Ngụ Chi Viễn: “Em trai, mọi việc đều nên nghĩ đến hướng tốt, anh hai em... Ôi cái tên oắt con này quả thật chẳng ra gì hết, nhưng dù sao cũng chưa đến mức không đáng tin, anh cho rằng đồng chí này về tư tưởng vẫn còn đường cứu vãn, đã nói không sao thì chắc cũng chẳng to tát gì đâu, em yên tâm đi, ha?”

Vừa dứt lời, Tam Béo liền thấy rõ nét mặt Ngụ Chi Viễn xấu đi.

Ngụ Chi Viễn nhanh chóng nhíu mày, thoáng chốc đỏ hoe vành mắt, khóe môi giật nhẹ, nghiêng mặt đi, nước mắt giống như muốn rơi xuống.

Nhưng ngay lập tức, Ngụ Chi Viễn đưa tay che mặt giây lát rồi buông xuống, trừ vành mắt vẫn đỏ hoe thì đã lấy lại sự bình tĩnh gần như chết lặng trước đó.

“Vâng.” Ngụ Chi Viễn đáp nhỏ một tiếng, “Cảm ơn anh Tam!”

Thang máy mở cửa, Tam Béo đi vào, hẩn nhìn thân hình cao to của Ngụ Chi Viễn dần bị cửa thang máy chặn mất, cuối cùng chỉ còn một khe, chẳng nhìn thấy nữa, hẩn không chào tạm biệt cậu.

“Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, Tiểu Viễn phải làm sao đây?” Trong đầu Tam Béo không nhận được thoáng qua một ý nghĩ như vậy, chớp mắt đã xuống dưới lầu, ngẩng đầu nhìn chung cư cao tí tọng lầy, lòng hấn hơi hoang mang, “Năm đó mình nghĩ đủ mọi cách cản trở Ngụy Chi Viễn, tìm đối tượng giới thiệu cho Ngụy Khiêm... Thật sự là đúng ư?”

Hắn không tưởng tượng nổi, tình cảm của một người với một người khác có thể sâu đậm đến mức nào, chỉ thoáng nhìn thôi đã cảm thấy sồn gai ốc rồi.

Trên đời này, liệu có bao nhiêu chân tình như vậy?

Tam Béo đứng ngây ra đó một lúc lâu, mới thở dài, cúi đầu nặng nề rời khỏi.

“Thôi, cứ mặc tụi nó đi.” Tam Béo nghĩ vậy.

Về tới nhà, Ngụy Chi Viễn thật sự khóa trái cửa rồi giữ kè kè chìa khóa, thực hiện lời hứa nhốt Ngụy Khiêm lại. Sau đó cậu bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh đơn phương và lâu dài.

Mới đầu, tuy không quen nhưng Ngụy Khiêm cũng có việc riêng của mình, anh hiếm khi rỗi rãi ở nhà, nào xem ti vi nào nghịch máy tính nào đọc sách, có bao nhiêu là việc để giết thời gian, song chỉ sau hai ngày, anh rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Ngụy Chi Viễn coi anh như không khí, trừ sáng tối hỏi han một câu “Hôm nay có khó chịu không”, cùng với lúc ra ngoài hỏi “Em đi mua đồ, anh có cần gì không” thì chẳng thém nói gì nữa.

Ngụy Khiêm cảm thấy mình thuộc loại lì lợm “dắt không đi, đánh lại lui”, trước kia Ngụy Chi Viễn cả ngày lượn lờ trước mắt, khiến

anh đau đầu hết sức, lo buồn muốn chết, bây giờ Ngụ Chi Viễn tuy ở nhà mỗi ngày nhưng lại có thể không xuất hiện trong tầm nhìn một cách thần kỳ.

“Nói thêm một câu bộ thụt lưỡi chắc?” Ngụ Khiêm tức tối nghĩ bụng, nhưng anh lại cảm thấy nếu mình chủ động tiếp cận, thì hình như... hơi bị mất mặt.

Ngụ Khiêm năm lần bảy lượt nói bóng nói gió muốn gọi chuyện đều thất bại, Ngụ Chi Viễn chỉ dùng đúng một chữ để đuổi anh – “vâng”, “không”, “được”, lời ít mà ý nhiều.

Lần đầu tiên Ngụ Khiêm thầm nghĩ “Đủ chưa?”, lần thứ hai Ngụ Khiêm thầm nghĩ “Không chịu thôi hả?”, lần thứ ba anh thầm nghĩ “Đủ!”, liền mở rộng cuộc chiến tranh lạnh từ đơn phương thành song phương.

Hai anh em mấy ngày chẳng ai thèm đếm xỉa đến ai, Tam Bé lo lắng tới thăm mới vào cửa đã cảm thấy bầu không khí bất thường, vừa thấy khuôn mặt kên kên của Ngụ Khiêm thì lập tức hiểu rõ, trước khi đi rút cuộc không nhận được nói với Ngụ Khiêm, như chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Chú đó, ít nhiều phải biết nghĩ chứ!”

Rút cuộc, đêm trước hôm đi, Ngụ Khiêm trước khi ngủ đã thu dọn sẵn sàng, tính vào nằm viện.

Anh nghĩ, lỡ đâu bây giờ thuận lợi, đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện sự việc không ổn?

Lỡ đâu là ác tính thật thì sao?

Lỡ đâu cho dù là tỷ lệ 99%, anh chính là “1%” kia?

Trong chớp mắt anh đã hoảng sợ.

Nhưng mà từ ngày xưa, lúc không nơi dựa dẫm, anh đã quen bị các loại sợ hãi giày vò, vậy nên chỉ một lúc sau tâm trạng Ngụy Khiêm đã ổn định lại.

“Đâu ra lắm điều lờ đâu như vậy, phỉ phui cái mồm.” Ngụy Khiêm nghĩ bụng, đưa tay tắt đèn rồi bò về giường ngủ.

Ngụy Khiêm ngủ không say, nửa đêm liền tỉnh dậy, anh trở mình, duỗi cẳng chân hơi co lại, trong lúc vô ý hơi hé mắt, liền bị bóng đèn không hề nhúc nhích ngay đầu giường hù cho tỉnh hẳn.

Ngụy Khiêm lù phất lại, ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm bóng đèn kia hai giây: “Tiểu Viễn?”

Ngụy Chi Viễn không lên tiếng.

Ngụy Khiêm thở phào, lấy gối đập Ngụy Chi Viễn: “Bị em hù cho đứng tim luôn quá!”

Nói đoạn anh thò tay muốn bật đèn đầu giường, bị Ngụy Chi Viễn nắm cổ tay ngăn cản.

Rồi Ngụy Chi Viễn chậm rãi trườn lên, sẵn Ngụy Khiêm đang nằm liền đè anh cứng ngắc trên giường, hai tay ôm vai Ngụy Khiêm, trong bóng tối cậu ôm anh không hề nhúc nhích, chẳng biết bao lâu sau, Ngụy Khiêm nghe thấy tiếng khụt khịt như bị cảm, anh kinh ngạc giơ tay sờ mặt Ngụy Chi Viễn, thấy ướt đẫm.

Ngụy Chi Viễn tránh né tay anh, vùi đầu vào cổ anh, hơi thở cố gắng kiềm chế nhưng vẫn run rẩy phả vào cổ Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm rút cuộc giơ tay, nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, nói khẽ: “Thật sự không sao mà, lần này anh không lừa em đâu.”

Anh liền mềm lòng, đến mức hơi áy náy, Ngụy Khiêm thậm chí cảm thấy, trên tình cảm mình y như một đứa trẻ bị chiều hư, quen với việc người khác mặc cho mình thích làm gì thì làm, cứ như thể những điều đó đều là lẽ đương nhiên vậy.

Ngụy Khiêm cúi đầu, thận trọng hôn tóc Ngụy Chi Viễn, dùng giọng điệu như dỗ trẻ con nhẹ nhàng nói: “Mồ xong anh cam đoan cai thuốc, được không, hử?”

Ngụy Khiêm xưa nay chỉ giỏi chửi mắng, an ủi người khác thì không được chuyên nghiệp lắm, cảm giác như rà nhầm đài ấy, câu này nghe chẳng khác nào “chiến tranh kết thúc về quê kết hôn” trong phim Mỹ, xui xẻo như có hàng ngàn con quạ đen lượn vòng hợp xướng vậy.

Ngụy Chi Viễn không nhin nổi chặn miệng anh lại.

Nhưng nụ hôn này không hề ngọt ngào, nó giống căn xé cho hả giận hơn, Ngụy Khiêm không thể tránh né, đành phải nhận lấy toàn bộ một cách bị động và không hề có sức ngăn cản, đầu không tự chủ được ngửa ra sau, đập mạnh lên đầu giường, bị Ngụy Chi Viễn dùng một tay bóp cổ đau nhói, ngay cả môi cũng đã tê rần.

Chẳng biết bao lâu sau, Ngụy Khiêm cảm thấy mình sắp sửa ngạt thở, Ngụy Chi Viễn mới buông anh ra.

Ngụy Chi Viễn dường như đã bình tĩnh, cậu tránh tay bị thương không nhanh nhẹn lắm của Ngụy Khiêm mà chống giường, nằm trên

người ngày nhớ đêm mong còn thường xuyên thọc cho mình một nhát dao.

“Game đường phố phát triển rất thuận lợi, mấy bữa nay em không tiện đến đó, nên đã liên hệ với một cậu bạn trong đội bên kia, cũng là người Trung Quốc, nhờ cậu ta đến kết nối khoản đầu tư. Bọn em hiện giờ lại chiêu mộ thêm đội ngũ kinh doanh và đội ngũ tiêu thụ chuyên nghiệp, cuối năm sau không chừng có thể beta rồi.” Ngụy Chi Viễn nói nhỏ, “Chuyện khu công nghiệp em cũng liên hệ giúp anh rồi, có lẽ bọn em sẽ kiếm một văn phòng ở khu vực Trung Quốc luôn, để em đỡ phải đi nước ngoài nhiều.”

Ngụy Khiêm không ngờ cậu đột nhiên nói đến những chuyện này, hoàn toàn sững ra.

“Anh không cần nghĩ gì cả, sợ hãi cũng không sao,” Ngụy Chi Viễn vén mái tóc lâu ngày không cắt đã hơi dài trên trán anh, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh, “Mấy hôm trước em nghĩ không thông lắm, anh, em...”

Cậu dường như muốn xin lỗi, Ngụy Khiêm lại kéo chăn quấn lấy cả hai, vùng dậy đè Ngụy Chi Viễn nằm xuống, không để cậu nói hết.

“Được rồi,” Ngụy Khiêm nói, “Anh biết rồi, ngủ đi, rồi mai cùng anh đến bệnh viện.”

Anh hiểu ý của Ngụy Chi Viễn – nếu anh có chuyện gì, em sẽ kế thừa tất cả, lo liệu cho công ty, chăm sóc Tiểu Bảo, theo sát nguồn gốc của mỗi một khoản đầu tư... giống như anh vẫn còn sống vậy.

Cho đến trước đêm hôm nay, Ngụy Khiêm tuy làm bộ thần nhiên đón nhận tất cả, thực tế vẫn cảm thấy mối quan hệ phát triển kỳ lạ giữa mình và Ngụy Chi Viễn có vài phần “cắt không đứt, gỡ còn rối”, mà giờ đây giữa bóng đêm nặng nề, tất cả các cảm xúc ngổn ngang trong lòng anh rối cuộc cùng nhau từ lưng chừng chìm hẳn xuống.

“Cuộc đời Tiểu Viễn xem như bị hủy mất trên tay tôi rồi.”

Ngụy Khiêm nghĩ như vậy, trong lòng gần như bị thương, anh ôm chặt Ngụy Chi Viễn hơn, chậm rãi tựa đầu lên vai cậu.

Sau khi nằm viện trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ bố trí mổ cho Ngụy Khiêm.

Ngụy Chi Viễn mang theo cái laptop khô khan, đang đợi bác sĩ tư vấn, ghi chép hàng đồng, sau đó đối chiếu cẩn thận các loại tư liệu và chỉnh lại bút ký. Người không biết nhìn thấy chắc còn tưởng cậu là sinh viên y khoa sắp thi lấy giấy phép.

Tam Bé không yên tâm, giữa chừng đến nom thử, mua chai nước đưa cho Ngụy Chi Viễn: “Ăn gì đi, giờ còn sớm lắm.”

Ngụy Chi Viễn thoáng nhìn đồng hồ, lắc đầu: “Không muốn ăn, cố nuốt vào cũng chẳng ích gì, chờ em an tâm đi đã.”

Tam Bé im lặng một lát, ngồi xuống bên cạnh cậu, cúi đầu nhìn qua màn hình laptop của Ngụy Chi Viễn, đột nhiên mở miệng: “Chú Khiêm... anh cậu người này, anh luôn cảm thấy cậu ta giống loại tảo được nông dân lấy bao giấy bọc lại.”

Ngụy Chi Viễn không hiểu lắm, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Có thể cậu chưa từng thấy,” Tam Béo nói, “Nhà anh có bà con ở nông thôn chuyên trồng táo, thứ nhất là sợ thuốc trừ sâu dính vào quả, thứ hai cũng để đẹp mắt, họ sẽ bọc một lớp giấy bên ngoài, chập tối mới tháo xuống cho tiếp xúc với nắng muộn, màu táo sẽ đặc biệt đẹp và đều, lúc đem bán trông rất thích, nhưng thực tế mua về ăn thử là biết, chẳng ngon lành gì.”

Tam Béo nói rồi thở dài: “Anh cậu cũng thế, người ngoài nhìn thì tưởng là tốt, ở cùng mới biết hoàn toàn không phải vậy, cậu ta còn là cái loại chẳng ra gì – trái cây khó nuốt, ai ăn mới biết, cậu... biết rõ, mà còn cam nguyện chịu tội.”

Ngụy Chi Viễn hơi sững sốt nhìn hắn ta.

Tam Béo tránh ánh mắt cậu, vẫn nói: “Nuôi con lừa xuôi lông, thôi thì coi như là tu thân dưỡng tính đi, phải khoan dung một chút... Thật ra anh chỉ nói thừa thôi, cậu đã khoan dung cậu ta ngàn ấy năm rồi – nếu anh có thằng anh khốn nạn như vậy, thì anh không đội trời chung từ lâu rồi.”

Ngụy Chi Viễn: “Anh Tam, anh...”

“Ý anh là vậy đấy.” Tam Béo dùng bàn tay to dùng vỗ vai cậu, “Anh ra ngoài đi dạo, xem gần đây có món gì ngon không, lát nữa cho tên đó ăn cơm bệnh viện, hắn dám kiếm chuyện mỗi ngày, khiến cậu chết cũng không yên đó.”

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 67

Hai mươi ba, mua kẹo mạch nha viên.

Người ta vẫn nói “mùng tám tháng Chạp chính là Tết”, quả nhiên liền có việc vui đến.

Cái u trong phổi Ngụy Khiêm cuối cùng nhận định là lành tính, được phẫu thuật cắt bỏ, sau đó để thể hiện mình anh minh thần võ, liệu sự như thần, đại gia này bèn ra về Gia Cát Lượng, nằm bẹp trên giường bệnh mà còn không quên đắc chí, khoác lác chẳng biết ngược: “Tôi nói không sao là không sao mà, tôi đã bao giờ chém gió? Mấy người cứ phải lo xoắn cả lên...”

Trông mặt Tam Béo y như xuất huyết lợi vậy.

May mà đúng lúc này Ngụy Chi Viễn bước vào, tay còn cầm một cái bình giữ nhiệt.

Cậu chào Tam Béo, đầu tiên đặt bình ở bên cạnh, sau đó ngồi xổm xuống vén một tay áo của Ngụy Khiêm – là tay bị thương đã cắt chỉ – Ngụy Chi Viễn lấy chuỗi hạt bằng gỗ mà cậu tự mài trong túi ra đeo giúp anh.

Ngụy Khiêm chớp chớp mắt, lấy làm lạ hỏi: “Em nghĩ sao mà đeo nó vậy?”

Ngụy Chi Viễn chẳng hề ngẩng đầu nói: “Lúc mở xong vừa hết thuốc mê, anh còn mơ mơ màng màng tự mình đòi, không nhớ à? Vừa tỉnh lại đã lơ mơ hỏi ‘Chuối hạt của tôi đâu’.”

Ngụy Khiêm hơi ngượng, nín thinh không lên tiếng.

Tam Béo cười phá lên: “Ha ha ha ha, ‘Chuối hạt của tôi đâu’, sao chú lại đòi như vậy hả? Anh nói chú Khiêm à, chú có cần dây cột tóc đỡ không? Dài hai thước cơ! Qua Tết rồi, để lát cha mua cho con, cha nhiều tiền lắm, cho con thêm mấy tác chơi, dư hơi còn có thể dùng làm thất lưng nữa.”

Ngụy Khiêm nằm bẹp gí trên giường, đành phải dùng ánh mắt thay cho câu nói khá phức tạp là “tôi phải đập chết anh”.

“Ôi, lờm cha hả,” Tam Béo vỗ bụng, cười ha hả nói, “Lờm cha là cha đi đó, khuôn mặt mẹ ghẻ đó thật khó ưa mà. Hai đứa cái đó... à ờ cái đó, hề hề, anh không quấy rầy nữa.”

Gì thế này?

Ngụy Khiêm: “Cút đi!”

Tam Béo ngửa mặt cười to mà cút xéo.

Ngụy Khiêm lúc này mới lên nhìn Ngụy Chi Viễn, lại phát hiện Ngụy Chi Viễn đang cúi đầu nhìn mình chằm chằm, lập tức ho một tiếng, hơi xấu hổ nói: “À, cái đó... Công ty có chuyện gì không?”

Ngụy Chi Viễn: “Không ạ.”

Ngụy Khiêm lại hỏi: “Tiểu Bảo thì sao?”

Ngụy Chi Viễn: “Vừa gọi điện ầm ĩ với em, khóc khản cả giọng, nói là đã đặt vé máy bay chiều nay, tối là đến.”

Lần này thì Ngụy Khiêm thật sự đã cạn sạch vốn từ, Ngụy Chi Viễn ngồi ngay mép giường: “Anh còn muốn hỏi gì nữa?”

Ngụy Khiêm im lặng giây lát rồi chìa tay gọi cậu: “Lại đây.”

Ngụy Chi Viễn nắm tay anh, ngồi gần hơn.

Ngụy Khiêm liền đưa tay sờ đầu cậu, sau đó hơi dời xuống, bàn tay do vết thương mà có vẻ hơi thô sượt qua mặt Ngụy Chi Viễn, anh nói: “Lần này anh thật sự không sao, không lừa em đâu, đừng giận nữa.”

Ngụy Chi Viễn nhắm mắt: “Em không có giận.”

“Được rồi mà, từ nhỏ đã hay hờn.” Ngụy Khiêm nở nụ cười, “Cãi nhau với Tiểu Bảo một lần rồi mãi đến khi chuyển nhà cũng không vào phòng con bé nữa.”

“Anh còn nhớ cơ à.” Mắt Ngụy Chi Viễn đột nhiên sáng rỡ, trong mắt dường như có hai ngọn đèn nho nhỏ rực sáng, “Anh còn nhớ gì nữa?”

“Anh nhớ nhiều lắm, hồi nhỏ em không muốn đi học, giậm chân kê la ngay cổng trường, còn cắn anh một phát, kết quả là rụng mất cái răng, cho rằng mình sắp chết, viết tác phẩm lớn đầu tiên trong cuộc đời.” Ngụy Khiêm dừng đĩnh nói, “Còn cả Tiểu Bảo nữa, hai đứa lúc ấy đánh nhau suốt ngày y như một đôi gà chọi, chẳng biết là vì sao.”

“Em không biết con bé là vì sao, em thì là để anh vui.”

Ngụy Khiêm: “Nói bậy, hai đứa đánh nhau thì có gì đáng để anh vui?”

Ngụy Chi Viễn cúi xuống chìa tay chạm nhẹ khoe môi anh: “Việc đó thì ai biết được? Dù sao thì đến bây giờ anh vẫn còn cười đó thôi.”

Ngụy Khiêm xấu hổ ngậm khoe môi không tự chủ được hơi nhếch lên, nghĩ một chút rồi phản nản: “Nhưng chẳng được mấy năm, sau đó em trưởng thành, em không còn thân với anh lắm.”

Ngụy Chi Viễn nhìn anh đầy ẩn ý.

Ngụy Khiêm ù ù cạc cạc: “Em nhìn gì vậy?”

“Không phải không thân mà là không dám thân với anh nữa.” Nói rồi Ngụy Chi Viễn lấy ví tiền ra – ví của cậu nhét trong túi quần lâu ngày, bị các loại quần jeans chất liệu cứng mài mòn rất nhanh, đến nay đã đổi bảy tám cái, nhưng mở ra thì thấy ảnh kẹp bên trong vĩnh viễn là cùng một tấm.

Tấm ảnh đó đã cũ đến biến dạng, sờn hết cả góc, bị người ta dùng băng keo dán lại một vòng, trong ảnh là một thiếu niên tóc húi cua mặt mày thanh tú, cậu mặc đồng phục học sinh, chắp tay sau lưng đứng thẳng trước ống kính, trông y hệt cái chày gỗ cứng ngắc, trên mặt không hề có nét cười, ánh mắt hơi u ám, dường như rất căm thù thế giới.

“Thằng đàn này là ai? Sao y như tội phạm thiếu niên vậy?” Ngụy Khiêm ban đầu chưa phản ứng kịp, híp mắt nhìn cả buổi mới nhận ra mình của gần hai mươi năm trước, lập tức khùng lên, “Rốt cuộc em tìm đâu ra cái ảnh xấu thế hả? Ngụy Tiểu Viễn, mắt em tinh

tường quá đó, không thể chọn tấm khác đẹp hơn hả? Em cả ngày mang theo... cái tên trên mặt viết bốn chữ ‘tôi là thằng ngốc’ chói sáng này, không sợ người ta cười cho hả?”

Ngụy Chi Viễn: “Trả lại cho em, không được sỉ nhục người tình trong mộng của em.”

“Không trả, tịch thu rồi, anh phải hủy thi diệt tích.” Ngụy Khiêm với tay nhét tấm ảnh cũ xuống dưới gối, không cho quá khứ xấu mặt của mình tiếp tục rêu rao khắp nơi.

Ngụy Chi Viễn bắt đắc dĩ nhìn anh.

“Được rồi, cùng lắm thì anh đền em một tấm khác.” Ngụy Khiêm ngẫm nghĩ, nhớ mình căn bản không hay chụp ảnh, bèn thò tay lấy di động trong túi quần Ngụy Chi Viễn, mở chức năng chụp ảnh gần đây mới mò thử.

Chụp kiểu nào nhỉ?

Ngụy Khiêm ở trên giường bệnh bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

“Anh làm gì vậy? Đừng lộn xộn,” Ngụy Chi Viễn lập tức dè anh lại, “Coi chừng làm lệch ống truyền dịch đấy.”

Ngụy Khiêm hơi nghiêng đầu, tiếp tục động tác của Ngụy Chi Viễn, tay truyền dịch nhẹ nhàng nhích một khoảng, trông như nâng bàn tay Ngụy Chi Viễn đang đè mình lại, môi chạm nhẹ mu bàn tay cậu.

“Tách” một tiếng.

Tay Ngụy Chi Viễn run lên như bị điện giật.

Một lát sau, Ngụy Chi Viễn ngo ngác nhìn màn hình di động, khuôn mặt nghiêng nhợt nhạt như người bệnh nặng, mắt mi sụp xuống có vẻ càng đen, càng đậm, anh như đang nâng một đóa hoa dính sương sớm nở trong ánh ban mai mờ nhạt, do sự yếu ớt và lấp lánh rung động lòng người này mà càng thêm đáng thương, đặt một nụ hôn lướt qua, sau đó để nó ổn định về đầu cành... khóe môi còn nét cười bất đắc dĩ như có như không.

Cậu từng vô số lần giẫm lên vận mệnh đuổi theo không bỏ, đến mức cái thứ hèn hạ là “vận mệnh” này hiện giờ dường như không dám đến trêu chọc cậu nữa. Cậu đánh đâu thắng đó, nhưng chỉ thua trong hương thơm của đóa “hoa” này.

Ngụy Chi Viễn cảm thấy mình rốt cuộc đã đi đến cuối con đường cô độc mà không hồi hận này rồi.

Không biết do mấy hôm nay ở suốt trong bệnh viện dẫn đến kiệt sức, hay do nguyên nhân nào khác, chẳng bao lâu sau, Ngụy Chi Viễn liền không nhận được gục lên đầu giường mà thiếp đi.

Cậu đang lim dim thì cao tăng Hùng Anh Tuấn đến.

Lão mặc quần áo thầy chùa khác người vào bệnh viện gây sự chú ý, bị các bác sĩ, y tá, bệnh nhân khác và người nhà của họ dòm ngó, lão cầm một chuỗi tràng hạt, vừa đi vừa lần, gặp ai cũng chấp tay chào, gặp ai cũng nhường, thành thử đi rất chậm, nhưng chẳng may may để ý đến việc người khác bàn tán xôn xao về mình.

Lúc này, một bác sĩ thực tập đuổi theo lão: “Sư phụ! Đây, vị sư phụ kia!”

Lão Hùng: “A di đà Phật.”

Bác sĩ nhìn lão từ trên xuống dưới, hỏi không chắc lắm: “Thầy... cũng đến thăm người bệnh ạ?”

Lão Hùng ra vẻ thần bí nói: “Đúng vậy, có một vị cư sĩ mới thoát khỏi bể khổ, tôi đến thăm vị ấy.”

Bác sĩ biến sắc, hạ giọng theo: “Ồ, là vị lúc chiều đưa đến nhà xác ạ? Không được đâu, bệnh viện chúng tôi quản lý nghiêm ngặt, không cho tùy tiện vào nhà xác.”

Lão Hùng: “...”

Lão cảm thấy trước mắt thật không hổ là thời đại mạt pháp, ngay cả người làm công việc chữa bệnh thần thánh cũng có thể nông cạn như vậy.

“A di đà Phật.” Lão Hùng thở dài, kiên nhẫn giải thích, “Vị cư sĩ kia, bất hạnh vẫn còn sống.”

“A, thế thì phải nén đau thương... Không không không, ý tôi không phải thế.” Bác sĩ thấy mặt lão như táo bón, lúc này mới nhìn thấy lão xách giỏ quà trên tay, vội vàng đẩy kính, nghiêm túc nói, “Thật ra tôi đuổi theo, là muốn bảo với thầy một tiếng, bình thường tốt nhất là đừng mặc loại váy dài lượt lượt dễ bay của các quý bà ở bệnh viện – à, tôi muốn nói là loại quần áo có thể quệt đất này, chỗ chúng tôi toàn là bệnh nhân, mặt đất có rất nhiều vi khuẩn vi-rút, dính vào quần áo, lúc về sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của thầy và người nhà.”

Anh chàng bác sĩ tích cực này lập tức ý thức được rằng nói “người nhà” với thầy chùa thì không thích hợp lắm, lại bổ sung một

câu: “Lúc về sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của đại sư huynh nhị sư huynh và Sa sư đệ của thầy.”

Trong giây lát Lão Hùng không thể đáp nổi, đành phải chấp tay ra vẻ cảm ơn, đồng thời, lão cảm thấy Ngụy Khiêm nhất định đã được Phật tổ phù hộ, mới có thể sống sót trong hoàn cảnh điều trị đáng sợ thế này.

Một bác sĩ luống tuổi đeo khẩu trang đi qua ngựa mắt mắng cậu bác sĩ trẻ: “Tiểu Lưu, cậu đang hoàng xem nào, sao nói nhảm quá vậy? Chẳng có lấy một chút uy tín nào, về sau bảo bệnh nhân làm sao tin nổi cậu?”

Bác sĩ tên Tiểu Lưu cười hì hì chạy lại đâm lưng bóp vai cho bác sĩ nọ: “Thầy à, em chữa bệnh cứu đời, ông ấy phổ độ chúng sinh, hai người rất có tiếng nói chung, tán gẫu vài câu có sao đâu?”

Bốn chữ “phổ độ chúng sinh” khiến Lão Hùng thoáng dừng bước, rồi lão lập tức lắc đầu bật cười, đoạn đi đến phòng bệnh.

Khi mở cửa phòng bệnh của Ngụy Khiêm, Lão Hùng lập tức đứng sững ngay cửa.

Lão nhìn thấy Ngụy Chi Viễn gục lên đầu giường Ngụy Khiêm ngủ ngon lành, quá nửa khuôn mặt vùi trong khuỷu tay, chỉ lộ ra một chút, khoe miệng dường như vẫn còn nét cười.

Ngụy Khiêm còn cắm đầy các loại ống dẫn, lật xem một quyển tạp chí câu được câu chăng, chốc chốc lại cúi đầu nhìn cậu thanh niên đang ngủ yên, trong ánh mắt là sự dụi dằm không nói thành lời.

Ngụy Khiêm vô tình nhìn lướt qua cửa, trông thấy Lão Hùng, lập tức giơ ngón trở lên môi, ra hiệu bảo lão im lặng.

Lão Hùng rón rén đi vào, bỏ giỏ trái cây xuống, cảm thấy muốn đui mắt vì đôi cậu nam nam này, để bày tỏ sự không hài lòng, lão bẻ một quả chuối tiêu trong giỏ quà, lột vỏ nhai nhóp nhép chẳng thêm khách sáo.

Ngụy Chi Viễn không có thói quen ngủ ngày, mệt quá mới ngủ gật hơn hai mươi phút, Lão Hùng liền lợi dụng hai mươi phút ngắn ngủi này gặm hết nửa giỏ trái cây, Ngụy Chi Viễn tỉnh dậy trong tiếng “rột rột”, mới đầu còn tưởng phòng bệnh có chuột chù.

Cậu mở mắt ra, Ngụy Khiêm rót cuộc mới mở miệng.

“Hùng Anh Tuấn,” Ngụy Khiêm nói, “Anh đến chỗ tôi cắm trại hả?”

Lão Hùng không thêm khách sáo nói: “Dù sao thì tạm thời thí chủ cũng không tiện ăn mấy thứ này lắm, mà để hai hôm là hỏng mất, thôi thì bàn tăng giải quyết giúp cho, không thể lãng phí được.”

Ngụy Khiêm ngoài cười nhưng trong không cười: “Thế thì cảm ơn quá – anh rót cuộc đến làm gì? Không thể là đặc biệt đến thăm tôi chứ?”

“Vị thí chủ này chưa ngoa quá, tự coi nhẹ mình thì thôi, còn chuyên nghĩ xấu cho người tốt nữa,” Lão Hùng khuyên nhủ chân thành, nhún vai nói, “Bàn tăng thật sự chỉ đến thăm bệnh, tiện thể chúc mừng năm mới luôn.”

Ngụy Khiêm nhìn lão hoài nghi: “Chồn chúc Tết gà?”

“A di đà Phật,” Lão Hùng im lặng một hồi, “Đôi lúc bản tăng thật sự khó mà hiểu nổi... phong cách nói chuyện thường xuyên công kích cả bản thân của thí chủ, bình đẳng quá!”

Đại khái là nằm lâu nên Ngụy Khiêm cảm thấy vết thương hơi đau, liền cau mày dịch nhẹ, Ngụy Chi Viễn lập tức chạy đến đệm một cái gối dưới lưng anh: “Anh cẩn thận.”

Ngụy Khiêm gật đầu, sau đó quay sang Lão Hùng: “Tôi bây giờ muốn tiền không có, muốn mạng thì còn nữa, anh định thương lượng chuyện gì với tôi? Nói luôn đi đừng vòng vo nữa.”

“A di đà Phật, sao thí chủ có thể nói đến tục vật với người xuất gia? Chuyện tiền bạc chúng ta nên nói sao? Ảnh hưởng đến tình cảm lắm!” Lão Hùng cúi đầu, làm bộ trách trời thương người, sau đó khuôn mặt tròn quay lộ ra nụ cười gian tà như con mèo Garfield, xòe năm ngón bảo Ngụy Khiêm, “Thí chủ tài trợ chừng này là đủ rồi.”

Ngụy Khiêm phát nản: “Tôi biết ngay anh không thể đặc biệt đến thăm tôi mà!”

Lão Hùng cười hì hì nói: “Đừng nóng giận nha, thí chủ, bệnh nặng chưa khỏi, phải giữ gìn sức khỏe, bình tĩnh một chút.”

Ngụy Khiêm: “Không thể được, trong tay tôi hiện giờ có mấy hạng mục đang kẹt ở giai đoạn trước, tài chính rất căng thẳng, tôi còn đang tính bán thân thì đào đâu ra tiền dư?”

Lão Hùng: “Chỉ năm mươi vạn, còn không bằng khoản tiền lời trong chớp mắt của thí chủ, đừng keo tới mức không chịu nhả một sợi lông được không?”

“Năm mươi vạn? Dễ thôi.” Ngụy Khiêm ngửa đầu gọi: “Tiểu Viễn, có tiền lẻ không em? Cho lão mười đồng, ngoài cổng có bán vé số đó, bảo lão nói với Phật tổ một tiếng, trúng một trăm tám mươi vạn là giải quyết được thôi.”

Lão Hùng: “Vị thí chủ cả đời chỉ mặc sơ mi trắng này, tên thí chủ là nghèo kiết hủ? Đúng là vất chày ra nước!”

Ngụy Khiêm: “Lão đây đến nay chỉ chạy con xe cùi mười vạn đồng, mà ông mở miệng đòi quyền bậc cửa năm mươi vạn? Hãy cho tôi biết cửa ở đâu?”(1)

Lão Hùng không hề nổi giận, vẫn giữ nguyên tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm bảo Ngụy Khiêm: “Không bảo thí chủ quyền bậc cửa, cũng không đòi thí chủ tiền sửa tượng Phật, lần này là việc do mấy tổ chức xã hội phi lợi nhuận làm đầu, họ có trang web và Weibo của mình, hiện giờ khá nổi tiếng, mấy đồng tài trợ của thí chủ toàn bộ có thể coi là tiền quảng cáo tuyên truyền cho xí nghiệp, lời chứ hả?”

Ngụy Khiêm sẫm soi Lão Hùng từ trên xuống dưới một phen, chân thành hỏi: “Tiền bối, phiền ông chỉ vẽ cho, hình tượng của công ty tôi chẳng lẽ lại tệ đến mức cần một ông sư cọ phát ngôn thay?”

Lão Hùng: “Dù thế nào thí chủ cũng không bỏ tiền?”

Ngụy Khiêm: “Dù thế nào tôi cũng không có tiền.”

Ngụy Chi Viễn đành phải dùng một ly nước ấm tách hai người ra: “Được rồi, nghỉ một lúc, tạm đình chiến trước, anh Hùng uống ly nước đi.”

Lão Hùng bưng lên một hơi uống cạn, chép miệng nói: “Tôi nói xong rồi, khoản tiền này thí chủ chắc chắn sẽ phải bỏ thôi. Chuyện là thế này – gần đây trên mạng bàn tán rất nhiều về việc lừa bán trẻ em, tổ chức phi lợi nhuận tôi nói là chuyên tập trung vào hoạt động công ích xã hội, hiện giờ họ định nhằm vào đây, dẫn đầu làm một số việc...”

“Các anh không phải bày trò à?” Ngụy Khiêm nói, “Bắt bọn buôn người là việc của cảnh sát, các anh đi theo làm gì? Công ích? Tôi thấy chẳng khác phá đám lắm đâu.”

“Thí chủ à, sắp chết rồi, nói chuyện tích đức chút đi.” Lão Hùng tiếp tục giải thích, “Chúng tôi không bắt bọn buôn người, mà là muốn lập ra một cái tương tự với mạng xã hội, dùng internet liên hệ cha mẹ có con thất lạc với đám trẻ không biết lai lịch, cảnh sát tìm được trẻ em bị lừa bán, cũng sẽ ban bố tin tức trên đó để tìm kiếm người giám hộ. Nói đơn giản thì là trợ giúp tìm kiếm những đứa trẻ từng bị lừa bán, thí chủ hiểu chưa?”

Ngụy Khiêm im lặng, tầm mắt thoáng chốc tập trung vào Ngụy Chi Viễn.

Lão Hùng kiên quyết nhìn anh, quả nhiên, giây lát sau, Ngụy Khiêm nói: “Tiểu Viễn, về nhà lấy chi phiếu của anh đến... Ừm, lấy danh nghĩa công ty đi, cá nhân anh chi.”

Sau đó anh lại bổ sung: “Dự toán năm mươi vạn quá thiếu, em viết cho anh ta năm trăm vạn, đem đến anh ký.”

Lão Hùng: “Thiện tai thiện tai – thế sau này cần phải thêm tài trợ...”

“Được.” Ngụy Khiêm đồng ý, “Anh bảo họ mau cho tôi một hợp đồng đi, tôi cử một tổng thanh tra tài vụ, mỗi năm ngoài ngoài thẩm thì phải chịu cho công ty tôi nội thẩm, bảo đảm không lạm dụng tài chính, khoản tài trợ sau này các anh khỏi cần tìm người khác nữa.”

Ngụy Chi Viễn sửng sốt một lúc: “Anh, thật ra...”

Cậu muốn nói thật ra mình không còn để ý chuyện lúc nhỏ, với cha mẹ ruột cũng không đặc biệt hứng thú lắm, gặp cũng được mà không gặp cũng chẳng sao, nhưng bị Lão Hùng như cười mà không nhìn chăm chăm, lại cảm thấy mình phá đám như vậy không tốt lắm.

Vì thế một lúc lâu cậu mới nói nhỏ: “Thật ra em có anh là đủ rồi.”

Lão Hùng cúi đầu niệm Phật một tiếng, trông khá có bảo tượng.

“Ừm.” Ngụy Khiêm dịu giọng hơn, “Đi đi.”

Lão Hùng và Ngụy Chi Viễn cùng nhau ra khỏi phòng bệnh.

Ngụy Chi Viễn: “Anh Hùng, anh lợi dụng tôi như vậy không tốt đâu?”

Lão Hùng cười “khà khà”: “Cậu bây giờ cứng cánh, bay khắp thế giới được rồi, hiếm khi cậu ta mới có cơ hội làm chút việc cho cậu, tôi chỉ đang tác thành giúp thôi – À, đúng rồi, tuần sau tôi giảng kinh, cậu có đến không?”

“Giảng kinh? Anh?” Nét mặt Ngụy Chi Viễn trông rất kỳ lạ.

“Tôi thì làm sao?” Lão Hùng lờm cậu.

“Sao gần đây anh có sức sống vậy?” Ngụy Chi Viễn lấy làm lạ, cậu nhớ mang máng sự thanh tịch và chán chường tính làm bạn với

thanh đăng cổ phật đến hết đời của Lão Hùng năm đó khi lần đầu tiên đến thiền phòng của lão, “Không phải anh nói chỉ tu độ bản thân thôi sao?”

Lão Hùng bóp tràng hạt trong tay, phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Việc này không thể theo mình được.” Một lát sau, lão nói như vậy, “Trôi trên sông thời gian dài, sẽ có một hai người tự dưng chơi trò nhảy xuống sông tự sát như cậu, cứu một liền có hai, cứu nhiều rồi thì không phân Tiểu thừa hay Đại thừa nữa.”

Ngụy Chi Viễn hơi suy tư.

Lão Hùng vỗ vai cậu: “Đừng nghĩ nữa, hồng trần vừa hay, hư vô mờ mịt chỉ có một đường không vào cũng thế... Tôi đi đây.”

Ngụy Chi Viễn nhìn bóng lưng rộng lớn của lão đi đến trạm xe buýt, nhất thời cảm xúc ngổn ngang.

Đúng lúc này, Lão Hùng đột nhiên quay đầu gào một tiếng: “Cậu kia, mau đi lấy chi phiếu đi! Đừng có ngây ra đó, khó khăn lắm mới dụ được một kẻ lăm tiền vất cổ chày ra nước, để cho bản tăng chắc? Việc đòi tiền phải nhanh chóng, kéo lát nữa tài chủ đổi ý thì hỏng!”

Nhất thời chung quanh bao người nhìn ngó, Lão Hùng đắc ý dương dương, giống như chẳng mảy may cảm thấy.

Ngụy Chi Viễn không dày mặt bằng lão, đành phải chạy trốn chết.

—

Quyên bậc cửa xuất phát từ tác phẩm Chúc phúc của Lỗ Tấn, chị Tường Lâm quyên bậc cửa cho ngàn vạn người giẫm đạp hòng chuộc lại tội của mình.

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 68

Ngụy Khiêm ngoan ngoãn nằm trong bệnh viện được hơn một tuần, chưa đầy nửa tháng thì đã hết ở nổi.

Anh quen sống những ngày rồi ren, mấy hôm đầu vừa mổ xong tinh thần không tốt, đi dạo một lúc là mệt thì thôi, nhưng theo thời gian tỉnh táo ngày một dài hơn, thì anh bắt đầu không chịu nổi cuộc sống buồn chán trong bệnh viện.

Qua tết ông Táo là gần đến trừ tịch, bên ngoài ngày càng náo nhiệt, Ngụy Khiêm ngày càng cảm thấy mình như đang ngồi tù, anh im lặng chịu đựng vài hôm, rồi cuộc quyết tâm vượt ngục.

Ngụy Khiêm xưa nay là người hoàn toàn theo phái hành động, chỉ cần anh muốn và thời cơ chín muồi, thì anh luôn luôn có thể thực hiện trong thời gian ngắn nhất – ví dụ như mặc quần áo vào rồi chạy ngay.

Nhưng hôm nay, Ngụy Khiêm suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không chạy, anh sợ Tiểu Viễn sốt ruột, bởi vậy kiên nhẫn đợi mãi tới giữa trưa khi Ngụy Chi Viễn vào thăm.

Ngụy Chi Viễn mang đến một xấp tài liệu dày cộp: “Đây là kế hoạch tài chính của bọn em ở bên kia, có hai bản tiếng Anh và tiếng Trung – bộ phận kế toán chế dự toán đã sửa ba lần. Đây là kế hoạch sắp xếp cuộc họp thường niên do phòng hành chính của các anh

báo lên, đây là thưởng cuối năm do bộ phận nhân sự trình, đều cần anh ký tên, anh tự xem hay để em đọc cho?”

Không làm việc với Ngụy Khiêm thì không biết anh ưa bới lông tìm vết tới mức nào, đặc biệt là khi anh nằm viện rồi việc.

Ngụy Khiêm vĩnh viễn không thể nói một câu “Trăm biết rồi” cực kỳ đơn giản vui vẻ và tha cho cấp dưới, anh luôn sửa be bét tài liệu trình lên, ý kiến sửa chữa giữa những hàng chữ còn nhiều hơn nguyên văn... Đương nhiên, trong lúc này thông thường toàn do con sen Ngụy Chi Viễn viết thay.

Nhưng lần này, Ngụy Khiêm có thái độ khác thường, từ đầu đến cuối chỉ xem mỗi một lần rồi ký luôn chứ không hề nói gì.

Ngụy Chi Viễn cầm cây bút mực nước mới thay ruột, không quen lắm khi thấy không đất dụng võ, hơi lo lắng nhìn Ngụy Khiêm hỏi: “Anh, hôm nay người không khỏe à?”

Ngụy Khiêm dụi mũi: “À ừm... Anh muốn thương lượng với em chuyện này.”

Ngụy Chi Viễn giật nảy mình, cậu chưa bao giờ biết trong từ điển của anh còn có hai chữ “thương lượng”, nhất thời chưa phản ứng kịp, chỉ ngơ ngác “hả” một tiếng.

“Chiều nay anh muốn ra ngoài hóng gió một lúc,” Ngụy Khiêm thành khẩn nhìn cậu, cuối cùng lại mát tính bổ sung một câu, “Được không?”

Ngụy Chi Viễn mất nửa phút chưa trả lời câu hỏi của anh, sau nửa phút mới nói trong trạng thái hoàn toàn không bình thường: “Anh đang hỏi em à?”

Gân xanh trên thái dương Ngụy Khiêm nảy lên: “Không thì sao?”

“Em... em em, ừm,” Đầu óc đặc sệt, Ngụy Chi Viễn suýt nữa nói lấp, “Không, không thành vấn đề.”

Thật ra Ngụy Khiêm thay quần áo sẵn rồi, chỉ chờ câu này của cậu thôi, vừa nghe thế liền cởi quần áo bệnh nhân làm màu bên ngoài, mặc áo khoác chuẩn bị sẵn sàng vượt ngục, anh nhanh nhẹn thu dọn văn kiện rải rác trên giường bệnh, nhét hết vào ba lô của Ngụy Chi Viễn, không biết lại lấy đâu ra một cái mũ đội lên, sụp vành mũ xuống: “Mau đi thôi, phải nhân lúc y tá đều đi ăn cơm hết rồi.”

Ngụy Chi Viễn ngỡ ngác để anh lôi đi, vất óc suy nghĩ suốt dọc đường: “Chờ đã, ban nãy anh nói câu gì mà mình đáp ‘không thành vấn đề’?”

Cho đến khi Ngụy Chi Viễn cảm vô lăng, cậu mới nhớ phải hỏi một câu như nằm mơ: “Đi đâu ạ?”

Ngụy Khiêm: “Về nhà.”

Ngụy Chi Viễn hơi do dự nói: “Tiểu Bảo mấy hôm nay đang ở nhà, anh muốn bị tóm à?”

Ngụy Khiêm không hề suy nghĩ buột miệng nói luôn: “Thế về công ty.”

Ngụy Chi Viễn càng không hiểu nổi: “Về công ty làm gì? Không phải đều phê duyệt và ký tên xong rồi sao?”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh rút cuộc phát hiện chỗ vô vị của mình, trừ hai nơi này thì không nghĩ ra còn gì khác để làm.

Ngụy Chi Viễn nghiêng đầu suy nghĩ một thoáng, sau đó dè dặt hỏi: “Anh, anh có thể... ra ngoài với em không? Em gần này tuổi đầu rồi mà chưa từng hẹn hò bao giờ.”

Ngụy Khiêm nhìn Ngụy Chi Viễn khá cảm thông – làm như bản thân anh từng hẹn hò rồi ấy!

“Được, đi thôi, anh mời em... mời em...” Ngụy Khiêm đồng ý ngay, câu kể tiếp lại kết cứng, cạn từ một lúc lâu mới đề nghị không hề sáng tạo, “Ừm, ăn cơm?”

Ngụy Chi Viễn bật cười: “Anh tính mời em ăn gì?”

Ngụy Khiêm: “Cơm Tây?”

Ngụy Chi Viễn: “Cơm Tây không dễ tiêu hóa, thân thể anh bây giờ không cho phép.”

Ngụy Khiêm: “Thế ăn đồ Nhật...”

Ngụy Chi Viễn: “Không phải anh chê đồ sống quá nhiều à?”

“...” Ngụy Khiêm, “Thôi mình về nhà đi, anh úp cho em tô mì.”

Cuối cùng, hai anh em tìm một nhà hàng Trung Quốc trang hoàng muốn đui mắt chó, phong cách trông rất thanh lịch, vào gọi mỗi người một bát rau củ xào, nhìn nhân viên phục vụ xám mặt bỏ đi.

Mà hơi bị táng tận lương tâm là hai bát này còn không phải do Ngụy Khiêm tự trả tiền nữa chứ, bởi vì giữa chừng Ngụy Khiêm vô

tình liếc lên lầu, lại nhìn thấy Mã Xuân Minh cùng cô trợ lý Mộng Mộng.

“Khốn kiếp...” Ngụy Khiêm mắng nhỏ một câu, “Công ty yêu cầu quản lý cấp cao Tết âm lịch mỗi năm phải ở nguyên đến chiều 30, tên này dám nhân lúc mình vắng mặt chuồn mất.”

Đang nói thì Mộng Mộng đột nhiên đứng dậy vung tay, dàn nhạc trong sảnh cùng ngừng lại như đã thương lượng trước với cô.

Khuôn mặt trẻ trung của Mộng Mộng như tỏa sáng, đôi mắt to sáng rực nhìn Mã Xuân Minh đang ù ù cạc cạc, đột nhiên cao giọng tuyên bố: “Sếp Mã, mỗi năm đến Tết em đều cầu nguyện, đặc biệt linh, chưa từng hụt bao giờ, cho nên em định nhân trước Tết làm việc này, nếu thành công thì cơ hội năm nay có thể cầu điều khác, không thành công thì tới Tết sẽ cầu thêm, sang năm nhất định thành công!”

Từ việc tiết kiệm “cơ hội cầu nguyện”, có thể thấy cô này rất biết tính toán cho cuộc sống.

Mọi người đang ăn cơm đều ngừng trò chuyện, chăm chú nhìn cô gái này.

Mộng Mộng tiếp tục cao giọng diễn cảm như đọc thơ: “Tiền sĩ Mã, em cho rằng vợ cũ của anh nên thay kính, nhưng em cực vui vì chị ấy không thay, do nhất thời kém mắt mà chị ấy đã đánh mất anh, mới cho em một cơ hội...”

Đến nước này thì dù ngốc hơn Mã Xuân Minh cũng biết cô muốn nói gì, hấn vội vàng lúng túng đứng dậy.

Mộng Mộng táo bạo nắm vai hắn, kiễng chân sấn đến hôn mặt hắn cái chụt, để lại dấu son đỏ chót: “Em muốn tỏ tình với anh!”

Mã Xuân Minh lui mấy bước liền, xui xẻo vấp một khúc gỗ nhỏ làm trang trí, ngã phịch mông xuống đất.

Ngụy Khiêm che mắt: “Mất mặt quá!”

Tiền sĩ Mã thật chỉ muốn độn thổ – Mộng Mộng trẻ trung xinh đẹp còn lành lợi giỏi giang như vậy, vì sao lại thích một người đàn ông vừa xấu vừa già, vừa không lãng mạn cũng chẳng biết nói chuyện, còn từng kết hôn rồi?

Cô ấy mù à?

Mã Xuân Minh cảm thấy cả thế giới đều như mộng ảo, cho đến lúc tính tiền, nhân viên phục vụ đưa một tờ giấy ăn bảo: “Tiên sinh, ban nãy có hai vị tiên sinh nói đem tờ giấy ăn này đến cho ông xem là hiểu ngay?”

Mã Xuân Minh cúi nhìn, chỉ thấy trên giấy ăn vẽ một con rùa nhỏ giống hệt phong cách của mình, nó nhìn chăm chăm một hạt đậu xanh mà suy nghĩ.

Mộng Mộng bước đến: “Cái gì đây ạ?”

Tiền sĩ Mã đỏ mặt, lúng túng giải thích: “Ông ta nói hai ta một là rùa một là đậu xanh.”

Nói xong lại quay sang nhân viên phục vụ: “Họ gọi những gì?”

Khóe miệng nhân viên nọ giật giật: “Hai bát rau củ xào ạ.”

Hết đường trốn rồi, việc này trừ ông sếp biến thái kỳ lạ kia thì còn ai làm được!

Ngụy Khiêm ăn chực Mã Xuân Minh một bữa, coi như phạt tội trốn việc, anh vắt óc nghĩ rất nhiều phương án, cuối cùng đành dẫn Ngụy Chi Viễn đến rạp chiếu phim, thật là thiếu sáng tạo hết sức – những nơi bình thường có thể vận động cùng nhau lúc này hiển nhiên đều quá mạnh, không thích hợp với bệnh nhân Ngụy Khiêm, mà mùa đông lạnh giá cũng chẳng có chỗ nào để câu cá cả.

Tiếc thay, mới xem được non nửa phim thì Ngụy Khiêm đã chẳng thèm nể nang ngủ mất tiêu.

Ngụy Chi Viễn dùng hai tay ôm anh, để anh dựa lên người mình, vui vẻ xem hết cả bộ phim, ra khỏi rạp mà khóe miệng vẫn còn tươi cười.

Ngụy Khiêm dụi mắt: “Hay thế cơ à? Kết cục sao vậy?”

Ngụy Chi Viễn: “Em không biết.”

Ngụy Khiêm: “Nội dung thì sao?”

Ngụy Chi Viễn ngượng ngùng gãi đầu: “... Quên rồi.”

Ngụy Khiêm tính hỏi cậu, cười tươi như hoa thế kia, có phải là xem phim hài không, rốt cuộc nhìn thấy mấy cô gái bên cạnh sịt sịt lau nước mắt, ngẩng đầu thấy trên áp phích quảng bá viết “Khuyên thành chi luyến, tuyệt đại bi ca”, bên trên là khuôn mặt một cô gái khóc như hoa lê đọng mưa.

Trong lòng Ngụy Chi Viễn đang ngọt ngào hết sức, thành thử cậu hạnh phúc từ đầu đến cuối, căn bản chẳng ý thức được là mình vừa

xem một bộ phim bi tình sinh ly tử biệt.

Cuộc hẹn hò thất bại tới mức nào, đáng tiếc đương sự lại còn cảm thấy rất tuyệt.

Vì việc này, Ngụy Chi Viễn thả bồ câu cho Lão Hùng, nhấn rằng không đến nghe cao tăng kia giảng kinh.

Lão Hùng giảng một thôi một hồi xong liền nhìn lướt qua bên dưới, đúng như dự đoán chẳng thấy bóng dáng Ngụy Chi Viễn đâu, liền nở nụ cười thỏa mãn.

Lời lão nói là dành cho người muốn nghe, người không nghe không có phiền muộn, đương nhiên khỏi cần nghe.

Ngụy Khiêm bị y tá kiểm tra phòng mắng cho một trận vì hành vi tự mình bỏ đi, mà xui hơn là anh lại còn phải đón Tết trong bệnh viện.

Đời anh chưa được mấy năm đoàn viên hài lòng, liền quyết đoán kịp thời tặng bác sĩ và y tá có trách nhiệm mỗi người một bao lì xì to, sau đó cùng Ngụy Chi Viễn chuồn mất trong sự dung túng mắt nhắm mắt mở của mọi người.

Hai người thêm Tiểu Bảo, cùng nhau làm sủi cảo – vỏ do Tiểu Bảo cán, sủi cảo do Ngụy Chi Viễn gói, Ngụy Khiêm ngồi trên sofa giám sát như đại gia, lo mỗi việc chỉ trở.

Khi tiếng pháo đầu tiên vang lên ngoài cửa sổ, Tiểu Bảo đột nhiên buồn bã, cô nói: “Nếu bà nội còn thì tốt rồi.”

Rất nhiều năm trước, hình như ba anh em cũng đang đón Tết gì đó, bà Tống như khách không mời từ trên trời giáng xuống, gõ cửa

nhà họ chẳng thêm giải thích gì, hơn nữa tu hú sẵn tổ... cứ thế bá đạo ở lại luôn.

... Nhưng ngày lễ ngày tết sau này, không bao giờ còn một bà già đáng ghét như vậy gõ cửa nữa nhỉ?

Ba anh em nhất thời đều im lặng, nhưng đúng lúc này, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Tiểu Bảo nhảy vọt đi mở cửa, lại thất vọng phát hiện người đứng bên ngoài là Lão Hùng đang cười tươi rói.

Nhìn thấy vẻ gượng gạo khó nén trên mặt cô, Lão Hùng vỗ đầu bảo: “Làm gì mà y như thấy sao Tang Môn vậy? Bần tăng có đáng ghét đến mức đó không?”

Tiểu Bảo định thần lại, vội vàng mời lão vào nhà.

Lão Hùng đánh giá cô: “Năm đó tôi đã nói mà, cô bé này chân to như vậy, lớn lên chắc chắn không lùn hơn ai... Ôi, lạnh muốn chết, có sưởi cỏ không?”

Tiểu Bảo: “Có thì có, nhưng không có nhân chay...”

“Xuống địa ngục đi!” Lão Hùng nói, “Ai ăn nhân chay? Cái đó cho thỏ thôi.”

Lão nghênh ngang ngồi xuống, nhét hẳn hai cái vào miệng, nhồm nhoàm nhai qua rồi nuốt luôn, bật ngón cái khen: “Ồ, cải trắng thịt heo, thơm!”

Ngụy Khiêm lạnh lùng nói: “A di đà Phật.”

Lão Hùng cười tíu mắt, sau đó quay sang Ngụy Chi Viễn: “À này Tiểu Viễn, cậu đoán xem, tôi đăng ảnh và tư liệu của cậu lên mạng, hôm trước thực sự có hồi âm rồi đấy.”

Ngụy Chi Viễn nở nụ cười không để ý lắm.

Ngụy Khiêm lại vội vàng hỏi: “Cái gì? Chuyện là thế nào? Ai? Bao nhiêu tuổi? Đang làm gì?”

“Một người phụ nữ, nghe giọng thì hình như không còn trẻ, mới liên hệ nên chỉ biết có thể thôi.” Lão Hùng lại gấp cái sủi cỏ nữa, “Cô bé, cho tôi ít giấm, có tỏi không?”

Ngụy Khiêm: “Tiểu Bảo đừng cho, tài trợ cho anh ngàn ấy tiền chính là để hỏi gì cũng không biết hả?”

Lão Hùng thò tay lấy tỏi ngâm giấm, tự giúp mình cơm no áo ấm, đồng thời bực bội nhìn Ngụy Khiêm một cái, dừng đĩnh nói: “Chao ôi, chú Khiêm, chú lắm chuyện thật đấy!”

Ngụy Khiêm: “...”

Lão Hùng mò túi ra một tờ giấy, trên viết địa chỉ và số điện thoại: “Người phụ nữ gọi điện thoại họ Chu, Tiểu Viễn, nếu muốn thì cậu có thể đi gặp bà ấy.”

Ăn chục cơm tất niên xong, Lão Hùng liền chào về.

Ngụy Khiêm vội khoác thêm áo đi theo: “Để tôi tiễn anh, ngày Tết ngày nhất, đằng trước không dễ lái xe, tôi đưa anh đến cổng sau.”

Xuống dưới lầu, vừa gặp gió lạnh Ngụy Khiêm liền không nhịn được rung mình, phẫu thuật dù sao cũng hại người, thành thử mùa

đông này anh rất sợ lạnh.

Lão Hùng: “Được rồi, mau lên đi, cho tôi biết đường là được rồi, không dám phiền bệnh nhân đâu.”

Ngụy Khiêm: “Thật ra tôi muốn hỏi một chút...”

“Người gọi điện thoại kia như thế nào?” Lão Hùng tiếp lời.

“A, đúng,” Ngụy Khiêm thẳng thắn thừa nhận luôn, “Nếu tìm cả buổi được một đám bà con đáng ghét chỉ khiến mình khó chịu thì không hay lắm đâu.”

“Nghe ý bà Chu kia thì hình như chỉ biết chút ít chứ không phải là thân thuộc trực hệ. Nhưng nghe nói chuyện rất biết điều, cũng rất có tri thức và hiểu lễ nghĩa.” Lão Hùng liếc nhìn Ngụy Khiêm, sỉ nhục, “Tôi bảo nhé, tìm được rồi chú lại bắn khoản tùm lum, lúc trước còn chịu vất cổ chày ra nước chi nhiều như vậy, là không có chỗ để ném hả? Đến chùa chúng tôi mà quỳ bặc cửa đi thí chủ!”

“Cút!” Ngụy Khiêm hà một hơi vào tay rồi xoa nhanh, “Thật ra... có thể là do chuyện hồi nhỏ nên Tiểu Viễn luôn hơi... Ừm, tôi không biết phải nói sao nữa, cảm giác như không có nguồn gốc ấy, anh hiểu chứ? Giờ lớn lên đỡ hơn nhiều rồi, chứ lúc nhỏ biểu hiện cực rõ, giống như luôn lo lắng bị vứt bỏ vậy.”

“Thiếu cảm giác an toàn.” Lão Hùng nói.

Ngụy Khiêm gật đầu: “Cũng na ná thế – tôi cảm thấy, biết đâu có cha mẹ rồi thì đỡ hơn.”

Lão Hùng nhìn Ngụy Khiêm, sau cùng không nói gì, chỉ vỗ vai anh giữa gió lạnh buốt xương mà bảo: “Tôi biết rồi, chú mau về đi,

chú đó...”

Qua ngày khai trương đầu năm, Ngụy Khiêm nằm viện tròn một tháng rồi cuộc cũng được phép xuất viện.

Việc đầu tiên chính là đặt vé máy bay, cùng Ngụy Chi Viễn bay đến địa chỉ do bà Chu kia cung cấp.

Mở cửa cho họ là một bà lão tóc bạc phơ, phải ngoài bảy mươi rồi, hình thể lại giữ gìn rất không tệ, mái tóc bạc bới lên cao, mặc chiếc váy dài bằng len, còn khoác thêm khăn choàng dường như chỉ để đón họ.

Các cụ già tuổi này ít ai chú trọng như bà, bất kể là cử chỉ hay cách nói năng, đều lộ ra sự tao nhã được năm tháng mài giũa.

Bà Chu lấy một quyển album to cho họ xem, lật một tấm ảnh cũ, là một người đàn ông điển trai giống Ngụy Chi Viễn đến bảy tám phần, khuôn mặt nghiêng càng y như đúc: “Con gái tôi lúc nhìn thấy ảnh cậu trên mạng, đã chỉ cho tôi xem, nói ‘Đây không phải chú Tiểu Diệp sao?’, tôi xem thử thì thấy đúng thật, lại đối chiếu với thời gian năm đó khi cậu bị lạc, liền cảm thấy chắc đến tám chín phần mười, bấy giờ mới mạo muội gọi điện thoại.”

Ngụy Chi Viễn cẩn thận rút tấm ảnh kia ra.

“Ông ấy tên Diệp Thù, trước kia là hàng xóm, tôi coi như em trai vậy.” Bà Chu lại lật đến ảnh của một quý bà, “Đây là vợ ông ấy – cũng chính là mẹ cậu, tên Nguyễn Hồng, từng là học sinh của tôi, tốt nghiệp ở lại trường, làm đồng sự với tôi luôn. Họ đều là những người rất tốt. Bà ấy vốn bị cao huyết áp, lúc sinh cậu dẫn đến một loạt biến chứng, sau đó thân thể ốm yếu suốt, chưa đầy một năm thì

mất... Ôi, lúc gặp cậu lần đầu tiên, cậu chỉ bé bằng này, nom bụ bẫm, cực kỳ đáng yêu.”

Ngụy Chi Viễn nhỏ giọng hỏi bà: “Sao bà có thể xác định là cháu?”

Bà Chu nói: “Sau lưng cậu, chỗ xương bả vai đi xuống một chút, có một vết sẹo nhỏ đúng không?”

Ngụy Chi Viễn cảm lòng không được thẳng lưng lên.

“Đó là do lúc cậu mới biết lật, ba cậu vụng về, nhất thời không trông chừng, để cậu lật ngã khỏi giường, đập phải cạnh tủ mà thành sẹo.”

Sau lưng Ngụy Chi Viễn quả có một vết sẹo nhỏ như vậy, nó đã mờ lắm rồi, không sờ kỹ thì căn bản chẳng thấy.

Ngụy Khiêm nhíu mày: “Thế ông ấy bây giờ...”

“Cũng mất rồi.” Bà Chu thở dài, “Ông ấy là nhà khí tượng học, chuyên môn nghiên cứu gió lốc trong nước, sau khi mẹ cậu qua đời, ông ấy càng say mê công việc, thành một người điên, có một lần trong quá trình đuổi bắt lốc xoáy, chạy quá gần, bị một gốc đại thụ đổ trúng xe... Ôi!”

Mất bà Chu ngăn lệ, bà lão nhìn Ngụy Chi Viễn: “Lúc ấy cả nhà đều rối ren, không ai để ý đến cậu, bảo mẫu cũng chẳng biết đã đi đâu, cậu mới hơn hai tuổi, vừa chập chững biết đi, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhân không ai chú ý, chẳng hiểu tự mình chạy ra ngoài bằng cách nào, chờ người lớn chúng tôi phát hiện, thì chẳng còn tìm được nữa... Không ngờ chỉ chớp mắt mà đã lớn thế này rồi. Cậu bé, ban nãy cậu nói mình bây giờ đang làm gì nhỉ?”

“Cháu làm phần mềm.” Ngụy Chi Viễn nói, “Chủ yếu làm game, cũng làm một số ứng dụng nữa ạ.”

“Tốt, tốt, tốt.” Bà Chu vui mừng vỗ tay cậu, “Rất tốt, rất tốt, lớn lên thật tốt, làm người thật tốt, rất tốt, sau này tôi xuống dưới, cũng có thể cho cha mẹ cậu yên tâm rồi.”

Hôm ấy, bà Chu ngồi với họ suốt buổi chiều, kể những chuyện thơ ấu mà Ngụy Chi Viễn không còn nhớ, cho đến khi người giúp việc tới giục bà uống thuốc.

Cuối cùng, bà tiễn họ ra cửa, cho Ngụy Chi Viễn biết địa chỉ chỗ mộ cha mẹ.

Đến lúc này, bà Chu mới chuyển hướng sang Ngụy Khiêm, nắm lấy tay anh.

“Cảm ơn,” Bà nói, “Cảm ơn cậu.”

Từ đầu chí cuối bà chưa từng hỏi mối quan hệ giữa hai người là gì, nhưng Ngụy Khiêm hoài nghi bà đã nhận ra bằng cách nào đó, anh cúi đầu gượng cười, cảm thấy thẹn với câu “cảm ơn” này.

Họ cùng tìm đến nghĩa địa chôn vợ chồng Diệp Thù, Ngụy Chi Viễn khom lưng, nhẹ nhàng lau bụi đất trên mộ bia, để lộ ra mộ chí lâu năm – “Tuy cửu tử vẫn không hối hận”.(- Ly Tao)

Cha mẹ diện mạo cực kỳ giống cậu không hề mang đến quá nhiều xúc động cho Ngụy Chi Viễn, mãi đến khi nhìn thấy mộ chí này, cậu mới đột nhiên cảm nhận được mối gắn kết máu mủ âm dương hai ngả đó.

“Thì ra tôi sinh ra như vậy, cha mẹ tôi là người như vậy.” Ngụ Chi Viễn nghĩ.

Rồi đột nhiên, kiếp sống lang thang khắc cốt ghi tâm thời thơ ấu ấy đều không còn chân thật lắm, cậu như một đứa trẻ đi xa, tìm được cảm giác về nhà và được chấp nhận trên tinh thần.

Ngụ Khiêm cúi xuống đặt bó hoa trước mộ, khoác vai Ngụ Chi Viễn mà vỗ về cậu.

Ngụ Chi Viễn kéo tay anh – mà trên đường viễn hành, cậu lại may mắn có thu hoạch, được người đời này quý trọng nhất.

So ra thì những sợ hãi và đau khổ khi lang thang đầu đường xó chợ có tính là gì đâu?

“Là tôi luyện cho mình nhỉ?” Ngụ Chi Viễn nghĩ thầm.

Gió xuân sắp thổi tan vùng đất lạnh phương Bắc rồi nhỉ?

ĐẠI CA

Priest
dtv-ebook.com

Chương 69

Di động reo một tiếng, Ngụy Khiêm lấy ra xem thì thấy là một tin nhắn MMS, mở hình ảnh ra mà giật nảy mình, khuôn mặt đứa bé mới sinh đột ngột choán hết màn hình.

Trẻ sơ sinh vốn đã xấu xí, mặt mày dúm dỏ đỏ như quả cà chua, ngũ quan thì nhú lại, y như đang chuẩn bị òa khóc, lại thêm cực gần màn ảnh nên hơi bị biến dạng, Ngụy Khiêm ngả ra sau, bụng nghĩ đứa bé mới sinh này là cái thể loại gì đây, chẳng lẽ do láng giềng vũ trụ phái tới trái đất làm diễn biến hòa bình?

Lập tức lại reo tiếng nữa, tin nhắn của Tam Béo đến – Con gái anh đó! Ôi mẹ kiếp con gái anh đó!

Theo sau là cả chuỗi dấu chấm than như nguyên một đội súng vậy, Ngụy Khiêm chỉ nhìn lướt qua chứ không đếm kỹ, Ngụy Khiêm dường như có thể nghe thấy tiếng gào văng đầy nước miếng của Tam Béo từ vài chữ cụt ngắn và mớ dấu chấm câu.

Ngụy Khiêm tranh thủ giờ nghỉ trưa chạy đến bệnh viện, cha mẹ Tam Béo và Lâm Thanh tất cả đều có mặt, bốn cụ già hăm hở bàn nhau đi chơi một ván mạt chược, cùng vui mừng đi ra cửa.

Tam Béo mặt mày rạng rỡ, cứ ba giây là lại muốn đi sờ đứa bé trên giường, cô bé con mới trải qua cuộc giành giật giữa sự sống và cái chết đang muốn ngủ một giấc ngon lành mà bị cái lão hèn này quấy rầy riết, chẳng bao lâu liền khóc oa oa.

Tiếng như chuông đồng, tràn đầy sức sống, cô bé này từ nhỏ đã khỏe mạnh hơn bọn trẻ khác, chắc hẳn rất có phúc đây.

Lâm Thanh lần đầu làm mẹ nên dĩ con còn chưa quen lắm, lập tức luống cuống tay chân, vỗ về thế nào cũng không được, để cô bé khóc muốn hết hơi.

Ngụy Khiêm thò đầu ngó thử: “Ồi, đưa tôi đi.”

Anh nhận đứa bé từ tay Lâm Thanh, mới đầu hơi bối ngỡ, nhưng vừa chạm đến hình hài bé bé ấy, anh liền nhanh chóng tìm lại được cảm giác khi ẵm Tiểu Bảo lúc nhỏ. Kể cũng lạ, cô bé dường như rất có duyên với anh, được đu đưa một chút thì tiếng khóc liền nhỏ dần, cuối cùng lại ngủ ngay trong lòng anh luôn.

“Cô bé tên gì vậy?”

“Anh nói cứ gọi là ‘Đàm Luyến Ái’ đi, vừa lãng mạn vừa dễ nhớ, nhưng mẹ nó nhất quyết không đồng ý... Ôi, nếu năm đó mẹ anh cũng có thể giữ vững lập trường như vậy thì anh đã chẳng đến mức... Chậc, nhắc đến là muốn khóc.” Tam Béo lắc đầu, “Cuối cùng ông ngoại nó đặt tên, gọi là ‘Đàm Minh’, chính là ‘minh’ trong ‘ngày mai’ ấy, không liên quan đến tên đàn Mã Xuân Minh kia đâu.”

Ngụy Khiêm bật cười, khom lưng nhẹ nhàng thả Tiểu Đàm Minh nóng sốt vừa ra lò xuống, lấy hai cái hộp nhỏ trong túi ra đặt cạnh tay cô bé.

Thấy một hộp là khóa vàng, một hộp là vòng ngọc, hợp lại là kim ngọc mãn đường, Lâm Thanh lập tức ngồi dậy, nhỏ giọng từ chối: “Chủ tịch Ngụy à, nó còn chưa mở mắt đâu, cho trẻ con cái này tốn kém quá, vả lại sao một người mà mua những hai thứ?”

Ngụy Khiêm: “Chị cứ nhận đi, chỉ có một cô cháu gái, không cho nó thì cho ai? Một cái là tôi tặng, cái còn lại là tặng thay người khác.”

“Ai cơ ạ?” Lâm Thanh không hiểu.

Tam Béo bên cạnh lại ngẫm hiểu, bỗng nhiên mở miệng: “Không sao, em cứ nhận cho con đi.”

Ba anh em trong ngõ nhỏ năm ấy giờ đã mất một.

Khi đó Ngụy Khiêm còn là cậu nhóc mắc bệnh chung của tuổi dậy thì, vẻ mặt ươi sầu như tội phạm thiếu niên, Tam Béo là thằng béo mặc áo ba lỗ ngồi chồm hồm gặm dưa hấu, Mặt Rỗ và mẹ ở ven đường vừa chiên quẩy vừa lau mồ hôi như mưa.

“Đã bao nhiêu năm rồi?” Tam Béo hỏi.

“Mười sáu năm.” Ngụy Khiêm nói, “Nếu đầu thai bình thường thì bây giờ cũng lên cấp ba rồi.”

“Không phải sao?” Tam Béo cảm thán một tiếng, lại ngửa tay bóp mũi con gái.

Lâm Thanh bị âm thanh ma quái của cô bé con tra tấn cả buổi sáng, vội vàng đập tay Tam Béo ra: “Khó khăn lắm nó mới chịu ngủ, anh để nó yên một lúc đi! Không thấy đáng ghét hả?”

Xem này, cảnh còn người mất rồi.

“Tiểu Viễn đâu?” Tam Béo hỏi, “Bao giờ về?”

“Cũng sắp đến rồi, lát nữa tôi ra sân bay đón.” Ngụy Khiêm liếc nhìn đồng hồ, lại khom lưng dùng ngón tay dịu dàng chạm nhẹ khuôn mặt cô bé, “Cháu gái à, chú đi đây.”

Nói xong chính anh cũng cảm thấy muôn vàn cảm khái – cứ thế từ “anh” thăng chức thành “chú”.

Ngụy Chi Viễn mới đi nước ngoài một chuyến, game đường phố họ chuẩn bị mấy năm beta nổi bật, nguồn tài chính dồi dào, bản đồ trải dài khắp toàn cầu, từ giai đoạn trước quảng bá đến hoàn thành tất cả đều rất tuyệt, thành công vang dội là điều trong dự kiến.

Ngụy Chi Viễn đi hơn hai tháng liền, lúc về gầy sọm đi, Ngụy Khiêm đưa cậu về thẳng nhà chứ không quay lại công ty.

Ngụy Chi Viễn buồn ngủ díp mắt lại, còn nhất quyết ôm anh cứng ngắc không buông tay, giống như muốn làm nũng bù lại hai tháng vậy.

“Chủ tịch, em lợi hại chứ?” Trông cậu y như một chú chó to lặn lội đòi khen ngợi, thiếu điều thè lưỡi ra luôn.

Ngụy Khiêm xoa cằm cậu: “Trâu bò quá!”

Ngụy Chi Viễn liền ôm thắt lưng anh, vùi khuôn mặt mệt mỏi vào lòng anh: “Thế phần thưởng của em đâu?”

“Phần thưởng?” Ngụy Khiêm ngồi nghiêm chỉnh trên sofa như đang tiến hành đàm phán thương vụ, sau đó anh nghiêm trang cúi đầu hỏi, “Em muốn phần thưởng thế nào? Phần thưởng mặc quần áo hay cởi quần áo?”

Ngụy Chi Viễn buông tay, suýt nữa ngã lăn khỏi sofa.

Cậu đỏ bừng mặt, ngay cả con sâu ngủ cũng không cánh bay mất, bỗng thấy hơi khát, chỉ ngơ ngác nhìn Ngụy Khiêm.

Ngụy Khiêm đẩy vai cậu một phát, đỡ ngồi dậy, hết sức nghiêm túc nói: “Chắc, ban ngày ban mặt mà nghĩ cái khi gì thế hở đồ con nít quỷ? Anh nói cho em một cái cúp chiến sĩ thi đua xuất sắc hình người, muốn mặc quần áo hay cởi – ăn gì không? Để anh xem trong tủ lạnh...”

Chưa kịp nói xong đã bị Ngụy Chi Viễn nhảy lên vồ cho ngã sấp.

Hai người không biết xấu hổ nào loạn một hồi trên sofa, Ngụy Khiêm suýt nữa bị Ngụy Chi Viễn lột từ “cầm thú áo mũ chỉnh tề” thành “cầm thú không áo mũ”, đúng lúc này di động reo.

“Mẹ kiếp đừng lấy cà vạt trói tay anh, vài dằm cũng đắt lắm đó, bị em xoắn thành dưa muối luôn rồi.” Ngụy Khiêm vừa phàn nàn giấy ra vừa lấy di động, nhìn màn hình một cái rồi mở máy, “Lão Hùng, anh lại...”

Âm thanh bên phía Lão Hùng cực kỳ ồn ào, trong đó dường như còn lẫn tiếng trẻ con khóc, lão ra sức gào to một tiếng: “Tỉnh G hướng Đông một quốc lộ duy nhất để ra ngoài, cách cảng F 1.5km, mau...”

Uỳnh một tiếng, Ngụy Khiêm không khỏi nhắm mắt lại, cảm thấy như có thứ gì đó xuyên qua di động đập vào tai mình, định thần lại thì máy đã báo bận mất rồi.

Ngụy Khiêm ngó ra hai giây, lúc này mới nhớ, trước khi đi Hùng Anh Tuấn có bảo, cảnh sát triệt phá một ổ buôn người ở tỉnh G, tiện thể tìm được rất nhiều tuyến khác, cứu được nhiều nạn nhân, tin tức vừa ban bố trên trang web thì lập tức có không ít người liên hệ.

Trong đó có một số người nhà của nạn nhân do các nguyên nhân như cao tuổi hoặc bệnh tật mà không thể đi xa, được cảnh sát đồng ý, Lão Hùng liền làm liên lạc viên, tự mình đến đó đón họ về.

Theo thời gian thì hẳn là đang trên đường về.

Lão Hùng làm việc cực kỳ chu đáo, bất kể đi đâu nhất định đều để lại một người liên lạc khẩn cấp, lão không báo cảnh sát mà gọi điện thoại cho Ngụy Khiêm biết vị trí, vậy chắc chắn là đã khẩn cấp đến mức độ nhất định, sợ dăm ba câu không nói rõ được với nhân viên cảnh sát.

Ngụy Khiêm nhanh chóng gọi vài cú điện thoại, lập tức biết vùng đó do đột nhiên mưa to khiến núi lở và đất đá trôi, dẫn đến giao thông hiện đã gián đoạn, anh báo cho bên nhân viên cứu hộ tọa độ chính xác của Lão Hùng, ngay hôm sau liền cùng Ngụy Chi Viễn chạy tới tỉnh G.

Nhân viên cứu hộ tìm được xác ô tô ở hiện trường, nhưng tạm thời không thấy người, khả năng còn sống hẳn là khá cao.

Ngụy Khiêm dùng tất cả các nguồn lực anh có thể nghĩ đến, qua thêm một ngày nữa mà vẫn chưa tìm thấy Hùng Anh Tuấn đâu.

Cuối cùng, Ngụy Khiêm nói: “Gọi cho ông Hùng, ông ấy quen biết nhiều hơn. Việc nào ra việc nấy, con trai ông ấy hiện giờ mất tích chưa rõ sống chết, tôi không tin đến bây giờ mà ông ta còn đổi được.”

Lão Hùng năm đó mệt mỏi chán chường, bỏ hết gia sản cạo đầu đi tu, khiến cha suýt nữa tắt thở vì giận, từ đó tuyên bố cắt đứt mọi quan hệ với tên bất hiếu kia.

Nhưng cất thật hay cất giả thì người ngoài không biết được. Dù sao thì chỉ bằng một cú điện thoại, Ngụy Khiêm đã mời được ông Hùng, càng nhiều người gia nhập, tìm kiếm thêm hai ngày, hòng Ngụy Khiêm muốn xuất huyết, rốt cuộc mới tìm được lão khốn nạn Hùng Anh Tuấn này.

Bọn Ngụy Khiêm đi bộ hơn chục cây số trên quốc lộ còn chưa kịp thông, mới đến cái thôn nhỏ khỉ ho cò gáy, tìm được Lão Hùng đầu quần băng, thần chí hầy còn chưa tỉnh táo lắm.

Khéo ông thầy chùa rượu thịt Hùng Anh Tuấn này được Phật tổ phù hộ thật, mạng hơi bị lớn.

Đứng trước thiên nhiên con người nhỏ bé là điều khỏi phải bàn, lúc ấy trước mắt như có núi lở, kính chắn gió đằng trước bị một tảng đá đập nát bét, Lão Hùng vội bảo mọi người chạy.

Nhưng trong số nạn nhân cùng xe có một đứa bé, không biết là đầu óc hay tinh thần có vấn đề mà chẳng tài nào nói thông được. Tình hình vừa rối lên, xảy một cái thì thằng nhỏ chẳng biết đã chạy đi đâu mất, suýt nữa bị cuốn vào đám đất đá lộn xộn.

Lão Hùng vừa khẩn cấp liên lạc với Ngụy Khiêm, vừa lao đến xách thằng bé lên kẹp nách chạy như điên, rốt cuộc vừa nói một câu thì một tảng đá từ trên núi lăn xuống liền đập trúng tay cầm di động, di động nát bét, Lão Hùng và thằng nhỏ ngốc cùng nhau ngã sấp mặt.

Lão Hùng lập tức ngất đi, hoàn toàn không nghe thấy những người khác đang hoảng hốt gọi tên mình.

Bùn lầy và đá vụn trên núi sắp trút xuống, đúng lúc này, Lão Hùng một lần nữa đứng dậy như phép lạ, lão dùng tốc độ khó tin kéo thẳng nhỏ lao đến nơi tương đối an toàn... Nghe nói giống như có một người vô hình ra sức đẩy họ vậy.

Một chỗ mạng lớn khác, là trong số nhân viên đi theo có một bác sĩ, kẻ cũng khéo, chính là bác sĩ tên Tiểu Lưu lúc Ngụy Khiêm nằm viện đã bắt chuyện với Lão Hùng. Bệnh viện của họ rồi việc giờ trò, quy định khi bác sĩ thực tập lên cấp hai, chẳng những học hành và lý lịch phải đủ tiêu chuẩn, mà còn cần trải qua phục vụ xã hội tự nguyện nữa.

Bác sĩ Tiểu Lưu thấy các nạn nhân đều từng bị ngược đãi, đang cần một bác sĩ, bèn dứt khoát đi theo Lão Hùng chuyến này.

Vừa thấy tình hình này, bác sĩ Lưu liền hấp tấp chạy đến đỡ Lão Hùng ra, cả đoàn không dám nán lại tại chỗ, lập tức lui về bên đường, xuống xe vội quá nên đồ đạc của bác sĩ Lưu vẫn còn để trên cái xe hỏng, tìm thử mới phát hiện thiết bị điện tử đều mất hết.

Xa gần không một bóng người, chẳng biết chạy bao lâu mới gặp được một thôn dân lái con xe bán tải cà tàng sắp hỏng.

Anh này dẫn họ về nhà, bác sĩ Lưu vội vàng xử lý vết thương cho Lão Hùng.

Có điều nông thôn bên này khá lạc hậu, vốn không liên hệ nhiều với bên ngoài, vừa gặp phải thiên tai thì giao thông liên lạc nhất thời đều đứt hết, mãi mấy ngày sau, bác sĩ Lưu với sự trợ giúp của người dân bản xứ chạy xe bán tải, mới may mắn liên lạc được với người tìm kiếm.

Lão Hùng được khiêng lên xe cấp cứu.

Ngụy Khiêm và Ngụy Chi Viễn đi theo, vì tìm lão mà mấy ngày rồi Ngụy Khiêm không được nghỉ ngơi, môi khô nứt nẻ, khiến Ngụy Chi Viễn đau lòng vô cùng, cậu mở một chai nước suối đưa cho anh, nói nhỏ: “Anh, uống miếng nước trước rồi lát nữa dựa vào em mà nghỉ ngơi một lúc.”

Lão Hùng nghe thấy cậu nói chuyện mới từ từ hé mắt ra.

Lần này, lão không móc mĩa Ngụy Chi Viễn dám tình chàng ý thiếp trước mặt mình, bỗng nhiên mở miệng nói nhỏ: “Tôi đã nhìn thấy Trần Lộ.”

“Chứ còn gì,” Ngụy Khiêm tu một hơi nguyên nửa chai, “Anh xem nữa đi cùng chị ấy rồi.”

“Cô ấy không cần tôi – khi đó đầu tôi bị đá đập, mẹ kiếp, xem nữa là về với Phật tổ luôn, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi liền nhìn thấy nai con nhà chúng tôi, cô ấy khom lưng, hỏi tôi là ‘Ông ăn no rừng mỡ hả, chạy đến chốn khỉ ho cò gáy này làm chi cho đá đập, có đau không?’, tôi nói ‘Anh cầu nhân được nhân, đau cái gì? Cùng lắm thì em dẫn anh về, vợ chồng mình đến bên kia đoàn tụ’.”

Lão Hùng thều thào không rõ lắm, y như tơ nhện chạm đến là đứt vậy.

“Cô ấy kéo tôi dậy, bảo, ‘Ông là đồ đại nghịch, chết cũng không để tôi được yên, tôi sớm tìm được người mới trẻ trung đẹp trai ở bên kia rồi, ai chờ đoàn tụ với lão già xấu xí như ông, còn không mau cút đi!’, sau đó liền đẩy tôi ra, Như Lai thần chú công lực vẫn như xưa...”

Đến đây thì tiếng Lão Hùng dần nhỏ đi, khóe môi hãy còn nụ cười thoải mái không nói rõ, đầu vẹo sang bên, cứ thế ngất đi.

Kẻ sống và người chết hai ngã, sau cùng cũng về chung một đích.

Có thể cầu nhân được nhân, là đại hạnh.

Sau đó Lão Hùng thêm một vết sẹo trên cái đầu trọc lóc, cũng nhờ vậy mà được lên thời sự, làm bộ làm tịch nói láo một hồi, thế mà còn có rất nhiều fan hâm mộ lão như cao tăng.

Qua chuyện này, Ngụy Khiêm xem như hiểu, dành cho lão đó bất cứ một chút cảm thông nào, đều là lãng phí cả thôi.

Đồng thời bắt đầu nổi tiếng trên màn ảnh, còn có trò Tống Tiểu Bảo nữa.

Trong tình huống được Ngụy Khiêm dùng tiền bật đèn xanh cho mà sau vài năm cô vẫn chưa nổi được, giống như chỉ diễn chơi thôi vậy, chẳng ai trông mong cô có thể làm nên trò trống gì, ai ngờ may mắn làm sao, tình cờ nhận vai nữ phụ trong một bộ phim điện ảnh kinh phí thấp, rồi đột nhiên nổi luôn.

Từ đó lên như điều gặp gió, Tống Tiểu Bảo lại còn nhận được mấy giải thưởng liên tiếp, rất nên trò nên trống.

Hôm nay, Tống Tiểu Bảo gọi điện về nhà khoe khoang: “Anh, em sắp về rồi! Lần này bọn em quảng bá phim mới ngay trong rạp đối diện nhà mình, anh nhớ phải đến đó, hai anh đập nồi bán sắt vụn cũng phải bớt thời gian mà đến đó!”

“Được,” Ngụy Khiêm đồng ý luôn, sau đó hỏi: “Đúng rồi, em diễn vai gì vậy?”

Tống Tiểu Bảo: “Một người bệnh tâm thần ạ.”

“...” Ngụy Khiêm vắt hết óc ra một câu khen ngợi: “Vậy hả? Thế thì diễn đúng bản sắc rồi.”

“Xì!” Tống Tiểu Bảo nói, “Em đi trang điểm đây, buổi tối anh với anh ba tới sớm nhé!”

“Này, Tiểu Bảo, chờ đã.” Ngụy Khiêm đột nhiên gọi cô lại, hơi do dự rồi hỏi, “Em có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày gì ạ?” Tống Tiểu Bảo ngẫm nghĩ qua, “Hôm nay mười bốn, ngày mười bốn tháng nào đó là lễ tình nhân gì đó, tháng này là...”

Ngụy Khiêm: “...”

Anh nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thôi, em đi trang điểm đi.”

Hôm nay là ngày giỗ mẹ.

Lần này, Ngụy Khiêm hiếm khi không ngủ gật trong rạp, xem Tống Tiểu Bảo dốc lòng giải thích về bệnh thần kinh, cảm thấy cô diễn quả thật rất khá, một cô gái trẻ có thể phá vỡ hình tượng đóng tâm thần trên màn ảnh, mà còn rất chuyên nghiệp, thì nỗi cũng có lý do cả thôi.

Hết phim thì đã khuya, Tiểu Bảo bị đoàn phim kéo đi ăn mừng, Ngụy Khiêm lại im lặng rời khỏi, anh đến nghĩa trang ở ngoại ô, tìm được mộ mẹ – năm đó chôn người chết còn rất rẻ, nếu đổi thành tác

đất tác vàng như trước mắt, thì dù đem bán hết mấy người chị em kia cũng chẳng mua nổi.

Cạnh đó là mộ bia của vài người khác, một gã thiếu niên Tôn Thụ Chí mặt rỗ, một bà lão trông chẳng tốt đẹp gì, và người phụ nữ trung niên mặt mày hơi nhút nhát – do không tìm được xác nên mộ bà Tống và mẹ Mặt Rỗ đều chỉ chôn quần áo.

Nhưng họ vẫn tin rằng, hai người rồi sẽ trở về, làm hàng xóm với thân nhân.

Ngụy Khiêm chào từng người, cuối cùng ngồi trước mặt mẹ: “Bà nội tôi xuống đó trị mẹ không ít nhĩ? Đáng đời, tôi đưa bà đến đây chính là vì thế mà.”

Không ai trả lời anh.

Ngụy Khiêm tự độc thoại: “Con gái mẹ đã được tôi nuôi nấng trưởng thành, con bé đó giờ cũng ra dáng lắm rồi, có điều phải trách ba nó không được đẹp, thành thử ít nhiều thua thiệt, hiện giờ trang điểm cũng chẳng bằng mẹ năm đó. Nhưng vậy thì đã sao? Người ta biết đóng phim, có tương lai, không biết bao nhiêu khán giả hâm mộ, còn mẹ? Tám kiếp cũng chẳng đuổi kịp!”

Ngụy Khiêm không thèm tôn trọng, vỗ mộ bia rồi đứng dậy: “Chỉ đến khoe khoang chút thôi chứ chẳng có ý gì khác đâu.”

Anh phúi đất trên người, muốn quay lưng đi, nhưng dường như nhớ đến điều gì, lại nghiêng người ấn tấm bia đá lạnh ngắt một cái.

Lát sau, Ngụy Khiêm nói nhỏ: “Ân oán của hai ta kết thúc từ đây, tôi không muốn hận mẹ nữa, cũng hận hơn ba mươi năm rồi, mệt muốn chết.”

Nói xong anh đi ra ngoài, Ngụy Chi Viễn còn đang chờ anh ở cổng nghĩa trang.

Ngụy Khiêm lên xe đóng cửa lại, Ngụy Chi Viễn đang chậm rãi lái đi thì anh đột nhiên nói: “Anh không muốn làm nữa.”

Ngụy Chi Viễn: “Dạ?”

Ngụy Khiêm nhìn đèn đường chợt sáng chợt tối ở đằng trước, nói khẽ: “Anh muốn từ chức chủ tịch, mỗi năm chia hoa hồng cho anh là được rồi, còn lại thì để các em lo đi – anh định quay về trường cũ tiếp tục theo ngành khoa học sự sống, học thạc sĩ rồi lên tiến sĩ, về sau ở ngay trong trường cho qua ngày...”

Lý tưởng của anh vốn là làm một nhà khoa học, mặc blouse trắng đi lại trong phòng thí nghiệm, ghi chép các loại số liệu, làm luận văn, đánh tài liệu, nghiên cứu nọ kia, mỗi ngày ăn cơm cũng nghiên cứu, ngủ cũng nghiên cứu, trừ nghiên cứu thì chẳng để tâm đến chuyện gì, khỏi phải lo cơm áo gạo tiền.

Ngụy Khiêm nói, rồi cứ thế ngủ thiếp đi trong chiếc xe có độ ẩm thích hợp.

Ngụy Chi Viễn chậm rãi đậu xe ven đường, hạ ghế xuống, kéo tấm chăn ở ghế sau đắp cho anh, lại dèm giúp anh, sau đó vén tóc anh lên rồi cúi người đặt một nụ hôn trên trán, trong tình huống anh đã không còn nghe thấy, thỏa mãn mỉm cười đáp rằng: “Được ạ!”

Anh thích làm sao thì làm.

Từ nay về sau, chúng ta chỉ có tử biệt, không còn sinh ly nữa – Tiền Chung Thư.